

editor

PHONG TÂM

tác giả

BÁN TIỆT BẠCH THÁI

Giáo bộ

CHEN GG

2023-7-22

欢迎光临

欢迎光临

Giả Bộ

Bán Tiệt Bạch Thái

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác

GIẢ BỘ

TÊN KHÁC: GIẢ VỜ

TÁC GIẢ: BÁN TIỆT BẠCH THÁI

EDITOR: PHÒNG TÂM

SỐ CHƯƠNG: 88 CHƯƠNG

COUPLE: ÔN NAM TỊCH X PHỐ DIÊN

THỂ LOẠI: NGÔN TÌNH HIỆN ĐẠI, HE, GƯƠNG VỠ LẠI LẠNH, THIÊN CHI KIỆU TỬ

VĂN AN:

Sáu năm sau tái ngộ.

Ôn Nam Tịch gặp mặt Phố Diên, thấy anh rút tay vào túi quần, sắc mặt lạnh lùng thờ ơ.

Cô tham gia phỏng vấn vào công ty anh, tay nắm chặt hồ sơ, nói, "Phố Diên, đã lâu không gặp."

Ở trước mặt kẻ địch cũ, trước mặt tất cả mọi người.

Sắc mặt Phố Diên không hề thay đổi, anh không tiếp lời.

Ồn Nam Tịch biết rõ, công ty này là của anh, cô không có cơ hội rồi.

Vì vậy xoay người rời đi.

Thấy bóng lưng xa dần, anh khẽ nắm chặt tay.

-

Sau này,

Ngày hôm ấy ô cửa sổ mờ mờ, nước mưa chảy xuống, bởi sự gần gũi của cô, anh đưa tay nắm chặt cổ tay cô lại, đôi mắt đen sâu nhìn vào đôi phương, "Ồn Nam Tịch, có phải em lại muốn chơi tôi?"

.... Ngày hôm ấy khung ô cửa xe cũng mờ mờ, mà trên đó lại hiện lên hình bóng em.

-

"Ngày tôi trốn học vì em cũng là ngày hoa rơi ấy, cứ sao tôi chẳng còn nhìn rõ khung cảnh lớp học ngày hôm ấy nữa, thật muốn đắm chìm trong cảm giác tan biến giữa làn mưa một lần nữa, chẳng ngờ được tôi vẫn còn níu giữ chút dũng khí tưởng chừng như đã mất, thật muốn gắng hỏi em một lần nữa, rằng em sẽ đợi chờ hay rời bỏ tôi đây?... "

"Từ rất lâu, rất lâu rồi, có một người yêu em vô cùng...Nhưng ngờ đâu mưa cứ lớn dần, lớn đến mức khiến tôi chẳng thể nhìn thấy em nữa."

- Ngày nắng (Sunny Day) - Châu Kiệt Luân

Mục lục

- [Chương 1: C1: Chương 1](#)
- [Chương 2: C2: Chương 2](#)
- [Chương 3: C3: Chương 3](#)
- [Chương 4: C4: Chương 4](#)
- [Chương 5: C5: Chương 5](#)
- [Chương 6: C6: Chương 6](#)
- [Chương 7: C7: Chương 7](#)
- [Chương 8: C8: Chương 8](#)
- [Chương 9: C9: Chương 9](#)
- [Chương 10: C10: Chương 10](#)
- [Chương 11: C11: Chương 11](#)
- [Chương 12: C12: Chương 12](#)
- [Chương 13: C13: Chương 13](#)
- [Chương 14: C14: Chương 14](#)
- [Chương 15: C15: Chương 15](#)
- [Chương 16: C16: Chương 16](#)
- [Chương 17: C17: Chương 17](#)
- [Chương 18: C18: Chương 18](#)
- [Chương 19: C19: Chương 19](#)
- [Chương 20: C20: Chương 20](#)
- [Chương 21: C21: Chương 21](#)
- [Chương 22: C22: Chương 22](#)
- [Chương 23: C23: Chương 23](#)
- [Chương 24: C24: Chương 24](#)
- [Chương 25: C25: Chương 25](#)
- [Chương 26: C26: Chương 26](#)
- [Chương 27: C27: Chương 27](#)
- [Chương 28: C28: Chương 28](#)
- [Chương 29: C29: Chương 29](#)
- [Chương 30: C30: Chương 30](#)
- [Chương 31: C31: Chương 31](#)
- [Chương 32: C32: Chương 32](#)
- [Chương 33: C33: Chương 33](#)

- [Chương 34: C34: Chương 34](#)
- [Chương 35: C35: Chương 35](#)
- [Chương 36: C36: Chương 36](#)
- [Chương 37: C37: Chương 37](#)
- [Chương 38: C38: Chương 38](#)
- [Chương 39: C39: Chương 39](#)
- [Chương 40: C40: Chương 40](#)
- [Chương 41: C41: Chương 41](#)
- [Chương 42: C42: Chương 42](#)
- [Chương 43: C43: Chương 43](#)
- [Chương 44: C44: Chương 44](#)
- [Chương 45: C45: Chương 45](#)
- [Chương 46: C46: Chương 46](#)
- [Chương 47: C47: Chương 47](#)
- [Chương 48: C48: Chương 48](#)
- [Chương 49: C49: Chương 49](#)
- [Chương 50: C50: Chương 50](#)
- [Chương 51: C51: Chương 51](#)
- [Chương 52: C52: Chương 52](#)
- [Chương 53: C53: Chương 53](#)
- [Chương 54: C54: Chương 54](#)
- [Chương 55: C55: Chương 55](#)
- [Chương 56: C56: Chương 56](#)
- [Chương 57: C57: Chương 57](#)
- [Chương 58: C58: Chương 58](#)
- [Chương 59: C59: Chương 59](#)
- [Chương 60: C60: Chương 60](#)
- [Chương 61: C61: Chương 61](#)
- [Chương 62: C62: Chương 62](#)
- [Chương 63: C63: Chương 63](#)
- [Chương 64: C64: Chương 64](#)
- [Chương 65: C65: Chương 65](#)
- [Chương 66: C66: Chương 66](#)
- [Chương 67: C67: Chương 67](#)
- [Chương 68: C68: Chương 68](#)
- [Chương 69: Hoàn chính văn](#)

- [Chương_70: C70: Chương_70](#)
- [Chương_71: C71: Chương_71](#)
- [Chương_72: C72: Chương_72](#)
- [Chương_73: C73: Chương_73](#)
- [Chương_74: C74: Chương_74](#)
- [Chương_75: C75: Chương_75](#)
- [Chương_76: C76: Chương_76](#)
- [Chương_77: C77: Chương_77](#)
- [Chương_78: C78: Chương_78](#)
- [Chương_79: C79: Chương_79](#)
- [Chương_80: C80: Chương_80](#)
- [Chương_81: C81: Chương_81](#)
- [Chương_82: C82: Chương_82](#)
- [Chương_83: C83: Chương_83](#)
- [Chương_84: C84: Chương_84](#)
- [Chương_85: C85: Chương_85](#)
- [Chương_86: C86: Chương_86](#)
- [Chương_87: C87: Chương_87](#)
- [Chương_88: Hoàn toàn văn](#)

Chương 1: C1: Chương 1

Ôn Nam Tịch ngủ một giấc tỉnh dậy, người đầy mồ hôi, thời tiết oi ả, cô quen bật điều hòa, trên bàn cạnh giường ngủ chỉ có một chiếc quạt nhỏ đang quay.

Cô ngồi ngây ngốc một lúc rồi di chuyển chiếc laptop đã tắt màn hình sang một bên, kiểm tra hộp thư của mình. Vẫn chưa nhận được tin nhắn phản hồi từ công ty mới, đầu tóc bù xù, mồ hôi đầm đìa, điện thoại di động lúc này vang lên, cô xem qua rồi nhấc máy, Chu Nhược Vi nói trong điện thoại: "Chị em tốt, tớ đi công tác về rồi, lát nữa sẽ tới đón cậu. Chúng ta ra ngoài chơi."

"Cậu định đi đâu chơi?" Ôn Nam Tịch dựa vào đầu giường hỏi.

Những ngày không có việc làm thực sự là ngày đêm hỗn loạn. Chu Nhược Vi đang bắt taxi, cười nói: "Đương nhiên là đến quán bar ngoài, hiếm khi cậu có thời gian rảnh, đến lúc vào công ty mới cậu sẽ lại bận rộn đến tối tăm mặt mũi, thậm chí không có thời gian để ăn."

Công việc trước đó của Ôn Nam Tịch là trưởng nhóm dự án trong công ty của anh trai. Cô đã theo anh trai đi làm từ khi còn học đại học nên có rất nhiều việc cô phải chịu trách nhiệm, hơn nữa vì sự đề bạt của anh trai nên càng phải liều mình vì công việc, Chu Nhược Vi đã không còn nhớ rõ đã bao nhiêu lần gọi bạn ra ngoài nhưng không kịp uống một tách cà phê, đến gần nửa tiếng cũng không có.

Bây giờ cô cuối cùng đã có thể thoát khỏi nanh vuốt của anh trai mình.

"Tớ vừa lên xe, nửa tiếng nữa sẽ đến chỗ cậu, cậu sửa soạn một chút rồi cùng tớ ra ngoài." Chu Nhược Vi thúc giục. Ôn Nam Tịch vừa mới tỉnh dậy,

giọng nói yếu ớt không có lực: "Tớ phải ăn cơm trước, cơm trưa vẫn chưa ăn."

"Ăn, ăn, ăn. Tớ sẽ dẫn cậu đi ăn. Nhanh sửa soạn đi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, cúp điện thoại. Xuống giường, kéo rèm ra, bên ngoài trời đã tối, ánh tím chiều tà bao phủ một nửa bầu trời, giống như bầu trời trong giấc mơ khi cô ngồi làm bài trong tiết tự học buổi tối.

Không biết tại sao, cô lại mơ thấy mình đang học năm cuối cấp 3. Những chồng đề thi và bài kiểm tra đè nặng lên cô đến mức không thở được. Cô hoàn hồn, lấy quần áo đi tắm, gội đầu rồi mới bước ra, Chú Nhượng Vì đã vội vàng gọi điện thoại tới, Ôn Nam Tịch chậm rãi vò mái tóc hơi ướt của mình cho khô bớt rồi xách một chiếc túi nhỏ xuống lầu.

Chú Nhượng Vì mặc váy hai dây, đi giày cao gót, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, vừa thấy cô đi xuống liền bước tới nắm tay cô: "Nay cậu ngủ cả ngày à?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Chú Nhượng Vì kéo cô lên taxi, thấy cô để mặt mộc, sắc mặt tái nhợt, chỉ có đôi môi là vẫn đỏ mọng, vừa nhìn đã biết tối qua chắc chắn đã thức khuya.

Cô ấy bắt lực nói: "Cho dù không đi làm thì cậu cũng không thể để bản thân mình như thế này".

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng cười, tựa lưng vào ghế nói: "Hiếm khi mới được nghỉ ngơi, cho nên tớ luôn cảm thấy đi ngủ sớm thật là lãng phí."

Chú Nhượng Vì nghe vậy, nói: "Cũng đúng!"

Cô cười nói: "Chúng ta đi ăn trước đi."

Hai người đã đến quán bar.

Ồn Nam Tịch đã lâu không đến quán bar, vừa bước vào đã có cảm giác không kịp thích ứng. Trên sân khấu có người đang ca hát, hầu hết các dãy ghế dài đều đã chật kín, chỉ có quầy bar còn trống. Trên quầy có một nhân viên pha chế xăm hình, hai mắt Chu Nhược Vi sáng lên kéo cánh tay Ôn Nam Tịch qua ngồi chỗ đó.

Ồn Nam Tịch nhìn người pha chế tóc ngắn kia, sau đó thấy vẻ hưng phấn trong mắt bạn thân, cô bật cười. Chu Nhược Vi gọi đồ uống, cùng trò chuyện với người pha chế rượu, trong khi đó Ôn Nam Tịch quan sát, lắng nghe nam ca sĩ trên sân khấu đang hát.

Một bài hát quen thuộc vang lên.

"Ngày tôi trốn học vì em cũng là ngày hoa rơi ấy, cơ sao tôi chẳng còn nhìn rõ khung cảnh lớp học ngày hôm ấy nữa, thật muốn đắm chìm trong cảm giác tan biến giữa làn mưa một lần nữa, chẳng ngờ được tôi vẫn còn níu giữ chút dũng khí tưởng chừng như đã mất, thật muốn gắng hỏi em một lần nữa, rằng em sẽ đợi chờ hay rời bỏ tôi đây?... "

"Từ rất lâu, rất lâu rồi, có một người yêu em vô cùng...Nhưng ngờ đâu mưa cứ lớn dần, lớn đến mức khiến tôi chẳng thể nhìn thấy em nữa."

Từ rất lâu, rất lâu rồi...

Giai điệu quen thuộc tựa như vang lên từ tai nghe, Chu Nhược Vi nhận lấy hai ly rượu, đẩy một ly cho Ôn Nam Tịch, nhìn dáng vẻ mê mẩn của Ôn Nam Tịch, tiến lại gần cô hỏi đùa: "Ngày trước, có người yêu cậu à?"

Ồn Nam Tịch dùng đầu ngón tay cầm ly rượu lạnh định thần lại, mỉm cười nhìn Chu Nhược Vi lắc đầu.

Chu Nhược Vi nhìn khuôn mặt trắng hồng như ngọc, không bởi bất kỳ loại phấn màu nào của cô, nói: "Không cần kìm nén, đừng nói bây giờ, thời đi

học chắc chắn cậu là một nữ thần."

Ồn Nam Tịch nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô không phải. Nữ thần là một người khác.

Rượu tiến vào cổ họng lạnh mà nóng, Ôn Nam Tịch cau mày, hương vị quá cay, lúc này Chu Nhược Vi dùng khuỷu tay đung vào cánh tay Ôn Nam Tịch một cái.

"Nhìn kìa, người đàn ông kìa, tuyệt quá tuyệt!"

Ồn Nam Tịch theo tầm mắt của cô, ở quầy bar mờ mịt nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng, anh đang ngồi trên quầy bar, đôi chân dài thoải mái đặt trên mặt đất, mặc quần dài đen, tay cầm ly rượu, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ và một chuỗi hạt Phật màu đen, anh đang nói chuyện với người bên cạnh.

Mi mắt hạ xuống, nhẹ nhàng, có chút lạnh đậm.

Trên quầy bar này có thứ gì đó thu hút sự chú ý của mọi người.

Anh nâng ly lên uống, hơi nghiêng đầu, Ôn Nam Tịch vô thức nhìn đi chỗ khác, cầm ly trong tay ngồi lì lại vài phân, nhưng lại bị Chu Nhược Vi chặn lại, ca sĩ trên bục vẫn lặp lại bài "Ngày nắng".

Hết câu này đến câu khác, đâm thẳng vào trái tim cô.

Như thể âm thanh bài hát trong tai đang nghe dần dần to lên: "Khó khăn lắm mới có thể yêu thêm một ngày nhưng ở cuối câu chuyện, dường như cậu đã nói lời chia tay. Tớ đã cố thủ nắm tay cậu trong ngày đầy gió đó..."

Cô nghiêng mặt uống rượu, hết ngụm này đến ngụm khác, để cho vị rượu cay chiếm cứ, Chu Nhược Vi quay đầu lại nói: "Anh ta vừa nhìn sang bên này, sắc mặt càng thêm nghiêm túc, bây giờ tớ cảm thấy người phía chế

rượu không ngon nhưng không nghĩ việc quyền rũ người đàn ông kia là dễ dàng."

Ồn Nam Tịch nghe Chu Nhược Vi nói thì có chút choáng váng, gật đầu đồng ý, Chu Nhược Vi nhìn ly rượu của cô đã trống rỗng, sững sờ: "Uống hết rồi à?"

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời.

"Có hơi cay."

Cô muốn uống thêm, nhưng cổ họng lại nóng rát, cô đưa tay về phía Chu Nhược Vi, cô bạn nhận ra có thể cô đã say,Ồn Nam Tịch đã uống hết ly của cô.

"Nam Tịch!" Chu Nhược Vi lập tức đưa tay ngăn cản.

Ồn Nam Tịch uống xong một ly, lại càng choáng váng, đặt ly xuống, mọi thứ trước mắt đều mờ hồ, bài hát như đưa cô đến một không gian khác.

Cô ngồi ngơ ngác.

Lúc này, một bóng người cao gầy, đi giày cao gót bước vào. Người đàn ông đang uống rượu và nói chuyện kia chợt đặt ly xuống rồi cùng người phụ nữ đó đi qua bên này. Tầm mắtỒn Nam Tịch choáng váng, nhìn bọn họ, nửa người dựa vào quầy bar.

Không biết vì sao, ma xui quỷ khiến thế nào, khi họ đến gần, cô đã đưa tay ra nắm lấy cổ tay người đàn ông.

Đúng lúc đó, ánh sáng chiếu vào lòng mày cô, cô ngược mắt lên.

Người đàn ông dừng lại đúng lúc, hạ mắt xuống, nhìn thấy khuôn mặt cô trong mờ hồ.

Người phụ nữ bên cạnh nhìn thấy cô cũng hơi thay đổi sắc mặt, im lặng một lúc, Chu Nhược Vi sợ hãi, vội vàng nắm lấy tay Ôn Nam Tịch kéo lại xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, bạn tôi say đến không tỉnh táo, đã nhầm người rồi."

Người đàn ông không nói gì, trong bóng tối chỉ thình thoảng nhìn khuôn mặt người phụ nữ qua chút ánh sáng lóe lên, người phụ nữ bên cạnh cũng nhắc nhở: "Phó Diên, chúng ta đi thôi."

Chu Nhược Vi lập tức trả lời: "Đúng, đúng, đúng, hai người đang vội, xin lỗi, ngại quá."

Chu Nhược Vi kéo tay Ôn Nam Tịch mấy lần, lại phát hiện sức của cô khỏe quá không thể kéo xuống được, tuy nhiên lại không dám làm Nam Tịch bị thương nên chỉ có thể gỡ từng ngón tay của bạn xuống, cũng không ngừng thúc giục: "Nam Tịch, buông ra đi, cậu nhầm người rồi, Nam Tịch..."

Nam Tịch...

Nam Tịch...

Âm thanh lúc này rõ ràng đến mức ngay cả tiếng hát cũng không thể che đậy được. Về mặt Phó Diên không thay đổi, ánh nhìn cô cúi đầu, giây tiếp theo, anh đưa tay nắm lấy cằm cô, lòng bàn tay to lớn giữ cổ cô nâng lên, đầu ngón tay chạm vào mạch máu của cô.

Ôn Nam Tịch bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, ánh mắt trống rỗng theo men say.

Chu Nhược Vi sững sốt, nín thở, nhìn thấy người đàn ông này nhìn Ôn Nam Tịch mấy giây, sau đó sắc mặt lạnh lùng đứng dậy, dùng sức giật mạnh bàn tay đang bị cô nắm lấy, tay Ôn Nam Tịch mất đi chỗ chống đỡ, cô bị mất thăng bằng, may thay, tay còn lại của anh vẫn giữ lấy cổ cô, anh dùng một lực nhẹ đẩy Ôn Nam Tịch vào trong vòng tay Chu Nhược Vi, thu lại bàn tay có hạt Phật rồi rời đi cùng với mỹ nữ bên cạnh...

Cô nàng xinh đẹp kia liếc nhìn Ôn Nam Tịch một cái, khóe môi nhếch lên có chút khinh thường.

Chú Nhược Vi có chút bối rối xin lỗi người phụ nữ đó, nhưng người phụ nữ kia lại tỏ ra kiêu ngạo không nói gì, dẫm lên giày cao gót đi theo người đàn ông rời đi. Chú Nhược Vi đỡ Ôn Nam Tịch, trả tiền rồi ôm cô bạn mềm mại vào lòng, thở dài: "Nam Tịch, thật sự xin lỗi, sớm biết thế này tớ đã đưa cho cậu rượu hoa quả rồi."

Lúc này vẫn còn rất nhiều người đang nhìn về hướng này.

Ôn Nam Tịch say đến choáng váng, bài hát trên sân khấu đã được đổi, Chú Nhược Vi cùng người pha chế đỡ Ôn Nam Tịch, hai người thu dọn đồ đi ra ngoài, nhanh chóng gọi taxi về nhà. Khi Ôn Nam Tịch trở về phòng, cô liền nôn mửa đến chảy cả nước mắt, lần đầu tiên Chú Nhược Vi nhìn thấy Ôn Nam Tịch như vậy, cô ấy dùng khăn lau mặt cho cô.

Mặt cô vốn đã nhợt nhạt thức khuya, nay càng trắng bệch như tờ giấy.

Cô đỡ Ôn Nam Tịch ngồi lên ghế sofa, Ôn Nam Tịch dựa vào lưng ghế thu giãn một lúc. Chú Nhược Vi lục lọi tủ tìm ra viên thuốc giải rượu, đưa một viên cho Ôn Nam Tịch uống. Sau khi Ôn Nam Tịch uống xong cũng vô cùng mệt mỏi, thấy cô như vậy, Chú Nhược Vi cũng không dám rời đi, ngồi ở bên cạnh cô cảm thấy tội nay có gì đó không ổn.

Người đàn ông và người phụ nữ đó hiển nhiên biết Nam Tịch.

Cô vuốt tóc Ôn Nam Tịch, nói: "Nam Tịch."

Sau khi thuốc vào cổ họng, cô cảm thấy dễ chịu hơn, Ôn Nam Tịch cũng tỉnh táo hơn chút nhìn bạn mình, Chú Nhược Vi nhẹ giọng hỏi: "Cậu biết hai người vừa rồi đúng không?"

Ôn Nam Tịch lúc này chỉ muốn tự xử chính mình.

Cô nhắm mắt lại. Nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, mím môi, sắc mặt tái nhợt,

giọng nói yếu ớt: "Bạn học cũ."

"Vậy cậu! Không phải cậu nhầm người sao...?"

"Không nhầm..." Tất cả là do bài hát kia và giấc mơ ban chiều, Ôn Nam Tịch cầm cốc nước lên uống, dựa vào đó không muốn cử động, Chu Nhược Vi đi tới lại gần cô hơn, trong mắt có chút lo lắng và bối rối, "Họ là ai vậy? Có thể cho tớ biết được không?"

Ôn Nam Tịch cầm ly nước vốn đã nguội lạnh, giọng rất nhẹ: "Không phải người quá quan trọng..."

Cổ ngứa ngứa, cô đưa tay lên gãi, nhưng lại cảm nhận được mạch đập, dường như nhớ đến sự lạnh lẽo mà ngón tay anh chạm vào mạch máu. Đầu ngón tay của cô dừng lại.

Lại nhắm mắt.

....

Chương 2: C2: Chương 2

Năm 2015, năm cuối cấp 3 khai giảng vào tháng 8.

Cô nhận được kết quả thi cuối kỳ, lúc ấy gần như nin thờ khi xem thứ hạng.

Vị trí đầu tiên là Nhân Khả với 640 điểm.

Vị trí thứ hai là Ôn Nam Tịch với 635 điểm.

Cô vẫn bị cô ấy đè xuống vị trí phía dưới, Ôn Nam Tịch thờ không nổi, Nguyên Thu nhìn sang thăm dò, thấy thứ hạng phía trên thì dừng lại: "Chỉ kém 5 điểm thôi, rất nhân ái thôi, cậu sẽ vượt qua được cậu ấy."

Ôn Nam Tịch kìm xuống nước mắt, gấp phiếu điểm lại âm ừ, mấy người bạn cùng lớp đi ngang qua còn cười gọi cô là ngàn năm vẫn chỉ là vị trí thứ hai. Nguyên Thu ngẩng đầu nói: "Biến, Nam Tịch chỉ thiếu chút điểm mà thôi, mọi chuyện trên đời này đều có thể thay đổi, mấy người câm miệng lại."

"Chật chịt, vậy chúng tôi sẽ chờ tin tốt của Nam Tịch, xem khi nào cậu ấy vượt qua được Nhân Khả. Đã hai năm rồi, cậu vẫn luôn ở ngay phía sau." Mấy người đó đồng loạt cười ha ha. Lúc quay đầu nhìn thấy Nhân Khả đang đi vào cửa, liền mỉm cười vây quanh: "Nhân Khả, chúc mừng cậu, cậu lại đạt được hạng nhất, chớ tở xem bài làm..."

Nhan Khả đặt cốc nước xuống, nhớ mỗi mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp nhìn Ôn Nam Tịch một cái.

Nguyên Thu khẽ chạm vào cánh tay của Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch lấy khăn giấy ra lau nước mắt, lặng lẽ lấy sách vở mở ra, tiếp tục luyện đề. Nguyên

Thư nhìn về mặt đặc ý của Nhan Khả, cũng bĩu môi mà lấy sách vở ra, nói: "Tớ thật sự không thể chịu nổi về mặt trích thượng của cậu ta."

Ôn Nam Tịch không nói gì.

Vừa có kết quả thi, tối nay không cần phải học tiết tự học buổi tối, cô giáo bảo họ về nhà đưa kết quả cho bố mẹ xem và ký tên. Khi mặt trời lặn về hướng tây, ánh hoàng hôn rực rỡ ẩn hiện sau những ngọn cây, chiếu những tia nắng xiên xiên ra ngoài. Ôn Nam Tịch và Nguyên Thư đeo cặp ra khỏi trường, mỗi người mua một cây kem rồi sánh vai đi về nhà.

Nguyên Thư giơ tay lên, nhìn ánh hoàng hôn xuyên qua kẽ tay: "Nam Tịch, cậu có từng nghĩ tới tương lai bản thân sẽ làm gì không?"

Ôn Nam Tịch bị cái lạnh của cây kem làm cho mặt đỏ hồng, lắc đầu nói: "Không biết, tớ chỉ muốn thi vào một trường đại học tốt."

Nguyên Thư gật đầu: "Cũng đúng, ưu tiên hàng đầu của chúng ta là trúng tuyển đại học, sau đó mới bàn chuyện tương lai."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, lúc đi đến dưới nhà, cô tạm biệt Nguyên Thư rồi lên lầu ba, lấy chìa khóa trong cặp ra, "cạch" một tiếng, cửa mở, bên trong chỉ có Ôn Hữu Đào đang ngồi trên ghế sofa tại phòng khách đọc tạp chí, trong phòng ánh đèn không sáng lắm, ông ngẩng đầu lên: "Về rồi à?"

Ôn Nam Tịch cởi cặp ra, nhìn vào phòng bếp: "Mẹ con đâu ạ?"

"Trong phòng."

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng, mở cặp lấy phiếu điểm và bài kiểm tra, dùng một chút rồi mới đưa cho Ôn Hữu Đào: "Kết quả thi cuối kỳ."

Ôn Hữu Đào đóng tạp chí lại, cầm bài thi và bảng điểm, vô thức nhìn bảng xếp hạng, cái tên đầu tiên ông thấy là Nhan Khả, chỉ cười một cái, sau đó ngược mắt nhìn về phía Ôn Nam Tịch: "Sao lại đứng thứ hai rồi? Có vẻ Nhan

Khả luôn có thể vượt qua con một cách dễ dàng hả."

Ồn Nam Tịch mím môi, ánh mắt tối sầm, không phản ứng lại.

Ồn Hữu Đào thở dài, "Con và Nhân Khả học cùng lớp đã hai năm. Lần họp phụ huynh trước, giáo viên khen Nhân Khả nhiều hơn khen ngợi con. Con đó, nên sôi nổi hơn, học hỏi nhiều hơn từ Nhân Khả, bù đắp một số thiếu sót."

Ồn Nam Tịch dùng đầu ngón tay túm lấy túi quần đồng phục học sinh của mình.

Cánh cửa sau lưng mở ra, Ôn Du bước ra, Ôn Hữu Đào cầm lấy cây bút trên bàn, ngược mắt lên nói với bà: "Con gái của bà lại chỉ đứng thứ hai trong kỳ thi, gia sư mà bà thuê cũng thành công cốc. Thật vô dụng, dù có làm gì cũng vô dụng."

Bước chân Ôn Du dừng lại, sắc mặt hơi tái nhợt.

Bà nhìn con gái nói: "Không sao đâu, lần sau cứ cố gắng hết sức nhé, Nam Tịch."

Ồn Nam Tịch rơi nước mắt, cô nhìn mẹ, gạt đầu. Sau khi ký tên, Ôn Nam Tịch lấy bài kiểm tra và bảng điểm nhét vào cặp.

Giờ ăn tối.

Ồn Hữu Đào nhận một cuộc điện thoại, hai mẹ con yên lặng ngồi vào bàn ăn, Ôn Du gấp rau vào bát cho Ôn Nam Tịch, cô cúi đầu ăn, Ôn Du suy nghĩ một lát rồi nói: "Hay là, mẹ đổi chỗ con một giáo viên khác?"

"Mẹ, mẹ cứ sắp xếp đi."

Ồn Nam Tịch thờ ơ nói.

Từ khi có nhận thức, cô đã phải cạnh tranh với Nhân Khả, Ôn Hữu Đào luôn quan tâm đến Nhân Khả, chỉ vì Nhân Khả là con gái của mối tình đầu của

ông ta, ông ta luôn có một tiêu chuẩn với mỗi tình đầu, vì vậy tự nhiên cũng chú ý đến con gái của cô ấy, thậm chí còn so sánh cô với Nhân Khả, thậm chí còn đôi tốt hơn so với người con gái ruột là cô, bất cứ điều gì cũng muốn cô học hỏi từ Nhân Khả.

Tuy nhiên, Ôn Nam Tịch chưa bao giờ vượt qua Nhân Khả trong bảng xếp hạng thi cử, trong hoạt động câu lạc bộ và trong mắt giáo viên, Ôn Nam Tịch cũng ở thế bất lợi trước Nhân Khả.

Có thể nói, cô luôn sống trong cái bóng của Nhân Khả.

Tình cờ là cả hai học cùng lớp trong ba năm phổ thông.

Ăn tối xong, Ôn Hữu Đào còn chưa nói chuyện điện thoại xong, Ôn Nam Tịch đã cầm trái cây Ôn Du cắt cho cô vào phòng học. Cô xem lại các câu hỏi trong đề thi, làm đi làm lại câu hỏi đã khiến khoảng cách của cô với Nhân Khả cách xa. Một lần lại một lần, làm được một lúc thì cô bắt đầu chóa mắt, ánh sáng đến mức không thể thở được trong căn phòng nhỏ.

Cô chỉ đơn giản muốn ném bài kiểm tra đi.

Điện thoại di động gần đó vang lên, Nguyên Thư lén lút gửi tin nhắn cho cô, điện thoại di động của họ thời đó không có Internet, Internet chỉ có vào cuối tuần, ngày thường chỉ có thể gửi tin nhắn thường.

[Nguyên Thư: Muốn ra ngoài uống một ly trà sữa không? Tờ học đến mắt tình tảo rồi.]

[Nam Tịch: Được, gặp cậu ở quán trà sữa.]

Cô đứng dậy, mặc áo khoác đồng phục vào rồi mở cửa, Ôn Du đang sửa áo khoác trong phòng khách, nghe tiếng cửa mở, bà nhìn sang: "Sao vậy?"

Ôn Nam Tịch nhìn về phía ban công và phòng ngủ chính. "Ông ấy đâu ạ?"

"Con định ra ngoài à?" Ôn Du nhìn thấy con gái mặc áo khoác thì hỏi.

"Vâng," Cô gật đầu.

Ôn Du nhìn về phía phòng ngủ chính, xoa tay nói: "Đi đi, không sao, cứ thu giãn đi."

"Cám ơn mẹ," Ôn Nam Tịch bước nhanh ra cửa, xỏ giày vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó bước nhanh xuống lầu, đi qua một con ngõ dài, nhìn thấy Nguyễn Thu đang đứng trước cửa quán trà sữa đối diện. Cô bạn vẫy tay, Ôn Nam Tịch bước nhanh hai bước, Nguyễn Thu hỏi: "Cậu muốn uống gì?"

Ôn Nam Tịch dựa vào người bạn, gọi hai ly trà sữa.

Hai người đứng trước quán trà sữa uống, Nguyễn Thu nhai trên châu nhìn Ôn Nam Tịch: "Lần này thành tích của cậu xem như đã có đột phá rồi, bố cậu...có khen ngợi không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, tóc hơi rối, xoa xuống vai.

Nguyễn Thu trợn mắt: "Tớ cảm thấy dù cậu có làm cái gì, bố cậu cũng sẽ không vừa lòng!"

Ôn Nam Tịch uống trà sữa, không nói một lời.

"Phố Diên!" Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Ôn Nam Tịch cùng Nguyễn Thu quay đầu nhìn về phía đó, thấy Nhan Khả mặc váy kẻ sọc caro màu hoa mai đang đi đến con hẻm bên cạnh, đến trước mặt một nam sinh đang đứng ở đó. Cậu nam sinh này mặc đồng phục của trường trung học số 1, tựa lưng vào tường cúi đầu xem điện thoại di động, mái tóc che khuất một phần khuôn mặt

Cậu đeo một chiếc đồng hồ màu đen trên tay đang cầm điện thoại di động, cánh tay mịn màng, cơ thể lười nhác như không xương. Nhan Khả nhẹ nhàng nhún eo, lông mày cong lên cười nói: "Đi thôi."

Thiếu niên đứng thẳng người, xoay người đi vào trong ngõ, Nhan Khả vội vàng đi theo, váy xòe tung bay, một bên mặt có lúm đồng tiền, so với ban ngày càng ngọt ngào hơn.

"Chúng ta đi thôi!" Sau khi họ rời đi mấy giây, Nguyên Thu lên tiếng nắm lấy cổ tay Nam Tịch: "Nhan Khả đạt điểm cao như vậy, có lẽ đã có ai đó giúp cậu ta?"

Ồn Nam Tịch thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Nguyên Thu.

Nguyên Thu chớp chớp mắt: "Cậu có biết bạn nam vừa rồi là ai không?"

Ồn Nam Tịch lắc đầu.

Nguyên Thu trả lời câu hỏi: "Cậu ấy tên là Phó Diên, đứng đầu trường trung học số 1! Là người có khả năng đỗ trạng nguyên năm nay, cậu từng nghe qua chưa?"

Ồn Nam Tịch sững sốt.

Cô lại nhìn về phía con ngõ kia, hình ảnh đẹp trai thoát ẩn thoát hiện của thiếu niên kia hiện lên trong tâm trí cô. "Tớ đã nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy."

"Cậu ấy thật sự rất đẹp trai. Với khuôn mặt vừa rồi, mọi người còn đùa rằng, nếu xuất đạo thì có thể bạo ngay chỉ trong một đêm." Nguyên Thu rất thích hóng chuyện ở các diễn đàn khác nhau, trong các diễn đàn của hai trường đều có sự xuất hiện của cô.

Giọng nói của Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng: "Quả thật là có thể nổi tiếng chỉ sau một đêm."

Nguyên Thu cười nói: "Đúng vậy."

Sau đó cô ấy không cười được nữa, chặc lưỡi: "Lúc trước nghe nói Nhan Khả

có quan hệ rất tốt với cậu ấy, không ngờ đó là sự thật, nhưng bộ đồ cậu ta mặc tối nay thật sự rất đẹp."

Ôn Nam Tịch đã nhìn thấy đủ các diện mạo của Nhân Khả.

Tối nay lại đẹp hiêm cơ.

Cô uống quá nhiều trà sữa, bụng trướng lên, cô nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp phải về nhà rồi, liền kéo Nguyên Thư về phía đầu ngõ: "Chúng ta đi dạo đi."

Nguyên Thư đồng ý.

Hai người đi dạo một vòng, khi bụng cảm thấy dễ chịu hơn mới về nhà.

—

Sáng sớm hôm sau, Ôn Hữu Đào và Ôn Du vội vã đến thành phố khác để dự đám cưới của một người bạn, không có thời gian làm bữa sáng nên Ôn Du đưa tiền ăn sáng cho Ôn Nam Tịch, bảo cô xuống lầu mua bữa sáng. Ôn Nam Tịch nhận lấy, cầm cặp đi đến con hẻm phía sau. Vào cửa hàng tiện lợi, đứng trước quầy tính tiền gọi một phần mì oden, sau đó bung món lên bàn cao, mở cuốn sách tiếng Anh ra, vừa lật bắm những từ đó vừa ăn chả cá.

Giọng cô gái nhẹ nhàng êm ái.

Bên cạnh cũng có người đi tới chiếc bàn cao, cậu đeo tai nghe, ăn cơm nắm, giọng nói trong tai nghe mơ hồ trùng với giọng cô gái, cậu liếc sang bên cạnh thì thấy đôi má phồng lên của cô, cậu thu hồi tầm mắt, quay lại nhìn điện thoại.

Ôn Nam Tịch đọc sách đến thâm mệt, ngược mắt lên, xuyên qua tấm kính nhìn thấy có người bên cạnh mình, người này cúi đầu bắm điện thoại, chơi trò chơi xếp hình Tetris, trong tay cầm một tách cà phê. Ôn Nam Tịch tùy ý ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mày trán thoát dưới mái tóc rồi bù của đôi

phương, trong nháy mắt trùng khớp với bộ dáng lưỡi biếng dựa vào tường tối qua.

Cô choáng váng trong một giây thu lại ánh mắt, mái tóc rối bù, tóc mái hơi xoắn, che đi khuôn mặt, cổ che đậy nhịp tim đang đập vô tận trong không gian nhỏ bé này.

Cô nhìn lại cuốn sách tiếng Anh, gấp những viên cá viên và nhét chúng vào miệng.

Ăn được hai viên.

Chỗ ngồi bên cạnh đột nhiên trở nên trống trải, Nhan Khả xuống xe, vẫy tay chào. Thiệu niên đeo tai nghe đi ra ngoài, theo sau là mấy người bạn học, Nhan Khả cũng tiến tới trao đổi một cuốn sách với cậu, sau đó lại đường ai nấy đi.

Trường phổ thông số 1 và số 2 cách nhau không xa.

Cách đó một con ngõ, có người ở trường phổ thông số 2 trèo tường lên qua trường phổ thông số 1 để nghe lên lớp học của một thầy giáo dạy vật lý. Người thầy đó chính là át chủ bài của trường phổ thông số 1. Có thầy, trường phổ thông số 1 năm nào cũng đứng nhất môn Vật lý.

Ôn Nam Tịch lấy khăn giấy lau khô môi, cầm sách tiếng Anh ra khỏi cửa hàng tiện lợi, đi vào trường học.

Cô gặp Nhan Khả ở cửa, cô ấy mặc váy đồng phục thắt ngang eo, nhìn cô một cái, hơi héch càm còn cười động viên: "Nam Tịch, lần sau tiếp tục cố gắng nhé."

Lời này vừa nói ra, các bạn cùng lớp xung quanh đều bật cười.

Giống như nghe được câu nói đùa nào đó, Ôn Nam Tịch không nói một tiếng, đi đến chỗ ngồi của mình.

Chương 3: C3: Chương 3

Đúng lúc Nguyên Thu cũng tính cõ đi vào, lạn lũng liếc nhìn bọn họ rồi ngồi xuống, cô nhét sách vở vào ngăn bàn, "Ban này ở cửa cậu ta đã nói gì với cậu thế?"

Ồn Nam Tịch mở bài ra, kiểm tra đáp án, nhẹ giọng nói: "Bảo tớ cố gắng chăm chỉ hơn."

"Hơ." Nguyên Thu trợn mắt, "Giả bộ tốt bụng."

Ồn Nam Tịch xếp bài thí sang một bên, mỗi lần sau khi thí xong, trước khi cuộc thí tiếp theo lại diễn ra, theo phản xạ cô đều cầu xin ông trời cho kết quả vượt qua Nhân Khả một lần, dù chỉ một lần thôi cũng được.

Buổi sáng có ba tiết vật lý.

Tiết thứ tư là thể dục, sau khi cả lớp chạy 1000m thì được tự do di chuyển, thời tiết nắng nóng, mặt trời chói chang chiếu trên cao khiến ai cũng mệt mỏi đổ mồ hôi, các nữ sinh chống eo, đứng dưới tán cây vừa tránh nắng vừa nói chuyện sôi nổi.

Ồn Nam Tịch và Nguyên Thu đứng ở dưới gốc cây phía bên này, thở hồng hộc, mồ hôi không ngừng lăn xuống, hai người uống nước cho ổn định lại, lúc này dưới gốc cây đang vang lên tiếng cười chế giễu, tám chín cô gái tụ tập dưới gốc cây, Nhân Khả cười đến vô cùng thích thú, đứng giữa họ nói chuyện cười đùa, sôi nổi vô cùng.

Giờ trôi qua, khiến nơi gốc cây chỉ có hai người làỒn Nam Tịch và Nguyên Thu càng thêm vắng vẻ.

Chỉ cần Nhan Khả có mặt ở đâu, mọi người sẽ hướng về phía đó.

Nguyên Thu nhìn Ôn Nam Tịch, định hỏi Ôn Nam Tịch có muốn ăn kem không, lúc này, lớp trưởng chạy tới, gọi Nguyên Thu và cả mấy người bên phía Nhan Khả.

"Các cậu, đến lượt mấy cậu dọn dẹp khu vực công cộng rồi, cố tình quên phải không?"

Nguyên Thu vừa nghe, vỗ vỗ mông đứng dậy: "Cố ý đấy, làm sao?"

Lớp trưởng trợn mắt, đặt cây chổi vào tay cô ấy, Ôn Nam Tịch mỉm cười, Nguyên Thu lè lưỡi với cô, sau đó đi đến thư viện dọn dẹp.

Ôn Nam Tịch mang sách đến lớp thể dục, Nguyên Thu vừa rời đi thì cô đi vào đại sảnh, tìm một chỗ râm mát, mở sách ra đọc vô cùng tập trung.

Một lúc sau, có tiếng nói truyền đến từ phía sau.

"Nhan Khả, đây là ghi chú của Phó Diên phải không?"

"Ừ, của cậu ấy đấy."

"Ồ, rõ ràng thật. Chữ viết của cậu ấy đẹp quá."

Nhan Khả nhẹ nhàng cười nói: "Chữ viết của cậu ấy vẫn luôn rất đẹp."

"Cậu ấy dạy kèm cho cậu hả?"

"Thỉnh thoảng, có thời gian rảnh là sẽ học."

"Thật tốt, vậy nên, lần nào cậu cũng có thể đề Ôn Nam Tịch ở phía dưới, để cậu ta không thể lật ngược tình thế."

Nhan Khả lại cười: "Không phải đâu, nếu tớ không học thêm, cậu ta cũng chẳng lật ngược được tình thế."

Mọi người đều cười rộ lên, Nhan Khả đột nhiên nói: "Đừng làm lộn xộn, tôi nay tớ phải trả lại cho cậu ấy."

"Eh-" Họ lại cười, giọng nói còn mang theo chút ái muội, "Cậu thích cậu ấy đúng không?!"

Nhan Khả đột nhiên nghẹn giọng, các cô gái càng cười to hơn, xô đẩy nhau, Nhan Khả tủm tỉm nói: "Đừng đùa nữa, mục tiêu của tớ là vào cùng trường đại học với cậu ấy."

"Yo yo yo, cậu đã bí mật đuổi theo cậu ấy rồi à?"

Nhan Khả cười vô cùng ngọt ngào, không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng cười, âm thanh rất ồn ào. Ôn Nam Tịch không đọc được sách, sau lưng cô là một bức tường, phía bên kia tường có một cầu thang, cửa cầu thang ở ngay tầm tay cô, tiếng cười của bọn họ rất gần có thể nghe được lời họ nói một cách rõ ràng.

Ôn Nam Tịch dùng đầu ngón tay đóng sách lại, chuẩn bị đứng dậy.

Từ bên kia có mấy nữ sinh chạy tới, là những người đang dọn dẹp cùng Nguyên Thu, trên tay họ thậm chí còn không có dụng cụ dọn dẹp.

Sắc mặt Ôn Nam Tịch lạnh đi vài phần đứng dậy đi đến khu vực Nguyên Thu đang làm, vừa đến nơi đã nhìn thấy Nguyên Thu đang một mình cầm chổi quét lá, miệng không ngừng chửi bới: "Chết tiệt, cạn lời, bọn họ còn chưa quét xong đã chạy hết rồi."

Ôn Nam Tịch đặt sách xuống, lấy chổi trong khu dụng cụ vệ sinh đi vào khu vực quét dọn giúp cô bạn, Nguyên Thu nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại. Ôn Nam Tịch cầm chổi quét lá, "Lần sau hãy nói với lớp trưởng nhé."

Nguyên Thư nhìn thấy người chị em tốt của mình tới, trong lòng cảm thấy ấm áp, cúi đầu tiếp tục quét, nói: "Tớ có nói cũng vô dụng, bọn họ chỉ nóng lòng muốn cùng Nhân Khả nói chuyện."

"Nói vài câu, lần sau vẫn sẽ như thế này."

Sắc mặt Ôn Nam Tịch không thay đổi, kéo chiếc thùng màu trắng ra.

Hai người cùng nhau đổ lá vào. Ở đây có bóng râm mát mẻ, cũng khá dễ chịu.

-

-

Trong tiết tự học buổi tối, chủ nhiệm lớp Trương Vũ Xuyên bước vào, thông báo rằng thứ sáu sẽ có cuộc họp phụ huynh, yêu cầu các học sinh về nhà báo cho phụ huynh biết. Ôn Nam Tịch theo bản năng quay đầu nhìn Nhân Khả, ngay sau đó lại quay đi. Nguyên Thư thở dài nói: "Vậy tớ chỉ có thể đi bà nội tới, bố mẹ đều không có ở nhà, cậu thì sao?"

"Lần này chắc không phải là bố cậu đấy chứ?"

Ôn Nam Tịch đóng sách lại nói: "Tớ sẽ báo mẹ tới."

"Ồ, mẹ cậu đẹp như vậy, nên lộ diện nhiều hơn."

Hai người cùng nhau thu dọn cặp sách, đứng dậy rời khỏi lớp học, buổi tối rất mát, ban ngày có hơi nắng nóng nên đi trong ngõ sẽ mát hơn đi dọc đường, vì thế Ôn Nam Tịch và Nguyên Thư chọn con đường trong ngõ. Ôn Nam Tịch dùng đầu ngón tay chơi đùa con búp bê nhỏ treo bên cặp sách, Nguyên Thư thì do dự không biết có nên mua chai nước uống hay không.

Quá nóng.

Cô vòng tay qua cổ Ôn Nam Tịch, đột nhiên nhìn thấy một chiếc phong thư màu xanh kẹp bên cặp cửa cô bạn, cô rút ra và hỏi Ôn Nam Tịch: "Đây là cái gì?"

Ôn Nam Tịch sững sờ, nhìn phong thư nói: "Tôi không biết."

Nguyên Thu cười nói: "Chắc là có chàng trai nào gửi thư tình cho cậu rồi. Ồ, phong thư lần này còn có mùi thơm."

Ôn Nam Tịch tuy hướng nội nhưng lại có ngoại hình xinh đẹp, là kiểu thanh niên trong sáng, nên dù cố ý hay vô ý thì thỉnh thoảng cô vẫn nhận được thư tình hoặc một số lời tỏ tình. Nguyên Thu mỉm cười nhìn phong thư, "Nào, xem xem đó là bạn nam nào..."

Ôn Nam Tịch lập tức giơ tay ngăn lại: "Đừng bóc nó."

"Hahaha, cho tớ xem chút thôi." Nguyên Thu cố ý trêu chọc cô, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào mũi Ôn Nam Tịch, "Biết đâu lần này là một soái ca học trường nào đó, cực kỳ đẹp trai, diện mạo là kiểu nếu xuất đạo có thể bạo hồng chỉ sau một đêm."

Mũi Ôn Nam Tịch ngứa ngáy, tránh né ngón tay cô bạn, bất đắc dĩ cười nói: "Không có khả năng đó đâu, tối nay chúng ta không gặp người nào ngoài trường, nhất định là người của trường chúng ta. Nguyên Thu, cậu trả lại cho tớ..."

Cô nắm lấy tay Nguyên Thu, lấy lá thư kia rồi giấu sau lưng, khúc miệng hiện lên nụ cười, vừa lúc nhìn thấy hai nam sinh đang đứng trước cửa hàng tiện lợi. Trong khoảnh khắc đó hô hấp của cô như ngưng lại cơ thể bất động.

Một trong hai người đó là Phó Diễn. Cậu đang cầm chai nước trong tay, miệng ngậm kẹo mứt, hơi nghiêng người nói chuyện với cậu bạn bên cạnh, cậu bạn đó đặt tay lên vai cậu, cô cứ như vậy mà chạm mắt họ. Lúc ấy, trong một khắc im lặng, có lúng túng, xấu hổ và có chút cứng ngắc.

Nguyên Thu hô lên 1 tiếng, Ôn Nam Tịch muốn phá vỡ thế bế tắc, cô vô thức mỉm cười lễ phép với bọn họ, sau đó nắm lấy cổ tay Nguyên Thu, kéo bạn đi.

Sau khi cô rời đi trong cửa hàng tiện lợi, hai chàng trai lúc này mới có động tĩnh, Đàm Vũ Trinh nhường mày nói: "Này, bạn gái kia rất xinh nha."

Nụ cười ban nãy ánh sáng nhỏ xíu tinh cờ lọt vào mắt cô khi cười đôi mắt sáng ngời, ngay cả mái tóc hơi xoăn cũng vô cùng xinh đẹp, chưa kể đến đôi môi, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, ẩn hiện lên lúm đồng tiền sâu, tăng thêm vài phần linh động.

Đột nhiên gió xuân thổi qua mặt Phật, làm động nhân tâm.

"Chậc chậc, tôi vẫn còn chút dư vị. Cậu cho rằng cô ấy cười với tôi hay với cậu?" Đàm Vũ Trinh dùng cùi chỏ khẽ huých vào người của Phó Diên, Phó Diên đang ngậm cây kẹo m út trong miệng tránh được, trong tay vẫn lắc lắc bình nước, cậu hạ kẹo m út trong miệng xuống, liếc nhìn Đàm Vũ Trinh: "Làm sao tôi biết được?"

Nụ cười của Đàm Vũ Trinh càng rộng hơn, cậu ta tự luyến nói: "Chắc là tôi rồi."

Phó Diên thần nhiên nói: "Là cậu."

Chương 4: C4: Chương 4

Rẽ vào ngõ nhỏ, Nguyên Thuở mở to mắt: "Vừa rồi là Phó Diên đúng không? Sao hai ngày nay vận khí của chúng ta lại tốt đến vậy, toàn gặp được cậu ấy."

Ngõ nhỏ tối tăm không có ánh sáng, Ôn Nam Tịch cười cặp xuống, nhét phong thư vào rồi đeo lên lưng, Nguyên Thuở ôm mặt nói: "Thật sự là, cậu ấy rất đẹp trai. Cùng mặc đồng phục học sinh nhưng lại đẹp hơn nhiều so với những người khác."

Đồng phục của trường phổ thông số 1 và số 2 giống nhau, chỉ khác phù hiệu nên khi tan học cũng khó mà phân biệt được là học sinh trường nào. Vừa rồi cậu mặc đồng phục học sinh màu trắng xanh, ngậm kẹo mứt, nhìn có chút lười biếng và nghịch ngợm.

Ôn Nam Tịch rũ mắt, cùng Nguyên Thuở đi ra khỏi ngõ, Nguyên Thuở vẫn khát nước nên kéo Ôn Nam Tịch đến một quán nhỏ ven đường mua dưa hấu, di ở quầy hàng cắt cho mỗi người một miếng. Ôn Nam Tịch nhận lấy, cắn một miếng, Nguyên Thuở cảm thán nói: "Thật là ngọt, sau này nếu không đỗ đại học, tớ sẽ mở một tiệm bán hoa quả."

Ôn Nam Tịch cắn một miếng, nói: "Sao cậu có thể thái trượt được? Cậu nằm trong top mười mà."

Nguyên Thuở cười nhẹ: "Tự tìm lối thoát cho chính mình thôi, bố mẹ tớ thật sự không quan tâm tớ sẽ thái thế nào."

Ôn Nam Tịch có chút ngưỡng mộ. Cậu thái không thể.

Lúc này, bên kia con ngõ có hai người đi ra, chính là Phó Diên cùng bạn, cách chỗ bọn họ rất xa thấy bóng dáng của Nhan Khả - người lẽ ra đã rời khỏi trường học vào giờ này.

Cô ta đeo cặp đi về phía bọn họ, nhưng khi đến gần Phó Diên, thiếu chút nữa là cô ta đã ngã xuống, Phó Diên đã nắm lấy cánh tay cô ta kéo lên.

Nhan Khả mỉm cười với cậu, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền nổi bật. Thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung không giấu được cảm xúc trong mắt, Nguyên Thu nheo mắt lại, kéo Ôn Nam Tịch nói: "Chắc chắn cậu ta thích Phó Diên."

Nước dưa hấu trượt xuống mu bàn tay Ôn Nam Tịch, nhỏ xuống đất, cô nghĩ đến đoạn hội thoại nghe được trong giờ thể dục, chuyện Nhan Khả không hề phủ định việc yêu thầm và quyết tâm cùng vào trường đại học của cô ta. Cô cắn một miếng dưa hấu nhìn ba người đó đi bộ đến bên xe buýt rồi cùng nhau lên xe.

-

-

Về đến nhà.

Ôn Hữu Đào đang vẽ tranh tại bàn làm việc.

Ôn Du rót cho cô một ly nước, nhẹ nhàng hỏi: "Có muốn ăn khuya không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, "Con không ăn ạ."

Cô bước vào phòng ngủ, thuận tay nắm lấy tay Ôn Du, hai mẹ con bước vào căn phòng nhỏ của cô. Ôn Nam Tịch đặt cặp sách xuống, nhìn mẹ: "Mẹ, thứ sáu có buổi họp phụ huynh, mẹ đi đi, nhớ ăn mặc đẹp nhé."

Ôn Du sùng sốt, sau đó mỉm cười nói: "Được."

Bà nhẹ nhàng vuốt tóc Ôn Nam Tịch, nói: "Tắm xong thì nhớ đi ngủ sớm. Mẹ đã thuê giáo viên mới, cuối tuần con có thể gặp."

"Được."

Ôn Du vuốt vuốt tóc con gái rồi đi ra ngoài. Ôn Nam Tịch xoa tóc lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa. Lúc tắm xong, Ôn Hữu Đào còn đang vẽ tranh, cô đi thẳng vào phòng mà không chào hỏi ông một tiếng. Sau khi đóng cửa và kéo rèm lại, cô ngồi xuống mép giường, lấy bức thư tình từ trong cặp ra.

Cô không mở nó ra mà nhìn vào mặt bìa. Sau đó, mở ngăn kéo và bỏ bức thư vào. Bên trong cũng có vài phong thư màu khác, tất cả đều chưa mở.

Cô không đa năng như Nhan Khả - người có thể mang lại hy vọng cho người khác, còn biết hòa nhập và phát triển thành mối quan hệ bạn bè.

Cô không biết phải trả lời thế nào nên cũng không xem.

Đóng ngăn kéo lại, cô lấy cuốn sách ra xem lại bài tập hôm nay trước khi chìm vào giấc ngủ.

Chiều thứ sáu.

Vì có buổi họp phụ huynh nên lớp học kết thúc sớm, cả lớp bắt đầu dọn dẹp bàn ghế, dọn vệ sinh. Bà nội của Nguyên Thu đến rất sớm, Ôn Nam Tịch đi cùng Nguyên Thu đến đón bà ở cổng trường, hôm nay bà ăn mặc rất trang trọng, tay nắm lấy cháu gái và Ôn Nam Tịch, một người bên trái, một người bên phải, cười nói: "Nam Tịch, đã lâu không gặp, cháu vẫn xinh đẹp như vậy."

"Hôm nay bà nội trông rất có tinh thần." Ôn Nam Tịch cười nói.

Bà nội cười nhẹ: "Dọn quần áo vào đây họp."

Đang nói, một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước cổng trường, Nhan Khả mặc váy đồng phục chạy về phía chiếc xe, nắm lấy cánh tay của một người

phụ nữ đeo kính râm, người phụ nữ này có dáng người cao gầy, nước da trắng, mặc bộ đồ tây trang màu đen, bà cúi đầu nhìn con gái, thuận tiện còn kهن ngợ mái tóc đen dài của con gái.

Bà ấy chính là Ngu Viện Viện - mối tình đầu khó quên của Ôn Hữu Đào.

Nguyên Thu hỏi Ôn Nam Tịch: "Đi đâu? Khi nào đi mới tới?"

Ôn Nam Tịch nhìn thời gian, nói: "Chắc cũng sắp đến rồi."

Nguyên Thu nhìn hai mẹ con họ đi vào, nói: "Đi vốn xinh đẹp, hôm nay mặc gì cũng đẹp thôi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười không nói gì, hai người đỡ bà nội đi vào lớp. Suốt đường đi Ngu Viện Viện không hề tháo kính râm xuống chỉ cúi đầu nói chuyện với con gái, hai người cũng đi lên cầu thang. Khi vào lớp, Ngu Viện Viện nhìn thấy Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch vẻ mặt bình tĩnh, lễ phép gật đầu, Ngu Viện Viện mỉm cười.

Vừa bước vào lớp, bà ấy đã nổi bật rặng ngời, phụ huynh học sinh đều liếc nhìn một cái.

Sau khi bà nội ngồi xuống, Ôn Nam Tịch nhìn đồng hồ, đứng dậy đi ra ngoài chờ, vừa đến hành lang thì nhìn thấy Ôn Hữu Đào mặc tây trang trắng thớm bước đi rất nhanh về phía này, Ôn Nam Tịch sửng sốt, nhìn Ôn Hữu Đào bước lên cầu thang, mới đi mấy bước đã tới tầng trên, Ôn Hữu Đào nhìn thấy con gái, nói: "Sao trông con bất ngờ thế? Cũng không biết báo trước cho bố một tiếng."

Ôn Nam Tịch vô thức túm chặt đồng phục của mình: "Mẹ đâu ạ? Con nói mẹ đến."

"Mẹ con thì biết cái gì? Cả ngày ở nhà không ra đến cửa, lời tốt xấu cũng nghe không hiểu, đến đây thì có ích lợi gì?"

"Vào đi." Ôn Hữu Đào nói xong liền đi về phía phòng học, Ôn Nam Tịch âm thầm cắn răng đi theo, vừa bước vào đã nhìn thấy ánh mắt Ôn Hữu Đào và Ngu Viện Viện chạm nhau. Thậm chí những đường nét cứng rắn trên khuôn mặt Ôn Hữu Đào cũng trở nên nhu hòa hơn, Ngu Viện Viện khẽ mỉm cười, dáng vẻ trông rất hào phóng.

Nhan Khả thậm chí còn mỉm cười giơ tay lên chào: "Chào chú."

"Chào cháu, Nhan Khả, đã lâu không gặp. Nghe nói lần này cháu lại đạt hạng nhất?" Ôn Hữu Đào mỉm cười đi vào, dừng lại ở chỗ ngồi của Nhan Khả.

Nhan Khả cong mày cười, cố ý làm ra dáng vẻ đặc biệt nịnh nọt, gật đầu nói: "Đúng vậy ạ, nhưng kỳ thi lần này Nam Tịch cũng làm rất tốt rồi, khoảng cách giữa cậu ấy và cháu cũng rất gần."

Cô ta mỉm cười với Ôn Nam Tịch.

Ôn Hữu Đào nhìn Ôn Nam Tịch một cái, sau đó quay lại nhìn Nhan Khả: "Nó à, còn ở xa lắm."

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch sắp tím nát đồng phục học sinh rồi, cô không nói một lời, đi về phía chỗ ngồi của mình, đẩy tay Ôn Hữu Đào về phía bên kia, Nguyên Thu ở phía sau nhìn cô, chạm chạm vào lưng cô, Ôn Nam Tịch cũng không quay đầu lại, cô ngồi xuống. Bên kia Ôn Hữu Đào và Nhan Khả vẫn đang trò chuyện, Ngu Viện Viện ít nói, chỉ cười nhìn bọn họ.

Ôn Nam Tịch lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Ôn Du.

[Nam Tịch: Mẹ, sao mẹ không tới?]

[Ôn Du: Lúc mẹ đi ra ngoài, bị bố con nhìn thấy, hỏi mẹ đi đâu, mẹ lại không nói dối...]

Đôi mắt Nam Tịch đỏ hoe.

Mẹ thật ngốc quá!

Một lúc sau Ôn Hữu Đào quay lại ngồi cạnh cô, sắc mặt Ôn Nam Tịch lạnh lùng. Tại buổi họp phụ huynh lần này, chủ nhiệm lớp lên sân khấu khen ngợi Ôn Nam Tịch tiến bộ nhất lớp, chưa kể thứ hạng ổn định, tất cả các môn học đều tiến bộ vượt bậc. Ôn Hữu Đào nghe vậy, cũng chỉ liếc nhìn cô một cái.

Khi đến lượt khen ngợi Nhân Khả, ông ta lại quay lại và giơ ngón tay cái lên với Nhân Khả, cô ta cười rạng rỡ. Ngu Viện Viện thậm chí còn giơ tay vuốt tóc con gái, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Ôn Nam Tịch không ngừng dùng đầu ngón tay bấm vào trang sách.

May mắn thay cuộc họp phụ huynh như tra tấn này cũng đến lúc kết thúc. Khi cô đi đến cổng trường Ôn Hữu Đào vẫn không ngừng răn dạy, nói rằng nếu cô đòi gia sư thì phải học tập chăm chỉ, không được lãng phí tiền bạc, còn hỏi, "Con và Nhân Khả có mối quan hệ không tốt đúng không?"

Ôn Nam Tịch nắm lấy quai cặp của mình, nói: "Không tốt lắm."

"Bố nghĩ vấn đề nằm ở chính con đó. Nhân Khả cười với con, con lại cứ lạnh như băng. Bạn ấy đắc tội gì với con à? Con như vậy giống y hệt một đứa không có giáo dục vậy, có biết không!" Sắc mặt Ôn Hữu Đào lạnh lùng.

Ôn Nam Tịch lại cắn chặt răng, im lặng.

Hai bố con vốn không hợp nhau, nói nửa câu cũng ngại nhiều, đi ra ngoài cổng trường được một đoạn, Ôn Hữu Đào phải nghe một cuộc điện thoại, công trình của ông xây ra chút vấn đề ông ta liền đón xe rời đi để cô tự đi bộ về nhà.

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí thật trong lành, cô ngẩng đầu lên phát hiện trong con ngõ nhỏ Nam An này ẩn giấu rất nhiều cửa hàng, được dựng lên chuyên để phục vụ cho đối tượng học sinh, lúc này có một quán Internet tên là "Văn ôn" xuất hiện ngay trước mặt Ôn Nam Tịch.

Quán internet đèn đuốc sáng trưng, hoạt động nhộn nhịp.

Ôn Nam Tịch đứng vài giây, giằng co trong lòng một lúc rồi bước vào. Cô bước đến quầy tính tiền để xem giá, nhưng qua khe mắt nhìn thấy một nam sinh ngồi ở hàng ghế ngay lối vào quán, quay lưng về phía mình. Cậu mặc đồng phục của trường phổ thông số 1. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng đang cầm con chuột và di chuyển, chiếc tai nghe màu đen được đặt trên cổ. Khuôn mặt của cậu ẩn hiện, quai hàm rõ ràng.

Tìm Ôn Nam Tịch đập thình thịch, cô nhìn một hồi lâu, thấy trên giao diện màn hình của cậu có mấy chủ đề, thình thoảng cậu lại thoát ra ngoài, chơi một ván bắn súng.

"Em gái, có muốn thuê máy không?" Anh quản lý tiệm kêu cô hỏi.

Ôn Nam Tịch hoàn hồn, nhìn về phía quầy tính tiền, sau đó lại nhìn về phía sau hộp đựng, "Cho em một tô mì gói, nhân tiện, em thuê máy, ở..."

Cô chỉ về vị trí bên cạnh chỗ Phó Diên đang ngồi: "Máy số 6."

"Được." Anh quản lý liếc nhìn về phía chỗ ngồi của Phó Diên, mỉm cười đầy ẩn ý, anh đưa thẻ cho Ôn Nam Tịch, sau đó làm cho cô một bát mì ăn liền rồi đưa cho cô. Ôn Nam Tịch nhận lấy bát mì nóng, bước đến máy số 6. Người con trai ngồi ở máy số 5 vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà không nhúc nhích, đầu ngón tay chống cằm.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, mùi mì ăn liền xộc vào mũi, mơ hồ bay về phía Phó Diên. Cậu quay đầu nhìn sang người bên cạnh, Ôn Nam Tịch bật máy tính lên, nhìn màn hình sáng lên, cô cầm nĩa bắt đầu ăn mì gói, mái tóc hơi xoăn dán vào mặt, làn da cô trắng như ngọc, có thể thấy rõ cả lông tơ. Phó Diên nhìn cô vài giây rồi thu hồi tầm mắt, tiếp tục gõ bàn phím bằng đầu ngón tay thon dài, giải quyết mấy bài tập trên màn hình một cách chán nản.

Lông mi Ôn Nam Tịch dường như cong lên vì nóng, cô liếc nhìn màn hình của cậu.

Ở nhà chỉ có Ôn Hữu Đào mới có thể sử dụng máy tính, cô cũng không biết là có thể giải đề được trên máy tính, hình như có rất nhiều loại câu hỏi nên nhìn chăm chăm rất lâu. Mì ăn liền trên nĩa, thỉnh thoảng cô ăn một miếng.

Phó Diên nhẹ nhàng di chuột, cô gái bên cạnh đang dán mắt vào màn hình của cậu, đương nhiên cậu biết nhưng không nói gì mà chỉ làm việc của mình, đúng lúc cô đang xem đến thất thần thì cậu ấn đầu ngón tay một cái... Mọi thứ trên màn hình đã trở thành trang giao diện của trò chơi bắn súng.

Ôn Nam Tịch sững sờ, trong miệng vẫn ngậm mì. Sợi mì bị ngậm hơi lắc lư, cô dừng lại vài giây rồi quay mặt đi, cúi đầu ăn nốt sợi mì.

Phó Diên liếc nhìn cảnh tượng này qua khe mắt, hơi cong môi, rồi lại thu hồi tầm mắt, tập trung vào màn hình. Ôn Nam Tịch ăn mì bị sặc ho vài tiếng, trong tay di chuyển con chuột, trên màn hình xuất hiện rất nhiều biểu tượng, cô bấm vào trang web, tìm kiếm bài hát của Châu Kiệt Luân.

Một bản nhạc "Sunny Day" vang lên, cô mò mẫm đeo tai nghe vào rồi bấm phát nhạc.

Trong tai nghe có nhạc phát ra, thỉnh thoảng cô sẽ liếc nhìn màn hình bên cạnh, phát hiện cậu không mở bất kỳ trang câu hỏi nào nữa mà chỉ đang chơi game.

Cô rút cốc mì ăn liền đi. Ôn Du gửi tin nhắn tới.

[Ôn Du: Cuộc họp phụ huynh kết thúc rồi à?]

Ôn Nam Tịch có chút chột dạ, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: [Cuộc họp đã kết thúc, bố đến công ty, con và Nguyên Thư ăn tối ở bên ngoài, con quên nói với mẹ.]

[Ôn Du: Con ở cùng Nguyên Thư sao? Vậy thì tốt, không sao, ăn xong thì về nhé.]

Ôn Nam Tịch trả lời một câu "vâng".

Sau đó lấy bài kiểm tra trong cặp ra, định làm bài tập trong khi nghe nhạc, cô làm rất nghiêm túc, khi ngẩng đầu lên nam sinh ngồi ở ghế số 5 đã rời đi.

Trên màn hình máy tính có khóa mật khẩu, giao diện cũng khác, chủ yếu là màu đen.

Ôn Nam Tịch dừng lại, nhìn vào máy tính của mình, đó là một giao diện Internet quy chuẩn. Cô nhìn thấy ảnh quản lý đi tới dọn dẹp, liền ngược mắt lên hỏi: "Sao máy này lại khác với những máy khác ạ?"

Anh quản lý cất giẻ lau đi, mỉm cười nhìn cô nói: "Em đoán xem."

Ôn Nam Tịch do dự: "Chẳng lẽ cái này chỉ dành cho cậu ấy sao?"

"Gần như là vậy, em gái." Sau khi ảnh quản lý ở quầy lễ tân nói xong thì quay người rời đi. Ôn Nam Tịch sững sốt một chút, thời gian cũng sắp hết, cô thu dọn bài tập tắt máy tính, đi trả thẻ.

-

-

Trên đường về nhà, điện thoại của Ôn Nam Tịch có thể vào được Internet, cô bấm vào, vô tình lướt qua vòng bạn bè, nhìn thấy tin nhắn Nhân Khả vừa đăng.

Cô ta mặc váy đồng phục học sinh, cũng không về nhà mà xách cặp đi học và giờ điện thoại di động lên để chụp ảnh. Phía sau có hình ảnh hai nam sinh, trong đó có một người đeo đồng hồ màu đen bị chụp ảnh cổ tay, Nhân Khả nhìn vào ông kính nói "a" một tiếng, ánh sáng mờ mờ nhưng lại rất có khí chất.

Chiếc đồng hồ màu đen đó hình như cô đã từng thấy nó trước đây.

Chú Na Na ở khu bình luận: Khả Khả, đó có phải là Phó Diên không?

Nhan Khả trả lời: Phải.

Chú Na Na:Ồ ồ ồ, gần đây hai người thường xuyên ở cùng nhau à?

Nhan Khả: Cũng gần như thế, tớ đã nói với mẹ sẽ đi ô tô về, tính chờ đi cùng đường về với họ.

Chú Na Na: Tuyệt vời.

Chương 5: C5: Chương 5

Ồn Nam Tịch đi xuống lầu, cặp sách nặng trĩu trên vai có chút không thoải mái, cô cời cặp ra thấy điện thoại sáng lên.

Nguyên Thu: [Cậu đã xem tin trên vòng bạn bè của Nhan Khả chưa?]

Ồn Nam Tịch bước lên bậc thang đi lên lầu, chỉ có ánh sáng của điện thoại di động chiếu lên khuôn mặt cô, cô cúi đầu trả lời.

Nam Tịch: [Ừ.]

Nguyên Thu nhắn chớng gửi thêm hai tin nhắn nữa.

Nguyên Thu: [Thấy cậu ta đang như vậy, có cảm giác.]

Nguyên Thu: [Phố Diên giống như là hào quang của Nhan Khả.]

Cô ta có thể khoe ra, lúc nào bên môi cũng nhắc tới ánh hào quang của mình.Ồn Nam Tịch đứng trước cửa nhà, cảm thấy có chút hụt hơi, nhìn hai tin nhắn của Nguyên Thu, cô dừng lại một lát, sau đó quay ra bấm xem vòng bạn bè.

Bên dưới vòng bạn bè của Nhan Khả còn có rất nhiều lượt thích và bình luận dày đặc. Thỉnh thoảng cô ta lại trả lời bên dưới: "Ừm, ánh đèn thành phố thật đẹp."

"Chúng tớ đang ngồi ở hàng cuối cùng."

"Không đăng ảnh, cậu ấy đang chơi game."

"Tất nhiên là cậu ấy cũng chơi game, không phải kiểu người một sách."

"Cậu ấy không thêm bạn trên WeChat đâu."

Ôn Nam Tịch đưa mắt nhìn lại bức ảnh, lông mi Nhan Khả cong cong như vàng trắng, góc ảnh chụp vừa phải, cô ta chụp được bóng hình hai chàng trai phía sau, nhưng lại không lộ rõ mặt. Hào quang của cô ta tay đeo đồng hồ đen, một tay hút túi quần, tay còn lại hình như đang lướt điện thoại di động, dáng vẻ thản nhiên tùy ý.

Ôn Nam Tịch nhìn mấy giây mới ấn tắt màn hình điện thoại, lấy chìa khóa trong cặp ra, mở cửa.

Ôn Du đang đợi cô ở phòng khách, trên bàn bày hoa quả cắt sẵn, nhìn thấy con gái đã về, bà mỉm cười đứng dậy nói: "Uống một ly sữa đi, mẹ vừa hâm nóng xong."

Ôn Nam Tịch buông cặp xuống, vươn tay cầm lấy ly sữa, nhìn Ôn Du: "Mẹ, hôm nay đáng ra mẹ nên đi."

Ôn Du nhìn vào mắt con gái, cười khỏ.

Hai tay Ôn Nam Tịch cầm ly sữa, lặng lẽ nhìn mẹ: "Ông ấy tích cực tham gia họp phụ huynh con như vậy chỉ vì muốn gặp người phụ nữ kia thôi. Nếu mẹ không muốn nỡ rời bỏ ông ta thì hãy giám sát chặt một chút."

"Hơn nữa, con không muốn ông ấy có mặt ở buổi họp phụ huynh với giáo viên của con một chút nào."

"Mẹ xin lỗi, Nam Tịch."

"Mẹ, lần sau mẹ phải chú ý, tuyệt đối không được để cho ông ấy biết."

Ôn Nam Tịch nhìn tâm lịch trên tường, lẩm bẩm nói: "Không lâu đâu, năm cuối phổ thông của con sắp kết thúc rồi."

Lần đầu tiên Ôn Du cảm thấy vô cùng có lỗi với con gái, Ôn Nam Tịch uống sữa xong liền trở về phòng lấy đồ ngủ đi tắm rồi ôn lại bài tập. Ôn Du nhìn trái cây trên bàn, cũng không dám mang vào chỗ con gái ăn.

-

-

Ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu bước vào lớp, một nhóm bạn cùng lớp vây quanh chỗ ngồi của Nhan Khả, họ đang trò chuyện về Phó Diên của trường phổ thông số 1. Nhan Khả chống cằm, mỉm cười rạng rỡ như một bông hoa, đang nghịch chiếc điện thoại di động chưa bị giáo viên thu giữ, tóc dài đen thẳng, cô ta mỉm cười che điện thoại lại, không muốn cho đám bạn nhìn thấy.

Hóa ra họ muốn xem WeChat của Phó Diên.

Ôn Nam Tịch kéo ghế ngồi xuống, Nhan Khả nhìn cô rồi quay đi. Ôn Nam Tịch treo cặp lên, lấy sách ra đọc bài buổi sáng, đằng sau mấy nữ sinh vẫn bàn tán về buổi họp phụ huynh ngày hôm qua, Ôn Nam Tịch mỉm môi, nghe có người nói: "Khả Khả, bố của Ôn Nam Tịch đối với cậu còn tốt hơn với Ôn Nam Tịch."

Nhan Khả cười nhẹ: "Ừm, tớ hay được mọi người yêu quý."

Những người khác đều cười rộ lên.

Ôn Nam Tịch im lặng, Nguyên Thu hung hăng trừng mắt.

Thứ bảy không có tiết tự học buổi tối, khi mặt trời lặn, trường phổ thông số 2

tan học. Nguyên Thu nói rằng hôm qua bà đi họp phụ huynh về bị họ phải về sớm, thuận tiện Ôn Nam Tịch cũng đến thăm bà nội Nguyên Thu, khi cô ra khỏi nhà Nguyên Thu thì trời đã tối.

Cô gửi tin nhắn cho Ôn Du, nói: ["Mẹ, con ở nhà Nguyên Thu ăn tối và làm bài tập."]

Ôn Du không chút nghi ngờ trả lời: [Được, buổi tối nhớ về sớm.]

Ôn Nam Tịch cất điện thoại di động, vào ngõ Nam An đi vào quán Internet "Văn ổn", vừa bước vào ánh đèn sáng rực đối lập hẳn với bóng tối trong ngõ, cô liếc nhìn chỗ máy số 5, thấy cậu ngồi dựa trên ghế, đang cúi đầu bấm điện thoại, trên màn hình hiển thị giao diện bài tập.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, đi đến quầy thu ngân, chọn máy số 6.

Tối nay có quản lý mới nhânh chóng khởi động máy tính cho, đưa cho cô một hộp mì ăn liền, Ôn Nam Tịch cầm mì và thê về phía máy.

Cậu không nhìn lên, vẫn đang bấm điện thoại di động.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, mì ăn liền cô mua tối nay là vị nấm và thịt gà, không thơm như vị thịt kho tàu, vừa ăn mì, cô vừa nhìn chằm chằm vào câu hỏi trên màn hình bên cạnh, màn hình máy tính to đến nỗi các câu hỏi cô đều có thể đọc hết và gộp lại thành một, đề thi cũng vậy, câu hỏi này kể bên câu hỏi kia.

Phó Diên cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn màn hình, thấy cô gái bên cạnh. Cô vẫn giống như tối qua, đôi mắt dán chặt vào trang bài tập của cậu, vẫn đang cắn sợi mì trong miệng, lúc hút sợi mì để lộ lúm đồng tiền.

Cậu nhìn máy giây rồi mới quay lại màn hình, cầm con chuột trong tay di chuyển, tùy ý nhấn bàn phím và nhập đáp án. Ôn Nam Tịch đang tính toán trong đầu, thấy đáp án cậu nhập vào nhânh như vậy vượt qua cả thuật toán trong đầu cô chớp chớp mắt vừa lúc cũng ăn xong mì ăn liền.

Cô đứng dậy, đi tới thùng rác để vứt. Lúc quay lại ngồi xuống, cậu đã đổi màn hình sang trò bắn súng, uể oải ngã người ra sau, đeo tai nghe màu đen, mái tóc rồi bù xòa xuống, vẻ mặt vô cảm, chơi game hăng say. Ôn Nam Tịch có chút tiếc nuối, sau khi ngồi xuống vẫn tìm bài hát của Châu Kiệt Luân, đeo tai nghe màu trắng lên, cô vuốt tóc xuống để lộ khuôn mặt trắng, lấy bài tập ra vừa làm vừa nghe các bài hát.

Nửa chừng,

Phó Diên đứng dậy, cầm chai nước đá lúc quay lại, khẽ mắt liếc nhìn cô gái đang ngồi trên bàn máy tính làm bài tập, cô cắn đầu bút, trông thật ngộ.

Cậu ngồi xuống, nghe thấy bản nhạc phát ra từ tai nghe của cô.

"Ngày xưa ngày xưa, có một người đã yêu cậu từ rất lâu, nhưng..."

"Sunny Day" của Châu Kiệt Luân, cậu đeo tai nghe vào, bấm vào bản nhạc bên dưới, cũng bấm vào bài "Sunny Day" rồi bắt đầu một trò chơi khác.

Lúc Ôn Nam Tịch sắp làm xong bài tập thì tai nghe cũng tắt nhạc chỉ còn nghe được tiếng người khác đang chơi game và cãi nhau trong quán Internet, cô nhìn màn hình, ngơ ngác một lúc.

Nhìn thấy biểu tượng trò chơi trên màn hình đó là trò cậu đang chơi.

Cô do dự một chút, di chuyển chuột và bấm vào, trang giao diện đột nhiên thay đổi mang một tông màu lạnh, Ôn Nam Tịch cẩn thận xem xét các loại biểu tượng trong trò chơi, cuối cùng chọn một cô gái đội mũ giáp rồi tiến vào trò chơi. Bên trong, vừa bước vào, cô nghe thấy nhiều tiếng súng luồng cuồng tay chân bắt đầu thao tác. Điều khiến nhân vật núp vào một góc cẩn thận quan sát xung quanh tìm kiếm điểm đột phá, khi nhìn thấy có người quay lại ần súng nổ một phát g lết chết người đó. Cô chơi cực kỳ nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào màn hình không nhúc nhích, lúc Phó Diên cầm nước khoáng lên uống, cậu quét mắt qua màn hình của cô.

Cậu dừng lại, hơi nường mày.

Ồn Nam Tịch sợ nhìn không rõ liền tiến lại gần màn hình nghiêm túc đến lông mi cũng không nhúc nhích. Phó Diên đặt nước khoáng xuống, dùng một tay giữ lấy, hơi cong môi, nhìn lại màn hình tiếp tục trò chơi trong tay, hai máy hiển thị cùng một trò chơi, thậm chí cả địa điểm cũng giống nhau, mỗi người chơi trò chơi của riêng mình.

"Chậc, cậu đến rồi." Đàm Vũ Trinh cầm cặp trên tay bước vào quán Internet. Cậu ấy đến trước khi có người khác đến. Phó Diên đã thoát khỏi trò chơi và tháo tai nghe trên cổ ra. Đàm Vũ Trinh đi đến ngồi sang bên khác tay lên vai cậu, vừa định nói gì đó, ánh mắt cậu nhìn thấy cô gái đang chơi game trên máy số 6.

Có vài phần quen thuộc, Đàm Vũ Trinh nường mày: "Cô gái máy số 6..."

Phó Diên xách cặp lên vai, xoay người bước ra ngoài, giọng nói trong trẻo: "Đi thôi."

Cánh tay Đàm Vũ Trinh vòng qua người cậu chưa kịp rút lại đã đi theo, bỏ lỡ cơ hội nhận ra Ôn Nam Tịch. Cô gái đã mỉm cười rạng rỡ với họ trước cửa của cửa hàng tiện lợi.

Chương 6: C6: Chương 6

Mới chời được vài ván nhưng khi nghỉ ngơi lại cảm giác khá thoải mái, giống như mọi sự bức dọc trong lòng đã được phát tiết hết ra. Ôn Nam Tịch bỏ tai nghe đã nóng xuống, nhìn sang bên cạnh cậu đã đi rồi, ngay cả màn hình máy tính cũng đã tắt.

Vươn vai một cái Ôn Nam Tịch cất sách vở, cầm bút lên rồi đi trả thẻ sau đó về nhà. Trời đêm rất đẹp, con ngõ nhỏ tối và dài, cô bước đi qua đó.

Cầm chìa khoá mở cửa.

Ôn Hữu Đào đã về trên bàn bày đầy bản thiết kế, ông đang cầm bút vẽ, còn cửa phòng ngủ chính vẫn đang đóng. Ôn Nam Tịch thay giày, bỏ ba lô xuống, không lên tiếng gọi Ôn Hữu Đào mà đi thẳng về phòng mình. Đúng lúc này cửa phòng ngủ chính được mở ra, Ôn Du đi tới tóc hơi rối, trên người mặc đồ ngủ, mắt cò hơi đỏ.

Ôn Nam Tịch nắm tay mở cửa phòng, "Mẹ."

Ôn Du sửa sang lại đầu tóc, điều chỉnh lại tâm trạng, nhẹ giọng hỏi: "Con có ăn đêm không? Tối nay ở nhà Nguyên Thu ăn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch nói bừa rằng ăn mì, "Con không ăn đêm đâu, con không đói."

"Mẹ hấp bát súp trứng gà cho con ăn." Ôn Du không để Ôn Nam Tịch từ chối đã đi vào phòng bếp. Nhìn động tác lau khô mắt của bà, lại nhìn về phía Ôn Hữu Đào, ông lại coi như không có chuyện gì tiếp tục bận rộn việc thiết kế của mình, mẹ đã thích Ôn Hữu Đào nhiều năm vốn dĩ việc gả cho ông đã không đáng đời.

Ôn Nam Tịch cắn chặt răng, quay đầu đi về phòng. Lấy bài thi và bài tập ra để kiểm tra lại, sau khi chơi game xong tinh thần vô cùng thoải mái, lúc này sự bực dọc đã biến mất tăm.

Rất nhanh sau đó Ôn Du bung bát súp trứng gà vào, súp rất thơm, tay bà có hơi ửng đỏ. Ôn Nam Tịch thổi cho bà, nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mi của Ôn Du lại rơi xuống, bà ôm con gái.

"Mau ăn đi, ăn xong tắm rồi đi ngủ." Bà nhẹ giọng nói.

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, ngồi thẳng lưng lên vừa ăn súp vừa kiểm tra lại bài tập.

Ngày hôm sau, Ôn Du tìm một gia sư mới cho Ôn Nam Tịch để nắm vững kiến thức, vị giáo viên này vô cùng lợi hại, cô ấy tốt nghiệp ở Đại học Lê Thành, thường xuyên kể cho Ôn Nam Tịch nghe về cuộc sống ở đó, cô ấy hỏi Ôn Nam Tịch: "Em xuất sắc như vậy, mục tiêu học thêm của em là gì?"

Ôn Nam Tịch cắn đầu bút, cô khựng lại, nhìn vào đôi mắt dịu dàng của gia sư, nhưng lại không thể trả lời.

Cô muốn vượt qua Nhân Khá, đây đã là chấp niệm của cô từ lâu rồi.

Cô Tề cười cười, không hỏi thêm nữa. Ôn Nam Tịch nghĩ một lát, hỏi cô: "Cô ơi, ở Lê Thành có tốt không?"

"Tốt chứ, ở đó có biển, có các tòa nhà cao, còn có rất nhiều khoa học công nghệ mới nữa."

Ôn Nam Tịch gật đầu, có chút khát khao.

-

Giữa tháng chín, đại diện môn thể dục đi khắp nơi nài nỉ mọi người tham gia

cuộc thi, năm ngoái Ôn Nam Tịch có tham gia hạng mục nhảy xa, năm nay định sẽ thi nhảy xa là được, nhưng đại diện thể dục cứ giữ cô lại, hy vọng cô sẽ tham gia chạy cự ly dài vì thật sự không tìm được ai nữa rồi.

Ôn Nam Tịch đã trốn vài lần, cuối cùng vẫn bị tóm, đại diện thể dục nài nỉ không thôi khiến Ôn Nam Tịch vô cùng bất đắc dĩ, "Nam Tịch được không, xin cậu đây."

"Năm nay sức khỏe của U Hoàn không tốt, không thể chạy được, chỉ còn có cậu thôi."

Nguyên Thu kéo Ôn Nam Tịch qua một bên, trừng mắt nhìn: "Cậu đi gọi Nhân Khả ấy, sức khỏe cậu ta tốt, để cậu ta tham gia."

Đại diện thể dục chặn đường của Ôn Nam Tịch, chấp hai tay lại, "Nam Tịch, giúp tôi đi mà, được không?"

Ôn Nam Tịch mềm lòng, nhìn ánh mắt cậu ta, bất đắc dĩ: "Thời được rồi."

Đại diện thể dục lập tức tươi cười rạng rỡ, "Cảm ơn Nam Tịch."

Sau đó thêm tên cô vào danh sách, đồng thời xác nhận lại với Ôn Nam Tịch, xác nhận xong cậu ta bèn rời đi.

Nguyên Thu kéo Ôn Nam Tịch đi xuống bậc thang, trợn tròn mắt: "Sao cậu lại đồng ý rồi, chạy cự ly dài mệt lắm."

"Nhất thời mềm lòng," Ôn Nam Tịch thở dài, cô và Nguyên Thu dừng lại ở bậc hiên của toà nhà, hai người cùng chia sẻ chocolate cho nhau.

Làn gió khẽ thổi đến.

Mấy bạn học nữ đang nói chuyện vui vẻ phía sau là nhóm Nhân Khả, bọn họ khen lắc tay của cô ta, chiếc lắc hình cò bồng lá, khen lắc tay rất đẹp, lúc này Châu Na Na ghé sát lại gần Nhân Khả, "Ôn Nam Tịch tham gia chạy cự

ly dài rồi, cười chét mắt."

Nhan Khả nghe vậy bèn bật cười, "Tôi đã nói rồi, chỉ cần đại diện thể dục dụng tâm một chút, nhất định cậu ấy sẽ tham gia."

"Ha ha, chạy dài không chỉ mệt mà còn toát đầy mồ hôi, áo dính cả vào người, khó coi chét mắt, đến lúc đó xem ai còn nói ngoạ hình của cậu ta có thể so sánh với Nhan Khả được chứ."

Đám người họ cùng bật cười.

Nguyên Thư trợn mắt.

Ôn Nam Tịch cầm chocolate không động, Nguyên Thư nhìn cô, "Đã bảo cậu đừng đồng ý rồi, đều là trò của mấy người họ hết, tớ cứ thấy lạ, sao năm nay cứ một mực nài nỉ cậu tham gia chứ."

Ôn Nam Tịch nhìn về phía sân bóng rổ ở phía xa xa, không lên tiếng.

"Lúc đó chúng ta tìm lý do không tham gia." Nguyên Thư nghĩ cách, "Cúm hay sốt đều được, không thể để mấy người đó đắc ý được."

Ôn Nam Tịch cúi đầu ăn chocolate, vị đắng lan ra trong miệng. Nghĩ đến biểu cảm gập gáp khó xử nài nỉ của đại diện thể dục, lúc này cô đã không phân biệt được đâu là thật đâu là giả rồi.

Buổi chiều tan học.

Lại một thứ bảy, lần này Ôn Nam Tịch thật sự đến nhà Nguyên Thư làm bài tập, tám rưỡi ra về, ánh đèn vàng nhạt dưới cơn ngõ Nam An chiếu xuống cơn ngõ, Ôn Nam Tịch đeo ba lô đi vào cửa hàng tiện lợi mua một cây kem, vừa đi được vài bước lại do dự, đi về phía quán net "Vẫn ổn."

Vừa bước vào cửa cô đã nhìn thấy nam sinh ngồi ở máy số 5, cậu dựa lưng vào ghế, đang nói chuyện với anh quản lý quán. Anh quản lý hôm nay chính

là anh hôm đầu tiên cô đến đây có gặp, vừa nhìn thấy cô đã vẫy tay, "Em gái lại đến à, cô phải lại ngồi máy số 6 không, anh cố tình giữ lại chỗ em đây."

Vừa nói xong,

Phó Diên chống tay lên tay ghế nhìn qua.

Ôn Nam Tịch nhìn cậu, bờ mi khẽ rung, giả bộ bình tĩnh nói với anh quản lí mình muốn thuê máy, anh quản lí đi tới giành việc của đồng nghiệp, cười đưa thẻ cho cô, Ôn Nam Tịch mím môi, nhận lấy thẻ rồi đi về phía máy số 6.

Phó Diên đã thu lại ánh mắt, hôm nay trông cậu có chút lười biếng, dựa lưng vào ghế, bàn tay thon dài cầm chuột máy tính tùy ý nhấn đúp chuột.

Trái tim Ôn Nam Tịch đập mạnh, kéo ghế ngồi xuống, mở máy lên rồi nhìn qua màn hình máy tính cậu theo bản năng, hôm nay cậu không làm bài tập, mở nhóm chat trên QQ lên, tin nhắn liên tục gửi tới.

Cậu cũng không đọc.

Ôn Nam Tịch không thấy cậu giải đề nên có chút thất vọng, ăn kem xong cô cầm chuột máy tính, đột nhiên cũng không biết phải làm gì, cô đang do dự xem có nên bấm vào game bắn súng hay không thì anh trai quản lí lại đi qua, dựa vào bàn bên cạnh Phó Diên cười hỏi: "Em gái, tối nay không làm bài tập sao?"

Ôn Nam Tịch khựng lại, ngẩng đầu nhìn qua.

Phó Diên lười biếng dựa vào tay ghế, cũng liếc mắt qua nhìn cô, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thẳng cô, trái tim cô đập thình thịch, cô nhìn anh trai quản lí, nhẹ giọng đáp, "Em làm xong bài tập rồi."

Giống như đang tương trĩnh với thầy giáo vậy, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, anh trai quản lí bật cười, "Làm xong thì không cần phải ôn tập sao? Em gái học trường cấp ba số hai à?"

Ôn Nam Tịch: "Vâng"

"Thành tích tốt không?" Anh ta lại hỏi tiếp.

Ôn Nam Tịch mỉm cười, nhỏ giọng: "Bình thường ạ."

Anh trai quản lý lại bật cười, vỗ tay lên bả vai Phó Diên, "Mỗi lần cô nhóc đều ngồi cạnh xem bài tập của cậu, hay là cậu dạy cô nhóc đi? Cô nhóc đến đây vì cậu đúng chứ."

Phó Diên khẽ bật cười một tiếng, tay nắm chuột máy tính không đáp.

Anh trai quản lý thấy vậy bèn cười, quay sang gật đầu với Ôn Nam Tịch, sau đó bèn rời đi.

Ôn Nam Tịch bị trêu khiến mặt hơi nóng, cô ngồi thẳng lưng lên, vị ngọt của kem vẫn còn lưu lại nơi đầu môi, cô khẽ liếm.

Lúc này điện thoại của Phó Diên vang lên, có hai tin nhắn hiện lên.

[Nhân Khả gửi đến một tin nhắn.]

[Nhân Khả gửi đến một tin nhắn.]

Thấy vậy, Ôn Nam Tịch nhìn chằm chằm vài giây.

Lúc này không biết trong đầu đang nghĩ gì, có chút đục ngầu, có chút trong suốt, cô khoanh tay lên bàn rồi nằm xuống, nhìn cậu, khẽ gọi: "Này..."

Phó Diên đang chuẩn bị đeo tai nghe, cậu nhìn qua, lúc này Ôn Nam Tịch phát hiện mắt cậu là mắt hai mí, nhưng dường như đôi mắt ấy trời sinh đã mang theo vẻ lạnh lùng, vì vậy bình thường không cảm nhận được mắt cậu rất đẹp, cậu đang đợi cô nói tiếp, Ôn Nam Tịch cắn bờ môi bị kem lạnh làm ửng đỏ, dò dục vài giây mới lên tiếng, "Nếu như tôi nói, tôi muốn theo đuổi cậu"

thì sao?"

Bàn tay cầm tai nghe khựng lại, mu bàn tay thiếu niên khẽ nổi gân lên, Phó Diên nhìn cô vài giây, một hồi sau khéo môi cậu khẽ cong lên, giọng điệu lười biếng, "Vậy cậu thử xe,"

Nói xong bèn đeo tai nghe lên.

Ôn Nam Tịch mím môi nhìn cậu.

Đôi môi cô rất đỏ, chỉ cần liếc mắt thôi Phó Diên cũng có thể thấy được, cậu thu lại ánh mắt ấy.

Chương 7: C7: Chương 7

Bàn tay Ôn Nam Tịch đổ đầy mồ hôi ngồi thẳng dậy nhìn màn hình.

Thứ?

Thứ như thế nào?

Phải làm gì đây?

Lúc này cô mới nhận ra mình vừa lớn gan vừa điên cuồng, còn cố chúi mắt mặt. Cô dứt khoát lấy tai nghe ở một bên, đeo vào, bấm vào trò chơi đấu súng, bắn một cách hăng say, Phó Diên ở bên cạnh mở chương trình lập trình lên, gõ bàn phím, nghe thấy cô gái bên cạnh đang gõ rất nhanh vào bàn phím, cậu dừng lại vài giây, sau đó nghiêm túc tập trung gõ mã, thay đổi bố cục chữ của trang web.

Ôn Nam Tịch chơi vô cùng hăng say. Điện thoại di động của Phó Diên không ngừng đổ chuông, trên màn hình hiện lên rất nhiều tin nhắn của Nhan Khả, đầu ngón tay Ôn Nam Tịch dừng lại, đang suy nghĩ nên theo đuổi như thế nào. Cuối cùng, cô tắt trò chơi, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn hình, chàng trai bên cạnh đang tập trung làm việc của mình.

Nhìn vào avatar chim cánh cụt ở góc dưới bên phải, cô dừng một chút, quay lại nhìn về phía nam sinh: "Phó Diên."

Âm thanh này phát ra, xuyên qua một chút âm nhạc, tiến vào màng nhĩ của cậu, mí mắt Phó Diên giật giật, vắn nhỏ nhạc, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Ôn Nam Tịch đổi mắt với cậu, nghĩ ngợi vài giây, đang chuẩn bị mở miệng nói

thì một giọng nam từ phía sau vang lên: "Phó Diên, điện thoại của cậu chết rồi à? Nhân Khả gửi cho cậu nhiều tin nhắn như vậy, cậu cũng không thấy sao?"

Tim Ôn Nam Tịch nháy dựng lên, liếc thấy một nam sinh đứng trước cửa quán net, đầu ngón tay kẹp điều thuốc, nhưng cậu ta lại không bước vào. Phó Diên tháo tai nghe xuống, bình tĩnh nói: "Ờ thấy rồi, đang bận."

"Xong chưa? Nhân Khả đi mua trà sữa rồi."

Phó Diên úp tai nghe, đưa tay tắt máy tính, đứng dậy, cầm chiếc cặp màu đen sau lưng ghé lên, thần nhiên khước lên vai rồi bước ra ngoài. Ôn Nam Tịch không nói gì về việc hỏi tài khoản QQ, chỉ nhìn cậu đi ra ngoài. Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, lúc cậu đi đến cửa, Đàm Vũ Trinh liền thò đầu ra, không biết nói gì, cậu khẽ cười. Khi hai người chuẩn bị rời đi, cậu hơi quay đầu lại, liếc nhẹ sang máy số 6.

Sau đó, hai cậu nam sinh cứ như vậy rời khỏi quán net.

Ôn Nam Tịch không nhìn theo nữa. Ngồi thẳng dậy, ngơ ngác tựa lưng vào ghế một lúc, thấy sắp hết giờ cũng tắt máy, xách cặp đi trả thẻ, bước ra khỏi quán net đi ra đầu hẻm.

Nhìn thấy Nhân Khả cầm hai ly trà sữa theo chân bọn họ, dưới ánh đèn màu cam, cậu ta đưa trà sữa cho Phó Diên, cậu ấn điện thoại, lắc đầu.

Nhân Khả bĩu môi, nhìn chằm chằm vào cậu.

Đàm Vũ Trinh đứng bên cạnh mỉm cười nhận lấy ly trà từ tay cậu ta, kêu Phó Diên uống đi, Nhân Khả vẫn có chút không cam lòng, nhưng ba người vẫn vừa nói chuyện vừa bước ra ngoài, ánh đèn trong hẻm nhỏ mờ昧. Nhân Khả thình thảng thò đầu vào nói chuyện với Đàm Vũ Trinh, Phó Diên cụp mắt xuống, chốc chốc lại cong môi cười, có lúc Đàm Vũ Trinh ghé sát tai cậu nói bậy vài câu, Phó Diên cười không nói gì. Nhân Khả cắn ống hút ngẩng đầu nhìn cậu, tóc đuôi ngựa cao đứng đưa trong không trung,

Ánh đèn kéo dài bóng dáng của ba người. Trùng hợp thay, Ôn Nam Tịch cũng đang đi trong con hẻm này, cô nhìn bọn họ dưới bầu trời đầy sao, lại nhìn nụ cười của Nhân Khả.

Nhân Khả ở trước mặt Phó Diên thật sự khác biệt, cô nhìn lên bầu trời, dùng điện thoại di động chụp một bức ảnh rồi gửi nó cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu nhàn nhàn chóng trả lời: Áh áh áh, tớ cũng đang định gửi cho cậu đây. Cậu có nhận thấy đêm nay mặt trăng đặc biệt sáng không, trên bầu trời còn có rất nhiều ngôi sao.

Ôn Nam Tịch: Ừ, thật đẹp.

Ra tới đầu hẻm, ba người bọn họ đi về phía trạm xe buýt, Ôn Nam Tịch rẽ phải để về nhà, hướng ngược lại với bọn họ.

Khi đi lên cầu thang, Nguyên Thu gửi một bức ảnh chụp màn hình qua.

Bên trong là một tài khoản QQ, tên là [Diên], hình nền màu đen có thêm một vầng trăng sáng, trông rất cá tính.

Nguyên Thu: Đoán xem đây là số của ai nào.

Trong lòng Ôn Nam Tịch đã đoán ra được nhưng vẫn chưa trả lời.

Nguyên Thu liền gửi tin nhắn tới: Phó Diên ở trường phổ thông số 1!

Tớ chụp ảnh màn hình từ diễn đàn của trường số 1 đó, nghe nói không dễ thêm bạn, cậu ấy bật xác mình, tớ mới thử qua, không thêm được.

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng.

Nguyên Thu thờ dài: Bây giờ chỉ có thể lưu lại, xem sau này có cơ hội hay không.

Ôn Nam Tịch: Ủ.

Cô cắt điện thoại, đi về nhà.

-

-

Đại hội thể thao dự kiến diễn ra vào cuối tháng 9, các học sinh đăng ký tham gia chương trình dần bắt đầu rèn luyện. Nguyên Thu cũng tham gia chạy nước rút, cô ấy bảo Ôn Nam Tịch nói chuyện với lớp trưởng thể dục, từ chối tham gia chạy cự ly dài. Ôn Nam Tịch tập chạy hai ngày, cảm thấy khá tốt nên không từ chối chạy đường dài, cô không để ý đến ngoại hình hay mồ hôi.

Ngày đại hội thể thao hôm nay, nghe nói trường số 1 bên cạnh cũng đồng thời tổ chức, giữa hai trường cách một con hẻm, trường đối phương có động tĩnh gì đều biết rõ.

Hôm nay Nhan Khả là người cầm cờ, cậu ta mặc đồng phục, rất xinh đẹp, đứng phía trước dẫn đầu đội trống, nhạc nổi lên, tóc đuôi ngựa cao cao, ánh mắt mang theo sự tự tin, khỏe mỗi mím cười bước đi, khí phách hăng hái.

Nguyên Thu đứng bên cạnh Ôn Nam Tịch, nắm tay cô: "Nụ cười của cậu ta thật chói mắt."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng mím cười, nhìn thấy chim bay trên bầu trời, theo sau là tiếng nhạc loáng thoáng xen lẫn tiếng nhạc của trường bên.

Đại hội thể thao chính thức bắt đầu.

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu không tham gia nhiều, cũng không giữ chức vụ gì, nhưng thỉnh thoảng lại giúp lớp trưởng đưa nước, Ôn Nam Tịch xinh đẹp, các bạn nam trong lớp đều biết tính cách của cô, cũng không thân với cô,

thần thỏi nói tiếng cảm ơn. Mặt khác, các bạn nam lớp khác khi gặp được cô thì thường xuyên đỏ mặt, hoặc là nhỏ giọng bàn tán, thần thỏi lại nhìn đi chỗ khác.

Nguyên Thu mỉm cười tiến sát tới Ôn Nam Tịch: "Cậu cảm thấy trong số bọn họ, ai là người gửi thư tình cho cậu?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, "Tôi không biết."

Nguyên Thu cảm thấy Ôn Nam Tịch thanh tâm quả dục đến mức khi vào đại học chắc vẫn còn chưa được khai sáng, hai người ngồi dưới hánh lang để tránh nắng, đại hội thể thao vào ngày thứ hai diễn ra bình thường hơn nhiều.

Có một vài nam sinh ở trường số 1 trèo tường, ngồi lên đầu tường, một người trong số họ hét lên: "Này - Nhân Khả."

Nhan Khả và những cô gái khác đang phát nước cho đội bóng rổ, nghe vậy cậu ta quay người lại, nhướng mày cười nói: "Sao lại là cậu, Phó Diên đâu?"

Cậu nam sinh kia cười ha ha, chỉ vào dưới tàng cây, nói: "Cậu ta đang trốn dưới gốc cây kia kia."

"Hôm nay cậu ấy thi đấu môn gì? Có phải là nhảy cao không?" Nhan Khả không phát nước nữa, đi đến gốc tường, ngửa đầu nhìn lên. Cậu nam sinh kia cười cúi đầu nói: "Nhảy cao, sau đó có một cuộc thi chạy cự ly dài."

Ánh mắt Nhan Khả sáng lên.

Những nữ sinh khác có chút ghen tị với cậu ta vì quen được nhiều người như vậy từ trường số 1, đặc biệt là Phó Diên. Nguyên Thu nhìn cô bạn, Ôn Nam Tịch đang buộc tóc, cuộc thi chạy đường dài sắp bắt đầu, Nguyên Thu đưa cho Ôn Nam Tịch một chai nước và nói: "Cố lên, sẽ được thôi, tớ ở trong sân chờ cậu."

Ôn Nam Tịch uống một ngụm nước khoáng, cười nói: "Được."

Cậu nam sinh trường phổ thông số 1 ngồi ở trên tường kia quay lại nói với Nhân Khả: "Phố Diên thí đầu rồi, tớ đi xem đây."

Nhân Khả lập tức xua tay, tiếc nuối không thể xem Phố Diên thí đầu, cậu ta quay người, vừa lúc nhìn thấy cuộc thí chạy đường dài sắp bắt đầu, Ôn Nam Tịch đã đứng ở điểm xuất phát, cô mặc một bộ đồng phục thể thao màu xanh trắng, mái tóc hơi xoăn buộc đuôi ngựa, dáng người rất cao, khuôn mặt rất đẹp, khiến mọi người xung quanh chú ý.

Nhân Khả khoanh tay đi về phía đường đua, những nữ sinh khác cũng vây quanh lại, chuẩn bị xem Ôn Nam Tịch thí đầu.

Ôn Nam Tịch nhìn về phía đường băng, ánh mặt trời trút xuống mặt đường, ánh vàng rực đến mức tưởng chừng như ở rất xa.

Một tiếng "Bùm—" vang lên.

Trường số 1 bên cạnh cũng "bùm" một tiếng, các vận động viên chạy đường dài từ điểm xuất phát lao về phía trước, thân hình gầy gò của Ôn Nam Tịch lao ra khỏi điểm xuất phát, chạy dưới ánh nắng như thiêu đốt, cô chạy cũng không nhanh, nhanh chóng bị tụt lại phía sau những người khác, cô không nhanh không chậm cũng không vội vã, những khán giả là học sinh đều ở một bên nhìn chăm chăm vào cô.

Chạy đường dài đòi hỏi sức bền, hơi thở và tốc độ. Sau hai vòng, Ôn Nam Tịch hai má đỏ bừng, hô hấp có chút không đều, liếc mắt nhìn thấy Nhân Khả ở bên kia áo quần không dính bụi, cô cảm giác được mồ hôi chảy xuống trên mặt, ướt đầm vạt áo phía trước, cô quay mặt đi, bắt đầu điều chỉnh tiết tấu.

Đến vòng cuối cùng, phía sau lưng đã ướt đầm, các cô gái xung quanh Nhân Khả đang dùng điện thoại chụp ảnh, Ôn Nam Tịch cũng lơ đãng quan tâm đến hành vi của bọn họ.

Sau khi nhìn thấy một bạn cùng lớp khác bị ngã giữa chừng, cô bắt đầu chạy nước rút, cuối cùng chạy qua vạch đích giữa tiếng hét chói tai của Nguyên Thu.

Nguyên Thu đỡ lấy cô, cười nói: "Nam Tịch, cậu đạt hạng nhất rồi!"

Hạng nhất.

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu thì ở dốc. Hạng nhất à.

Cô đạt hạng nhất chạy cự ly dài, hai má đỏ bừng thật sự rất nóng, cười nhợt nhạt, phổi như sắp nổ tung. Tình cờ nhìn thấy đám người Nhan Khả đang đứng đó tận hưởng không khí mát mẻ, cô nhẹ cắn răng thở ra một hơi, điều chỉnh lại nhịp thở, các đại biểu lớp thể dục và những người khác vỗ tay hoan hô, giơ tay hét lên: "Nam Tịch, Nam Tịch, Nam Tịch!"

Ồn Nam Tịch toàn thân đỏ mềnh, đồng phục học sinh dính chặt sau lưng, có chút chặt vật. Nhưng đôi má đỏ ửng lại khiến khuôn mặt đẹp đến chói mắt giữa đám đông, Nhan Khả cười lạnh, cầm cây quạt quạt cho mình.Ồn Nam Tịch mệt mỏi vô cùng, đi vài bước, tìm một chỗ ngồi xuống rồi uống rất nhiều nước.

Trong buổi trao giải.

Cô đã nhận được một giấy chứng nhận hạng nhất nữ nội dung chạy đường dài.

Cô chút chậm chạp.

Sau khi trao giải xong, đại hội thể thao mùa thu cũng chính thức kết thúc, trường cũng sẽ tan học sớm.Ồn Nam Tịch cùng Nguyên Thu hòa vào trong đám người đi ra khỏi trường, đón mặt trời lặn. Hai người đi đến cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn, ăn xong thì ai về nhà nấy, Nguyên Thu về nhà,Ồn Nam Tịch cũng nên về nhà, nhưng cô lại không về, cô đến: "Vẫn ổn".

Hôm nay "Vẫn ổn" không có nhiều người lắm, máy số 5 cũng không có ai,

quản lý lại là một cô gái, Ôn Nam Tịch xin thẻ, cầm thẻ đi đến hàng ghế sau máy số 5, cô ngồi xuống trước máy số 10, ngẩng đầu lên, chiếc quạt kêu vo vo, bật điện thoại đeo tai nghe, nghe bài "Sunny Day" của Châu Kiệt Luân.

Hoàng hôn phủ lên tường, Phó Diên xách cặp đi vào quán net, mồ hôi chảy dài trên má, chạm đến quạt hàm góc cạnh, cậu để cặp lên, kéo ghế ra, dừng lại một lúc, mắt lại rơi vào chiếc máy số 10. Chiếc quạt di chuyển phát ra âm thanh, một cô gái nằm trên bàn số 10, đeo tai nghe, ngủ ngon lành. Mặt mày xinh đẹp, làn da trắng nõn.

Phó Diên nhìn vài giây, sau đó ngồi xuống, nhìn đi nơi khác, bật điện thoại, uể oải tựa lưng vào ghế, dùng đầu ngón tay dài gõ nhẹ lên bàn phím. Hoàng hôn từ cửa sổ tràn vào, chiếu xuống đất, người đến quán net ngày càng nhiều, một người đàn ông bước vào, xin thẻ rồi đi về hàng ghế sau.

Ánh mắt hắn ta tìm tòi vài giây, sau đó ngồi xuống máy số 11 bên cạnh. Sau khi bật máy lên, thình thảng hắn ta lại nhìn nữ sinh đang ngủ say bên cạnh, thậm chí có lúc hắn ta còn dí sát vào xem, gần đến mức suýt chạm vào đầu mũi của Ôn Nam Tịch, trong mắt dần dần mang theo vài phần soi mói không có ý tốt.

"Thật là một cô gái xinh đẹp." Hắn ta mỉm cười tiến lại gần, "Còn thơm nữa."

Cách - màn hình trước mặt hắn ta tối đen, hắn ngẩng đầu nhìn thấy phía trên có dòng chữ "Cút" to lớn màu đỏ, đỏ như máu, hắn sững sốt, giật mình, nhìn xung quanh.

"Ai?"

Hắn ta giơ tay lên, ngay lập tức gọi chỗ người quản lý: "Quản lý, chuyện này là sao đây?"

Cô gái quản lý bước tới, sớm đã nhìn thấy bộ dạng đáng kinh hãi của người đàn ông này, nhìn màn hình cô ấy cũng bị dọa đến nháy dưng, nhưng vẫn

binh tinh nói: "Có thể là do virus, anh đổi máy đi. Chúng tôi phải sửa một chút."

Người đàn ông liếc nhìn cô gái đang ngủ bên cạnh, trong lòng có chút không vui, nhưng máy tính không chơi được thì còn ngồi ở đây làm gì, hẳn ta chửi hai tiếng rồi lấy thẻ máy khác mà quản lý đã đổi, quản lý cho hẳn ta đổi sang máy ở phía sau, ngay khi hẳn ta rời đi, màn hình của máy số 11 đã trở lại bình thường. Quản lý mạng cũng có chút bối rối, cô ấy lên kiểm tra mấy lần cũng không thấy vấn đề gì nên đành phải trở về quầy thu ngân.

Chỉ chốc lát sau, Phó Diên đứng dậy, xách cặp đến quầy thu ngân, lấy thẻ đi đến máy 11 rồi ngồi xuống, cậu đeo tai nghe và chơi game bắn súng. Mái tóc còn ướt đã dần khô lại, cậu tựa người vào ghế, đầu ngón tay gõ gõ trên bàn phím.

Ôn Nam Tịch lần này ngủ rất say, trong đại hội thể thao cô không có giờ nghỉ trưa, chạy đường dài cũng quá mệt mỏi, khi tỉnh dậy, bài hát trong tai nghe đã bị thay đổi rất nhiều lần. Đó là một bài hát chưa từng nghe bao giờ, đột nhiên nhận ra có người ở bên cạnh, cô quay lại nhìn thì thấy khuôn mặt của Phó Diên.

Cô sững sốt vài giây, cậu ngược mắt lên nhìn cô, giọng điệu thản nhiên nói: "Muốn ngủ thì về nhà mà ngủ."

Ôn Nam Tịch còn có chút mơ hồ, cô tựa đầu vào cánh tay, nghĩ thầm hôm nay hỏi cậu ấy xem có thể thêm QQ không, nhưng khóe mắt lại nhìn thấy một chiếc bật lửa màu đen và một hộp thuốc trên bàn của cậu, khiến cô nhớ đến điều thuốc được kẹp giữa đầu ngón tay cậu và người bạn cùng lớp ngày đó.

Cô không nhúc nhích, lại nhìn cậu: "Phó Diên."

"Cậu biết hút thuốc không?"

Ánh mắt Phó Diên rời khỏi màn hình, liếc nhìn cô: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

Ôn Nam Tịch ngồi thẳng dậy, lấy hộp thuốc kia, lấy ra một điều, sau đó đưa điều thuốc lại sát môi cậu, môi thiếu niên vừa đỏ mọng vừa mông, cậu nheo mắt nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt Ôn Nam Tịch trong suốt tiến lại gần.

Phó Diên mở miệng cắn điều thuốc, Ôn Nam Tịch nhếch môi, cầm lấy bật lửa phích một tiếng rồi đưa về phía trước, một cơn gió nhẹ thổi vào, ngọn lửa lan vào tàn thuốc. Mặt trời đã lặn ở rìa đường chân trời, chỉ còn lại một chút ánh vàng, nữ sinh mặc đồng phục dựa vào bàn, châm điều thuốc cho nam sinh mặc đồng phục.

Ôn Nam Tịch cầm bật lửa nhìn vào mắt Phó Diên: "Vậy là cậu có thể hút."

Phó Diên nhìn chăm chăm vào cô, không nói gì. Những đường gân ở mu bàn tay đặt trên tay vịn vô cùng rõ nét, tượng trưng cho sức mạnh của một chàng trai trẻ.

Chương 8: C8: Chương 8

Bộ dáng cậu ngậm thuốc lá thực sự trông rất đẹp trai, đôi mắt lạnh lùng ấy nhìn cô. Ôn Nam Tịch dựa vào bàn, nhìn lại cậu.

Trước giờ cô chưa từng nghiêm túc nhìn các bạn học nam trong lớp, hay lớp khác cũng vậy, khi ở trường cô luôn vội vàng đi qua, bởi đa phần cô đều để ý đến Nhan Khả.

Tranh đấu với cô ta, bị động so sánh với cô ta. Trước giờ cô chưa từng nghĩ đến việc yêu đương, cuộc sống và việc học của cô đều được một sợi dây nối chặt lại, gần như không có thời gian nghĩ tới việc khác.

Nhìn ngoại hình của cậu, chẳng trách Nhan Khả lại thích, thích đến bộ luôn miệng nhắc đến cậu, luôn khoe mẽ về cậu.

Thực ra cũng bởi Ôn Nam Tịch không lên diễn đàn của trường, nếu cô có mở ra thì sẽ thấy, không chỉ có Nhan Khả mà nữ sinh thích cậu còn có thể xếp đủ một vòng quanh Nam An.

Cô nhìn vô cùng nghiêm túc.

Phó Diên lấy điều thuốc bên miệng xuống, chống tay lên tay ghế, động tác cầm thuốc của thiếu niên khá tùy ý, cậu nhìn cô vài lần, "Còn có việc gì không?"

Ôn Nam Tịch thoát khỏi dòng suy nghĩ, lúc này mới phát hiện cô dựa cả nửa người lên bàn cậu, che mắt đi màn hình máy tính phía trước, mặt cô khẽ đỏ lên, đứng sang bên cạnh, "Xin lỗi cậu."

Cô lại quay lại bộ dáng hường nội của mình.

Phó Diên để thuốc vào gạt tàn trên bàn, một bên vánh tai có hơi ửng đỏ, cậu đặt bàn tay lên bàn phím tiếp tục việc vừa rồi.

Ồn Nam Tịch tò mò nhìn qua, phát hiện không phải là giải đề, cũng không phải game bắn súng, mà nhìn giống như là code.

Cô đã từng nhìn qua những môn Ôn Hữu Đào học thời đại học.

Ngón tay thon dài của cậu đặt lên bàn phím, dường như không cần phải suy nghĩ gì đã gõ ra được, Ôn Nam Tịch cũng nghiêm túc nhìn cậu, cô nhẹ giọng hỏi: "Cái này là lập trình à?"

"Cậu đã học đến cái này rồi sao?"

Trong khi cô còn đang khố sở vật lộn với sách vở ở trường, cậu đã học thêm kiến thức mới ngoài chương trình rồi.

Cậu không nhìn cô, tùy ý gõ bàn phím, "Chỉ là sở thích thôi."

Ồn Nam Tịch nhìn chằm chằm, hỏi cô, "Cậu viết lập trình gì vậy."

Phó Diên không trả lời cô, bàn tay gõ phím tăng tốc độ, từng con chữ hiện lên, sau đó cậu nhấn vào nút chạy lập trình.

Một chú lợn màu hồng hiện lên màn hình, linh hoạt lắc eo, sau đó nhảy lên, hơn nữa còn từ phía bên kia nhảy về phía cô, gương mặt chú lợn to dần, Ôn Nam Tịch còn nhìn thấy cả biểu cảm của chú ta.

Đôi mắt cô sáng lên, không nhìn được mà bật cười, "Nó nhảy hay thật!"

Phó Diên quay sang nhìn cô, khướ mọi công lên, "Vui không?"

Ồn Nam Tịch gật đầu.

"Đây chính là linh hồn của lập trình." Cậu thu lại ánh mắt, nhấn vào nút ở góc phải màn hình, đề luyện tập hiện lên, nhưng chú lợn kia cũng không rời đi, mà cậu để chú ta lặc eo nháy ở bên cạnh, còn nháy mắt với Ôn Nam Tịch, cô nhin cười, tự nhủ nhìn lợn con chỉ là phụ.

Chủ yếu vẫn là xem mấy đề luyện tập kia.

Điều thú vị chưa được đập ở bên kia, khởi thuốc bay qua, ngón tay thiếu niên khẽ gõ đáp án, thỉnh thoảng sẽ thấy được khuyến tay cậu khẽ đung qua cánh tay cô, nhẹ như lông vũ, chỉ có ngọn gió mới biết được.

Điện thoại Ôn Nam Tịch vang lên.

Có cuộc gọi đến, cô ngồi thẳng lưng rồi lấy điện thoại ra, là Ôn Du, khi nhìn đồng hồ đã là sáu rưỡi chiều, mà cô đã hết thời gian thuê máy, lúc này máy đã được khoá lại, cô nhấc máy, nhẹ giọng nói: "Mẹ."

"Nam Tịch, đại hội thể thao khi nào kết thúc vậy con? Sao vẫn chưa về vậy?" Giọng dịu dàng của Ôn Du truyền đến, "Bây giờ gia sư sẽ đến đó."

Ôn Nam Tịch đứng dậy, đeo ba lô lên, "Con về ngay đây."

Cô đeo ba lô rồi rút thẻ ra, đi ra ngoài, đi được vài bước lại quay lại, chống tay trước bàn máy số 6 nhìn Phó Diên, thiếu niên đang bận việc của mình, cậu khẽ nheo mắt nhìn cô, Ôn Nam Tịch nhìn cậu vài giây, khẽ cong môi rồi giờ tay chào tạm biệt.

Sau đó quay người rời đi.

Thấy cô rời đi xong, Phó Diên thu ánh mắt lại, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính.

Bên ngoài đã không còn thấy mặt trời, bóng tối đã phủ xuống, ánh đèn đường, bốn chung quanh sáng lên, buổi tối ngõ Nam An vẫn luôn rất đẹp, con ngõ nằm ở một nơi yên tĩnh trong thành phố, yên tĩnh đến độ ngay cả

tiếng chuông xe đạp cũng nghe thấy được.

Ôn Nam Tịch mở cửa nhà ra, Ôn Hữu Đào cũng vừa về, cởi áo khoác đi đến bàn ăn nhìn cô một cái.

"Chạy đi đâu vậy." Ông lập tức hỏi.

Ôn Nam Tịch bỏ ba lô xuống sô pha, đáp, "Đến nhà Nguyễn Thu ả."

"Đã làm bài tập chưa?" Ôn Hữu Đào xắn ống tay lên, "Ra ngoài cũng không để ý đồng hồ, lát nữa cô Tề đến rồi mà con vẫn ở ngoài, con không ngại sao?"

Ôn Nam Tịch không lên tiếng, cô vào nhà vệ sinh rửa tay rồi đi ra.

Bữa tối đã được chuẩn bị xong, Ôn Hữu Đào ngồi xuống ăn cơm, Ôn Nam Tịch cũng kéo ghế ngồi xuống, Ôn Du đi qua, múc cho cô một bát canh.

Bà nói: "Cô Tề gọi đến nói trên đường kẹt xe, có thể sẽ tới trễ 10 phút."

Ôn Nam Tịch gạt đầu.

Ôn Hữu Đào gấp thức ăn, dưới ánh đèn vàng, ông hỏi: "Đã có kết quả thi tháng chưa?"

Ông ngẩng đầu nhìn cô.

Ôn Nam Tịch mím môi, "Vẫn chưa, khi nào đi học lại mới có ả."

Ôn Hữu Đào không đáp, tiếp tục ăn cơm. Ôn Nam Tịch cũng lười nói nhiều với ông.

Cô Tề đến muộn hơn dự kiến thêm mười phút, đã gần 8 giờ rồi, cô Tề liên tục nói xin lỗi, Ôn Du dịu dàng bảo không sao, gạt hoa quả đem vào phòng Ôn Nam Tịch.

Cô Tề ngồi xuống, xoa tóc Ôn Nam Tịch, "Thành tích thi tháng thế nào rồi?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, nắm chặt bút, "Em không ước lượng được, vật lý khó hơn bình thường, toán cũng vậy, đều là đề thầy cô trường cấp ba số 1 ra, bọn em bị đánh không kịp trở tay."

Cô Tề nghe vậy bèn đáp: "Đề toán và lý của trường số 1 đều luôn muốn làm khó học sinh, tiếc là năm đó cô còn thiếu một điểm nữa mới thi đỗ vào trường."

"Vậy chỉ có thể đợi nghỉ lễ xong rồi xem thành tích của em thế nào."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng.

Nhắc đến thành tích, trái tim cô căng lên, hơn hai năm nay nó đã trở thành phần xạ tâm lý, cô nghĩ đến những đề bài kia, lại nghĩ đến biểu cảm của Nhan Khả khi thi xong, cô ta vẫn luôn có vở ghi chép của Phó Diên, chắc sẽ tự tin hơn nhiều. Ôn Nam Tịch liệt kê đề vài ra để cô Tề xem giúp mình.

Cô Tề đọc đề xong rồi viết lời giải lên giấy.

Có những đoạn cô Tề còn cần phải nghiên cứu suy nghĩ, Ôn Nam Tịch càng không nắm chắc.

Học thêm xong cô tiễn cô Tề về.

Ôn Nam Tịch ăn tối tắm giặt xong bèn ngồi xuống bên giường, tóc cô vẫn còn ướt, cô nắm chặt tóc, sau đó tùy ý lướt vòng bạn bè, đột nhiên nhớ tới số tài khoản QQ của Phó Diên mà Nguyên Thư lấy được trên diễn đàn, cô mở tấm ảnh đó ra, sau đó đăng nhập vào QQ, nhập tài khoản vào.

Một dòng xác nhận hiện lên.

"Ai vậy,"

Giọng điệu khó chịu thật đấy, Ôn Nam Tịch dừng lại, do dự một lát.

Rồi nhập: Ôn Nam Tịch

Sau khi gửi đi, Ôn Nam Tịch ném điện thoại qua một bên, đứng dậy lấy khăn lau tóc, thực ra cô chỉ thử một chút, có thể trong lúc đi tản công, cô không cẩn thận bị tản công trước.

Lau tóc xong điện thoại vẫn không có động tĩnh, Ôn Nam Tịch ngồi xuống đuôi giường, lấy sách ra ôn tập.

Mãi cho đến khi tắt đèn đi ngủ.

Ảnh đại diện màu đen của cậu hiện lên trong khung chat của cô.

Cậu đã chấp nhận lời kết bạn của cô rồi.

-

Ôn Nam Tịch giật mình, cô thật sự được thêm bạn sao? Cô đang ôm chiếc điện thoại di động bật sáng dưới chăn, nhìn ảnh đại diện của cậu, nhưng lại không biết nên gửi gì. Vì vậy, cô cũng không gửi nữa, đặt điện thoại xuống, kéo chăn đi ngủ.

Kỳ nghỉ Quốc khánh ba ngày rất ngắn, Ôn Nam Tịch lại bận học bổ túc, ngày cuối cùng Nguyên Thư đến rủ cô ra ngoài đi dạo uống gì đó, Ôn Nam Tịch buộc tóc đuôi ngựa rồi đi xuống, Nguyên Thư nhìn thấy thì nói: "Hôm nay là ngày nghỉ, cậu còn mặc đồng phục học sinh làm gì?"

"Thoải mái." Ôn Nam Tịch ôm lấy cánh tay Nguyên Thư, Nguyên Thư mặc áo và váy, bắt đầu đi lắc đầu, "Rượu không thể uống được rồi."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Ờ rót cho cậu."

"Đừng, đừng, đừng, muốn uống thì cùng nhau uống. Lúc nào kỳ thi tuyển

sinh đại học kết thúc, hãy mặc đồng phục và uống cho thỏa thích." Nguyên Thu kéo Ôn Nam Tịch lên xe buýt. Đối với họ, sự kết thúc của năm cuối cấp ba đồng nghĩa với việc trở thành người lớn, có nhiều việc có thể được thực hiện.

Hai người bắt hai trạm xe buýt đến chợ hàng hóa nhỏ, chợ đêm ở đây bán rất nhiều thứ nhỏ nhặt, kỳ quái và hiếm lạ, còn có rất nhiều phim nhựa, vân vân, trước mắt tràn ngập những thứ chói mắt, đối với học sinh bọn họ, có thể dành thời gian dài để ngắm. Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thu xem phim nhựa, nghe một ít ca khúc Hồng Kông và Đài Loan.

Nguyên Thu nói: "Nếu tớ có thể vào được Đại học Lê Thành, tôi sẽ được đi Hồng Kông mỗi ngày."

Ôn Nam Tịch nhấp một ngụm trà sữa, nói: "Đại học Lê Thành thật sự tốt như vậy sao? Gia sư của tớ cũng nói có."

"Đương nhiên, giờ cậu mới biết à."

Ôn Nam Tịch mỉm cười: "Là mới chú ý."

Hai người dạo xong, Nguyên Thu cũng không mua gì mà chỉ uống một cốc trà sữa lớn, Ôn Nam Tịch uống trà sữa còn chưa xong nên cầm trên tay cùng Nguyên Thu chờ xe buýt. Ban đêm ở bên xe buýt, còn đường tắt nạp xe cộ, ánh đèn neon nhấp nháy, chiếu ánh sáng vào bóng tối, giống như tiếng hát cất lên trong cuốn phim nhựa.

Nghe ngào, sâu thẳm.

Bên đó có mấy người đang đi tới, Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu quay đầu thì thấy mấy người Nhân Khả, Phó Diên đang đi lên sân ga, mấy nam nữ sinh đang nói chuyện cười đùa, đều mặc đồng phục của trường phổ thông số 1. Nhân Khả không mặc đồng phục học sinh mà mặc váy, buộc tóc đuôi ngựa cao, nghiêng đầu nói chuyện với những người còn lại.

Nụ cười của cô ta đẹp như một bông hoa, mặt mày tươi sáng.

Phó Diên đút một tay vào túi quần, một bên vai vác cặp sách, cầm điện thoại di động, cụp mắt xuống, giữa đám đông, cậu đứng cùng một nam sinh với tư thế lười biếng.

Nhan Khả đứng ở bên cạnh cậu, cô ta mỉm cười cong mắt, lúc rời đi, liền nhìn thấy hai người Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu, cô ta hơi nhướn mày, nhìn sang chỗ khác, tiếp tục nói chuyện với mọi người. Dáng người cô ta cũng cao, cao tới vai Phó Diên, vốn đã xinh đẹp rồi, mặt mày còn tươi tắn, rất xứng đôi với cậu.

Nguyên Thu bĩu môi, kéo Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch quay mặt đi, cắn ống hút, lúc này, trong đám người có một nam sinh đột nhiên nói: "Nhan Khả, đó là bạn học cùng trường với cậu à?"

Yên lặng một lát, đôi quân đông đảo ở bên đó đều nhìn về phía này. Phó Diên cũng ngẩng đầu nhìn sang, qua sườn mặt, Ôn Nam Tịch liếc nhìn bọn họ một cái, khéo mắt cô bắt gặp Phó Diên, đôi mắt Phó Diên đen nhàn nhàn, ánh mắt nhàn nhạt, Ôn Nam Tịch chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đi..

Nhan Khả sững sốt nói: "Đúng vậy, họ là học sinh trường tớ."

"Cậu ấy thật xinh đẹp." Cậu nam sinh kia mỉm cười nói. Nụ cười trên môi Nhan Khả cứng lại, cô ta vô thức liếc nhìn Phó Diên, Phó Diên nhàn nhạt mà thiu hời tầm mắt, đúng lúc đó, xe buýt tới, cửa mở ra, hai bên đều đi cùng một hướng trên chiếc xe buýt này. Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thu ở gần cửa xe nhất, lên trước.

Trên xe lúc này có người, đều là ngồi chuyên xe cuối cùng. Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thu không quay đầu lại, bọn họ chỉ đi được hai bước, dừng lại khi ở giữa có một chỗ ngồi.

Lôi lôi kéo kéo.

Đám người Nhân Khả lên xe, đi ngang qua bọn họ, Phó Diên rất cao, hơi cúi đầu, né tránh tay cầm đang đang đưa, đi ngang qua Ôn Nam Tịch.

Nhóm họ cách khá xa, ngồi ở hàng cuối cùng.

Phó Diên không có ngồi xuống mà đứng ở hàng ghế đầu, có một bạn học đứng cạnh cậu, khi bạn cùng lớp nói chuyện với cậu, cậu dựa vào ghế mà đáp lại.

Xe khởi động, ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào.

Nó lướt qua trên mặt Ôn Nam Tịch, cô cần ông hút nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, đêm trong lành, ánh đèn cũng đẹp, cô gái đứng đó, giống như một tầng sương mù.

Mấy nam sinh trường số 1 đều nhìn cô, Nhân Khả nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cảm thấy bất mãn, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên đang cầm điện thoại ấn nút, cậu đứng lơ đãng.

Ánh mắt cậu dừng ở màn hình giao diện QQ trên điện thoại di động.

-

-

Điện thoại di động của Ôn Nam Tịch vang lên trong túi quần, cô dùng một tay lấy ra.

Có một tin nhắn QQ trên đó.

Hình đại diện màu đen.

Diên: Cậu cứ như vậy mà theo đuổi sao?

Trong chiếc xe buýt lắc lư, Ôn Nam Tịch vô thức nhìn thiếu niên đứng phía sau, Phó Diên nhét điện thoại vào túi quần, nhường mày nhìn cô.

Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch.

Cô nhìn đi nơi khác, nghĩ ngợi, hình như cô vẫn chưa bắt đầu đuổi theo cậu.

Cái chính là cô không biết theo đuổi như thế nào.

Chương 9: C9: Chương 9

Cầm điện thoại một lúc, cảm thấy má đang nóng lên. Ôn Nam Tịch vẫn không biết nên trả lời lại cậu thế nào, đã hơn hai mươi ngày kể từ lần hôm cô nói muốn theo đuổi cậu.

Cô suy nghĩ một lúc rồi cúi đầu chỉnh sửa.

Ôn Nam Tịch: [Hay là, tôi mời cậu ăn lẩuya nhé?]

Diên: [Ăn gì.]

Ôn Nam Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ xe, màn đêm bên ngoài mờ mịt, cô nhớ tới ngõ Nam An, bèn gõ chữ.

Nam Tịch: [Nam An, đồ BBQ.]

Diên: [Ừm.]

Điện thoại vừa bật lên, xe buýt đã đến trạm dừng Nam An, Nguyên Thu kéo Ôn Nam Tịch lên phía trước và xuống xe, cũng có khá nhiều người xuống xe, Ôn Nam Tịch tắt màn hình, cùng Nguyên Thu đi về nhà, đi đến ngõ nhỏ, Nguyên Thu ngáp một cái, vẫy tay tạm biệt rồi xoay người đi vào trong ngõ.

Một lúc sau đã không thấy bóng người.

Ôn Nam Tịch nhìn về hướng trạm xe buýt, ở đó không có ai, chỉ có ánh đèn mờ ảo, cô nhìn điện thoại, gửi tin nhắn cho cậu: "Cậu ăn gì?"

Sau đó cô đi về phía sân bóng rổ, Nam An BBQ nằm ở cuối con hẻm rợp

bóng cây, hai chữ "Nam An" được thắp sáng bằng đèn, lúc này còn khá yên tĩnh.

Ồn Nam Tịch đi tới, đứng trước quầy hàng gọi hai xiên xương gà sụn, trong khi đôi mắt còn đang nhìn sang chỗ khác.

Có một người đi đến bên cạnh cô, cậu cao lớn, che khuất rất nhiều ánh sáng,Ồn Nam Tịch ôm giỏ, ngẩng đầu nhìn cậu: "Cậu ăn gì?"

Phó Diên duỗi tay lấy thêm hai xiên gà sụn cho vào giỏ.

Dưới ánh đèn, bàn tay đeo đồng hồ của cậu trông rất đẹp, cậu thuận tay cầm một đôi cánh gà, cúi đầu hỏi cô: "Cánh gà không?"

Ồn Nam Tịch gật đầu.

Cô lấy rau hẹ, hỏi cậu, "Cái này?"

Phó Diên bỏ cánh gà vào giỏ: "Cái này cậu tự ăn đi."

Ồn Nam Tịch hờ hán, nhớ ra ăn rau hẹ có thể sẽ mắc vào kẽ răng, cô do dự một chút, đặt rau hẹ xuống. Phó Diên quay đầu nhìn cô: "Không lấy nữa à?"

Ồn Nam Tịch lắc đầu.

Phó Diên nhìn cô vài giây rồi đưa giỏ cho chủ quán.

Sau đó, hai người ngồi vào bàn, chủ quán mang đến hai chai Coca, chân Phó Diên dài quá nên nhích ghế về phía sau một chút, dùng một tay mở nắp, hành động rất tùy ý, sau đó đưa choỒn Nam Tịch,Ồn Nam Tịch nhận lấy, bỏ ống hút vào, cầm uống, cậu cũng đang mặc đồng phục học sinh giống cô.

Bên trong cậu mặc áo phông trắng, bên ngoài mặc áo khoác đồng phục, cặp sách treo trên lưng ghế.

Ôn Nam Tịch liếc nhìn cậu, hỏi: "Tôi nay cậu còn có lớp sao?"

Phó Diên đặt Coca xuống, nuốt một ngụm, yết hầu của cậu di chuyển, giọng nói rõ ràng: "Ừ, tôi đã đăng ký lớp học thêm."

"Ồ." Ôn Nam Tịch cắn ống hút, uống hết ngụm này đến ngụm khác, Phó Diên liếc nhìn cô, "Còn cậu thì sao? Đi chợ đêm à?"

Ôn Nam Tịch gạt đầu, ánh đèn ở quán thịt nướng chiếu vào mắt cô, giống như những vì sao tụ lại, khóe môi hiện lên lúm đồng tiền: "Ở chợ đêm có rất nhiều phim nhựa, nghe cũng hay."

"Cậu thích ca sĩ nào?"

Ôn Nam Tịch: "Châu Kiệt Luân."

Khóe miệng Phó Diên hơi cong lên: "Tôi cũng vậy."

Cậu mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt lạnh lùng không còn lẫn chút đăm đăm nữa mà trông mắt thực sự mang theo ý vị. Ôn Nam Tịch thầm nghĩ, cậu thật sự rất đẹp trai.

Cô chợt nhớ ra điều gì đó: "Này, sao cậu biết đó là tôi?"

QQ

Lúc thịt nướng bày ra trên bàn, Phó Diên cầm một xiên gà sụn đưa cho cô, giọng nói dễ nghe: "Đoán."

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô: "Cậu tin sao?"

Ôn Nam Tịch gạt đầu: "Tôi tin, cậu thông minh như vậy mà."

Phó Diên cũng gấp một miếng gà đưa lên miệng, nghe xong nói: "Cảm ơn lời khen."

Ôn Nam Tịch ăn gà sụn, kêu rộp rộp. Nghĩ thầm, Nhan Khả sẽ không bao giờ nhắc đến cô với Phó Diên nên Phó Diên nói cậu đoán được và cô tin điều đó.

Nhưng, thực tế là tên của cô đã xuất hiện trên phiếu bài tập về nhà cô hay làm ở quán Internet.

-

-

Quán thịt nướng tối nay chỉ có hai người, sau khi ăn xong, Ôn Nam Tịch đi thanh toán, cô cất điện thoại rồi quay người, Phó Diên đang đứng dưới bóng cây, một bên vai đeo cặp sách, nhìn cô đi tới.

Họ đi bộ về phía con đường rợp bóng cây dẫn đến lối ra B của sân bóng rổ và phía sau là công viên, có đường chính và làn đường dành cho xe đạp.

Trời đã khuya, con đường khá vắng lặng.

Ôn Nam Tịch đi bên cạnh cậu, tóc đuôi ngựa hơi bung đưa, nhìn thấy những ô vuông trên mặt đất thì ngẩng đầu nhìn cậu nói: "Chúng ta chơi oẳn tù tì đi, người thắng sẽ đi trước ba bước."

Phó Diên nghe xong liền dừng lại.

Ôn Nam Tịch cau mày, giơ tay phải lên: "Kéo, búa, bao —"

Phó Diên mở lòng bàn tay ra, gân trên mu bàn tay hiện rõ, đó là bao.

Ôn Nam Tịch là một cái kéo, cô nháy về phía trước ba bước, sau đó quay đầu nhìn cậu, Phó Diên đứng ở đó, một tay cầm quai cặp sách, Ôn Nam Tịch giơ tay nói: "Tôi sẽ đi trước cậu."

Phó Diên: "Thử xem."

Ôn Nam Tịch nhướng mày.

Lại hô: "Kéo, búa, bao."

Lần này Phó Diên là nắm đấm, Ôn Nam Tịch là bao, cô mỉm cười đi tiếp ba bước. Phó Diên vẫn không nhúc nhích, giơ tay lên rồi lại hạ xuống, lần này cậu là một nắm đấm, còn cô là một chiếc kéo. Phó Diên tùy ý tiến về phía trước ba bước, Ôn Nam Tịch lấy lại bình tĩnh, giơ tay lên, nhanh chóng thả xuống, cô là búa, cậu là bao.

Ôn Nam Tịch dừng lại.

Khóe môi Phó Diên hơi nhếch lên, tiến về phía trước thêm ba bước, cậu là con trai, bước chân đương nhiên sẽ vượt qua cô, Ôn Nam Tịch không thể không xoay người, cậu đi lên phía trước một chút, hơi nghiêng sang một bên, nâng tay lên rồi lại hạ xuống. Ôn Nam Tịch nhìn thấy lòng bàn tay mở ra của cậu, chính là một nắm đấm.

Ah-

Lại thua nữa.

Phó Diên tiến về phía trước thêm ba bước, khoảng cách đã rất xa.

Ôn Nam Tịch hít một hơi, kiên nhẫn kêu lên: "Kéo, búa, bao—". Truyện Nữ Cường

Lần này, vẫn là cậu thắng. Ôn Nam Tịch nhìn cậu tiến về phía trước mấy bước, Phó Diên đã đứng ở giữa đường, cành cây rủ xuống, tóc đuôi ngựa của Ôn Nam Tịch bị cành cây nhẹ nhàng chạm vào, mỗi lần đi về phía trước, tóc đuôi ngựa đều khẽ đung đưa. Cô giơ tay nói: "Tôi không tin, cô cứ tiếp tục đi."

Vì khoảng cách nên cô phải hét lên.

Phó Diên: "Vậy cậu phải cố lên."

Trong đêm, giọng nói của thiếu niên rất dễ nghe, nhưng nghe như đang bày mưu tính kế.

Cậu vẫn đứng bất động, chỉ giơ tay lên.

Lần này.

Ôn Nam Tịch là bao, vây lấy năm đăm của cậu, cô mỉm cười tiến về phía trước ba bước, sau khi đứng vững, mỉm cười nhìn cậu, khẽ miệng Phó Diên hơi cong lên: "Tiếp tục."

Cậu giơ tay lên, Ôn Nam Tịch cũng giơ tay, nhìn chằm chằm vào tay cậu, sau đó buông kéo xuống, lòng bàn tay thiếu niên mở ra, Ôn Nam Tịch ngược mắt lên nói: "Thầy chưa, tôi đã nói rồi, Phong Thủy thay phiên luân chuyển."

Phó Diên buông tay xuống.

Thừa nhận rằng vận may đã thay đổi.

Ôn Nam Tịch tính toán vị trí, bởi vì bước chân của cậu lớn hơn cô một bước, Ôn Nam Tịch dự định một hơi bước tới, ngang hàng với cậu.

Cô đo đạc thì thấy hai bước đầu thì ổn, nhưng bước thứ ba thì có vẻ không ổn lắm.

Phó Diên thấy cô như vậy thì nói: "Nếu không tới được thì cũng đừng miễn cưỡng quá."

Ôn Nam Tịch không phục, cô nheo mắt trầm ngâm một lúc, sau đó mạnh mẽ bước tới trước mặt cậu, khi tiến về phía trước, cơ thể cô hơi lắc lư, cổ áo đồng phục học sinh của cô cọ vào khóa kéo áo khoác của cậu, sau đó trán

cô chạm vào cằm cậu, quai hàm cậu lạnh mà cứng rắn. Ôn Nam Tịch theo bản năng lùi lại một chút.

Cô ngược mắt lên, Phó Diên hạ mắt xuống, ánh mắt họ chạm nhau.

Gió thổi tới.

Sau vài giây, hai người quay mặt đi chỗ khác.

Ôn Nam Tịch chấp tay sau lưng, đi ngang qua cậu: "Cậu thắng."

Phó Diên ừ nhẹ một tiếng, xoay người.

Ôn Nam Tịch đi về phía trước, bên tai có chút âm áp, để giảm bớt xấu hổ, cô quay lưng lại, lùi bước, mỉm cười với cậu.

Phó Diên không nói gì.

Cậu đút hai tay vào túi quần, nắm quai cặp, nhìn cô bước lùi về phía sau.

Còn đường rợp bóng cây dương như kéo dài khoảng cách, cô gái mặc đồng phục, tóc đuôi ngựa đứng đưa giữa không trung, bước đi nhàn nhạt, chàng trai mặc áo khoác đồng phục màu xanh trắng bước đi bất cần, khoảng cách giữa hai người không xa cũng không gần, hai cái bóng kéo dài.

-

-

Khi đi đến cuối con đường rợp bóng cây, cũng là lối ra B của sân bóng rổ, đối diện với một con đường khác, đi qua ngõ Nam An, Ôn Nam Tịch quẹo sang hướng để về nhà, Phó Diên vẫn đi theo phía sau, cách đó không xa, Ôn Nam Tịch quay người lại, nhìn cậu: "Nhà cậu ở đâu?"

"Vân Thượng."

Ôn Nam Tịch gật đầu, sau đó mới phản ứng lại, Nhân Khả cũng sống ở Vân Thượng. Hai người đi đến dưới lầu nhà Ôn Nam Tịch, cô chỉ vào cầu thang, nhìn cậu nói: "Tôi đến rồi, hình như không có xe buýt, cậu quay về bằng cách nào?"

Phó Diên ngẩng đầu nhìn cầu thang cô vừa chỉ, bấm điện thoại: "Tôi gọi xe."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

"Vậy, chúc ngủ ngon."

Phó Diên nhìn cô nói: "Ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch mỉm cười chạy lên cầu thang, đèn trên cầu thang mờ昧, không sáng lắm, Phó Diên nhìn cô đi lên, sau đó đi đến ven đường, vừa lúc taxi cũng tới, cậu mở cửa bước vào. Chiếc taxi chạy khỏi ngã tư.

Ôn Nam Tịch cũng đi vào nhà.

Chương 10: C10: Chương 10

Ồn Du đang đợi cô ở phòng khách, thấy cô đi vào liền đứng dậy hỏi: "Sao muộn thế?"

Cửa phòng ngủ chính đóng lại, có lẽ Ôn Hữu Đào đã ngủ rồi, Ôn Nam Tịch thay giày, nhỏ giọng nói với Ôn Du: "Con và Nguyên Thu đi dạo ở ngõ Nam An."

"Nam An có gì mà đi dạo sao?" Ôn Du không chút nghi ngờ, rót cho cô một cốc nước, Ôn Nam Tịch uống xong liền đi lấy quần áo đi tắm, quần áo và tóc đều có mùi thịt nướng BBQ, còn có mùi hoa quế trên con đường rợp bóng cây, Ôn Nam Tịch tắm xong, cô xem lại bài tập trước khi đi ngủ.

-

-

Ngày hôm sau đi học.

Lớp học ồn ào, đối với học sinh cuối cấp, kỳ nghỉ ba ngày không bỏ bèn gì. Hơn nữa, khi đi học trở lại, phải đối mặt với kết quả thi tháng trước.

Ồn Nam Tịch treo cặp sách lên, trên bàn có rất nhiều sách, cô chút bữa bộn.

. ngôn tình tổng tài

Nhan Khả cũng vừa mới ngồi xuống, trông có vẻ buồn ngủ, bạn cùng bàn Chu Na Na hỏi cô ta: "Tối qua cậu ngủ không ngon à? Chẳng phải cậu đến học lớp tăng cường ở trường số 1 sao?"

Nhan Khả uống sữa, trả lời Chu Na Na: "Ừ, nhưng tối qua tớ bồn chồn không yên, ngủ không ngon, tỉnh giấc mấy lần."

"Tại sao?" Chu Na Na tò mò hỏi.

Nhan Khả không nói gì, chỉ uống sữa, nghĩ đến chuyến xe buýt đến trạm Nam An tối qua, Phó Diên xuống xe từ cửa sau mà không nói một lời, muộn thế này cậu còn làm gì ở đó? Hay lại đến quán Internet? Cô ta đã gửi tin nhắn cho cậu nhưng cậu không trả lời, mặc dù chẳng có gì nhưng cô ta cũng không biết tại sao mình lại bồn chồn.

Chỉ là thấy khó chịu thôi.

Liếc qua, cô ta nhìn thấy mái tóc đuôi ngựa hơi xoắn của Ôn Nam Tịch, khéo môi nhếch lên khinh thường. Nguyên Thuý xách cặp đi vào, nhìn thấy vẻ mặt này của Nhan Khả, trừng mắt liếc cô ta một cái, sau đó ngồi xuống nói: "Mệt chết tớ rồi, chạy cả trăm mét mới kịp tới đây."

Ôn Nam Tịch đổ đầy nước cho cô, mở nắp ra: "Tối qua mấy giờ cậu đi ngủ?"

"Sau khi về đến nhà tớ đi tắm, vừa học thuộc bài rồi ngủ luôn. Có lẽ hôm qua quá mệt mỏi, sáng nay đồng hồ báo thức reo mà tớ còn chưa tỉnh. Bà nội thì tưởng tớ được nghỉ đến bảy ngày nên cũng sáng sớm cũng không gọi tớ dậy." Nguyên Thuý uống một ngụm nước, Ôn Nam Tịch mỉm cười, "Có thể bà nội nghĩ cậu đang tiếp tục ngủ nướng."

Nguyên Thuý cười nói: "Không hẳn. Bình thường tớ cũng không cần bà gọi, nhưng khi tớ đến trường, bà nhất định sẽ cùng tớ dậy sớm."

Ôn Nam Tịch mỉm cười.

Bà của Nguyên Thuý thực sự rất tốt.

Cô nghĩ đến bà nội mình, người có đức tính giống Ôn Hữu Đào, cảm thấy Ôn

Du thật bất hạnh khi bị ép ở đây, Ôn Du đã thích Ôn Hữu Đào nhiều năm, sau khi cưới ông, bà mới biết được chuyện ông có một mối tình đầu khó quên. Sau này khi bà có cô, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn muốn sinh ra cô, xem có thể trời buộc được Ôn Hữu Đào hay không.

Nhưng đáng tiếc, Ôn Du đã không thành công.

Sau giờ đọc buổi sáng.

Mọi người bắt đầu bàn tán về kết quả kỳ thi hàng tháng, có học sinh đến phòng giáo viên xem.

Nguyên Thu cũng đi, rồi cô ấy nhanh chóng quay lại, ngồi xuống chỗ của mình, Ôn Nam Tịch nhìn cô, Nguyên Thu thò đầu vào nói: "Tớ vừa nghe nói, hình như Nhan Khả làm bài thi rất tốt..."

Ôn Nam Tịch mím môi chờ đợi.

Nguyên Thu liếc nhìn Nhan Khả, người đang nói chuyện với nụ cười rạng rỡ ở đằng kia, nói: "Không phải vì ghi chú của Phó Diên sao, nếu không có cậu ấy, làm sao cô ta có thể làm được bài thi tốt như vậy?"

Ôn Nam Tịch không trả lời.

Cô ngồi thẳng dậy và lật qua cuốn sách.

Tiết học đầu tiên, Trương Vũ Xuyên đi vào lớp, tay cầm phiếu điểm, bước lên bục, lau sạch chữ viết còn sót lại trên bảng vào buổi sáng, sau đó vỗ vỗ tay, chống lên bục nói: "Kỳ thi lần này, thứ hạng của hai trường được tách ra, mỗi trường đều có kết quả riêng."

"Kết quả lần này của chúng ta không bằng bên kia, nhưng cũng không đến nỗi tệ, ít nhất còn có Nhan Khả thi tốt, tổng điểm lần này đứng nhất toàn trường."

Một tiếng òa vang lên.

Mọi người đều nhìn về phía Nhân Khả, Nhân Khả quét đi vẻ suy sụp buổi sáng, mỉm cười, liếc Ôn Nam Tịch một cái, nhìn giáo viên: "Thầy, còn Nam Tịch nữa? Em thấy lần này Nam Tịch cũng có tiền bộ đúng không ạ?"

Trương Vũ Xuyên nhìn về phía Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch cấn môi dưới, nghe tin Nhân Khả là người đứng đầu, cô còn muốn ảo tưởng gì nữa? Cô chỉ hy vọng mình không bị tụt lại quá xa, nhưng cũng lo lắng mình thậm chí không thể giữ vững vị trí thứ hai. Trương Vũ Xuyên cười nói: "Ôn Nam Tịch lần này cũng làm rất tốt, đứng thứ hai toàn trường, kém Nhân Khả bảy điểm."

"Ồ, lại là ngàn năm đũa thứ hai." Một cậu bạn cười đùa, trêu chọc từ phía sau.

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch siết chặt.

Bảy điểm.

Lần trước chỉ cách có 5 điểm.

Nguyên Thu quay lại trừng mắt nhìn cậu nam sinh kia, sau đó có người kéo tay Nguyên Thu, Ôn Nam Tịch lắc lắc đầu, Trương Vũ Xuyên nhờ người đưa bài kiểm tra và danh sách xếp hạng xuống. Bài kiểm tra và danh sách xếp hạng đã đến tay Ôn Nam Tịch, cô nhìn bảng xếp hạng bên trên, lật bài kiểm tra ra, không nói một lời.

"Nhân Khả, cậu thực sự đã hiểu đúng câu hỏi này. Câu hỏi này quá khó, nhưng cậu lại làm đúng." Chú Na Na hét lên từ phía sau, Nhân Khả mỉm cười dịu dàng và nói: "Bài giải của Phó Diên có câu này."

"A, cậu thật may mắn." Chú Na Na rất hâm mộ, "Không biết lần này Phó Diên được bao nhiêu điểm."

"Để tớ hỏi xem." Nhân Khả nói, giấu máng vào ngăn kéo, lên gửi tin nhắn.

Nhưng bên kia không trả lời.

Điện thoại di động của Ôn Nam Tịch không có mạng, cô cũng không có ý định nhìn vào, chỉ là liếc thấy Nguyên Thư cúi đầu dùng điện thoại di động, Ôn Nam Tịch có chút sùng sốt: điện thoại di động của cậu có truy cập được Internet không?"

Nguyên Thư ngẩng lên, gạt đầu, nhỏ giọng nói: "Tớ vừa mang đến cửa hàng điện thoại để cài đặt lại."

Cô giờ điện thoại lên cho Ôn Nam Tịch xem.

"Có thứ hạng giữa hai trường đấy, nhìn xem."

Ôn Nam Tịch vượt màn hình.

Vị trí đầu tiên là Phó Diên với 730 điểm

Vị trí thứ hai là Đàm Vũ Trinh 708 điểm

Vị trí thứ ba Lục Hiểu Hiểu 702 điểm

"

Vị trí thứ 40 Nhân Khả với 668 điểm

Ôn Nam Tịch xếp thứ 41 với 661 điểm

Nguyên Thư thấp giọng nói: "Phó Diên là ma quỷ sao? 730 điểm! Ôi trời."

Ôn Nam Tịch nhìn thứ hạng của cô trong bảng tổng hợp, cô thậm chí còn không đạt được vị trí thứ 30, điều này có thể thấy được khoảng cách giữa hai trường là rất lớn. Nguyên Thư cắt điện thoại, ngẩng đầu vỗ vỗ vai Ôn

Nam Tịch, "Cậu ta có ghi chú của Phó Diên, còn không vào được top 30. Đừng lo lắng, sớm muộn gì cậu cũng sẽ vượt qua cô ta."

Ồn Nam Tịch liếc nhìn cái tên phía trên, không nói gì.

Các giáo viên chắc là lo sẽ khiến học sinh trường phổ thông số 2 chán lòng nên nói dối rằng họ không có danh sách xếp hạng của hai trường, nhưng Nhan Khả đã biết về kết quả của Phó Diên ngay sau đó.

Cô ta khoanh tay, thờ dãi: "Tôi và cậu ấy còn cách nhau xa lắm."

Chú Na Na cười nói: "Không sao, chỉ cần tiếp tục cố gắng là được."

"Tớ nhất định phải học cùng trường đại học với cậu ấy." Nhan Khả kiên quyết nói.Ồn Nam Tịch và Nguyên Thu đều nghe được từ chỗ ngồi, Nguyên Thu nhếch môi,Ồn Nam Tịch lật bài kiểm tra xem lại câu sai, những câu sai này đều là câu do giáo viên trường số 1 đề ra, đặc biệt khó.

Buổi chiều tan học, không có giờ tự học buổi tối nào.

Ồn Nam Tịch và Nguyên Thu tan học, buổi tối Nguyên Thu muốn ăn món thịt kho tàu, sợ bà nội quên mua nên dẫnỒn Nam Tịch cùng đi chợ rau mua. Hai học sinh mặc đồng phục đi ngang qua chợ rau, mua xong, hai người chìa tay nhau, lúc hoàng hônỒn Nam Tịch mới bước vào ngõ Nam An.

Cô nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn một lúc nữa mới đến bữa tối, cô quay người đi đến quán Internet "Vẫn ổn", do dự vài giây rồi bước vào. Lúc này Phó Diên vừa từ toilet đi ra, cảm vẫn còn dính những giọt nước, nước theo sườn mặt chảy xuống, có vài phần mệt mỏi.

Bước chân cô khựng lại.

Giọng nói của Phó Diên có chút uể oải: "Điện thoại di động của cậu bị giáo viên thu phải không?"

Ồn Nam Tịch tỉnh táo lại, lắc đầu, cầm điện thoại lên nói: "Không phải, cậu

nhắn tin cho tôi à? Điện thoại của tôi không có mạng."

Phó Diên ồ một tiếng, kéo ghế ngồi. Ôn Nam Tịch cũng bước tới, nhận thẻ, sau đó cầm thẻ trong tay đi tới, kéo ghế ngồi xuống.

Bàn máy của cậu khá bừa bộn, có vở, bài kiểm tra và hai chiếc kẹo mứt.

Đầu ngón tay cậu ấn lên bàn phím.

Sau khi Ôn Nam Tịch ngồi xuống, cô lấy bài thi ra, trải lên bàn, nghiêng người về phía cậu: "Phó Diên."

Đầu ngón tay Phó Diên dừng lại, cậu quay đầu nhìn.

Ôn Nam Tịch nhìn vào mắt cậu, nói: "Kỳ thi lần này, cậu xem giúp tôi bài thi, có bên trường cậu ra đề có mấy câu đặc biệt khó."

Cô chớp mắt vài cái.

Về mặt ham học hỏi của cô lúc này giống hệt lúc nhìn chăm chăm vào mấy câu hỏi trên trang web của cậu lúc trước, Phó Diên buông bàn phím ra, cậu đưa tay lấy bài kiểm tra của cô: "Để tôi xem, cậu sai nhiều quá."

Tại Ôn Nam Tịch đờ bưng.

Cái quái gì vậy.

Cô nghiêng người, đặt tay lên tay vịn, nhìn cậu lật bài kiểm tra của mình, cô nhẹ nhàng hỏi: "Cậu đã xem danh sách xếp hạng tổng thể chưa?"

Phó Diên cụp mắt xuống, ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch có chút ngỡ ngàng.

Chẳng trách cậu nói sai nhiều, chênh lệch lớn như vậy mà.

Trên bàn có một cây bút, Phó Diên cầm lấy, mở nắp bút một cách dễ dàng, cậu khoanh tròn mấy câu hỏi cô làm sai lên trên, nói: "Chỗ này, hàm số..."

Ôn Nam Tịch lập tức tới gần, nghe cậu nói.

Khi con trai cúi đầu như thế này, xương bả vai rõ ràng, có vài phần tùy ý. Ôn Nam Tịch học qua nhiều lớp bổ túc, gia sư cũng học qua nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên nghe một nam sinh cùng tuổi giảng bài, cô chăm chú lắng nghe, mơ hồ có thể nhìn thấy đôi mày xinh đẹp cùng đôi mắt nghiêm túc, tập trung cũng như mái tóc xoăn nhẹ của cô.

Hoàng hôn rơi xuống, chiếu qua cửa sổ vào quán Internet.

Cây kẹo m út trên bàn lăn xuống đất, Ôn Nam Tịch thấy vậy bèn cúi người nhặt cây kẹo m út có vị dâu lên.

Cô nhìn thêm vài lần nữa.

Phó Diên sửa lại câu hỏi trên bài thi rồi nói: "Ăn đi."

Ôn Nam Tịch "Ồ" một tiếng rồi mở giấy gói kẹo ra, cô tập trung vào tờ giấy kiểm tra hỏi lâu, bóc vỏ được một lúc mà cây kẹo m út vẫn chưa được lấy ra, Phó Diên thấy vậy liền cầm lấy cây kẹo m út của mình, tùy ý xé ra rồi đưa đến bên môi cô.

Khoảnh khắc đó.

Động tác hai người hơi ngừng lại, Ôn Nam Tịch nhìn cây kẹo m út, Phó Diên nhìn cô, mấy giây sau, cậu đưa cây kẹo m út về phía trước, Ôn Nam Tịch dừng lại, há miệng ngậm cây kẹo m út, má phồng lên.

Cậu lại cúi đầu, thản nhiên lật qua bài kiểm tra.

Ôn Nam Tịch nhìn bài thi không nhúc nhích, trong miệng, viên kẹo thật ngọt ngào.

Chương 11: C11: Chương 11

Mấy câu làm sai đều là đề thầy cô trường cấp ba số Một ra. Hai năm này Ôn Nam Tịch kém nhất vẫn là tiếng anh, nhưng lần thi này thành tích môn tiếng anh của cô đã có tiến bộ, nhưng toán và lý lại thấp hơn vài điểm.

Phó Diên lật xem bài thi của cô, từ toán đến lý, ánh mắt nhìn qua bài thi anh, Ôn Nam Tịch dùng tay che điểm đi, Phó Diên nhìn cô, "Bình thường tiếng anh của cậu không tốt lắm sao?"

Ôn Nam Tịch mím môi, gật đầu.

Tiếng anh của cô ngang với Nhân Khả, bình thường phát huy không ổn định, chủ yếu là nằm ở phần nghe. Phó Diên đưa tay cầm lấy bài thi của cô, Ôn Nam Tịch sợ cậu nhìn thấy điểm nghe kém hại của mình nên một vàng tóm lấy, nhưng lại nắm phải cổ tay cậu, hai người ngấn ra, lòng bàn tay cô vô cùng ấm áp.

Cô vội vàng buông tay ra.

Đầu ngón tay Phó Diên khựng lại, kéo bài thi qua, vàng tai cậu có hơi nóng, cậu tùy ý mở bài thi ra, nhìn thấy vài câu đề nghe.

Cô sai ba bài, cũng là ba bài duy nhất không có điểm.

Cậu nường mắt lên.

Ôn Nam Tịch ngậm kẹo m út không dám động, nhìn cậu, lí nhí: "Tôi cố thể dùng điểm toán và lý bù lại không?"

"Cậu có từng nghĩ đến nguyên nhân mình thì không tốt không?" Giọng thỉêu niên có hơi lười biếng, hỏi ngược lại.

Ồn Nam Tịch mím môi nghĩ ngợi.

"Phần nghe luôn là do khả năng nghe có vấn đề, cho dù có đổi gia sư khác cũng không có tác dụng."

Phó Diên trầm mặc vài giây, "Tôi gửi cho cậu vài bài nghe, cậu tải về điện thoại, sau này khi không có việc gì làm thì mở ra, lúc nào cũng được."

Nói rồi cậu liền lấy điện thoại gửi qua.

Ồn Nam Tịch ghé lại gần nhìn, cô nói: "Cảm ơn cậu, lát nữa về tôi sẽ tải, điện thoại tôi không có mạng."

Phó Diên ừm một tiếng.

Giảng đề xong,Ồn Nam Tịch cắt bài thi vào ba lô, nhìn thời gian trên máy tính, vẫn có thể nghe thêm hai, ba bài nhạc nữa. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, nhà vệ sinh ở quán net ở phía sau quầy thu ngân, ông chủ có lắp một ngọn đèn rất kì quái, giống như ở trong quán bar vậy.

Nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa, mái tóc có hơi rối, đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra cô đã rửa mặt và rửa tay, sau đó sửa sang lại đầu tóc.

Ngay sau đó lập tức nhìn thấy Nhan Khả mặc đồng phục cùng Đàm Vũ Trinh đi vào, bước đến bên cạnh Phó Diên, Nhan Khả dựa vào vị trí củaỒn Nam Tịch, váy cô ta khá ngắn, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, Đàm Vũ Trinh dựa ở cạnh bàn Phó Diên, cười hỏi: "Bạn xong chưa."

Thầy vậy.

Ồn Nam Tịch thu đầu lại, dựa lưng lên tường, hai tay đút vào túi quần đồng phục, hơi ngậy ra. Cô nghe thấy Phó Diên nói vẫn chưa xong, Đàm Vũ Trinh tay đút túi quần, đứng thẳng lên nhìn cậu gõ code, Nhan Khả cũng thối

mái đứng nhìn.

Đàm Vũ Trinh và Nhân Khả bắt đầu nói chuyện.

Giọng Nhân Khả truyền đến, "Tôi có thể học không?"

Đàm Vũ Trinh cười ha ha: "Được chứ, sao lại không được, nhưng cậu lo mà duy trì thành tích trước đi."

"Này," Giọng Nhân Khả mang theo chút nài nỉ, "Sau cậu dạy tôi được không?"

"Bảo Phó Diên dạy cậu."

Nhân Khả nhìn qua Phó Diên, Phó Diên đang đeo tai nghe, không nghe thấy, ngón tay thon dài của cậu gõ hàng lập trình cuối cùng, sau đó hoàn thành, cậu bỏ tai nghe xuống, nhìn về phía nhà vệ sinh.

Ôn Nam Tịch dựa vào cửa nhà vệ sinh không đi ra, cô không muốn đụng mặt Nhân Khả.

Cô buồn chán khẽ đá chân, sau đó nghe thấy giọng Nhân Khả truyền đến, "Ày, ở đây có kẹo m út này, vị chocolate, Phó Diên, cho tớ đi."

Động tác chân của Ôn Nam Tịch khựng lại.

Ở bên ngoài, Phó Diên cầm balo lên, ngay trước khi Nhân Khả đụng vào chiếc kẹo m út kia, cậu đã cầm lấy nó trước, sau đó đút vào túi áo đồng phục. Đầu ngón tay Nhân Khả khựng lại, ánh mắt mang theo sự tủi thân, Phó Diên đút tay vào túi quần, lạnh giọng nói, "Đi đây."

Cậu đi ra ngoài, lấy điện thoại ra.

Đàm Vũ Trinh vỗ vai Nhân Khả, an ủi nói: "Đi thôi, không được động vào đồ của cậu ấy, cậu cũng không phải không biết."

Nhan Khả mím môi, đeo balo lên, chiếc chuông nhỏ treo trên balo khẽ kêu, cô ta đi cùng Đàm Vũ Trinh, vẫn tủi thân, "Có mỗi cái kẹo mứt thôi mà."

Đàm Vũ Trinh bật cười, "Tôi còn không dám lấy, huống chi là cậu."

Nghe thấy tiếng họ đã rời đi, Ôn Nam Tịch đi ra, trong bầu không khí vẫn còn mang theo chút hương nước hoa của Nhan Khả, cô đi đến cạnh bàn máy, máy đã tự động khoá, cô đeo ba lô lên, rút thẻ đem trả, mắt liếc qua chỗ của Phó Diên.

Màn hình đã tắt.

Cô thu lại ánh mắt, đi ra khỏi quán net.

Lúc này trời đã tối, ngõ Nam An sáng lên ánh đèn màu vàng quýt, cô đi qua con ngõ, mơ hồ nhìn thấy bóng hình ba người, họ đang đi về phía trạm xe bus, hai thiếu niên cao gầy đi cùng một cô gái mặc sơ mi trắng và váy xòe.

Ôn Nam Tịch rẽ sang một con ngõ khác, lên lầu, về đến nhà.

Ôn Hữu Đào ngồi trước máy tính, đang bận thiết kế, ông ngẩng đầu lên hỏi, "Đã có thành tích chưa?"

Động tác thay giày của Ôn Nam Tịch khựng lại, giọng cô rất nhỏ, sắc mặt không hề thay đổi, "Vẫn chưa."

Ôn Hữu Đào nheo mắt, "Khi nào có nhớ đưa cho bố xem."

Ôn Nam Tịch không đáp.

Cô cởi balo ra để lên sô pha, Ôn Du bung đồ ăn ra, nhìn cô cười, "Về rồi à."

Ôn Nam Tịch đi tới giúp bà lấy bát đũa, rất nhanh sau đó ba người cùng ngồi ăn cơm, điện thoại Ôn Hữu Đào vang lên liên tục, khá nhiều tin nhắn gửi đến, ông vừa làm việc vừa ăn cơm.

Ôn Du và Ôn Nam Tịch rất yên tĩnh, ăn cơm xong Ôn Du đi rửa bát, Ôn Nam Tịch vào phòng bếp đứng cạnh bà.

Ôn Du dịu dàng nói: "Phòng bếp toàn mùi khói dầu, con đi ra đi, lát nữa mẹ gọt hoa quả đem vào phòng cho con."

Ôn Nam Tịch khựng lại, nhìn dòng nước chảy, nói: "Mẹ, lần này con lại xếp thứ hai, còn Nhan Khả đứng nhất lớp."

Động tác của Ôn Du dừng lại.

Một lát sau, giọng bà mang theo vài phần thất vọng, "Không sao, lần sau lại cố gắng."

Bà thường nói như vậy.

Đã hơn hai năm rồi bà vẫn nói như vậy, Ôn Nam Tịch mím môi, "Con xin lỗi mẹ."

Cô không thể chiến thắng được con gái mới tinh đầu của Ôn Hữu Đào. Ôn Du vội vàng ngẩng lên, Ôn Nam Tịch đi ra ngoài, cầm balo lên về phòng, cô ngồi xuống bên giường, lấy bài thi hôm nay ra để lên bàn học, bắt đầu ôn tập lại, Ôn Du gọt hoa quả mang vào, đặt lên bàn học cô, bà ôm Ôn Nam Tịch.

"Không sao cả, thực sự không sao đâu, thứ hai cũng rất tốt, con không có lỗi với bất kì ai cả, là mẹ có lỗi với con."

Khoé mắt Ôn Nam Tịch đỏ ửng, vang một tiếng.

Ôn Du vuốt tóc cô, "Tôi nay nghỉ ngơi một hôm đi, đừng để mệt quá."

"Vâng ạ."

Còn việc nhà chưa làm xong, Ôn Du đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Ôn Nam Tịch cầm đĩa ăn hoa quả, ngây người ra, cô cầm điện thoại lên bắt mạng, trước kia Ôn Hữu Đào không cho cô bắt mạng, sau đó phát hiện cô còn không cả biết bắt nên cũng không còn giám sát chặt nữa.

Cô mở QQ lên.

Vài tiếng chuông vang lên, từ chiếc ảnh đại diện màu đen gửi đến.

Đính kèm file nghe.

Ở trên cùng có dòng chữ cậu gõ.

Diên: Ôn Nam Tịch.

Ba chữ ngắn ngủi được gửi từ sáng nay, cô chưa trả lời.

Chẳng trách cậu lại hỏi có phải cô bị thu điện thoại rồi không.

Cô tải bốn bài nghe xuống, mở ngăn kéo tủ lấy tai nghe màu trắng ra, sau đó cắm vào điện thoại, cô mở to âm lượng lên, nghe thấy giọng đọc bài nghe tiếng anh trong đó, là một giọng nữ, có vẻ như là giáo viên tiếng anh, đọc rất chuẩn.

Một bài nghe không chỉ có một đoạn, mà bao gồm nhiều đoạn gộp lại.

Ôn Nam Tịch ít khi nghe bài nghe như vậy, hết bài này lại đến bài khác, hơn nữa cô theo bản năng đi tra ý nghĩa của bài nghe, nhưng cô phát hiện mình rất dễ nhầm những từ có phát âm giống nhau, đặc biệt là bài nghe có rất nhiều từ na ná nhau này, lúc này cô mới phản ứng ra, cậu đang muốn kiểm tra trình độ nhận diện từ vựng của mình.

Cô mở QQ, gõ chữ: [Vô cùng đa tạ.]

Diên: [Có mạng rồi à?]

Ồn Nam Tịch ngây ra: [Ừm.]

Phố Diên: [Ừm.]

Gửi xong cậu lại không online nữa rồi.

Ồn Nam Tịch chỉnh lại tai nghe, cầm bút viết lên giấy, nghe đi nghe lại bài nghe. Nghe đến khi tai có hơi nóng, thêm nữa trời đã muộn, cô mới tháo tai nghe xuống, xoa xoa tai, cô vẫn đang đăng nhập vào ứng dụng, nhấn mở vòng bạn bè, nhìn thấy dòng trạng thái mới nhất của Nhan Khả, cô ta đang đan khăn len.

Ngón tay sơn màu hồng làm động tác hình chữ V.

Châu Na Na hỏi: [Làm cho Phố Diên sao?]

Nhan Khả: [Ừm.]

Châu Na Na: [Hihi, Khả Khả, cậu đang thật đấy.]

Nhan Khả: [Hi.]

Ồn Nam Tịch đọc xong, thoát khỏi vòng bạn bè.

QQ hiện lên dòng thông báo, chiếc ảnh đại diện màu đen gửi tin nhắn đến.

Diên: [Số điện thoại của cậu là bao nhiêu?]

Ồn Nam Tịch: [Của tôi?]

Diên: [Ừm.]

Ồn Nam Tịch khựng lại: [186...520]

Diên: [Ờk.]

Đôi phương không nói gì thêm, Ôn Nam Tịch thoát khỏi QQ, tắt mạng, sau đó lên giường đắp chăn đi ngủ.

-

Sau khi có thành tích thi tháng, thầy cô trường cấp ba số hai đều đang nghiên cứu những câu hỏi làm khó học sinh, sau đó mấy ngày liền đều giảng về nó, Nhan Khả mang len đến trường, cứ rảnh là sẽ đan, bởi vì quan hệ rộng nên không bị bắt được, đương nhiên cô ta cũng đeo tai nghe nghe tiếng anh ôn tập.

Thời gian cứ vậy trôi qua.

Nguyên Thu thấy vậy, sát lại gần Ôn Nam Tịch, "Nghe nói sắp đến sinh nhật Phó Diên rồi, cậu ta muốn tự đan khăn len tặng cậu ấy."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, không đáp.

Cô ôn tập đề toán.

Nguyên Thu hí hí ha ha, "Cậu nói xem, cậu ta có thể theo đuổi được Phó Diên không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu: "Tớ không biết."

Nguyên Thu dựa lưng lên ghế, lật mở sách ra, "Vừa rồi tớ đi vào nhà vệ sinh thì nghe thầy Châu Na Na nói gần đây Nhan Khả rất căng thẳng, thường xuyên cảm thấy bất an, vì vậy mới tự mình chuẩn bị quà."

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng.

Buổi trưa nhà ăn mất điện nên giờ đang kiểm tra, vì lo lắng học sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tạm thời không mở một ngày, thời gian đột ngột, nhà trường đành mở cổng ngoài để học sinh ra ngoài ăn.

Ngõ Nam An và con đường cạnh trường số Một đầy các món ngon, Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu mua hai phần cơm rồi vào tiệm trà sữa ngồi ké điều hoà, tất nhiên cũng sẽ gọi thêm hai ly trà sữa uống.

Nhóm Nhân Khả ngồi ngay bàn bên cạnh, cười vui vẻ chuẩn bị gọi đồ, lúc này cửa tiệm được mở ra, Phó Diên và Đàm Vũ Trinh bước vào, khoá áo đồng phục mở ra.

Lập tức thu hút được rất nhiều ánh nhìn.

Nhân Khả thấy cậu bước vào, lập tức đứng lên, "Phó Diên."

Đàm Vũ Trinh cười khoác tay lên vai Phó Diên, đi qua nói chuyện với Nhân Khả, mấy nữ sinh xung quanh mặt đỏ ửng nhìn Phó Diên, Phó Diên đang nhún điện thoại, gương mặt vô cùng đẹp trai, Nhân Khả nhìn Phó Diên nói: "Hay là các cậu mời bọn tớ uống trà sữa đi."

Đàm Vũ Trinh cười trả lời: "Được chứ, có vài ly thôi mà."

Phó Diên không đáp, cậu xoay người kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch đang cầm đũa ăn cơm.

Cậu nhìn cô vài giây, sau đó thu lại ánh mắt.

Đàm Vũ Trinh đi mua trà sữa.

Phó Diên cũng đứng dậy đi đến quầy thu ngân, cậu mua thêm hai ly.

Rất nhanh sau đó Đàm Vũ Trinh cầm trà sữa qua chỗ bọn họ, Nhân Khả cười tươi hớn hớn, mặt vô cùng đắc ý, nhưng ngay lúc đó lại thấy Phó Diên cầm hai ly trà sữa đi về phía góc bên kia.

Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu đang nhìn menu, vừa ngẩng đầu đã thấy cậu đi tới, Phó Diên nhìn cô một cái rồi đặt hai ly trà sữa lên bàn.

Ngay sau đó.

Cả tiệm trà sữa trở nên yên lặng, Ôn Nam Tịch nhìn cậu, Nguyên Thư vô cùng kính ngạc, Phó Diên mặt không thay đổi biểu cảm đút tay vào túi quần, thu lại ánh mắt, xoay người quay lại chỗ ngồi ở phía trước, ngồi xuống lấy điện thoại ra.

Nguyên Thư vẫn đang kính ngạc không thôi, cô ấy nhìn Ôn Nam Tịch, rồi lại nhìn sang ly trà sữa, "Đây là gì vậy?"

Nhan Khả cũng kính ngạc, sắc mặt khó coi, cô ta nắm chặt ly trà sữa nhìn Phó Diên, Đàm Vũ Trinh hơi ngây ra, sau đó cười nhìn Nhan Khả, "Hình như họ cũng là bạn học của cậu."

Nhan Khả bình tĩnh lại.

Châu Na Na lập tức ghé qua nói, "Có phải Phó Diên tưởng họ là bạn học của cậu nên mới mua không?"

Trái tim Nhan Khả đập thình thịch, cô ta nhìn Phó Diên.

Phó Diên cầm ly trà sữa uống một ngụm, vài sợi tóc rơi xuống trán, tay cậu rất đẹp, đang nghịch điện thoại.

Nguyên Thư khẽ kéo người Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch đưa tay qua cầm trà sữa, cầm ống hút lên đưa cho Nguyên Thư một ly, sau đó cũng cầm ống hút rồi uống, nói: "Uống đi."

Nguyên Thư do dự vài giây, sau đó cầm ly trà sữa lên.

Uống thì uống.

Phó Diên mỉm cười, không uống mới là đồ ngốc.

Chương 12: C12: Chương 12

Editor: Gió

Beta: Đá bào

—

"Cậu nói xem Nhân Khả liệu có tức giận không?" Nguyên Thư nghĩ thông rồi bèn uống rất vui vẻ, cảm giác còn ngọt hơn trà sữa mình tự mua.

Ồn Nam Tịch chỉ còn lại một thìa cơm nữa, cô dùng thìa xúc ăn nốt. Lau khô môi, thu dọn hộp cơm rồi nói, "Đi thôi, về trường thôi."

Nguyên Thư cười hihi, đứng dậy cầm túi rồi cùng Ôn Nam Tịch đi ra khỏi cửa, Ôn Nam Tịch cầm ly trà sữa lạnh, đầu ngón tay mảnh mai có hơi ửng đỏ, cô đẩy cửa kính ra ngoài

Hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa thấp, cổ ít tóc chạm vào cổ nên trông hơi rồi, nhưng không hề ảnh hưởng đến ngoại hình xinh đẹp của cô.

Cánh cửa kính khẽ động, rồi lại đóng lại.

Nhân Khả và mấy nữ sinh vẫn đang nói cười, thỉnh thoảng nói với Đàm Vũ Trին vài câu, tiếng cười vang lên vô cùng náo nhiệt, thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân cho dù là nghiêng đầu cười hay tay chống cằm, đều khiến người ta có cảm giác những thanh xuân thật đẹp, nhưng sau khi cánh cửa kính khép lại, nụ cười trên mặt Nhân Khả liền tắt dần.

Cô ta ngẩng đầu nhìn bóng dáng hai người rời đi, sau đó thu lại ánh mắt,

mặt mang theo ý cười. Cô ta nhìn qua Phó Diên theo phản xạ, Phó Diên chống chân vào chân bàn, cúi đầu nghịch điện thoại, đá trong cốc trà sữa trên bàn đã tan hết, thấy cậu như vậy cô ta cũng an tâm hơn một chút.

-

Về đến trường nghỉ trưa.

Rất nhiều bạn học không quay lại, chỉ có lác đác vài người, hiềm khi buổi trưa mới được ra ngoài một lần, chưa vào học thì họ sẽ không quay lại.

Nguyên Thư chưa uống hết trà sữa, đá đã tan khiến mùi vị nhạt đi, cô dựa vào ghế uống, nói: "Hôm nay nhờ có Nhan Khả mà được uống trà sữa Phó Diên mua."

Ôn Nam Tịch nghe tiếng anh, đọc bài tiếng anh, đang ôn tập. Làn gió buổi trưa khẽ thổi làm tăng lên cơn buồn ngủ, Nguyên Thư đột nhiên ngồi thẳng lên, ghé lại gần Ôn Nam Tịch, "Nam Tịch, cậu nói xem, có phải chúng ta nên có cốt khí một chút, không nên uống hay không?"

Ôn Nam Tịch không ngờ cô ấy vẫn nghĩ ngợi đến việc này.

Cô tháo tai nghe xuống, nhìn Nguyên Thư, "Có cái uống thì cứ uống, sao lại không chứ?"

Nguyên Thư nghe vậy thì bật cười, "Cũng đúng."

Vừa nói xong đã thấy nhóm Nhan Khả xuất hiện trước cửa lớp, Nhan Khả đút tay vào túi áo khoác, buộc cao tóc sau đầu, cùng với gương mặt xinh đẹp kia, giống như ánh sáng chói lọi vậy, cô ta đi về phía bên này, dừng lại cạnh bàn Ôn Nam Tịch và Nguyên Thư, từ trên cao nhìn xuống.

Châu Na Na khẽ cười khẩy, "Chưa uống hết trà sữa à? Không nữa sao?"

Sắc mặt Nguyên Thư lập tức tối đi, đặt ly trà sữa xuống.

Châu Na Na bật cười thành tiếng, mấy cô gái khác cũng vậy.

Ôn Nam Tịch không thêm ngắt đầu, tập trung đọc sách tiếng anh, Nhan Khả đứng đó nhìn cô vài giây, lại nhìn sang Nguyên Thu, Nguyên Thu bình tĩnh lại, tay bóp ly nước, lườm cô ta. Nhan Khả không nói thêm gì nữa, đi qua bàn học trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Châu Na Na đã ghé lạ gần, hỏi: "Nhan Khả, sao cậu không khĩa hai người học thêm vài câu?"

Nhan Khả: "Thời bỏ đi, tránh để người khác hiểu lầm rằng tớ keo kiệt, có hai ly trà sữa mà thôi."

"Cũng đúng," Châu Na Na gật đầu.

Nguyên Thu nghe vậy bèn đứng dậy ném cốc trà sữa vào thùng rác phía sau, phủ tay rồi ngồi xuống. Ôn Nam Tịch thấy cô ấy như vậy thì cười.

Nguyên Thu bĩu môi nhỏ giọng nói: "Thực sự cho rằng mình giỏi lắm à, nhưng tớ không có lãng phí, đã uống hết rồi."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Bởi vì nhà ăn chập điện nên các lớp học cũng được kiểm tra luôn, buổi chiều học xong không cần phải ở lại tự học buổi tối nữa. Sau đó lại nghe rằng trường số một và số hai có thi giao hữu bóng rổ vào buổi chiều ngày hôm nay. Vì không cần học tối nên bạn học hò hét điên cuồng, mặt mũi hớn hờ, định sẽ đi xem.

Có vài bạn nam còn không cả đi cửa chính, trực tiếp trèo tường vào, nói rằng đỡ tốn thời gian.

Đương nhiên Nhan Khả cũng đi rồi, Phó Diên sẽ tham gia, cô ta nhìn sang Ôn Nam Tịch đang thu dọn sách vở theo phản xạ, sau đó mới đeo balo cùng Châu Na Na đi xuống lầu.

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu đi xuống bằng lối cầu thang khác, Nguyên Thu vươn vai, khoác tay cô, "Chúng ta ra cửa hàng tiện lợi mua oden đi."

Ôn Nam Tịch gật đầu, cô và Nguyên Thu cùng đi ra ngoài cổng trường, còn Nhan Khả và Châu Na Na đi về phía trường cấp ba số một, vừa bước vào trận đấu đã sắp bắt đầu, Nhan Khả nhìn quanh sân một vòng, sau đó lại nhìn về phía cổng trường, phát hiện Ôn Nam Tịch không đến, cô ta liền yên tâm.

Mặt cười sáng lạn nhìn về phía trước, thấy Phó Diên cởi áo khoác xuống sân.

-

Sau khi tạm biệt Nguyên Thu, Ôn Nam Tịch về nhà, hôm nay về sớm hơn mọi ngày. Ôn Du đang ở ngoài ban công cất quần áo, thấy có tiếng động bên quay ra nhìn: "Về rồi hả con."

"Vâng ạ, mẹ."

"Đi rửa tay đi, lát nữa mẹ làm bánh tart cho con ăn."

"Được ạ, mẹ." Ôn Nam Tịch thay giày, cầm balo về phòng, Ôn Du ôm ga giường đi vào, thấy chỗ cô chiếc ga hình hoa cúc họa mi.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống bên cạnh bàn học, lấy sách vở ra ôn tập.

Tối nay Ôn Hữu Đào không về, hai mẹ con vừa xem chương trình giải trí vừa ăn cơm, ăn cơm tắm giặt xong, Ôn Nam Tịch về phòng luyện đề, có vài câu cô không chắc, cầm điện thoại lên bắt mạng, đăng nhập vào QQ, chụp ảnh gửi cho Phó Diên.

Ôn Nam Tịch: [/Hình ảnh.]

Vài giây sau, đối phương gửi đến một dòng công thức.

Ôn Nam Tịch nghiêm túc đọc, trả lời cậu.

Ôn Nam Tịch: [Còn câu này nữa.]

Ôn Nam Tịch: [/Hình ảnh.]

Đôi phương lại gửi tới một công thức, Ôn Nam Tịch ghi lại hết.

Ôn Nam Tịch hỏi: [Cậu đang làm gì vậy?]

Diên: [Chơi bóng.]

Ôn Nam Tịch: [Ồ.]

Diên: [Cậu ở đâu vậy.]

Ôn Nam Tịch: [Ở nhà.]

Diên: [Vậy sao?]

Diên: [Không xem chơi bóng à?]

Ôn Nam Tịch: [Ừm.]

Diên: [Tối thứ bảy ra ngoài nhé.]

Ôn Nam Tịch: [Đi đâu vậy?]

Diên: [Đi dạo xung quanh.]

Ôn Nam Tịch nghĩ ngợi, sau đó đồng ý.

Hơn mười phút sau, cô thấy Nhan Khả đăng lên vòng bạn bè ảnh một nhóm người đang ăn đồ nướng, cậu không ở đó, nhưng một tấm ảnh khác có chụp lại lúc cậu đang lau mồ hôi trên trán.

Mồ hôi rơi xuống dưới chiếc cằm góc cạnh, cậu đưa tay lên lau, mi mắt rũ xuống, yết hầu khẽ cuộn.

Cô bạn học hỏi Nhan Khả: [Ăn ở đâu vậy, tôi cũng qua, Phó Diên có đi không?]

Nhan Khả: [Quán nướng Nhã Các ở gần Vân Thượng, cậu ấy không, về tắm rồi.]

Bạn học vừa nghe vậy: [Hả, ở gần nhà cậu à, xa quá thôi tôi không đi đâu.]

Nhan Khả: [Này, này.]

Ôn Nam Tịch đọc vài giây rồi thoát ra.

-

Tối thứ sáu.

Ôn Nam Tịch nói với cô Tề rằng chỉ học một tiếng. Cô Tề không biết cô bạn gì, nhưng khoảng thời gian gần đây tiếng anh tiến bộ vượt bậc, nên cô ấy cũng thử phào, vì thế bèn đồng ý. Dạo này Ôn Hữu Đào tặng ca liên tục, ông nhận công trình mới, bận tới tối muộn.

Ôn Nam Tịch cất đề thi vào cặp sách, lúc tiễn cô Tề về cô nói với Ôn Du một tiếng, rằng mình đến nhà bạn học.

Cô Tề cười nhìn Ôn Nam Tịch, mở cửa đi ra, Ôn Du biết tối nay cô Tề còn có việc nên cũng không mời ở lại, thấy Ôn Nam Tịch định ra ngoài, "Con đến nhà ai vậy?"

Ôn Nam Tịch không hề thay đổi sắc mặt, "Nguyên Thu, bố mẹ cậu ấy lại không ở nhà ạ."

Ôn Du gật đầu, "Đừng về muộn quá nhé."

"Vâng ạ."

Sau đó Ôn Nam Tịch và cô Tề cùng xuống lầu, cô Tề lấy chìa khoá ra, nhìn cô một cái, "Thả lỏng một chút cũng rất tốt."

"Tạm biệt cô." Ôn Nam Tịch vẫy vẫy tay.

Sau khi cô Tề rời đi, Ôn Nam Tịch đi về phía trạm xe bus, ở trạm xe, Phó Diên mặc áo đồng phục, tay đút túi quần, đeo balo ở một bên vai, có chút lười biếng đợi cô.

Ôn Nam Tịch tới gần.

Cậu ngẩng đầu lên, đúng lúc xe bus đi tới dừng lại ở trước mặt, Ôn Nam Tịch kéo áo cậu đi lên xe theo phản xạ, Phó Diên đi ở phía sau cô, hai người một trước một sau lên xe bus, nhưng chuyến xe này đi về phía trung tâm mua sắm, lại là thứ bảy nữa nên rất nhiều người, vừa lên xe đã chật cứng người.

Ôn Nam Tịch lấy thẻ ra quẹt.

Phó Diên ở sau lưng cô cũng quẹt thẻ, bíp một tiếng, cậu cất thẻ đi, cửa xe đóng lại, bánh xe chuyển động.

Ôn Nam Tịch nắm chặt tay nắm, đuôi tóc quẹt qua yết hầu Phó Diên, Phó Diên nắm lấy máy quẹt thẻ, yết hầu khẽ cuộn, thấp giọng nói, "Bám chắc."

Ôn Nam Tịch gật đầu, sau khi đứng vững bèn lách qua mọi người đi về phía sau, bởi vì bên phải có nhiều người hơn nên Phó Diên nắm tay nắm bên trái, men theo đó đi xuống, đường gân trên tay thiếu niên hiện lên rõ rệt, trông rất hút mắt, ít nhiều cũng chặn chỗ Ôn Nam Tịch không đụng phải những người khác, rất nhanh sau đó, họ đã đến phía sau.

Ôn Nam Tịch đứng vững, đèn đỏ chiếu vào trong xe, bờ mi cô cong cong, Phó Diên đứng bên cạnh cô, lúc đông người cô bị đẩy vào lòng cậu, còn cậu

quay người chặn bên ngoài.

Ôn Nam Tịch đưa tay nắm lấy túi áo cậu theo phản xạ, Phó Diên nhìn cảnh vật bên ngoài xe bus

Tầm mắt thình thảng rơi xuống đôi mắt của Ôn Nam Tịch, cô cũng nhìn ra ngoài, hai người đều yên lặng đợi đến trung tâm mua sắm.

May là không xa, cách bốn trạm là đến, xe vừa dừng, cửa mở, Ôn Nam Tịch lập tức đi xuống, cô thở một hơi nói: "Chật quá."

Phó Diên đi xuống phía sau cô.

Cậu nắm balo, kéo dây balo của cô, "Ở bên này,"

Ôn Nam Tịch mở màng cùng đoàn người đi nhằm hướng, cô xoay người về phía cậu, hỏi, "Cậu ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

Ôn Nam Tịch nghĩ, "Cậu không ở nhà, ăn ở đâu vậy?"

"Ở trường." Phó Diên buông dây balo của cô ra, quay đầu nhìn cô một cái, Ôn Nam Tịch ngưỡng mộ, "Sáu giờ mà trường cậu vẫn còn đồ ăn à."

Phó Diên đi ở bên cạnh, "Ở tầng ba toà nhà ăn có một nhà hàng."

Vừa nghe vậy Ôn Nam Tịch đã hiểu, tự bỏ tiền mua, nhà hàng thứ bảy chủ nhật đều hoạt động, giáo viên hay học sinh đều có thể đến ăn, chỉ là giá thành sẽ nhỉnh hơn một chút.

Ôn Nam Tịch cũng ăn ở trường mình vài lần, đắt hơn thì không nói, nhưng còn không cả ngon bằng mấy món mẹ nấu nên cô không đến đó thêm lần nào nữa.

Trung tâm mua sắm này có rất nhiều người, nhưng ở phía sau có một hàng

tiệm sách và đi ăn, Phó Diên dẫn cô đi vào một cửa hàng, bên trong có rất nhiều đĩa, có một số được đóng gói vô cùng tinh xảo, Phó Diên lấy một cái bỏ vào máy, ngón tay thon dài nhấn một cái, bài hát liền vang lên.

"Đường phố tấp nập người và xe

Phố thị phồn hoa, kẻ say sưa trong đêm

Sợ tan tành phải đợi xe thật lâu

Xếp hàng còn phải cầm ô che

Vừa qua toà Sino, mưa đã ập xuống..."

"Giống như ngày gặp lại, ít nhiều chuyện cũ vẫn còn đọng lại trong tim, cảnh mưa hoa trong đêm khiến tôi ưu phiền, nhìn bóng hình cô ấy, người mà tôi không bao giờ có được nữa..."

Phó Diên đứng cạnh chiếc máy, Ôn Nam Tịch dựa lưng vào tường, giọng trầm của Hồng Trác Lập vang lên, vây quanh hai người, tựa như đang đứng trên con ngõ Hồng Kông, đôi người nhìn nhau. Đôi mắt Ôn Nam Tịch sáng lên, "Nhạc của ai vậy? Hay quá."

Khóe môi Phó Diên cong lên: "Hồng Trác Lập, Nathan Road."

Ôn Nam Tịch say mê không thôi, chìm đắm trong bài hát, Phó Diên nhìn nụ cười tươi của cô dưới ánh đèn, cậu cũng cúi đầu cười.

Rồi hai người lại nghe thêm vài bài hát nữa.

Sau đó đi qua hiệu sách mua vài bộ đề, Phó Diên chọn chỗ Ôn Nam Tịch, đi quanh hiệu sách rồi lên tầng hai, là một khu vui chơi, Ôn Nam Tịch kéo dây balo của Phó Diên, vừa bước vào cô đã quay lại nhìn cậu, Phó Diên khẽ nường mày, đẩy vai cô, "Đi thôi."

Ồn Nam Tịch xấu hổ cười, hai người mua đồng xu, việc đầu tiên Ôn Nam Tịch làm là đi đến khu gắp thú, những chú gấu màu hồng đã thu hút ánh mắt cả cô, giống như giấc mơ trong lò ng kính, khiến người ta muốn gắp ra để sờ hửi. Ôn Nam Tịch đút đồng xu vào máy, bắt đầu gắp.

Phó Diên cầm hộp đồng xu đứng bên cạnh nhìn cô gắp.

Ánh đèn chiếu lên gương mặt nghiêm túc của cô, Phó Diên lưỡi biếng mở miệng, "Ồn Nam Tịch."

"Hả."

Ồn Nam Tịch vẫn nhìn chằm chằm gấu bông bên trong.

Phó Diên nhìn sườn mặt cô, "Sang năm cậu thi cùng trường với tôi nhé."

Còn gấu rơi xuống bên lở ra, không được.

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu lên nhìn Phó Diên.

Cậu đang nhìn cô, ánh đèn trên trần nhà chiếu lên gương mặt cậu, đôi mắt cậu đen láy.

"Hay là cậu muốn thi trường nào?" Cậu mở miệng nói, có chút lưỡi biếng và tùy hứng.

Ồn Nam Tịch khẽ mở miệng, vốn định nói là Đại học Lê Thành, nhưng không biết vì sao cô lại lắc đầu, nói: "Vẫn chưa, vẫn chưa nghĩ ra, cậu thi sao? Chắc thi mấy trường ở Bắc Kinh chứ."

Mục tiêu của Nhan Khả là đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa và Khoa học Kỹ thuật Bắc Kinh, mấy ngôi trường này đều ở Bắc Kinh.

Phó Diên gật đầu: "Đại học Bắc Kinh."

Ồn Nam Tịch ồ một tiếng, cô mím môi đáp: "Được."

Phó Diên nghe vậy, khòe môi cong lên.

Ôn Nam Tịch mỉm cười, cô thu lại ánh mắt, nghiên cứu làm sao để gấp được gấu, nghiêng đầu nhìn vài lần, "Làm sao để gấp được đây, cậu nghĩ nên gấp đuôi hay móng gấu?"

Phó Diên nhìn qua góc độ của cần gấp, chỉ lệch một chút.

Cậu đứng thẳng lưng, đi đến sau lưng cô, Ôn Nam Tịch buông cần điều chỉnh ra, khẽ nhích sang một bên, cậu nắm lấy, mắt nhìn con gấu bên trong, lúc cần gấp hạ xuống, gấp vào móng gấu, sau đó liền buông tay.

Cạch.

Chú mèo bông đội nón lá rơi ra ngoài.

"Wow."

Ôn Nam Tịch có được chú mèo mới.

Chương 13: C13: Chương 13

Editor: NU

Beta: Đá bào

—

Thỉnh thoảng, mọi người cố gắng chơi những chiếc máy gấp ở đây nhưng hầu như không bao giờ gấp trúng được. Thường họ cũng sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian gấp thú, người tới người lui như nước chảy, nhưng một khi có người gấp trúng, những ánh mắt hâm mộ đó sẽ tập trung lại đây, còn có người yên lặng đứng sang một bên quan sát.

Lúc này những người khác đang xem Ôn Nam Tịch ôm con mèo búp bê.

Phó Diên đổi máy, gấp con cáo hồng cho cô, con này thật sự không dễ gấp, phải tốn rất nhiều tiền mới lấy ra được một con.

Ôn Nam Tịch tràn đầy hưng phấn.

"Ôa, cậu giỏi thật đó."

Phó Diên tóm lấy con cáo, đặt vào trong lòng cô, cô gái mặc đồng phục đột nhiên ôm trong tay hai con búp bê vô cùng bắt mắt, với đôi lông mày cong cong trông giống như một nàng công chúa.

Cô nói: "Tôi cũng thử xem sao".

Cô cũng muốn trải nghiệm một phen cái cảm giác gấp được búp bê, một tay

cô ôm hai con búp bê, đứng trước mặt con gấu màu xanh nhạt, Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, giúp cô cầm giỏ tiền xu. Ngón tay của cô hồng hào, thon dài, nắm lấy cần điều khiển, kéo liên tục, Phó Diên ở một bên giọng nói trong vắt nhắc nhở cô: "Bên trái, qua bên này đi."

Ôn Nam Tịch nhăn nức.

Cần gấp đi xuống rồi kẹp lên, đồng đưa đi về phía cái lỗ.

Ôn Nam Tịch tròn tròn mắt chờ mong, nhưng nó vẫn rơi xuống. Cô không nản lòng, nói: "Lại nào."

Cô lại lấy một nắm tiền xu ném vào, điện thoại di động vang lên tin nhắn WeChat, là của Phó Diên, cậu lấy từ trong túi ra, cụp mắt nhìn thoáng qua.

Khi Ôn Nam Tịch lấy đồng xu từ chiếc giỏ trong tay cậu, cô liếc nhẹ sang màn hình giao diện điện thoại của cậu.

Là Nhan Khả.

Cô ta đã gửi liên tiếp nhiều tin nhắn WeChat.

Hình đại diện của Nhan Khả rất dễ nhận ra, cô ta mặc váy hai dây bó sát người, đứng dưới biển báo đường, màu sắc cũng được điều chỉnh thành màu đen, nhìn từ góc độ này thì có chút giống với hình đại diện của Phó Diên. Phó Diên không trả lời tin nhắn của Nhan Khả, cậu đọc xong thì liền cất đi, Ôn Nam Tịch cũng quay mặt đi, chuyên tâm tóm lấy con búp bê trước mặt.

Mặc dù cô rất vui khi nhận được con búp bê từ Phó Diên.

Nhưng cô càng muốn tự mình gấp được một con, trải nghiệm sự vui vẻ đó.

Sau khi nỗ lực vài lần.

Cuối cùng, con gấu ôm màu xanh nhạt rơi vào lỗ, Ôn Nam Tịch cúi người, cầm lấy con gấu lên, đưa trước mặt Phó Diên.

"Nhìn này."

Phó Diên hơi nheo mắt nói: "Chúc mừng, một chiêu hạ được gấu."

Ôn Nam Tịch ôm con gấu, bóp chặt, dưới ánh đèn làm cho đôi mắt sáng như sao, nói: "Cũng không biết tiêu bao nhiêu tiền rồi."

"Mười lăm."

"Nhiều quá."

Ôn Nam Tịch cảm thấy quá đắt. Mười lăm xu đổi lại một con gấu.

Đồng xu trong giỏ đã trống không, hai người đi trả giỏ tại quầy lễ tân, sau đó bước ra khỏi khu trò chơi điện tử, Ôn Nam Tịch ôm ba con búp bê trong tay, Phó Diên đeo cặp một bên vai đi bên cạnh cô, hai người xuống lầu, đi bộ về phía trạm xe buýt, lúc này ở nhà ga vẫn còn rất nhiều người.

Xe buýt bọn họ vừa ngồi rất đông, nhưng ngược lại chiếc xe quanh thành phố này lại trống rỗng, chủ yếu là vì đã khuya, mọi người không muốn ngồi quá lâu, muốn về nhà sớm một chút.

Ôn Nam Tịch đưa tay kéo tay Phó Diên lên xe.

Trong xe còn rất nhiều ghế trống, hai người đi từ hàng thứ hai đến hàng cuối cùng, Ôn Nam Tịch ngồi vào, tựa người vào cửa sổ, Phó Diên cầm chiếc nhẫn trong tay, vài giây sau cậu cũng ngồi xuống, hai người đều mặc đồng phục học sinh nhẹ cộ vào nhau, Ôn Nam Tịch xách ba lô ra phía trước, nhét mấy con búp bê vào bên trong.

Cô nhặt con gấu mà cô đã gặp được lên, hỏi cậu: "Cậu lấy nó không?"

Phó Diên liếc mắt nhìn một cái, lắc đầu: "Cậu giữ đi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, nhét con gấu vào trong ba lô, ba lô lập tức phồng lên, cô lấy bài kiểm tra mang theo tối nay ra, kê trên quyển sách, lấy bút đưa về phía cậu: "Xem thử giúp tôi đi."

Phó Diên đeo tai nghe, dùng đôi tay thon dài nhận bài thi của cô, dưới ánh đèn neon, cậu nhìn đề thi trên đó, xòe tay ra, Ôn Nam Tịch đặt cây bút vào lòng bàn tay, cậu giải đề trên đó, rồi nhẹ giọng nói: "Công thức này thực ra cũng giống như trong kỳ thi tuyển sinh chung, cậu thử áp dụng công thức..."

Ôn Nam Tịch nghiêm túc nhìn, dùng đầu ngón tay gõ gõ bài thi: "Chờ nên, kỳ thi thực câu hỏi này cũng giống nhau, đúng không..."

Đầu ngón tay của cô vừa xinh đẹp vừa tinh tế, khi ánh đèn chiếu vào, giống như đầu ngón tay phủ một tầng ánh sáng, Phó Diên ừ một tiếng, Ôn Nam Tịch đã hiểu, nâng cằm lên nhìn cậu giải thích.

Hai người rất gần nhau, Ôn Nam Tịch thỉnh thoảng đưa tay đỡ lấy quyển sách của cô, Phó Diên cũng đưa tay đỡ lấy, đầu ngón tay ở phía dưới quyển sách khẽ chạm vào tay cô.

"Vậy ý cậu chính là, thực sự có thể tìm ra một số phương pháp giải các bài tập mà giáo viên đã giao." Ôn Nam Tịch ngẩng đầu lên hỏi, nhìn cậu.

Phó Diên cụp mắt xuống, bắt gặp đôi mắt sáng ngời của cô.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, vừa cúi đầu cậu đã chạm vào môi cô.

Không khí im lặng trong vài giây.

Ôn Nam Tịch duy trì tư thế này, cảm thấy có gì đó không thích hợp chỗ lắm. Phó Diên hơi dời tầm mắt, tiếp tục viết vào bài thi: "Đúng vậy."

Ôn Nam Tịch giả vờ như không có gì mà ngồi thẳng dậy.

Bên tai cô có chút nóng, nhìn thấy chiếc tai nghe màu đen của cậu, "Cậu đang nghe gì vậy?"

Phó Diên rần rấn một tay, tháo tai nghe ra, dùng đầu ngón tay vén tóc cô ra rồi nhét tai nghe vào.

Giọng hát của Châu Kiệt Luân vang lên.

"Thời khắc dạo đầu nhìn bầu trời, ngày tôi trốn học vì em cũng là ngày hoa rơi ấy,..."

Là "Ngày nắng".

Phó Diên đổi chiếc tai nghe còn lại sang bên này, cầm bút, dùng âm nhạc tiếp tục giải đề cho cô, Ôn Nam Tịch chăm chú lắng nghe, chuyển xe buýt này phải đi một vòng thành phố nên phải mất nhiều thời gian mới về đến nhà, Ôn Nam Tịch cảm thấy bài giảng của cậu thực sự hay hơn của thầy Tề.

Cũng không biết là ảo giác hay là do họ bằng tuổi nhau, hiểu rõ phương hướng và tư duy suy nghĩ của nhau, cậu nói một chút là cô đã hiểu.

Giải xong đề kiểm tra.

Ôn Nam Tịch cầm bút mở đề ra làm bài.

Phó Diên đeo tai nghe, cụp mắt bấm điện thoại, Ôn Nam Tịch thình thảng kéo tay áo cậu, Phó Diên dời điện thoại ra xa, lại gần cùng cô đọc đề.

Sau khi dạo một vòng, xe đã đến trạm Nam An, Ôn Nam Tịch xuống xe ở đây, cô thu dọn ba lô rồi khóa lên vai, Phó Diên đứng dậy nhường đường cho cô, Ôn Nam Tịch vẫy tay với cậu, Phó Diên đi theo cô bước xuống bậc thang, dựa vào tay vịn, nhìn cô nháy xuống xe, cửa đóng lại, Phó Diên dứt hai tay vào túi quần nhìn cô.

Ôn Nam Tịch ở trạm xe vẫy tay chào cậu, cười rạng rỡ như hoa.

Giống như ngày hôm đó trước cửa hàng tiện lợi, cô cũng cười rạng rỡ với họ như vậy.

Tại Phó Diên hơi đỏ lên.

Cậu cúi đầu cầm điện thoại lên.

Nhấp vào hình đại diện của cô, soạn tin nhắn.

Diên: Ngủ ngon.

Ồn Nam Tịch vừa đi được mấy bước thì điện thoại của cô vang lên, cô cầm lên xem, trả lời cậu.

[Ngủ ngon.]

-

-

Một đêm đó, thời tiết đột nhiên trở lạnh, ngày hôm sau Ôn Nam Tịch phải mặc áo dài tay bên trong đồng phục học sinh, chiếc khăn quàng cổ của Nhan Khả cũng sắp làm xong, chiếc khăn quàng đen rất đẹp, có rất nhiều học sinh trong lớp ngắm nghía. Ôn Nam Tịch thình thảng sau giờ học sẽ đến quán net "Tinh Thiên", ở đó cậu ấy sẽ giảng bài cho cô.

Khi cô không ở đây, cậu cũng sẽ để lại một số bài kiểm tra trên bàn.

Những đề đó của cậu đều là đề của Đại học Bắc Kinh.

Họ cũng thường xuyên trò chuyện trong Q/Q, lịch sử trò chuyện cứ nối tiếp nhau.

Ảnh đại diện của cậu được đổi thành một con heo màu hồng nhạt.

Ồn Nam Tịch mới phát hiện ra, gửi ảnh chụp màn hình vào khung trò chuyện.

Ôn Nam Tịch:??

Diên:?

Ôn Nam Tịch: Kia là chỉ mã số heo sao?

Diên: Thì sao?

Ôn Nam Tịch: Dễ thương quá! Trái ngược với cậu.

Giây tiếp theo, cậu đã đổi một hình mới.

Còn heo màu hồng nhạt được đổi thành màu đen.

Ôn Nam Tịch: Sao cậu lại keo kiệt như vậy?

Diên: Có sao.

"Trời trở lạnh rồi, vừa rồi tờ lạnh đến run bần bật cả lên." Nguyên Thu giữ hai tay trong tay áo, chạy vào phòng học, ngồi vào chỗ của mình. Ôn Nam Tịch bỏ điện thoại di động vào túi áo khoác. Vì để nghe đề, cô đã nhờ Ôn Du đăng ký Internet nên bây giờ cô có thể sử dụng nó từ thứ hai đến thứ sáu.

Ôn Nam Tịch đưa bình giữ nhiệt cho Nguyên Thu, Nguyên Thu cũng giấu cốc giữ nhiệt vào tay áo để giữ ấm, cô ấy nói: "Hôm nay có kết quả kỳ thi tháng này."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

-

-

Tiết thứ ba.

Khi Trương Vũ Xuyên bước vào, gió lạnh thổi mạnh khiến tóc của thầy ấy

tung bay, lộ ra vầng trán cao, vừa bước vào cửa đã yêu cầu các học sinh trong lớp ở gần cửa đóng cửa lại.

Bạn cùng lớp đóng cửa chặn gió rồi chạy về chỗ ngồi.

"Im lặng, im lặng..." Trương Vũ Xuyên đứng trên bục nói.

Lớp học ồn ào lập tức im bặt, Nhan Khả vội giấu chiếc khăn quàng cổ vào học bàn, ngẩng đầu lên, đôi mắt liếc nhẹ sang Ôn Nam Tịch.

Nguyên Thu kéo Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn về phía Trương Vũ Xuyên.

Trương Vũ Xuyên bắt gặp ánh mắt của cô, nhẹ nhàng cười, hai bàn tay chống lên mặt bàn, nói: "Người có thành tích tiến bộ nhất trong kỳ thi tháng lần này chính là Nam Tịch."

"Một bước nhảy vọt trở thành người đứng đầu toàn trường."

bùm-

Cả lớp lập tức ồm ồm cả lên.

Đầu Ôn Nam Tịch cũng bị đánh cho một cái, có một loại cảm giác không chân thực, Nguyên Thu phản ứng lại, hét lớn: "Thầy ơi, hạng nhất ợ? Hạng nhất toàn trường sao ợ? Nam Tịch của chúng ta!"

Trương Vũ Xuyên mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, là hạng nhất toàn trường, điểm vật lý của em ấy gần như tuyệt đối. Nam Tịch, em đã tiến bộ rất nhiều."

"Ồi chao ôi -" Nguyên Thu hưng phấn như thể bản thân cô ấy vừa trúng giải lớn, cô ấy lắc lắc cánh tay Ôn Nam Tịch, "Hạng nhất, Nam Tịch, cậu đạt hạng nhất rồi!"

Ôn Nam Tịch hoàn hồn, nhìn nụ cười của Trương Vũ Xuyên, cô mới cảm thấy chân thực hơn một chút.

Cô vô thức quay đầu nhìn Nhan Khả, Nhan Khả không thể tin được, cậu ta ngỡ ngàng ngồi tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, cậu ta nhìn Trương Vũ Xuyên: "Thầy, còn em thì sao?"

Trương Vũ Xuyên khẽ mỉm cười: "Em thì cũng không tệ, đứng thứ hai, kém Nam Tịch mấy điểm. Hai người các em đều rất xuất sắc."

Hạng hai.

Sắc mặt Nhan Khả càng tái nhợt, giống như đang nằm mơ.

Cô ta liếc nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch bình tĩnh nhìn sang chỗ khác, cô tình làm ra vẻ thờ ơ, khiến Nhan Khả dùng đầu ngón tay bóp lấy cuốn sách.

Nguyên Thu mỉm cười, dựa vào bàn sau nói: "Nhan Khả, cố lên."

Những lời cô ta đã nói trước đây đều đem trả lại hết.

Chu Na Na một câu cũng không dám nói, vỗ vỗ bả vai Nhan Khả.

Nguyên Thu thậm chí còn hất cằm với những người bạn cùng lớp: "Học sinh hạng hai là ai vậy ta?"

Những người bạn cùng lớp đó không hé nửa lời.

Vật lý gần đạt điểm tuyệt đối, Ôn Nam Tịch uống nhầm thuốc hay sao mà thi kinh khủng như vậy cơ chứ?

Loại cảm giác không chân thực này kéo dài cả ngày, Ôn Nam Tịch lần này đạt được 681 điểm tổng tất cả các môn, cao hơn trước đó trọn vẹn 20 điểm, cô đã sắp đạt đến điểm trúng tuyển của Đại học Bắc Kinh rồi. Trời âm u lạnh lẽo, Ôn Nam Tịch bước ra khỏi cổng trường, tình cờ nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen đang đậu.

Ngũ Viện Viên đèn đón Nhan Khả, bà ta đang mang một chiếc túi xách nhỏ tinh xảo, đi giày cao gót, trông bộ dạng như không thể chạm tới được, Ôn Nam Tịch đổi mắt với bà ta, bà ta không tháo kính râm mà chỉ nhìn cô. Ôn Nam Tịch nhìn đi chỗ khác, bị Nguyễn Thu kéo tay đi về phía ngõ Nam An, Nguyễn Thu thấp giọng nói: "Thật hiềm khi bà ấy tới đón Nhan Khả."

"Hay bởi vì Nhan Khả đạt được vị trí thứ hai, buồn quá nên bà ta mới đến đón?"

Ôn Nam Tịch nói: "Có thể."

Suốt buổi chiều, Nhan Khả thả hồn trôi theo mây, mất đi vị trí thứ nhất, mất đi vị trí có thể áp chế Ôn Nam Tịch, đối với cô ta mà nói là một đả kích rất lớn.

"Chưa của cậu ta nhất định sẽ rất thất vọng, ha ha." Nguyễn Thu hưng phấn thay chỗ Ôn Nam Tịch.

Sau khi Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu tạm biệt nhau, ai về nhà này, cô mở cửa đi vào nhà, Ôn Hữu Đào đang vẽ tranh trước máy tính, ông ta mặc một chiếc áo len màu đen, trông dáng vẻ thật giống con người (*).

(*) Kiểu nói châm biếm

Ôn Du vừa mới từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Ôn Nam Tịch liền cười nói: "Con về rồi à? Mẹ đun nóng sữa rồi, con uống một chút đi."

Ôn Nam Tịch cất cặp sách vào phòng, lấy phiếu điểm ra, đi đến chỗ Ôn Hữu Đào, cô đặt phiếu điểm lên bàn, động tác này của cô làm cho Ôn Hữu Đào lệch bút ảnh hưởng tới bức tranh, ông ta ngẩng đầu lên, sắc mặt khó coi, "Không thấy bố đang làm việc sao?"

Ôn Nam Tịch kiên định nói: "Thành tích."

Ôn Hữu Đào nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn thấy phiếu điểm trên bàn, vị trí

Thứ nhất là Ôn Nam Tịch, Nhan Khả đứng thứ hai.

Ông ta dừng lại.

Ôn Nam Tịch nhìn chằm chằm ông ta, chờ ông ta nói một câu.

Ôn Hữu Đào nhìn tên Nhan Khả hồi lâu, sau đó gấp phiều điểu ném sang một bên, "Thì được điểu cao mới một lần, có gì đáng tự hào?"

Ôn Nam Tịch nhìn phiều điểu bị đẩy tới mép bàn, suýt chút nữa là bị gió thổi bay xuống đất, cô ngỡ ngác nhìn.

Vào giờ phút này.

Cô bất ngờ phát hiện ra mình có vài phần chờ mong, chờ mong ông ta khích lệ, chờ mong nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của ông ta.

Tuy nhiên.

Ông ta không làm gì cả.

Ông ta căn bản không quan tâm đến cô chút nào.

Ông ta vĩnh viễn chỉ biết tự hào về con gái của bạch nguyệt quang của ông ta.

Ôn Nam Tịch cầm lấy phiều điểu mang đi, Ôn Du mang sữa bò đến, Ôn Nam Tịch nhìn thoáng qua bà rồi chạy về phòng.

Ôn Du sững sốt nhìn về phía Ôn Hữu Đào, Ôn Hữu Đào nhìn máy tính, không có biểu cảm gì. Ôn Du vội vàng quay người gõ cửa phòng Ôn Nam Tịch.

"Nam Tịch, uống sữa đi. Nam Tịch, con mở cửa đi."

Ôn Nam Tịch đứng ở cạnh bàn, hốc mắt đã đỏ hoe, cô ngây người một lúc

mới bình tĩnh lại, nghe Ôn Du ở ngoài thấp giọng gọi, cô mới đi tới cửa, đứng trước cửa nói: "Mẹ, con muốn ở một mình một lát."

Ôn Du lo lắng nói: "Vậy con mở cửa uống ly sữa trước đi."

"Mẹ, lát nữa con ra ngoài uống."

Ôn Du im lặng vài giây.

"Được."

Sau đó, bà bung sữa rời đi, nhìn Ôn Hữu Đào, Ôn Hữu Đào vẫn như vậy, làm ra vẻ không liên quan gì đến mình, Ôn Du cắn răng, trong lòng đột nhiên quặn đau, bà chỉ có thể trốn vào trong bếp.

-

-

Đứng trong bóng tối không biết bao lâu, Ôn Nam Tịch mới bật đèn lên, mở phiếu điểm ra, phía trên ghi tên cô, phía dưới là tên của Nhan Khả. Nghĩ đến biểu hiện hôm nay của Nhan Khả, cô cảm thấy thoải mái hơn một ít, cô gấp phiếu điểm lại, nhét điện thoại di động vào trong áo khoác đồng phục học sinh.

Cô mở cửa bước ra ngoài.

Ôn Du đang ngồi trên sofa chờ cô, thấy cô đi ra, bà lập tức đứng dậy nói: "Nam Tịch, con đói không? Mẹ nấu cho con nhé."

Ôn Nam Tịch lắc đầu nhìn máy tính bên kia, Ôn Hữu Đào đang ở ngoài ban công nghe điện thoại, nhìn Ôn Du nói: "Mẹ, con muốn qua nhà Nguyên Thu, cậu ấy muốn học cùng con, còn mời con ăn tối."

Nhìn thấy cô như vậy, Ôn Du mới gật đầu nói: "Được, về sớm một chút nhé."

Ôn Nam Tịch gạt đầu, cô mở cửa, thay giày, đi ra ngoài, cũng bình tĩnh đóng cửa lại. Cô bước xuống cầu thang, ra khỏi hành lang, gió thổi rất lạnh, Ôn Nam Tịch rút cổ, đi đến trạm xe buýt, lên xe buýt liên tỉnh, trên xe buýt liên tỉnh tối nay vẫn rất ít người, Ôn Nam Tịch đi đến hàng thứ hai đếm ngược rồi ngồi xuống, cô bấm điện thoại, nhìn thấy một bức ảnh tập thể rất lớn do Nhân Khả chụp trong vòng bạn bè của cô.

Bên trong ảnh, Phó Diên ngồi cách đó không xa, cậu tựa lưng vào ghế bấm điện thoại di động, mặc đồng phục cấp ba, nhìn qua rất đẹp trai.

Ôn Nam Tịch hơi nheo mắt lại.

Cô chuyển Q/Q, nhấp vào ảnh đại diện của anh.

Ôn Nam Tịch: Đang đâu.

Bên kia nhanh chóng đáp lại cô.

Diên: Liên hoan.

Ôn Nam Tịch: Tôi bắt xe buýt liên tỉnh, điểm dừng tiếp theo là trạm Vân Thượng.

Diên: Tôi đi đón cậu.

Ôn Nam Tịch: Không cần đâu, tôi không xuống xe.

Diên: Cậu định đi đâu?

Ôn Nam Tịch: Không biết nữa.

Vừa lúc đến ga Vân Thượng, Ôn Nam Tịch đứng dậy xuống xe, nơi này thuộc về một khu biệt thự cao cấp, xe vừa rời đi liền rất yên tĩnh, không một bóng người, xe cộ qua lại cũng không nhiều lắm. Ôn Nam Tịch xuống xe mới phát hiện mình thật ngốc, cô ngỡ ngác đứng ở trạm xe buýt, nghiêng đầu chờ xe buýt khác đến.

Lúc này,

Cách đó không xa có người nào đó chạy tới, dáng người cao gầy, mặc đồng phục màu đen trường trung học số 1, đi vài bước tới chỗ cô, mái tóc rối bù bị thổi bay, đôi mắt của thiếu niên trong đêm đen giống như thạch hắc diệp, giọng nói của cậu phảng phất từ trong gió thổi tới, "Sao cậu lại tới đây?"

Ôn Nam Tịch đứng thẳng người, nhìn vào mắt cậu.

Vài giây sau, một sự thôi thúc dâng lên trong cô, cô bước tới ôm lấy cổ cậu.

Phó Diên sửng sốt.

Cậu buông tay xuống, màn hình điện thoại sáng lên.

Mùi hương trên cơ thể nữ sinh quấn quanh đầu mũi, cậu nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Cậu giơ tay đang cầm điện thoại lên, lơ lửng trên không trung vài giây rồi mới nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

Chương 14: C14: Chương 14

Editor: NU

Beta: Đá bào

—

Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch thình thịch, cô cố thể cảm nhận được sức lực trong lòng bàn tay cậu, nhưng cũng không nặng lắm. Cô dựa vào vai cậu, mái tóc ngắn của chàng trai được cắt tỉa gọn gàng, giữa hai người họ vẫn còn một khoảng trống.

Giờ thổi qua, thổi vào bộ đồng phục học sinh, mang đầy gió.

Rồi những chiếc lá rơi rụng xuống đất, theo gió bay đi.

Hai người mặc đồng phục học sinh ở trạm xe buýt, giống như bị ấn nút tạm dừng, một lúc lâu sau, Ôn Nam Tịch mới hất tóc, rời khỏi vòng tay cậu, mắt không dám nhìn cậu mà liếc sang một bên. Phó Diên đứng thẳng lên hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Giờ mạnh thổi tung tóc mái của Ôn Nam Tịch, cô xắn tay áo lắc đầu.

Đôi mắt dưới mái tóc có chút mong manh.

Đúng lúc này, có một chiếc xe buýt đi tới, Phó Diên nhìn thoáng qua, vòng tay qua vai cô rồi rời khỏi trạm xe: "Đi tìm đồ ăn đi."

Đi qua khoảng trống của trạm xe.

Hai người đi vào con đường rợp bóng cây, Phó Diên thu tay lại rút vào túi, Ôn Nam Tịch mặc áo dài tay, hai tay nhét vào ống tay áo, đi dưới đèn đường, lá khô rơi đầy đất bay bay, Phó Diên cao lớn đi bên cạnh cô, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Kỳ thi tháng của cậu không được tốt sao?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, ngược mắt nhìn cậu, sau đó quay đầu lại nói: "Lần thi này rất tốt."

"Chỉ là trong nhà có một số chuyện mà thôi." Cô có chút dè dặt, không muốn đi sâu vào chi tiết.

Phó Diên cụp mắt xuống lắng nghe.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn cậu: "Không có việc gì hết."

Phó Diên hơi nheo mắt, ừ một tiếng, dẫn cô đi về phía khu thương mại của khu dân cư, thay vì tìm kiếm cửa hàng, cậu lấy chìa khóa mở một cửa hàng song lập trên phố thương mại bên ngoài khu dân cư, cậu đẩy cửa rồi bước vào, bật đèn trong nhà lên, tầng một chủ yếu là màu đen, có vài máy tính dựa vào tường, bên cạnh là một con robot hình tròn, một số tác phẩm nhiếp ảnh được treo trên tường, trên kệ sách ngoài sách ra thì còn có một dãy phim.

Cặp sách của cậu được đặt trên ghế sofa, dựa vào cửa sổ kính sát đất rất lớn.

Cánh cửa sau lưng cô đóng lại, Ôn Nam Tịch đứng ở lối vào, dùng một chút, Phó Diên xắn tay áo đồng phục lên, nhìn cô hỏi: "Cậu muốn ăn gì? Gọi cơm hộp mang đến."

Ôn Nam Tịch nhìn thấy mì gói ở trong bếp phía sau, liền nói: "Tôi có thể ăn mì gói không?"

Phó Diên quay đầu lại, khéo môi hơi cong lên: "Được."

Cậu có chút lười biếng kéo tay cô, nói: "Vào đi."

"Tôi nấu."

Ôn Nam Tịch lúc này mới bước vào căn nhà của anh, ở đây có trái thắm, cô suy nghĩ một lúc rồi cởi giày ra, xỏ đôi dép to ở bên cạnh, Phó Diên đi đến phòng bếp, mở tủ lấy ra một chiếc nồi nhỏ để nấu. Nam Tịch đi đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc bàn, nhìn cậu cúi đầu đun nước, xé gói mì.

Ôn Nam Tịch do dự một chút, hỏi: "Vừa rồi không phải cùng nhau liên hoan sao?"

"Ừ." Cậu đợi nước nóng sôi, khóa kéo trên đồng phục học sinh của cậu được kéo ra, lộ ra chữ T màu đen bên trong, khiến làn da cậu càng thêm trắng trẻo.

"Cậu chạy ra ngoài như thế này có ổn không?"

"Không sao, gia đình tôi sẽ không nói gì tôi."

Ôn Nam Tịch nhìn hoàn cảnh nơi này của cậu, "Nơi này nhìn như là căn cứ bí mật của cậu phải không?"

"Ừm, tôi thích ở một mình."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, tóc buộc gọn lại phía sau, hơi xẹp và lộn xộn, cô chăm chú nhìn cậu dùng đũa khuấy mì, nhớ tới tấm ảnh chụp chung của Nhan Khả, cậu ta quần áo chỉnh tề ngồi bên cạnh Phó Diên, lúc trước cô đã từng nghe Nguyên Thư nói qua.

Cha mẹ của Phó Diên đều là giáo sư đại học.

Bang—tắt lửa.

Phó Diên lấy ra hai cái bát, mỗi bát đều đổ đầy.

Cậu cầm nó trong tay, đi về phía ghế sofa, Ôn Nam Tịch nhanh chóng cầm hai đôi đũa đi tới, ngồi xuống thăm, Phó Diên đặt một cái bát trước mặt cô.

Mùi thơm thơm đến mức Ôn Nam Tịch cảm thấy đói bụng.

Cô cầm chiếc đũa thọc vào bát.

Phó Diên đi vào bếp, mở tủ lạnh, lấy hai chai Coca, đi đến bên cạnh cô, ngồi trên ghế sofa, mở một chai đẩy về phía cô, Ôn Nam Tịch cầm Coca nói cảm ơn, cô ngửa đầu nhấp một ngụm, mì gói kết hợp với coca, phải nói là một sự kết hợp vô cùng hoàn hảo.

Vừa nuốt xuống cổ liền cảm thấy thật sáng khoái.

Phó Diên cúi đầu xuống ăn.

Hai nam nữ cùng tuổi sau một lúc đã ăn xong, Ôn Nam Tịch ăn no mắt sáng rỡ lên, cô nhấp một ngụm Coca.

Phó Diên cầm chai Coca uống một hơi rồi hỏi: "Đã no chưa?"

Ôn Nam Tịch gạt đầu, mái tóc cô vẫn còn lộn xộn, tóc mái hơi xoăn, làn da trắng nõn rất quyến rũ.

Phó Diên đặt chai Coca xuống, thu dọn chén bát mang vào bồn rửa chén bên kia, tráng lại hai lần rồi cho vào máy rửa bát tự động. Cậu quay lại, mở cặp, lấy bài kiểm tra ra, là bài kiểm tra của trường trung học số 1, cậu đặt nó lên bàn, Ôn Nam Tịch thăm dò nhìn xem, cô ngẩng đầu lên. hỏi: "Lần này cậu đạt được bao nhiêu điểm?"

"735."

Ôn Nam Tịch học theo Nguyên Thuỵ chặc lưỡi hai tiếng: "Cậu là ma quỷ rồi."

Phó Diên liếc nhìn cô, khẽ cười nhếch lên, cầm cuốn sách ngoại khóa sang một bên nói: "Tự đọc đi, không hiểu thì hỏi lại tôi."

"Được." Ôn Nam Tịch nằm ở trên bàn trà, xem qua bài thi của cậu.

Phó Diên tựa người vào sofa lật sách ngoại khóa.

Ôn Nam Tịch nhìn những câu hỏi trong đề này có chút choáng váng, giáo viên trường trung học số 1 ghê thật, cô ngồi dậy, đi đến bên cạnh Phó Diên, giơ lên cho cậu xem. Cậu đang định đọc thì thấy cô vô thức cầm chiếc bút của mình, cậu theo phản xạ nắm lấy chiếc bút Ôn Nam Tịch nhướng mắt: "Hà?"

Phó Diên im lặng vài giây: "Đừng cầm bút của tôi."

Ôn Nam Tịch sững sốt một giây, sau đó mặt đỏ bừng, cô đặt bút của cậu xuống, dùng khăn giấy lau qua, Phó Diên nhìn một bên mặt cô, một bên lỗ tai đỏ bừng. Trong lòng Ôn Nam Tịch cũng có chút tăng tốc, cô nắm chặt cây bút của cậu, nghĩ thầm không thể cầm nó nữa. Hai người ngồi cạnh nhau, cậu giảng cho cô nghe về những câu hỏi mà giáo viên đưa ra.

Chiếc điện thoại di động của cậu đặt trên bàn reo lên liên tục.

Tất cả đều là tin nhắn WeChat, bao gồm cả tin nhắn WeChat từ Nhan Khả.

Giải đề có thể khiến người ta quên đi những chuyện không thoải mái đó, ít nhất khi Ôn Nam Tịch rời khỏi căn cứ bí mật của Phó Diên thì tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều, Phó Diên đưa cô đến trạm xe buýt, thời tiết rất lạnh, cô chõ hai tay vào trong áo khoác, run run. Thấy vậy, Phó Diên cởi áo khoác, từ phía sau khoác lên vai cô.

Ôn Nam Tịch sững sốt, giơ tay gấp áo khoác nhìn cậu: "Cậu không lạnh à."

Cậu vừa rồi đã thay quần áo, bên trong là áo khoác có mũ trùm đầu, đen như mực, cậu lắc đầu: "Không lạnh."

Cả hai cùng nhau đi bộ đến trạm xe buýt, đứng đó đợi xe, hai giờ trước, đây là nơi mà bọn họ đã ôm nhau. Ôn Nam Tịch lúc này mới cảm thấy gương ngưng, cô quay đầu chờ xe buýt, không dám nhìn cậu, Phó Diên rút hai tay vào túi quần, lười nhác đứng đợi cùng cô.

Chỉ một lúc sau.

Xe buýt số 328 chạy tới.

Đây là chiếc xe mà Phó Diên thường ngồi.

Ôn Nam Tịch đi lên xe, cô cởi áo khoác trên vai, nhét lại vào trong ngực cậu: "Tôi đi đây, ngủ ngon."

Phó Diên theo bản năng chụp lấy áo khoác, Ôn Nam Tịch vẫy tay rồi bước nhanh vào trong xe, cô đi vào trong giữ chặt lấy tay cầm, đứng trong xe vẫn vẫy tay chào cậu.

Khi ánh đèn chiếu tới, đôi mắt của cô gái công công, dưới ánh đèn có chút sống động.

Phó Diên nhìn cô, nhìn chiếc xe bắt đầu lái đi khuất dạng, sau đó cậu mới xách theo chiếc áo đồng phục thoáng thoáng mùi hương cam trên người cô đi về nhà.

-

Đến trạm Nam An, đứng vào thời gian nào nhiệt nhất.

Ôn Nam Tịch xuống xe đi lên lầu về nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy Ôn Du đang đứng bên cạnh sofa, hốc mắt rung rung, Ôn Hữu Đào khoanh tay đứng bên bàn máy tính, ánh mắt lạnh lùng. Không phải Ôn Nam Tịch chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này, cô đã nhìn thấy quá nhiều lần, Ôn Du khòc thút thút, cổ phản kháng, cổ giần giật thứ gì đó chỗ bà.

Nhưng bà mãi vẫn không định lại lời nói của Ôn Hữu Đào, hơn nữa trong lòng bà lại yêu ông ta, bà vĩnh viễn đều sẽ thất bại.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy Ôn Du nước mắt chảy dài trên mặt, giây sau Ôn Du thấy cô, bà theo phản xạ quay mặt đi, lau mắt, Ôn Nam Tịch cắn răng, bước nhanh đến chỗ Ôn Hữu Đào, bấm vào một bức ảnh chụp, đẩy tới trước mặt Ôn Hữu Đào: "Nhìn người phụ nữ mà bố nhớ thương đi."

"Nhà người ta rất hạnh phúc, hai vợ chồng rất yêu nhau. Bà ta có cần bố không? Bà ta cần bản không cần. Với bà ta, bố chỉ là người yêu cũ. Bố chỉ là người qua đường trong cuộc đời bà ta mà thôi! Bố chẳng là gì cả!"

Cô hưng hăng chỉ vào người đàn ông ăn mặc bảnh bao bên trong ảnh, cùng với Ngụ Viện Viện đang nở nụ cười tươi như hoa.

Ôn Hữu Đào ánh mắt lạnh lùng, ông ta lướt qua ảnh, sau đó nhìn Ôn Nam Tịch, giơ tay đẩy tay cô ra: "Ôn Nam Tịch, ai cho con cái gan nói chuyện với bố như vậy?"

Ôn Nam Tịch cắn răng nhìn ông ta.

Ôn Hữu Đào ngồi lại trước máy tính, lạnh lùng nói: "Bảo mẹ con đừng khóc nữa!"

Ôn Nam Tịch đứng tại chỗ, trong lòng nổi lên một loại cảm giác bất lực, cô lại cảm thấy mình giống với Ôn Du, bất lực với người đàn ông là cha ruột này của mình. Cô ngước mắt lên, nhìn thấy Ôn Du, Ôn Du hai mắt nhắm lại, lại trốn vào trong bếp, Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt.

Vài giây sau.

Cô đi về phía nhà bếp.

Ôn Du vội vàng lau nước mắt, đưa sữa cho cô, Ôn Nam Tịch cầm sữa uống một ngụm, đưa cốc lại cho Ôn Du rồi nói: "Mẹ, để con báo cho mẹ một tin vui."

Kỳ thi tháng lần này, con đã đạt được hạng nhất."

Ôn Du đã sớm biết, nhưng bà vẫn lau nước mắt, cười nói: "Tốt quá."

"Nam Tịch, con thật sự rất giỏi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười giơ tay lau nước mắt cho Ôn Du: "Con đi tắm đây."

"Đi đi."

Bọn họ không ngừng đấu tranh với mẹ con Nhan Khả, có lẽ điều họ đang đấu tranh chính là họ không thể có được một người cha và một người chồng tốt.

-

-

Ngày hôm sau.

Trở lại trường học, Nhan Khả đã tới, bình thường cô ta sẽ đến trễ hơn so với Ôn Nam Tịch, nhưng hôm nay cô ta tới rất sớm, ngồi trên bàn đọc tiếng Anh, còn có mấy cuốn đề thi mới mua, tóc đuôi ngựa buộc cao, khuôn mặt cô ta vẫn xinh đẹp như cũ, hết sức tập trung.

Ôn Nam Tịch nhìn thoáng qua rồi quay mặt đi, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Nguyên Thu nhìn về phía Ôn Nam Tịch nói: "Cậu ta đến đây rất sớm, thậm chí còn sớm hơn cả lớp trưởng. Xem ra cậu ta đang rất quyết tâm."

Ôn Nam Tịch lấy ra đề thi cùng sách giáo khoa, bắt đầu học. Trời lạnh, sau giờ học, Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu đi lấy nước nóng đổ vào bao tay sưởi ấm, hai người đứng trước máy lọc nước, mỗi người rót một máy, nghe thấy giọng nói của Chu Na Na ở cầu thang: "Nhan Khả, cậu đừng hoảng sợ, chăm chỉ học tập, nhất định sẽ vượt qua cậu ta trong kỳ thi cuối kỳ."

Nhan Khả khoanh tay, ừ một tiếng: "Mẹ tớ đã đổi một gia sư khác cho tớ, tăng cường học chuyên sâu."

"Phó Diên đâu? Cậu ấy có dạy cậu không?"

"Cậu ấy gần đây rất bận, không có thời gian nên đưa ghi chú cho tớ."

Chu Na Na thở dài: "Tiếc thật, nếu cậu ấy rảnh thì đã có thể dạy cho cậu rồi."

"Không sao đâu." Giọng Nhan Khả đầy tự tin, "Cậu ta sẽ không đặc ý được lâu đâu."

"Ừ, đúng vậy, mẹ cậu đối xử tốt với cậu thật đó, hôm qua bà ấy còn đến đón cậu về."

"Chúng tớ cùng nhau ăn cơm gia đình." Nhắc đến những chuyện này, Nhan Khả mỉm cười. Lúc này, điện thoại vang lên, cô ta cầm lên nhìn, nhún vai ngoài, giọng nói của người đối diện là từ Ôn Hữu Đào truyền đến, "Nhan Khả, lần trước cháu nhờ chú tìm mô hình, chú tìm được rồi, có thời gian sẽ gửi đến trường học cho cháu."

Chu Na Na kinh ngạc nói: "Chú Ôn? Bố của Ôn Nam Tịch?"

Nhan Khả đặc ý cười: "Ừ, lần trước gặp mặt phụ huynh, tớ nhìn thấy hình mẫu trên ốp điện thoại di động của chú ấy, thấy rất đẹp nên nhờ chú ấy mua dùm."

"Ồ, bố của Ôn Nam Tịch đối xử với cậu tốt thật. Nhan Khả, nhân duyên của cậu thật tốt. Tớ thấy chú Ôn đối với Ôn Nam Tịch giống như không xem ra gì."

Nhan Khả khẽ ừ một tiếng.

Máy nước nóng bên ngoài.

Ôn Nam Tịch đứng tại chỗ không nhúc nhích, Nguyên Thuý nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu ta thật vô liêm sỉ, dựa vào cái gì mà lại hỏi xin đồ từ bồ cậu cơ chứ?"

Ôn Nam Tịch hoàn hồn, cầm lấy nước nóng rời đi.

Nguyên Thuý vội vàng đuổi theo cô, nhìn cô: "Nam Tịch."

"Ờ không sao."

"Hôm qua bồ cậu có khen cậu không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, xoay người đi vào phòng học.

Nguyên Thuý sững sốt.

Một cuộc hôn nhân không có tình yêu, quả thực sự rất đáng sợ.

-

-

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt tháng 12 đã kết thúc, bắt đầu tiến vào mùa đông, mọi người đều mặc áo khoác bên ngoài đồng phục học sinh, hoặc mặc thêm một bộ quần áo bên trong đồng phục học sinh. Tuần trước, Nhan Khả đang chuẩn bị tổ chức sinh nhật cho Phó Diên, cậu ta và Đàm Vũ Trinh đã đặt một phòng KTV cực lớn, thậm chí còn đặt cả một chiếc bánh kem đặc biệt.

Đồng thời mời một số bạn cùng lớp mà có mối quan hệ tốt tham gia.

Còn tự tay làm thiệp handmade Ma Kết, hết thấy mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ngày đó đến.

Hôm nay ngày 22, là thứ ba.

Ôn Nam Tịch đang cầm một cuốn sách tiếng Anh nghe từ vựng, cô giấu điện thoại dưới cuốn sách, nhắn tin.

Ôn Nam Tịch: Sinh nhật vui vẻ, tuổi mới bình an.

Diên: Cảm ơn.

Ôn Nam Tịch: [Cồ lên cồ lên cồ lên]

Diên: Buổi tối ra ngoài được không?

Ôn Nam Tịch: Đi đâu?

Diên: Cùng nhau dùng bữa, còn có một buổi tiệc sinh nhật nữa.

Ôn Nam Tịch: Tôi không đi.

Diên:?

Ôn Nam Tịch: Buổi tối có tiết tự học.

Bên kia yên lặng vài giây.

Một lúc sau cậu lại gửi tin nhắn tới.

Diên: Sang năm tôi sẽ giúp cậu.

Ôn Nam Tịch: Cảm ơn.

Vài giây nữa lại trôi qua.

Diên: Ôn Nam Tịch

Cậu chỉ gửi ba chữ này qua, không có gì hơn, Ôn Nam Tịch tiếp tục đọc sách, một lúc sau, cô soạn tin nhắn.

Ôn Nam Tịch: Tôi muốn chuẩn bị bánh kem cho cậu.

Ôn Nam Tịch: Nhưng tôi chỉ muốn dành thời gian với cậu.

Diên: Ở đâu.

Ôn Nam Tịch: Núi Đa Thành

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch cất điện thoại, nhìn thấy Nhan Khả mặt mày tươi cười bước vào, cậu ta liếc nhìn Ôn Nam Tịch một cái rồi quay đi, ngồi xuống chỗ của mình, hôm nay cậu ta trang điểm nhẹ nhàng khiến đường nét trên khuôn mặt có phần diễm lệ, sớm đã mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu đen trễ vai mặc bên trong bộ đồng phục học sinh.

Ôn Nam Tịch đeo tai nghe vào.

Buổi chiều, Ôn Nam Tịch đi gõ đơn xin nghỉ phép, trên bàn Trương Vũ Xuyên có mấy tờ đơn xin nghỉ phép, thầy ấy có chút khó xử, thì thầm: Hôm nay các em bị sao vậy, đều xin nghỉ phép?"

Nhưng bởi vì những học sinh xin nghỉ học đều có thành tích rất tốt, đặc biệt là Ôn Nam Tịch và Nhan Khả, nên thầy ấy vẫn duyệt cho Ôn Nam Tịch nghỉ phép, thầy nhìn Ôn Nam Tịch nói: "Nói cho thầy biết, tối nay em định làm gì?"

Ôn Nam Tịch bình tĩnh nói: "Trong nhà em có chuyện ạ."

"Được, đã được phê duyệt."

Ôn Nam Tịch nói cảm ơn rồi quay người rời đi, buổi tối Nguyên Thư phải học tiết tự học nên Ôn Nam Tịch cũng không chào hỏi cô ấy một tiếng, chỉ xuống lầu rồi đi về nhà. Ôn Du ở nhà chỉ có một mình, Ôn Nam Tịch nhớ Ôn Du dạy

cô làm bánh, Ôn Du cười hỏi: "Sinh nhật ai thế? Nguyên Thu à? Mẹ nhớ không phải là ngày hôm nay."

"Là bạn cùng lớp." Ôn Nam Tịch đeo tạp dề, chăm chú làm việc.

Ôn Du cười nói: "Vậy thì làm đẹp một chút."

"Vâng ạ."

Tay nghề của Ôn Du quả thực rất tốt, dù là nấu ăn hay làm bánh ngọt, bà đều là hạng nhất. Làm xong, Ôn Nam Tịch lên rút lấy một tấm thiệp, viết "Phố Diên, sinh nhật vui vẻ." Sau đó cô giấu nó vào cặp sách, đeo cặp lên lưng rồi xách bánh đi ra ngoài.

Cô và Phố Diên hẹn nhau trên đỉnh núi.

Núi Đa Thành nằm ở phía sau nhà thi đấu Nam An, có một con đường đi thẳng đến đó, ban đêm cũng có người leo núi, chỉ là không nhiều lắm, Ôn Nam Tịch đeo cặp đi lên đỉnh núi.

Liếc mắt một cái đã nhìn thấy Phố Diên đang tựa vào đá, cúi đầu bấm điện thoại di động.

Ôn Nam Tịch nhét tấm thiệp lên bánh, thấp nền: "Phố Diên."

Phố Diên nghe thấy giọng nói của cô thì ngược mắt lên.

Cô gái xinh đẹp khoác cặp, mặc áo trùm đầu màu đỏ bên ngoài bộ đồng phục học sinh, gió thổi tung mái tóc, cô mỉm cười cầm một chiếc bánh nhỏ đứng đó, ngọn nến thấp sáng đôi mắt cô, đôi mắt cong cong giống như một nàng tiên.

Phố Diên sững sờ vài giây.

Ôn Nam Tịch bước nhàn nhàn mấy bước: "Mau ước đi."

Cô ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, Phó Diên đi tới, không khỏi nhếch lên khóe môi, buông cặp sách xuống, ngồi đối diện cô.

Ôn Nam Tịch cười cặp sách ra.

Nâng cao chiếc bánh lên, nói: "Ước trước đi."

Phó Diên lười biếng giơ hai tay lên, chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại.

Ôn Nam Tịch hát chúc mừng sinh nhật cậu.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc ước mơ của cậu thành hiện thực, cầu mong cậu bình an, cầu mong cậu hạnh phúc mãi mãi..."

Chương 15: C15: Chương 15

Editor: Đá bào

Beta: Đá bào

—

Cô thay đổi lời bài hát một cách ngẫu hứng, nhưng từng chữ vẫn khớp, tuy không có vần điệu cho lắm nhưng vẫn vang vọng bên tai. Cậu không chê phiến mà ngâm nga theo, cố giai điệu, giọng hát nhẹ nhàng êm dịu, mang hơi thở của tuổi trẻ.

Sau khi Phó Diên thực hiện điều ước của mình xong, cậu mở mắt ra, ngồi xếp bằng nhìn cô hát.

Ồn Nam Tịch ngâm nga xong, ánh mắt lấp lánh, hỏi: "Cậu ước xong rồi à?"

Phó Diên ừ một tiếng.

Ồn Nam Tịch mỉm cười hỏi: "Cậu ước điều gì vậy?"

Giờ thổi mạnh, cổ áo đồng phục hơi cọ vào cằm cậu, Phó Diên lắc đầu: "Nói ra sẽ không linh nghiệm."

Ồn Nam Tịch nghĩ: "Cũng đúng."

Cô đẩy chiếc bàn về phía trước, cẩn thận dùng một tay bảo vệ ngọn nến: "Thổi nến đi."

Phó Diên đi về phía trước, ánh nền soi sáng lồng mây cậu, ngũ quan thiếu niên như trong đêm tối càng sắc nét, cậu nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến. Ôn Nam Tịch đặt một chiếc bánh nhỏ xuống nền gỗ, cúi đầu cắt bánh, nói: "Mẹ tôi làm món gì cũng ngon, tay nghề của bà là hạng nhất, đây là tôi học được từ bà."

"Là cậu làm?" Phó Diên nhìn cô.

Phần tóc mái của cô thổi ngang khuôn mặt, có chút mờ hồ. Ôn Nam Tịch gạt đầu, cô chia chiếc bánh kem thành hai phần, cắt gọn gàng, khéo mắt thấy thiếu niên đang cúi đầu, dưới mái tóc ngắn, đôi mắt cậu đen như mực, cậu đang nghịch điện thoại di động, các khớp ngón tay vô cùng rõ ràng, đột nhiên suy nghĩ trong đầu Ôn Nam Tịch có phần đen tối, đầu ngón tay cô vô tình chạm vào chiếc bánh.

Đột nhiên giơ tay lên, quét thẳng vào mặt cậu.

Phó Diên nhận ra điều đó, theo phản xạ tránh sang một bên, nhưng chiếc bánh vẫn chạm vào cổ cậu.

Ôn Nam Tịch lập tức đứng lên, theo phản xạ lùi về sau, chấp tay sau lưng mỉm cười. Phó Diên dùng mu bàn tay lau kem trên cổ, chống đầu gối đứng dậy, bôi kem giữa các đầu ngón tay rồi đi về phía Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch nhìn cậu, vô thức muốn chạy. Nhưng Phó Diên đã bắt được cổ tay cô, kéo lại rồi quét kem lên má cô, Ôn Nam Tịch cầu xin tha thứ, nghiêng đầu không ngừng trốn tránh.

Cô không ngừng trốn trong tay cậu, thậm chí còn sợ đến mức ngồi xổm xuống, dựa vào cổ, thậm chí còn trực tiếp nằm xuống: "Đại thần tha mạng."

Phó Diên bị cô kéo tay cũng quỳ xuống, cả người cúi về phía cô.

Trong nháy mắt, hai người đều sững sốt, mặt đối mặt, một tay Phó Diên chống trên mặt đất, trong mắt Ôn Nam Tịch vẫn mang ý cười nhàn nhạt, cậu chỉ cần cúi đầu là có thể chạm vào cô. Hai người im lặng vài giây, ánh mắt

nhìn nhau, được một lát, Ôn Nam Tịch hơi hơi quay đầu lại.

Phó Diên xoay người đứng dậy, ngồi sang một bên, nắm lấy cổ tay cô kéo lên, Ôn Nam Tịch ngồi dậy, tim đập thình thịch, cô vén tóc ra sau, suy nghĩ một lúc rồi lại gần cậu hơn: "Này, tôi chỉ quệt cậu một ít. Đừng nói với tôi ngày sinh nhật cậu không có nghi thức này nhé."

Phó Diên ngược mắt nhìn cô.

"Bỏ đi, tha cho cậu." Cậu cúi đầu nhìn vết kem trên ngón tay cái, quay người tìm khăn giấy, Ôn Nam Tịch có chút xấu hổ, chuồn nhàn nhàn nói: "Tôi có khăn giấy."

Nói xong cô lấy từ trong túi ra một bịch khăn giấy ướt, rút một chiếc đưa cho cậu, Phó Diên cầm lấy, lau kem trên ngón tay cái, đồng thời lau cả cổ, nhưng ban nãy giàng cổ cô đã bị Ôn Nam Tịch quệt loạn, vết kem tàn ra, Ôn Nam Tịch vội vàng lấy ra một chiếc khăn giấy khác, quỳ xuống về phía cậu, kéo cổ áo cậu ra, nói: "Còn chỗ này nữa."

Cô xoa xoa vào cổ cậu.

Phó Diên giữ chặt cổ tay cô, Ôn Nam Tịch chạm mắt với cậu, sau đó cô mới phản ứng lại, tai cô đột nhiên đỏ lên, Phó Diên nhìn sắc mặt cô, ngón tay siết chặt, giữ cổ tay cô: "Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Phó Diên ở trong gió nói: "Tôi đã ước nguyện, có mối quan hệ với cậu."

Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, nhưng cũng không có suy đoán.

Phó Diên nói với giọng nghiêm túc: "Tôi hy vọng điều đó có thể trở thành sự thật."

"Tôi cảm thấy đôi với cậu cũng không có vấn đề gì." Ôn Nam Tịch cũng nghiêm túc nói. Phó Diên dùng ánh mắt đen như mực nhìn cô, mấy giây sau

cậu mới buông cô ra, kéo cổ áo lau vết kem trên đó, quai hàm cậu rất đẹp, khi quay mặt sang một bên, có thể cảm nhận được sự góc cạnh của khuôn mặt.

Ôn Nam Tịch bò qua bên kia, mang hai cái bánh tới, đặt một cái vào tay cậu, cô cầm phần của mình ngồi ở mép vách núi, nhìn ánh đèn của hàng ngàn ngôi nhà bên dưới. Cô đưa tay kéo tay áo Phó Diên: "Nhìn này!"

Sau khi Phó Diên lau xong, cậu cầm bánh ngồi bên cạnh cô, cùng cô ngắm sao trên trời.

Ôn Nam Tịch cắn nữa, ngâm nga bài hát.

Phó Diên ăn uống tùy ý.

Ôn Nam Tịch ăn xong rất nhanh, vẫn chưa đã cơn thèm, cô quay đầu nhìn Phó Diên, thấy cậu còn rất nhiều, liền hỏi: "Cậu không ăn sao?"

Phó Diên liếc mắt.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đầy sao của cô.

Cậu cắn một miếng rồi đưa phần còn lại đến môi cô.

Ôn Nam Tịch sùng sốt, nghĩ tới cây kẹo m út ngày đó, Phó Diên nói: "Không ăn sẽ lãng phí."

Ôn Nam Tịch nói: "Cậu không thích đồ ngọt à?"

Vì thế cô tháo mái mà mở miệng ăn miếng bánh đó, chủ yếu là do nĩa và đũa của cô vừa bị vứt đi, gió thổi qua, cậu đút cho cô hết miếng này đến miếng khác, cô giữ lấy mái tóc bị thổi loạn của mình, ăn một miếng lại một miếng.

Ăn xong cái bánh.

Ôn Nam Tịch tựa người vào vách đá.

Phó Diên kéo mũ ra sau, Ôn Nam Tịch chỉ vào bầu trời dường như được nối liền với nhau cách đó không xa, nói: "Cậu có để ý thấy bây giờ các ngôi sao đang ngày càng ít đi không?"

Phó Diên nhìn dọc theo tay cô: "Sau này sẽ càng ít."

Ôn Nam Tịch ngồi ôm đầu gối, "Người xưa thường nói, người thân của chúng ta khi mất sẽ hóa thành sao, dõi theo chúng ta trên bầu trời, nhưng bây giờ không có sao, họ đã đi đâu rồi?"

Phó Diên nhìn, không trả lời.

Ôn Nam Tịch nghiêng đầu nhìn một lát, nói: "Ánh đèn càng ngày càng nhiều, có lẽ họ đang ẩn giấu trong những ánh đèn, soi đường cho chúng ta về nhà mỗi tối."

Phó Diên hơi nheo mắt.

Lý thuyết này coi như được chấp nhận đi.

Hai người ngồi ở rìa vách đá nhìn xuống núi, ngắm toàn cảnh thành phố, hai người ngồi gần nhau, đồng phục học sinh cũng kê bên nhau, có thể nhìn thấy cánh tay của cô gái thỉnh thoảng lại chỉ lên trời gọi tên các loại sao, cậu thiếu niên thì im lặng lắng nghe, ngẫu nhiên cũng bật cười vì lời cô nói. Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn cậu: "Không được cười."

Khóe môi Phó Diên hơi cong lên, lặng lẽ nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bên tai Ôn Nam Tịch nóng lên, cũng cười theo.

"Này, nghĩ ra tên khó quá, nhiều sao như vậy."

Điện thoại di động của Phó Diên liên tục sáng lên trong tay cậu.

Cậu đã gửi tin nhắn [Tối nay không đi.]

Ngay cả khi tin nhắn này được gửi đi sau đó, điện thoại vẫn sáng và rung liên tục.

-

Chương 16: C16: Chương 16

Editor: Đá bào

Beta: Đá bào

—

Lối vào KTV tối tăm.

Đàm Vũ Trinh đi ra, hỏi Nhan Khả: "Cậu ta vẫn chưa nghe điện thoại à?"

Vẻ mặt Nhan Khả như sắp khóc, cô ta mặc áo trễ vai màu đen kết hợp cùng váy jeans, liên tục bấm điện thoại, nói: "Không nghe máy, cũng không trả lời tin nhắn. Rất cuộc cậu ấy đang làm cái quái gì vậy?"

Đàm Vũ Trinh đứng bên cạnh cô ta, nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói: "Cậu ta nói tối nay không đến, vậy chắc không đến thật rồi, ngay từ đầu cậu ta cũng không cố ý định muốn tổ chức sinh nhật, là do chúng ta nhất định muốn làm. Có lẽ cậu ta cố việc cần làm tối nay."

"Chuyện gì phải làm chứ? Thím Trần nói cậu ấy không về nhà!" Nhan Khả cố chút hoảng, buổi tối hôm đó mọi người đều ở cùng nhau. Phó Diên một mình xuống xe, cô ta bắt đầu hoảng sợ, bồn chồn không yên chỗ đến gần đây mới đỡ hơn hơn chút mà bây giờ cảm giác khổ chịu lại quay trở lại.

Đàm Vũ Trinh lại nghĩ chuyện hôm nay không có gì nghiêm trọng, cậu ta dứt hai tay vào túi quần nói: "Cậu ta không muốn đến thì cũng chẳng thể làm gì được. Ngày thường chúng ta ở bên nhau, cậu ta cũng không quá quan tâm đến mấy chuyện như sinh nhật."

"Nhưng lúc đầu cậu ấy đã đồng ý, rồi sau đó lại từ chối, chuyển tiền cho tôi để chúng ta chơi thật vui vẻ. Tại sao cậu ấy lại đột nhiên đổi ý?" Nhân Khả nhìn Đàm Vũ Trinh.

Đàm Vũ Trinh bị choáng khi nhìn thấy cô ta trang điểm tối nay.

Trong đầu khẽ nảy ra một ý nghĩ nhưng lại không dám nói ra, nếu nói ra Nhân Khả sẽ bị sốc. Tuy nhiên, Nhân Khả vẫn giữ chặt điện thoại và hỏi: "Cậu có nghĩ, cậu ấy sẽ thích cô gái nào không?"

Đàm Vũ Trinh do dự nói: "Cậu nhìn cậu ta giống vậy lắm sao?"

Phó Diên là một nhân vật nổi tiếng ở trường cấp ba số 1, ngoài điểm số và nhan sắc ra thì cậu rất ít khi tiếp xúc với con gái, dù có nói chuyện cũng là vì vấn đề học tập, cậu cũng chỉ nói về việc học và hiếm khi nói chuyện về vấn đề cá nhân.

Nhìn cậu như vậy, không phải là kiểu người dễ dàng thích một cô gái, ít nhất Đàm Vũ Trinh quen cậu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu để tâm hay có chút tâm tư với loại chuyện này.

Nhưng bây giờ, cho dù hỏi như vậy, trong lòng cậu ta vẫn có chút nghĩ hoặc.

Nhân Khả buộc mình phải bình tĩnh lại, cô ta nhớ lại hai năm qua, từ khi gia đình cô ta chuyển đến Vân Thượng, không có cô gái nào xuất hiện bên cạnh cậu, không hiểu sao trong đầu cô ta lại hiện lên hình ảnh Ôn Nam Tịch, nhưng lại dập tắt ngay tức khắc. Dù sao Ôn Nam Tịch cũng không có bản lĩnh đó, tạm thời cô ta sẽ cho rằng Phó Diên chỉ đang bận chuyện khác mà thôi.

Cô ta cất điện thoại, quay người đi lên lầu, vào phòng riêng.

Lúc này cô ta hoàn toàn không có tâm trạng, cố gượng cười, cùng Đàm Vũ

Trình giải thích với mọi người một chút, toàn bộ gian phòng yên tĩnh trong mấy giây.

Dù có chút thất vọng nhưng vẫn cố an ủi lẫn nhau.

Bỏ đi, chủ nhân bữa tiệc sinh nhật không có ở đây, chúng ta tự vui chơi.

Nhưng Nhan Khả không muốn chơi nữa, cô ta không muốn nhìn thấy khung cảnh được dựng tâm sắp xếp cẩn thận này nên lấy lý do bảo mọi người về nhà sớm, lúc này bọn họ chưa hiểu, không thể tự vui chơi sao? Nhưng nhìn vẻ mặt của Nhan Khả, tất cả mọi người đang hào hứng đánh đúng dây rời đi, Đàm Vũ Trình nhìn Nhan Khả thờ dãi, "Thực ra, nếu cậu ta không đến, tất cả chúng ta cùng chơi đùa cũng không sao cả."

Nhan Khả bướng bỉnh yêu cầu họ rời đi.

Đàm Vũ Trình không thể thuyết phục được nên đổi ý nói sẽ đưa bọn họ đi ăn tối, thế là cả nhóm đi theo Đàm Vũ Trình xuống lầu.

Gian phòng đột nhiên trống rỗng, chỉ còn lại một mình Nhan Khả, Nhan Khả đứng đó mấy giây, mặc dù cô ta đã cố gắng thuyết phục bản thân một chút, rằng cậu chỉ là có việc phải làm, chứ không thích ai, nhưng cô ta vẫn rất căm giận, cuối cùng giận dữ bước tới, xé bỏ toàn bộ dải ruy băng, vút xuống đất, ném vào thùng rác.

-

-

Từ trên núi đi xuống, đèn đường vẫn sáng nhưng đường xuống núi gần như vắng tanh. Không gian yên tĩnh, bóng cây đung đưa nhẹ nhàng, gió rít khiến Ôn Nam Tịch có chút sợ hãi, cô vô thức nghiêng người gần về phía Phó Diên, Phó Diên một tay cầm quạt cặp, tay kia đút vào túi quần, cụp mắt xuống, thấy cô như vậy, cậu rút tay ra khỏi túi quần, đặt bên hông.

Ôn Nam Tịch dừng lại, sợ hãi, cách một lớp đồng phục học sinh, vòng tay qua cánh tay cậu

Và rồi tại Phó Diên đỡ bưng, về mặt bình tĩnh dẫn cô xuống núi, cô ở bên cạnh cậu cẩn thận nhìn đường, trong hơi thở thoáng thoảng hương thơm. Hai người đi xuống núi, đi vào con đường rợp bóng cây của sân vận động, Ôn Nam Tịch buông cánh tay cậu ra, đầu ngón tay siết chặt ống tay áo khóa, đi trước cậu một bước, lúc bước đi, con búp bê nhỏ trên cặp sách của cô lắc lư.

Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, ánh mắt rơi vào bóng hình trước mặt.

Khi bước đi, thỉnh thoảng cô sẽ vô thức đi trên những viên gạch men, chọn những viên cùng màu và giẫm lên chúng, còn đảm bảo rằng mình đang đi trên một đường thẳng.

Cô buộc tóc đuôi ngựa thấp, ánh đèn đường chiếu vào phần đuôi tóc tạo thành vòng sáng, khiến tóc cô hơi rối. Đi qua ngõ Nam An đến đường chính, đến trước cửa nhà Ôn Nam Tịch, nơi này là đầu gió, rất gió to, Ôn Nam Tịch giữ tay chống lại cơn gió đêm, không dám rút tay ra khỏi áo, vẫy vẫy tay chào cậu giữa không trung, giống như một con thỏ trắng.

Tay áo đung đưa, đôi mắt rất đẹp.

Cô nói: "Chúc ngủ ngon."

Phó Diên đứng ở trước mặt cô, gật đầu: "Ngủ ngon."

"Chúc mừng sinh nhật, Phó Diên." Cô nói thêm, "Tuổi mới bình an."

"Cám ơn." Phó Diên nhìn cô nói: "Cậu đi lên đi."

"Ừm." Ôn Nam Tịch quay người đi lên cầu thang, lúc này vẫn còn có xe buýt nên cô cũng không lo lắng. Sau khi rời đi, Phó Diên quay người đi đến bên xe buýt. Một lúc sau, xe buýt đã tới, cậu lên xe.

Ôn Nam Tịch lúc này cũng vào nhà, trong nhà ấm áp hơn rất nhiều, Ôn Du đã tắm xong, đang mặc đồ ngủ chờ cô, thấy cô về, bà vội vàng bước tới nắm tay cô thì phát hiện trời cũng không lạnh đến thế, bà cầm cặp sách giúp Ôn Nam Tịch: "Hôm nay giúp bạn cùng lớp tổ chức sinh nhật, bạn còn có vui không?"

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Rất vui ạ, mẹ, bánh ngon quá."

Ôn Du được khen thì mỉm cười nói: "Con đi tắm trước đi, mẹ vào trong bếp hâm sữa, lát sẽ mang lên cho con."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, cô xách cặp vào nhà, uống cốc sữa cho ấm người rồi lấy bộ đồ ngủ đi tắm, vừa rồi từ trên đỉnh núi xuống trời rất lạnh, nhưng sau khi vòng tay khóa cánh tay cậu, đi một đoạn đường lại thấy thật ấm áp.

Tắm xong đi ra, Ôn Du cũng đi ngủ rồi.

Trong nhà yên tĩnh, Ôn Nam Tịch ngồi ở méo giường, cầm điện thoại.

Click vào WeChat.

Bấm vào vòng bạn bè.

Tối nay, bên Nhan Khả thật yên tĩnh, cô ta không đang một dòng trạng thái mới nào.

Chương 17: C17: Chương 17

Editor: NU

Beta: Bảo Trần

—

Rời giường vào buổi sáng mùa đông vẫn luôn là một loại cực hình, bên trong đồng phục học sinh cũng không thể mặc được quá nhiều quần áo. Ôn Nam Tịch cũng giống như những học sinh khác, không thích mặc áo len, chủ yếu là vì cảm thấy vừa dày vừa nặng nên bên trong vẫn mặc áo khoác cổ mũ trùm đầu màu trắng, lại mặc áo khoác đồng phục, đeo cặp rồi đi xuống lầu.

Cũng may buổi sáng có nắng, ngõ Nam An nằm ở phía Tây nên khi đi xuống có thể nhìn thấy ánh bình minh vàng óng chiếu xuống mặt đất.

Nguyên Thu chạy ra từ ngõ Nam An, nắm lấy cánh tay Ôn Nam Tịch nói: "Chào buổi sáng."

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Chào buổi sáng."

Cả hai nắm tay nhau đi đến cổng trường cấp ba số 2, đúng lúc có một đợt học sinh từ xe buýt đi xuống, trong xe có cả học sinh của trường số 2 và số 1. Họ đều mặc đồ đồng phục màu trắng xanh, Phó Diên cực kỳ nổi bật ở trong đám đông, cậu đeo tai nghe, cầm quai cặp đi về phía trường cấp ba số 1, bên cạnh có một nam sinh đi cùng.

Nguyên Thu niêm khí nhìn thấy Phó Diên, kéo kéo tay Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch nhìn qua, chỉ thấy phía sau đầu và mái tóc ngắn của cậu, dây tai nghe màu đen khiến làn da của cậu càng thêm trắng, quai hàm rõ ràng.

"Đẹp trai quá, cậu ấy cũng cao thật đó, tớ đoán cậu ấy chắc phải cao 1m87 đấy nhỉ?" Nguyên Thuỷ khoả tay múa chân một hồi, Ôn Nam Tịch nghĩ đến ngày đó cậu ôm cô, cô biết cậu không hề thấp. Cô quay mặt đi cùng Nguyên Thuỷ vào cổng trường cấp ba số 2.

Lúc lên lầu vào lớp, nhìn thấy Nhan Khả đeo cặp trên lưng từ cửa sau đi vào, hôm nay cô ta không trang điểm, gương mặt trắng bệch và nhợt nhạt đến dọa người, phía dưới hốc mắt có quầng thâm nhàn nhạt. Nguyên Thuỷ nhìn cô ta vài lần, bị Nhan Khả trừng mắt nhìn lại, sau đó ánh mắt dừng trên mặt Ôn Nam Tịch.

Cô ta nheo mắt nhìn đi nơi khác, cởi cặp ra dùng lực treo nó lên lưng ghé rồi ngồi xuống.

Chú Na Na nhìn thấy thì vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

"Mới sáng sớm mà cậu ta lại phát điên cái gì vậy?" Nguyên Thuỷ đặt cặp xuống ngồi vào chỗ, tròn tròn mắt, "Ai thiếu nợ cậu ta à."

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, treo cặp lên, lấy sách vở, đề thi và bút ra sửa bài tập về nhà. Nguyên Thuỷ dùng một chút, sau đó phản ứng lại, đến gần Ôn Nam Tịch: "Hôm qua không phải là sinh nhật của Phó Diên sao?"

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nguyên Thuỷ nhận ra có gì đó không đúng, mở to mắt, "Cậu ta không đăng hình lên WeChat, cậu ta vậy mà lại không khoe khoang niềm tự hào của mình!"

"Điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách cậu ta nha. Chẳng lẽ tối qua đã xảy ra chuyện gì à? Hay là cậu ta tỏ tình nhưng bị từ chối rồi?" Nguyên Thuỷ càng nói càng hưng phấn.

Ôn Nam Tịch liếc cô ấy một cái, kéo cánh tay cô bạn lại: "Ôn bài đi, hôm nay giáo viên tiếng Anh sẽ gọi trả bài đó."

Trong cơn hưng phấn, Nguyễn Thu nhìn Nhan Khả, cô ta đang lật sách mà không nói một lời, rồi lại nhìn về mặt khẩn trương của Chu Na Na, tặc lưỡi hai tiếng, ngồi thẳng dậy nói: "Chắc chắn có gì đó không ổn. "

Ôn Nam Tịch đeo tai nghe vào, nghe bài đọc.

-

-

Trong giờ thể dục mùa đông, giáo viên nhìn bộ dạng uể oải không chút sức sống của học sinh nên dẫn bọn họ chạy vòng tròn, vừa chạy vừa nói: "Nếu biết trước, thầy đã yêu cầu nhà trường tổ chức tập chạy hai lần một ngày. Thể lực của các em không tốt thì làm sao có thể chạy nước rút để thi đại học được?"

"Đừng mà thầy ơi!" Một đám học sinh lập tức kêu r3n.

"Nếu sợ thầy làm thật thì mau chạy nhanh đi!" Giáo viên thể dục tăng tốc, những người khác chỉ có thể lập tức đuổi theo, Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu chạy chậm rãi. Nguyễn Thu bị cô giáo chọn trả bài, không muốn làm trò cười nên lúc này cô đang thặm nhấm bài học, cũng không còn hứng thú hóng chuyện của Nhan Khả nữa.

Sau khi chạy xong, cả lớp vô cùng mệt mỏi, sôi nổi mặc lại áo khoác đồng phục.

Ôn Nam Tịch kéo Nguyễn Thu đi trốn, hai người mới vừa ngồi xuống liền nghe thấy cầu thang phía sau có tiếng nói, là giọng của Nhan Khả, cô ta nghe điện thoại hỏi: "Cậu đã hỏi chưa?"

Đầu bên kia truyền đến giọng nam sinh, chính là Đàm Vũ Trinh, "Tôi hỏi rồi,

nhưng cậu ấy không trả lời."

Sắc mặt Nhan Khả khó coi, "Cậu ấy không nói gì à, là không trả lời về chuyện yêu đương, hay là không trả lời về cô gái mà cậu ấy thích?"

Đàm Vũ Trinh thở dài: "Sao mà yêu đương được! Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó."

"Vậy là cậu ấy có thích một cô gái đúng không?" Nhan Khả cố chút kích động. Nguyên Thu nhìn về phía Ôn Nam Tịch, cả hai đều không nói gì nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy Nhan Khả mất kiểm soát như vậy. Ôn Nam Tịch vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đứng dậy kéo Nguyên Thu rời đi. Nguyên Thu muốn tiếp tục hóng chuyện, nhưng nếu như bị Nhan Khả phát hiện thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cô ấy cũng không muốn gây rắc rối.

"Cậu ấy" mà cậu ta nhắc đến chắc là Phó Diên nhi? Người siêu đẹp trai ấy thực sự thích một cô gái sao?" Sau khi bước đi, Nguyên Thu nhướn mày tò mò, "Vậy từ nay trở đi, cậu ấy sẽ không còn là niềm tự hào của Nhan Khả nữa ư? Cười chết tớ—"

Ôn Nam Tịch mua một cái xúc xích, đưa một nửa cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu cắn một miếng, nói: "Thơm quá, sao nay lại ăn ngon hơn ngày thường nhỉ."

Ôn Nam Tịch nghe ra ý tứ của cô ấy.

Buổi chiều mặt trời khuất bóng, bầu trời xám xịt, gió lạnh mang theo cảm giác chán nản. Tiết tự học buổi tối, Ôn Nam Tịch cầm đồ sưởi tay, một tay giải đề, trên tai nghe "Trời nắng" của Châu Kiệt Luân. Chưa tan học mà Nhan Khả đã thu dọn rời đi trước.

Sau khi cô ta rời đi, Chu Na Na liền thở phào một hơi, cả ngày nay chắc cô ta đã phải chịu quá nhiều áp lực rồi.

Nguyễn Thư chọc chọc Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn lại, thấy Nhan Khả kéo khóa cặp rồi nhanh chóng biến mất ở cửa sau.

Ôn Nam Tịch nhìn đi nơi khác, tiếp tục giải đề.

9 giờ 30, tiết tự học buổi tối kết thúc, một đám học sinh ngồi thẳng người, cảm thấy kiệt sức như bị tan băng, Nguyễn Thư dọn bàn, gọi Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch đặt máy sưởi tay vào trong ngăn kéo, đứng dậy đi xuống lầu cùng với Nguyễn Thư. Ban đêm trời rất lạnh, hai người bước từng bước rời khỏi trường học.

Sau khi vào ngõ Nam An, hai người tách nhau ra, ai về nhà nấy, Ôn Nam Tịch rẽ vào quán net "Vấn Ồn". Máy số 5 không có ai, nhưng trên máy số 6 có một cuốn câu hỏi và máy sưởi tay. Ôn Nam Tịch đứng ở chỗ đó nhìn một cái, quản lý tiệm từ nhà vệ sinh đi ra, lau tay rồi cười khẽ: "Cậu ấy đưa cho em đó."

Ôn Nam Tịch đưa tay cầm lấy máy sưởi, trên đó có một tờ giấy nhấn.

Là của Phó Diên.

[Hai ngày nay trong nhà có chuyện, trong đề thi có một số câu hỏi khó, cậu có thể làm. Máy sưởi tay sạc điện là có thể sưởi ấm

—Phó Diên]

Ôn Nam Tịch cất tờ giấy đi, cầm máy sưởi tay và tập câu hỏi lên, mở cặp cho vào rồi đeo lên lưng, gật đầu với quản lý tiệm: "Tạm biệt anh."

Quản lý tiệm mỉm cười nói: "Tạm biệt."

Ôn Nam Tịch rời khỏi quán Internet, về nhà.

-

-

Sau khi vào phòng, Ôn Nam Tịch lấy đề thi, mở ra giải đề, máy sưởi rất ấm, cô cầm một bên tay, một bên cầm chiếc điện thoại bên cạnh, đang nhập vào QQ, soạn tin nhắn rồi gửi đi.

Ôn Nam Tịch: Tôi nhận được đề rồi.

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch: Cậu đang ở đâu?

Diên: Ở nhà.

Cậu trả lời là ở nhà, là ngôi nhà thật sự chứ không phải căn cứ bí mật. Ôn Nam Tịch ngây ngốc một lát, với tính tình kia của Nhan Khả liệu cô ta có khiến cậu khó xử hay không?

Suy nghĩ một hồi vẫn không có kết quả, cô đặt điện thoại xuống tiếp tục giải đề, ánh đèn màu cam chiếu sáng khuôn mặt, cô gái tập trung đến mức quên hết mọi thứ xung quanh. Đây chính là khoảnh khắc mà mỗi học sinh thi vào đại học đều đã từng trải qua.

Tháng 12 trôi qua nhanh chóng, Tết Dương lịch ngày 1 tháng 1 năm 2016 cộng thêm thứ bảy tức là có hai ngày nghỉ. Trong khoảng thời gian này trạng thái của Nhan Khả không được tốt cho lắm, cô ta vẫn học hành chăm chỉ, tính kiên nhẫn đã ít hơn trước một chút nhưng vẫn còn. Cũng hiếm khi nói về Phó Diên nhưng dường như đang tìm kiếm manh mối về cô gái mà cậu ấy thích.

Nguyên Thư rủ Ôn Nam Tịch đi xem pháo hoa.

Ôn Nam Tịch phân vân không biết có nên đi hay không, cô nói với Nguyên

Thư rằng buổi tối sẽ cho cô ấy câu trả lời, Nguyên Thư đồng ý, sau đó hai người tạm biệt nhau.

Ôn Nam Tịch trở về nhà, Ôn Du vừa mới nấu cơm xong, cười nói: "Lấy dưa ra đi."

Ôn Nam Tịch cất cặp đi lấy dưa, đêm nay Ôn Hữu Đào không trở về mà ở lại công ty, hai mẹ con đang ăn cơm tối thì điện thoại Ôn Nam Tịch vang lên.

Cô nhìn qua.

Ánh đại diện màu đen gửi tin nhắn đến.

Diên: Buổi tối ra ngoài được không?

Ôn Nam Tịch: Đi đâu?

Diên: Đếm ngược.

Ôn Nam Tịch: Nam An bên này có một quảng trường có thể xem pháo hoa trên sân vận động. Chúng ta đến đó xem đi.

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch đứng dậy, vào phòng tắm rửa tay, gửi tin nhắn cho Nguyên Thư nói buổi tối không thể cùng cô ấy đi chơi. Nguyên Thư nhắn trả lời: [Được rồi, nhà tớ cũng có khách nên tớ chỉ có thể xem từ ban công nhỏ ở nhà thôi.]

Ôn Nam Tịch: [sờ đầu]

Cô cất điện thoại, trở về phòng đeo tai nghe rồi đi ra ngoài. Quảng trường nhỏ ở Nam An này đối diện với ngõ Nam An. Tuy nhỏ nhưng tối nay cũng được chuẩn bị chu đáo, có an ninh bảo vệ tại chỗ, màn hình LED lớn bóng loáng, mỗi một con phố ở Nam An, tất cả đèn đường đều được tắt sáng

nhưng không quá mức chói mắt.

Ôn Nam Tịch đi tới quảng trường, đứng dưới gốc cây.

Lúc này, có rất nhiều người đến quảng trường, khu phụ cận cũng có rất nhiều học sinh, nhưng cũng có rất nhiều người thuộc đủ mọi tầng lớp ngành nghề, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào màn hình lớn trên kia.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu, những sợi tóc còn rối tung, cô đưa tay vén lại.

Một lúc sau, Phó Diên cầm theo ly trà sữa tới chạm vào má cô, rất ấm áp, Ôn Nam Tịch nhướng mày, nhận lấy trà sữa hỏi: "Cậu từ nhà đến à?"

"Ừ." Cậu thu tay lại đút vào túi quần, trên lưng không đeo cặp, mặc một bộ đồng phục trường, bên trong có mũ trùm đầu màu đen. Ôn Nam Tịch uống trà sữa, xung quanh cũng có không ít học sinh đang chờ đếm ngược, hơn nữa mọi người đang dần dần kéo đến. Ôn Nam Tịch kéo tay áo Phó Diên lùi lại, hai người đứng dưới gốc cây được bóng cây che phủ.

Phó Diên dựa vào gốc cây, Ôn Nam Tịch đứng bên cạnh uống từng ngụm trà sữa, người cô lập tức ấm lên, cô thấy cậu không có liền đưa qua cho cậu. Phó Diên dừng lại, cúi đầu uống một ngụm trà sữa, yết hầu theo động tác nuốt mà cuộn lại. Ôn Nam Tịch lấy ly trà sữa trở lại, tiếp tục uống.

Bụp một tiếng.

Màn hình LED lớn vốn đang bật đột nhiên tối sầm lại, sau đó ngay cả đèn đường ở đây cũng mờ đi, những người chờ đợi tại hiện trường sững sờ vài giây, đám đông nhất thời trở nên hoảng loạn.

"Cái quái gì thế, mất điện à?"

"Không phải chứ, Quảng trường Nam An không uy tín như vậy sao? Sớm biết vậy thì tôi đã đến Quảng trường Thời đại rồi."

"Chết tiệt, đi thôi."

Cô người lấy điện thoại di động ra, bật đèn pin xem đã xảy ra chuyện gì, Phó Diên vô thức ôm lấy bà vai Ôn Nam Tịch, chuẩn bị rời đi nếu thấy tình hình không ổn.

Đúng lúc này toàn bộ quảng trường một lần nữa sáng lên, lúc này đèn sáng đủ màu sắc, sau đó màn hình lớn sáng lên, pháo hoa ở sân vận động phía sau bay lên trời ầm ầm nổ tung, pháo hoa đầy màu sắc vô cùng đẹp mắt.

Ôn Nam Tịch vừa ngẩng đầu đã thấy pháo hoa nở rộ khắp thành phố trầm trồ: "Đẹp quá".

Màn hình LED lớn cũng bắt đầu thay đổi ống kính, một nhóm vũ công nhảy múa trên màn hình, tạo thành các con số mười, chín, tám, bảy... Người trên quảng trường bắt đầu sôi sục, như thể họ muốn thi gào với Quảng trường thời đại ở trung tâm thành phố, âm thanh ầm ĩ vang rung trời, tất cả mọi người đều bắt đầu hét lên những con số.

Khi các con số lần lượt được hét lên, ngày càng nhiều người đến quảng trường nhờ Nam An. Những người đi ngang qua đều dừng lại đứng yên ở đó, đám đông đông đến mức Ôn Nam Tịch bị ép lùi lại rồi ngã thẳng vào người Phó Diên. Cậu vòng tay qua vai cô, cô muốn né nhưng không né được vì lượng người quá đông.

Rồi khi con số cuối cùng được hét lên, Ôn Nam Tịch nhìn lên pháo hoa trên bầu trời hô vang: "Chúc mừng năm mới, kìm bắng đề danh! Thoát khỏi bế tắc!"

Nói xong, cô lại hét lên: "Phó Diên."

"CHÚC MỪNG NĂM MỚI!"

Phó Diên bị ép về phía trước hai tay vô thức vòng lấy cô, cúi đầu nói: "Năm mới vui vẻ."

"Ôn Nam Tịch."

Cậu thiếu niên bị xô đẩy không thể ôm lấy cô gái, cậu sụp mắt xuống, chúc phúc cho nhau ngay giữa đám người đang chen chúc tại đây.

Pháo hoa vẫn còn đang phát sáng trên bầu trời, Ôn Nam Tịch và Phó Diên nhìn một hồi rồi theo dòng người rời đi, lối vào là đầu mối giao thông then chốt có số lượng người đông nhất, bọn họ chỉ có thể đi một con đường khác hướng ngược lại ngang qua dưới bóng cây.

Trên mặt đất có bóng cây, cũng có bóng người.

Ôn Nam Tịch cầm điện thoại lên, bật camera rồi đưa cho Phó Diên: "Giúp tôi cầm đi."

Phó Diên một tay nhận lấy, Ôn Nam Tịch đi ở phía sau cậu, giậm chân, ra hiệu về phía ông kính, móng tay cắt tỉa dáng tròn, cánh tay giấu trong ống tay áo, chỉ lộ ra hai ngón tay thon dài trắng nõn. Bộ lọc cô sử dụng là một phiên bản mờ của phim. Cô nhẹ nhàng nói: "Cậu bấm chụp đi."

Phó Diên nhấn nút.

Một bức ảnh được chụp ra theo phong cách chụp phim, đầu ngón tay của cô mờ ảo nhưng rất khí chất, phía dưới có hai bóng người, một cao một thấp kéo dài.

Ôn Nam Tịch nhìn bức ảnh, hỏi: "Đẹp không?"

Phó Diên ừ một tiếng, dùng điện thoại di động của cô gửi thẳng bức ảnh qua cho tài khoản có ảnh đại diện màu đen, sau đó đưa điện thoại lại cho cô. Ôn Nam Tịch cầm lấy điện thoại, ngắm nghía những bức ảnh cô chụp một lúc rồi lưu lại. Hai người đi qua cầu vượt, nhìn thấy trạm xe buýt có nhiều người, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn về phía Phó Diên: "Người nhiều như vậy, sẽ chen chúc chết mất."

Phó Diên mở điện thoại ra, đi theo cô xuống cầu thang, nói: "Để tôi gọi xe."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Vậu thừ tốt quá."

Xuống cầu vượt, chiếc xe mà cậu gọi đã tới, Ôn Nam Tịch đứng sang một bên nhìn cậu lên xe, Phó Diên giữ cửa xe nhìn cô: "Ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch vẫy tay, ngọt ngào nói: "Ngủ ngon."

Phó Diên khòe môi hơi nhếch lên, cúi người ngồi vào trong xe.

Chiếc xe lái đi.

Ôn Nam Tịch trở về nhà.

Năm 2016 đã chính thức đến.

-

-

Khu biệt thự Vân Thượng.

Nhan Khả cầm điện thoại lơ xuống lầu, chạy đến ngồi cạnh Ngu Viện Viện, cô ta khàn cả giọng chỉ vào điện thoại di động: "Mẹ, cậu ấy thật sự đang thích một cô gái nào đó."

Ngu Viện Viện bị con gái làm cho giật mình, nhìn điện thoại di động trong tay cô ta, thấy một bức ảnh trong đó chỉ có hai ngón tay cùng với hai bóng hình thon dài, bà ta dừng lại nhẹ giọng hỏi: "Con nói Phó Diên à?"

"Đúng vậy, mẹ, con phải làm sao bây giờ? Hu hu hu." Nhan Khả bắt đầu khóc, lần đầu tiên cô ta cảm thấy yếu đuối như vậy. Ngu Viện Viện nhăn nhó chóng cầm khăn giấy lau nước mắt cho Nhan Khả, đau lòng nói: "Đừng khóc, đừng khóc, chỉ là một bức ảnh mà thôi, không tính là gì cả, nói cho mẹ biết bức ảnh này đến từ đâu đi."

"Phó Diên vừa đổi ảnh bìa WeChat của cậu ấy thành bức ảnh này."

"Vậy cũng không thể xác định đây là cô gái mà cậu ấy thích, nói không chừng chỉ là một bức ảnh trên mạng mà thôi."

Nhan Khả hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn Ngu Viện Viện hoàn toàn không tin lời mẹ mình nói, bởi vì Phó Diên sẽ không tùy tiện thay đổi ảnh đại diện của mình, mọi thứ của cậu ấy đều rất cố định và có cá tính riêng, bức ảnh này không giống bức mà cậu ấy chụp chút nào. Ngu Viện Viện cũng cảm thấy lời nói của mình có chút nhạt nhẽo.

Phó Diên, một cậu bé có tính cách tương đối trầm tĩnh nội liễm nhưng lại có chủ ý riêng của bản thân.

Nếu cậu có thay đổi gì đó, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Ngu Viện Viện ôm Nhan Khả thật chặt, bà ta không tin rằng sẽ có người không thích con gái mình, cho dù bây giờ không thích, thì sau này cũng sẽ thích. Bà ta như vậy, Nhan Khả cũng sẽ như vậy, sẽ giống như bà ta, lau nước mắt cho Nhan Khả nói: "Đừng khóc, cuộc đời còn dài, ai biết được người ở bên cạnh cậu ấy sau này là ai? Nói không chừng người đó chỉ là người cậu ấy thích mà thôi, không tính là gì cả."

Nhan Khả hiểu lời mẹ nói, nhưng trong lòng vẫn như bị dao đâm.

Rõ ràng cô ta đã cảm thấy mình nắm chắc cơ hội chiến thắng, vậy tại sao vẫn như vậy?

Chương 18: C18: Chương 18

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

Hai ngày Tết nhàn chán chóng trôi qua, Ôn Nam Tịch dành hai ngày này để học bổ túc, cô Tề mang cho cô một bộ đề thi 10 tập, thi hai ngày.

Kỳ nghỉ cứ như vậy mà kết thúc.

Chủ nhật ngày hôm sau, chỉ có học sinh cuối cấp phải đi học bù.

Trước cổng trường cấp ba số 2 không có học sinh trực nên vắng vẻ, tiêu điều. Ôn Nam Tịch mua bữa sáng, từ ngõ Nam An đi ra, mở cơm nắm ăn, đọc danh sách từ vựng trong tay.

Một nhóm học sinh bước xuống trạm xe, đi về phía trường cấp ba số 2 và số 1. Phó Diên đi phía sau cô, cô cũng không ngẩng đầu lên. Mấy nam sinh khác đang nói chuyện với Phó Diên, cậu tháo một bên tai nghe xuống cúi đầu lắng nghe. Khi sắp đụng phải Ôn Nam Tịch, cậu giơ tay bỏ hai cây kẹo m út vào trong mũ của cô.

Bụp.

Ôn Nam Tịch nhận thấy có gì đó trong mũ của mình, cô cắn miếng nắm cơm rồi ngẩng đầu lên, đưa tay ra sau.

Nguyên Thu tình cờ từ bên kia chạy tới, thở hồng hộc nói: "Mệt chết tớ, suýt chút nữa là ngủ quên rồi."

Ồn Nam Tịch hỏi: "Cậu ăn sáng chưa?"

Vừa dứt lời, cô liền đẩy từ trong mũ ra hai thứ, xòe tay ra thì thấy đó là hai cây kẹo m út, Nguyên Thu mở to mắt: "Đại ma thuật?"

"Mũ của cậu là của Doremon à?"

Ồn Nam Tịch dừng lại một chút, cô nhìn sang hướng bên kia, dưới con đường rợp bóng cây xanh thấy một nhóm người đang đi vào cổng trường số 1. Cậu cực kỳ nổi bật trong đám đông, đeo tai nghe màu đen.Ồn Nam Tịch cầm kẹo trong tay, đại khái đoán được mấy cây kẹo này là do ai để vào. Cô hoàn hồn đưa một cây cho Nguyên Thu, nói:

"Có lẽ là gia sư đưa."

Cô Tề thình thảng cũng sẽ mang kẹo và những thứ linh tinh cho cô.

Nguyên Thu biết, vừa nghe liền nói: "Gia sư của cậu lần này tốt bụng thật đó, nghe nói cô ấy rất trí thức, lại hiền lành nữa đúng không?"

Ồn Nam Tịch gật đầu, nhét cây kẹo m út còn lại vào túi, tiếp tục cắn miếng cơm nắm nói: "Tớ rất thích khí chất trên người cô Tề."

Nguyên Thu mở kẹo m út ra trực tiếp ăn, nói: "Chờ khi nào có cơ hội tớ cũng muốn gặp cô Tề. Tớ đã quyết định đặt mục tiêu của mình vào Đại học Lê Thành rồi."

Khoảng cách giữa cô ấy và Đại học Lê Thành vẫn còn thiếu một chút.

Ồn Nam Tịch bê nắm cơm đưa cho cô ấy, hai người cùng chia nhau. Khi trở lại lớp, các bạn cùng lớp đang nói về màn bắn pháo hoa đêm giao thừa.

Ồn Nam Tịch và Nguyên Thu ngồi xuống, cơm nắm đã ăn xong,Ồn Nam Tịch

bụng cốc nước lên uống, nắp còn chưa đóng lại Nhân Khả đã bước vào lớp học, tóc đuôi ngựa buộc cao, sắc mặt rất kém, giống như người khác nọ cô ta 800 vạn vậy. Cô ta lạnh lùng đi về phía chỗ ngồi của mình, ngang qua chỗ của Ôn Nam Tịch.

Cặp của cô ta hát sách vỡ trên bàn Ôn Nam Tịch rơi xuống.

Sách vỡ rơi xuống đất vang lên tiếng lạch cách lạch cách giống như quân bài domino, Nguyên Thu lập tức hét lên: "Này."

Nhân Khả dừng lại nhìn những quyển sách rơi xuống, sau đó lại nhìn Ôn Nam Tịch về mặt kiêu căng không xin lỗi, ngược lại nhẹ nhàng nhấc chân hát cuốn sách đang nằm trên giày xuống đất.

Nguyên Thu đứng lên nói: "Sao cậu lại thô lỗ như vậy!"

Ôn Nam Tịch đứng lên, đập nắp bình lại.

Nhân Khả nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của Ôn Nam Tịch, chói mắt đến nỗi nước mắt vừa mới ngừng lại sắp trào ra, cô ta quay người rời đi, một câu xin lỗi cũng không có.

"Trời ạ, sao lại có người không biết xấu hổ như vậy?" Nguyên Thu xấn tay áo lên nói.

Ánh mắt Ôn Nam Tịch lạnh lùng cúi người nhặt sách, Nhân Khả trở lại chỗ ngồi một lúc, cố nén nước mắt, lấy sách ra, đeo tai nghe vào nghe viết từ vựng.

Nguyên Thu chạy tới giúp Ôn Nam Tịch nhặt sách. Trong sách có mấy bài thi rơi ra, Ôn Nam Tịch gấp bài thi lại nhét vào trong.

Nguyên Thu vừa nhặt vừa mắng: "Đúng là đồ thần kinh."

Ngủ giữa tiết.

Ôn Nam Tịch nằm bò trên bàn nghe từ vựng rồi ngủ thối, Nguyên Thu ra ngoài rót nước, sau đó quay lại ngồi cạnh Ôn Nam Tịch, dựa sát vào cô nói: "Vừa rồi tớ nhìn thấy Nhan Khả khóc, Chu Na Na đang an ủi cậu ta, nghe nói Phó Diên thích một cô gái, khổ trách Nhan Khả lại điên như vậy."

Ôn Nam Tịch ngồi dậy điều chỉnh âm lượng tai nghe vẫn im lặng không lên tiếng.

Nguyên Thu chặc lưỡi vài cái, nói thảm: "Không biết Phó Diên thích kiểu con gái như thế nào."

Học xong tiết tự học buổi tối, Ôn Nam Tịch đón gió lạnh rời trường, hai tay rút trong túi áo khóa đồng phục cùng Nguyên Thu ra về, Nhan Khả đeo cặp đi ngang qua bọn họ chạy rất nhanh, ra khỏi cổng trường, cô ta trực tiếp gặp một nhóm nam sinh đang bước ra khỏi trường cấp ba số 1.

Phó Diên, Đàm Vũ Trinh và một số người khác cũng ở trong nhóm người đó.

Nhan Khả rút hai tay vào túi đồng phục, ngẩng đầu nhìn Phó Diên, chần chừ muốn nói lại thôi, Phó Diên cúi đầu xuống bấm điện thoại.

Tít tít vài tiếng.

Điện thoại di động trong túi của Ôn Nam Tịch vang lên, cô và Nguyên Thu đi đến ngõ Nam An, tách ra ở đầu ngõ rồi lên lầu đi về nhà. Ôn Hữu Đào đang ở ban công gọi điện thoại, chống nạnh cau mày, Ôn Du cầm cặp để con gái thay giày, mở hồ nghe thấy Ôn Hữu Đào nói cái gì mà tự chăm sóc bản thân.

Cô nghe không rõ lắm, cũng không có hứng thú với chuyện của Ôn Hữu Đào.

Ôn Du nhẹ giọng hỏi: "Con có muốn ăn mì không? Mẹ nấu mì cho con."

"Được ạ." Ôn Nam Tịch tối nay ở căng tin ăn chưa no, cô rửa tay xách cặp vào phòng, lấy điện thoại di động ra.

Ảnh đại diện màu đen gửi tin nhắn đến.

Là tin nhắn vừa này,

Diễn: hình ảnh.

Trong hình là một đề kiểm tra, hình như là đề kiểm tra mới ra của giáo viên vật lý bọn họ. Ôn Nam Tịch chép lại câu hỏi rồi giải trên giấy nháp. Ôn Du mang mì tới, Ôn Nam Tịch vừa ăn vừa giải, hơi nóng phả vào khuôn mặt, cô cắn chiếc đũa giải đề.

Không biết sau bao lâu sợi mì trong tô đã hết chỉ còn lại nước súp.

Ôn Nam Tịch nhắn trả lời: Đúng không,

Diễn: Đúng,

Ôn Nam Tịch: [Ừm]

Ôn Nam Tịch hỏi: Cậu về tới nhà chưa?

Diễn: Vừa mới tới.

Ôn Nam Tịch cầm lấy cây kẹo m út, mở ra, cho vào miệng, nhắn trả lời cậu.

Ôn Nam Tịch: Vậy ngủ ngon.

Diễn: Ngủ ngon.

-

-

Kỳ nghỉ đông đang đến gần, cuối học kỳ lại càng căng thẳng hơn, giữa giờ

còn có bài kiểm tra, điểm của Nhan Khả vẫn thấp hơn Ôn Nam Tịch, cô ta nghĩ rằng nghĩ đến lợi nhuận xuống. Ngày nào cô ta cũng đến trường sớm, tiết tự học vào buổi tối cũng không hề xin nghỉ. Thi cuối kỳ xong là năm cuối cấp chính thức bước vào kỳ nghỉ đông.

Năm nay cô không thể ở lại Nam An đón Tết, phải về quê.

Bởi vì sức khỏe của bà nội Ôn Nam Tịch không tốt, phải về chăm sóc bà nên cả nhà thu dọn hành lý, Ôn Hữu Đào lái xe tới, Ôn Du và Ôn Nam Tịch xách hành lý xuống lầu rồi lên xe.

Thời tiết rất lạnh.

Ôn Nam Tịch mặc áo khoác dày, quàng khăn quàng cổ, ngồi một mình ở ghế sau nghe nhạc bằng tai nghe, không hiểu sao cô lại nhớ đến cái đêm trên xe buýt với Phó Diên nghe nhạc bằng tai nghe của cậu. Cô dùng đầu ngón tay gõ lên điện thoại bấm phát bài "Trời nắng", rồi nhìn ra phong cảnh phía bên ngoài cửa sổ.

Từ đây về quê phải mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Lúc bọn họ đến nơi đã là buổi chiều, cửa nhà vẫn tối tăm như cũ, trong sân có mấy con gà chạy tới chạy lui. Ôn Nam Tịch và Ôn Du xách hành lý vào nhà, thoáng nhìn đã thấy Trương Như Ngọc ngồi trên ghế, hai mắt vô hồn. Người bà mồm mép lợi hại kia nhìn như đã thật sự mắc bệnh nặng rồi.

Ôn Hữu Đào cởi áo khoác nói: "Mẹ mắc bệnh Alzheimer, tôi đã thuê điều dưỡng đến."

Đi điều dưỡng vào phòng, lấy tách trà ra đặt lên bàn, dáng người mập mập đứng sang một bên mỉm cười. Ôn Du chào dì ấy, bà buột tóc lên rồi tiến lên nắm tay Trương Như Ngọc: "Mẹ, chúng con về rồi."

Ôn Nam Tịch đứng bên cạnh Ôn Du, nhìn Trương Như Ngọc.

Trương Như Ngọc ngược mắt lên nhìn Ôn Du, sau khi mắc bệnh Alzheimer, bà

Không nhìn chăm chăm vào Ôn Du bằng ánh mắt không thân thiện như trước đây nữa mà nghiêng đầu xác nhận: "Viện Viện, con và Hữu Đào đã về rồi à?"

Lời vừa nói ra, Ôn Du liền ngậy người.

Sắc mặt Ôn Hữu Đào cũng thay đổi, ông ta tiến lên nói: "Mẹ, đây là Ôn Du, Viện Viện không có ở đây."

"Viện Viện, con chịu trở về với Hữu Đào rồi, Viện Viện—"

Trương Như Ngọc hoàn toàn không phản ứng gì với những lời nói bên ngoài, bà cụ chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, nắm lấy tay Ôn Du không bỏ, trong miệng cứ gọi tên Viện Viện.

Ôn Du tái mặt, hốc mắt rung rung.

Sắc mặt Ôn Nam Tịch trở nên khó coi kéo tay mẹ ra, nói với Trương Như Ngọc: "Ôn Du, mẹ tôi là Ôn Du, tôi là Ôn Nam Tịch."

Trương Như Ngọc ngược mắt lên, trong miệng vẫn gọi: "Viện Viện, con đừng đi, Hữu Đào sau này sẽ rất có tiền đồ."

Ôn Du theo bản năng lùi lại mấy bước.

Ôn Hữu Đào nhìn dì điều dưỡng nói: "Đưa mẹ tôi vào đi, để bà ấy nghỉ ngơi một lát."

Dì điều dưỡng thấy tình hình không ổn vội vàng bước tới đỡ Trương Như Ngọc. Phòng khách trở nên im lặng, Ôn Hữu Đào rót một tách trà, nói: "Mẹ mắc bệnh Alzheimer, cô đừng so đo với bà ấy."

Nói xong, ông ta đặt tách trà xuống, đi theo vào gặp Trương Như Ngọc.

Ôn Du nắm chặt tay Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch kéo tay mẹ: "Mẹ."

Ôn Du ngã ngồi xuống ghế, Ôn Nam Tịch rót cho bà một ly nước, Ôn Du hai mắt đỏ hoe nói: "Từ trước đến nay, cô ta rất biết cách làm cho người khác yêu thích, lúc mới vào nhà này, bà nội đã ngay lập tức ghét bỏ mẹ, nói mẹ không bằng cô ta."

Ôn Nam Tịch cắn răng, im lặng.

Cô nói: "Bệnh Alzheimer thì sao chứ? Những người mắc bệnh Alzheimer thì được quyền coi khinh người khác à?"

Ôn Du liếc nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch mím môi, không nói thêm nữa.

Ngày xưa bà cụ còn sung sức, nên cô thường xuyên tranh luận với bà cụ, bây giờ bà mắc bệnh Alzheimer nên cô phải im lặng tự mình nghiền chết.

Bởi vì về muộn nên Tết Nguyên đán sắp đến.

Ôn Hữu Đào ở đây cũng được xem như người có tiền đồ, thỉnh thoảng có người đến ngồi tâm sự, pha trà. Ôn Du dọn dẹp nhà cửa, Ôn Nam Tịch mỗi ngày đều phải giải đề, thỉnh thoảng bà cụ nhìn thấy cô liền gọi cô một tiếng: "Nhân Khả."

Một câu Ôn Nam Tịch cũng không đáp. Bà cụ ăn quả táo rơi xuống đất, cô nhặt lên cho bà, lau cũng không lau lại mà nhét lại vào tay bà cụ, sau đó bị Ôn Hữu Đào nhìn thấy. Sắc mặt Ôn Hữu Đào lạnh lùng kéo cô ra, Nam Tịch nhìn thấy bộ dáng của bà cụ nhất thời cảm thấy chán ghét.

Trở thành một người đáng ghét.

Ôn Du theo thói quen sửa lại cho bà cụ: "Mẹ, con là Ôn Du."

Ôn Nam Tịch mỗi lần nghe được lời này, đều cảm thấy thương xót cho mẹ, về quê đón năm mới bà cũng không để yên cho hai mẹ con bọn họ.

Hôm nay,

Ôn Du ngồi dưới gốc cây ngoài sân lột bắp, Ôn Nam Tịch đeo tai nghe ngồi bên cạnh giúp bà lột, mấy người hàng xóm đi tới ngồi cạnh họ trò chuyện, một trong số những người hàng xóm thở dài: "Năm nay ngày càng có ít người trở về làng."

Ôn Du cười nói: "Đúng vậy, mọi người ở thành phố lớn ăn tết cả rồi."

Người hàng xóm kia tên là Triệu Khiết.

Bà ta nói: "Nơi này của chúng ta, người được gả đi tốt nhất chắc chắn là Ngụ Viện Viện."

Nói xong, bà ta mới phản ứng lại, theo bản năng liếc nhìn Ôn Du. Ôn Du dừng lại, chỉ cụp mắt xuống, Ôn Nam Tịch nhìn người tên Triệu Khiết kia, một người hàng xóm khác trả lời: "Viện Viện có năng lực, năm ngoái cô ấy về quê, nhà nào cũng đến ngồi trò chuyện. Hiện tại, cô ấy lái xe hơi sang trọng, sống trong biệt thự. Con gái cũng rất xinh đẹp giống như một nàng công chúa, gặp mọi người đều mỉm cười, tính cách rất tốt".

Ôn Nam Tịch nắm tay Ôn Du, muốn đưa bà rời đi.

Ôn Du không muốn thất lễ lộ liễu như vậy, bà rất để ý, ấn chặt cổ tay Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch điều chỉnh âm lượng tai nghe, giọng nói của bọn họ vẫn không ngừng vang lên. Ngụ Viện Viện tốt bụng, Ngụ Viện Viện ân cần, Nhan Khả xinh đẹp và hào phóng, Nhan Khả lễ phép đàng hoàng, Nhan Khả có thành tích học tập tốt, toàn đứng nhất nhì trường.

Ôn Nam Tịch hít thở không thông.

Bên kia truyền đến tiếng quát tháo, ba người hàng xóm đang nói chuyện phớt lờ, nói một tiếng với Ôn Du rồi đứng lên, Ôn Nam Tịch thậm chí không ngẩng đầu lên, không để ý tới bọn họ.

Ôn Du buông trái bắp ra.

Ôn Nam Tịch tháo tai nghe, nhìn về phía Ôn Du, lúc này cô mới lên tiếng: "Mẹ, con sẵn sàng đi đến tận cùng trái đất, xa thật xa, đến khi nào không còn nghe được tin tức gì về hai mẹ con bọn họ nữa."

Ôn Du ngược mắt nhìn, nắm chặt cổ tay con gái, không nói một lời.

-

-

Năm nay trời qua rất nhanh, kỳ nghỉ cuối cấp lại rất ngắn.

Năm nay Ôn Nam Tịch vẫn chăm chỉ ôn bài, lười ra ngoài giao lưu xã hội nhưng cũng không tránh khỏi miệng bà cụ, mở miệng ra là Viện Viện, Nhân Khẩu, sau đó lại kêu Ôn Du vì việc học của Nam Tịch nên trở về Đa Thành trước.

Ôn Hữu Đào cũng bận rộn với công việc nên nhờ người chăm sóc kỹ Trương Như Ngọc, sau đó thì thu dọn đồ đạc trở về Đa Thành.

Ngày cô trở lại Đa Thành, giao thông tắc nghẽn, xe bị kẹt ở chợ đêm, Ôn Nam Tịch thấy rất nhiều người xuống xe đi bộ về nhà nên cũng mở cửa xe tự mình đi bộ về.

Ôn Du muốn đi theo.

Ôn Hữu Đào một mình lái xe mệt mỏi, gọi Ôn Du trở về, Ôn Nam Tịch nói: "Mẹ, không sao, một mình con đi bộ về, tiện thể đi dạo ở ngõ Nam An."

Đây là nơi mà bọn họ đã sống hơn mười năm, Ôn Du dừng lại, để con tự mình đi.

"Nhớ trở về ăn tối nhé."

"Dạ."

Ôn Nam Tịch mặc áo khoác đỏ, quàng khăn trắng đi vào đoàn người đông đúc đang đi bộ, hôm nay có chút ánh nắng chiều vào.

Ôn Nam Tịch chậm rãi đi bộ, qua cổng trường trung học số 2 là tới ngõ Nam An.

Có rất nhiều người ở trạm xe buýt.

Phó Diên mặc áo khoác đen, cúi đầu bấm điện thoại di động, nổi bật giữa đám đông.

Đàm Vũ Trinh mua một chiếc điện thoại di động mới, đứng trước mặt cậu, mở điện thoại lên, ấn vào camera, gọi một tiếng: "Phó Diên."

Phó Diên tùy ý ngược mắt lên.

Tách một cái, một bức ảnh đã thành hình, Phó Diên lười biếng nói: "Cậu nhảm chán quá rồi đó, xóa đi."

"Tớ mới mua điện thoại, xem thử xem." Đàm Vũ Trinh nghịch nghịch, "Này, cô bạn gái này xinh quá... Hình như tớ đã từng gặp ở đâu rồi, hình như cậu cũng gặp qua rồi đó?"

Cậu ta xoay điện thoại lại cho Phó Diên xem.

Phó Diên liếc nhìn Ôn Nam Tịch đứng ở đầu ngõ Nam An, cô chỉ vô tình lọt vào ống kính, khuôn mặt một bên được ánh nắng chiều vào đẹp như tranh vẽ, chiếc áo khoác đỏ rất hợp với cô, còn chiếc khăn quàng cổ màu trắng khiến cô trông sang trọng, trắng trẻo.

Cậu và cô một trái một phải cùng chụp chung một bức ảnh.

Cậu không ghét bức ảnh chụp này nữa, xoay người đi về phía ngõ Nam An,

nói: "Cậu về trước đi."

"Đừng xóa ảnh."

"Này, Phó Diên!" Đàm Vũ Trinh sững sờ vài giây, sau đó lại nhìn bức ảnh trong điện thoại, đột nhiên, cậu ta như đã hiểu ra điều gì đó.

-

-

Ôn Nam Tịch đi vào đầu ngõ, muốn đến quán Internet, bỗng chiếc mũ trên cổ bị người nào đó kéo lại, cô quay người bắt gặp ánh mắt của Phó Diên, cậu đang đứng ở đầu hẻm, tay rút túi quần nắm chiếc mũ của cô, ấm áp như ánh mặt trời mùa đông, hơi nướng mảy nói:

"Về rồi à?"

Ôn Nam Tịch khựng lại, nướng mảy: "Ừm, tôi về rồi."

Chương 19: C19: Chương 19

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Trong dịp Tết Nguyên Đán hai người cố liên lạc với nhau, nhà Phó Diên ở Phúc Châu cậu cố cùng bố mẹ tới Hải Thành thăm họ hàng, còn Ôn Nam Tịch không đi đâu cả ngày ở nhà làm đề, đêm giao thừa cậu gọi cho cô và chúc mừng năm mới.

Đúng lúc Ôn Nam Tịch đang định trả lời cậu thì Ôn Hữu Đào tới gõ cửa phòng, cô vội vàng nói chúc mừng năm mới rồi cúp máy.

—

Phó Diên cười mũ ra, hỏi: "Định đi đâu?"

Ôn Nam Tịch đang giấu hai tay vào ống áo, lúc này duỗi ra, chỉ về hướng quán Internet.

Phó Diên gật đầu, nhìn về phía cửa hàng tiện lợi: "Mua chút gì đã."

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng đi theo cậu, cô không cần mua gì nên đứng ở cửa hàng tiện lợi đợi, một lúc sau Phó Diên đi ra trong tay cầm một chai sữa bò ấm đưa đến tay cô.

Mi mắt Ôn Nam Tịch công công nhận lấy, đầu ngón tay lạnh công của cô đã

thấy ấm hơn. Hai người bước xuống bậc thang hướng về quán Internet, Ôn Nam Tịch ngược mắt hỏi: "Cậu vừa từ quán Internet ra à?"

Phó Diên rũ mắt nhìn cô: "Không, tôi đến nhà giáo viên chúc Tết."

"Ồ." Ôn Nam Tịch gật gù đầu, chiếc khăn quàng cổ theo động tác của cô mà trượt xuống một vòng. Phó Diên thấy thế cầm lấy chiếc khăn quàng sau đó cúi đầu quấn quanh cổ cho cô. Trong ngõ nhỏ có người đi ngang qua Phó Diên liền giữ lấy cô nép vào bên trong, Ôn Nam Tịch thấy ánh mắt của những người đi ngang qua đó cứ hướng về phía này. Cô đỏ mặt quay đầu về phía sườn mặt của Phó Diên.

Sau khi sửa lại khăn quàng cổ hai người vào ngõ đi vào quán Internet, Ôn Nam Tịch cầm ống hút vào chai sữa uống vẫn còn ấm, Phó Diên đi nhận thẻ lấy máy số 5 và số 6.

Ánh quản lý quán không nghĩ lễ đứng sau quầy thu ngân cười như không cười mà nhìn hai người bọn họ.

Phó Diên nhận lấy thẻ quàng tay qua vai cô, ngăn ánh mắt ánh quản lý nhìn cô rồi đi về phía máy. Cậu cúi xuống bật máy cho cô, Ôn Nam Tịch kéo ghế ngồi xuống. Phó Diên cũng ngồi xuống chiếc máy số 5 bên cạnh, đôi tay thon dài ấn vào bàn phím khởi động máy.

Ôn Nam Tịch đặt chai sữa xuống mở màn hình lên đeo tai nghe, hỏi: "Cậu định viết code à?"

Giọng Phó Diên lười nhác, điệu bộ tùy ý: "Cậu muốn làm gì? Tôi chơi với cậu một lát."

Đôi mắt Ôn Nam Tịch sáng lên đến gần cậu và nói: "Chơi CrossFire đi."

CrossFire là trò chơi mà trước đây Phó Diên thường chơi, sau đó Ôn Nam Tịch cũng học cách chơi từ cậu, hai người trước giờ chưa bao giờ lập thành một đội. Phó Diên nhìn vào mắt cô, mỉm cười: "Được."

Ôn Nam Tịch đã trở thành đồng đội của cậu trong game.

Phó Diên đeo tai nghe vào di chuyển chuột mời cô vào tổ đội, trong đội chỉ có hai người, tai nghe được bật to hết cỡ, có thể được nghe thấy rõ lời đối phương nói.

Ôn Nam Tịch cảm thấy rất tuyệt khi chơi trò chơi này, có thể trút hết mọi khó chịu của mình lên từng viên đạn ảo. Cô thấy tài khoản của Phó Diên có chiến tích rất ấn tượng, dường như cậu có thể làm bất cứ điều gì một cách dễ dàng, cứ nhẹ nhàng mà đi đến vị trí cao nhất. Phó Diên phát hiện ra cô cũng rất mạnh, có thể nhắm bắn mục tiêu một cách chuẩn xác.

Ôn Nam Tịch xử lý đối thủ đang dùng toàn lực chiến bới.

Không ngờ lại chộp phải một tổ đội, họ mắng Ôn Nam Tịch rồi định ngắm bắn cô, đối phương vừa nói xong đã bị Phó Diên bắn một phát đạn vào đầu.

Ôn Nam Tịch không khởi học theo Nguyên Thu, tâm tắc mấy cái trên lòng mày hiện lên vài phần thích thú.

Bây giờ tổ đội kia coi hai người là kẻ thù, Phó Diên bảo Ôn Nam Tịch lên chỗ cao, cô thao tác điều khiển nhân vật không ngừng chạy lên, tiếng súng vang khắp bốn phương.

Bốn phía đều dọa đánh Ôn Nam Tịch đã kịp trốn thoát, chốc chốc nghe thấy tiếng súng lại chạy ra.

Phó Diên xử lý từng người một dựa theo tiếng súng của đối thủ.

Sau khi lên đến chỗ cao Phó Diên đứng ở đó, xông lên chiến đấu với từng người một, thậm chí còn giết chết lính bắn tỉa ở tầng đối diện quả là một kẻ tàn nhẫn không thích nói nhiều.

"Còn hai người nữa, phía dưới bên phải." Giọng nói của Phó Diên vang lên

trong tai nghe, Ôn Nam Tịch đã nhìn thấy hai người đó đang âm thầm trườn tới, thậm chí còn nghe thấy giọng nói của Phó Diên, đôi phương nhân nhón chóng lùi xuống, Ôn Nam Tịch điều khiển nhân vật gương súng nhắm vào hai người đang nhấp nhô đó bắn từng phát một.

Nhìn thấy bọn họ bị hạ gục Ôn Nam Tịch mở to hai mắt rất kích động, nghêlêng đầu cười với cậu.

Khóe mắt Phó Diên nhìn thấy nụ cười của cô trong mắt cũng hiện lên ý cười: "Còn muốn đánh tiếp không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Đánh, đánh."

Lúc này cô giống như một con bạc đỏ mắt muốn chơi vui vẻ thêm vài lần nữa để quên đi mọi lo lắng.

Thế là hai người lại bắt đầu, cậu dẫn đầu, cô cũng rất thông minh điểm nhân vật không ngừng tăng lên, Ôn Nam Tịch hạ được đôi thủ thì rất vui vẻ, mọi phiền phức trong năm mới tựa hồ đều được giải tỏa. Trở về hiện thực, cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhìn đồng hồ thì thấy đã gần năm giờ rưỡi rồi, nói: "Phó Diên, tôi phải về nhà ăn tối."

Phó Diên nhìn đồng hồ, nói: "Đi thôi."

Sau đó Ôn Nam Tịch rút thẻ ra đưa cho cậu, Phó Diên đi tới quầy giao thẻ, anh quản lý vừa làm việc vừa nói chuyện với cậu. Ôn Nam Tịch đứng đó đợi một lúc, thấy bọn họ vẫn còn ở đó trò chuyện cô ra khỏi quán Internet trước, vừa bước ra đã thấy một nam sinh đi tới, cậu nam sinh nhìn thấy Ôn Nam Tịch ánh mắt sáng lên vẻ mặt dè dặt đứng trước mặt cô.

Ôn Nam Tịch cảm thấy nam sinh này nhìn rất quen mắt, nhưng theo bản năng lùi lại, dựa vào tường: "Xin lỗi, có chuyện gì sao?"

"Ôn Nam Tịch, xin chào, tôi tên là Trần Hào, trước đây tôi đã đưa cho cậu một bức thư tình."

Ôn Nam Tịch hơi sững sốt, khó trách cảm thấy có chút quen quen ra là bạn học cấp 2, cô có chút xấu hổ không biết bức thư tình nào là cậu đưa, nhìn Trần Hạo nói: "Xin lỗi, tôi bận học quá, chưa đọc những bức thư đó."

Cô nói thẳng,

Trần Hạo dừng một chút có hơi xấu hổ, bởi vì cái tên Ôn Nam Tịch luôn xuất hiện ở hai vị trí đầu bảng xếp hạng của trường đương nhiên là đặt việc học lên hàng đầu, Trần Hạo gật đầu, "Không sao, sau khi tốt nghiệp có thời gian cậu có thể đọc nó."

Nói xong cậu bước nhanh vào cửa lại gặp một thiếu niên hai tay rút túi quần, dáng người cao lớn, che khuất rất nhiều ánh sáng, cậu thờ ơ nhìn qua. Ánh mắt của Phó Diên nhìn về phía cậu ta mấy giây, không nường đường, Trần Hạo sững sốt chỉ có thể chen qua một chỗ nhỏ bên cạnh cậu.

Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn xem Phó Diên có tới không liếc mắt thấy cậu chặn đường lúc Trần Hạo bước vào, cậu ngoảnh mặt đi hai tay rút vào túi quần đi về phía cô.

Ôn Nam Tịch cảm thấy trong đôi mắt lạnh đăm đăm kia có thêm vài phần lạnh lẽo. Cô chõ hai tay vào túi áo khoác cùng cậu đi về phía con hẻm, Phó Diên trầm giọng nói: "Tốt nghiệp rồi cũng không cần đọc thư tình."

Tìm Ôn Nam Tịch đập thình thịch ngược lên nhìn cậu. Phó Diên rũ mắt xuống nhìn cô, họ nhìn nhau vài giây.

Ôn Nam Tịch quay mặt đi, qua loa lấy lệ nói: "Tôi chỉ nói cho có lệ với cậu ấy chút thôi."

Phó Diên hừ nhẹ một tiếng.

Đi đến dưới nhà Phó Diên nhìn cô đi lên lầu, Ôn Nam Tịch vẫy tay với cậu lòng mày cong cong xinh đẹp vô cùng. Sau khi Phó Diên nhìn cô đi lên mới

lấy điện thoại di động ra gọi xe.

Trời đang tối dần.

Sau khi Phó Diên lên xe, Đàm Vũ Trinh gửi cho cậu một bức ảnh.

Phó Diên lưu ảnh và trả lời.

Diên: Cảm ơn.

Đàm Vũ Trinh đã có thể hoàn toàn chắc chắn rằng cô gái này chính là người cậu để ý.

-

-

Sau khi trở lại Đa Thành Ôn Hữu Đào bận rộn đến mức chân không chạm đất, gần như phải ở lại công ty đến mười một, mười hai giờ đêm. Ở nhà chỉ có hai mẹ con, thật sự rất thoải mái, Ôn Nam Tịch làm bài tập, học lớp phụ đạo với cô Tề, Ôn Du thì nấu ăn, chăm sóc con gái, ngày nghỉ còn lại rất ít.

Chỉ bao lâu nữa, học kỳ thứ hai của cấp ba sẽ bắt đầu.

Chương 20: C20: Chương 20

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Mỗi dịp khai giảng là thời điểm nhộn nhịp nhất ở ngõ Nam An. Ôn Nam Tịch xuống lầu cùng Nguyên Thu, tinh thần Nguyên Thu hôm nay cực kỳ phấn chấn xem ra kì nghỉ lễ vừa qua rất vui vẻ mỉm cười nắm lấy tay Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch luồn một tay từ trong ống tay áo nắm lấy tay cô bạn thả vào đó một quả trứng luộc còn ấm nóng.

"Mẹ tớ làm, trứng trà đó."

"Trứng trà dì làm là ngon nhất." Nguyên Thu oà một tiếng, xé bọc giấy bạc ra, cắn một miếng, hương trà tràn ngập, "Mỹ vị nhân gian."

"Nếu dì mở cửa hàng tớ chắc chắn sẽ tới ủng hộ hàng ngày."

Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười.

Hai người đi về phía cổng trường, xe buýt dừng lại học sinh lần lượt xuống xe hòa vào đám đông đến trường. Phó Diên đeo tai nghe đi giữa nhóm người, đeo cặp trên vai và bấm điện thoại di động, Đàm Vũ Trinh đi bên cạnh nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng cô gái.

Một lúc sau, mơ hồ nhìn thấy cô ấy ở cổng trường đi cùng bạn, nhanh chóng bước vào trường và hòa vào đám đông khuất tầm nhìn. Đàm Vũ Trinh

không còn cách nào khác đành thu hồi tầm mắt.

Phó Diên vẫn không biết gì.

Nguyên Thu ăn trứng nhanh đến mức bị nghẹn, Ôn Nam Tịch chạy đến căng tin mua cho cô một chai sữa đậu nành nóng. Nguyên Thu nuốt lòng đồ trứng xuống uống một ngụm sữa đậu nành, vỗ nhẹ vào ngực: "Suýt thì nghẹn chết rồi."

Ôn Nam Tịch vỗ lưng cô, nói: "Lần sau phải cẩn thận chút."

"Ừm ừm." Hai người lên lầu đi vào lớp học, vừa đi vừa nói chuyện, nhìn đã thấy Nhan Khả ngồi ở trên bàn trên cổ tay đeo một chiếc lắc tay nhỏ nhắn tinh xảo, chiếc váy đồng phục học sinh mới toanh, tóc đuôi ngựa buộc cao, nụ cười rạng rỡ và tỏa sáng.

Nhan Khả tự tin, kiêu ngạo đã trở lại, sau năm mới về cô đơn cuối năm ngoái đã không còn thấy nữa. Xung quanh cô ta có rất nhiều người, họ nhìn về phía Ôn Nam Tịch, liếc một cái rồi quay đi trò chuyện với người khác thỉnh thoảng còn bật cười.

Nguyên Thu nheo mắt lại, tặc lưỡi hai lần, kéo Ôn Nam Tịch ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Không phải tinh thần cậu ta bị tổn thương sao? Năng lực hồi phục cũng mạnh đấy."

Ôn Nam Tịch vẫn bình tĩnh, kéo ghế ngồi xuống sát cặp đi, hôm nay cô thoa son dưỡng khuôn mặt trắng nõn, một bạn nam đi ngang qua cửa sổ lớp liếc một cái về phía Ôn Nam Tịch.

Nhan Khả nhìn thấy ánh mắt của bạn nam đó lại nhìn Ôn Nam Tịch hơi héch càm, vẫn là vẻ kiêu ngạo.

Ngày đầu tiên đến trường thật bận rộn. Sau lễ chào cờ họ vội trở lại lớp, một số học sinh viết lên bảng đen, tất cả đều là về kỳ thi tuyển sinh đại học, báo hiệu kỳ thi tuyển sinh đại học sắp đến.

Ôn Nam Tịch chạy hội thảo xong thì trở về chỗ ngồi người đầy mồ hôi, cô dùng khăn nóng lau đi. Nguyên Thu thích ăn uống nên đã mang sôcôla đậu cho bạn, hai người họ chia cho nhau.

Tiếng chuông vào học vang lên.

Trương Vũ Xuyên đến muộn với kết quả thi cuối kỳ của học kỳ trước, ông đã cắt tóc ngắn hơn nhiều vào dịp năm mới nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn không thay đổi. Kể từ khi ông làm chủ nhiệm lớp đến nay, Ôn Nam Tịch và Nhan Khả luôn rượt đuổi nhau giành lấy hai vị trí đầu các lớp khác khó có thể chen vào.

Ông đặt bài thi và bảng điểm xuống, cười nói: "Nam Tịch lần này vẫn xếp hạng nhất, 702, tiến bộ rất lớn."

"Nhan Khả là 690, thứ hai, các em khác thành tích cũng tiến bộ không ít, các em đều rất xuất sắc thầy rất tự hào."

Kể từ lần đó bài kiểm tra của Nhan Khả không bao giờ vượt qua được Ôn Nam Tịch sẽ luôn kém vài điểm, các bạn cùng lớp không còn dám nói gì với Ôn Nam Tịch nữa, câu nói "ngàn năm đứng thứ hai" cũng biến mất vào quá khứ.

Nguyên Thu nhìn Nhan Khả với một nụ cười trên khuôn mặt, Nhan Khả bước tới lấy bảng điểm và bài kiểm tra có vẻ như đã đủ bình tĩnh chấp nhận hiện tại.

Nguyên Thu có chút bất mãn nói: "Cậu ta là giả vờ hay thật sự không quan tâm vậy? Lúc trước mỗi lần đạt điểm cao đều tỏ ra trịch thượng khinh thường người khác cho nên mới thích người khác gọi cậu là "ngàn năm đứng thứ hai." Bây giờ cũng không ai nhắc tới biệt danh này với cậu ta nên tổn thương cậu ta phải gánh chịu cũng ít hơn cậu rất nhiều".

Ôn Nam Tịch im lặng lật bài thi ra.

Nguyên Thu nhìn ra sự khác biệt, quay đầu nói: "Có lẽ chúng ta không tệ bằng cậu ta cho nên những chuyện đó không thể làm được."

Ôn Nam Tịch nghe xong liền ăn thêm một viên sôcôla mà Nguyên Thu đưa cho vừa đắng vừa ngọt.

Bên kia Nhan Khả cầm bài thí và phiếu điểm, trên mặt mỉm cười nhưng đầu ngón tay lại nắm chặt phiếu điểm chăm chú nhìn thành tích xuất sắc của Ôn Nam Tịch.

Chú Na Na liếc nhìn cô ta có chút lo lắng, tiến lại gần: "Khả Khả."

Nhan Khả buông lỏng tay, trên mặt mỉm cười nhìn Chú Na Na nói: "Có chuyện gì vậy?"

Chú Na Na dừng lại, cười nói: "Không có gì, cậu cho tớ xem bài kiểm tra một chút, tớ muốn đổi chiếu."

"Bụp." Nhan Khả ấn bài kiểm tra lên bàn.

-

-

Buổi chiều có tiết thể dục.

Các giáo viên cũng thông cảm cho đám học sinh khi phải đối mặt với phiếu điểm ngay sau kì nghỉ lễ nên cũng không chiếm thời gian này, giáo viên thể dục cũng quan tâm đến các học sinh nên chỉ tập hợp lại và cho phép họ được tự do di chuyển. Nếu không những đứa trẻ này sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Học sinh cuối cấp có áp lực nào là không lớn, cơ hội được nghỉ ngơi thì sẽ lập tức nắm bắt lấy. Các giáo viên cũng không muốn bức ép quá.

Sau khi giải tán, một số bạn học đi chơi cầu lông.

Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thư ngồi trò chuyện xem người khác đánh cầu lông. Nguyên Thư suy nghĩ một lúc, thấy ánh nắng rất đẹp nên kéo Ôn Nam Tịch đi chụp ảnh.

Ôn Nam Tịch tháo tai nghe lại gần cô bạn hai người cùng nhau chụp ảnh, sau đó Nguyên Thư cảm thấy chụp ảnh nắng và lá cây ổn hơn, Ôn Nam Tịch thấy ảnh cô bạn chụp cũng đẹp nên cố tình đưa tay vào trước máy ảnh của cô ấy và thực hiện một cử chỉ.

Ở đầu bên kia, Nhan Khả đang ngồi tránh nắng trong đại sảnh trò chuyện cùng mấy cô gái, Tô Phù ngồi khoanh chân thấy Nhan Khả bây giờ tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, không còn suy sụp như trước nữa mới chống đùi lên nhìn cô ta hỏi: "Khả Khả, cậu có biết cô gái mà Phó Diên thích là ai không? Hay là Phó Diên căn bản không thích cô gái nào?"

Nhan Khả nghe xong liền nguợc mắt nhìn Tô Phù, nói: "Tôi không biết, chỉ là mẹ nói với tớ rằng tương lai rất khó xác định, bây giờ cậu ấy thích cô ta nhưng sau này thì không ai biết được."

Nghe có vẻ khá dễ dàng. Hơn nữa, mẹ của Nhan Khả có vẻ rất cởi mở, thật sự sẽ nói với Nhan Khả chuyện này.

Tô Phù hơi sững sốt, vô thức nhìn Chu Na Na.

Chu Na Na nghe vậy, gió thổi qua tóc của các cô gái tung bay, cô ta nhìn Nhan Khả: "Chớ nên, bây giờ cậu cũng không quan tâm lắm nữa, phải không?"

Nhan Khả gạt đầu: "Ừm, tớ không quan tâm. Dù sao cũng sẽ học cùng trường đại học với cậu ấy, sau này tớ sẽ biết tất cả những gì cần biết."

Cô ta có vẻ không để ý chút nào nhưng lại dời tầm mắt, nhìn thấy Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thư đang chụp ảnh ở đó, Ôn Nam Tịch nhìn mặt trời lọt vào ống kính của lá cây,

Xoẹt một tiếng.

Nhan Khả như bị kích thích đứng dậy bước nhanh về phía sân chơi, đứng trên bậc thềm đại sảnh hét lên: "Ồn Nam Tịch!"

Ồn Nam Tịch vừa mới cùng Nguyên Thu chụp ảnh xong, nghe thấy tiếng hét liền quay người lại, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt làm nổi bật làn da trắng nõn xinh đẹp.

Nhan Khả dùng đầu ngón tay túm váy đồng phục học sinh toàn thân run rẩy. Trong lòng tự nhủ không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Giọng nói lạnh lùng của Ôn Nam Tịch truyền đến: "Có chuyện gì vậy?"

Nhan Khả nghiến răng nghiến lợi cảm thấy không thể nào, nhắm mắt lại quay người rời đi.

Có nhiều người chụp ảnh như vậy, Ôn Nam Tịch sẽ không phải là người đầu tiên.

"Cậu ta bị làm sao vậy?" Nguyên Thu nhìn bóng lưng Nhan Khả xoay người rời đi, Ôn Nam Tịch lắc đầu thu hồi tầm mắt ngồi trở lại trên bậc thềm. Điện thoại kêu bíp QQ có tin nhắn.

Diên: Cậu đang học lớp giáo dục thể chất phải không?

Ồn Nam Tịch sững sốt: Làm sao cậu biết?

Diên: Tôi nghe thấy ai đó gọi tên cậu dưới gốc cây.

Diên: Ôn Nam Tịch.

Ồn Nam Tịch: Các cậu cũng học thể dục à? Cậu lại lười biếng trốn dưới gốc cây nữa à?

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch: Cậu cứ từ từ mà trốn đi, tôi về phòng học đây,

Diên: Tôi cũng về.

Ôn Nam Tịch bĩu môi tắt điện thoại cùng Nguyên Thu đứng dậy trở về phòng học.

-

-

Ngày đêm ngược bắt đầu được viết trên bảng đen.

Đếm ngược từ 100 ngày, mỗi ngày sẽ có một bạn học lên xóa trừ đi một ngày và điền số mới vào. Điểm của Ôn Nam Tịch ổn định ở mức khoảng 700. Điểm này đủ để vào Đại học Bắc Kinh, nhưng đề phòng trường hợp xấu nhất Phó Diên nói vào tháng 5 rằng muốn cùng cố chỗ Ôn Nam Tịch mạnh hơn.

Ngày quốc tế Lao động, trường học đóng cửa trong hai ngày. Thời tiết đang chuẩn bị bước vào mùa hè.

Sau khi ăn xong bữa trưa, cô nói với Ôn Du: "Mẹ, con đi tìm Nguyên Thu."

Ôn Du dọn bàn, gạt đầu nói: "Đem theo ô đi, bên ngoài nắng lắm."

"Vâng,"

Ôn Nam Tịch lấy một miếng lê nhét vào miệng, sau đó cầm chiếc ô nhỏ ở cửa ra vào mở cửa đi ra ngoài, Ôn Hữu Đào cũng vừa lái xe đến công ty, Ôn Nam Tịch đi xuống lầu thì nhìn thấy khởi thai ra từ xe ông ta. Cô đi đến bên xe buýt, bắt xe buýt 328 là chuyến gần nhất để đến Vân Thượng

Xe buýt vừa đến gần ga Vân Thượng đã nhìn thấy Phó Diên đang dựa vào bảng chờ cô, thấy xe buýt đến gần cậu ngược mắt lên nhìn cô giữa không

trung, Ôn Nam Tịch mỉm cười nhẹ bước tới từ cửa sau xe. Cô cầm cặp, mặc đồng phục đi về phía cậu, Phó Diên đứng thẳng người dẫn cô đi về phía con đường rợp bóng cây.

"Cậu ăn cơm chưa?" Ôn Nam Tịch mở ô ra để che nắng, lúc này đã quá giữa trưa.

Phó Diên đi vào ô trên người thoáng thoáng có mùi thơm, cúi đầu đáp: "Ăn rồi, cậu thì sao? Lấy lý do gì để tới đây?"

Ôn Nam Tịch mỉm môi, cười nói: "Nói đi đến chỗ của Nguyễn Thư."

Phó Diên nghe xong, mỉm cười.

Chiếc ô cạ vào tai nên cậu cầm lấy giờ cao lên. Hai tay Ôn Nam Tịch buông ra nghịch nghịch con búp bê cùng đi đến Vân Thượng, tới căn cứ bí mật của cậu. Bên trong bật điều hòa, cô thu ô lại đặt lên tủ giày, thay giày rồi để cặp lên ghế sofa bên cạnh, Phó Diên đóng cửa bật đèn trong nhà.

Ôn Nam Tịch cởi áo khoác đồng phục lộ ra bộ đồng phục học sinh ngắn tay ngồi trên ghế sofa lấy sách ra, Phó Diên đi đến tủ lạnh lấy một chai sữa và một hộp socola đặt lên bàn tiện thể cậu cầm ống hút đưa cho cô, Ôn Nam Tịch nhận lấy cười nói cảm ơn.

Phó Diên ngồi xuống bên cạnh lấy tập đề thi lật xem. Cậu tiến lại gần cô xem xét câu hỏi, Ôn Nam Tịch dùng đầu ngón tay chỉ vào những câu hỏi phía trên, Phó Diên nói rõ ràng: "Đã biết X-N (....)..."

Ôn Nam Tịch cầm bút chăm chú lắng nghe.

Thình thoảng lại cầm sữa lên uống, bóc vỏ bọc sô cô la ra ăn, thấy cậu đang nghiêm túc giảng bài, cô đưa socola đến bên miệng cậu, cậu hơi dừng một chút rồi cũng cúi xuống cắn ăn.

Ôn Nam Tịch hỏi: "Có đặng không?"

Phó Diên nhớ tới điều gì đó mở ngăn kéo lấy ra một hộp kẹo, mở hộp đưa qua: "Cái này ngọt."

Trong miệng Ôn Nam Tịch còn có sữa, cô nuốt xuống và ăn kẹo vô cùng hưng phấn, nheo mắt lại nói: "Thật ngọt."

Phó Diên nhìn cô mấy giây hơi nhếch nhếch khóe môi cúi đầu tiếp tục giảng bài.

Những gì cậu đang nói bây giờ về cơ bản là những câu hỏi do các giáo viên của trường cấp ba số 1 đưa ra. Hàng năm, trường cấp ba số 1 đều cử một số học sinh đến Đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa và các trường khác học hỏi. Giáo viên của Trường cấp ba số 1 sẽ ra đề cập nhật hơn về cơ bản sẽ ổn định hơn, có một số khác biệt về đội ngũ giáo viên giữa hai trường nhưng Trường cấp ba số 2 rất gần với Trường cấp ba số 1 nên tỷ lệ nhập học cũng tăng lên một cách đáng kể trong những năm gần đây.

Ôn Nam Tịch cắn đầu bút lắng nghe, hai người đều rất chăm chú thời gian trôi qua rất nhanh.

Giờ nghỉ giải lao Phó Diên lên lầu lấy sổ ghi chép. Ôn Nam Tịch nhìn xem bên kia máy tính còn có robot, phim ảnh đứng dậy đi tới cúi sờ sờ đầu robot. Kết quả không biết đã nhấn phải nút nào đèn trong phòng đột nhiên chuyển sang màu cam và mờ đi, cô sững sốt, cúi đầu muốn đổi lại nhưng lại không thấy nút nào vì đầu của robot có màu đen.

Phó Diên từ trên lầu đi xuống.

Ôn Nam Tịch lập tức quay lưng giấu con robot đi, ngược mắt lên giải thích: "Tôi không biết đã ấn vào đâu, đèn trong phòng bị đổi màu rồi."

Sau khi Phó Diên đi xuống, cậu đặt cuốn sổ lên bàn kéo cô lại rồi cúi xuống ấn nút, Ôn Nam Tịch cũng muốn nhìn xem nhưng chân lại đá phải robot dọn dẹp, con robot rời đi. Sau khi quét sàn xong, xung quanh hộp là ngôi nhà đang được lau chùi.

Ôn Nam Tịch sững sờ nắm lấy tay áo Phó Diên.

Phó Diên đành phải đứng thẳng người cụp mắt xuống nhìn cô, vẻ mặt Ôn Nam Tịch có chút ngây thơ, nhìn vào mắt cậu: "Cái kia, con robot ấy có phải quá nhânh nhẹn không?"

Cô nắm lấy tay áo cậu bằng cả hai tay. Phó Diên cụp mắt nhìn cô khõe môi hơi nhếch lên có hơi buồn cười.

Ôn Nam Tịch mỉm cười xấu hổ, dựa vào bàn ngẩng đầu lên: "Con robot này là do cậu làm ra phải không?"

"Tôi chỉ thay đổi chương trình một chút thôi."

Ôn Nam Tịch gật đầu, cúi đầu suy nghĩ.

Phó Diên nhìn thấy phần cổ của cô lộ ra khi cô cúi đầu, mùi hương cam thoang thoang tỏa ra từ cơ thể thiếu nữ, cậu dừng lại và nhìn đi chỗ khác. Phải đi thôi. Ôn Nam Tịch lại kéo tay áo cậu có vấn đề muốn hỏi cô suy nghĩ một chút, Phó Diên nhìn thấy cô nghiêng người vô thức ôm lấy eo cô.

Vòng eo của cô gái quá gầy, vạt áo đồng phục được nhét vào trong eo, đầu ngón tay của cậu gần với làn da của cô.

Khoảng khắc đó tim cô đập rất nhânh, đôi mắt đen láy của Phó Diên nhìn chằm chằm cô: "Ôn Nam Tịch, ngẩng đầu nhìn tôi."

Chương 21: C21: Chương 21

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Ánh đèn trong phòng màu vàng quýt tựa như ánh được chụp ra từ cuộn phim, Ôn Nam Tịch nghe thấy giọng cậu bèn ngẩng lên, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt cô trong sáng đơn thuần.

Phó Diên không nhìn được, đầu ngón tay khẽ dùng sức thêm.

Cô ngẩng đầu, ánh đèn chiếu xuống giữa hai người, lúc này Ôn Nam Tịch mới ý thức được điều gì rồi mắt đi theo bản năng, Phó Diên dõi theo cô hỏi: "Cậu còn muốn hỏi gì nữa không?"

Giọng rất lười biếng.

Ôn Nam Tịch mím môi, hôm nay cô thỏa chút dưỡng môi ăn đồ xong sơn dưỡng cũng đã trôi hết nhưng bờ môi vẫn căng mọng, ánh mắt cô rơi xuống bên cạnh, hỏi: "Cậu định lên đại học sẽ học ngành gì, khoa học máy tính sao?"

Phó Diên ừm một tiếng.

Ôn Nam Tịch mừng tượng đến cảnh cậu ngồi trước máy tính gõ code, cảnh cậu mặc áo sơ mi trắng tay cầm máy tính đi trong vườn trường, cảnh cậu sẽ đứng bên cạnh bàn học khẽ cười nghe người bên cạnh nói chuyện nhưng lại

vô cùng nổi bật, cảnh bị một cô gái nào đó chặn lại tỏ tình cậu sẽ rút tay vào túi quần nói lời xin lỗi, hoặc gạt đầu đồng ý thử xem.

Ôn Nam Tịch không biết tại sao mình lại nghĩ đến những điều này, nhưng nam sinh trước mặt lúc này vẫn đang mặc bộ đồng phục màu xanh trắng là màu sắc cô quen thuộc nhất.

Cô nghĩ ngực bụng ông tay cậu ra giống như trước kia nhón chân lên ôm cổ cậu. Phó Diên ngẩn người, một giây sau cậu đưa tay ôm lấy eo kéo cô vào lòng mình, cúi đầu vùi vào cổ cô.

"Ôn Nam Tịch, cùng thi vào Đại học Bắc Kinh nhé."

Cô khẽ ừm một tiếng, rất nhẹ.

Cậu ôm cô vào lòng, bờ môi dưới sự khấn chế khẽ chạm vào mái tóc hương quýt nơi cô in lại thật sâu trong lòng.

-

Robot dọn dẹp xong quay lại yên lặng chờ đợi, Phó Diên thay đèn lại thành màu trắng. Lúc này đồ ăn vừa gọi cũng được giao đến, Phó Diên đem vào để lên bàn trà.

Ôn Nam Tịch cầm bình sữa uống má và vánh tai đều ứng đồ, cô cầm bút giải đề.

Phó Diên ngồi xuống bên cạnh lấy đồ ăn ra đẩy một phần đến bên tay cô, Ôn Nam Tịch lặng lẽ đặt bút và đề sang một bên, Phó Diên lấy đĩa ra, hỏi: "Có uống coca không?"

Ôn Nam Tịch lắc lắc chai sữa, "Tôi có sữa rồi."

Phó Diên ừm một tiếng đứng dậy đi qua tủ lạnh lấy một lon coca rồi lại ngồi xuống bên cạnh hai người cúi đầu ăn cơm. Ôn Nam Tịch không ăn được

nhiều thit nên gấp vài miếng sang chỗ cậu, "Tôi không ăn hết được."

Phó Diên bèn ăn hết giúp cô.

Ăn uống dọn dẹp xong Phó Diên đi mở cửa sổ cho bớt mùi. Ôn Nam Tịch vừa ăn no nên không muốn động bò trên cửa sổ nhìn ra ngoài, đây là khu thương mại Vân Thượng có rất nhiều người tới đây mua đồ, đối diện là công viên đầy cây cối xanh tươi.

Phó Diên rửa tay xong ngồi xuống dựa lưng vào sofa mở điện thoại lên.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy ảnh nền trên vòng bạn bè của cậu là ảnh cô chụp hôm đón năm mới, không biết vòng bạn bè của cậu đăng gì có rất nhiều thông báo nhưng cậu lại không bấm xem. Ở QQ cậu gần như không có gì, bây giờ hầu hết học sinh đều chuyển qua dùng Wechat rồi bởi nó tiện hơn QQ nhiều.

Nhưng ảnh đại diện của cậu giống với bên QQ màu đen vô cùng cá tính.

Phó Diên đeo tai nghe lên nhét một bên qua tai cô, Ôn Nam Tịch điều chỉnh lại tai nghe, nghe thấy bài Nathan Road của Hồng Trác Lập, bài nhạc vang lên bên tai rất hay. Ôn Nam Tịch có chút lười biếng, ít nhiều cũng hiểu được tại sao Phó Diên thích ở một mình, ở một mình rất tự do thoải mái có thể làm rất nhiều việc mình muốn làm.

Bây rưỡi tối Ôn Nam Tịch phải về, cô ôm áo khoác đeo balo lên, Phó Diên đóng cửa lại hai người cùng đi xuống trạm xe buýt vừa đi vừa nói chuyện, có người đi xe đạp tới Phó Diên kéo cô sang giúp cô chặn lại, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu hỏi, "Cậu có biết đạp xe không?"

Phó Diên rũ mắt nhìn cô, "Cậu hỏi thừa à?"

Ôn Nam Tịch cười: "Nhưng tôi không biết."

Phó Diên khựng lại hơi bất ngờ, "Lên đại học sẽ dạy cậu."

Ôn Nam Tịch lại cười cười, ánh đèn đường phủ xuống, buổi tối không còn nóng nực như ban ngày nữa khá mát mẻ, đường hai người đi đến trạm xe bus khá xa, cậu dứt tay vào túi quần về thiếu niên tràn đầy sức sống.

Đến trạm xe bus.

Đúng lúc xe tới Ôn Nam Tịch lấy thẻ ra vẫy tay với cậu rồi quẹt thẻ lên đi về phía sau xe, Phó Diên đứng ở bên ngoài nhìn theo.

Trong xe không nhiều người, Ôn Nam Tịch ngồi xuống ghế ở giữa quay đầu nhìn cậu lại vẫy tay, đôi mắt sáng lạn vẻ đẹp đặc trưng của thiếu nữ.

Phó Diên nhìn theo mãi cho đến khi chiếc xe khuất khỏi tầm nhìn.

-

Ôn Nam Tịch ngồi thẳng người lưng dựa vào ghế, điều hòa trong xe khá lạnh nên ôm chặt lấy áo khoác.

Về đến nhà, Ôn Hữu Đào và Ôn Du đang ngồi trên sofa, ông đang xem bảng điểm của Ôn Nam Tịch, Ôn Du thấy con về thái lập tức đứng lên hỏi, "Tôi con ăn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch thay giày, nhìn qua bảng điểm trên tay Ôn Hữu Đào, trả lời mẹ: "Con và Nguyên Thư ăn gà hầm, khá ngon."

"Quán ở đầu đường kia sao?" Ôn Du khẽ hỏi.

Ôn Nam Tịch gật đầu đi qua bàn trà lấy nước uống, Ôn Hữu Đào gấp bảng điểm lại ngẩng đầu nhìn cô, "Đã nghỉ xong muốn chọn trường nào chưa?"

Với thành tích bây giờ của cô, Ôn Hữu Đào cũng hiểu rồi.

Ôn Nam Tịch ăn nước, không trả lời.

Ôn Hữu Đào thấy cô như vậy, nheo mắt, "Với thành tích này của con thì thi đỗ được rất nhiều trường, nhưng cũng chỉ có mấy trường tốt nhất đó."

"Vào đại học Bắc Kinh đi."

Ôn Nam Tịch nhìn Ôn Hữu Đào, không đáp.

Dường như cô có thể mừng tượng ra được cảnh nhập học, Ôn Hữu Đào giúp cô xách hành lý, trên con đường ngập bóng cây của Bắc Đại gặp được mẹ con Ngụ Viện Viện, bọn họ sẽ vui vẻ nói cười, gương mặt Ôn Hữu Đào sẽ hiện lên sự dịu dàng và khêu gợi Nhân Khá.

Ôn Nam Tịch nhìn mẹ, Ôn Du đứng ở một bên dịu dàng nhìn cô.

Ôn Nam Tịch mím môi lại lấy thêm một trái nho nữa cầm balo đi về phòng, "Bàn sau đi ạ."

Thấy thái độ như vậy Ôn Hữu Đào nhíu mày, ông nói: "Nếu con muốn thi vào Thanh Hoa cũng được, nhưng con học tự nhiên, Bắc đại hợp hơn."

Uỳnh.

Ôn Nam Tịch đóng cửa phòng lại.

Sắc mặt Ôn Hữu Đào càng trở nên khó coi hơn.

Ôn Du đi vào bếp không lên tiếng không tham dự bất kỳ cuộc thảo luận nào.

-

Còn một tháng là thi đại học rồi, sau khi dạy xong cô Tề chuẩn bị một số trang bị cần thiết trước khi thi cho Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch cười nhận lấy, "Cảm ơn cô Tề, em rất thích ạ."

Cô Tề xoa mái tóc cô, "Cổ lên, khi nào có điểm thì nói với cô, có thể cô sẽ cho em được một vài lời khuyên."

"Được ạ."

Ôn Nam Tịch và Ôn Du cùng tiễn cô Tề xuống lầu, bốn giờ chiều ánh mặt trời rực rỡ, ba người cùng xuống tầng một thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng lại. Ngu Viện Viện đeo kính râm, mặc chiếc váy liền thân màu đen đi xuống, tay xách túi xách chuẩn bị đi lên thì thấy ba người.

Bà ta khẽ bỏ kính xuống, gọi một tiếng, "Cô Tề, đã lâu không gặp."

Cô Tề nghe vậy thì cười đi về phía Ngu Viện Viện, "Cô Ngu, đúng là đã lâu không gặp rồi."

"Gần đây cô Tề thế nào rồi?" Giọng Ngu Viện Viện dịu dàng, cười hỏi cô Tề.

Cô Tề cười gật đầu, cô dịu dàng, nụ cười trên mặt chân thành, bộ dáng vui vẻ.

Ôn Nam Tịch nhìn sang Ôn Du theo phản xạ.

Sắc mặt Ôn Du nhàn nhạt, Ôn Nam Tịch nhìn về phía cô Tề không ngờ cô Tề lại quen Ngu Viện Viện nhìn có vẻ quan hệ giữa họ cũng không tệ, tâm trạng cô bắt đầu phức tạp cảm giác như vô hình bị phản bội.

Nói chuyện được một lát thì Ngu Viện Viện lại đeo kính râm lên, gật gật đầu khẽ nhìn sang Ôn Nam Tịch và Ôn Du, sau đó đi vào ngõ Nam An.

Sắc mặt Ôn Nam Tịch không được tốt lắm không giấu được cảm xúc của mình.

Cô Tề quay lại, cười vẫy tay chào hai mẹ con, dịu dàng nói, "Ôn Du, Ôn Nam Tịch cô đi đây."

Ôn Nam Tịch không nhìn được mà hỏi, "Cô Tề, cô quen người phụ nữ ban này sao, quan hệ rất tốt ư?"

Cô Tề nghe vậy thì cười đáp, "Năm ngoài khi đi dạy thêm cô Ngụ có mời cô đến làm gia sư cho con gái cô ấy, nhưng khi ấy cô không muốn rời đi nên đã từ chối, cô ấy khá tốt, sau đó còn hẹn cô làm sao để giúp con gái nâng cao trình độ môn Vật Lý."

Ôn Nam Tịch khựng lại, "Vậy sao?"

Cô Tề gật đầu, vẫy tay "Cô đi đây."

Ôn Nam Tịch không giơ tay lên được.

Ôn Du cười tiễn cô lên xe, thấy cô Tề lên xe xong Ôn Du bảo Ôn Nam Tịch cười một chút, Ôn Nam Tịch ngây ra nhìn nụ cười của cô Tề cô cũng cười. Có thể thế giới này đều như vậy, dù không thích vẫn phải tươi cười, đây gọi là lớp mặt nạ.

Sau khi cô Tề rời đi Ôn Nam Tịch có chút thất vọng, hai mẹ con cùng đi lên lầu, Ôn Du thấy cô như vậy thì nói: "Con biết tại sao bà nội lại thích Ngụ Viện đến vậy không?"

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt của Ôn Nam Tịch đã trầm xuống lắc đầu.

Ôn Du thở dài một tiếng: "Bởi vì cô ta biết cách làm người khác hài lòng. Mấy năm đó khi mẹ và bố con hẹn hò mỗi lần về quê Ngụ Viện Viện đều sẽ đến thăm nói chuyện với bà, cô ta không giả chỗ bố con nhưng có thể khiến tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy cô ta rất tốt."

Ôn Nam Tịch khẽ cắn răng, "Đây không phải là giả dối sao?"

Ôn Du nghe vậy thì cười, "Nhưng cô ta lại làm ra được."

Ôn Nam Tịch không lên tiếng nữa.

Ôn Du nói, "Được rồi, đừng nghĩ nhiều vậy nữa, thi đại học cho tốt."

"Vâng ạ."

-

Gần đến ngày thi bầu không khí ở khối 12 khá căng thẳng, Nhân Khả vẫn kiên nhẫn như cũ, Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu mỗi ngày đều đi cùng nhau.

Giữa đó có một hôm Nhân Khả và mẹ cùng đến Bắc Kinh thăm Bắc đại, cô ta chụp rất nhiều ảnh, trở về cho Châu Na Na xem.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên thỉnh thoảng cũng sẽ làm đề nhưng số lần ít đi rất nhiều, mỗi ngày cô đều làm đề đến rất muộn, chỗ để bình nước của balo thường xuyên có kẹt m út là cậu cho cô.

Mùng bảy đến mùng chín là ba ngày diễn ra kỳ thi, năm nay hai trường số 1 và số 2 cùng trao đổi điểm thi. Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu đến trường số 1, Nguyễn Thu bèn kéo Ôn Nam Tịch đi xem chỗ ngồi của Phó Diên và Đàm Vũ Trinh. Năm nay không ngoài dự đoán, Phó Diên sẽ là trạng nguyên vậy Đàm Vũ Trinh sẽ là bảng nhãn.

Chỗ ngồi của họ ở tổ bốn lớp 12-1, hàng ghế cuối cùng cạnh cửa sổ.

Nguyễn Thu cười nói: "Đây chính là chỗ của hai người họ, chỗ của Phó Diên ở cạnh lối đi còn Đàm Vũ Trinh ngồi bên cửa sổ, thỉnh thoảng Đàm Vũ Trinh sẽ xuống hút thuốc, còn Phó Diên hình như ở lại trong lớp ngủ, cậu ấy thường lười biếng rồi ngủ, bỏ ra bàn ấy."

Ôn Nam Tịch nhìn chỗ ngồi ấy, có thể tưởng tượng ra được cảnh cậu dựa lưng vào ghế nghịch điện thoại.

Nhân Khả cầm bút thước đi vào phòng học đi về phía chỗ ấy, Nguyễn Thu lập tức kéo Ôn Nam Tịch rời đi, nói: "Cô ta may thật đấy, bốc trúng chỗ đó."

Ôn Nam Tịch ìm một tiếng, cùng Nguyên Thu đi tìm chỗ ngồi của mình.

Ôn Nam Tịch ở lớp số 4, còn Nguyên Thu ở lớp số 8.

Mà lúc này ở trường cấp ba số hai, Đàm Vũ Trinh và Phó Diên đi lên tầng ba, lúc đi qua lớp 12-1, Phó Diên nhìn qua bên trong, lập tức tìm thấy chỗ của Ôn Nam Tịch.

Đàm Vũ Trinh thấy cậu nghiêng người nên cũng nhìn qua, cười hỏi: "Đang tìm chỗ của vị kia của cậu à?"

Phó Diên thu lại ánh mắt, "Đã thấy rồi."

Đàm Vũ Trinh cười vài tiếng, "Vào ngày hôm đó ở cửa hàng tiện lợi cô ấy nhận được thư tình cười đùa với bạn thân, lúc ấy cô cười tươi với chúng ta một cái cậu đã động lòng rồi?"

Phó Diên không trả lời đi lên tầng ba. Đàm Vũ Trinh cười ha ha ngồi vào lớp số 4.

Kì thi đại học năm 2016 chính thức bắt đầu.

Bánh xe vận mệnh bắt đầu lăn bánh, lạch cạch, lạch cạch, những âm thanh nặng trĩu vang lên....

Chương 22: C22: Chương 22

Editor: NU

Beta: Bảo Trần

—

Kỳ thi ba ngày trải qua giống như khi học sinh im lặng đọc sách giáo khoa. Thi xong về nhà, lặng lẽ ôn tập rồi chờ đợi kỳ thi tiếp theo. Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu đều như vậy, không ai đề cập gì đến đề thi để ổn định tâm lý.

Ba ngày qua, chỉ có Ôn Du đến cùng với Ôn Nam Tịch, bà ăn diện một chút, lộ ra vẻ đẹp dịu dàng nhất, bà và Ngu Viện Viện đứng ở một bên, không có ý định nói chuyện với Ngu Viện Viện. Ngu Viện Viện đeo kính râm nhìn bà, thỉnh thoảng lại xem điện thoại. Ngày thứ ba, chồng của Ngu Viện Viện cũng đến. Ông ta mặc vest đi giày da, đứng một lúc rồi rời đi.

Bình thường, các bậc phụ huynh sẽ kính ngạc cảm thán trước vẻ ngoài xuất sắc của bồ mẹ Nhan Khả, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều không có tâm trạng để ý tới, bởi vì tâm tư của bọn họ đều đổ dồn vào những đứa trẻ trong phòng thi.

Ôn Hữu Đào cũng tới một lát, Ôn Du cụp mắt xuống, Ôn Hữu Đào nói xong, đánh mắt nhìn sang Ngu Viện Viện, sau đó nghe điện thoại thì rời đi. Khi tiếng chuông vang lên, thí sinh trong phòng thi dường như sống lại, Ôn Nam Tịch vừa bước ra khỏi phòng thi liền nhìn thấy bóng lưng của Ôn Hữu Đào, cô liếc nhìn Ngu Viện Viện đang nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay tháo kính râm của mình xuống.

Vẫn là bộ dạng cao quý như thường lệ.

Sau đó, các học sinh khác cũng ùa ra khỏi phòng thí, Ôn Nam Tịch đi ngang qua lớp của Nguyễn Thu, nhìn thấy Nguyễn Thu đang xếp hàng nộp bài thí đứng đó vẫy tay chào cô ấy.

Ôn Nam Tịch đứng ở cửa phòng học lớp 4 đợi một lát, sau khi Nguyễn Thu nộp bài xong lập tức chạy ra ngoài, cười nói: "Sao nhanh thế? Chắc là cậu viết xong từ rất sớm rồi chứ gì."

Ôn Nam Tịch và Nguyễn Thu tay trong tay bước xuống lầu, nói: "Tớ viết rất lâu mới xong, không nhìn thời gian, cứ cắm đầu viết thôi."

Nguyễn Thu cười ha hả nói: "Trong phòng thí của tớ có một người bạn nam, viết xong thí trực tiếp nằm sấp xuống bàn ngủ, tớ nhìn qua cứ tưởng là học bá nào đó, hóa ra lại là thằng ngốc lớp 12-10 kia."

Ôn Nam Tịch khẽ cười.

Nhan Khả cũng từ trong phòng đi ra, cô ta cùng mấy bạn học đang vừa xuống lầu vừa bàn luận về đề thí, nghe loáng thoáng thì cô ta cũng làm xong từ rất sớm.

Mỗi người đều như con chim bay về tổ, về với cha mẹ của mình.

Nguyễn Thu chạy đi tìm bà nội.

Ôn Nam Tịch đi về phía mẹ, hiềm khi cô nhìn thấy bà ăn mặc như thế này, váy màu nhạt nhẹ nhàng mềm mại như đóa phù dung, Ôn Du mở cốc nước đưa đến, bên trong là đường phèn và tuyết lê: "Con uống một chút đi, trời nóng quá."

Ôn Nam Tịch nhận lấy, ngậm ống hút trong miệng uống, Ôn Du vuốt tóc cô, nhẹ nhàng hỏi: "Sao rồi? Có ổn không con?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Cũng ổn ạ."

Ôn Du thở phào nhẹ nhõm, bàn tay đang cầm nắp cũng thả lỏng một chút.

Nhan Khả bên này cũng chạy tới chỗ của mẹ cô ta, nắm lấy cánh tay của Ngu Viện Viện bắt đầu làm nũng như một đứa trẻ, Ngu Viện Viện liền đưa cô ta ra ngoài. Ôn Nam Tịch cũng nắm lấy cánh tay Ôn Du, vừa lúc nhìn thấy Nguyên Thu và bà, Ôn Du cùng Ôn Nam Tịch đi tới, mỉm cười chào bà, bà nội thở dài nắm tay Ôn Du: "Mẹ Nam Tịch hôm nay thật là xinh đẹp."

Ôn Du khẽ mỉm cười: "Bà nội, mấy ngày nay Nam Tịch đã làm phiền bà rồi."

Bà nội lắc đầu: "Ây dà, không phiền, hai đứa nhỏ chơi ngoan như vậy bà rất mừng. Nguyên Thu của chúng ta chỉ thích chơi với Nam Tịch thôi."

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu nhìn nhau, Nguyên Thu liền cười tươi.

Bốn người bước ra ngoài, Ôn Du cùng bà nội trò chuyện, Ôn Nam Tịch thì nói chuyện với Nguyên Thu. Ôn Du không ngừng cảm ơn bà nội vì Ôn Nam Tịch thường xuyên đến tìm Nguyên Thu. Kỳ thật Ôn Nam Tịch cũng không đến đó nhiều lắm, cô chỉ lấy Nguyên Thu ra làm cái cớ, chỗ nên bà nội ngỡ ngàng nhận lấy rất nhiều lời cảm ơn, trong lòng còn khá vui vẻ.

Ra khỏi cổng trường.

Bên ngoài có phóng viên đang phỏng vấn, Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu sợ bị camera ghi lại nên cùng hai người lớn chen vào đám đông rồi rời khỏi trường cấp 3 số 1. Trước cổng trường số 1 cũng có một đám đông, phóng viên đang quay những người khác, một số nam sinh trường đeo khẩu trang tránh né phóng viên.

Một phóng viên bắt được một bạn, hỏi đề tài năm nay có khó hay không, có chắc chắn phần thắng hay không.

Cậu nam sinh kia nói: "Cũng được. Không khó lắm. Cũng đã dự đoán được từ trước".

Không biết người phóng viên hỏi gì đó, cậu nam sinh kia nói: "Vậy thì phải hỏi Thủ khoa chúng tôi."

"Thủ khoa? Thủ khoa của bạn ở đâu? Mới đó mà đã biết ai là thủ khoa rồi sao?"

Phóng viên có chút hưng phấn. Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu bước tới. Nguyên Thu mỉm cười nhìn phóng viên giờ micro tìm kiếm Phó Diên khắp nơi, cô ấy nhỏ giọng nói với Ôn Nam Tịch: "Nếu cậu ấy thực sự được phỏng vấn, video chắc chắn sẽ hot chỗ xem."

Gương mặt kia của Phó Diên là đủ để hạ gục tất cả.

Ôn Nam Tịch mỉm cười không nói gì.

Có rất nhiều học sinh đổ về nên hẻm Nam An rất sôi động. Đầu hẻm chặt kín học sinh, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống khiến khung cảnh trở nên vô cùng đẹp đẽ, ngay cả những mảng tối trong ngõ cũng tràn đầy sức sống. Nhà Ôn Nam Tịch tương đối gần, rất nhanh đã gần đến nhà, Ôn Du phải về chuẩn bị bữa tối.

Nhìn thấy hẻm Nam An có nhiều học sinh như vậy khiến cho cô cũng muốn cùng Nguyên Thu đi giải trí thư giãn một chút.

Nguyên Thu đã ngo ngoe rục rịch ý định đó từ lâu. Cô ấy giữ chặt lấy tay Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch mỉm cười và nói "Đi thôi".

Sau đó hai người đưa bà nội về nhà trước. Nguyên Thu để cặp xuống, nắm tay Ôn Nam Tịch đi về ngõ Nam An. Dọc đường đều là học sinh đang uống trà sữa, ăn trái cây, ăn kem, hoặc vừa đứng vừa nói chuyện với nhau, Nguyên Thu muốn ăn lẩu oden ở cửa hàng tiện lợi nên hai người đi bộ đến đó.

Cửa hàng tiện lợi rất đông đúc, ở đó có một nhóm học sinh đang đứng, trong đó có Phó Diên và Đàm Vũ Trinh, Nhan Khả cũng ở đó, cô ta đang

ngẩng đầu lên nói chuyện với bọn họ.

Ánh nắng chiếu lên bức tường phía sau bọn họ, tràn đầy hơi thở thanh xuân. Phó Diên nghe Đàm Vũ Trinh nói chuyện, khẽ cười mỉm cười, có chút tùy ý, Nguyên Thư đứng Ôn Nam Tịch, đang định nói chuyện thì gặp mấy cô gái lớp 12-3 đang gọi họ. Nguyên Thư trước đây đã từng học chung lớp phụ đạo với mấy cô gái lớp đó, vẫn giữ mối quan hệ với nhau.

Ôn Nam Tịch nghe bọn họ cười nói.

Đàm Vũ Trinh ở đầu bên kia đứng Phó Diên, Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch trong nhóm nữ sinh, cô khẽ mỉm cười nghe các bạn nói chuyện, thỉnh thoảng lại bị đẩy ra bên ngoài.

Khi Nhan Khả nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, sắc mặt hơi thay đổi, sự hoảng sợ lại bắt đầu.

Cũng may buổi tối ba nhà cùng nhau ăn cơm, Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đứng nói chuyện một lúc, chuẩn bị rời khỏi ngõ Nam An, trước khi rời đi, Phó Diên đi vào một cửa hàng tiện lợi rồi lại đi ra. Đàm Vũ Trinh khoác tay lên vai cậu, tiến lại gần hỏi: "Cậu vào trong đó làm gì vậy?"

Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, cúi đầu nhấn điện thoại, đi ra ngoài với Trinh Vũ Đàm, cũng không trả lời cậu ta.

Nhan Khả nhìn Phó Diên, cô ta cũng muốn biết cậu đi vào đó để làm gì.

Sau khi ra khỏi con hẻm, Nhan Khả không khỏi nhìn lại chỗ của Ôn Nam Tịch, nhân viên cửa hàng tiện lợi bước ra đưa hai quả dâu tây đường phèn đặc biệt lớn vào tay Ôn Nam Tịch. Trái tim Nhan Khả bị đá kích mạnh, cô ta nghiền răng nghiền lợi, không muốn tin cũng không muốn suy nghĩ nhiều nhìn đi chỗ khác.

-

-

Người bán hàng nói cô người mua cho cô hai quả dâu tây với đường phèn. Ôn Nam Tịch cũng không có gì ngạc nhiên, đoán chắc là cậu mua, Nguyên Thu rất tò mò, ôm lấy cô hỏi: "Là ai là ai thế hả?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu không nói, đưa một cái cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu nhận lấy, nói: "Chắc chắn là do một chàng trai nào đó thích cậu nên mới tặng."

Những nữ sinh khác mỉm cười nói: "Ôn Nam Tịch xinh đẹp như vậy, đoán chừng ngày nào cũng có người tặng quà cho cậu ấy đây."

Nguyên Thu cười khúc khích.

Người thật sự thường xuyên nhận được quà là Nhan Khả, đôi khi trong hộp bàn của Nhan Khả có thể nhét cả một ngăn đồ ăn vặt, loại đồ ăn vặt khiến người ta thèm thuồng. Ăn đường phèn dâu tây xong, sau đó tạm biệt mọi người, Ôn Nam Tịch tạm biệt Nguyên Thu rồi trở về nhà ăn tối.

Thi đại học xong còn phải trở lại trường.

Những năm trước, sau khi thi đại học, rất nhiều học sinh vứt sách, năm nay mọi người đều rất lý trí, không còn điên cuồng ném sách vở nữa.

Có điều không ít học sinh ở khu dạy học sẽ bật loa tỏ tình với người nào đó.

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu dựa vào lan can, nghe bọn họ ngây ngô thỏ lỏ, sau đó chờ đợi phản hồi. Nhan Khả và một nhóm nữ sinh đang đứng trên lan can bên kia nói chuyện trong nhà đã sắp xếp chuyến du lịch vào kỳ nghỉ hè, chắc là sẽ đi đến nước Anh.

Lúc này, mọi người đều nghe thấy trường cấp ba số 1 bên cạnh có một cô gái đang dùng loa tỏ tình với Phó Diên.

Âm thanh rất lớn, rất hay.

"Phó Diên, tớ sẽ thi đậu cùng trường đại học với cậu! Chờ tớ!"

Nhan Khả sau khi nghe xong thì bĩu môi, theo bản năng nhìn về phía Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu xoay người đi xuống lầu, Nguyên Thu đứng vào vai Ôn Nam Tịch, "Cậu có nghe thấy cách vách không? Là tớ tinn đây."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng. Hai người rời khỏi trường học.

Đêm đó Ôn Nam Tịch tắm rửa xong, vừa ngồi ở bên giường liền nhìn thấy tin nhắn từ Q/Q, dừng lại một chút nhấp chuột mở.

Diên: Nghỉ hè có kế hoạch gì không?

Ôn Nam Tịch lau tóc, giọt nước nhỏ xuống màn hình điện thoại, mấy giây sau cô gửi tin nhắn.

Ôn Nam Tịch: Có lẽ tôi sẽ đi du lịch cùng mẹ.

Diên: Ừ.

Diên: Gia đình tôi cũng đã thu xếp đi nước ngoài.

Diên: Tôi sẽ mang quà về cho cậu.

Đầu ngón tay của Ôn Nam Tịch đặt trên màn hình rất lâu, nhưng cuối cùng lại không hề ấn xuống. Kỳ nghỉ đã chính thức bắt đầu, Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu có rất nhiều cuộc hẹn, nhưng phần lớn đều là ăn không ngồi rồi, ở nhà đọc sách, hoàn toàn buông thả bản thân, trong khi Ôn Du làm rất nhiều món ăn đa dạng cho cô.

Ngày 20.

Kết quả thi đại học đã được công bố.

Đêm đó, Ôn Hữu Đào trở về, một nhà ba người ngồi trong phòng khách, Ôn Hữu Đào hỏi Ôn Nam Tịch: "Con định nộp đơn vào trường nào?"

Ôn Nam Tịch bóc quả óc chó ăn, bình tĩnh nói: "Con tự mình quyết định."

Ôn Hữu Đào nheo mắt lại, một lúc sau mới đứng dậy nói: "Tùy con."

Ông ta đi được mấy bước, quay lại nhìn Ôn Du: "Cô dạy ra đứa con gái giỏi thật đấy."

Ôn Du không nói một lời, sau đó Ôn Hữu Đào mở cửa đi ra ngoài. Ở công ty ông ta còn có việc, cửa đóng sầm lại, trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con. Nam Tịch nhìn mẹ, Ôn Du dừng lại một chút ngồi xuống bên cạnh, nắm tay cô nói: "Dù con có quyết định thế nào mẹ cũng sẽ ủng hộ."

"Mẹ biết con trách mẹ vô dụng, rời xa ông ấy một bước cũng không dám."

"Nam Tịch, mẹ đã thích ông ấy từ rất lâu rồi, lâu đến mức nếu ông ấy quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần thôi, thì mẹ có thể quên đi hết mọi phiền muộn."

"Năm nay mẹ cũng đã nghĩ đến việc rời đi. Nhưng Nam Tịch à, nếu mẹ rời đi thì con phải làm sao bây giờ? Mẹ không có kính tế, cũng không thể ngay lập tức cho con đủ cơm ăn áo mặc, cho nên mẹ mới kiên trì cho đến bây giờ."

"Con hãy cứ chọn ngôi trường mà con thích, nơi tràn đầy hy vọng cho tương lai. Với mẹ vậy là đủ rồi."

Ôn Nam Tịch bật khóc, siết chặt tay mẹ gật đầu.

-

-

Paris, Pháp.

Trở lại khách sạn, Phó Diên ngồi trước bàn máy tính, Đàm Vũ Trinh cũng đi vào, theo sau là Nhan Khả, thêm mấy đứa nhỏ cũng đang muốn đi theo, Đàm Vũ Trinh đuổi bọn nhỏ đi.

Phó Diên ngồi vào ghế dựa. Đàm Vũ Trinh đứng ở phía sau, chống hông quan sát.

Trên thực tế, Phó Diên không cần phải kiểm tra điểm, bởi vì đã có rất nhiều trường học bắt đầu điện thoại tới muốn mời cậu nhập học. Thành tích của cậu 749 điểm, chỉ thiếu một điểm.

Điểm của Đàm Vũ Trinh là 710. Khi bọn họ chiêu mộ Phó Diên, họ cũng sẽ chiêu mộ Đàm Vũ Trinh. Nhan Khả sớm đã kiểm tra điểm thi của mình, đạt 695, vừa đủ để vào Đại học Bắc Kinh.

Nhìn thấy điểm của Phó Diên, mắt Nhan Khả sáng rực lên. Thấy những ngón tay thon dài của Phó Diên đang nhấn trên bàn phím, nhập lại mã số thí sinh, số ID và mật khẩu.

Mã thí sinh và số ID này có hơi quen.

Giao diện hiện ra. Hiện lên tất cả các thông tin về Ôn Nam Tịch.

Sắc mặt Nhan Khả trong nháy mắt tái nhợt, cô ta không khỏi tiến tới gần Phó Diên: "Phó Diên."

Giọng cô ta run run: "Sao cậu lại biết thông tin của cậu ta?"

Ôn Nam Tịch thi được 712 điểm, đủ điểm vào Đại học Bắc Kinh, Phó Diên thở phào một hơi.

Nhan Khả gần như phát điên, cô ta muốn bước tới hỏi.

Đàm Vũ Trinh thở dài, chạy nhanh đến ngăn cô ta lại, nói: "Bạn gái của cậu

ấy đó, nhất định là cậu ấy đến để kiểm tra."

"Cái gì? Bạn gái?" Nhan Khả lùi về phía sau mấy bước, cả người đung vào ghế, mấy giây sau cô ta mới tỉnh táo lại, chạy đến chỗ Phó Diên: "Phó Diên, cậu thích Ôn Nam Tịch sao?"

Phó Diên đóng trang web lại, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía cô ta, không trả lời nhưng ngầm đồng ý.

Sắc mặt Nhan Khả tái nhợt, liếc nhìn món quà được đặt trên sô pha mà cậu chuẩn bị, cảm thấy choáng váng. Cô ta chợt tỉnh táo lại nhìn về phía Phó Diên: "Cậu có chắc là cậu thích cậu ta không? Cậu ta thích cậu sao? Phó Diên, cậu biết không, tớ và cậu ta là kẻ thù không đội trời chung."

Phó Diên cau mày, ánh mắt lạnh lùng.

"Cậu nói gì?"

Nói gì cơ?

Nhan Khả không biết nên nói thế nào, nói cô ta không vừa mắt Ôn Nam Tịch, nên cậu không thể thích Ôn Nam Tịch được, cô ta nên làm gì bây giờ, phải làm sao đây, làm sao đây?

Trái tim cô ta gần như tan vỡ.

Cô gái đó thật sự chính là Ôn Nam Tịch, điều mà cô ta luôn nghi ngờ từ trước tới nay cuối cùng cũng đã xảy ra. Cô ta đứng ngây ngốc trong vài giây, sau đó xoay người lại bước ra ngoài.

Đàm Vũ Trinh thấy thế cũng đi theo.

-

-

Ngày điền nguyện vọng.

Ôn Nam Tịch ngồi trước máy tính, tin nhắn Q/Q vang lên. Phó Diên đã trở lại Đa Thành và nói với cô rằng cậu sẽ đến Nam An sau. Ôn Nam Tịch quay mặt đi, không trả lời tin nhắn của cậu.

Cô gõ lên màn hình.

Đại học Lê Thành.

Cùng lúc đó, Phó Diên cũng bấm chữ Đại học Bắc Kinh trên điện thoại. Sau khi gõ xong, cậu nhấn vào khung trò chuyện Q/Q: "Tôi đang ở tầng dưới nhà cậu, xuống đi."

Điện thoại của Ôn Nam Tịch vang lên. Cô liếc nhìn nó, không trả lời rồi đóng trang web lại.

Căn phòng chìm vào bóng tối, Ôn Nam Tịch sờ những viên sô cô la ở bên cạnh cho vào miệng nhai, có chút đắng, có chút ngọt.

Điện thoại reo lên có người gọi đến, là một dãy số từ Đa Thành. Nó reo rất lâu.

Ôn Nam Tịch gửi ảnh chụp màn hình đến ảnh đại diện Q/Q màu đen, chưa đầy một giây, cuộc gọi đã bị cúp, trên màn hình là đơn đăng ký do Ôn Nam Tịch điền.

[Đại học Lê Thành]

Không phải Đại học Bắc Kinh.

Những cuộc điện thoại cuối cùng cũng dừng lại. Hình đại diện Q/Q màu đen cũng không hiển thị hoạt động nữa.

Dưới đèn neon lập lờ, Phó Diên đang đứng trên lối đi bộ nhìn ảnh chụp

màn hình mà cô gửi qua, gió thổi tới mang theo một tia khô nóng, cậu cầm một túi quà trên tay, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà, không biết tại sao những câu hỏi ngày đó của Nhan Khả lại hiện lên trong đầu cậu.

Cậu vẫn không để tâm đến nó.

Cậu mở Q/Q, bấm vào ảnh đại diện của cô soạn tin nhắn, xương ngón tay của chàng trai khẽ run lên.

Diên: Ôn Nam Tịch

Diên: Cậu chưa bao giờ thích tôi đúng không?

Diên: Ôn Nam Tịch

Diên: Cậu nói đi.

Thật lâu, thật lâu sau, ảnh đại diện của cô sáng lên.

Ôn Nam Tịch: Xin lỗi cậu.

Ba từ vô cùng nhẹ nhàng.

Răng rắc, Phó Diên bẻ gãy điện thoại, cậu như bị treo lơ lửng giữa không trung. Cậu cúi đầu nhìn vào màn hình, đứng tại chỗ một lúc lâu, ngón tay vừa cử động, cuối cùng cậu cũng ấn vào số của cô, gọi lại thêm lần nữa.

Tít tít tít.

Vài tiếng vang lên, đầu bên kia cúp máy.

Phó Diên tiếp tục gọi đi gọi lại, điện thoại vang lên vài tiếng rồi cúp máy, sau đó một giọng nói máy móc vang lên: "Xin lỗi, số bạn gọi hiện đã tắt máy."

Cậu dừng lại một chút, cơn gió thổi qua làm lay động túi quà trong tay,

ngước mắt đi về phía chiếc ô tô đang đậu đằng kia. Liếc mắt nhìn thấy thùng rác bên cạnh giờ tay ném túi quà vào đó, theo sau là điện thoại di động, điện thoại trượt dọc theo túi quà rơi xuống nơi sâu nhất.

Rất lâu rất lâu trước kia, đã có một người thật sự rất yêu cậu. Nhưng ngờ đâu, giờ cứ thời mãi, thời cho khoảng cách giữa chúng ta bay thật xa... (Sẽ chẳng dễ dàng để một ngày kia tình yêu lại nảy nở, nhưng đến cuối câu chuyện dường như cậu vẫn nói ra câu tạm biệt - "Trời Nắng - Châu Kiệt Luân")

Chương 23: C23: Chương 23

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Mùa hè năm đó, binh hoang mã loạn, sau đây rầy những cái vĩa và oán hận dồn nén, lần đầu tiên Ôn Nam Tịch và mẹ đối đầu trực tiếp với Ôn Hữu Đào.

*兵荒马乱 (Bīnghuāngmǎluàn) – Binh Hoang Mã Loạn: rối loạn; hoảng loạn; nhốn nháo

"Nam Tịch." Chu Nhược Vi nhẹ giọng gọi.

Ôn Nam Tịch mở mắt ra nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Nhược Vi, mỉm cười nói: "Không sao đâu."

"Vậy thì tốt." Chu Nhược Vi thờ phào nhẹ nhõm quyết định không hỏi chuyện xảy ra tối nay ở quán bar nữa, cô ngồi trên thảm nắm tay Ôn Nam Tịch: "Cậu có đói không? Có muốn tớ gọi đồ ăn khuya không?"

Ôn Nam Tịch tựa vào tay vịn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tớ có mua cháo yến mạch, nấu rất nhanh, cậu có muốn ăn không?"

Bụng dạ sau khi uống rượu quả thật không thoải mái nên cần ăn thứ gì đó nhanh đậm. Chu Nhược Vi gật đầu: "Được."

Ôn Nam Tịch đứng dậy đi vào phòng bếp vô gạo nấu cháo, đầu vẫn còn có

chút choáng váng, cô đứng ở bàn trang điểm ổn định một lát. Chu Nhược Vi thò đầu vào nói: "Nam Tịch, tớ đi tắm trước buổi tối ở đây ngủ với cậu."

"Được."

Một lúc sau cháo đã chín Ôn Nam Tịch xé một túi đồ ăn kèm mang ra đặt lên bàn cà phê. Chu Nhược Vi tắm xong đi ra, cô khéo léo chân ngồi xuống, Ôn Nam Tịch ăn xong cũng đi tắm, Chu Nhược Vi dọn bàn, Ôn Nam Tịch lau tóc, lấy quần áo đi giặt rồi quay lại.

Chu Nhược Vi đã ở trong phòng nghỉ ngơi.

Ôn Nam Tịch vào phòng ngồi ở mép giường mở máy tính bảng ra xem.

Chu Nhược Vi đang nghịch điện thoại, hỏi: "Công việc mới của cậu thế nào rồi? Có tin tức gì chưa?"

Ôn Nam Tịch kiểm tra email, nói: "Đang đợi."

"Không phải những công ty đó đã trao cho cậu cảnh ô liu rồi sao? Cậu không có ý định gì à?"

"Tạm thời chưa nghĩ ra, tớ muốn làm điều gì đó khác biệt."

Chu Nhược Vi gật đầu, cũng đứng hỏi trước công việc của Ôn Nam Tịch bận rộn như cầu, tóc của mấy người đàn ông trong nhóm dự án của cô đều thưa dần, dần dần di chuyển về phía Địa Trung Hải, nếu lần này không vì Ôn Nam Tịch cảm thấy không khỏe phải nhập viện, thì người anh trai kia của cô vẫn sẽ không chịu để cô đi.

"Cậu cứ từ từ tìm, sẽ mất một khoảng thời gian đấy," Chu Nhược Vi nói.

Ôn Nam Tịch mỉm cười, tắt máy lên giường đèn bên cạnh Chu Nhược Vi, Chu Nhược Vi đặt điện thoại xuống kéo chăn lên, cảm thán: "Nơi này của cậu vẫn là thoải mái nhất, nhớ tránh Thú Thú chỉ muốn đến đây bất cứ khi nào cậu

ấy được nghỉ."

Ôn Nam Tịch đeo bịt mắt nói: "Gần đây cậu ấy rất bận, vừa mới xử lý xong việc ở nhà."

"À." Chú Nhượng Vi thở dài, quay người lại.

Hai người dựa gần nhau, dần dần chìm vào giấc ngủ.

-

-

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Chú Nhượng Vi đã trang điểm rồi chạy đến công ty, mặc tạm quần áo của Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch ngủ đến tận lúc trời sáng, cảm giác khó chịu vì say đã tiêu tan rất nhiều, cô pha một cốc cà phê mở rèm và ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài.

Giấc mơ chiều hôm trước và khung cảnh trong ánh sáng mờ đêm qua dường như đã rất xa vời.

Sáu năm.

Nhan Khả vẫn ở bên cạnh anh, chưa từng rời đi.

Máy tính trên tủ cạnh giường kêu lên hai tiếng có email gửi đến, Ôn Nam Tịch đi đến bên giường, ngồi xuống, bấm vào là một công ty mà cô ứng tuyển đã gửi lịch phỏng vấn trực tuyến cho cô.

Tên công ty là [Khoa học trí tuệ Diên Tục]

*Về cái tên "Diên tục" có 2 ý nghĩa: Diên chính là tên nam chính, nhưng cũng có nghĩa là tiếp diễn nên cái tên Diên tục cũng có nghĩa là tiếp diễn, liên tục, hàm ý khoa học trí tuệ không có giới hạn, luôn luôn phát triển.

Là một công ty mới.

Ôn Nam Tịch nghĩ nghĩ, quyết định thử một lần. Cô uống hết cà phê trong cốc, đứng dậy và đi ra ngoài làm bữa sáng muộn đơn giản cho mình, sau đó trang điểm một chút rồi thay bộ đồ ngủ.

Hai giờ rưỡi chiều.

Ôn Nam Tịch đang ngồi trong phòng khách trống trải, phía sau có cửa sổ lớn từ trần đến sàn, cô và người kia đồng thời xuất hiện trong ống kính.

Tên anh ta là Trần Phi trưởng nhóm dự án của Khoa học trí tuệ Diên Tục, đeo một cặp kính vừa nhìn đã biết là dân kỹ thuật.

Vừa nhìn thấy Ôn Nam Tịch anh sững sốt mấy giây có lẽ không ngờ đối phương lại xinh đẹp như vậy, vẻ mặt vốn đã có phần dè dặt của anh lại càng trở nên cau nộ hơn.

"Cô Ôn?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Cứ gọi tôi là Nam Tịch được rồi."

Trần Phi theo bản năng điều chỉnh lại cổ áo, không ngờ một người có lý lịch đẹp như vậy lại có thể xinh đẹp đến như thế, lại còn rất trẻ tuổi. Anh ta hỏi: "Có phải cô nộp CV nhằm công ty không?"

"Không có, tôi rất quan tâm đến các dự án của công ty các anh."

"À, công ty chúng tôi, đúng vậy, công ty chúng tôi đặt mục tiêu làm cho mọi thứ đều có thể được kết nối với Internet..." Trần Phi hùng hồn giới thiệu công ty mình.

Ôn Nam Tịch kiên nhẫn nghe.

Sau phần giới thiệu của Trần Phi, anh ta cảm thấy có chút xấu hổ khi thấy cô vẫn kiên nhẫn lắng nghe, sau đó anh ta mới thật sự bước vào buổi phỏng

vấn. Trong cuộc phỏng vấn, Ôn Nam Tịch không nói nhiều, nhưng kỹ năng và chuyên môn cô rất thành thạo Trần Phi lập tức nhận ra có chút hưng phấn nên hẹn cô phỏng vấn lần thứ hai.

Cuộc phỏng vấn thứ hai là khi Ôn Nam Tịch đến công ty đối mặt trực tiếp với ông chủ của họ.

Ôn Nam Tịch đồng ý.

Sau khi tắt video, cô đứng dậy thả lỏng.

Cùng lúc đó, trong hộp thư còn có một số thư phản hồi của các công ty khác, Ôn Nam Tịch cúi đầu nhìn đồng hồ, nghĩ mình có thể thử hết. Trong hai đến ba ngày tiếp theo, cô tiếp tục phỏng vấn và dần dần điều chỉnh thói quen hàng ngày của mình. Sau khi phỏng vấn rất nhiều công ty Ôn Nam Tịch vẫn ấn tượng nhất với Trần Phi.

Trần Phi thoạt nhìn còn khá trẻ nhưng lại có năng lực không tầm thường, khó trách các lãnh đạo lại cử đi phỏng vấn vòng đầu tiên.

Một cuộc phỏng vấn với ông chủ của họ được lên kế hoạch vào thứ Sáu.

Nguyên Thu gọi điện cho Ôn Nam Tịch, nói: "Tớ sẽ quay về Lê Thành vào thứ bảy, nhớ cậu. Mấy ngày nay Chu Nhược Vì chiếm giữ cậu đúng không?"

Ôn Nam Tịch lấy bình tưới nước cho cây, cười nói: "Hôm đó cậu ấy mới xuất hiện, dẫn tớ đi bar..."

"Cái gì, các cậu còn đi cả quán bar, cậu uống rượu không giỏi lắm, nhớ say thì phải làm sao?"

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Không sao..."

"Nhân tiện, tớ đang tưới cây cho cậu" Ôn Nam Tịch nghịch nghịch lá mọng, Nguyên Thu nghe vậy nói: "Đừng tưới nhiều, chỉ cần một chút thôi. Nhân tiện,

tớ vừa đi thăm dì hôm qua ở cửa tiệm, công việc kinh doanh vẫn diễn ra rất tốt."

Ồn Nam Tịch cười nói: "Chắc mẹ đã thuê được người"

"Thuê một cô bé, rất ngoan. Chỉ là, hình như cô bé đã trượt kỳ thi tuyển sinh đại học. Nghe tin đó cô bé rất buồn. Tớ khuyên cô bé đừng bỏ cuộc, có thể thi lại vào năm sau. Các học sinh trường cấp ba số 2 chúng ta phải luôn có tinh thần chiến đấu."

Ồn Nam Tịch ừ một tiếng.

Nguyên Thu suy nghĩ một chút, mỉm cười: "Nhưng Nam An lại không có gì thay đổi."

Ồn Nam Tịch đặt bình nước xuống, mỉm cười không nói một lời. Nguyên Thu nói chuyện một lúc thì phải đến bệnh viện thăm bố nên họ cúp điện thoại.

Ồn Nam Tịch khều phần đất dính vào đầu ngón tay ra, rửa ở bồn rửa gần đó.

-

-

Hôm nay là sáng sớm ngày thứ Sáu.

Ồn Nam Tịch pha một cốc cà phê, mua một ít bánh mì cho bữa sáng. Cô thay một chiếc áo sơ mi cotton màu hoa mai phối với quần jean đơn giản, buộc tóc thấp, đeo túi đeo vai và cặp đựng hồ sơ lấy chìa khóa xe rồi đi xuống gara dưới tầng hầm lái xe.

Văn phòng của Khoa học trí tuệ Diên Tục nằm cạnh công ty phát sóng trực tiếp của Chu Nhược Vi,Ồn Nam Tịch đỗ xe và đưa bữa sáng cho Chu Nhược Vi ở quầy lễ tân của công ty sau đó đi bộ đến tòa nhà đối diện.

Tòa nhà này tương đối mới rất nhiều công ty vừa mới chuyển đến, vừa được thay thế, lỗi ra vào tạm thời không được quản lý chặt chẽ, Ôn Nam Tịch theo địa chỉ mà Trần Phi đưa cho đi lên lầu ba.

Vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy logo của Diên tục màu đen, font chữ cũng màu đen, thiết kế đơn giản nhưng rất ấn tượng.

Ôn Nam Tịch dừng lại. Sau vài giây, nhấc chân bước vào trong.

Trần Phi nhìn thấy cô từ chỗ làm việc, lập tức đứng dậy, chỉnh lại tóc nói: "Cô Ôn, mời đi theo tôi. Họ đang họp, xin đợi một lát."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Đúng lúc này cửa phòng họp mở ra, một nhóm người từ bên trong bước ra, người đàn ông đi đầu mặc áo sơ mi đen, khôi ngô tuấn tú, đôi mắt lạnh lùng hướng về phía này.

Đôi mắt họ chạm nhau, bước chân của Ôn Nam Tịch tức khắc dừng lại.

Phó Diên cũng dừng lại, hai tay đút túi quần, ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc.

Nhan Khả đi giày cao gót, tóc gọn sóng đứng bên cạnh anh rất gần, vừa nhìn thấy Ôn Nam Tịch sắc mặt cô ta hơi thay đổi, đôi mắt nheo lại.

Mắt cảnh giác.

Như thể những ký ức bao năm bị phủi bụi bỗng nhiên hiện ra.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên như thể đang nhìn qua một con sông dài, đầu ngón tay của cô giữ chặt bản sơ yếu lý lịch của mình, chợt hiểu tại sao logo của công ty này lại có tông chủ đạo là màu đen.

Phòng cách của anh.

Cũng hiểu tại sao nó được đặt tên là tiếp nối.

Cổ họng cô có chút nóng rát không thể nói nên lời. Biết công ty này là của anh cô sẽ không có cơ hội, vì vậy khẽ gạt đầu quay người rời đi.

Nhan Khả vô thức nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên nhìn bóng dáng rời đi của cô nắm tay hơi chặt lại, một lúc sau mới thả lỏng ra.

"Ồn Nam Tịch."

Anh mở miệng.

Bước chân Ôn Nam Tịch dừng lại nhưng không có quay đầu chỉ ôm chặt sơ yếu lý lịch, mái tóc buộc thấp hơi rời lỏng, bóng dáng cô nữ sinh ngày trước, lúc này đã được thay thế bằng chiếc áo sơ mi, nhưng lại mơ hồ như có thể mặc lại được.

Phó Diên tiến lên một bước, giọng nói rõ ràng.

"Không phải cô đến phòng vấn sao? Vào đi." Nói xong, anh đi đến phòng tiếp khách, mở cửa. Trần Phi cảm thấy bầu không khí này rất kỳ lạ, nhất là ánh mắt của Đội trưởng Nhan như vũ khí sắc bén, nhưng khi nghe thấy ông chủ nói lời này, anh ta lại không muốn đánh rớt một người ưu tú như Ôn Nam Tịch chút nào nên nhanh chóng đuổi kịp, đi vào ngay trước cô.

"Cô Ôn, ông chủ đang gọi cô."

Ôn Nam Tịch nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của Trần Phi dừng lại một chút, sau đó mỉm cười nói: "Anh Trần Phi, tốt nhất tôi nên quay về suy nghĩ lại một chút, xin hãy nói với ông chủ anh một câu giúp tôi."

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Hẹn Kiếp Sau Gặp Lại Chàng

2. Thập Niên Hoa Hạ Miên
3. Trộm Sữa Uống
4. Ảnh Đế Hôm Nay Lại Bị Lừa

=====

Trần Phi khẽ sùng sốt.

Ôn Nam Tịch nhấc chân, từ quày lễ tân đi ra thang máy.

Trần Phi đứng tại chỗ mắt mấy giây sau đó xoay người trở lại phòng tiếp khách, Nhan Khả dùng ánh mắt hung hăng nhìn anh ta, Trần Phi không biết tại sao nhưng vẫn đẩy cửa phòng tiếp khách ra.

Đối diện với người đàn ông đang dựa vào lưng ghế, thân nhiên dùng đầu ngón tay bấm lên bàn phím máy tính: "Phó Diên, cô ấy nói muốn suy nghĩ lại."

Những ngón tay thon dài trên bàn phím khựng lại.

Chương 24: C24: Chương 24

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

*Bắt đầu từ chương này tụi mình sẽ thay đổi 1 chút cách xưng hô và cách gọi giữa các nhân vật theo hướng trưởng thành và phù hợp vs các mối quan hệ nhé!

Cô nhét sơ yếu lý lịch vào túi xách bước ra khỏi tòa nhà, ánh mặt trời đang chói gay gắt, Ôn Nam Tịch vô thức đưa tay lên che lại, qua khe hở của những ngón tay nhìn thấy cây xanh tươi tốt ở nơi xa.

Thời niên thiếu của mỗi người đều có những kỷ niệm, ký ức của riêng mình.

Cô cho rằng mình đã đủ trưởng thành nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Nhan Khả vẫn không thể kìm được mà thu lại hơi thở của mình. Nhưng may mắn thay, khoảnh khắc đó cực kỳ ngắn ngủi, thời gian sáu năm vẫn có tác dụng.

Bỏ tay xuống, Ôn Nam Tịch bước vào trong ánh nắng đi về phía tòa nhà bên cạnh.

Chú Nhượng Vi lấy bữa sáng, gửi cho cô một tin nhắn WeChat.

Chú Nhượng Vi: Tờ yêu cậu, bảo bối của tớ, chúc cậu hôm nay phỏng vấn thành công, trở thành hàng xóm của tớ.

Ôn Nam Tịch nhìn một cái, mỉm cười không trả lời lại cô ấy, trực tiếp đến gara lái xe về nhà. Thời tiết quá nóng cô không thích ở bên ngoài lâu, vào nhà kéo rèm để tránh ánh nắng tràn vào. Ôn Nam Tịch đặt túi đựng sơ yếu lý lịch xuống, xắn tay áo lên lấy một túi mì ăn liền đi vào bếp, khi xé ra đầu ngón tay cô chợt dừng lại.

Hình ảnh cô chải chuốt trong bộ đồng phục học sinh, đứng cạnh bàn và nhìn thiếu niên ấy nấu mì hiện lên trong đầu.

Dừng lại vài giây, xé ra lần nữa, lấy gia vị ra, cho mì vào nước đang sôi cầm đũa đảo cho mì dàn đều, thêm chút gia vị không quá nhiều tương đối thanh đạm rồi bung bát bước ra ngoài đặt lên bàn trà.

Cô dịch máy tính của mình sang, đầu ngón tay lướt qua, xem mấy lời mời phỏng vấn được gửi trong hộp thư. Hơi nóng tràn vào màn hình, phả vào mặt cô ăn chậm rãi.

WeChat nhấp nháy ở phía dưới bên phải. Ôn Nam Tịch bấm vào, là tin nhắn của Trần Phi.

Trần Phi: Chị Ôn, chị dự định sẽ suy nghĩ trong bao lâu?

Ôn Nam Tịch ngừng lại. Sau vài giây, trả lời.

Ôn Nam Tịch: Trần Phi, về thời gian thì tôi không chắc chắn lắm, cậu không cần đợi tôi.

Trần Phi: Chị Ôn, mặc dù công ty chúng tôi là công ty mới, nhưng chị không cần lo lắng về vấn đề tiền lương, "nhà đầu tư thiên thần" của chúng tôi là ông chủ của tập đoàn Phó Hằng, rất quyền lực. Chỉ cần cô sẵn lòng đến đây, sẽ có một nền tảng lớn giúp cô phát triển.

*Nhà đầu tư thiên thần (Angel investor) hay còn được gọi là nhà đầu tư hạt giống. Đây là một cá nhân hoặc tổ chức có giá trị tài sản lớn. Họ thường hỗ trợ tài chính cho các công ty start-up hoặc công ty nhỏ, mới thành lập với mục đích đổi lấy vốn sở hữu của công ty.

Trần Phi: [Ánh mắt khẩn cầu]

Ôn Nam Tịch: Trần Phi, cảm ơn cậu đã đánh giá cao tôi, nhưng tôi thật sự vẫn chưa thể quyết định, cũng không muốn làm chậm trễ bên cậu. Trần Phi, các cậu vui lòng tuyển người khác trước, được không?

Trần Phi: [o(a...a)o]

Ôn Nam Tịch cảm thấy có chút áy náy nhưng cảm giác đó rất nhanh đã tiêu tan, cúi đầu tiếp tục ăn mì, đôi mắt lướt qua email trong hộp thư. Một ngày lại một ngày trôi qua, buổi tối, cô ngồi trong phòng khách xem phim với chiếc máy tính bên cạnh, cô đang cố vũ cho Chu Nhược Vi vì cô ấy là một blogger làm đẹp.

Cô ấy thường có nhiều phiên phát sóng trực tiếp trong ngày, mỗi một nhãn hiệu sơn lại phải thử nhiều màu khác nhau khiến đôi môi thường xuyên bị khô nẻ.

-

-

Ngày hôm sau là thứ bảy.

Chuyến tàu cao tốc mà Nguyên Thu đi tới trạm lúc 3 giờ 30 chiều, may mắn là thời tiết đẹp không quá nắng, Ôn Nam Tịch lái xe đến đón cô bạn, ga tàu cao tốc có quá nhiều người không có chỗ đậu xe, Ôn Nam Tịch đành phải lái xe đến tòa nhà đối diện, sau khi đi qua ngã tư Nguyên Thu kéo vali, mặc áo dây bên trong áo sơ mi và váy denim vẫy tay với cô.

Ôn Nam Tịch đứng tại chỗ mấy giây, cánh tay bị nắm lấy: "Nam Tịch, tớ rất nhớ cậu."

Ôn Nam Tịch mỉm cười dẫn cô trở về, nhẹ giọng hỏi: "Chú thế nào?"

"Mấy ngày nữa ông ấy sẽ xuất viện, mẹ tớ vẫn luôn ở bên chăm sóc." Bỏ của Nguyên Thuấn mắc bệnh tim mạch, đã trì hoãn cuộc phẫu thuật cho đến gần đây mới thực hiện. Một ống dẫn động mạch đã được cấy vào tim ông.

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Hai người đi ngang qua vạch kẻ đường, Nguyên Thuấn ấn điện thoại nói: "Nam Tịch, tớ vừa nhận được tiền thưởng tháng trước, chuyển tiền cho cậu trước và trả một phần."

Ôn Nam Tịch cầm điện thoại xuống, nói: "Tạm thời cậu cứ giữ lại, phòng khi chú cần dùng đến, lúc khác trả tiền cũng được."

Điện thoại của Nguyên Thuấn bị ấn xuống, cô ngẩng đầu nhìn Ôn Nam Tịch, đột nhiên đứng dậy hôn lên mặt Ôn Nam Tịch, cười nói: "Cám ơn cậu."

Bị hôn một cái, Ôn Nam Tịch vội vàng né tránh, cười nói: "Cậu làm sao vậy —"

"Cám ơn cậu nhiều..." Nguyên Thuấn cười nói, hai người ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng trước cửa hàng tiện lợi, mặc áo sơ mi trắng, trên tay cầm một chai nước khoáng, trên cổ tay đeo một chuỗi hạt Phật và đồng hồ, khuôn mặt lạnh lùng, cánh tay lộ ra dưới ánh nắng có đường gân rõ ràng.

Phó Diên nhìn nhợt nhạt liếc nhìn họ.

Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch.

Nguyên Thuấn mở to mắt: "Cậu ấy là Phó Diên sao?"

Ôn Nam Tịch không nói gì kéo tay cô muốn rời đi, lúc này, bên kia có một người đàn ông cao lớn xách túi hành lý đi tới, tặc lưỡi nói: "Định vị cậu gửi không chính xác chút nào, tôi phải tìm kiếm rất lâu."

Anh ta đi tới bên cạnh Phó Diên muốn nói gì đó, liếc nhìn về phía này chợt thấy Ôn Nam Tịch, nụ cười trên mặt Đàm Vũ Trinh nhạt dần.

Anh nhường mày, nhìn Ôn Nam Tịch và Nguyên Thu.

Nguyên Thu bắt gặp phải ánh mắt không mấy thiện cảm của anh, cùng Ôn Nam Tịch đi về phía trước, thấp giọng nói: "Không thể hiểu nổi, cậu ấy nhìn chúng ta như vậy là có ý gì?"

Ôn Nam Tịch lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, về mặt bình tĩnh đi đến bãi đậu xe.

Bọn họ nhìn như cũng đậu xe ở bãi đỗ xe này, Phó Diên bước xuống bậc thang, đưa nước khoáng trong tay cho Đàm Vũ Trinh, đồng thời lấy chìa khóa xe ra.

Đàm Vũ Trinh đang xách một túi hành lý làn da đã rám nắng đi rất nhiều, mở ra uống một ngụm, nhìn người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa thấp trước mặt rồi liếc nhìn Phó Diên.

Về mặt của Phó Diên không có gì thay đổi.

Vào bãi đậu đi đến chỗ xe.

Ôn Nam Tịch giúp Nguyên Thu để vali vào ghế sau rồi mới đi tới mở cửa xe, vừa ngẩng đầu thì thấy Phó Diên đang cầm vô lăng ở xe đối diện, anh cụp mắt xuống khởi động xe, đôi tay thon dài xoay vô lăng, chiếc ô tô màu đen lao ra ngoài.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh nhìn đi chỗ khác.

Cô cúi người lên xe, chiếc ô tô màu đen phóng đi, Phó Diên liếc nhìn qua gương ngoài nhìn cô lên xe, anh quay mặt đi lái xe một mạch ra khỏi cổng.

Đàm Vũ Trinh nhìn hồi lâu nhẹ thở dài một cái, gỡ đầu rồi dựa người ra sau.

"Quay về hướng định là sẽ chạm mặt, hai người cùng ngành."

Phó Diên chống cằm, không lên tiếng.

-

-

Nguyên Thu lên xe, Ôn Nam Tịch khởi động lái chiếc xe màu đen ra ngoài, tuy nhiên, sau khi ra khỏi hầm xe của cô đã rẽ phải, trong khi chiếc xe màu đen kia lại lao thẳng về phía trước qua chỗ đèn xanh đèn đỏ. Nguyên Thu dựa người ra sau, chặc lưỡi: "Phó Diên vẫn đẹp trai như vậy, so với lúc đi học còn đẹp trai hơn."

"Nhìn cánh tay của cậu ấy rắn chắc gân trên mu bàn tay rất đẹp." Nguyên Thu vẫn cảm thấy đáng tiếc khi ánh không trở thành mình tinh.

Ôn Nam Tịch lặng lẽ lái xe.

Nguyên Thu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngồi thẳng dậy: "Mà sao cậu ấy lại ở đây? Không phải cậu ấy ở Kinh Thi sao?"

Ôn Nam Tịch nhìn qua kính chiếu hậu, thấy dòng xe cộ qua lại, cô không đáp lại lời Nguyên Thu. Nguyên Thu suy nghĩ một lúc, bởi vì năm đó Phó Diên trở thành một trong những Trạng Nguyên rạng danh trong nước, sau đó anh vào Đại học Bắc Kinh, nghe nói rằng chuyên ngành anh chọn cũng trở thành chuyên ngành hot nhất trong năm đó. Ai muốn thay đổi chuyên ngành đều muốn chuyển sang chuyên ngành của anh.

Tất nhiên, đó là điều cô nghe nói vào năm đầu đại học, sau đó Nguyên Thu dần dần cũng thôi buôn chuyện trên các diễn đàn trong trường vì cô cũng nỗ lực để chuyển ngành vào năm sau và theo học ngành truyền thông.

Cô hiện đang làm phóng viên tại Phí Tiết, công ty truyền thông lớn nhất ở Lê

Thành.

Sau khi đưa Nguyên Thu về chỗ ở, đặt hành lý xuống Ôn Nam Tịch dẫn Nguyên Thu đi tìm Chu Nhược Vi ăn tối. Nguyên Thu và Chu Nhược Vi vừa gặp đã bắt đầu nhéo nhau, Ôn Nam Tịch cười gọi món, Chu Nhược Vi nhéo mặt Nguyên Thu hỏi: "Ngày mai phải đi làm nhỉ, cậu cũng nghỉ ngơi được một khoảng thời gian rồi."

"Nói nhảm, đương nhiên phải làm việc, nếu không sẽ không có tiền." Nguyên Thu lớn tiếng nói.

"Cậu đi làm thì tớ yên tâm rồi, cuối cùng tớ cũng không phải một mình ở trong biển khổ." Chu Nhược Vi buông má Nguyên Thu ra, Nguyên Thu xoa xoa mặt nói: "Cậu đi làm không phải chạy đôn chạy đáo, ngồi cả ngày, biển khổ gì nữa."

"Tớ tô son, hét lớn liên tục, không khổ sao?"

Nguyên Thu chặc lưỡi: "Nam Tịch còn khổ đến mức phải đi bệnh viện."

Ôn Nam Tịch gọi đồ ăn xong, xoa tay cười nói: "Đừng nhắc tới tớ, tớ không sao."

Chu Nhược Vi nghe vậy nói: "Đúng vậy, vất vả nhất vẫn là Nam Tịch."

Ba người bắt đầu ăn.

Ăn xong, Chu Nhược Vi phải quay lại vì có lịch phát sóng trực tiếp bung cốc cà phê chạy vội vào tòa nhà. Ôn Nam Tịch cùng Nguyên Thu về nhà, tối nay Nguyên Thu định ngủ ở chỗ Ôn Nam Tịch, cô thu dọn đồ đạc lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho Ôn Nam Tịch, nói: "Ngày mai cậu có thể cùng tớ đến Hội nghị thượng đỉnh Internet của Vạn Vật không, tớ đã đặt chỗ cho cậu rồi."

Ôn Nam Tịch cầm lấy tấm thẻ màu lam, lật xem.

Trước khi vào phòng tắm Nguyên Thu còn nói: "Dù sao gần đây cậu cũng

không có việc bận gì, chúng ta đi xem xem, có một người chị em như tớ thật tốt, hehe."

Ôn Nam Tịch dựa vào sô pha, cười nói: "Ừ, vậy thì đi."

Nguyễn Thu bước vào với một tràng cười.

-

-

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch gấp một cái cùng Nguyễn Thu rời giường, hai người tắm rửa xong, Nguyễn Thu phải quay lại công ty một chuyến, còn Ôn Nam Tịch cầm thẻ mời đi đến địa điểm diễn ra hội nghị, bên trong có rất nhiều người. Đưa thẻ vào vị trí ngồi ở giữa cô cầm thẻ tìm vị trí, nhìn xung quanh thấy được chỗ mới ngồi xuống, đặt máy tính lên đùi.

Một người đàn ông đi đến ngồi cạnh, người anh toát ra mùi thơm thoang thoảng, tay áo sơ mi trắng xắn lên, cánh tay tựa vào thành ghế, cổ tay đeo một chuỗi hạt Phật đen và một chiếc đồng hồ, hai thứ rất gần nhau.

Ôn Nam Tịch dừng lại không cần nhìn lên vì nhận ra đó là Phó Diên.

Ngồi đó chưa được một lúc thì đứng dậy rời đi, bị người ở bên ngoài chặn lại anh đứng đó nói chuyện với ai đó, ánh mắt anh thản nhiên liếc nhìn người phụ nữ ngồi cạnh mình, cô ngẩng đầu đang vẫy tay với Nguyễn Thu ở bên kia, góc mặt vẫn xinh đẹp như vậy, anh nhìn vài giây rồi quay đi.

Nguyễn Thu đeo thẻ công tác lên cổ tránh người ngồi trên ghế đến gần cô, nhỏ giọng nói: "Đàn anh của cậu hôm nay cũng tới đây, gọi cậu vào phòng khách bên trong, cậu qua đi."

Ôn Nam Tịch nghe được lời này.

Mặc dù cô chỉ muốn lặng lẽ tham gia hội nghị nhưng vì đàn anh của cô ở đây nên phải đến chào hỏi. Cất máy tính của mình đi ôm nó đứng dậy, cúi người xuống để tránh những người đang ngồi trên ghế bước tới phòng chờ.

Ở đây có một vài phòng chờ và đây là phòng chờ gần hội trường nhất.

Dịch Phong khoanh tay đứng cạnh bàn, thấy cô tới liền vẫy tay chào: "Nam Tịch, em đến vừa kịp lúc."

Ồn Nam Tịch đi tới trước mặt anh, chào một tiếng.

Trước mặt bọn họ có hai chiếc máy tính, đối diện nhau, máy tính của đoàn đội anh trai cô ở trên bàn, bên kia có đối thủ của Công nghệ Kỹ thuật Dịch Phong, cũng đang ngồi trước bàn máy tính, hình như hai người đang cạnh tranh.

Tuy nhiên, những người mà đàn anh mang đến hôm nay đều là thực tập sinh có vẻ như có chút bất lợi.

Dịch Phong khẽ cau mày, nhìn một lát rồi nói với Ôn Nam Tịch: "Nam Tịch, em xuống giúp đi."

Ồn Nam Tịch từ lâu đã quen với lời nói của Dịch Phong đi tới đặt máy tính sang một bên đảm nhận vị trí của người thực tập sinh kia, nhìn mã lệnh trước mặt đây là mã để thâm nhập vào máy tính của đối phương, ai không bị phát hiện và đạt được mục đích kiểm soát sẽ thắng.

Ồn Nam Tịch đặt tay lên bàn phím. Khi cô bắt đầu thao tác, màn hình lạn lẹo, chiếu lên đôi lông mày xinh đẹp.

Cửa phòng nghỉ mở ra, Phó Diên bước vào, hai tay rút túi quần, đứng giữa đám đông, lạnh lùng nhìn xem.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nhìn có vẻ yên tĩnh nhưng thực tế dòng nước ngầm lại vô cùng bất thường. Người kia chính lại kín đáo vài lần rồi nghiêng người về phía trước, hiển nhiên có chút lo lắng.

Về mặt Ôn Nam Tịch vẫn bình tĩnh. Lúc này, một người đàn ông cao lớn từ trong đám người đi ra cúi xuống nói chuyện với ông chủ của đôi phương. Một lúc sau, mấy người đang trong cuộc thí rời khỏi chỗ ngồi, Phó Diên ngồi xuống ngón tay thon dài của anh đặt lên trên bàn phím.

Ôn Nam Tịch phát hiện việc tấn công đã trở nên khó khăn, cô cau mày sau đó đôi phương án.

Sau khi thành công khiến đôi phương dừng lại trong chốc lát, Ôn Nam Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, chợt màn hình chuyển sang màu đen và trên đó xuất hiện một con lợn màu hồng nhạt, khiến cô không kịp cảnh giác.

Bên kia đã hoàn thành mục đích của mình.

Cô ngược mắt lên.

Phó Diên đứng dậy, cúi đầu nhìn cô qua hai chiếc máy tính.

"Ôn Nam Tịch."

Sau đó giọng nói của anh lại vang lên: "Chúng ta nói chuyện đi."

Chương 25: C25: Chương 25

Editor: Gió

Beta: Bảo Trân

—

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, mọi người đều đang nhìn họ. Chú lợn hồng trên màn hình không nháy nhót tức giận mà đứng đó giống như đang đánh giá Ôn Nam Tịch qua màn hình lạnh lẽo. Ngay cả nụ cười trên mặt chú ta cũng không còn nữa.

Ôn Nam Tịch thu ánh mắt lại, đứng lên. Phó Diên nhìn cô một giây, xoay người đi về phía cửa thoát hiểm, gương mặt vô cùng ánh tuấn nhưng biểu cảm lại rất lạnh lùng.

Ôn Nam Tịch đứng tại chỗ, do dự vài giây, đưa máy tính xách tay cho thực tập sinh của Dịch Phong nhờ cậu ta giữ hộ. Sau đó cô rời khỏi vị trí, hơi ngây ra rồi đi về phía cửa thoát hiểm.

"Nam Tịch." Dịch Phong gọi cô lại.

Sự dịu dàng hiếm có, bước chân Ôn Nam Tịch khựng lại, Phó Diên đang nắm tay nắm cửa ở phía trước rũ mắt xuống, dừng lại vài giây sau đó mở cửa đi ra.

Ôn Nam Tịch quay người lại nhìn Dịch Phong, cười cười, "Đàn anh, hôm nay không giúp được anh, thật sự xin lỗi."

Dịch Phong yên lặng nhìn cô, "Không sao cả."

Ôn Nam Tịch gật đầu, sau đó xoay người đi ra, cửa được khép hờ, cô đến bên cửa, cánh tay đưa ra khựng lại vài giây, Cô ngẩng mắt lên, lạnh lùng đẩy mở cửa, hàn khí lang thoát hiềm có hơi tối, bởi không có cửa sổ nên lập tức nhìn thấy Phó Diên.

Anh rút tay vào túi quần, dựa vào tường, cổ áo sơ mi được mở lộ ra chiếc áo thun màu trắng bên trong.

Anh mắt nhìn nhạt, đôi mắt ấy mang theo sự lạnh lùng, Ôn Nam Tịch dừng chân lại, Phó Diên nhìn cô một lát, "Qua đây một chút."

Lời vừa nói ra, bầu không khí như bị đè nén thêm vài phần.

Hàn khí lang thoát hiềm này trở nên hẹp vô cùng.

Ôn Nam Tịch mím môi, ngẩng đầu nhìn ô cửa nhỏ trên trần, men theo chút ánh sáng ấy mà đi lại gần anh hơn một chút.

Đứng trước mặt anh vài bước, nhìn vào mắt anh.

Cô mở miệng, "Anh muốn nói gì?"

Phó Diên không trả lời, cúi đầu lấy thuốc từ trong túi quần ra ngậm lấy rồi cầm bật lửa khẽ quẹt, ngọn lửa bùng lên.

Ôn Nam Tịch nhìn đầu thuốc lá của anh. Khói thuốc bay trước mặt, hình ảnh thiếu niên mười tám đôi mươi như đang xuất hiện trước mặt cô.

Phó Diên cầm lấy đầu thuốc nhường mắt nhìn cô, "Năm nay Trần Phi mười chín tuổi, là thiên tài."

Ôn Nam Tịch cũng đoán được Trần Phi khá nhỏ tuổi, nhưng không ngờ lại nhỏ tuổi đến vậy.

"Cậu ấy rất muốn em đến công ty giúp đỡ, đã phỏng vấn không dưới hai mươi người rồi, sau khi gặp được em thì cậu ấy không ưng ai cả."

Ôn Nam Tịch không trả lời.

Ngọn thuốc vẫn đang cháy khế bay tới bên mắt, giờ đây cô lạnh nhạt hơn nhiều so với năm xưa, giống như nữ thần không với tới được, nụ cười khi ấy cũng đã biến mất.

Giọng Phó Diên chậm lại, "Nể mặt..."

Anh khế dừng lại, "Bạn học cũ, đến giúp nhé?"

"Trường số một và số hai cũng tính là bạn học cũ nhỉ, Ôn Nam Tịch." Anh đứng thẳng lên rũ mi giống như đang từ trên cao nhìn xuống, anh rất cao, khi đứng như vậy thì bóng người phủ xuống có chút áp bức, Ôn Nam Tịch lùi lại một bước, theo phản xạ nhìn vào mắt anh, anh đang ngậm thuốc, dường như bộ dáng thiếu niên lại xuất hiện.

Cô khế dừng lại, "Được, tôi sẽ suy nghĩ thêm, tuy nhiên..."

"Sao vậy?"

"Không sao, tôi sẽ suy nghĩ." Ôn Nam Tịch lắc đầu, cô nhìn về phía cửa thoát hiểm, "Vậy tôi đi đây."

Phó Diên nhìn theo ánh mắt cô, nường mày, anh đi về phía kệ đá bên cạnh, dập thuốc lên đó, "Đi đi."

Lời vừa nói xong Ôn Nam Tịch đã mở cửa. Đầu ngón tay Phó Diên khựng lại, sau đó nhấn mạnh đầu thuốc.

Cánh cửa được đóng lại, Ôn Nam Tịch đã rời đi.

Rất nhanh sau đó cuộc họp bên ngoài đã bắt đầu, hành lang có nhiều người đi lại, Ôn Nam Tịch như được hít thở lại bầu không khí trong lành, bình tĩnh lại một chút rồi đi về phía phòng nghỉ.

Dịch Phong không ở trong phòng nghỉ, chỉ còn lại thực tập sinh đang cung kính cầm laptop giúp, thấy cô tới mắt sáng lên.

Ôn Nam Tịch cười nhận lấy máy, "Cảm ơn cậu, vất vả rồi."

"Không đâu ạ, tổ trưởng Ôn." Nhất thời thực tập sinh vẫn chưa sửa được cách xưng hô, vẫn gọi như cũ, Ôn Nam Tịch cười cười cũng không nhắc cậu.

Cô nói: "Cậu đi trước đi, tôi thu dọn đồ xong cũng xuống ngay."

"Hà? Chị không ở lại xem sao?"

Ôn Nam Tịch cầm máy tính, đáp: "Trong nhà có chút việc nên tôi phải về trước, cậu nói với đàn anh giúp tôi một tiếng."

"Được ạ, được ạ." Thực tập sinh đứng nguyên tại chỗ, Ôn Nam Tịch kéo cửa đi ra, hội trường gần như đã không còn chỗ trống, cô đi về phía Nguyên Thu đang báo cáo, đợi một lát, Nguyên Thu báo cáo xong liền chạy qua, "Cậu chạy đi đâu vậy? Đàn anh của cậu nói cậu bị gọi đi rồi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, "Tớ về trước đây, hôm nay không xem được, phí mất một tấm thẻ của cậu rồi?"

"Hà? Phải về rồi sao? Có phải nhận được thông báo phòng vẫn rồi không?" Nguyên Thu nói tiếp, "Không sao, có một tấm thẻ thôi, không cho cậu tớ cũng không dùng đến."

"Vậy tớ đi đây."

"Ừm, tối mình cùng đi ăn."

Ôn Nam Tịch lấy chìa khoá xe đi ra khỏi hội trường đông đúc. Nguyên Thu cầm micro xoay người lập tức nhìn thấy một bóng người đứng ở phía bên đó, là Phó Diên, trong đám người đông đúc, ánh mặc áo sơ mi trắng trông vô cùng nổi bật đang nói chuyện với ai đó. Nguyên Thu bình tĩnh lại mới nhớ ra, năm đó chuyên ngành Phó Diên chọn là khoa học máy tính.

Ánh nói chuyện xong liền đi về chỗ ngồi, ánh mắt nhìn về chỗ ngồi khựng lại vài giây mới đi vào ngồi.

Chỗ ngồi bên cạnh ánh để trống.

Nguyên Thu phản ứng lại, ôi mẹ ơi, đó không phải là chỗ của Ôn Nam Tịch sao. Tiếc thật đấy, Ôn Nam Tịch về mất rồi.

Lúc này,

Ở phía hội trường có người bước vào, cô ta đi giày cao gót, đeo kính râm đang tìm kiếm ai đó trong đám đông, Nguyên Thu ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt của Nhan Khả.

Cô khựng lại xì một tiếng. Mẹ, người này lại đến rồi, trông vẫn hệt như hồi đi học, khoa trường cao ngạo. Cầm micro xoay người đi bận việc của mình.

Về đến nhà đã là buổi trưa.

Ôn Nam Tịch xuống lầu mua chút thức ăn, làm một món mặn một bát canh đơn giản, một mình ăn cơm trong phòng khách rồi dọn dẹp. Cô kéo rèm cửa lại chỉ để chỗ chút ánh sáng chiếu vào, ngồi lên thảm, cầm máy tính qua, dựa lưng vào sofa, đầu ngón tay tùy ý chạm vào chỗ rê chuột.

Cô bóc một cây kem ra ăn.

Tìm kiếm tin tức về [Công ty cổ phần Khoa học trí tuệ Diên Tục], đội ngũ của Diên Tục được thành lập ở Bắc Kinh, hầu hết đều tốt nghiệp từ Bắc đại, hoặc có thể nói là được thành lập ngay từ khi họ còn ở trường, giống đội ngũ của

đàn anh cô vậy. Chỉ là đàn anh tốt nghiệp xong thì dẫn đội ngũ vào Vân Hà, thuộc tập đoàn Giang Thị.

Mà Phó Diên chọn tự thành lập công ty, hơn nữa rất nhanh đã được đầu tư.

Mấy năm nay Ôn Nam Tịch gặp được rất nhiều người, năng lực kỹ thuật lợi hại nhưng đều không phải không có sơ suất, duy chỉ có anh có thể nhanh như vậy đã đánh bại được cô mà không để lại bất kỳ sơ hở nào.

Cô cắn cây kem, đầu ngón tay cũng mát lạnh. Nhấn vào trang mạng khác, xem tin tức của Nhan Khả.

Bắc đại đánh giá cô ta chính là đẹp, tính cách ôn hòa, quan hệ rộng rãi, khá thân với Phó Diên, hết. Ôn Nam Tịch có hơi buồn ngủ, bỏ máy tính qua một bên, bò lên bàn trà ăn nốt kem xong rồi ném vỏ vào thùng rác.

Cô bò lên bàn trà chớp mắt.

Ánh sáng men qua khe rèm chiếu vào, thật dài, giống như đang chiếu lên người cô, cũng giống như ánh hoàng hôn năm đó chiếu lên người cô gái đang ở máy số 10.

Sáu giờ chiều, Nguyên Thu gửi tin nhắn đến nói không ăn tối với cô được, phải tăng ca. Ôn Nam Tịch cũng không đợi nữa, nấu một bát mì rồi đi tắm. Lau tóc xong, ngồi xuống sofa, mở máy tính bảng xem Chu Nhược Vi phát trực tiếp, bây giờ Chu Nhược Vi chuyên về phần mắt, một bên mắt trang điểm vô cùng lộng lẫy, cô nhấn like cho cô ấy, mua một bộ cho Nguyên Thu.

Khoảng chín giờ tối Nguyên Thu gọi tới, cô ấy về nhà rồi ở tại chung cư được công ty sắp xếp ngay đối diện công ty.

Vừa tháo tóc vừa nói, "Nam Tịch, cậu biết hôm nay tớ gặp ai không?"

Ôn Nam Tịch dựa vào sofa, ngón tay lướt trên màn hình máy tính bảng, hỏi, "Ai vậy?"

"Phó Diên và Nhân Khả đây."

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng.

Nguyễn Thu tháo tóc xong rồi nằm bệt xuống sofa, giơ tay vươn vai, "Ờ nghe giọng được rồi, Phó Diên tự mở một công ty, hơn nữa cậu ấy còn ngồi ngay cạnh cậu, nhưng cậu lại đi mất rồi, tiếc thật đây."

Ồn Nam Tịch cầm ly nước chanh qua uống, "Có gì mà tiếc chứ."

"Nhưng..." Nguyễn Thu ngồi thẳng lên vuốt tóc, "Nhân Khả vẫn như vậy, khoa trương lắm, trông cô ta bây giờ giống mẹ cô ta y đúc, vừa bước vào đã có rất nhiều người nhìn cô ta, mặc dù tớ không thích nhưng phải công nhận gen nhà họ tốt thật."

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng.

Nguyễn Thu thở dài, "Thời gian trôi đi nhanh thật, cô ta trông vẫn vậy chẳng khác chút nào, nhưng Nam Tịch chúng ta đều khác rồi nhỉ, tớ thấy bây giờ cậu chẳng thua cô ta."

"Nam Tịch, cậu rất tốt, tốt vô cùng, không ai bằng cậu." Nguyễn Thu nghiêm túc nói. Đến khi lên đại học rồi cô mới nhận ra khoảng thời gian cấp 3Ồn Nam Tịch sống ở hoàn cảnh như vậy phải chịu áp lực đến nhường nào, cô vẫn có thể vượt qua, thi đỗ một ngôi trường tốt, không sa sút, không hư hỏng,, không tiêu cực mà chọn tự cứu lấy mình.

Ồn Nam Tịch cười khế, "Ừm được rồi, cậu mau chuẩn bị đi ngủ đi."

"Ồi dân làm công ăn lương khổ thật đây," Nguyễn Thu than vãn nhưng vẫn chưa muốn cúp máy, vừa đi lấy quần áo vừa nói chuyện phiếm với Nguyễn Thu,Ồn Nam Tịch lắng nghe, máy tính đặt trên bàn có thông báo tin nhắn gửi tới.

Ồn Nam Tịch bỏ máy tính bằng qua một bên, cúi lưng mở xem.

Trần Phú: [**【(*^▽^*)**]

Trần Phú: [Chào buổi tối, lập trình Ôn.]

Ôn Nam Tịch khẽ nhún vai, trả lời.

Ôn Nam Tịch: [Chào buổi tối.]

Trần Phú: /Hình ảnh.

Trần Phú: [Cảnh đêm ở công ty em, đẹp không?]

Ôn Nam Tịch: [...Khá đẹp, cậu chưa tan làm sao?]

Trần Phú: [Họ đều tham dự hội nghị cao cấp về Internet rồi, em ở công ty trực.]

Trần Phú: [Chỉ suy nghĩ thế nào rồi?]

Trần Phú: **【?ω?】**

Ôn Nam Tịch: [...]

Cô ngồi thẳng dậy, Nguyễn Thu đang nói chuyện phiếm, nói trời nóng lên nên muốn mua thêm hai bộ đồ mới muốn đi dạo xem thử, Ôn Nam Tịch dựa lưng vào sofa, cô khẽ nói: "Nguyễn Thu."

Nguyễn Thu dừng lại chủ đề, "Hà?"

Ôn Nam Tịch: "Ờ thật sự rất tốt sao?"

Nguyễn Thu nghe vậy, khẳng định, "Đương nhiên rồi."

"Cậu không tốt thì ai tốt chứ! Không có cậu thì sao dì dám tự mình khởi

nghiệp, là cậu đã cho đi dưỡng khí mà, cậu cũng cho tớ dưỡng khí luôn."

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng đáp, "Cảm ơn cậu."

-

Tối muộn.

Tiệm thịt nướng rất đông đúc, chỗ này rất gần với nơi tổ chức hội nghị, rất nhiều người tham gia xong ghé qua đây. Lúc này gần như đã hết chỗ, bàn sáu người cạnh cửa sổ là của Khoa học trí tuệ Diên Tục. Đàm Vũ Trinh đến trễ, ngồi bên cạnh Phó Diên, Phó Diên dựa lưng vào ghế, trước mặt có một cốc bia.

Anh xem điện thoại, ông tay áo sơ mi được xắn lên, lộ ra cánh tay mảnh mẽ.

Nhan Khả cười nhìn Đàm Vũ Trinh, "Cậu đen như than ấy."

Đàm Vũ Trinh chấy nắng, anh cầm ly lên uống một ngụm lớn, nói, "Đen chút không phải càng tốt sao, miễn cho phụ nữ cứ nhìn, hơn nữa, đen chút mới khỏe mạnh."

Nhan Khả chê bai, bĩu môi nhìn sang Phó Diên ở bên cạnh. Lúc này cửa mở ra, nhóm người của Khoa học kỹ thuật Vân Hà bước vào, Phó Diên dứt điện thoại vào túi quần, đứng dậy chuẩn bị đi qua nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy nhóm người Dịch Phong, Dịch Phong mặc tây trang đứng đó nhìn anh.

Ánh mắt Phó Diên nhàn nhạt, nhìn anh ta.

Dịch Phong đưa tay ra, "Khoa học kỹ thuật Vân Hà, Dịch Phong."

Phó Diên khẽ liếc qua bàn tay ấy, cũng đưa tay ra, "Khoa học trí tuệ Diên Tục."

Anh ngẩng đầu nhìn Dịch Phong, "Phó Diên."

Mọi người đang ngồi cùng nhìn nhau, có người ghé lại gần Đàm Vũ Trinh, nhỏ giọng nói, "Bầu không khí sao vậy, như tình địch gặp mặt vậy."

Đàm Vũ Trinh xoa cằm, nhìn một lát.

Khoa học kỹ thuật Vân Hà từ Lê Thành tới.

Chương 26: C26: Chương 26

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Tối qua cô đã xem phim đèn tịn ba giờ sáng.

Đây là lần đầu tiên Ôn Nam Tịch thức xuyên đêm. Khoảng chín giờ sáng khi còn đang trong giấc mộng thì điện thoại di động vang lên, vươn tay đến tủ đầu giường cầm lên xem đó là gương mặt tươi cười cùng lời chào buổi sáng của Trần Phí.

Trần Phí: [(^{*}^▽^*)]

Trần Phí: Chào buổi sáng, chị Ôn.

Ôn Nam Tịch đỡ khòc đỡ cười, xoay người nằm ngửa ngây ngốc một lát mới trả lời lại Trần Phí.

Ôn Nam Tịch: Chào buổi sáng, Trần Phí.

Trả lời xong Ôn Nam Tịch rời giường, kéo rèm cho ánh nắng chiếu vào rồi đi rửa mặt, điện thoại di động lại vang lên cô cúi đầu tắt máy.

Trần Phí: Hôm nay chị Ôn có kế hoạch gì không?

Ôn Nam Tịch đánh răng rửa mặt xong, cầm điện thoại di động đi ra ngoài,

vừa làm bữa sáng vừa trả lời cậu.

Ôn Nam Tịch: Hôm nay tôi ở nhà cả ngày.

Trần Pí: Nếu chị ở nhà cả ngày, em giới thiệu cho chị một vài bộ phim.

Ôn Nam Tịch: Được, cảm ơn Trần Pí.

Trần Pí: Không cần khách khí

Trần Pí: (// '▽' //)

Một lát sau Ôn Nam Tịch ăn xong bữa sáng Trần Pí gửi cho cô mấy tựa phim cùng với link vượt tường lửa.

Ôn Nam Tịch trả lời, nói cảm ơn.

Điện thoại reo lên người gọi là Dịch Phong. Ôn Nam Tịch dừng lại rồi nhấc máy.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Dịch Phong: "Nam Tịch, em dậy rồi à?"

Ôn Nam Tịch nói: "Đàn anh, em dậy rồi, cũng đã gần mười giờ rồi."

"Buổi trưa anh có việc ở gần đây. Chúng ta cùng nhau ăn cơm đi." Dịch Phong vẫn như trước, có thói quen đi thẳng vào vấn đề.

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, đáp: "Được."

Sau khi cúp máy, Ôn Nam Tịch đứng dậy thay bộ quần áo, thu dọn qua loa rồi xuống nhà vào khoảng mười một giờ rưỡi. Nhà hàng Dịch Phong nhắc tới ở ngay đối diện khu dân cư. Lúc Ôn Nam Tịch đẩy cửa đi vào đã thấy Dịch Phong ngồi ở đó cầm ấm châm trà rót trà, thấy cô ngồi xuống thì đẩy ly trà qua phía cô.

Ôn Nam Tịch đặt túi nhỏ xuống, vuốt thẳng tay áo, ngược mắt lên nói cảm ơn.

Dịch Phong đưa thực đơn cho cô, nói: "Anh đã gọi vài món trước, em xem rồi chọn thêm món mình thích."

Ôn Nam Tịch tùy ý lật qua thực đơn, chỉ gọi thêm một phần rau củ rồi đặt xuống, Dịch Phong cầm tách trà lên nhấp một ngụm, nhìn cô hỏi: "Tìm việc có tiến triển gì chưa?"

Ôn Nam Tịch tựa lưng vào ghế nói: "Vẫn đang xem xét."

Dịch Phong đặt tách trà xuống để tay lên bàn, hôm nay anh mặc vest, đi giày da đôi khi trông giống một nhà tư bản hơn là một kỹ thuật viên.

Anh lấy một tấm danh thiếp ở bên, đặt lên bàn trước mặt Ôn Nam Tịch rồi nói: "Công ty này đang tìm giám đốc sản phẩm, là một chi nhánh ở Hải Thành, tập trung vào Internet vạn vật, anh biết em có hứng thú với lĩnh vực này, em có thể thử xem."

Ôn Nam Tịch đưa tay cầm lấy tấm danh thiếp.

Chìa khóa Hải Thành.

Ôn Nam Tịch nhìn mấy giây, ngược mắt lên nói: "Được, đàn anh, em sẽ thử."

Dịch Phong gật đầu.

Đồ ăn vừa lên bàn anh liền đưa đũa cho Ôn Nam Tịch, cô nhận lấy nói cảm ơn rồi bắt đầu ăn. Trong những năm ở Lê Đại (Đại học Lê thành), họ thường làm việc cùng trong các dự án nên một nhóm người rất hay đi ăn cùng nhau, tuy nhiên có những lúc chỉ còn lại Ôn Nam Tịch và Dịch Phong cùng ăn trưa.

Bên ngoài là cảnh đường phố đông đúc, phía dưới có siêu thị, đằng trước có một chiếc ô tô màu đen đang chuẩn bị quay đầu xe ở làn đường dưới, ở

phía này Đàm Vũ Trinh ngồi ở ghế phụ nhìn qua, vỗ nhẹ vào người đàn ông đang ngồi trên ghế lái, Phó Diên vừa chuyển tay lái vừa đưa mắt nhìn sang.

Chiếc xe cũng quay đầu lại. Anh nhìn thấy hai người đang ngồi bên cửa sổ.

Ôn Nam Tịch đang cần đưa nói chuyện với Dịch Phong, cô gạt đầu thỉnh thoảng lại gấp đồ ăn, tóc mái hơi xoắn che đi nửa lông mày, mơ hồ có vài phần ý cười.

Chiếc xe màu đen phóng đi, Phó Diên nhàn nhật mà thu hồi tầm mắt, chiếc xe màu đen dừng lại trước đèn giao thông.

Anh tựa khuỷu tay vào cửa sổ. Chiếc đồng hồ và chuỗi hạt Phật quán quanh cổ tay.

Đàm Vũ Trinh chống hai tay ra sau đầu, nghiêng đầu nhìn anh. Không nhìn ra được cảm xúc gì.

Vừa chuyển đèn xanh, chiếc ô tô màu đen lao đi.

-

-

Trở về nhà đã là giữa trưa.

Ôn Nam Tịch đã có một cuộc phỏng vấn video với người bên Chia khóa Hải Thành, cuộc trò chuyện rất vui vẻ, nhưng công việc là công việc, không có bất ngờ lớn nào cả. Sau khi tắt video, đối phương gửi tin nhắn hẹn phỏng vấn vòng hai vào tuần sau, nhưng thời gian không xác định nên phải đợi cấp trên xác nhận. Ôn Nam Tịch tựa người vào ghế sofa.

Điện thoại rung lên.

Trần Phi: Chào buổi chiều, chị Ôn, chị đang xem phim à?

Ôn Nam Tịch nhìn thấy tin nhắn này lại có chút áy náy, cầm lên ấn xuống muốn trả lời nhưng lại không biết nên trả lời cái gì. Bất giác cô nằm ở trên sofa rồi ngủ quên mất, khi tỉnh lại lần nữa Nguyên Thu đã xách một hộp ảnh đào đi vào, "Cậu vừa mới tỉnh à? Tớ đi rửa hoa quả."

Ôn Nam Tịch ngủ say đến nỗi cổ đã ướt đẫm mồ hôi.

Khi cô cúi đầu chạm vào màn hình, đó vẫn là trang trò chuyện với Trần Phi.

Nguyên Thu rửa sạch rồi bung bát hoa quả đi ra, khoan chân ngồi trên thảm, đưa cho Ôn Nam Tịch, cô lấy một quả anh đào ăn.

Nguyên Thu thăm dò Ôn Nam Tịch: "Vẫn xem xét à?"

Ôn Nam Tịch gật gật đầu.

Nguyên Thu nói: "Hôm nay Phó Diên cũng có mặt tại Hội nghị Internet Vạn vật. Anh ấy vẫn ngồi ở vị trí như ngày hôm qua. Tớ đã hỏi được tên công ty của họ."

"Nó tên là Khoa học kỹ thuật Diên Tục, nghe nói họ cũng đang tuyển người. Tớ đang nghĩ nếu không có Nhân Khả cậu thật sự có thể thử một lần."

Ôn Nam Tịch nhìn Nguyên Thu

Trong miệng Nguyên Thu nhét đầy quả anh đào đỏ tươi, thơm ngon tới nỗi khiến đôi mắt cô ấy trở nên cong cong. Ôn Nam Tịch chợt mỉm cười giống như chút cảm xúc rồi rầm đã biến mất, cũng đưa tay lấy thêm mấy quả anh đào ăn, bật máy chiếu kéo Nguyên Thu lại xem phim, Nguyên Thu vừa nhìn đã nói: "Ồ" một tiếng.

"Bộ phim điện ảnh này rất khó tìm. Cậu lấy được ở đâu vậy?"

"Được một người có thể là đồng nghiệp tương lai gửi cho."

"Hả? Cậu tìm được việc làm rồi sao? Ở đâu? Công ty nào?"

"Tớ sẽ kể cho cậu sau khi tớ chính thức nhận việc."

"Được."

Nguyên Thư cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tập trung xem phim với Ôn Nam Tịch.

Ban đêm.

Đúng giờ, Trần Phi gửi tin nhắn cho Ôn Nam Tịch.

Trần Phi: Chào buổi tối, chị Ôn, tối nay chị có kế hoạch gì không?

Ôn Nam Tịch vừa ăn vừa trả lời cậu.

Ôn Nam Tịch: Đang ăn cơm, không có kế hoạch gì cả.

Trần Phi: Vậy không làm phiền chị nữa.

Ôn Nam Tịch: Có lẽ tôi sẽ cần cậu giúp đỡ.

Trần Phi: Tớ luôn, chỉ cần chị Ôn mở lời, em sẵn sàng xuyên vượt lửa băng sông.

Ôn Nam Tịch: Phiền cậu giúp tôi hẹn gặp sếp bên cậu được không? Không phải vẫn còn một vòng phỏng vấn sao?

Trần Phi trầm mặc mấy giây.

Sau đó có tin nhắn thoại truyền đến với giọng run run: "Không cần phỏng vấn, sếp của chúng em nói chỉ cần chị gạt đầu là có thể báo cáo trực tiếp với bộ phận nhân sự."

Nguyên Thu nghe được âm thanh: "Cậu đến công ty bọn họ khiến cậu ta kích động đến như vậy sao?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười, nói một câu "được" với Trần Phi rồi đặt điện thoại xuống.

Nguyên Thu cầm lon Coca lên.

Chạm lon với Ôn Nam Tịch và nói: "Chúc mừng cậu đã tìm được việc."

Ôn Nam Tịch cầm lon Coca lên chạm với cô ấy, Coca ướp lạnh có đọng lại những giọt nước và hơi sương.

-

-

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch đặt đồng hồ báo thức dậy đúng giờ. Nguyên Thu đã ra ngoài trước, Ôn Nam Tịch tắm rửa thay quần áo, chiếc áo sơ mi cô giặt trước đó còn chưa ủi, hôm nay thay một chiếc áo sơ mi lụa sẫm màu hơn càng làm nổi bật làn da trắng. Cô lái xe đến Khoa học Kỹ thuật Diên Tục.

Vừa ra khỏi thang máy Trần Phi đã đứng ở đó đợi, nhìn thấy cô cậu gái gái đầu ngưỡng ngưỡng nói: "Chị Ôn, mời đi lối này, phòng nhân sự đang đợi chị rồi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười đi theo bước chân của cậu, ngẩng đầu liền nhìn thấy logo của Diên Tục, màu đen này thật sự rất hợp với anh, cô đi theo Trần Phi vào, Trần Phi giơ tay giới thiệu một số hạng mục dự án. Ôn Nam Tịch đang nghe thì Nhân Khả đi giày cao gót tới, trong tay cầm một tập tài liệu, trên cổ đeo một tấm thẻ công tác.

Đôi mắt trực tiếp.

Nhan Khả dừng lại, theo bản năng nhìn về phía Trần Phi.

Trần Phi ngây ngô cười: "Tổ trưởng Nhan, cô ấy là tổ trưởng hạng mục mới."

Nhan Khả nắm chặt tài liệu nhìn về phía Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh nhìn lại cô ta, Trần Phi vội vàng gọi Ôn Nam Tịch đi đến phòng nhân sự, Ôn Nam Tịch gật đầu đi theo lướt ngang qua Nhan Khả.

Hai người cao gần như ngang nhau nhưng chỉ là sắc mặt Ôn Nam Tịch luôn lãnh đạm không biểu lộ ra cảm xúc gì, còn Nhan Khả thì ôm chặt văn kiện.

Hình nền ảnh hai người trong vòng bàn bè của Phó Diên hiện lên trong đầu cô ta. Cô ta nhắm mắt lại, mở ra rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trần Phi đẩy cửa phòng nhân sự mời Ôn Nam Tịch vào. Khi Ôn Nam Tịch bước vào, bộ phận nhân sự lập tức mời cô ngồi xuống ghế, cười nói: "Chị họ Lý, em cứ gọi chị là chị Lý được rồi, chị đã đọc sơ yếu lý lịch của em. Đây là mức lương cùng với đãi ngộ mà sếp bên chị đưa ra. Em xem xem, nếu có bất kỳ vấn đề nào, chúng ta có thể thương lượng."

Ôn Nam Tịch nhận lấy bản hợp đồng nhìn xuống. Đối với một công ty mới thành lập, đây thực sự là một đãi ngộ tuyệt vời.

Xuống dưới nữa nhìn đến hai chữ "Phó Diên", chữ ký rồng bay phượng múa, cùng ngày tháng là ngày hôm qua.

Ôn Nam Tịch xem một lát, trước đây họ có một đoàn đội trực tiếp ở Vân Hà, sau này hợp đồng có sửa đổi, hợp đồng hiện tại rất chi tiết và đầy đủ, Ôn Nam Tịch đọc qua cũng không có thêm yêu cầu nào khác cầm lấy cây bút ở bên cạnh ký tên xuống.

Chị Lý nhận lấy bản hợp đồng, cười nói: "Chào mừng Nam Tịch đến với Khoa học Kỹ thuật Diên Tục của chúng ta. Chị hy vọng em có thể tìm được cảm giác thân thuộc ở nơi đây."

Ôn Nam Tịch đặt bút xuống, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Trần Phi đã sớm ra ngoài, nhìn thấy Ôn Nam Tịch đi ra cậu ta chính lại kính, dẫn cô đến chỗ làm việc rồi nói: "Ôn Nam Tịch, trước tiên chị phải làm quen với hoàn cảnh đã."

Ôn Nam Tịch ngồi xuống bàn làm việc.

Đúng là công ty mới, ngay cả máy in và máy tính đều là mới, máy tính đã được lắp ráp đầy đủ, bên cạnh viết mã hiệu của máy tính và nhãn hiệu của một số cơ sở cung cấp phần cứng.

Vẫn là nét chữ viết tay rồng bay phượng múa. Đó là nét chữ của Phó Diên.

Ôn Nam Tịch nhìn tờ giấy dán, cảm thấy chữ viết của anh còn sắc bén hơn hồi trước.

Chương 27: C27: Chương 27

—

Trên bàn là bản giới thiệu về Diên Tục bìa cũng màu đen, logo nằm ở góc phía trên, tổng quát trông khá hiện đại.

Ồn Nam Tịch cầm cuốn sổ lên mở ra, Diên Tục hiện đang làm các sản phẩm gia đình thông minh, thành phố thông minh và an ninh mạng. Cùng với cuộc sống ngày càng hiện đại thông tin tài liệu cá nhân ngày càng được coi trọng hơn, an ninh mạng là lĩnh vực chủ yếu mà Diên Tục đang làm, Trần Phi cầm máy tính đến bên cạnh Ôn Nam Tịch giống như chỉ cần cô hỏi có thể trả lời ngay lập tức.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Trần Phi ra ngoài một chuyến lúc trở về có nói với Ôn Nam Tịch, "Tôi nay sắp mời mọi người, lập trình Ôn chuẩn bị một chút nhé."

Ồn Nam Tịch đặt cuốn sổ giới thiệu xuống, thấy mọi người đã bắt đầu thu dọn đồ đạc. Trần Phi cũng gập máy tính lại, đẩy gọn kính lên, đứng ở lối đi, "Ở ngay nhà hàng dưới lầu thôi, gần lắm."

Ồn Nam Tịch tắt máy, cầm túi lên đứng qua phía Trần Phi. Trần Phi thấy một lập trình viên tên Chu Hùng đi tới, hai người nói chuyện hăng mực. Chu Hùng nhìn Ôn Nam Tịch ở bên cạnh, Trần Phi bèn giới thiệu, "Đây là lập trình Ôn, người máy trước kia của Lê Đại là do chị ấy làm đây."

Chu Hùng ngạc nhiên, "Phụ nữ sao?"

Trần Phi gạt đầu, ban đầu cậu cũng rất ngạc nhiên, một người máy linh hoạt cỡ lớn từ thiết kế cho đến thành phẩm lại là do một tay cô gái làm.

Chu Hùng bắt tay với Ôn Nam Tịch: "Lập trình Ôn, nghe danh đã lâu."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, khẽ bắt tay với cậu ấy.

Lúc này một nhóm người đi qua là Nhan Khả, Nhan Khả vừa sửa soạn lại cổ tay áo vừa nói chuyện với đoàn đội của cô ta, náo nhiệt bước ra ngoài, còn gái trong nhóm cô ta giống y như cô ta vậy ăn mặc lỏng lẻo, có vài người đi giày cao gót, nhìn không giống lập trình viên chút nào, mà giống bên quan hệ công chúng, thú kỷ gì đó hơn.

Trong nhóm người đều mặc sơ mi, áo thun họ giống như cánh vạt nổi bật.

Đền thang máy, Nhan Khả dẫn theo mọi người đi vào, ánh mắt liếc qua Ôn Nam Tịch mắt hơi nheo lại.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi mỉm cười đi vào một thang máy khác, rất nhanh đã đến tầng một, sau vài ngày tu sửa thì giờ tầng một đã đẹp hơn rất nhiều.

Đi ra khỏi toà nhĩ rẽ trái ở đó có một nhà hàng đã mở khá lâu phong cách của thập kỷ trước.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi đi ở giữa, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Phó Diên ngồi ở đó. Anh mặc sơ mi trắng tay cầm ly rượu, đèn nhà hàng khá tối, anh rũ mi rót thêm một ly đặt sang bên cạnh, vừa ngẩng mắt lên thì Ôn Nam Tịch đã thu lại ánh mắt và đang trả lời câu hỏi của Trần Phi.

Trong nhóm người, cô mặc sơ mi màu tối đơn giản tùy ý, tóc đuôi ngựa buộc thấp, làn da trắng mịn.

Nhóm người vây quanh chiếc bàn, chào hỏi anh.

Có người gọi sếp, có người gọi Phó Diên, sau đó tự tìm chỗ ngồi, Đàm Vũ

Trình cầm thực đơn ngồi xuống bên cạnh Phó Diên, Nhan Khả chỉ có thể ngồi bên cạnh Đàm Vũ Trình.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống ghế, đặt túi xuống sau lưng.

Phó Diên cầm ly rượu đi qua ngồi xuống đúng chỗ đối diện cô, ánh nghiêng đầu cùng Đàm Vũ Trình gọi món, có người hỏi anh, "Sếp, bọn em tự gọi là được."

Giọng anh rất tùy ý, "Gọi đi."

Vì vậy thực đơn được truyền đi, Trần Phi hỏi Ôn Nam Tịch, "Chị muốn uống gì?"

Lúc này Châu Hùng đứng dậy mở một chai bia, đi tới định rót vào cốc của Ôn Nam Tịch, nhưng Phó Diên đã cầm ly của cô tránh đi rót nước ngọt, Ôn Nam Tịch rũ mắt nhìn ly nước đang đầy dần.

Giọng Phó Diên nhàn nhạt, nhìn cô, "Uống cái này nhé?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Cảm ơn anh."

Rót nước ngọt xuống anh đặt chai xuống, lập tức bị mấy người khác lấy đi. Châu Hùng rót rượu cho Trần Phi, hỏi Ôn Nam Tịch, "Binh thường lập trình Ôn có uống rượu không?"

Ôn Nam Tịch cầm ly, mỉm cười, "Tôi khá ít uống."

Nhan Khả ở bên cạnh nhìn Phó Diên, thấy Phó Diên dựa lưng vào ghế nói chuyện với Đàm Vũ Trình, gần như không nhìn Ôn Nam Tịch, cô ta thở phào một tiếng.

Ồn ào gọi món xong mọi người bắt đầu thoải mái nói chuyện, Trần Phi cầm ly rượu lên, cười cụng ly với Ôn Nam Tịch, "Chào mừng lập trình Ôn gia nhập Diên Tịch."

Mọi người nghe vậy cũng lần lượt đứng dậy, cười nhìn Ôn Nam Tịch rồi đưa tay cùng ly với cô.

Ôn Nam Tịch khựng lại cầm ly đứng lên cùng ly với mọi người. Cô rất thoải mái, Chu Hùng bảo cô uống cạn cô liền uống hết.

Đàm Vũ Trinh nhìn sang Phó Diên. Phó Diên bóc lạc ăn.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, ly đã hết cô đưa tay lấy chai nước ngọt bên cạnh Phó Diên rót đầy ly rồi lại đặt xuống. Người đàn ông đang uống rượu, lúc lúc lại nói chuyện với Đàm Vũ Trinh, thỉnh thoảng Nhan Khả lại ghé sát vào Đàm Vũ Trinh nghe họ nói chuyện.

Rất nhanh các món ăn đã được đưa lên.

Vừa đưa lên mọi người liền bắt đầu ăn, Ôn Nam Tịch nghe Trần Phi nói chuyện, một miếng gà và hẹ được gấp tới đặt ở trước mặt, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu lên nhìn, Phó Diên đã thu tay lại quay sang nói chuyện với Đàm Vũ Trinh.

Nhan Khả ở bên đó gọi một tiếng, "Phó Diên, gấp cho tôi một miếng mề gà."

Ánh đưa tay đẩy đĩa qua. Nhan Khả mắt sáng lên, nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch thu lại ánh mắt, cô nhìn rau hẹ vô cùng do dự xem có nên ăn hay không, sau đó quyết định không ăn, cô ăn gà.

Rau hẹ được đẩy sang cho Trần Phi. Trần Phi cầm đũa lên gấp không chút do dự. Phó Diên liếc Trần Phi.

Chu Hùng uống nhiều rồi, cầm ly rượu đi đến chỗ Ôn Nam Tịch, kéo chiếc ghế cạnh cô ra ngồi xuống, lấy điện thoại mở video cuộc thi ra cho cô xem.

"Lập trình Ôn, nói cho tôi biết với, khi đó người máy của cô chơi đùa với người máy của những người khác, lúc ấy cô có cảm thấy thoải mái không?"

Trong video người máy của cô vô cùng vững vàng, năm người máy khác vây xung quanh chỉ để muốn lật đổ nó, tìm cơ hội làm đứt mạch điện tấn công vùng đầu, muốn thử tấn công vào nội bộ phá hỏng hệ thống điều khiển. Nhưng người máy của cô lại linh hoạt vô cùng, nhanh chóng dùng một tay đẩy bay một người máy thấp hơn nó một cái đầu. Người máy đó bị đung mạnh, ngã xuống khán đài.

Những người máy khác cũng tiến đâm vào chân nó, nó giơ chân đập trúng một con, bị người máy đó dùng sức bóp vỡ một ngón tay nhưng nó vẫn đứng rất vững hơn nữa còn khom lưng lại, nắm lấy hai cánh tay người máy kia rồi ném ra xa, sau đó dùng chân đập trúng người máy cuối cùng, cuối cùng đá cánh tay ra. Sau khi chiến thắng còn đi qua đờ những người máy khác dẩy bày sang một bên, rồi giơ hai ngón tay lên với mọi người ở dưới khán đài.

Động tác "hí" ấy sau đó được cắt làm thành một nhãn dán.

Cùng năm đó Phó Diên ở Bắc Kinh cũng hoàn thành một cuộc thí có quy mô quốc tế giành được giải nhất lập trình.

"Nhãn dán này là do tôi làm đó." Chu Hùng cười tắt video đi, cậu ta nhìn Ôn Nam Tịch, "Cô có thể cho tôi xem lập trình cô viết được không?"

Ôn Nam Tịch thu ánh mắt lại, giờ đây người máy của cô được trưng bày ở Lê Đại, cô không đem nó đi, "Được, khi nào về tôi gửi cho anh xem."

Chu Hùng lập tức vui vẻ cầm ly rượu lên, "Lập trình Ôn, cạn ly."

Ôn Nam Tịch bật cười cầm ly lên uống cạn ly nước ngọt.

Hậu quả của việc uống nhiều là hay đi vệ sinh, lúc này nhà hàng đã đông kín, mỗi bàn đều có rất nhiều người, lúc Ôn Nam Tịch đi vào nhà vệ sinh thì thấy cảnh bên ngoài vô cùng đẹp, nhà hàng dùng rất nhiều bóng đèn để trang trí, còn có một chiếc xích đu.

Ôn Nam Tịch lau tay đi ra nhìn.

Vừa bước ra đã thấy Phó Diên xắn ống tay áo đứng ở bên cạnh, anh đang nghe điện thoại, mái tóc rũ xuống trán che đi hàng lông mày, ở dưới ánh đèn nơi hàn nhàn lang anh nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau. Ôn Nam Tịch khựng lại, tay vẫn đang cầm giấy lau. Xin
hã đọc ruện ại == rumrun. n ==

Anh bỏ điện thoại xuống tắt màn hình đút vào túi quần, quay người nhìn nhật nói, "Máy tính có dùng được không?"

Phản ứng của Ôn Nam Tịch khá nhanh. Anh đang hỏi về chiếc máy tính vừa được lắp đặt xong ở văn phòng.

Cô gật đầu, "Tốc độ rất nhanh."

Phó Diên ừm một tiếng, anh nhìn về xích đu ở phía trước, tay đút túi quần, "Cảm ơn em đã đến công ty."

Ôn Nam Tịch mím môi.

Dưới ánh đèn hàn nhàn lang.

Tính ra thì năm lớp 12 cho dù có không thân thiết cũng không lạ lắm, giọng cô dịu dàng, "Không có gì đáng cảm ơn cả, tôi thật sự cảm thấy Diên Tục rất tốt, khá thích hợp với tôi."

Phó Diên thu lại ánh mắt, nhìn cô, "Vậy thì tốt."

Nói xong anh đi tới định bước vào, Ôn Nam Tịch tiến lên vài bước theo bàn năng, anh cầm điện thoại rũ mi nhìn, đi qua sau lưng cô.

Trong bầu không khí hơi thở hai người giao hòa, giống như năm đó khi họ ôm nhau tại căn cứ bí mật. Anh bước chân đi vào, Ôn Nam Tịch đứng tại chỗ

nhìn ra chiếc xích đu cách đó không xa.

Không có gió, xích đu đứng im tại đó, thu hút người ta ngồi lên, hoà vào giấc mộng. Ôn Nam Tịch lấy điện thoại trong túi ra, chụp một tấm ảnh gửi cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu: [Ồ, quảng trường thời đại chỗ công ty mới của cậu sao?]

Ôn Nam Tịch: [Sao cậu biết vậy?]

Nguyên Thu: [Đồ ăn nhà hàng này khá ngon, trước đó tớ có ăn rồi, lần sau tìm cơ hội dẫn các cậu đi.]

Ôn Nam Tịch: [Bất ngờ không, tớ ăn trước rồi.]

Nguyên Thu: [Không sao, ha ha, ngon không?]

Ôn Nam Tịch: [Ngon lắm, nhưng tớ không uống bia, chắc các cậu sẽ thích.]

Nguyên Thu: [Tớ thích bia nhất rồi.]

-

Đi ra khỏi nhà hàng, rất nhiều người đã uống rượu mấy đồng nghiệp nam còn đi ra chơi với xích đu, chiếc xích đu đang đưa qua lại liên tục, mấy người họ còn giầnh nhau, cậu đẩy tôi giầnh chiếc xích đu không còn vẻ đẹp tịch mịch như lúc ban đầu nữa, mấy cô gái ở bên cạnh khẽ mắng họ không biết quý trọng đồ đạc còn kéo họ xuống, vì vậy màn tránh giầnh ấy trông hết như trẻ con.

Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đi cùng nhau lười không thèm để ý đến họ đi ra ngoài trước.

Nhan Khả đứng bên cạnh mấy người đồng nghiệp nữ, mọi người đều uống rượu ai cũng ngà ngà say, Ôn Nam Tịch trước lúc ra về có giúp Nguyên Thu thúi vị bia, bây giờ cũng trở thành người không thể lái xe.

May là bên đường có không ít taxi mấy đồng nghiệp nam cùng giành vào một chiếc xe, sau khi rời đi, lại mấy người khác cùng lên xe. Đồng nghiệp nữ nhóm Nhan Khả đi trước, lúc này chỉ còn lại mình cô ta đứng bên cạnh Đàm Vũ Trinh vừa nhìn đã biết muốn đi cùng họ.

Ôn Nam Tịch đi ở phía sau, nhà cô thuê khá gần trung tâm cách đây không xa, không có ai cùng đường với cô. Tạm biệt Trần Phi xong cô đi về phía taxi.

Phó Diên đưa tay ra mở cửa xe cho cô, bước chân cô khựng lại, một giây sau khom lưng ngồi lên xe.

Tiếng đóng cửa xe vang lên, anh chống tay lên địn xe không biết nói với Trần Phi điều gì, vài giây sau Trần Phi mở cửa ngồi lên ghế lái phụ.

Ôn Nam Tịch ngây ra.

"Trần Phi?"

Trần Phi uống say mặt đỏ ửng lên nhưng vẫn rất tỉnh táo, cậu cười đẩy gọng kính, "Lập trình Ôn, muộn vậy rồi chị đi một mình không an toàn, đưa chị về nhà trước rồi em nhờ chú lái về phía nhà em."

Ôn Nam Tịch yên lặng vài giây, "Nhưng chỗ cậu khá xa."

"Không sao đâu, sao để chị đi một mình được chứ."

-

Mười lăm phút sau đã đến nhà.

Ôn Nam Tịch dặn Trần Phi khi nào về đến nhà thì gửi tin nhắn cho cô, Trần Phi gật đầu. Bất thình máy lên lầu, men rượu trào lên khiến cô ợ một cái.

Cô uống hai ly nhưng vị bia khá ngon không quá đắng. Ngồi ở sofa phía một

lát rồi đứng dậy lấy quýt ăn cho nhạt đi mùi bia trong miệng.

Lúc này Chu Nhược Vi vẫn đang phát trực tiếp, Ôn Nam Tịch vừa mở máy tính bảng lên đã thấy, phát trực tiếp cả ngày trông cậu ấy có hơi mệt cô bèn tặng đồ cho cô ấy, Chu Nhược Vi lập tức lấy lại được tinh thần nói cảm ơn bạn yêu.

Ôn Nam Tịch lại gọt táo ăn xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lấy quần áo đi tắm xong ra lau tóc, cầm điện thoại lên Trần Phi đã về đến nhà vừa gửi tin nhắn cho cô, còn thêm cô vào nhóm chat của Diên Tục.

Mọi người đều gửi tin nhắn báo rằng mình đã về tới nhà.

Ôn Nam Tịch vừa lau tóc vừa xem thành viên trong nhóm.

Chiếc ảnh đại diện màu đen ở vị trí đầu tiên.

Diên.

Rồi đến Đàm Vũ Trinh, sau đó là Trần Phi và Chu Hùng, khoảng bốn năm người xong mới đến Nhan Khả, ảnh đại diện của cô ta giống như ảnh tự chụp, làm động tác 'hì' với ống kính, trên đỉnh đầu là ánh đèn.

Xem xong Ôn Nam Tịch thoát ra.

Chương 28: C28: Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

Khi đồng hồ báo thức vang lên, Ôn Nam Tịch vẫn còn cố chút mơ hồ. Sau khi nhận ra mình đã đi làm liền tỉnh dậy, cô thấy có tin nhắn trên điện thoại là của Ôn Du gửi đến.

Ôn Du: Ngủ rồi à? Tịch Tịch.

Giữa lúc 11h30 tối qua, Ôn Nam Tịch xuống giường mang dép lê đi ra khỏi phòng gọi lại cho mẹ. Bà rất nhanh đã nhắc máy, đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho ngày hôm nay trong căn bếp trống trải: "Tỉnh rồi à?"

Ôn Nam Tịch đứng ở bên tủ, rót nước uống, nói: "Mẹ, hai ngày nay mẹ có bận không?"

"Không bận, mẹ đã nghe theo góp ý của con thuê một cô bé, Tiểu Lê, cô bé rất chăm chỉ đã giúp đỡ mẹ rất nhiều."

Ôn Nam Tịch đã nhớ ra, nói: "Con nghe Nguyên Thư nói cô bé ấy thi trượt đại học phải không?"

"Ùm ùm."

Ôn Nam Tịch uống nước xong đi vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt, đặt điện thoại di động xuống, vừa rửa vừa nói: "Mẹ, nếu mẹ có thời gian thì hãy thuyết phục cô bé, cô bé vẫn nên quay về học lại thì tốt hơn cuộc sống không nên dừng bước ở đó."

Ôn Du gật đầu: "Có, mẹ thường xuyên khuyên nhủ cô bé, cho nên mẹ cũng không quá phụ thuộc vào cô bé ấy, mẹ vẫn tự làm rất nhiều việc."

Ôn Nam Tịch ùm một tiếng, rửa mặt xong, nghe thấy tiếng nước chảy. Ôn Du ở đầu bên kia do dự: "Nam Tịch, dạo này thỉnh thoảng bỏ con lại ghé qua đây."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, tắt vòi nước đi ra khỏi phòng tắm.

"Sau đó thì sao ạ?"

"Không có gì, mẹ chỉ thấy ngạc nhiên thôi." Ôn Du nói, bà suy nghĩ một lúc, rồi tiếp tục: "Nghe nói Nhân Khả bây giờ cũng đang ở Lệ Thành, làm về lĩnh vực máy tính, liệu có chạm mặt con không?"

Ôn Nam Tịch trầm nghĩ. Đã gặp rồi.

Nhưng cô cũng không nói cho bà biết, cô hâm nóng ly sữa, có chút lười biếng, nói: "Không sao đâu mẹ, bây giờ con không e ngại cậu ta như trước nữa."

Ôn Du thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì tốt rồi."

Quả thật thời gian là phương pháp xóa nhòa tốt nhất. Ngay cả Ôn Du bây giờ cũng có thể mỉm cười dịu dàng, ngẩng đầu mà đối mặt với Ngu Viện Viện thây vì chỉ lặng lẽ đứng sang một bên, ôm chặt lấy lòng tự tôn của mình như

trước.

"Đúng rồi, mẹ nghe Nguyễn Thư nói, con đã tìm được việc rồi hả?"

Ôn Nam Tịch cười nói: "Mẹ, sao cậu ấy liên lạc với mẹ còn thường xuyên hơn cả con vậy?"

Ôn Du khẽ cười.

"Kể cả không có việc gì thì con bé cũng thường xuyên gửi tin nhắn cho mẹ mà."

Ôn Nam Tịch bắt đắc dĩ nói: "Vâng, con phải đi làm đây, cúp máy nhé."

"Được, được." Ôn Du sợ Ôn Nam Tịch bị muộn làm, lập tức cúp máy. Ôn Nam Tịch đặt điện thoại xuống, dùng thìa khuấy sữa, xé từng lát bánh mì ra khỏi túi và ăn.

-

-

Tối hôm qua không lái xe về nên hôm nay Ôn Nam Tịch ôm máy tính và túi xách nhỏ lên taxi, đến tòa nhà cửa đã mở sẵn. Hầu như tất cả những người làm việc trong tòa nhà đều cầm trong tay một ly cà phê.

Trong thời gian nghỉ ngơi cô uống ít cà phê hơn, giờ ngồi thấy mùi cà phê đột nhiên lại cảm thấy nhớ, hiện tại tầng hai chỉ có công ty Diên Tục của bọn họ. Một mình cô bước ra khỏi thang máy.

Diên Tục chưa có quầy lễ tân nên LOGO màu đen đối diện với thang máy rất dễ thấy, Ôn Nam Tịch rẽ vào văn phòng nhìn thấy Phó Diên mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên, anh đang đứng sau một lập trình viên tay đặt lên máy nói chuyện với người đó, màn hình trước mặt lập trình viên ấy là một trang mã code.

Hôm nay mặt trời chiếu sáng rực rỡ, văn phòng sáng sủa và rộng rãi. Khuôn mặt của anh t giống như một phông cảnh đáng để chiêm ngưỡng. Bàn làm việc của Ôn Nam Tịch ở phía bên kia, thu hồi tầm mắt cô quay người đi về chỗ làm việc của mình, lấy máy tính từ trong túi xách ra mở lên, trên bàn có trồng một chậu cây trầu bà đặt cạnh màn hình máy tính cô hơi dùng đầu ngón tay chơi đùa cái cây.

[Click để xem ảnh](#)

*Minh họa: Cây trầu bà

Phó Diên đứng thẳng người, ngược mắt lên thì nhìn thấy cô.

Cô dùng đầu ngón tay quẩn lấy cây trầu bà nghịch nghịch, máy tính bên cạnh đã mở lên, cô di chuyển cái cây đến gần màn hình máy tính hơn chơi rất lâu.

Phó Diên nhìn vài giây rồi mới thu hồi tầm mắt, nhìn vào những mặt mã trước mặt tư thế có phần tùy ý và lười biếng.

Buổi sáng mọi người đều có chút buồn ngủ, Ôn Nam Tịch nghe thấy rất nhiều tiếng ngáp dài. Cô chính lại đồ đạc trên bàn kéo ghế ra, mới vừa ngồi xuống thì nghe thấy tiếng cười vui vẻ từ bên ngoài truyền đến, sau đó có một cô gái mỉm cười nói: "Tổ trưởng Nhan, hôm nay trông cô lại xinh đẹp nữa rồi!"

Không ít lập trình viên ngẩng đầu lên xem.

Ôn Nam Tịch tùy ý quay đầu lại nhìn.

Đập vào mắt cô đầu tiên chính là một đôi chân dài, hôm nay Nhan Khả ăn diện đặc biệt táo bạo, váy xám cùng áo sơ mi cúp eo, cổ chữ V khoét sâu thấp thoáng kết hợp với áo khoác và giày cao gót, khoe trọn vóc dáng. Cô ta mỉm cười với cô gái kia, nói: "Đâu có, hàng ngày chị vẫn mặc như vậy mà,

em mới xinh đẹp, chỉ chỉ làm nền thôi."

"Nào có, chỉ có chỉ là xinh đẹp thôi." Cô gái kia đi cùng cô ta bước vào, Nhan Khả mỉm cười, lông mày cong lên liếc nhìn Phó Diên một cái. Phó Diên thậm chí còn không ngẩng đầu lên, duỗi tay chỉ vào màn hình trước mặt Chu Hùng hai người thấp giọng nói chuyện với nhau. Nhan Khả dừng lại vài giây, nâng cầm lấy tài liệu trên bàn của Trần Phi thuận thế liếc nhìn Ôn Nam Tịch một cái.

Ôn Nam Tịch đã rời mắt đi từ lâu, di con chuột đang xem phần hậu kì.

Đàm Vũ Trinh dựa vào máy bàn, đeo tai nghe quanh cổ, tặc lưỡi hai lần.

Trong văn phòng trở lại sự yên tĩnh mọi người đều bận rộn với công việc của mình, ước chừng mười phút sau Phó Diên đứng dậy nhìn những người khác, nhàn nhạt nói: "Buổi sáng có cuộc họp."

Nói xong anh dẫn đầu đi vào phòng họp. Trần Phi đứng dậy, chạy tới tìm Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch gạt đầu, đặt việc đang làm xuống đi theo Trần Phi vào phòng họp, mọi người thưa thớt ngồi xuống, Phó Diên đặt máy tính trước mặt dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nói chuyện với Đàm Vũ Trinh. Ôn Nam Tịch đi vào anh hơi ngược mắt lên, trong giây lát ánh mắt hai người giao nhau giữa khoảng không. Anh nhẹ nhàng nhìn đi chỗ khác. Ôn Nam Tịch cũng vậy, kéo ghế ngồi xuống.

Lúc sau Nhan Khả đi vào, trong tay cầm một cuốn sổ, ngồi ngay đối diện Ôn Nam Tịch, cô ta dùng nước hoa nên vừa bước vào phòng họp đã tràn ngập mùi hương.

Trần Phi giới thiệu cho Ôn Nam Tịch từng tổ trưởng sẽ phụ trách cái gì.

Chu Hùng phụ trách an ninh mạng, cấp trên trực tiếp của anh là Phó Diên.

Nhan Khả phụ trách nhà ở thông minh, nhưng cô ta cũng có một cấp trên,

giám đốc sản phẩm Lý Khiêm.

Trần Phi phụ trách mảng thành phố thông minh, sếp trực tiếp của cậu ấy là Đàm Vũ Trình.

Trong cuộc họp sáng nay, một số trưởng nhóm đã báo cáo tiến độ, Ôn Nam Tịch là người mới vẫn chưa xác nhận nội dung công việc, chỉ ngồi một bên và nghe họ triển khai nội dung công việc tiếp theo. Cho nên không phải lập trình viên nào cũng cứng nhắc, hầu hết các lập trình viên ở đây đều có khả năng giao tiếp tốt.

Phó Diên cũng bố trí công việc, đầu ngón tay anh lướt trên bàn phím cảm ứng, giọng nói rõ ràng và dễ nghe.

Anh buông bàn di chuột ra, cầm lấy mấy tập tài liệu trên bàn, dừng lại một chút, nhìn Ôn Nam Tịch: "Ôn Nam Tịch, cái này sẽ giao cho nhóm cô, xem thử đi?"

"Y tế thông minh, tôi vừa tiếp cận một dự án." Vừa nói anh vừa đưa thông tin cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch vô thức đứng dậy đưa tay nhận lấy. Sau khi tiếp nhận cô thấy Nhan Khả ở đối diện muốn lên tiếng nói gì đó nhưng do dự lại thôi, sau khi Ôn Nam Tịch đọc xong ngẩng lên, Phó Diên nhìn cô hỏi: "Được không?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười, gật đầu nói: "Được."

Phó Diên nhìn nụ cười của cô thu tay lại cúi đầu nhìn màn hình trước mặt.

Anh nói: "Cuộc họp kết thúc, Ôn Nam Tịch sẽ ở lại."

Nghe vậy những người khác đều đứng dậy rời đi, Nhan Khả cũng đứng dậy đi theo ra ngoài, trong phòng hội nghị chỉ còn lại hai người cửa đã đóng lại. Phó Diên bật máy chiếu, cầm điều khiển từ xa đứng trước bàn, khi anh ấn vào trên máy chiếu hiện lên toàn bộ hình ảnh kiến trúc của một khu bệnh viện, anh nói: "Lần hợp tác với Bệnh viện số 9 này chỉ là để kiểm tra đường

nước, giảm bớt công việc của các y tá, hợp lý để họ có thể nắm bắt tình hình bệnh nhân nội trú dễ dàng hơn. Nhưng cần phải khảo sát thực địa, tôi đã nói chuyện với giám đốc Bệnh viện số 9, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tận nơi để đo lường."

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn ánh gật gật đầu.

Vì phải bật máy chiếu nên đèn trong phòng họp cũng tắt chỉ có ánh sáng lạnh lẽo chiếu ra từ chiếc máy, ánh thần nhiên dùng tay ấn vào điều khiển từ xa, dáng vẻ nói chuyện lúc này có vài phần giống với hồi học cấp ba. Anh nói xong ánh mắt khẽ liếc về phía cô hai người bốn mắt chạm nhau,Ồn Nam Tịch dừng một chút, Phó Diên nhìn cô vài giây rồi hỏi: "Em biết rõ sự khác biệt giữa Internet Vạn Vật và Internet thông thường đúng không?"

Ồn Nam Tịch lập tức phản bác: "Đây là nơi nhảm sao?"

Phó Diên hơi nheo mắt.

Trong mắt anh có vài phần ý cười, anh quay mặt đi nói: "Trần Phi gần đây không bận lắm, em có thể nhờ cậu ta giúp đỡ, tôi là cấp trên trực tiếp của em, có vấn đề gì thì cứ trực tiếp báo cáo."

Ồn Nam Tịch gật đầu: "Được."

"Không còn việc gì nữa." Phó Diên tắt máy chiếu thuận thế bật đèn lên,Ồn Nam Tịch cầm tập tài liệu đứng dậy mở cửa, Nhan Khả đang đứng ở ngoài.

Nhan Khả khoanh tay, nhìn chằm chằm vào cô.

Ồn Nam Tịch vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lướt qua trước mặt cô ta rồi bước ra ngoài. Sau đó, Nhan Khả đi theo vào văn phòng, gọi: "Phó Diên, tôi có chuyện muốn nói."

Tay Phó Diên đã đặt lên nắm cửa, quay đầu lại nhìn.

Nhan Khả đi qua chỗ bàn ghế tới chỗ anh không biết là nói gì. Cửa phòng

Ôn Nam Tịch đã đồng ý, cô đi về phía chỗ làm việc của mình, Trần Phi thấy cô quay lại liền dịch ghế qua, cố quàng một chiếc gối hình chữ U, nói: "Ôn Nam Tịch, gần đây em không bận, cứ để em giúp chị."

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, cười nói: "Được, sếp cũng đã sắp xếp như vậy."

Trần Phi cười nhẹ, quay đầu nhìn vào phòng họp rồi quay đầu lại nói với Ôn Nam Tịch: "Tổng trưởng Nhân hình như cũng muốn thực hiện hạng mục này."

Ôn Nam Tịch nhướn mày: "Không phải cô ấy đang chịu trách nhiệm nhà ở thông minh sao?"

"Cô ấy muốn một mình chịu trách nhiệm cho một dự án, nhưng chị có biết không..." Trần Phi đến gần Ôn Nam Tịch, "Kỹ thuật của cô ấy không đạt tiêu chuẩn nên mới sắp xếp thêm một giám đốc sản phẩm."

Ôn Nam Tịch hơi dừng một chút, "Thì ra là thế."

Trần Phi gật đầu.

Chỉ một lúc sau cửa phòng họp mở ra, Nhân Khả đi giày cao gót nhàn nhàn chóng rời đi, Phó Diên cầm máy tính đi ra ngoài vào văn phòng.

Trước đây Ôn Nam Tịch chủ yếu làm các chương trình cho Vân Hà, các chương trình du lịch của Vân Hà đều do cô thực hiện. Cô thông thạo các thuật toán, nhưng nói đến Internet Vạn Vật - nơi mọi thứ đều có thể kết nối thì có rất nhiều thứ cần phải biết, chẳng hạn như điện, kỹ thuật, hoá chất, v.v. Tất cả đều phải hiểu được.

May mắn thay khi còn học đại học điểm số của cô ở những môn này đều rất tốt.

Buổi trưa.

Trần Phi và những người khác đi ăn trưa ở một nhà hàng mới.

Ôn Nam Tịch có chút lười biếng, không muốn đi đâu nên định gọi đồ ăn mang đến. Sau khi họ rời đi văn phòng rất yên tĩnh, cô nhìn cây trà bà trên bàn cảm thấy cần phải tưới thêm chút nước. Thế là bung chậu trà bà đi đến phòng trà, trong phòng trà có một cửa sổ nhỏ được che bằng màn trắng, vẫn có chút ánh nắng nhỏ chiếu vào nhưng không xuyên qua được.

Ôn Nam Tịch đặt chậu cây lên bậu cửa sổ, lấy cốc của mình đổ một ít nước nhẹ nhàng đổ lên mép.

Đây chính là cảnh mà Phó Diên vừa bước vào đã nhìn thấy. Anh cầm lấy chiếc cốc, lấy gói cà phê hòa tan cho vào cốc, dịu dàng nói: "Không cần cho quá nhiều nước, buổi sáng nó đã được tưới rồi."

Thần sắc âm đột nhiên vang lên, Ôn Nam Tịch không kịp phòng bị quay đầu lại, nhìn thấy anh đang dựa vào bàn uống cà phê, tay áo xắn lên để lộ đường cong nơi cánh tay rõ ràng.

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Sáng nay tưới nước rồi à? Ai tưới vậy?"

Phó Diên quay đầu nhìn cô: "Có người tưới."

Ôn Nam Tịch "ồ" một tiếng, lấy khăn giấy lau lá trà bà, Phó Diên uống xong cốc cà phê lấy điện thoại di động ra bấm, phòng trà này dài không lớn lắm. Chỉ có hai người, một người đàn ông đứng ở đầu bên kia cửa sổ tựa vào bàn, Ôn Nam Tịch thì đang lau lá cây.

Giọng nói của anh vang lên phía sau: "Ăn cơm chưa?"

Ôn Nam Tịch dừng một chút, cầm chậu trà bà chuẩn bị rời đi nhìn anh nói: "Ăn rồi."

"Em có chắc là đã ăn rồi không?" Anh ngược mắt lên, nhìn cô lần nữa.

"Vậy còn đói sao?" Ôn Nam Tịch hỏi ngược lại, nói xong liền đi ngang qua anh, hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu hoa mai, chính là chiếc áo

cô mặc khi đi phòng vẫn ngày hôm đó, tóc buộc thấp, cẩn thận cầm chậu tràu bà bước ra ngoài.

Trong không khí có mùi dầu gội thoang thoang. So với mùi cam trước đây thì mùi hương chanh nhẹ nhàng nữ tính hơn.

Phó Diên đứng đó một lúc nhìn cô đi về phía bàn làm việc, anh đứng thẳng dậy lấy một gói cà phê ra phía một cốc khác rồi cầm đi.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống bàn làm việc. Nhìn chậu tràu bà xanh mướt xinh đẹp, nhắc điện thoại lên gọi đồ ăn mang đến cô muốn ăn mì.

Một lúc sau đồ ăn đã giao đến, cô đến quầy lễ tân lấy thì người bán giao thêm một phần, là món tráng miệng nói là cửa hàng tặng.

Ôn Nam Tịch tin, nhận lấy và quay trở lại chỗ làm việc của mình.

Chương 29: C29: Chương 29

—

Sau khi ăn mì xong, Ôn Nam Tịch chậm rãi mở món tráng miệng ra là bánh caramen, cô dùng thìa xúc lên một miếng.

Trước mặt là thông tin về Bệnh viện số Chín, cô lật từng trang đọc kỹ.

Văn phòng khá yên tĩnh, không phải ai cũng ra ngoài ăn mà có người đang nằm nghỉ trên những chiếc ghế hình chữ U. Phía sau cửa văn phòng khá rộng rãi, đôi tay thon dài của Phó Diên đang gõ bàn phím, hơi nóng của cốc cà phê bên cạnh bốc lên, xung quanh lặng yên không có một âm thanh nào.

Lúc này chỉ có hai người là còn đang làm việc.

Nửa tiếng sau, đám người Trần Phi quay lại, mang cho Ôn Nam Tịch một cốc trà sữa, đặt lên bàn của cô, cậu kéo ghế ra nhìn thấy vở hộp bánh caramen nhỏ trong thùng rác, cậu nhìn lại nhìn hỏi: "Chị Ôn thích ăn đồ ngọt à?"

Ôn Nam Tịch nhận lấy trà sữa, cắm ống vào, nhìn theo ánh mắt của cậu, nói: "Rất thích, tôi thích ăn đồ ngọt, nhưng mà đây là quà tặng của quán mì lúc này tôi đặt bên ngoài."

"Quán mì nào vậy?" Trần Phi bắt đầu thấy hứng thú, "Tôi nay em cũng sẽ gọi quán này."

Ôn Nam Tịch nghe vậy liền cầm điện thoại lên, mở phần mềm ra tìm quán mì cho Trần Phi xem, Trần Phi viết tên quán rồi nói: "Em nhớ lúc trước anh Đàm đã từng đặt qua rồi, nhưng họ cũng không tặng gì cả, lẽ nào là do kinh

doanh không tốt nên tặng thêm quà tặng để cạnh tranh?"

Ôn Nam Tịch lướt lướt quán mì, nghĩ thầm: "Cũng có thể lắm."

Trần Phi quyết định: "Tôi nay em sẽ gọi cửa hàng này, quà tặng miễn phí này để dành cho chị nhé."

Ôn Nam Tịch lắc đầu cười: "Không cần, cậu cứ ăn đi."

Cô nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ, hỏi Trần Phi: "Tí nữa cậu có bận gì không?"

Trần Phi đang định quay về bàn làm việc, nghe vậy liền quay lại nói: "Em không bận gì cả."

Ôn Nam Tịch mỉm cười đứng lên, thu dọn tài liệu: "Vậy cậu đi bệnh viện số Chín với tôi một chuyến nhé?"

"Được, được." Trần Phi lập tức quay lại chỗ làm lấy sổ tay, Ôn Nam Tịch thu dọn, lấy chìa khóa xe ra cùng Trần Phi xuống lầu.

Trần Phi lên xe, thắt dây an toàn: "Lương của chị Ôn ở Vân Hà trước đây có cao không?"

Ôn Nam Tịch khởi động xe, lái ra đường lớn, nói: "Chiếc xe này là tiền thưởng cuối năm mua được."

"Ồ ồ."

Trần Phi nghĩ thầm, như vậy, khá là cao, kể ra chị Ôn là người có thể độc lập hoàn thành dự án, công ty tuyển được cô ấy là điều may mắn.

-

-

Đến sân bệnh viện số Chín.

Bất kể lúc nào thì bệnh viện cũng đều có rất nhiều người, mà không khí lúc nào cũng ngột ngạt. Ôn Nam Tịch và Trần Phi thu hồi thái độ thoải mái, đỗ xe đi đến khoa nội trú gặp viện trưởng Chu.

Viện trưởng Chu đã ngoài 60 tuổi, ông có đôi mắt nhân hậu, nhiệt tình dẫn họ vào phòng bệnh.

Ông chấp tay sau lưng nói: "Năm nay bệnh viện mở rộng, việc phê chuẩn xin đất rất khó khăn, bây giờ là thời đại kỹ thuật số, có một bệnh viện đã bắt đầu làm rồi, tôi nghĩ để thuận tiện hơn cho bệnh nhân cũng như giảm bớt công việc của y tá và bác sĩ, chúng ta hãy thử một lần xem."

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Viện trưởng đã suy nghĩ kỹ rồi."

"Tổ trưởng Ôn, làm phiền mọi người rồi."

"Bác viện trưởng, cứ giao việc này cho chúng cháu." Trần Phi còn trẻ, miệng rất ngọt ngào, vừa nói, viện trưởng Chu đã cười: "Thằng nhóc này cũng là sinh viên Đại học Bắc Kinh, là một thiên tài nhỏ nháy lớp."

Trần Phi chỉnh lại kính, có chút ngượng ngùng.

Đa số phòng bệnh đều có người ở, tầng 4 chỉ có một phòng trống, nghe nói buổi tối sẽ có người chuyển đến, vừa vặn Ôn Nam Tịch và Trần Phi có thể đi vào xem nơi này kỹ hơn. Thiết bị cơ bản và nút gọi khẩn cấp đều là loại truyền thống, Ôn Nam Tịch lấy bút viết vào sổ, đồng thời cũng tự mình đi xem thiết bị.

Viện trưởng ở một bên cũng nói về một số vấn đề trước đây ông thấy không thuận tiện lắm.

Ôn Nam Tịch chú ý ghi nhớ, sau đó lại đi đến quầy lễ tân, y tá đứng vào phòng khám của bác sĩ, đi loanh quanh vài vòng, Ôn Nam Tịch nói chuyện với Trần Phi trao đổi ý kiến. Hai người đang ngồi trong phòng làm việc của

viện trưởng, Trần Phi đang gõ máy tính, còn viện trưởng thì ngồi ở một bên vừa làm việc vừa nói chuyện với Trần Phi.

"Thằng nhóc Trần Phi này, bây giờ ông chủ của các cậu có người yêu chưa?"

Đầu ngón tay đang gõ máy tính của Ôn Nam Tịch chợt dừng lại.

Trần Phi vội vàng ngẩng đầu cười nói: "Chắc không có ạ, mà cháu chỉ biết vậy thôi chứ chưa từng chứng kiến."

"Lớn lên sao lại ngốc như vậy, chưa từng nói gì về chuyện đó à? Công việc bận lắm à?" Viện trưởng bỏ công việc sang một bên nhìn Trần Phi, Trần Phi cũng đóng máy tính lại, vẻ mặt bất quáí nghĩ: "Chưa từng nói qua, bốn năm đại học, anh ấy nếu không phải đang thi đầu thì là đang trên đường đi thi đầu. Sau khi tốt nghiệp bắt đầu khởi nghiệp một cách vội vã, từ Bắc Kinh chuyển đến Lê Thành, Phó Diên đã phải nỗ lực rất nhiều, phải biết rằng ngay từ đầu giáo viên của chúng cháu đã không đồng ý rồi."

"Có điều Internet vạn vật bên này thực sự đang phát triển rất tốt, người đầu tư của chúng cháu cũng đề xuất đến Lê Thành để lập nghiệp."

Viện trưởng cầm chiếc cốc lên, uống một ngụm trà hoa cúc, gật đầu nói: "Chắc chắn là có rất nhiều cô gái thích cậu ta, không biết cháu gái của tôi có thể thử một chút được không."

"Đúng là có rất nhiều cô gái thích anh ấy, ở Đại học Bắc Kinh cũng có rất nhiều cô gái từng chặn anh ấy lại mà tỏ tình, nhưng anh ấy thường lạnh lùng từ chối tất cả mọi người."

"Bác viện trưởng, cháu gái của bác bao nhiêu tuổi rồi? Khi về cháu dò hỏi một chút cho ạ."

Viện trưởng đặt cốc xuống: "Nó hai mươi ba tuổi, đang thực tập ở bệnh viện của chúng tôi."

"Vậy thì tốt." Trần Phi gật đầu, vẻ mặt nóng chuyện không hề giảm bớt, cậu

ta suy nghĩ một chút nói: "Nhưng hình như trước đó cháu nghe anh Đàm lễ miệng nói, ông chủ của chúng cháu hình như có mối tình đầu, có điều vì mối tình đó mà bị tổn thương."

Đầu bút của Ôn Nam Tịch dừng lại.

Cô nhìn hình vẽ này, im lặng vài giây rồi sửa lại, lông mày và ánh mắt phản chiếu trên màn hình laptop bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Viện trưởng thở dài muốn hỏi một chút.

Nhưng bên ngoài có y tá đang tìm nên đành phải đứng dậy đi ra ngoài, còn bảo bọn họ tí nữa đừng rời đi, ông sẽ mời bọn họ một bữa.

Dương nhiên bọn họ không để viện trưởng mời, sau đó Ôn Nam Tịch đi vào phòng bệnh quan sát sự tương tác giữa bệnh nhân với y tá và bác sĩ, trong phòng bệnh nội trú có rất nhiều người già liên tục kêu r3n khi bị đau, khi đau không chịu nổi họ đưa tay ra phải tổn rất nhiều công sức mới bấm được nút gọi khẩn cấp, còn có một người đang truyền nước biển, cơ thể lạnh buốt mỗi khi nước truyền vào.

Mu bàn tay sưng tấy, lại sờ tay và chân họ càng lạnh hơn, chỉ có thể sử dụng khăn nóng để bọc mà không có giường bệnh thông minh có thể giữ ấm, giường ở đây chỉ là cung cấp nơi nằm mà thôi.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi ở lại khoa nội trú cho đến khi trời tối, từ chối lời mời của viện trưởng rồi rời khỏi bệnh viện, hai người gọi chút đồ ăn ngoài. Sau khi đến công ty, họ trực tiếp ăn trong văn phòng, sau đó Ôn Nam Tịch bắt đầu sắp xếp lại những thông tin ngày hôm nay. Hầu hết mọi người trong công ty đều đã tan làm, chỉ có văn phòng của Phó Diên vẫn còn sáng đèn.

Trần Phi quàng một chiếc gối hình chữ U quanh cổ, ôm máy tính ở bàn làm việc bên cạnh trao đổi với Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch bắt đầu suy nghĩ về nhu cầu của bệnh viện. Đầu ngón tay gõ nhàn nhàn trên bàn phím một cách bình tĩnh, logic rõ ràng.

Cửa phòng làm việc sau lưng cô mở ra, Phó Diên đóng cửa lại, ấn điện thoại gọi đi, nhìn thấy đèn ở chỗ họp, anh đi tới đứng sau Ôn Nam Tịch xem cô đang viết gì, Trần Phi vặn cổ quay lại nhìn thấy anh, "Anh Diên."

Ngón tay Ôn Nam Tịch tạm dừng, quay lại nhìn anh.

Phó Diên cụp mắt xuống nhìn cô vài giây, sau đó tùy tiện hỏi hợ: "Hai người ăn cơm chưa?"

Trần Phi gật đầu: "Bọn em ăn rồi."

Chỉ có Trần Phi trả lời, Ôn Nam Tịch cũng không có trả lời, quay đầu tiếp tục làm việc, mà Trần Phi dựa vào lưng ghé cười nói: "Anh Diên, hôm nay viện trưởng nói ông ấy sẽ giới thiệu với anh cháu gái của ông ấy đó."

Ánh mắt Phó Diên vẫn dĩ đang nhìn vào màn hình Ôn Nam Tịch, nghe vậy liền cúi mắt xuống nhìn về phía sau gáy cô, đường viền cổ áo của cô cũng có màu chim mồi.

Trần Phi lại hỏi: "Anh thấy thế nào? Có muốn thử một chút không?"

Phó Diên dời tầm mắt nhìn Trần Phi nhẹ giọng nói: "Thử cái gì? Cậu thấy anh còn chưa đủ bận sao?"

Trần Phi cười nhẹ: "Anh phải nắm trong tay cả tình yêu và sự nghiệp chứ."

Ôn Nam Tịch không tham gia trò chuyện, chỉ chuyên tâm nhìn màn hình gõ phím, thỉnh thoảng nhấn phím xóa lùi sau đó lại chỉnh sửa.

"Chờ một chút." Phía sau vang lên giọng nói của người đàn ông, đầu ngón tay Ôn Nam Tịch khựng lại, đang định hỏi anh đợi cái gì thì Phó Diên đi đến bên cạnh chỉ vào yêu cầu trên màn hình, giọng nói của anh vang lên trên đầu cô: "Thêm màn hình đầu giường vào màn hình hiển thị."

Ôn Nam Tịch nghe anh nói, chỉnh sửa lại, sau đó cô hỏi tiếp: "Hệ thống gọi khẩn cấp cũng cần sửa sao?"

Phó Diên gật đầu: "Ừ."

"Còn ở đây nữa." Anh đưa tay ấn hai phím trên máy, tay Ôn Nam Tịch dừng lại đặt sang một bên, anh gõ nhẹ, phía trên đầu cô vang lên âm thanh: "Cửa đổi thành kiểu màn che trắng."

Ôn Nam Tịch gật đầu, cùng anh thảo luận những yêu cầu phải sửa đổi rồi viết vào.

Trần Phi ở một bên đeo gối hình chữ U nhìn một lúc thì phát hiện mình không chen vào được một chữ. Lúc Ôn Nam Tịch lưu lại bản cuối cùng, ngược mắt lên nhìn anh, Phó Diên đang bấm điện thoại cũng dừng lại cúi đầu nhìn cô, đèn màn hình mờ mờ, ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian dường như ngừng lại, Ôn Nam Tịch im lặng một lát, sau đó cô bình tĩnh nói: "Vậy trước tiên cứ như vậy đã?"

Phó Diên lưỡi biếng nói: "Ừ."

Ôn Nam Tịch nhìn đi nơi khác, nhẹ nhàng ấn nút lưu.

Lúc này điện thoại di động vang lên, cô cầm lên xem, là Chu Nhược Vi, trong điện thoại Chu Nhược Vi nói: "Bảo bối, xe của cậu đậu ở tầng dưới công ty à?"

Ôn Nam Tịch nói: "Ừ, sao thế?"

"Chờ tớ mượn nhé, crush tớ hình như đang đi cùng một cô gái khác, tớ phải đi xem thế nào." Giọng điệu của Chu Nhược Vi rất lo lắng, không dễ dàng gì mới có được thông tin liên lạc của người ta, hai người mới đang trong giai đoạn mập mờ, không thể để gà tới miệng rồi còn bay mất.

Ôn Nam Tịch nghe vậy, lập tức nói: "Cậu lấy đi. Có mang chìa khóa xe không?"

"Mang rồi mang rồi mà, tối nay tớ sẽ trả tiền bắt taxi về nhà cho cậu."

Ồn Nam Tịch cười nói: "Không sao, cậu cứ lấy đi."

"Được."

Sau khi Chu Nhược Vi cúp điện thoại, Ôn Nam Tịch cũng để điện thoại xuống, đứng lại một chút thì quay đầu nhìn Trần Phi và Phó Diên, cả hai người đàn ông đều nhìn cô, trên mặt Trần Phi lộ ra vẻ buồn chuyện, còn Phó Diên nhẹ nhàng cho tay vào trong túi quần nhìn cô một giây rồi lấy chìa khóa xe, nói: "Tan làm tôi đưa hai người về."

Trần Phi nghe vậy lập tức đồng ý, bỏ chiếc gô chữ U trên cổ ra, đóng máy tính, quay lại chỗ ngồi lấy túi đựng máy, mấy lần gọi Ôn Nam Tịch để thúc giục. Ôn Nam Tịch hơi đứng lại, ngồi thẳng lưng rồi tắt máy tính, thật ra cô có chút xấu hổ, không biết ánh mắt vừa rồi họ nhìn nhau có ý nghĩa gì, nhưng đây là người mà cô yêu thầm.

Cảm giác có hơi giống câu cá, không nói rõ ra, trước tiên cứ mập mờ cũng không có ý định chịu trách nhiệm. Điều này dễ khiến người ta hiểu nhầm.

Ồn Nam Tịch bình tĩnh thu dọn máy tính, cầm một chiếc túi nhỏ cùng Trần Phi đi ra ngoài, Phó Diên đứng trước thang máy bấm điện thoại di động, nhìn thấy bọn họ đi tới, thang máy vừa đến thì ba người cùng đi vào. Trần Phi vừa vào thang máy liền dựa vào tường ôm túi đựng máy tính, Ôn Nam Tịch và Phó Diên đứng ở hai bên trái phải.

Anh rút tay vào túi quần, chiếc vòng hạt đen trên cổ tay rất giống dây đồng hồ.

Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, Nguyên Thu hỏi cô tan làm chưa, Chu Nhược Vi có phải lại điên cuồng đi tìm tên đàn ông chó rìa rồi phải không.

Ồn Nam Tịch cup mắt nhìn lại.

Trần Phi lười biếng gọi một tiếng chị Ôn.

Nhưng thang máy đã tới tầng một, hàm đỗ xe của tòa nhà gần đây vẫn đang quy hoạch nên hầu hết ô tô đều đậu ở lối ra vào của tòa nhà. Thật sự rất khó coi nhưng không còn cách nào khác, vừa ra khỏi thang máy Trần Phi đến gần Ôn Nam Tịch, cười hỏi: "Crush có nghĩa là gì vậy chị?"

Ồn Nam Tịch nhìn vẻ mặt đã biết rồi còn cố hỏi của cậu, mặt không thay đổi nói: "Đối tượng hẹn hò."

Phó Diên nghe vậy quay đầu nhìn cô sau đó hơi cong môi, bước xuống bậc thang đi trước lấy xe. Trần Phi chính lại kín đáo, đứng thẳng lên: "Chị lại trêu em rồi."

Ồn Nam Tịch nhẹ nhàng mỉm cười.

Trêu cậu thì đã làm sao?

Một lúc sau một chiếc ô tô màu đen đi tới, Ôn Nam Tịch và Trần Phi đi tới gần, Trần Phi ngồi vào ghế phụ, Ôn Nam Tịch ngồi ở ghế sau.

Phó Diên xắn cả hai tay tay áo lên, giữ lấy vô lăng, lái xe đi.

Trần Phi có chút buồn ngủ dựa lưng vào ghế mơ mơ hồ hồ.

Ồn Nam Tịch tựa người vào cửa nhìn khung cảnh bên ngoài lướt qua, những tòa nhà cao tầng ở Lệ Thành về đêm không có ánh đèn neon nhấp nháy như ở Dung Thành, đặc biệt là những con phố đêm nhỏ mang hơi hướng cổ điển, như bộ phim cũ không thể quay ngược thời gian, cảnh vật lùi về phía sau đến khi mắt cô bị chặn bởi các tòa nhà cao tầng khác.

"Người và xe trên đường quá nhiều, về đêm thành phố nào nhiệt còn người thì say..." Tiếng hát quen thuộc vang lên, Ôn Nam Tịch vô thức nhìn về phía trước, một bàn tay thon dài nào đó đưa ra tắt bài hát đi, thay vào đó

chuyển một bản nhạc nhẹ nhàng khác.

Ôn Nam Tịch nhìn vào cổ tay Phó Diên đã thu lại, dùng một chút. Mọi thứ đều có thể thay đổi, bài hát yêu thích cũng có thể thay đổi.

Trong xe yên tĩnh không tiếng động, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn ra khỏi cửa sổ đôi mắt được chiếu sáng bởi những chiếc đèn xe đẹp mà lạnh lùng.

Phó Diên xoay đầu xe, ánh mắt của anh trong gương chiếu hậu nhẹ nhàng nhìn qua, chỉ nhìn cô trong giây lát, sau đó bình tĩnh thu hồi ánh mắt, một đường về đến chỗ ở.

Lúc này Trần Phi đã ngủ say, cặp kính lệch xuống sống mũi.

Ôn Nam Tịch mở cửa xuống xe, đi đến ghế lái nói với Phó Diên: "Tôi đến rồi, anh lái xe cẩn thận."

Phó Diên cầm vô lăng, mặc áo sơ mi đen tựa như hòa vào màn đêm, chỉ có khuôn mặt là có đường nét rõ ràng, ừm một tiếng: "Ngủ sớm chút, ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch dừng lại, cũng trả lời anh: "Ngủ ngon."

Rồi quay người bước vào khu dân cư, hòa mình trong gió đêm. Phó Diên dừng lại trong vài giây, lúc sau chiếc xe mới bắt đầu di chuyển quay đầu biến mất vào màn đêm.

-

-

Về đến nhà.

Ôn Nam Tịch đặt túi máy tính và túi nhỏ xuống, xoa xoa cổ.

Nguyên Thu gửi tin nhắn tới: Tờ vừa nói với Chu Nhược Vi, loại đàn ông đó

không thể nào mập mờ được, xung quanh anh ta có rất nhiều mỹ nhân, cậu ấy tưởng mình có thể không chế được anh ta chắc, đúng là ngốc mà.

Ồn Nam Tịch: Cậu ấy vẫn còn rất tỉnh táo.

Nguyên Thu: Những người nói mình rất tỉnh nhưng thật ra là mơ hồ nhất đấy.

Tay cầm điều khiển từ xa của Ôn Nam Tịch dừng lại một chút, nhìn thấy những dòng chữ này liền bật bài Đường Nathan lên để nghe, đã lâu không nghe, lúc nghe lại cảm giác đã thay đổi rồi. Chẳng trách anh lại tắt đi, Ôn Nam Tịch mở bài hát này, thay bộ đồ ngủ đi tắm, tin nhắn trên điện thoại không ngừng nhấp nháy, khi bước ra, cô ấn vào tin nhắn thoại của Nguyên Thu.

Nguyên Thu vừa nghe đã nói: "Cậu đang nghe Đường Nathan phải không?"

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng, Nguyên Thu chặc lưỡi hai tiếng: "Lúc còn là sinh viên năm nhất cậu rất thích bài này nhưng sau này lại không nghe nữa."

Ồn Nam Tịch bật máy tính lên, định làm việc một lúc nói: "Ừ."

Nguyên Thu đổi chủ đề nói về Châu Nhược Vi, Ôn Nam Tịch vừa gõ bàn phím vừa nghe, Nguyên Thu hỏi: "Cậu ấy có gửi tin nhắn cho cậu không?"

Ồn Nam Tịch nhìn điện thoại của mình nói: "Không có."

Nguyên Thu lập tức nói: "Bây giờ không có tin tức gì, có lẽ đã trở thành sự thật rồi. Cuối tuần chúng ta phải ở bên cậu ấy mới được, còn nữa, nhân tiện chúc mừng cậu tìm được việc làm, rốt cuộc cậu làm ở công ty nào vậy? Sao giữ bí mật ghê thế, có phải là công ty siêu tốt không? Nhớ phải mời mọi người đi ăn đấy!"

Ồn Nam Tịch nhìn màn hình, lấy bút viết vào sổ, cười nói: "Không cần biết có phải là công ty tốt hay không tớ đều mời, cậu nghĩ xem muốn ăn gì đi."

Nguyễn Thu cười nhẹ: "Ờ cũng đang suy nghĩ nhưng hiện tại khá lo cho Chú Nhuận Vi."

Ôn Nam Tịch hơi dừng một chút, sau đó đặt bút xuống nói: "Lát nữa liên lạc với cậu ấy, có chuyện gì thì gọi cho tớ."

Nguyễn Thu ừ một tiếng, sau đó hai người nói chuyện một lúc rồi cúp điện thoại. Đường Nathan vẫn đang phát, giọng hát của Hồng Trác Lập tràn đầy cảm xúc. Ôn Nam Tịch đang gõ bàn phím thì điện thoại vang lên, là Trần Phi.

Trần Phi gửi một tin nhắn đến, Ôn Nam Tịch lập tức mở ra xem.

Ôn Nam Tịch: Trần Phi, cậu còn thức à?

Trần Phi: (*^▽^*) chị Ôn, em là cú đêm mà, em sẽ sắp xếp lại thông tin cho chị.

Ôn Nam Tịch: Cảm ơn nhé, ngủ sớm một chút.

Trần Phi: Đúng rồi, chị thêm tài khoản WeChat của sếp đi, có chuyện gì có thể báo cáo trực tiếp với anh ấy, đây là cấp trên của chúng ta mà.

Ôn Nam Tịch dừng lại, trả lời được. Sau đó mở danh sách bạn bè trong nhóm lớn và nhìn vào hình đại diện màu đen. Sau vài giây, cô ấn vào nút thêm bạn bè.

Tên tài khoản của cô vẫn là Ôn Nam Tịch rồi, nhưng cô vẫn rất lịch sự thêm vào một câu.

Ôn Nam Tịch.

Sau khoảng vài phút, bên kia chấp nhận yêu cầu kết bạn của cô, một avatar màu đen xuất hiện trong danh sách trò chuyện.

Bên cạnh ảnh đại diện của cô có một dòng chữ: "Tôi là Ôn Nam Tịch."

Cô nhìn nó một lúc rồi chuẩn bị đặt điện thoại xuống.

Màn hình nhấp nháy và một tin nhắn hiện ra.

Diên: "Chưa ngủ?"

Ôn Nam Tịch sững sốt, lập tức trả lời: Tôi đang sắp xếp tài liệu.

Diên: Đi ngủ sớm đi.

Ôn Nam Tịch: Được.

Gửi xong thì bên kia không trả lời gì nữa.

Cô đặt điện thoại xuống, mở thông tin mà Trần Phi đã gửi bắt đầu sắp xếp lại. Bản nhạc Đường Nathan dần trở thành nhạc nền lặp đi lặp lại trong căn phòng.

Có một chút bi thương.

Chương 30: C30: Chương 30

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Đêm khuya.

Ồn Nam Tịch vừa tắt máy tính, Chú Nhượng Vi liền gửi cho cô một tin nhắn WeChat.

Chú Nhượng Vi: [Anh về rồi em yêu, anh không sao, Thứ Thứ nói cuối tuần chúng ta gặp nhau phải không?]

Ồn Nam Tịch thả lỏng người, dựa vào ghế sofa trả lời.

Ồn Nam Tịch: [Đúng vậy.]

Ồn Nam Tịch: [Cậu không sao thì tốt rồi]

Chú Nhượng Vi: [Chị đây thật sự rất tin tưởng.]

Ồn Nam Tịch thấy thế thì mỉm cười đặt điện thoại xuống, yêu cầu máy tắt nhạc, lúc này trong phòng lập tức chìm trong im lặng, giọng hát của Hồng Trác Lê giống như đột nhiên bị rút hết ra ngay cả nỗi buồn cũng tiêu tan. Nhưng cảm giác tin tưởng cũng xâm chiếm,Ồn Nam Tịch nằm trên thảm một lúc rồi đứng dậy, chải tóc đi vào phòng tắm.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nam Tịch bị đồng hồ báo thức đánh thức mơ màng mà ngồi dậy, cầm chiếc điện thoại di động trên bàn đầu giường lên, trên màn hình chiếc avatar màu đen gửi tin nhắn tới.

Diên: Tôi đợi em ở tầng dưới.

Diên: Hôm nay chúng ta đi khảo sát thị trường.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, trả lời: Được.

Sau đó cô đi tắm rửa, tắm rửa xong buộc tóc lại, thay áo sơ mi và quần tối màu, mấy cuốn sổ ghi chép những thông tin cần thiết vào túi đựng máy tính cùng một chiếc túi nhỏ đi xuống lầu. Buổi sáng có rất nhiều người đi làm, Ôn Nam Tịch đi thang máy cùng mấy người ra khỏi khu tập thể. Ánh nắng xuyên qua chỗ này chiếu lên người cô càng làm nổi bật khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Phó Diên một tay cầm vô lăng nhìn cô đi tới.

Ôn Nam Tịch đến gần, bắt gặp ánh mắt từ trước tới giờ vẫn luôn lạnh lùng của anh, cúi người nói: "Chào buổi sáng."

Phó Diên lười biếng nói: "Chào buổi sáng."

"Lên xe đi."

Ôn Nam Tịch mở cửa ghế sau ngồi vào, Trần Phi dựa vào lưng ghế, quay đầu lại ngái ngủ nói: "Chào buổi sáng, Chị Ôn."

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Chào buổi sáng."

Sau khi cô ngồi vào ổn định, Trần Phi lấy một bình sữa từ bảng điều khiển trung tâm đưa cho Ôn Nam Tịch, cô dừng lại nhận lấy nói cảm ơn, sữa rất ấm.

Chiếc xe màu đen khởi động, lái về phía trước rồi dừng lại trước một quán ăn

sáng, bà chủ quán gọi bánh bao chạy về phía trước đưa cho Phó Diên.

Phó Diên nhận lấy, chuyển ngược lại đưa cho Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch thấy chỉ mua một phần, hơi do dự, "Còn hai người thì sao?"

Trần Phi quay người cười nói: "Bọn em ăn rồi, cái này cho chị."

Ôn Nam Tịch ngừng lại nhìn túi tiểu long bao, thấy trên mu bàn tay Phó Diên nổi rõ đường gân xanh tay áo xắn lên lộ ra một đoạn cổ tay, Ôn Nam Tịch không do dự nữa đưa tay cầm lấy túi tiểu long bao. Phó Diên đưa xong thì thu tay lại, khởi động xe lái về phía đường lớn, Ôn Nam Tịch cầm trong tay tiểu long bao bên trong còn có đũa đi kèm.

Cô nhấp một ngụm sữa đậu nếp lại rồi cầm đũa, cúi đầu ăn món bánh bao hấp.

Xe chạy lạng lẽ, âm thanh duy nhất là tiếng cô đang ăn sột soạt, cô nhai rất khẽ, thỉnh thoảng khi ăn má lại phồng lên.

Cô cũng đưa tay lên, hơi che lại.

Chỉ là hình như đã mua quá nhiều tiểu long bao cô ăn không hết, còn dư mấy cái cô dùng lại, ngược mắt lên nói: "Tôi không ăn hết được."

Là nói với Phó Diên.

Trần Phi đã sớm ngửi thấy mùi thơm, xoay người vươn tay nói: "Vậy để em ăn giúp chị một ít."

Ôn Nam Tịch lập tức mỉm cười đưa túi bánh cho cậu, vừa lúc đèn đỏ dừng lại, Phó Diên chống khuỷu tay lên kính xe liếc nhìn chiếc túi Trần Phi vừa nhận bên trong chỉ có một đôi đũa.

Trần Phi đang muốn cầm đũa lại do dự một chút trực tiếp cầm tay,

Phố Diên thấy vậy thì nhìn sang chỗ khác, đèn xanh đã tới xe khởi động đi. Trần Phi ăn bánh bao hấp xong, tìm một cái túi đựng rác gắn trên ô tô bỏ vào. Cậu ngồi thẳng dậy, chỉnh lại mắt kính, nhìn về phía Phố Diên, cười tinh quái: "Đây là bệnh viện số chín."

Ôn Nam Tịch phản ứng lại ý của Trần Phi là gì. Cháu gái của trường khoa cũng thực tập ở Bệnh viện số 9.

Cô vô thức liếc nhìn về phía ghế lái, Phố Diên xoay vô lăng đặt đôi tay thon dài lên đó, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Lo việc của cậu đi."

Trần Phi cười ha ha ngồi thẳng dậy.

Đến bệnh viện số 9 vẫn còn sớm, nhưng hôm nay viện trưởng lại không ra đón, Phố Diên rõ ràng quen thuộc với nơi này hơn hai người bọn họ nên trực tiếp đi đến khoa nội trú. Lần này đi đến phòng bệnh có người nằm, Phố Diên trao đổi với nhân viên lễ tân điều chỉnh các yêu cầu. Ôn Nam Tịch đưa Trần Phi đi xem các tuyến đường, v.v.

Cả buổi sáng họ đều ở bệnh viện số chín. Buổi chiều sẽ đến viện dưỡng lão ở Lệ Thành.

Buổi trưa, họ dùng bữa ở một nhà hàng Trung Quốc gần đó, nhà hàng này có đầy đủ hệ thống điều hòa, cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn rất lớn, họ ngồi cạnh cửa kính sát đất ở bên này.

Phố Diên mở máy tính xách tay, ngồi một bên gõ.

Ôn Nam Tịch ghi lại thông tin sản phẩm, sau khi Trần Phi gọi món, Phố Diên nhận lấy gọi thêm một món tráng miệng rồi đặt xuống, Trần Phi chán nản nghịch điện thoại mấy giây sau đến gần Ôn Nam Tịch cho cô xem một tấm ảnh.

"Chị có thấy chiếc vòng này đẹp không?"

Ôn Nam Tịch dừng một chút, đó là một chuỗi hạt Phật bằng gỗ đàn hương màu đỏ, cô vô thức nhìn vào chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên, quay mặt đi nói với Trần Phi: "Của anh ấy đẹp hơn."

Trần Phi nhún nhún vai: "Sao so được với anh ấy, anh ấy đã đeo nó từ năm thứ hai, vẫn luôn đeo đến tận bây giờ."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Cô nhìn về phía máy tính, Trần Phi quay lại nhìn chuỗi hạt Phật của mình.

Một lúc sau, đồ ăn được bung ra, ba người buông công việc đang làm xuống và bắt đầu ăn, sau bữa ăn, món tráng miệng được mang ra đặt trực tiếp trước mặt Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch sững sốt, Phó Diên đưa cho cô một cái thìa nhỏ, Ôn Nam Tịch ngược mắt lên nhận lấy chạm phải ánh mắt của anh.

Phó Diên cầm cà phê sang một bên, nhấp một ngụm rồi nói: "Ăn nhanh đi."

"Ừm." Ôn Nam Tịch đáp lại, cầm thìa lên bắt đầu ăn.

Khoảng hai giờ rưỡi, ba người đến viện dưỡng lão.

Viện dưỡng lão này nằm ở lưng chừng núi rất cao cấp, Phó Diên nói chuyện với đối phương về vấn đề giám sát, nhưng Ôn Nam Tịch lại phát hiện ra ở đây có một số vấn đề, có thể dùng làm tài liệu tham khảo cho hệ thống phòng bệnh thông minh.

-

-

Vài ngày tiếp theo được dành để hoàn thiện các yêu cầu. Trong ô chat trò chuyện giữa Ôn Nam Tịch và Phó Diên dần dần có nhiều tin nhắn hơn, thỉnh thoảng ở nhà nghĩ ra ý tưởng gì cô sẽ hỏi qua WeChat anh đều trả lời.

Quay đi quay lại, mơ hồ giống như quay lại với khoảng thời gian học năm cuối cấp ba.

Ôn Nam Tịch lau tóc, cầm điện thoại lên nhìn khung chat rồi lại đặt xuống. Ngày mai là cuối tuần, sau một tuần bận rộn Ôn Nam Tịch hiếm khi được chợp mắt một giấc ngon, khi thức dậy nhớ ra điều gì đó liền mở sổ ghi chép ra.

Bận đến khoảng mười một giờ Nguyễn Thu gọi điện thoại tới, Ôn Nam Tịch mới phản ứng đứng dậy thay quần áo, không phải đi làm nên thay thất lung và áo khoác rồi cầm túi đi xuống tầng dưới để xe.

Tiếp theo đi đón hai người bạn họ, hôm nay Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi cũng ăn mặc rất đẹp, vừa lên xe đã trò chuyện Ôn Nam Tịch vừa cười vừa lái xe.

Đến một nhà hàng món Tây, chỗ họ đặt dựa lưng vào cửa kính trong suốt từ trần đến sàn.

Gọi món xong, Nguyễn Thu vuốt tóc trên vai, chỉ vào Ôn Nam Tịch: "Nói, cậu ở công ty nào?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười: "Tri tuệ Diên Tục."

Chu Nhược Vi dựa vào trên bàn nghe, có chút nghi hoặc, "Gì cơ?"

Nguyễn Thu sững sốt mấy giây, sau đó đột nhiên che miệng, nghiêng người về phía trước, "Ờ nói này, cậu là người của công ty Phó Diên sao? Phó Diên, Phó Diên đúng không?"

"Phó Diên? Là ai?" Chu Nhược Vi còn đang mơ hồ, Nguyễn Thu kích động dựa người vào bàn: "Vậy mỗi ngày cậu đều nhìn thấy cậu ấy đúng không?"

Ôn Nam Tịch vẫn chưa trả lời.

Chú Nhượng Vi lay cánh tay Nguyên Thu: "Nói cho tớ biết đi, anh chàng đó là ai mà khiến cậu hưng phấn như vậy?"

"Cậu ấy rất đẹp trai, là Trọng Nguyên của kỳ thi đại học năm 2016, cậu biết không?" Nguyên Thu quay lại nói với Chú Nhượng Vi. Chú Nhượng Vi suy nghĩ một lúc: "Năm 2016, là năm chúng ta thi tuyển, ôi trời ơi, tớ đã bỏ lỡ cái gì rồi? Tớ đã bỏ lỡ cái gì? Cái gì."

Khi đó toàn bộ tâm trí cô đều tập trung vào chàng trai mà cô phải lòng, nhưng lại vào một trường khác với chàng trai đó choáng váng đến mức không thêm quan tâm đến trạng nguyên của năm đó là ai. Nguyên Thu chặc lưỡi hai cái, vượt tốc, nhéo eo cô nói: "Tớ nói cho cậu biết một chuyện, Trọng Nguyên của nước ta lại học ở ngôi trường cạnh trường chúng tớ."

"Chúng tớ học ở trường cấp 3 số 2 còn cậu ấy học ở trường cấp 3 số 1. Giữa chúng tớ cách nhau một con hẻm. Khoảng cách giữa các con hẻm là khoảng..." Cô dùng tay vẽ một đường lên bàn. Khoảng cách là như thế này, hai trường chúng tớ thường xuyên trèo qua tường của nhau."

"Ồa, Nam An của mấy cậu thật là nơi thần kỳ." Chú Nhượng Vi kinh ngạc mà thở dài, Nguyên Thu cười khúc khích sau đó nhớ tới điều gì đó nhìn Ôn Nam Tịch, "Còn Nhan Khả kia đâu?"

Ôn Nam Tịch nhấp một ngụm nước chanh, nói: "Cũng ở đó, nhưng chúng tớ không cùng hạng mục."

"Cô ta không gây rắc rối gì cho cậu chứ?" Nguyên Thu hỏi.

Ôn Nam Tịch lắc đầu, đặt ly xuống nói: "Đều là người trưởng thành, sẽ không gây chuyện nữa."

Cô đã nhìn thấy khả năng lợi hại của Ngu Viện Viện, vì vậy với tư cách là con gái của Ngu Viện Viện Nhan Khả không thể tu luyện mười điểm thì cũng có thể tu luyện đến tám điểm. Hai mẹ con họ biết cách nào là tốt nhất khi đối phó với đàn ông. Mặc dù Nhan Khả và Phó Diên chẳng là gì của nhau cả,

nhưng các lập trình viên trong Văn phòng đều rất thích Nhan Khả, cho dù thỉnh thoảng cô ta có được chiều chuộng vàkleu ngạo một chút thì họ cũng quá quen rồi.

Người duy nhất không quen với điều đó là kiểu thanh niên còn trẻ như Trần Phi chưa hiểu mấy chuyện đàn ông.

Lại nói đến các cô gái, Ôn Nam Tịch còn không thể nói chuyện với họ nổi vài câu nhưng họ đều rất tốt với Nhan Khả. Thỉnh thoảng Ôn Nam Tịch gặp họ trong phòng trà, họ chỉ chào cô xã giao một câu sau đó lại đi lướt qua không có biểu hiện gì là thân thiện.

Những người trẻ hơn một chút lại càng xa cách.

Cùng với sự chế giễu trắng trợn, sẽ không còn dễ dàng thoát ra khỏi lớp mặt nạ và gây ồn ào nữa.

Người lớn đều biết có chừng mực, biết tiến lùi và cần thể diện.

"VẬY THÌ TỐT." Nguyên Thu thở phào nhẹ nhõm, Nhan Khả không hướng mũi dao về phía Nam Tịch nữa, Nam Tịch cũng yên ổn, cô hiểu, "Nếu cô ta dám làm loạn thì nhớ nói cho tớ biết, tớ sẽ xử cô ta."

Khi trường thành Nguyên Thu cũng bắt đầu hiểu vũ khí sắc bén của mình ở đâu, sự hèn nhát của tuổi trẻ đã bị sự trường thành xuất sắc của bản thân chôn vùi.

Chú Nhược Vi tuy không biết rõ nguyên do, nhưng lập tức hiểu ra ở đây nhất định có một nhân vật khó ưa, lập tức giơ tay nói: "Tớ cũng vậy, dù sao tớ cũng có 150.000 fan và 8.000 antifan, mỗi người một ngụm nước miếng là có thể nhân chìm cô ta."

"Tớ còn chưa nói tới cậu" Nguyên Thu quay đầu nhìn Chú Nhược Vi.

Chú Nhược Vi buông tay xuống, chớp chớp mắt nói: "Nhỏ, làm đi."

Nghe có vẻ vô hại nhưng lại gây bực bội.

Ôn Nam Tịch cũng nhìn về phía Chú Nhượng Vi, Nguyên Thu chắc lưỡi mấy cái:
"Ờ nói cho cậu biết cũng tốt."

Ôn Nam Tịch ngồi thẳng dậy nói: "Người không tốt thì càng sớm bị nhìn ra bản chất thật của mình."

Chú Nhượng Vi gật đầu.

Nguyên Thu ôm cô đỡ dần, sau đó nhìn Ôn Nam Tịch nghĩ tới điều gì đó, cô ngồi thẳng dậy, tiến lại gần Ôn Nam Tịch: "Sao cậu không cố gắng giành lấy Trạng Nguyên của nước ta nhỉ?"

Ôn Nam Tịch sững sờ một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

"Cậu ấy có bạn gái rồi sao?" Nguyên Thu hỏi.

Ôn Nam Tịch trầm mặc mấy giây, cầm nước chanh lên uống một ngụm, thản nhiên nói: "Không biết."

"Có thời gian cậu thử chút đi. Nếu cậu ấy trở thành bạn trai của cậu, chắc chắc - ôi trời ơi."

Ôn Nam Tịch không muốn nghe thêm nữa.

Vừa lúc thấy người phục vụ đem bit tết lên, cô đứng dậy nhường chỗ cho người phục vụ, miếng bit tết đang kêu xèo xèo, Nguyên Thu và Chú Nhượng Vi lập tức lấy giấy thấm dầu che lại. Khi tất cả đồ ăn đã được dọn ra Nguyên Thu cũng quên mất chủ đề này, ba người vừa ăn vừa trò chuyện, niềm vui tụ tập cùng bạn thân hiện rõ trên khuôn mặt họ.

-

-

Sau bữa tiệc tối thứ bảy, chủ nhật Ôn Nam Tịch lại đến bệnh viện số 9 gặp lại viện trưởng Chu nói chuyện về nhu cầu, chẳng bao lâu sau nội dung lại được giao lại.

Thứ hai Ôn Nam Tịch tiếp tục tới, hôm nay nắng hơi gay gắt, đã giữa tháng mười mà trời vẫn còn rất nóng.

Cô đứng trước văn phòng nhìn cây trầu bà đã được tưới nước, Trần Phi dịch ghế tới chào, Ôn Nam Tịch sờ cây trầu bà, cười nói: "Chào buổi sáng."

Trần Phi dựa vào chiếc ghế hình chữ U, lưỡi biếng đưa máy tính cho Ôn Nam Tịch đọc: "Em đã sắp xếp xong rồi."

Ôn Nam Tịch nhìn một chút, nói: "Được."

Cô ngồi xuống và điều chỉnh lại.

Ôn Nam Tịch bận rộn cả ngày với công việc trong tay, bụng bàn phím ra ngồi xuống vai, cổ và thắt lưng đều đau nhức. Cô muốn đứng dậy đi lại liền đẩy ghế ra, đứng dậy bước ra ngoài. Phó Diên và Đàm Vũ Trinh vừa lúc đi vào, anh dứt hai tay vào túi quần ngược mắt nhìn cô.

Ôn Nam Tịch dừng lại, đi ngang qua bọn họ.

Sau khi Phó Diên đi qua, giọng nói của anh rất rõ ràng: "Nhớ gửi email tiền độ cho tôi."

Ôn Nam Tịch trả lời: "Được, tôi đã sao chép xong rồi."

Đàm Vũ Trinh quay đầu nhìn người phụ nữ đi ra ngoài, anh nhìn Phó Diên hơi nhướng mày, Phó Diên quay mặt đi đẩy cửa văn phòng bước vào.

Ôn Nam Tịch đi ra hành lang bên ngoài thả lỏng eo thăm nghĩ sau này nhất định phải mua một chiếc ghế hình chữ U. Cô xoa xoa cổ, đi loanh quanh một vòng rồi quay về, kéo ghế ra ngồi xuống. Cô ngả xuống ghế nằm sắp cổ mở

ngăn kéo xem có thứ gì ăn được không,

Lúc này Phó Diên đi ra đặt một tập tài liệu lên bàn Chu Hùng, ngược mắt lên thì thấy cô đang nằm trên bàn, lông mày anh nhíu lại bước về phía cô.

Cả người cô vô lực mà nằm bò, mơ hồ nghe thấy giọng nói của Phó Diên đang gọi.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy trong đôi mắt màu hổ phách của mình có một bàn tay liền nắm lấy, vừa lúc nắm phải cổ tay đang đeo tràng hạt và đồng hồ của Phó Diên, Phó Diên vô thức định rút tay ra, tay còn lại của anh vội đỡ lấy cô: "Ôn Nam Tịch."

"Phó Diên." Cô yếu ớt kêu lên.

Phó Diên dừng lại, ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch sau đó nói: "Tôi bị hạ đường huyết."

Phó Diên kịp phản ứng, đứng dậy gọi: "Trần Phi, kẹo, lấy kẹo đi."

Trần Phi lo lắng đi đến đây, nghe thấy vậy "à" một tiếng, quay người chạy về chỗ ngồi của mình lục lợi xung quanh, lấy hai viên kẹo sô cô la chạy lại đưa cho Phó Diên, hôm nay anh mặc áo sơ mi cổ chữ T màu đen để mở, anh cúi đầu mở ra nâng cằm cô lên đưa kẹo vào miệng.

Sắc mặt cô đã trở nên tái nhợt, môi trắng bệch, mắt nhắm nghiền có thể nhìn ra là đang vô cùng khó chịu. Sau khi Phó Diên dứt cho cô ăn xong, anh cup mắt nhìn cô cổ kiểm chế, đưa tay lên vén phần tóc mái trước mặt cô sang một bên, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào làn da trên má không để lại dấu vết nào như cơn gió thoáng qua.

Anh hỏi: "Ôn Nam Tịch."

"Đỡ hơn chưa?"

Chương 31: C31: Chương 31

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Ồn Nam Tịch khẽ gạt đầu, yếu ớt dựa vào ghế nhưng người lại bò lên bàn. Mơ hồ cảm nhận được như đang nắm tay anh, cô nhắm mắt, bình tĩnh lại.

Trần Phi chạy đến phòng trà, rót một ly nước ấm, thêm viên đường đỏ bung ra đưa cho Phó Diên, Phó Diên đưa tay ra nhận lấy đặt vào tay cô, khởi nước nóng bay lên.

Mọi người cũng đều thở phào, bởi vừa ban nãy thôi tất cả mọi người đều giật mình, tưởng rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Trong văn phòng cũng có người bị huyết áp thấp, cũng từng nói tình trạng lúc bị tụt huyết áp.

Phó Diên nhìn những sợi tóc dán lên má cô, giọng trầm trầm, hỏi: "Trước kia ở Vân Hà có phải cũng từng xảy ra chuyện như vậy không?"

Ồn Nam Tịch gạt đầu.

"Vì điều này mà từ chức sao?"

Ồn Nam Tịch lại gạt đầu.

Phó Diên đứng thẳng lưng, yết hầu khẽ động, không hỏi tiếp nữa.

Những người khác trong văn phòng cũng bắt đầu bàn tán, có phải ở Văn Hà lượng công việc quá nhiều hay không? Trước kia đã từng nghe nói qua, Dịch Phòng là một cấp trên đáng sợ, cấp dưới của anh ta ai cũng tài giỏi, nổi tiếng với việc bạt mạng tăng ca.

Nhan Khả và Lý Khiêm Ô đi vào công ty, nghe thấy tiếng trò chuyện của mọi người hơn nữa có không ít người cùng xúm lại, cô ta cười hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Không đợi câu trả lời cô ta vừa bước lên đã nhìn thấy Phó Diên đứng ở bên cạnh Ôn Nam Tịch, ngón tay anh vẫn bị Ôn Nam Tịch nắm lấy cô yếu ớt bò lên bàn, sắc mặt Nhan Khả lập tức thay đổi, bước chân đi qua.

Ngón tay khẽ run lên muốn chắt vắn gì đó nhưng vẫn cố nhịn lại, cô ta khẽ hỏi: "Phó Diên, cô ấy sao vậy?"

Phó Diên nhàn nhạt trả lời: "Huyết áp thấp."

"Huyết áp thấp à, thỉnh thoảng em cũng bị, quả thực vô cùng khó chịu, OMG, bình thường cô nhớ chuẩn bị vài gói bánh để vào ngăn kéo tủ ấy." Nhan Khả nhìn Ôn Nam Tịch nói.

Ôn Nam Tịch bò ra lên bàn, nghe cái gọi là quan tâm của cô ta không đáp. Người đã thoải mái hơn rồi,

"Đúng rồi." Nhan Khả dừng lại một lát xoay người lấy tập tài liệu từ chỗ cô gái bên cạnh đưa cho Phó Diên, đúng lúc đó Ôn Nam Tịch mở mắt nhìn thấy Phó Diên cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau vài giây rồi buông bàn tay nắm hờ ra, Phó Diên ngẩng đầu nhận lấy tài liệu Nhan Khả đưa qua.

Ôn Nam Tịch thu tay lại ngồi thẳng lưng lên, bưng ly nước đường đồ uống từng ngụm một.

Mọi người trong công ty thấy Ôn Nam Tịch không sao rồi cũng lần lượt về

chỗ ngồi tiếp tục công việc của mình. Phó Diên cầm tài liệu đi vào phòng làm việc Nhân Khả lập tức đi theo, trước khi rời đi quay đầu nhìn Ôn Nam Tịch một cái, cắn chặt răng lại, một giây sau thu lại ánh mắt bước chân đi nhanh qua, đúng lúc đó Đàm Vũ Trinh chặn ở phía trước.

Cô ta có hơi gay gắt nói: "Tránh ra."

Đàm Vũ Trinh đứng ở bên cạnh chỗ của Châu Hùng, nhìn những dòng lập trình, nghe thấy lời này khẽ cong môi lên tránh sang bên cạnh một chút.

Châu Hùng nhìn về phía Đàm Vũ Trinh, "Cậu đắc tội đại mỹ nữ rồi sao?"

Đàm Vũ Trinh lười biếng đáp, "Không có."

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Phó Diên Nhân Khả kéo một đồng nghiệp vào phòng trà, cô gái đó khẽ đẩy kính giọng điệu dịu dàng, nói: "Tôi cũng không rõ lắm, lúc đó tôi vẫn đang xem điều tra như cầu thì sếp đi tới mà cô ấy đã bò lên bàn rồi, ghé lẩn vốn đã lùi về sau nếu sếp không qua kịp chắc cô ấy ngã xuống đất mất, may có sếp đỡ."

Nhan Khả nghe kể mặt lạnh lùng khoanh tay nhìn ra ngoài.

Thấy Ôn Nam Tịch đang bung ly nước đường đồ uống, ngón tay khẽ gõ lên bàn phím, mái tóc cô buông thả, rất tùy ý, nhưng trông không hề khó chịu.

Ly nước đường đồ ấm nóng Ôn Nam Tịch thoải mái hơn rất nhiều, uống xong nửa ly cô bật trạng thái làm việc, điều tra như cầu đã đi đến hồi kết.

Hơn sáu giờ chiều.

Điện thoại trên bàn vang lên cô lấy ra xem.

Diên: [Tan làm.]

Diên: [Em và Trần Phi cùng về, đi nhờ cậu ấy.]

Ôn Nam Tịch khựng lại, trả lời là được.

Trần Phi đã xách túi máy tính ra tìm cô, "Lập trình Ôn, đi thôi."

Ôn Nam Tịch đẩy ghế ra, vốn định tăng ca nhưng đã vậy rồi thì đem về nhà làm vậy. Bây giờ giai đoạn đầu cũng bình thường, sau này bắt đầu mô hình thì chỉ có thể ở lại công ty làm dù sao ở đây cũng được lắp đặt máy chuyên nghiệp. Ôn Nam Tịch thu dọn đồ đạc, Trần Phi ngáp một cái đưa tay xách túi máy tính giúp cô.

Ôn Nam Tịch cầm túi nhỏ đi cùng Trần Phi ra ngoài.

Trần Phi quay đầu nhìn thấy da cô rất trắng, kiểu khỏe mạnh chứ không phải nhợt nhạt như ban chiều, cậu bèn yên tâm, "Lập trình Ôn còn thấy ở đâu không thoải mái nữa không?"

Ôn Nam Tịch cười lắc đầu, "Không có, không sao cả, cũng không phải là lần đầu."

"Nhưng mỗi lần bị đều rất kinh khủng nhỉ." Trần Phi nghĩ ngợi, cảm thấy chắc là do hệ lụy sau khi làm ở Vân Hà, may là Diên Tục dễ chịu hơn nhiều.

Đưa Trần Phi về chung cư xong Ôn Nam Tịch về nhà mình, vừa vào nhà đã nằm luôn xuống sofa không muốn động đậy, mấy ngày nay chạy đi chạy lại liên tục ánh mặt trời thì gắt bệnh này lại phát tác.

Đưa tay vuốt mái sang một bên, ngón tay khựng lại nhưng đã bỏ lỡ gì đó. Nhưng rất nhanh cô không nghĩ sâu nữa. Nhìn vào lòng bàn tay, ngón tay của người đàn ông rất đẹp, khớp xương và gân đều rõ ràng. Cô buông tay xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, một lúc lâu sau mới lấy điện thoại ra gọi đồ ăn. Ăn xong mới bắt đầu làm việc, nhưng cô không bắt ép bản thân nên ngủ từ sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau lúc đến công ty vẫn còn sớm, không ít người còn chưa đến, Ôn Nam Tịch kéo ghế ra ngồi, rồi đi rót nước nóng.

Không lâu sau hơi nước nghi ngút bốc lên, Ôn Nam Tịch đặt bình nước xuống, quay lại bàn làm việc đưa tay mở ngăn kéo ra lấy chiếc bút. Vừa mở ra ngăn kéo đầy là kẹo, vỏ bên ngoài đầy màu sắc chặt kín cả ngăn kéo.

Cô ngây ra quay đầu nhìn sang bên kia, Trần Phi vừa đi vào mặt vẫn nhắm ngủ, tay cầm một ly cà phê ngồi bịch xuống ghế. Châu Hùng gấp ngăn gấp dài đi ra từ nhà vệ sinh.

Ôn Nam Tịch mím môi thu lại ánh mắt nhìn vào chỗ kẹo trong ngăn kéo, vài giây sau cô đóng lại, ánh mắt dừng lại ở ngăn kéo thứ hai, cũng có chút màu sắc, kéo ra ngăn thứ hai đầy ắp bánh các hãng đều có. Ôn Nam Tịch không do dự lập tức kéo ngăn thứ ba ra, bên trong là bánh mì với nhiều vị khác nhau.

Ôn Nam Tịch ngây ra tại chỗ, rũ mắt nhìn.

Một lát sau cô ngồi thẳng lưng nhìn vào màn hình, màn hình chưa được mở vẫn đen ánh đèn chiếu vào, phía sau là văn phòng của Phó Diên phản chiếu lên, anh vừa đẩy cửa đi vào ngồi xuống đang gõ bàn phím. Cô nhìn một lát.

Trần Phi ôm máy tính qua tìm, gọi một tiếng lập trình Ôn.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh lại, nhìn Trần Phi, cười nói: "Trần Phi, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, ôi vẫn buồn ngủ chị ơi." Trần Phi ngồi xuống bên cạnh, kẹp gối chữ U lên cổ lười biếng dựa vào lưng ghế.

Ôn Nam Tịch mở máy, màn hình vừa sáng lên thì bóng hình phía sau liền biến mất. Điện thoại trên bàn vang lên cô cầm lên xem, là nhóm công nghệ máy tính của Lê đại.

Hai năm nay chỉ khi nào có sự việc quan trọng thì nhóm chat mới nhộn nhịp trở lại. Lúc này mọi người đang nói về sinh nhật của Dịch Phong.

Mọi người ở Lê Thành chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc sinh nhật nhỏ cho anh vào tối thứ sáu. Mọi người nhờ một người đứng ra ghi lại danh sách những người tham gia.

Ôn Nam Tịch bị hỏi trực tiếp xem có tham gia không.

Đàn anh là người đã dẫn dắt cô, Ôn Nam Tịch không thể từ chối, cô trả lời: [Có ạ.]

Dịch Phong cũng ở trong nhóm, sau khi nhìn thấy câu trả lời thì gửi tin nhắn riêng cho cô.

Vân Hà Dịch Phong: [Nghe nói em đến Diên Tịch?]

Ôn Nam Tịch: [Đúng vậy, đàn anh.]

Vân Hà Dịch Phong: [Khá tốt, cũng là việc em muốn làm.]

Ôn Nam Tịch: [Vâng.]

Vân Hà Dịch Phong: [Vậy thứ sáu này gặp.]

Ôn Nam Tịch: [Được ạ.]

Đặt điện thoại xuống Ôn Nam Tịch lên mạng mua một bộ đồ pha trà để làm quà sinh nhật.

Sau đó cô và Trần Phi bắt đầu làm việc. Khoảng hơn mười giờ Ôn Nam Tịch cầm ly nước đi vào phòng trà, vừa bước vào đã thấy Phó Diên đứng ở bên cạnh bàn, ông tay áo xắn lên đang pha cà phê, hơi nước bốc lên.

Ôn Nam Tịch khựng lại, bước vào đứng bên cạnh anh cô lấy đường đổ cho vào ly.

Phó Diên pha cà phê cầm lên uống một ngụm, nghiêng đầu nhìn cô.

Ôn Nam Tịch cầm chiếc ly chỉ có đường đồ ở bên trong lên, ngẩng đầu nhìn anh có hơi do dự, "Bánh kẹo trong ngăn bàn đều là anh để sao?"

Cô dùng hết sự dũng cảm mới dám nhìn anh.

Anh mắt nhìn nhợt, tay cầm cà phê có chút tùy ý hơi nước phả lên mặt anh ồm một tiếng, nói: "Tránh để người ngoài nói tôi áp bức nhân viên."

Ôn Nam Tịch đáp, "Sao có thể chứ."

Phó Diên nhường chỗ, đứng sang bên cạnh nhìn nhợt nói: "Dạ này không cần phải tăng ca, nghỉ ngơi cho tốt."

Ôn Nam Tịch thu lại ánh mắt, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Phó Diên liền đi ra, Ôn Nam Tịch đứng ngây ra vài giây, sau đó đi đến máy nước nóng bật thêm nước.

Bánh kẹo trong ngăn bàn có nhiều vị mỗi lần mở ngăn kéo Ôn Nam Tịch như được bước vào thế giới cổ tích. Trần Phi phát hiện thế giới ấy thỉnh thoảng cũng đến ăn ké, nhưng cũng không thích ăn đồ ngọt lắm nên ăn khá nhiều bánh mì, nhưng cậu cũng biết Ôn Nam Tịch cần những thứ này nên không dám ăn thường xuyên. Cậu còn tưởng rằng là Ôn Nam Tịch tự chuẩn bị cho mình.

-

Chiều thứ sáu.

Ôn Nam Tịch sửa soạn trước, mọi người đặt một căn phòng bao nhỏ cơ sở vật chất khá tốt, cũng rất có không khí. Mọi người trong nhóm đều đang sôi nổi nói phải ăn mặc đẹp chút, đây không chỉ đơn giản là sinh nhật, mà còn giống như buổi họp mặt của khoa công nghệ máy tính.

Ôn Nam Tịch do dự một lát.

Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi trong nhóm gào lên: [Mặc đẹp chút thì chết à, cậu xinh như vậy mà không biết sử dụng là sao? Họ muốn nhìn cậu xinh đẹp rửa mắt đó biết chưa, mau, thay bộ váy đẹp xem nào, nếu cậu không biết thì để tớ giúp.]

Ôn Nam Tịch nhanh chóng trả lời: "Đừng, các cậu cứ bận việc của mình đi."

Nguyễn Thu đi công tác ở ngoài, Chu Nhược Vi vì chuyện của đối tượng ái muội kia mà bị công ty phê bình phải thêm giờ phát sóng trực tiếp, Ôn Nam Tịch đương nhiên không muốn phiền họ.

Cô nói: "Để tớ trang điểm."

Nguyễn Thu: "Thế còn được."

Ôn Nam Tịch đặt điện thoại xuống, mở tủ quần áo lấy một chiếc váy hai dây màu nhạt nhàn, chiếc váy này có chút lấp lánh nhưng bình thường cũng có thể mặc, sau đó cô trang điểm qua thả tóc xuống vai. Về giày, cô chọn một đôi cao gót hợp với bộ đôi này cũng khá thích. Cô học qua phôi đồ là được Chu Nhược Vi dạy, lúc mới mặc có chút không quen nhưng giờ thì tốt hơn rồi.

Mặc như vậy ra ngoài Ôn Nam Tịch không tự lái mà gọi xe dù sao cũng gần, vừa đẩy cửa phòng câu lạc bộ ra một nhóm người đã wow lên, khe huýt sáo trên Ôn Nam Tịch bắt đầu dĩ bất cười. Nhìn thấy Dịch Phong ngồi trên chiếc ghế cao cô cầm quà ra đưa chỗ anh.

Dịch Phong bước xuống, nhận lấy quà rồi nhìn cô: "Anh đoán lại là đồ pha trà."

Ôn Nam Tịch cười: "Không phải anh thích sao?"

Mọi người cười lớn.

Có một bạn học đứng lên, "Nam Tịch, từ khi cậu tặng đồ pha trà, mấy người

chúng tôi không dám tặng nữa, bởi nếu tặng thì chúng cư của đàn anh không có chỗ để nữa mất."

Ôn Nam Tịch nhìn chỉ chỉ họ.

Khoa công nghệ máy tính của Lê đại vẫn vậy nữ ít nam nhiều, lớp cô chỉ có năm nữ còn lại đều là nam, số nữ làm đề án chung với đàn anh còn ít hơn, nhưng hôm nay họ cũng đều ăn mặc xinh đẹp mọi người đi qua kéo cô ngồi xuống.

Bữa tiệc sinh nhật của Dịch Phong cũng bắt đầu. Hát nhảy chơi các trò chơi.

Ôn Nam Tịch và mấy bạn học nữ uống không ít rượu, Dịch Phong cũng hít thở lỏng, không còn là người phụ trách Văn Hà cao cao tại thượng nữa cũng bị rất nhiều người chúc rượu.

Ôn Nam Tịch nhìn ánh sáng giao nhau, lúc ánh sáng chiếu qua quây rượu cô nhìn thấy Phó Diên, cảm giác về lòng bàn tay lạnh lạnh của anh vẫn tồn tại.

Đứng dậy đi vào nhà vệ sinh lại người thấy có người hút thuốc, mùi khá nồng. Cô có hơi đau đầu định ra ngoài hít thở chút, vừa đẩy mở cửa cầu lạc bộ, bước chân đi ra gió khá lớn thổi bay tà váy cô.

Buổi đêm ở Lê Thành, dòng xe vẫn cứ nối đuôi nhau.

Cô nhìn thấy một người đàn ông dựa lên chiếc xe màu bạc, anh mặc sơ mi đen hai tay đút túi quần, ông tay xắn lên cổ tay đeo chiếc đồng hồ và vòng hạt, anh ngẩng đầu lên.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy gương mặt anh, Phó Diên. Cô mơ hồ nghĩ chắc là nhìn nhầm rồi, cô đi xuống ánh đèn chiếu qua giày cao gót.

Phó Diên đứng thẳng lên, nhìn cô đi xuống.

Hai người nhìn nhau khoảng cách rất gần, cô vẫn đứng ở trên bậc thềm, Phó Diên rũ mắt nhìn cô, giọng nhàn nhạt, "Ôn Nam Tịch."

"Khá tốn công trang điểm chộn đồ đây."

Ôn Nam Tịch nhìn anh giống như quay trở lại chiếc xe buýt hồi lớp 12, anh gửi tin nhắn cho cô.

[Cậu theo đuổi người ta thế này sao?]

Gió thổi qua làn tóc cô đứng không vững, ngồi xuống bậc cầu thang ngắm đầu gọi, "Phó Diên."

Tiếng gọi vang lên, Phó Diên lùi lại một bước cúi đầu.

Giọng Ôn Nam Tịch dịu dàng, "Tôi đau đầu."

Phó Diên cứ như vậy nhìn cô, vài giây sau anh khẽ ngồi xuống nhìn qua lớp trang điểm, hôm nay cô trang điểm mắt, vì để phối với bộ đồ đã tô thêm chút nữ khiến đôi mắt thêm phần lấp lánh. Cô cũng nhìn anh nhưng ngồi không tử tế lắm, giống như đang ôm đầu gối.

"Sao anh lại ở đây? Phó Diên?" Cô lại hỏi.

Phó Diên không trả lời bỏ tay ra khỏi túi quần giọng rất nhạt, "Cởi giày cao gót ra."

Ôn Nam Tịch đau đầu nhưng rất nghe lời cởi giày cao gót ra, bởi ngón tay có dính chút phấn mắt, không cần thận dính lên chân, chân cũng có vết hơi hồng.

Phó Diên cầm giày cao gót của cô lên trước, sau đó cúi người bế cô lên. Ôn Nam Tịch ôm lấy cổ anh theo phản xạ, Phó Diên nhẹ nhàng đứng lên, ngón tay cầm giày cao gót ôm cô xoay người đi về bãi đỗ xe. Ông tay áo xắn đến khuỷu tay đường gân mạch mẽ rõ nét. Đôi giày trên tay anh sáng lấp lánh.

Ôn Nam Tịch ôm chặt cổ mớ hồ dựa vào cổ anh. Anh đèn đường chiếu xuống khiến hai bóng người dài thêm.

Chương 32: C32: Chương 32

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Bãi đậu xe là bãi đất trống được quy hoạch ở bên cạnh cầu lạc bộ, lúc này đã có rất nhiều xe, cầu lạc bộ còn có bếp ăn riêng ở tầng trên, xe của Phó Diên đậu ở chỗ bếp ăn riêng.

Anh dùng một tay mở cửa xe cúi người đặt Ôn Nam Tịch ngồi vào ghế lái phụ, sau đó đặt đôi giày cao gót cạnh chân cô, bàn tay chống lên lưng ghế nhìn cô.

Cơn chóng mặt của Ôn Nam Tịch đã đỡ hơn, cô nhìn anh vài giây dưới ánh sáng mờ ảo.

"Còn ổn không?" anh hỏi.

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng ấn vào cánh tay, cảm thấy có chút đau nhức, lắc đầu: "Đỡ hơn..."

Không hiểu sao má lại hơi nóng, cô quay mặt đi: "Trong cầu lạc bộ còn có điện thoại di động và túi xách, tôi quên cầm theo."

"Ừm."

Phó Diên nhìn khuôn mặt trang điểm của cô mất mấy giây, xuống xe mở cửa

ghế sau lấy ra một chiếc áo khoác mỏng màu đen khoác lên vai cho cô.

Chiếc váy hai dây của cô đêm nay nhìn từ xa không có gì đặc biệt, nhưng nhìn gần lại thấy trên dây váy mỏng, chỗ xương quai xanh có vài viên đá lấp lánh rất phù hợp, đến gần có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của hoa hồng.

Ánh mắt hai người lại chạm nhau, yết hầu của Phó Diên hơi động một chút vài giây sau ánh mới nhìn đi chỗ khác, đứng dậy thuận tay đóng cửa xe lại. Ôn Nam Tịch đưa tay giữ áo khoác lại rồi đắp lên, chiếc áo khoác sạch sẽ thoải mái có mùi hương thanh nhẹ hòa quyện với mùi hoa hồng trên người cô, cô duỗi chân đi giày cao gót.

Phó Diên đi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái thắt dây an toàn, thấy cô đang chậm rãi xỏ chân vào đôi giày cao gót. Ánh nhìn một giây rồi quay đi, cầm lấy vô lăng khởi động xe.

Ánh đèn bên ngoài chiếu vào nhẹ nhàng lướt qua lông mày ánh, sau khi nộp phí đậu xe chiếc xe màu đen lái ra ngoài.

Chiếc áo khoác rất thoải mái. Ôn Nam Tịch tựa lưng vào ghế, có chút buồn ngủ.

Xe chạy tới trước cửa câu lạc bộ, Dịch Phong đã cầm túi xách và điện thoại đi động của Ôn Nam Tịch đứng sẵn ở đó đang định đi tìm người thì chiếc xe màu đen chậm rãi lái tới bên đường, cũng chính là nơi chiếc xe màu bạc vừa dừng. Ánh mắt Dịch Phong dừng ở chiếc xe màu đen, cửa bên ghế lái mở ra.

Phó Diên xuống xe, vừa ngẩng lên đã bắt gặp ánh mắt của Dịch Phong.

Ánh đi vòng qua xe đi về phía lối vào câu lạc bộ, Dịch Phong đã nhìn thấy Ôn Nam Tịch ngồi ở ghế phụ nghiêng mặt nghỉ ngơi.

"Phó tổng tới khi nào vậy?" Dịch Phong thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phó Diên.

"Chúng tôi vừa ăn tối ở tầng trên." Phó Diên lấy điện thoại di động và chiếc túi xách nhỏ từ tay Dịch Phong và nói: "Cô ấy say rồi, tôi sẽ đưa cô ấy về. Dịch tổng, sinh nhật vui vẻ."

Dịch Phong nhìn lướt qua chuỗi hạt Phật trên cổ tay anh, đáp lại: "Cảm ơn, vậy làm phiền cậu. Cô ấy quả thật không biết uống rượu nhưng tối nay bị mấy bạn học nữ ép uống không ít, lát nữa dặn cô ấy uống một viên thuốc giải rượu."

Phó Diên cầm túi xách của cô tay còn lại đút vào túi quần, nghe tiếng gió đêm, gật đầu: "Yên tâm."

Sau đó quay người đi về phía xe, giữa mày của anh có chút lạnh lùng.

Dịch Phong không vào ngay mà đứng đó nhìn anh bước vào xe, Phó Diên mở cửa ghế lái phụ trước, đặt chiếc túi nhỏ và điện thoại di động vào tay Ôn Nam Tịch, sau đó đóng cửa lại quay lại ghế lái khởi động xe. Khi xe rời đi, từ xa chỉ thấy những ngón tay thon dài của người đàn ông đang xoay vô lăng ở ghế lái.

Dịch Phong đứng đó một lúc lâu mới xoay người quay lại câu lạc bộ. Đôi khi, trực giác của đàn ông rất chuẩn xác.

Trong phòng khách trên đỉnh núi.

Ngay từ đầu Dịch Phong đã có linh cảm khi người đàn ông có kỹ năng siêu việt kia gọi Ôn Nam Tịch rời đi, đẩy cửa bước vào đèn bên trong sáng rực anh khẽ cau mày tránh một phần ánh sáng đi về phía dãy ghế dài.

Chiếc xe màu đen chạy êm ru trên đường,

Bên cạnh có xe ô tô phóng nhanh qua đèn xe thình thảng chiếu vào trong xe, Ôn Nam Tịch nghiêng đầu nhìn lại, khi mở mắt ra đã nhìn thấy bóng dáng anh.

Thỉnh thoảng cô bị ánh đèn neon chiếu vào lúc sáng lúc tối, thời gian như bị một tia sáng kéo ngược về năm đó trên xe buýt cô nghiêng đầu nghe anh giảng bài, ánh đèn neon xẹt qua lông mày anh cũng là lúc sáng lúc tối góc cạnh rõ ràng.

Ôn Nam Tịch sững sốt một lát, tay chạm vào thứ gì đó cúi đầu nhìn là điện thoại di động và túi xách nhỏ của mình, cô cầm lên quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh tượng tối nay hiện lên trong tâm trí cô. Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy hơi chóng mặt.

Chiếc xe màu đen lái tới cổng tiểu khu, Phó Diên quay đầu nhìn cô.

Ôn Nam Tịch không thể giả vờ ngủ được nữa, cô cởi áo khoác, ngồi thẳng dậy nhìn anh nói: "Tôi thấy dễ chịu hơn rồi, tôi tự mình đi lên được, anh về sớm một chút."

Phó Diên không nói một lời, mở cửa bước xuống xe.

Ôn Nam Tịch thấy vậy mở cửa, đôi giày cao gót chạm đất có chút không thoải mái, xách túi đi về phía trước vài bước. Phó Diên đút hai tay vào túi quần đi ra xe đợi. Anh đưa tay về phía cô, đưa tay ra: "Còn choáng váng à?"

Ôn Nam Tịch chỉ choáng một chút, lắc đầu.

"Không chóng mặt lắm."

Cô cố tình táo, chịu đựng, không còn bối rối và mềm yếu như trước nữa.

Giọng nói của Phó Diên nhẹ nhàng: "Vịn đi, đừng để ngã."

Ôn Nam Tịch nhìn cánh tay rắn chắc của anh, trầm mặc mấy giây mới gỡ tay đặt lên cánh tay anh, cánh tay của người đàn ông nổi lên những đường gân rõ ràng, Ôn Nam Tịch cúi đầu đi giày cao gót về phía cổng tiểu khu. Phó Diên cầm chiếc áo khi nãy khoác lên vai cho cô, đỡ cô đi vào tiểu khu.

Nam thân nữ tử ngay cả người bảo vệ đang làm nhiệm vụ cũng phải nhìn về phía này.

Mấy năm nay Ôn Nam Tịch không uống nhiều rượu, nếu uống đều chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ có loại phản ứng này, đầu óc choáng váng nhưng không hề tùy ý như vừa rồi. Cô vẫn luôn kiềm chế lại.

Rất nhiều chuyện không rõ ràng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cô vẫn còn chút nhẫn nại này, vẻ mặt không hề thay đổi đi thẳng đến cửa nhà, Ôn Nam Tịch buông cánh tay Phó Diên lấy điện thoại ra kiểm tra ổ khóa.

Cánh cửa mở ra cô quay lại nhìn anh.

Phó Diên đút hai tay vào túi quần, trên cánh tay còn truyền đến hơi ấm của cô, anh nhìn vào mắt cô nói: "Trước khi ngủ nhớ uống một viên thuốc giải rượu."

Ôn Nam Tịch cởi áo khoác trên vai đưa cho anh, nói: "Được."

Suy nghĩ một lúc, Ôn Nam Tịch lại nhìn vào ánh mắt của anh, nói: "Anh có muốn vào uống một cốc nước không?". rạg gì mà ha ha hế # rUm re.V #

Phó Diên rũ mắt nhìn khuôn mặt cô.

Khá lâu.

Anh mở miệng, "Em có biết mình đang nói cái gì không?"

Ôn Nam Tịch dừng lại.

Trong mắt có men say nhưng thần sắc lại lạnh lùng, cô nói: "Uống một ly nước ấm, tôi đã nói rất rõ ràng."

Phó Diên đứng đó không nhúc nhích.

Đôi mắt anh đen như mực, giọng nói nhẹ nhàng: "Không uống, em nhanh vào đi."

"Vậy anh lái xe cẩn thận." Ôn Nam Tịch cũng không ép buộc, xoay người đẩy cửa đi vào, suy nghĩ một chút lại quay người gọi: "Phó Diên."

Bóng người đang định rời đi dừng lại.

Ôn Nam Tịch nhìn bóng lưng của anh, nói: "Tối nay, cảm ơn."

Phó Diên: "Ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch không biết vì sao, nhường mày nói: "Ngủ ngon."

Nói xong nhẹ nhàng đóng cửa lại dùng tay vịn tủ giày rồi cởi đôi giày cao gót ở chân ra, tuy biết cách đi nhưng không có nghĩa là cô quen với nó, gót chân dán băng gạc trong suốt đã mòn đi. Đi chân trần đến ghế sofa rồi trực tiếp ngồi phịch xuống, từng đợt choáng váng ập đến, cô nhìn chiếc đèn chùm bất động.

Hai, ba phút sau, cô chịu đựng cơn choáng váng đứng dậy, mở hộp thuốc lấy ra một viên thuốc giải rượu rồi uống.

Chiếc điện thoại di động ném trên ghế sofa kêu bíp một tiếng, cô cầm lên xem.

Vân Hà Dịch Phong: Em đã về nhà chưa?

Ôn Nam Tịch: Đàn anh, em về nhà rồi, thật sự xin lỗi, em rời đi mà không báo trước cho anh một tiếng.

Vân Hà Dịch Phong: Phó tổng đã nói rồi.

Ôn Nam Tịch nghe thấy cách gọi này lại nghĩ tới khuôn mặt trẻ tuổi của Phó Diên, trong lúc nhất thời không thể ghép tên anh với vị trí Phó tổng này. Thuốc có hơi đắng cô đứng dậy rót một ly nước, Dịch Phong cũng không gửi thêm tin nhắn nào khác. Sau khi uống nước, Ôn Nam Tịch vào phòng tắm để tẩy trang, khi tẩy trang nhận ra lớp trang điểm trên khuôn mặt mình hôm nay khá dày khiến cho ngũ quan của cô càng rõ rệt hơn.

Tuy nhiên cô vẫn không thích trang điểm đậm, sau khi tẩy trang xong thấy dễ chịu hơn rất nhiều, đợi một lúc mới đứng dậy lấy bộ đồ ngủ đi tắm, ngâm mình trong làn nước dịu nhẹ.

Ôn Nam Tịch tùy ý mặc áo ngủ, vội vàng trở về phòng ngủ.-

Ngày hôm sau là thứ bảy không phải đi làm nhưng Ôn Nam Tịch lại thức dậy từ sáng sớm, mở máy tính xách tay vừa ăn sáng vừa xem xét nhu cầu, sau đó điều chỉnh sơ đồ dòng sản phẩm. Xem lại phát hiện vẫn còn thiếu kết quả khảo sát, Ôn Nam Tịch đứng dậy, khi đi đến cửa cô với lấy son dưỡng môi thấm ướt môi dưới, sau đó lấy chìa khóa xe lái xe đi.

Hầu như không có ai ở Tòa nhà Thời đại vào thứ Bảy vì mọi người đều nghỉ.

Khi Ôn Nam Tịch bước vào tòa nhà nhìn thấy Phó Diên đang đứng trước quầy bar trong quán cà phê, uống cà phê và nói chuyện với Đàm Vũ Trinh. Hôm nay anh không mặc áo sơ mi, chỉ mặc áo phông đen và quần dài rất trẻ trung, hai người đang nghiêm túc bàn bạc, Ôn Nam Tịch nhìn mấy giây sau đó thu hồi tầm mắt, nhàn nhàn chóng quẹt thẻ đi vào cổng rồi vào thang máy.

Bỗng người thoáng qua, Phó Diên ngược mắt nhìn.

Đàm Vũ Trinh nhìn theo ánh mắt của anh, nói: "Bạn đang nhìn gì vậy? Hôm nay là thứ bảy."

Phó Diên vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn đi chỗ khác.

Ôn Nam Tịch bước vào phòng làm việc bên trong rất yên tĩnh, ánh nắng chiếu vào bàn làm việc của một số laptop trình viên, khiến những hình người trên bàn của họ tỏa sáng. Ôn Nam Tịch quay sang máy bàn lấy tư liệu phân tích, trong toàn bộ dãy máy chỉ có văn phòng của Phó Diên và màn hình máy tính trên bàn của Đàm Vũ Trinh sau khi được bật lên là trong trạng thái khóa.

Ôn Nam Tịch bước ra khỏi Diên Tục, đi thang máy xuống lầu.

Bên ngoài gió thu thổi qua trời cũng không còn nóng nữa, Ôn Nam Tịch lái xe trở về nơi ở. Vừa đến cửa đã nhìn thấy Nguyên Thu đang mở cửa nhà mình với một túi lớn đựng nguyên liệu làm món lẩu.

Nguyên Thu quay đầu lại nói: "A, bảo bối, cậu ra ngoài à?"

Ôn Nam Tịch lắc lắc tài liệu trong tay, nói: "Tớ đến công ty lấy tài liệu."

"Cuối tuần rồi, phải nghỉ ngơi cho đã chứ, mà cậu đọc tư liệu gì vậy?" Đêm qua Nguyên Thu mới từ máy bay trở về lúc nửa đêm ngủ được mấy tiếng, hôm nay cô xin nghỉ mua rất nhiều nguyên liệu ở trung siêu thị tầng dưới để chuẩn bị cho một bữa ăn thịnh soạn ngày hôm nay. Hai người vào nhà, Nguyên Thu vào bếp thu dọn đồ đạc, nói: "Cậu gửi tin nhắn cho Vi Vi đi, hỏi xem hôm nay cậu ấy có rảnh không."

Ôn Nam Tịch ngồi xuống thảm, lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Chu Nhược Vi.

Chu Nhược Vi nhanh chóng trả lời: Không được rồi, hu hu hu, hôm nay tớ có sản phẩm phải , phiền phức quá.

Ôn Nam Tịch: Không sao, lát nữa sẽ gọi lại cho cậu.

Chu Nhược Vi: Yêu cậu, tớ đi bận đây.

Ôn Nam Tịch: Ừ.

Cô đặt điện thoại xuống, nói với Nguyên Thu: "Cậu ấy không đến."

Nguyên Thu rửa rau, nghe nói: "Tội nghiệp, được rồi, lát nữa sẽ gọi lại cho cậu ấy."

Ôn Nam Tịch mở tài liệu ra sắp xếp lại, Nguyên Thu đang bận rộn trong bếp, sau đó Ôn Nam Tịch không thể tập trung, suy nghĩ một hồi cất máy tính đứng dậy giúp đỡ. Thời tiết này ăn lẩu là thoải mái nhất, vừa cho nguyên liệu vào nồi đã ngửi thấy hương vị đậm đà, Ôn Nam Tịch tự tay pha nước đào.

Một bình lớn, mỗi người một cốc.

Hai người ngồi ở hai bên bàn trà, cầm đôi đũa dài gấp miếng thịt, vị khá cay nhưng lại thơm mãn đến nỗi Ôn Nam Tịch đỏ mặt hỏi, Nguyên Thu bưng nước đào lên nói: "Cạn ly, chúc chúng ta có ngày càng tốt đẹp hơn."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, buông đũa xuống, chạm cốc với cô.

Hai má cô đỏ bừng vì không khí nóng bức, đôi mắt xinh đẹp ẩm ướt, nhấp một ngụm nước đào có vẻ hơi say.

Cô chống cằm nhìn Nguyên Thu, nói: "Thu Thu."

Nguyên Thu gấp cho cô một ít thịt, "ừ" một tiếng.

Ôn Nam Tịch dùng vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng hỏi: "Cậu nói xem, liệu cậu có rung động với một người những hai lần không?"

Nguyên Thu ngừng đũa, nóng nảy nhìn Ôn Nam Tịch, có chút kín đáo hỏi: "Cho nên, cậu muốn nói cậu đã yêu một người những hai lần hả?"

Ôn Nam Tịch không có phản ứng, chỉ nhìn Nguyên Thu.

Nguyên Thu đặt đũa xuống nói: "Tôi sẽ không hỏi cậu người đó là ai, nhưng

điều tớ muốn nói là nếu anh ta có thể khiến cậu yêu anh ta hai lần thì chúng tớ anh ta nhất định rất tốt, nếu như anh ấy rất tốt thì có thể. Cậu phải nắm bắt cẩn thận, dù sao có rất ít chàng trai có thể khiến trái tim cậu rung động."

Đôi mắt cô dần tràn đầy sự phấn khích Ôn Nam Tịch lắng nghe.

Hồi lâu cô ừ một tiếng.

"Cậu nói đúng."

Nguyên Thu đến gần: "Đúng vậy, tiếp theo thế nào?"

Ôn Nam Tịch nhìn về hướng phấn trong mắt cô bạn, nói: "Tớ muốn thử xem..."

"Theo đuổi anh ấy?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Nguyên Thu mở to hai mắt: "Vị đại thần nào lại cần cậu theo đuổi vậy..."

Chương 33: C33: Chương 33

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Cậu biết vị đại thần đó.

Nhưng có quá nhiều chuyện phức tạp Ôn Nam Tịch rất khó trả lời, cô gấp một ít thịt vào bát của Nguyên Thu rồi nói: "Thu Thu, sau khi thử và có kết quả tớ sẽ nói cho cậu biết anh ấy là ai, sự tình như thế nào."

Thời niên thiếu cô như bị mắc kẹt trong vũng lầy, đột ngột rút kiếm ra mà không suy nghĩ trước sau, dễ dàng mà làm tổn thương một người đặc biệt tốt.

Nguyên Thu nhìn Ôn Nam Tịch trong mắt cô men say, gật đầu nói: "Có chuyện gì, chờ đến lúc cậu muốn nói thì tự nhiên sẽ nói thôi."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, cầm lấy ly nước trái cây nói: "Cạn ly."

"Cạn ly! Chúc cậu thành công." Nguyên Thu nâng ly lên cùng với cô, trên nồi lẩu hơi nóng vẫn đang bốc khói mang theo sự nhiệt tình và chúc phúc.

Ăn xong nồi lẩu nóng mát nửa tiếng trên bàn còn có ít rau và thịt, hai người nhúng từng thứ một chỗ vào hộp giữ nhiệt, thêm chút canh, lại đổ đầy một bình nước đào. Sau đó hai người mang đến công ty của Chu Nhược Vi, đặt ở quầy lễ tân chỗ cô.

Hai người lái xe về nhà dọn dẹp đồng bữa bộn trên bàn trà, Ôn Nam Tịch thấy vẫn còn một ít thịt liền chần qua ăn nốt, cô cho từng miếng vào nồi đun sôi, vớt ra đặt vào trong chén.

Nguyên Thu dựa vào sofa, cầm điều khiển từ xa tùy ý bấm vào màn hình tivi, vừa ấn vừa hỏi: "Nam Tịch, cậu muốn theo đuổi người ta như thế nào? Có cách gì không?"

Tay Ôn Nam Tịch đang cầm đũa hơi khựng lại nhưng cô không đáp.

Nguyên Thu suy nghĩ một lúc lấy điện thoại di động bên cạnh ra tra cứu gì đó, kéo cô lại nói: "Chúng ta cùng xem, làm sao để theo đuổi một người nhanh hơn."

"Người ta nói đàn ông theo đuổi phụ nữ cách một tầng, phụ nữ theo đuổi đàn ông cách một thước, hẳn là dễ dàng hơn."

"Để tớ nghiên cứu." Nguyên Thu lướt qua các bài đăng trên điện thoại, Ôn Nam Tịch cầm đũa gấp thịt trong bát, khéo mắt liếc nhìn bài viết trong tay cô bạn, không nhìn ra được chút manh mối nào, cô ngẩng đầu lên vẫn tập trung ăn thịt, ánh mắt dừng ở giao diện phát nhạc trên máy chiếu.

-

-

Sáng sớm thứ hai, Nguyên Thu dậy sớm hơn Ôn Nam Tịch hấp tấp thu dọn xong liền ra ngoài, còn căn dặn Ôn Nam Tịch đừng nằm mãi trên giường nữa, hai người họ bây giờ hoàn toàn trái ngược với những gì họ làm lúc trước. Khi còn đi học, Ôn Nam Tịch dậy sớm đúng giờ, thậm chí có khi dậy từ sáng sớm, Nguyên Thu thì lại thường xuyên đến muộn. Sau khi trưởng thành đi làm, Ôn Nam Tịch thích nằm ngủ nướng trên giường, còn Nguyên Thu thì lúc nào cũng tràn đầy sinh lực.

Ôn Nam Tịch nghe tiếng cô mở cửa, từ trên giường ngồi dậy nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm. Cô ngơ ngác ngồi ở mép giường một lúc, sau đó mới buộc tóc rồi ra khỏi phòng.

Rửa mặt, thay quần áo. Vệ sinh cá nhân xong, cô pha một ly sữa bò ăn cùng bánh mì nguyên hạt, sau đó Ôn Nam Tịch bật máy pha cà phê, lấy hạt cà phê và tự pha, xét thấy hộp có vẻ thích uống đá hơn liền đập vỡ những viên đá và thả một ít vào.

Một lúc sau khi pha xong ba tách cà phê thủ công, cô mặc áo khoác mỏng, mang theo túi đựng máy tính và cà phê ra ngoài.

Buổi sáng mùa thu nắng đẹp rất dễ chịu, khi đến tòa nhà nhìn quần áo của mọi người có thể nhận ra ngay thời tiết đã thay đổi. Ôn Nam Tịch lẫn trong đám người bước ra khỏi thang máy, liếc mắt một cái đã thấy Phó Diên đang đứng cạnh quầy lễ tân gọi điện thoại, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, bên trong là áo thun đen, tay áo xắn lên, trên bàn có một hộp chuyển phát nhanh.

Anh cầm hộp chuyển phát nhanh lên, vừa ngược mắt đã thấy cô. Ôn Nam Tịch dừng một chút, một giây sau cô đi về phía trước lấy ra một ly cà phê đưa cho anh.

Đầu bên kia điện thoại, giọng của viện trưởng Chu vang lên: "Chúng ta gặp nhau trước, chỉ một đến hai tiếng sẽ không làm chậm trễ công việc của cậu."

Phó Diên không đáp lại lời của viện trưởng, ánh mắt anh rơi vào ly cà phê trong tay cô, vài giây sau mới cầm lấy chiếc ly lạnh lạnh. Sau đó, anh trả lời viện trưởng Chu bằng một giọng rõ ràng: "Thời bỏ đi, gần đây cháu rất bận. Nếu viện trưởng có bất kỳ yêu cầu mới nào cứ đưa ra, chúng cháu sẽ điều chỉnh trong thời gian sớm nhất."

"Haizzz, thằng nhóc này—"

Sau khi đưa cà phê cho anh cô rẽ vào phòng làm việc, đối mặt với Đàm Vũ Trinh Ôn Nam Tịch không thân quen, từ trước đã vậy, thậm chí bây giờ càng

xa lạ hơn. Cô đi ngang qua Đàm Vũ Trinh, sau đó đặt một ly khác lên bàn của Trần Phi và quay trở lại vị trí làm việc của mình.

Đàm Vũ Trinh bước ra quầy lễ tân, Phó Diên cũng cúp điện thoại. Đàm Vũ Trinh hơi nường mày khi nhìn thấy ly cà phê trên tay anh.

-

-

Ôn Nam Tịch ngồi xuống bàn làm việc mở máy. Trần Phi treo chiếc gô hình chữ U lên, cầm ly cà phê ôm máy tính đến bàn làm việc bên cạnh rồi ngồi xuống, vừa khởi động máy vừa khen: "Chị Ôn, cà phê của chị ngon quá, là pha thủ công à?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Sau khi cô sắp xếp xong bản báo cáo về nhu cầu, một lát sau, Phó Diên ở bên kia liền thông báo cho cô về việc mở một cuộc họp, nhưng chỉ có ba người. Khi Ôn Nam Tịch và Trần Phi cầm theo sổ ghi chép bước vào Phó Diên đã ở trong phòng họp, trong tay là ly cà phê cô đưa anh dùng điều khiển từ xa kéo rèm phòng họp lại, đồng thời tắt hết đèn.

Máy chiếu sáng lên.

Ôn Nam Tịch ngồi đối diện anh cầm một cuốn sổ, trong bóng tối Phó Diên liếc nhìn cô, Ôn Nam Tịch mở sổ ra ghi chép khi ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt của anh trong không trung. Không biết tại sao, nhưng cô có cảm giác như mình đang nhìn sâu vào thứ gì đó.

Vài giây sau, Phó Diên quay đi, nói: "Cà phê ngon lắm."

Ôn Nam Tịch cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền: "Ngon là được rồi."

Phó Diên không nhìn cô nữa mà ấn điều khiển từ xa, trên màn hình là một

bản PPT tổng hợp về những điểm yếu của ngành y tế hiện nay, tổng cộng được chia thành ba phần: thông tin, cuộc gọi và liên lạc. Phòng bệnh trí năng hóa có thể giảm bớt khối lượng công việc cho các hộ lý. Trong thời gian này ba người họ ra ngoài nghiên cứu thị trường đều nghiên cứu về cái này.

Nhân viên y tế tại các bệnh viện lớn, còn có người nhà bệnh nhân, viện dưỡng lão... đều lạc quan, có thái độ tích cực và ủng hộ phòng bệnh trí năng hóa, dân số đang ngày một già đi, các gia đình đa số là con một, người già mỗi khi nhập viện thường rất bất tiện. Nếu phòng bệnh có thể cải tiến thông minh hơn, thay thế con cái và một phần công việc chăm sóc y tế của các hộ lý thì cũng sẽ giảm bớt được nhiều xung đột.

Trong khoảng thời gian này Ôn Nam Tịch vẫn luôn đến bệnh viện, trong lòng tràn ngập cảm xúc, cô suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Phó Diên: "Có thể thêm một vài robot làm công việc phụ trợ không?"

Phó Diên ngược mắt lên, nhìn cô nói: "Có thể, đó là thế mạnh của cô. Hãy lưu trữ thông tin trước và triển khai phòng bệnh trí năng hóa sau."

Trần Phi ho khan một tiếng: "Nếu chúng ta muốn thêm người máy, giá thành có tăng lên không?"

Ôn Nam Tịch bỗng nhiên im lặng. Sau vài giây cô nói, "Được, tôi hiểu rồi."

Phó Diên nhìn cô vài giây khóe môi hơi nhếch lên, ánh nhìn màn hình rồi nói tiếp.

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi tiếp nhận dự án này ba người họ có một cuộc họp dài như vậy, khi kết thúc thì đã là buổi trưa, những người khác đều đã ra ngoài ăn hoặc ăn xong thì ở trong văn phòng nghỉ ngơi. Ôn Nam Tịch lặng lẽ đuổi người vươt vai, Phó Diên liếc cô một cái, cầm điện thoại bấm vào giao diện đặt đồ ăn, hỏi: "Muốn ăn gì?"

Trần Phi ngồi đến đau hông, vừa nghe thấy ánh chuẩn bị gọi đồ ăn liền ngồi dậy nói: "Chúng ta ăn mì đi. Lần trước chị Ôn có gọi một quán mì, bọn họ

còn tặng món tráng miệng là bánh pudding caramen."

Bàn tay thon dài của Phó Diên dừng lại.

Một giây sau, anh nhìn nhật hỏi: "Quán mì nào vậy?"

Ôn Nam Tịch cũng không nhớ rõ, cầm điện thoại lên, mở xem, nói: "Thực Chỉ Vị."

Phó Diên lướt giao diện app giao hàng, tìm kiếm tiệm mì và hỏi họ: "Hai người muốn ăn vị gì?"

Ôn Nam Tịch vẫn là thịt kho tàu, Trần Phôi chọn thịt bò chua cay.

Phó Diên tùy ý gọi món giống Ôn Nam Tịch, Trần Phôi uống ngụm cà phê cuối cùng, nói: "Anh Diên, anh hỏi xem có món tráng miệng nào không, chị Ôn thích đồ ngọt."

Phó Diên rũ mắt nhìn điện thoại, bấm vào giao diện thanh toán, nói: "Có."

Sau khi thanh toán xong, anh bấm vào một cửa hàng khác và đặt mua bánh pudding caramel.

Ôn Nam Tịch cầm ly đi ra ngoài rót nước lại gặp Nhan Khả ở phòng trà, Nhan Khả đang nói chuyện điện thoại, lặn lưng liếc cô rồi một cái rồi đi ngang qua. Ôn Nam Tịch tiếp tục đun nước, nghe thấy cô ta vừa cúp điện thoại ở bên ngoài liền có một cô gái đến an ủi, đại loại là cô ta đã cãi nhau với Lý Khiêm.

Cô gái này là thành viên trong nhóm, cô ấy nhìn sắc mặt Nhan Khả nói: "Thực ra, quản lý Lý nói cũng đúng, Nhan Khả, sao cậu không thử đổi cương vị đi? Tớ cảm thấy cậu thích hợp làm giám đốc sản phẩm hơn, giám đốc sản phẩm không cần phải hiểu biết quá nhiều về kỹ thuật, như vậy thì cậu sẽ không phải gặp áp lực quá lớn."

Nhan Khả lắc đầu: "Tôi sẽ không nhường vị trí của mình cho anh ta."

Cô gái ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Ôn Nam Tịch vừa mới bùng nước đi ra ngoài nhìn thấy bọn họ đứng ở đó, Nhan Khả dùng ánh mắt lạnh lùng tràn đầy hận ý nhìn lại cô. Ôn Nam Tịch trực tiếp đi tới phòng họp.

Chỉ một lúc sau, đồ ăn đã đến.

Trần Phi chạy ra ngoài cầm vào, vừa mở ra liền nói: "Ơ, sao chỉ có hai phần tráng miệng thôi?"

Phó Diên đang gõ bàn phím, cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Cậu cứ ăn đi, tôi không ăn đồ ngọt."

Trần Phi cười hắc hắc nói: "Em cũng không thích ăn lắm, vậy cho chị Ôn hết."

Vừa nói vừa đẩy hai món tráng miệng cho Ôn Nam Tịch cùng một phần mì nóng. Ôn Nam Tịch mở nắp bát, mở đũa rồi nhìn về phía Phó Diên, nghĩ thầm anh vẫn không thích đồ ngọt.

Nhưng cô thì thích, cúi đầu ăn mì, Châu Hùng đẩy cửa, thò đầu vào nói: "Mấy người gọi mì ở quán Thực Chỉ Vị à?"

Trần Phi giơ tay nói: "Đúng vậy, có chuyện gì à?"

"Có được tặng món tráng miệng nào không?"

"Ừm, thì sao?"

"Vậy tại sao tôi lại không có? Tôi gọi mấy lần đều không được giao. Chẳng lẽ quán họ đang coi thường tôi?" Châu Hùng cầm bát mì trên tay bước vào, nhìn chằm chằm vào món tráng miệng trong tay Ôn Nam Tịch với vẻ mặt phẫn nộ.

Trần Phi cười ha ha.

"Nhân duyên của anh không tốt. Chắc do anh đã đưa ra quá nhiều đánh giá không hay về các quán khác phải không? Không tích đức rồi."

"Lần này tôi thật sự muốn cho quán đó đánh giá không tốt!" Châu Hùng hùng hù hỏ hỏ đi ra ngoài, Ôn Nam Tịch thấy vậy vội vàng ngăn lại, đưa cho anh một phần, nói: "Hoặc lần sau anh có thể ghé chú lại lúc đặt hàng, biết đâu sẽ có".

Châu Hùng nhìn món tráng miệng cô đưa cho anh có chút do dự, muốn nhận nhưng lại không dám lấy. Anh ta rất ngưỡng mộ Ôn Nam Tịch.

Phó Diên ngừng gõ bàn phím, lười biếng nói: "Cậu thích đồ ngọt à?"

Châu Hùng dừng lại nhìn Phó Diên, do dự vài giây rồi nói: "Tôi cũng không thích lắm."

"Vậy cậu kêu cái gì? Họ phục vụ chưa tốt với cậu, cậu lại muốn ác ý?" Phó Diên nhìn anh ta, hỏi.

Châu Hùng: "..."

Vài giây sau, anh ta nhún vai: "Bỏ đi, Diên ca, tôi sai rồi."

Nói xong anh ta bước ra ngoài, đối với một người đàn ông mà nói việc này có chút kéo kiệt, anh ta làm chuyện đó trước mặt Nam Tịch trong nháy mắt càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Trần Phi tặc lưỡi hai cái ngồi xuống, Ôn Nam Tịch đặt món tráng miệng xuống bắt đầu ăn mì. Sau khi ba người ăn trưa, sắp xếp thông tin xong cuộc họp kết thúc, Ôn Nam Tịch ôm máy tính và sổ ghi chép trở lại chỗ làm việc ngồi xuống.

Lúc này cô có chút buồn ngủ, nằm ở trên bàn ngủ một giấc, tỉnh lại thì đã

qua nửa tiếng, Trần Phi chần lại kính, di chuyển ghé đến bên cạnh cô, thấp giọng nói: "Lão viện trưởng vừa gọi điện cho em, nói đã hai giờ muốn anh Diên ra ngoài gặp cháu gái ông ta, nhưng anh Diên đã từ chối."

Ôn Nam Tịch nghe xong ngồi thẳng dậy, ngược mắt nhìn ra ngoài thấy Phó Diên đang nói chuyện với một lập trình viên, ánh nắng chiếu vào cánh tay áo anh xắn cao, cô nhớ lại cách anh mặc Châu Hùng vào buổi trưa. Kỳ thật anh chỉ không muốn Châu Hùng tùy tiện đưa ra đánh giá không tốt cho người khác, người làm ra sản phẩm, mở cửa hàng cũng vậy, đôi mắt có quá nhiều lời đàm tiếu. Ôn Nam Tịch nhìn anh một lúc mới quay đầu đi.

Trần Phi còn đang nói: "Em thì cảm thấy có hơi đáng tiếc, sao anh ấy không thử một lần."

Ôn Nam Tịch liếc nhìn Trần Phi, sau đó lại nhìn màn hình, trên điện thoại của cô có thông báo, Ôn Nam Tịch trong lúc thu thập thông tin vô tình bấm vào rồi trượt đi. Một blogger đã đăng một đoạn video, trong đó một cặp học sinh đang đứng trong một con hẻm mặc đồng phục học sinh màu xanh và trắng, phía sau là khung cảnh mặt trời lặn. Cô gái xách cặp ngẩng đầu lên, chàng trai cũng đeo cặp hai tay đút túi quần, cúi đầu nhìn cô gái, tóc đuôi ngựa của cô gái hơi vểnh lên nở nụ cười rạng rỡ. Tiếng nhạc nghe cực kỳ hay,

Ôn Nam Tịch có chút thất thần. Một lúc sau, cô dịch chuyển điện thoại đi, tắt màn hình và bắt đầu làm việc.

Vào buổi chiều.

Mọi người đều có chút mệt mỏi, đứng dậy đi lại, Ôn Nam Tịch bận rộn một lúc, mọi người đã trở về chỗ làm của mình, cô đứng dậy xé một viên kẹo cà phê ăn, cầm cốc nước đi đến quầy trà. Vào phòng nhìn thấy Phó Diên đang đứng ở bàn uống cà phê và cúi đầu bấm điện thoại. Tay áo sơ mi của anh xắn lên, để lộ cánh tay.

Ôn Nam Tịch đi vào, đặt ly lên bàn, từ trong túi lấy ra một cây kẹo, đưa ra trước mặt anh: "Anh có muốn ăn kẹo không?"

Phó Diên chú ý đến sự xuất hiện của cô, ánh mắt liếc nhìn cũng thấy viên kẹo trong lòng bàn tay cô.

Anh đang định đuổi tay, Ôn Nam Tịch chợt lấy lại bóc lớp vỏ bọc bên ngoài, lộ ra viên kẹo màu nâu bên trong đặt vào lòng bàn tay anh: "Đây là kẹo cà phê, không ngọt, có hơi đắng."

Những đầu ngón tay đang đuổi ra của Phó Diên dừng lại.

Sau khi nhìn viên kẹo đã bóc vỏ trong lòng bàn tay một lúc, anh mới cầm lên, lưỡi biếng nói: "Cảm ơn."

Chương 34: C34: Chương 34

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

Trên tay cầm ly nước trở lại chỗ ngồi, Ôn Nam Tịch nhìn thấy trên bàn còn có một cái hộp, đặt ly xuống hỏi Trần Phi bên cạnh: "Đây là cái gì vậy? Ở đâu ra thế?"

Cả người Trần Phi ngồi phịch xuống dựa vào lưng ghế, chính lại kín rồi nói: "Là người bên chuyên phát nhân đưa đến cho chị đây, Chị mở ra nhìn thử xem, em thấy nhãn hiệu này hình như là chiếc gỏi chữ U."

Ôn Nam Tịch sững sốt là cái mà cô nói muốn mua nhưng vẫn chưa mua, chủ yếu là vì đôi khi cố ý định mua nhưng lại quên mất, chỗ nên mới kéo dài chỗ đến bây giờ.

Ôn Nam Tịch lấy kéo cắt băng dính trên hộp rồi mở ra, dưới lớp màng bọc quả nhiên có một chiếc gỏi chữ U hình con thỏ thông minh, thỉnh thoảng có thể xoa bóp. Trần Phi liếc nhìn một cái, nói: "Ồ, loại này chính là mẫu cao cấp nhất."

Ôn Nam Tịch lật chiếc gỏi chữ U ra nhìn. Chiếc gỏi rất đẹp, nhưng không phải do cô mua. Mở hộp ra xem thông tin mua hàng trên đó, hình như bên trên có tên tài khoản đặt hàng, tên là "Diên".

Ôn Nam Tịch khựng lại.

Trần Phi đưa tay cầm lấy để xem, nói: "Là ông chủ mua à? Tài khoản này vừa nhìn đã thấy giống anh ấy."

Ôn Nam Tịch theo bản năng nhìn về phía văn phòng phía sau, Phó Diên đang đứng trước máy tính lật qua hình ảnh sản phẩm, trong miệng nhai kẹo có chút tùy ý.

Cô nhìn đi chỗ khác.

Trần Phi vẫn còn đang nghịch chiếc gô hình chữ U kia, không suy nghĩ gì nhiều mà nói với Ôn Nam Tịch: "Cũng tốt, giờ chị không cần phải mua nữa, sếp Diên chắc là lo chị tặng ca như thế này sẽ làm tổn thương cơ thể nên tặng cho chị dụng cụ hỗ trợ."

Ôn Nam Tịch không nói gì chỉ chạm vào chiếc gô hình chữ U, sau đó chụp ảnh rồi gửi vào tài khoản có ảnh đại diện màu đen.

Ôn Nam Tịch: Cảm ơn.

Vài giây sau, bên kia trả lời.

Diên: Thử xem có dùng được hay không, không thì trả lại hoặc đổi cũng được.

Ôn Nam Tịch: Được.

Khi tan sở đã xảy ra một chuyện, hệ thống an ninh của một công ty ủy thác mà Châu Hùng chịu trách nhiệm đã bị hacker nước ngoài tấn công, Phó Diên và Châu Hùng lập tức lên đường tới công ty đó. Chuyện này được coi là một vấn đề rất lớn, bởi vì đội nhóm làm việc từ trước tới nay đều đến từ Đại học Bắc Kinh, mọi người đều là những người xuất sắc.

Phó Diên là người đứng đầu trong lĩnh vực an ninh mạng, ngay sau khi anh định cư ở Lê Thành và tiếp tục phát triển đã có rất nhiều công ty kéo đến

hợp tác với anh, nhiều nhất là các công ty công nghệ, tiếp theo là các quỹ uỷ thác tài chính, lưu trữ một lượng lớn quyền riêng tư cá nhân và tiền bạc. Một chút tổn thất cũng không được xảy ra.

Sau khi họp rời đi mọi người trong văn phòng vẫn còn đang bàn tán về vấn đề này, nói những hacker nước ngoài này quả thực to gan lớn mật. Trần Phi bỏ bánh quy vào miệng, nói với Ôn Nam Tịch: "Không cần lo lắng, sếp Diên giỏi nhất là từ nông thôn bao quanh thành thị, anh ấy sẽ không làm nếu không có sự chuẩn bị trước."

Đây là lần đầu tiên Ôn Nam Tịch nghe nói tới, cô hỏi: "Nông thôn bao quanh thành thị là ý gì?"

Trần Phi giải thích một cách vắn vỏi: "Nói cách khác, nếu coi hệ thống do sếp Diên chế tạo là một nông thôn, còn những kẻ muốn tiến vào tấn công thì hãy coi đó là thành thị. Nếu họ tiến vào hệ thống của sếp Diên, bọn họ sẽ sớm phát hiện không chỉ có một nông thôn, mà là có hàng ngàn hàng vạn nông thôn. Những thành thị tấn công này sẽ sớm bị bao vây bởi các khu vực nông thôn... Bọn họ muốn thoát thân cũng không dễ."

Ôn Nam Tịch đã hiểu.

"Ồ."

Trần Phi nhìn lại kính mắt nói: "Yên tâm đi."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, nhưng từ giọng điệu của đám người Đàm Vũ Trinh, cô cũng biết Phó Diên trong thời gian này phải cố kiểm soát, nếu cứ tiếp tục kéo dài hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Mấy ngày sau Phó Diên và Châu Hùng vẫn chưa trở lại, Ôn Nam Tịch dùng thủ chiếc gỏi hình chữ U kia đúng là rất có tác dụng. Thỉnh thoảng cô sẽ xem qua tin nhắn trong nhóm để xem có tin tức gì về hai người bọn họ không.

Vào buổi sáng thứ Năm đã có thông tin truyền đến.

Sau khi sự việc được giải quyết, Phó Diên đã lấy ID và giấy tờ tùy thân của đối phương cộng thêm một số thông tin rồi nộp cho công ty ủy thác, sau đó công ty ủy thác này đã báo cảnh sát.

Chiều thứ sáu.

Trần Phi sáng sớm cũng chưa bắt đầu làm việc, cứ ra ra vào vào mưa rất nhiều thứ, thậm chí còn kêu Ôn Nam Tịch đến giúp, Ôn Nam Tịch xách theo bánh kem nhìn Trần Phi: "Hôm nay là sinh nhật cậu à?"

Trần Phi cười ha ha.

"Châu Hùng và em có cùng ngày sinh nhật."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, khẽ mỉm cười: "Thật là trùng hợp, nhưng tôi lại không kịp chuẩn bị món quà nào cả."

"Không sao, sau này bù là được rồi." Trần Phi nhờ một lập trình viên xếp bàn lại thành một chiếc bàn dài, sau đó đặt đồ ăn nhẹ và những thứ tương tự lên, rồi đặt chiếc bánh kem hai tầng vào giữa. Ôn Nam Tịch bận rộn cầm lấy vài túi bánh bao nóng mở ra.

Phó Diên và Châu Hùng bước vào.

Anh mặc áo khoác đen mang theo túi máy tính cả người mệt mỏi. Ôn Nam Tịch vừa ngẩng đầu liền nhìn vào mắt anh. Không biết có phải do mới vừa đi đánh trận trở về nên đôi mắt của anh mới lạnh lùng sâu thẳm như vậy hay không. Hai người nhìn nhau mấy giây, Ôn Nam Tịch dừng lại, mỉm cười: "Hoan nghênh đã trở về."

Cô cứ như vậy mỉm cười, đôi mắt cong cong, giống như nụ cười xinh đẹp trước cửa hàng tiện lợi năm đó. Nhưng hôm nay cô lại mặc chiếc áo sơ mi màu vàng cam.

Phó Diên nhìn cô vài giây, cảm thấy cô thật gần mà cũng thật xa, anh khởi

phục tinh thần, nói: "Ừ."

Nhưng Châu Hùng lại nhìn thẳng, cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi đã trở lại, mùi thơm quá, mua nhiều thứ vậy."

Ôn Nam Tịch nhìn Châu Hùng, khẽ mỉm cười: "Chủ tịch, nhanh thủ dọn đồ đạc, chuẩn bị ăn sinh nhật thôi."

"Được." Châu Hùng đặt túi đựng máy tính xuống,

Phó Diên đi đến văn phòng, cởi khóa áo khoác đặt túi đựng máy tính lên bàn, Đàm Vũ Trinh cầm tư liệu đi vào tìm hai người ở bên trong thảo luận.

Nhan Khả từ văn phòng phía bên kia đi ra, khoanh tay, mỉm cười người người rồi nói: "Thơm quá."

Cô ta xắn tay áo bước tới giúp đỡ, nhẹ nhàng trò chuyện với những người khác, Lý Khiêm cũng đi tới, nhưng hai người gần như không nói chuyện. Nhan Khả đang cùng các lập trình viên trò chuyện cười đùa, các cô gái khác cũng vây quanh. Trong khi trò chuyện với cô ta, một trong những lập trình viên tiên phong đưa cho cô ta một con tôm hùm đất để thử.

Thứ mà anh ta lấy chính là chiếc đĩa mà Ôn Nam Tịch đã dọn ở phía bên kia.

Trần Phi đứng sang một bên, nói mấy tiếng: "Bên anh Diên còn chưa tới, cậu ăn cái gì mà ăn?"

Nhan Khả dừng một chút nhìn sang, vài giây sau đẩy con tôm ra xa rồi nói: "Đúng vậy, đợi mọi người bên chỗ Phó Diên đã, anh nhanh chóng đặt nó trở lại đi, nhé~~"

Lập trình viên kia nói Trần Phi keo kiệt nhưng anh ta vẫn bỏ con tôm hùm đất về vị trí cũ.

Ôn Nam Tịch lại mở một cái túi khác, lấy những con cua lớn từ bên trong ra

rồi sắp xếp chúng.

Nói thật, sinh nhật này của Trần Phi có lẽ đã tiêu tốn không ít, trên bàn có chân gà rút xương, bánh kem, bánh ngọt nhỏ, đồ uống, đậu phộng, còn có hải sản, lẩu tự sôi các loại, rất nhiều món, trên bàn đầy ắp đồ ăn. Một lúc sau sắc trời tối sầm lại Trần Phi bật đèn xung quanh công ty lên, đây cũng là một sản phẩm đèn được ưa chuộng, có chút mờ ảo nhưng không chói lóa.

Sau khi làm xong, mọi người cầm điện thoại lên chụp ảnh rồi ngồi vào chỗ.

Ôn Nam Tịch ngồi bên cạnh Trần Phi, đối diện với Nhan Khả. Nhan Khả dùng điện thoại di động chụp ảnh mình và đồ ăn trên bàn. Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đi ra, khi đi tới Phó Diên thản nhiên ngồi xuống cạnh Ôn Nam Tịch, Nhan Khả để điện thoại xuống nhìn sang. Vẫn còn một chỗ trống bên cạnh Nhan Khả, Đàm Vũ Trinh đành phải ngồi xuống, kỳ thật chỗ ngồi của anh ta và Phó Diên ở cạnh nhau. Giờ lại ngồi chỗ của ông chủ. Những người còn lại ngồi quanh chiếc bàn dài.

Chị Lý ở Phòng Nhân sự mỉm cười nói: "Mọi người đều đến rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Chúc mừng sinh nhật, Trần Phi, Châu Hùng."

Sau đó có một số đồng nghiệp thấp nền, những người khác bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật, Ôn Nam Tịch mỉm cười ngậm nga theo, nhìn Trần Phi nhắm mắt lại ước nguyện.

Phó Diên nghe cô hát, anh không nói một lời. Ôn Nam Tịch chợt khựng lại khi liếc nhìn anh.

Phó Diên nhấp một ngụm Coca, chống khuỷu tay lên bàn, trầm giọng nói, thanh âm rất nhỏ, chỉ mình cô nghe được: "Trước đây em chưa từng hát như thế này."

Ôn Nam Tịch sững sốt nhìn biểu cảm của anh trong bóng tối. Đôi khi cô cũng nghĩ có thể có một ngày nào đó anh sẽ đến tìm cô tính sổ.

"Lấy cho tôi hai xiên cánh gà." Phó Diên nhấp vài ngụm Coca rồi mới nói, Ôn

Nam Tịch lấy lại bình tĩnh, đưa tay lấy ba xiên cánh gà đặt vào tay anh.

Buổi trưa vẫn chưa ăn gì anh cầm lấy xiên gà cắn một miếng rồi uống cùng Coca. Ông Nam Tịch cũng cầm một lon Coca uống, không ngậm nga nữa nghe bọn họ hát, thỉnh thoảng nghe thấy chuyện gì buồn cười là đôi mắt lại cong lên, cười vô cùng xinh đẹp.

Trần Phi và Châu Hùng ước nguyện xong nhưng cũng không cắt bánh ngay mà ngồi xuống.

Không biết ai đã bắt đầu nói về cuộc sống ở Đại học Bắc Kinh, mọi người bắt đầu trò chuyện một cách thoải mái, cảm giác như một cuộc tám chuyện ban đêm. Chị Lý ở Phòng Nhân sự mỉm cười hỏi: "Lúc còn học đại học mọi người đã làm những chuyện điên rồ gì chưa?"

"Cạo trọc đầu." Châu Hùng nói.

Những người khác cười lớn.

Một người khác nói: "Tôi thì chắc là xăm hình khuôn mặt của bạn gái cũ ở bên trong cánh tay".

"Ở đâu đâu? Để tôi xem." Có người cố gắng kéo tay áo anh ta lên, nhưng anh ta lại cười né tránh và nói: "Không thấy đâu, nó đã được tôi xóa từ lâu rồi, giờ là hình xăm bàn phím."

"Còn cậu thì sao? Đừng có lay tôi." Người nọ mỉm cười hỏi lại một lập trình viên khác. Lập trình viên kia lắc đầu nói: "Có lẽ là xô khuyên tai."

Nhưng anh ta không còn đeo khuyên tai nữa.

Anh ta chỉ vào Đàm Vũ Trinh: "Anh Trinh vừa nghe thấy trường đại học liền bồng chồn không yên, anh cũng tiết lộ một chút đi."

Đàm Vũ Trinh khoanh tay tựa lưng vào ghế, bình tĩnh nói: "Tôi không làm

chuyện gì diễn rõ cả, tôi rất kỷ luật."

Trần Phi giơ tay lên, cười nói: "Có tôi làm chứng, chuyện anh ấy làm nhiều nhất chính là yêu cầu tôi giả dạng anh ấy, thay anh ấy đi học, để anh ấy có thể đi hẹn hò."

Những người khác cười lớn, sau đó nhìn về phía Phó Diên. Phó Diên cũng dựa vào lưng ghé cầm một chai Coca nhưng không có phản ứng.

Đàm Vũ Trinh ngồi thẳng dậy nói: "Cậu ta đã làm rất nhiều chuyện diễn rõ..."

Ôn Nam Tịch cũng có hứng thú đến phía trước ngồi xuống nhìn Đàm Vũ Trinh, Đàm Vũ Trinh vừa nhìn thấy mặt Ôn Nam Tịch liền dừng lại, buông tay ra nói: "Mọi người đi hỏi cậu ta đi."

Ôn Nam Tịch nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên cầm chai Coca, khéo mắt nhìn thấy ánh mắt của cô, anh bình tĩnh nói với những người khác: "Tôi không nhớ, khi nào nhớ ra sẽ nói cho mọi người biết."

Ngay lập tức mọi người đều thất vọng.

Ôn Nam Tịch cũng có một chút, vừa xả hết năng lượng, cô phát hiện mọi người đang bồi kềm lên người nhau. Nhìn thấy tay Trần Phi đưa tới, cô theo bản năng muốn đứng dậy nhưng vẫn không thể tránh được. Một đồng kềm trực tiếp dính trên mặt cô, Trần Phi cười không ngọt, sau đó đẩy cô về phía trước.

"Mau, anh Diên không để ý, tiến lên đi."

Ôn Nam Tịch bước về phía Phó Diên một bước vô thức dùng tay đỡ lấy tay vịn của anh, Phó Diên ngược mắt lên đôi mắt có chút cảnh cáo. Đàn ông trưởng thành vẫn có chút khác biệt với nam sinh cấp ba, ít nhất lúc ấy ánh mắt của anh vẫn trong trẻo, Ôn Nam Tịch nhìn đôi mắt của anh gần trong gang tấc.

Cô gỡ tay lên nhàn nh chóng phết kem lên lông mày anh, lúc chuẩn bị rời đi cổ tay suýt chút nữa đã bị tóm lấy, cô nở nụ cười đắc ý rồi lập tức chạy đi ngay. Phó Diên hơi nheo mắt, đặt lon coca xuống rồi đứng dậy. Khi Ôn Nam Tịch chạy tới chỗ làm việc của Châu Hùng, anh đã nắm lấy cổ tay cô.

Ôn Nam Tịch ngã vào tầm chắn của bàn làm việc, Phó Diên nắm lấy cổ tay đang vùng vẫy đưa tay lau vết kem ở giữa lông mày của cô sau đó ấn thẳng lên mũi. Ôn Nam Tịch mở to đôi mắt.

Phó Diên chạm nhẹ chóp mũi của cô: "Quá ít."

Anh xoay má cô lại, chằm thêm vài chằm. Ôn Nam Tịch lúc này chật vật giãy dụa, Phó Diên đè cô xuống, cô ngẩng đầu, anh cúi đầu, ánh mắt hai người chạm nhau. Lập tức xung quanh bỗng trở nên yên lặng.

Chương 35: C35: Chương 35

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Thời khắc đó thời gian như dừng lại.

Trong mắt cô chỉ có ánh, mà ánh cũng vậy, họ thấy rõ ánh mắt của nhau, như thể nhìn thấy cảm xúc của đối phương thông qua đôi mắt. Im lặng, lòng bàn tay Phó Diên dùng sức siết chặt cổ tay cô hơn. Ôn Nam Tịch nhìn khuôn mặt ánh.

"Ôn Nam Tịch." Nhan Khả đột nhiên gọi một tiếng, Phó Diên và Ôn Nam Tịch bừng tỉnh, sau khi ánh mắt bọn họ dấy dưa mấy giây, Phó Diên buông cô ra, lau tay áo dính đầy kem.

Ôn Nam Tịch ra vẻ bình tĩnh lau má, nhìn bọn họ đặc biệt là Nhan Khả vừa gọi cô, rất nhiều người khác đang chống tay lên bàn đứng yên như tượng điêu khắc. Nhan Khả hôm nay trang điểm rất đậm, ánh đèn chiếu xuống trông mơ màng và thâm sâu, trong mắt ẩn chứa vẻ lạnh lùng và có chút điên cuồng chỉ Ôn Nam Tịch mới có thể nhìn thấy. Thật mỉa mai khi nói rằng người cô có thể hiểu rõ nhất lại là Nhan Khả.

Nhan Khả trầm mặc mấy giây, đột nhiên cười chỉ vào cô: "Cô thật xấu, mặt dính đầy kem, ha ha ha, thật là quá xấu, mau lau đi." Cô ta cười khò khàn.

Bởi vì cô ta vẫn chưa quên rằng Phó Diên vẫn còn ở đây, Đàm Vũ Trinh

khóan tay đứng đó, không ít nhân viên nam bên kia cũng đang nhìn về phía này, mặc dù lúc này cô ta rất muốn bước tới cào vào mặt Ôn Nam Tịch, hận không thể túm tóc Nam Tịch, giống như hồi cấp ba bị cô ta chà đạp dưới chân. Nhưng cô ta không dám bày ra bộ mặt như vậy. Mẹ cô ta nói rằng phải tỏ ra bản thân là một người phụ nữ được tất cả mọi người yêu quý, biết giấu khuôn mặt giận dữ của mình sau chiếc mặt nạ thì mới có cơ hội chiến thắng.

"Thật sao?" Ôn Nam Tịch đưa tay sờ lên mặt. Chị Lý lập tức lấy một gói khăn giấy ướt bước đến giúp cô lau chớp mũi và má, dù sao chị Lý cũng lớn tuổi hơn trải qua nhiều chuyện hơn, cười nói: "Sếp thật là, chơi đùa mà không biết nặng nhẹ, con gái người ta cũng cần thể diện chứ."

Vài lời nói ra đã giải quyết được bầu không khí đang có phần căng thẳng lúc này, một nhóm đàn ông phản ứng lại, chỉ là một trò đùa mà thôi chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng phụ nữ thì nhạy cảm hơn bởi vì họ chưa bao giờ thấy Phó Diên đùa giỡn với ai như thế, nhưng thành thật mà nói không có cô gái nào dám bôi kem lên lông mày của Phó Diên. Phó Diên không tính là nghiêm khắc nhưng anh lại khá lạnh lùng. Ngay cả là Nhan Khả có lẽ cũng không dám. Họ nhìn Ôn Nam Tịch, không hổ là Ôn công lá gán cũng lớn đầy.

Văn phòng chỉ có Nhan Khả là móng tay sắp bị nắm đến bật ra.

"Nhưng, cũng không xấu chút nào, khá đáng yêu." Chị Lý nói thêm câu này, đứng trước mặt Ôn Nam Tịch, vẻ mặt dịu dàng giúp cô lau.

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên, nhìn chị Lý rồi nói: "Cảm ơn chị Lý."

"Cảm ơn cái gì? Chắc chắn sếp cũng nghĩ như vậy. Trông em giống như một con thỏ nhỏ vậy, hồi sếp mà xem." Chị Lý ra hiệu cho cô nhìn sang bên.

Ôn Nam Tịch quay đầu lại, thấy Phó Diên đã lau kem trên tay áo tùy ý đưa cho cô một chai nước trái cây, Ôn Nam Tịch dừng lại đưa tay nhận lấy.

"-Cảm ơn."

Những đốm trắng trên mũi và lớp kem trên má cuối cùng cũng được lau đi, Ôn Nam Tịch cảm thấy may mắn vì hôm nay không trang điểm, nếu không sẽ phải lau đi lớp phấn nền, cô đi theo sau chị Lý ngồi xuống. Mọi người đã cùng nhau chia bánh không khí trở lại bình thường. Châu Hùng giẫm lên một chiếc hộp chuyển phát nhanh dưới bàn, nhẹ nhàng lắc lắc không biết trong lòng đang nghĩ gì, hoặc có lẽ là nhìn thấy Ôn Nam Tịch.

Đột nhiên cậu ta cười rộ lên, "Ồ, chúng tôi không chụp được bức ảnh nào để kỷ niệm anh Diên đã trang điểm cho chị Ôn vừa rồi."

Ôn Nam Tịch sững sốt.

Sau đó Trần Phi cũng vỗ bàn: "Không được, đúng là một chú thỏ đáng yêu, thật đáng tiếc. Bình thường mấy người nhanh tay như vậy, hôm nay đều bị chém rồi à?"

Bất giác, họ lại bắt đầu cười lớn.

Đầu Ôn Nam Tịch đầy nhũ đen vô thức nhìn về phía Phó Diên, anh tựa lưng vào ghế, trên mặt cũng mang theo ý cười đang nói chuyện với Đàm Vũ Trinh, ánh mắt cũng đang hướng về phía này. Ôn Nam Tịch không để lại dấu vết mà quay mặt đi, cầm đồ ăn trên bàn bắt đầu ăn, chủ đề của bọn họ nhanh chóng thay đổi.

Rất nhanh họ lại chuyển địa điểm.

Nhan Khả ngồi đó nhìn chằm chằm Ôn Nam Tịch và Phó Diên, bọn họ thoạt nhìn không giống như có quan hệ gì với nhau, nhưng trong lòng cô ta lại luôn nóng bừng, không thể buông xuống trong lòng không yên. Cô ta hít một hơi thật sâu, điều chỉnh thái độ rồi tiến về phía họ, lắng nghe cuộc trò chuyện thỉnh thoảng còn trả lời. Đàm Vũ Trinh liếc nhìn cô ta một cái, nhường mày.

-
Đêm đã muộn.

Nhưng bọn họ không uống rượu mà uống nước trái cây đến căng cả bụng, lúc tan cuộc có mấy cô gái lười biếng, mấy cậu trai lười nhác chỉ có mấy người dọn bàn, chị Lý ở nhà có con nhỏ Ôn Nam Tịch bảo chị về trước. Cô giúp chị làm nốt những việc còn lại, Phó Diên cởi áo khoác ra đặt lên lưng ghế, anh cầm thùng rác giúp quét sạch cận bảm. Ôn Nam Tịch ở bên này anh ở bên kia, liếc là có thể thấy anh xắn tay áo, thỉnh thoảng khi lau bàn để lộ cánh tay đang đeo chuỗi hạt Phật.

Anh không có bất kỳ biểu cảm nào. Giống như mùa hè năm đó trong căn nhà bí mật của mình nấu mì ăn liền cho cô. "Ném cái hộp bên kia qua đây." Phó Diên ngẩng đầu lên, nhìn cô rồi ra hiệu.

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, dùng túi bao lại vỏ tôm trong hộp, ném vào thùng rác rồi đưa tới phía anh.

"Chắc phải tìm một túi rác khác," cô nói.

Phó Diên ừ một tiếng gọi Trần Phi mang túi rác đến, anh cầm theo túi đựng rác quét sạch đồ đạc trên bàn, nói với Ôn Nam Tịch: "Em rửa tay rồi về trước đi."

Trần Phi chống cây chổi, đứng thẳng lên nói: "Đúng vậy, chị Ôn, muộn như vậy rồi, chị về nhà đi còn lại để chúng em làm."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu mới phát hiện các cô gái gần như đều đã về hết, chỉ còn lại Nhan Khả muốn giúp đỡ, hai lập trình viên lập tức thuyết phục cô rời đi, lúc này Nhan Khả đang ngồi đó giả vờ gõ bàn phím. Ôn Nam Tịch nhìn đồng hồ, thấy đã là mười một giờ tối có hơi muộn thật. Cô cũng không làm ra vẻ, lau tay rồi đi đến phòng trà rửa tay, lúc này đi vệ sinh không thích hợp, nhà vệ sinh vẫn phòng ở hành lang bên ngoài.

Cô rửa tay quay lại lấy túi đựng máy tính xách theo bước ra ngoài. Ở quầy

lễ tân, cô nhìn thấy Phó Diên đã mặc áo khoác, hai tay đút túi quần đứng ở cửa như đang đợi mình.

Ồn Nam Tịch liếc nhìn anh: "Sao vậy?"

Phó Diên nhìn cô vài giây, sau đó quay người đi về phía thang máy: "Tôi đưa em xuống lầu."

Bùm.

Tìm Ôn Nam Tịch đập thình thịch, cô nói lời cảm ơn rồi đi cùng anh đi vào thang máy, ban đêm thang máy cực kỳ yên tĩnh, không thể so sánh với sự ồn ào ban ngày, tòa nhà này quá rộng rãi. Ôn Nam Tịch đứng cạnh anh, thang máy đi tới tầng một, gió đêm thổi vào khiến không khí có chút lạnh. Hôm nay Ôn Nam Tịch mặc một chiếc áo khoác mỏng, bên trong có áo thun bó sát.

Phó Diên đi phía trước chặn gió, Ôn Nam Tịch mới cảm thấy ấm áp hơn. Lúc lên xe, Ôn Nam Tịch mở cửa ngẩng đầu nhìn anh nói: "Anh đi lên đi, nhưng cũng nên về nhà sớm."

Phó Diên gật gù đầu. Buổi tối đôi mày trong veo của anh có chút bất cần. Sau khi nhìn cô lên xe anh quay người đi về phía tòa nhà. Ôn Nam Tịch chậm rãi lái xe ra khỏi tòa nhà, lại nhìn về phía tòa nhà, chỉ thấy ánh đèn vẫn sáng cùng bóng dáng anh bước vào thang máy bên trong. Cô thu hồi tầm mắt chuyển tâm lái xe.

-

-

Ngày hôm sau là cuối tuần. Cuối tuần này Nguyên Thư và Châu Nhược Vi đều phải đi công tác, Nguyên Thư đến Kinh Thi để phỏng vấn, còn Châu Nhược Vi thì đến Hải Thành để xem kho hàng.

Sau khi tỉnh dậy, cô pha một tách cà phê để tỉnh táo. Sau đó cầm lấy di động xem gần đây có những bộ phim nào được chiếu, có khá nhiều, tầm mắt Ôn Nam Tịch rơi vào bộ phim có tên "Người tỉnh thời gian và không gian", kể về một không gian và thời gian bị đặt nhầm chỗ, là sản phẩm trong nước.

Cô chụp màn hình bộ phim sau đó đăng lên vòng bạn bè, chặn một số người.

Ôn Nam Tịch: Thật sự muốn đi xem.

Hình ảnh.

Rất nhanh, Trần Phi là người đầu tiên trả lời.

Trần Phi: Em cũng rất muốn xem bộ phim này, đặc biệt thích đạo diễn.

Sau đó là những câu trả lời rải rác, Ôn Nam Tịch đang nhấp cà phê và lướt xuống, cho đến khi nhìn thấy đại diện màu đen đã bấm thích. Ôn Nam Tịch bấm vào ảnh đại diện của Phó Diên gõ chữ.

Ôn Nam Tịch: Tôi mời anh đi xem bộ phim này với Trần Phi nhé.

Diên: Máy giờ?

Ôn Nam Tịch: Hai giờ rưỡi chiều.

Diên: Được, mua vé rồi báo tôi.

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm lập tức đi nói với Trần Phi, Trần Phi là một cậu nhóc ngoan nghe nói có phim miễn phí để xem lập tức đồng ý.

Ôn Nam Tịch mua ba vé tại rạp chiếu phim ở Trung tâm mua sắm COCO, hẹn gặp nhau lúc 2h30 chiều.

Trước thời gian này.

Ôn Nam Tịch nấu tạm món mì ăn trưa. Sau bữa trưa, cô vào phòng bắt đầu thay quần áo, chọn lựa một hồi, chọn được một chiếc quần jean sẫm màu phối với áo len trễ vai, màu áo len màu nâu nhạt đơn giản mà nhẹ nhàng. Cũng trang điểm nhẹ, tô son và đeo khuyên tai. Vội vàng xông liền ra cửa, thời gian cũng không còn nhiều.

Ôn Nam Tịch lái xe đến trung tâm thương mại COCO, đỗ xe rồi đi ra đã có người đứng ở cổng, chính là Phó Diên, anh mặc áo khoác đen cúi đầu đứng đó bấm điện thoại. Dáng người anh cao lớn, sườn mặt góc cạnh, rất nhiều cô gái bước vào đều nhìn qua.

Ôn Nam Tịch đi về phía anh. Phó Diên cất điện thoại ngẩng đầu liền thấy cô, hôm nay ánh nắng chiếu vào khuôn mặt cô, tóc xõa và hơi xoăn, đôi lông mày đẹp, lạnh lùng và rất quyến rũ, cô đi đến bên cạnh anh, cười hỏi: "Trần Phi đâu rồi? Cậu ấy còn chưa tới sao?"

Phó Diên nhìn cô chằm chằm vài giây, yết hầu của anh di chuyển, nói: "Vẫn còn trên tàu điện ngầm."

Ôn Nam Tịch nhìn đồng hồ, nói: "Vậy chúng ta đi lấy vé trước."

"Ừm."

Phó Diên đi vào đẩy cửa ra, anh đưa tay, Ôn Nam Tịch đi vào trước đuôi tóc cọ vào chuỗi hạt Phật và cổ tay anh.

Sau khi bước vào, bên trong đã có khá nhiều người.

Ôn Nam Tịch cũng ít đến đây, trước kia hay đi cùng Nguyên Thu và Chu Nhược Vi, hầu hết là họ kéo cô đi, mọi thứ đều do họ sắp xếp nên chỉ cần hợp tác đi cùng. Lần này cô nhìn Phó Diên biết anh vừa mới đến, những người ở Lê Thành có lẽ cũng không biết rõ đường đi, may mắn thấy rất nhanh đã có thang cuốn, Ôn Nam Tịch đi lên, Phó Diên đi theo cô, hai người trước sau cách nhau một bậc thang.

Ôn Nam Tịch quay người nhìn anh: "Tôi hôm qua mấy giờ anh về?"

Phó Diên mặc dù đứng dưới một bậc thang nhưng vẫn ngang tầm với cô nói: "Gần một giờ."

"Muộn vậy," Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói.

Giọng Phó Diên nhẹ nhàng: "Trần Phi đánh rơi bánh kem xuống sàn nhà."

"Chẳng trách lại muộn như vậy."

Lúc đến rạp chiếu phim, Ôn Nam Tịch lấy điện thoại di động ra lấy vé, Phó Diên đứng bên cạnh nhìn cô lấy vé. Cảm ba tấm vé đi ra, Ôn Nam Tịch đưa tay ra xem thời gian chiếu, giọng nói của Phó Diên vang lên trên đầu cô: "Em có muốn ăn bắp rang bơ không?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn anh: "Mua một ít đi."

Thế là hai người vào trong mua bắp rang và đồ uống, Phó Diên một tay cầm bỏng ngô, một tay cầm hai chai nước uống, Ôn Nam Tịch cầm một chai, hai người đứng ở cổng soát vé đợi một lát, lúc này Trần Phi mới đẩy gọng kính đến muộn, cậu ta còn mang theo một chiếc túi, thở hổn hển nói: "Chết tiệt, trên tàu điện ngầm có nhiều người quá, em gần như bị chen đến bẹp luôn."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Đi thôi, lát nữa tôi đưa cậu về."

Trần Phi lập tức đi theo, cười nói: "Có xe vẫn tốt hơn."

Phó Diên ném vào trong ngực cậu một chai nước uống, Trần Phi nhận lấy, mở ra uống một ngụm, ba người bước vào rạp chiếu phim, ba tấm vé không ở cạnh nhau, khoảng giữa còn có người khác. Một trong những tấm vé, Trần Phi trực tiếp ngồi ở phía trên, Ôn Nam Tịch ngồi bên trong, Phó Diên ngồi ở vị trí trong cùng. Vị trí mua khá xa, màn hình thì rất lớn.

Trần Phi không ăn bắp rang bơ, trong túi cậu có khoai tây chiên, lấy ra hai túi đưa cho Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch xoa tay, cười nói: "Cậu cứ ăn đi."

Vậy là bắp rang bơ lại để Ôn Nam Tịch ôm.

Bộ phim sắp bắt đầu màn hình tối đen, Phó Diên chống khuỷu tay ở một bên tay vịn, bởi vì bên kia có hai người, hai cô gái đang chiêm giữ tựa tay bên đó. Bên Ôn Nam Tịch cũng vậy tựa tay đã bị ai đó chiếm, cô chỉ có thể ở trong khoảng không giữa với Phó Diên.

"Người tính thời gian và không gian" kể về câu chuyện của Trần Di Ninh 25 tuổi và Chu Tấn 19 tuổi. Trong một hành lang đặc biệt, có thể nhìn thấy cuộc sống của họ sáu năm trước và sáu năm sau. Họ hai người, một bên là 6 năm trước ở nơi này, một bên là 6 năm sau ở nơi này, hơn nữa hai người nếu xuất hiện ở hai nơi khác nhau, cùng một thời gian, lại có thể mở ra thời không sai lệch, nhìn thấy cuộc sống của đôi phương.

Vì vậy, Chu Tấn 19 tuổi nhìn thấy Trần Di Ninh 25 tuổi đang đi xem mắt, đôi tượng của cô đều là những người đàn ông trung niên mập mạp.

Trần Di Ninh, 25 tuổi, nhìn thấy Chu Tấn làm những công việc lật vật để duy trì cuộc sống đại học của bản thân, đồng thời cũng chứng kiến anh được một số cô bé tỏ tình, Chu Tấn thấy ngôi nhà mà Trần Di Ninh ở được trang trí rất đẹp, trong khi của cậu thì đơn giản đến mức chỉ còn lại một chiếc giường, hai người sống cuộc sống khác nhau nhưng lại nhìn thấy sự bối rối và bất lực của nhau.

Trần Di Ninh sợ sấm sét. Chu Tấn thỉnh thoảng sẽ hút thuốc.

Khi có sấm sét, Chu Tấn ở lại với cô.

Khi Chu Tấn đang hút thuốc, Trần Di Ninh đuổi anh đi, cầm anh không được hút thuốc trong nhà.

Hai người cãi nhau âm ỉ, sau này nảy sinh tình cảm, yêu nhau nhưng không thể chạm vào nhau, Trần Di Ninh càng bị ép kết hôn gay gắt hơn, mỗi tuần cô lại phải đi gặp vài người đàn ông.

Chưa của Chu Tấn đến tìm anh đòi tiền, đánh anh trong nhà cho đến thở thoi thóp, Trần Di Ninh không thể giúp gì được mà chỉ có thể khóc lóc, thậm chí còn không thể gọi cảnh sát.

Chu Tấn không để cô đi hẹn hò mù quáng nữa, nhưng cô không còn cách nào khác mà phải đi, Chu Tấn nghiền răng nghiền lợi chỉ có thể đợi cô trở lại ngôi nhà này mà không có cô.

Ôn Nam Tịch xem mà nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Phó Diên nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, Ôn Nam Tịch nhìn thấy ánh mắt của anh, tức khắc cúi đầu tựa lên vai anh nói: "Từ từ tôi sẽ ổn."

Phó Diên dừng lại. Sau đó lấy khăn giấy cúi đầu lau nước mắt cho cô.

Giọng anh trầm xuống: "Chỉ là phim thời, đừng để nhòe lớp trang điểm mắt."

Ôn Nam Tịch không lau khôe mắt nữa, cầm khăn giấy, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay tôi trang điểm có đẹp không?"

Phó Diên cố chút sững sốt. Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên nhìn vào màn hình, nhàn nhạt trả lời lại một từ: "Đẹp."

Chương 36: C36: Chương 36

Editor: Giố

Beta: Bảo Trần

—

Anh nơi đẹp.

Nhưng từ giây lau thấy được màu kẻ mắt thì Ôn Nam Tịch đã biết cũng không đẹp lắm, chắc giống như mắt mèo vậy. Vì vậy khi bộ phim kết thúc cũng không ngẩng đầu nhìn anh, cô đi ở phía trước, cô gái bên cạnh cũng đứng dậy, ở bên cạnh nữa là Trần Phi, đầu mũi cậu ấy đỏ ửng, nhìn cô vẫy tay rồi đi ở phía trước.

Phòng chiếu phim sáng đèn nhưng ánh đèn rất mờ, người vẫn đông như cũ, Ôn Nam Tịch bị xô đẩy, Phó Diên lập tức vội vàng đưa tay ra đỡ eo cô. Ôn Nam Tịch đứng vững xong Phó Diên cũng thu tay lại.

Ôn Nam Tịch nhìn dòng người phía trước dần chuyển động, bộ phim đúng lúc hiện lên phần bất ngờ, có người dừng lại xem, có người muốn đi tiếp. Ôn Nam Tịch cũng muốn dừng lại xem nội dung trên màn hình, tò mò liệu có kết cục mới nào không nhưng đã đứng lên rồi nên đành đi tiếp, bởi người phía sau còn đang đợi để rời đi. Cô vừa đi vừa nhìn, xem xong cũng nhận ra đó không phải là cái kết gì mới.

Lúc cô muốn tiếp tục đi về phía trước, theo phản xạ nắm lấy cổ tay áo anh đó gần như là hành động trong tiềm thức. Phó Diên ngậy ra, liếc qua bàn tay nắm lấy cổ áo mình. Ôn Nam Tịch vốn định nói gì đó với anh, vừa quay

đầu lại thì phát hiện ra hành động của mình cô ngậy ra vài giây rồi buông tay ra.

Đi ra ngoài phòng chiếu phim, Trần Phi đứng ở bên cạnh chụp ảnh bìa của bộ phim.

Ôn Nam Tịch nói với Phó Diên, "Tôi đi vào nhà vệ sinh trước."

Phó Diên nhìn khéo mắt cô có chút đỏ, gạt đầu, "Tôi ở bên ngoài đợi em."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, ừm một tiếng vội vàng đi về phía nhà vệ sinh, đèn nhà vệ sinh cũng hơi tối, ở đây đều dùng đèn như vậy để tạo bầu không khí. Ôn Nam Tịch dán mặt vào gương mới nhìn thấy tình trạng lớp trang điểm, đường kẻ mắt đã mờ mất phần đuôi, nhưng màu mắt vẫn ổn. Cô lấy bông tăm ra nhẹ lau, cố gắng cứu vớt.

Nguyễn Thu gửi tin nhắn cho cô hỏi: [Hẹn được anh ấy chưa?]

Ôn Nam Tịch lau khéo mắt xong, sửa lại màu mắt, thấy được mới thu dọn đồ đạc rồi trả lời tin nhắn của Nguyễn Thu.

Ôn Nam Tịch: [Cũng tính là được.]

Nguyễn Thu: [Thế nào?]

Ôn Nam Tịch: [Cũng được, tớ chọn một bộ phim xem.]

Nguyễn Thu: [Cậu chọn bộ "Người tình giữa không gian và thời gian" đây à?]

Nguyễn Thu: [Đợi đã, hôm nay cậu trang điểm đúng không?]

Ôn Nam Tịch: [Ừm.]

Nguyễn Thu: [Aaaa! Hiếm khi mới trang điểm, kết quả..]

Nguyễn Thu: [Mau đi dặm lại đi.]

Ôn Nam Tịch: [Tở dậm rồi.]

Xác định màu kính mắt đã ổn, Ôn Nam Tịch mới cầm túi đi ra, lập tức nhìn thấy hai người họ đang đứng ở những tầm biển chỉ các nhà hàng.

Trần Phi thấy Ôn Nam Tịch đi tới, "Chị Ôn muốn ăn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch đi qua, Phó Diên đứng ở phía trước nhìn qua cô đã đánh phấn mắt lại.

Ôn Nam Tịch mỉm cười nhìn qua, hỏi Trần Phi: "Cậu thấy sao?"

Trần Phi ôm ba lô, nghĩ ngợi, "Em thấy cái gì cũng ngon."

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên: "Anh thì sao?"

Anh đứng đó rất tùy ý, tay rút túi quần, cả người mặc đồ đen, "Em quyết định đi."

Ôn Nam Tịch cong mi, nói: "Được."

Cô cúi đầu nhìn tên các nhà hàng, cách chỗ họ rất gần, đèn trên những tầm biển chiếu lên, mi mắt cô rất dài, sườn mặt cũng đẹp, thêm làn da trắng, trên người phảng phất hương chanh thơm nhàn nhạt. Phó Diên nhìn sườn mặt cô một hồi thật lâu rồi mới thu ánh mắt lại, cúi đầu nhìn ống tay áo mình. Lại nghĩ đến hành động ban nãy của cô.

Ôn Nam Tịch xem một hồi lâu cuối cùng quyết định chọn nhà hàng Thái, nhà hàng này ở tầng một, điều kiện khá tốt chỉ là có đông một chút.

Lúc ăn Trần Phi cũng không yên lặng, lấy máy tính bảng ra thảo luận trò chơi chiến thuật với nhóm học sinh tiểu học, Ôn Nam Tịch nghe vậy thấy khá thú vị, cười vui vẻ lắng nghe. Thỉnh thoảng nói với Phó Diên đôi câu.

Chân Phó Diên dài dẽ ra ngoài, ngón tay men theo miệng cốc, giọng thanh thanh, "Ở trường cậu ta cũng như vậy."

Ôn Nam Tịch nhìn anh, "Anh thì sao?"

Phó Diên nhướn mắt nhìn cô, "Anh sao?"

Ôn Nam Tịch cong môi lên, cô muốn hỏi anh thì sao thời đại học thế nào. Cuối cùng lại không dám hỏi tiếp, lắc đầu cười, "Thật ra cũng đoán được thời đại học anh thế nào?"

"Thế nào là thế nào?" Anh nhìn cô hỏi.

Ôn Nam Tịch cười cười không đáp, cầm ly nước chanh lên nhấp một ngụm.

Lúc này món ăn cũng được đưa lên.

Ăn cơm xong trời cũng đã tối, ba người cùng đi ra cửa, bên ngoài ánh đèn lấp lánh chiếu xuống quảng trường, không ít người ngồi ngoài trời uống cà phê.

Trung tâm mua sắm COCO là một điểm trung tâm ở quảng trường, học sinh gần đây cũng hay đến mua đồ, có vài thanh thiếu niên mặc đồng phục màu xanh đậm đứng gần góc cầu thang chuyện trò, có nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đứng cạnh bạn học nam, bạn học nam cúi đầu nói chuyện với cô ấy.

Cô cong mi, dịu dàng.

Đồng phục ở Dung Thành khá giống với Lê Thành. Mùa đông đã đến, bàn tay của nữ sinh giấu trong ống tay áo, ánh mắt nhìn bạn học nam cũng rất dịu dàng, bạn học nam cũng vậy, hơn nữa còn đưa tay giúp cô gái sửa lại tóc mái. Hình ảnh ấy rất đẹp.

Ôn Nam Tịch nhìn đến ngây ra, vài giây sau lấy chìa khóa xe đi xuống trước. Cô không quay sang nhìn Phó Diên, không biết nên nhìn hay không, hoặc là

nói cô không dám nhìn. Lúc này mới phát hiện rằng mình muốn theo đuổi anh không hề đơn giản, khó hơn nhiều so với tưởng tượng bởi cô không dám mở miệng trước. Để cô nghĩ thêm vậy, anh vẫn tốt như vậy nhưng cô thì không.

Trần Phi học vượt nên học đại học sớm, dành hầu hết tâm tư nguyện vọng vào máy tính, chưa từng để tâm đến chuyện gái trai. Cậu không hề có cảm xúc khi nhìn thấy các cặp đôi xuất hiện ở đây, lập tức đi theo Phó Diên về hướng bãi đỗ xe, Phó Diên nhìn nhặt nhìn cặp đôi kia rồi thu ánh mắt lại.

Nhìn về cô gái với mái tóc xoăn nhẹ, mặc áo len, dịu dàng đắm thắm ở phía trước. Cô lấy chìa khoá ra, kéo khoá túi lại cúi đầu không biết đang nhìn gì, có lẽ là điện thoại, sau đó lại ngẩng đầu đi về phía cửa bãi đỗ xe.

Phó Diên và Trần Phi đi ở phía sau cô.

Anh cũng lấy chìa khoá xe ra, nói với Trần Phi: "Cậu lên xe đi, tôi đưa cậu về."

"Được ạ." Trần Phi gạt đầu, đi về phía chiếc xe hơi.

Ôn Nam Tịch đứng cạnh xe mình nhìn họ.

Trần Phi mở cửa ghế lái phụ, vẫy tay chào Ôn Nam Tịch, "Chị Ôn, em đi với anh Diên đây, hôm nay cảm ơn chị đã mời bọn em xem phim, thú hai gặp."

Ôn Nam Tịch đưa tay lên vẫy rồi cười, rồi nhìn sang Phó Diên.

Phó Diên cũng mở cửa xe, nói: "Em lái chậm chút, đến nhà thì gửi tin nhắn cho tôi."

Ôn Nam Tịch thả tay xuống, ừm một tiếng, "Anh cũng vậy, lái chậm chút."

Phó Diên gạt đầu.

Ôn Nam Tịch khom lưng ngồi vào xe, nhìn anh cũng ngồi vào xe sau đó khởi động ra trước anh. Phó Diên chống cằm, thấy cô thành thực lái xe ra khởi vị

trí đồ mới đi theo sau.

Lại một đoạn phân đường. Một đường thẳng, một đường rẽ.

Về đến nhà Ôn Nam Tịch thay giày ngồi xuống sofa một lúc, cô lấy cốc trên bàn trà uống một cốc nước lạnh, cầm ly nước ngồi ngây ra.

Một lát sau điện thoại vang lên cô lấy ra xem.

Diên: [Về đến nhà chưa?]

Ôn Nam Tịch: [Về rồi, hai người về rồi chứ?]

Diên: [Ừm.]

Ôn Nam Tịch: [Tôi biết rồi.]

Giới xong cô nhấn vào trang cá nhân của anh, anh không cài ảnh bìa, ảnh đại diện vẫn là tấm ảnh màu đen nhiều năm trước, ở phía xa xa hình như có một bóng trắng nhưng rất mờ, phần lớn vẫn là màu đen. Anh cũng không đăng bất kì bài viết nào lên vòng bạn bè. Ở mục hashtag dưới ảnh đại diện có đề #Diên Tục. Không có gì khác.

Ôn Nam Tịch nhìn một hồi lâu rồi thoát ra, nhìn vào biểu tượng QQ mà đã không còn đăng nhập từ hồi năm nhất, khi làm việc cô dùng một tài khoản khác vẫn thường hay dùng máy tính bảng để đăng nhập, cô đã tải ứng dụng QQ trong điện thoại này nhiều năm nhưng lại không đăng nhập.

Cô thở dài, đặt điện thoại xuống, tiếp tục ngây người.

-

Thứ hai, Ôn Nam Tịch đem cà phê tự pha đến công ty, Phó Diên đã đến đang ở trong phòng làm việc, Ôn Nam Tịch đưa hai ly cà phê cho Trần Phi, nhờ Trần Phi đưa một ly cho Phó Diên.

Trần Phi vô cùng buồn ngủ, mắt cũng không mở nổi, nhìn thấy cà phê liền cảm thấy giống như được cứu mạng vậy, cậu lập tức đứng dậy, nói: "Em hoàn thành nhiệm vụ ngay đây."

Sau đó đem cà phê đi về phòng làm việc đưa cho Phó Diên: "Cà phê của lập trình Ôn, lại làm cà phê cho chúng ta."

Phó Diên khựng lại, đưa tay nhận lấy, đầu ngón tay đặt lên nắp ly, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi ở vị trí của mình.

Từ khi nào cô bắt đầu tặng cà phê tự pha vậy? Từ lần đó ở cửa cầu lạc bộ, vào ngày thứ hai sau ngày anh ôm cô. Anh cúi đầu uống một ngụm cà phê.

Ôn Nam Tịch đưa tay nghịch lá trà bà vàng, cây đã được tưới nước sức sống tràn trề, cô cười mỉm bắt đầu công việc.

Việc điều tra như cầu đã đi đến hồi kết, rất nhanh sau đó sẽ đưa cho bên A kiểm tra, nếu không có gì đột ngột xảy ra thì cuối năm kế hoạch phòng bệnh thông minh sẽ tiến hành bước đi tiếp theo. Lúc đó sẽ càng bận hơn nữa.

Chớp mắt đã đến ngày 21 tháng 12, mùa đông ở Lê Thành rất lạnh, cái lạnh đến thấu xương. Hôm nay Phó Diên không đến công ty, Nhan Khả không đến công ty, Đàm Vũ Trinh cũng không đến công ty, ba người giống như cùng biến mất tập thể vậy.

Sau đó Trần Phi nói: "Bố mẹ anh Diên đến Lê Thành."

"Hình như bố mẹ của Nhan Khả và Đàm Vũ Trinh cũng đến, qua đây ba nhà cùng dùng bữa."

Mấy người đồng nghiệp không biết quan hệ giữa họ bên hỏi, "Vậy thì họ là thành mai trúc mã sai?"

Trần Phi dựa vào gối ở lưng ghế, "Ừm, coi như là cùng nhau lớn lên, hình như

sống chung ở một khu, sau đó vào cùng một trường."

"Ồi, chẳng trách quan hệ giữa sếp và Đàm Vũ Trinh lại tốt vậy."

"Đương nhiên rồi." Trần Phi cười hi hi.

Ôn Nam Tịch nghe họ nói ngón tay đặt trên bàn phím. Một màn này vô cùng quen thuộc cô từng nhìn thấy.

Hôm nay rất bận, bởi ngày kia phải giao báo cáo cho viện trưởng Châu, Ôn Nam Tịch phải bảo đảm không có bất kì sai sót nào, Trần Phi buồn chuyện xong cũng nghiêm túc làm việc, hai người phân công công việc, kiểm tra lại thông tin sản phẩm sắp được đưa lên.

Buổi chiều, vì ăn linh tinh mà Trần Phi bị táo tháo đuối, không chịu được nữa nên chỉ đành đến bệnh viện, Châu Hùng đưa cậu đi.

Ôn Nam Tịch một mình kiểm tra, trời lạnh, văn phòng cũng mở máy sưởi, nhưng vẫn không thể thoải mái bằng giường ở nhà không ít người cầm máy tính về nhà tắm ca.

Ôn Nam Tịch không về vì lười xách đồ. Vậy là cuối cùng văn phòng chỉ còn lại mình cô, máy tính trước mặt cô còn sáng, còn lại đèn đã được tắt màn hình. Cô bận đến mức không chú ý đến xung quanh, trước khi rời đi Lý Khiêm Ưu để lại cho cô một bóng đèn ở hành lang, Ôn Nam Tịch vừa gõ phím vừa đổi chiếu thông tin, bóc một cái kẹo cho vào miệng.

Ánh đèn màn hình máy tính chiếu lên mặt cô.

-

Lúc này, ở phòng bao tại Mãn Phương Đình.

Ba nhà cùng ngồi trên bàn ăn, Ngu Viện Viện nắm lấy tay Nhan Khả cười nói chuyện với Thư Lệ, mẹ của Phó Diên, mẹ Đàm Vũ Trinh lau tay, đứng ở bên

cạnh cửa sổ nhìn, "Lê Thành lại mưa này, vốn đã lạnh ẩm rồi, mưa lại còn lạnh hơn."

Mấy người lớn nhìn qua, "Dung Thành cũng vậy, Lê Thành lạnh, Dung Thành không khá hơn là bao."

"Ồi đúng vậy, ngồi ở nhà không bằng ra ngoài đi lại, càng ngồi càng lạnh."

Phó Diên dựa lưng vào ghế nói chuyện với bố, nhìn vào điện thoại xem camera giám sát ở công ty, anh tùy ý mở xem lập tức nhìn thấy ánh sáng ở vị trí làm việc trong góc, thấy rõ được Ôn Nam Tịch đang ngồi trước màn hình máy tính, vừa bóc kẹo ăn, mái tóc đuôi ngựa của cô có hơi rối.

Nghe mọi người nói về thời tiết, anh ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, nước mưa hắt vào khung cửa sổ, ở phía xa xa những ngọn cây bị gió thổi đong đưa, ánh đèn dưới làn mưa càng trở nên lạnh lùng hơn.

Anh khựng lại, lại nhìn vào người phụ nữ đang bận rộn trước màn hình máy tính. Nhìn thấy những người khác đã tan làm, lúc này chỉ còn lại mình cô.

Anh tắt màn hình điện thoại đi, nói với Phó Kính Hoa, "Bố, bố bảo mẹ giúp con một tiếng, con về công ty một chuyến, tối nay mọi người nói chuyện xong thì cứ về nhà luôn, không cần phải đợi con đâu."

Phó Kính Hoa bất ngờ nhưng biết anh lập nghiệp bận rộn không kể ngày đêm, mặc dù bây giờ rời đi không tốt lắm nhưng ông vẫy tay ra hiệu cho anh về trước.

"Đi đi, bố bảo mẹ một tiếng là được, Vũ Trinh thì sao?"

"Cậu ấy ở đây."

Nói rồi Phó Diên đứng dậy, lấy áo khoác ở bên cạnh, khẽ vỗ vai Đàm Vũ Trinh.

Đàm Vũ Trinh nheo mắt nhìn anh.

"Đi tìm cô ấy?"

Phó Diên không đáp đi ra khỏi phòng bao. Không lâu sau chiếc xe hơi đã rời khỏi Mãn Phương đình đi về phía tòa nhà Thời Đại.

-

Ôn Nam Tịch cũng phát hiện là trời đã mưa, hiềm khi mùa đông ở đây lại mưa. Chúc Ngõn không đóng cửa sổ nên cô đứng dậy đi đóng, vừa kéo đã cảm nhận được cái lạnh cùng với những hạt mưa dày hắt vào, quả là lạnh đến thấu xương. Cô dùng sức kéo cửa sổ lại rồi rút khăn giấy ra lau tay.

Quay lại vị trí làm việc vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng bước chân. Cô lập tức ngẩng lên, nhìn thấy Phó Diên đi vào người mặc áo khoác đen, mái tóc có vài hạt mưa, anh đưa tay phủi vai áo.

Phó Diên nhìn qua.

Ôn Nam Tịch ngây người, "Sao anh lại qua đây vậy?"

Trong xe không có ô, hàm gửi xe chưa sửa xong, anh dùng xe lập tức đi xuống, khi bước vào tòa nhà có dính mưa, anh nói, "Trần Phi đâu."

Thấy nước mưa trên vai áo anh cô đứng lên mở ngăn kéo tìm đồ có thể lau tóc, thấy một chiếc khăn mới, vừa tháo giấy gói vừa nói: "Cậu ấy viêm dạ dày, phải đến bệnh viện truyền nước rồi."

Nói rồi đi đến trước mặt anh, nhón chân theo bàn năng phủi khăn lên đầu anh lau đi những giọt nước ấy.

Phó Diên sững sờ đưa tay nắm chặt lấy cổ tay cô. Ôn Nam Tịch dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn anh,

Phó Diên nhìn cô, giọng cũng rất lạnh, "Ôn Nam Tịch."

"Có phải em..."

"Lại muốn chơi tôi?"

Chương 37: C37: Chương 37

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"Không phải."

"Em không có." Ôn Nam Tịch theo phản xạ lùi lại, tay cũng muốn thu lại, nhưng đã bị anh giữ chặt khiến cô không thể lùi thêm bước nào.

Cô nhìn vào mắt anh cảm xúc trong đó là băng giá và thăm dò.

Ôn Nam Tịch kiên định nhìn anh mấy giây, nói: "Thực sự xin lỗi, Phó Diên."

Ngoài mấy chữ này cô dường như không tìm được lời nào để nói, Phó Diên nheo mắt lại, giữ chặt cổ tay cô giọng nói trầm thấp vẫn rất lạnh lùng: "Em nói đi."

Anh đang nói đến mùa hè năm cuối trung học.

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Ngoại trừ cái này, em cũng không biết nên nói cái gì."

"Nhưng mà Phó Diên, em không có ý muốn đùa giỡn anh, chúng ta gặp lại là trùng hợp, em không có tính toán chỉ làm theo trái tim mình."

Phó Diên nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Trong lòng em có ý gì?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhớ tới lúc ở trạm xe buýt, lòng bàn tay anh giữ lấy mình, nghiêm túc nói: "Đối với anh thật tốt."

"Tôi nợ gì em sao?" Quai hàm của Phó Diên hơi bạnh lại, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Ôn Nam Tịch mím môi hồi lâu: "Nếu em nói em rung động vì anh, anh có tin không?"

Phó Diên siết chặt cổ tay cô phải rất lâu sau anh mới nói: "Em nói, tôi phải tin sao?"

Anh nhìn chằm chằm vào mắt như muốn nhìn tới chỗ sâu thẳm nhất trong tâm cô, để xem liệu cô có đang nói dối lần nữa hay không. Trong lòng Ôn Nam Tịch thất lại, dường như đã đoán trước được, cô mở miệng, dịu dàng nói: "Không sao, em có thể thử lại."

Phó Diên đột nhiên kéo cô lại gần.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy giọt nước nhỏ xuống sống mũi của anh, vội vàng cử động cổ tay nói: "Phó Diên, anh mau lau tóc đi."

Điện thoại di động của anh cũng vang lên vào lúc này, phá vỡ sự im lặng trong phòng làm việc và bầu không khí căng thẳng giữa hai người, Phó Diên buông cổ tay cô ra lấy điện thoại ra và trả lời, người gọi là Thư Lệ, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Bố con và mẹ vừa về nhà, con thì sao? Khi nào về?"

Ôn Nam Tịch đặt chiếc khăn vào tay anh.

Phó Diên nhận lấy tùy ý lau tóc, rời mắt khỏi mặt cô đi đến bên cửa sổ, trả lời: "Con không nhàn như vậy, bố mẹ ngủ trước đi, trong bếp có sữa, có thể hâm nóng."

Ôn Nam Tịch đứng ở đó, nhìn bóng lưng của anh. Vài giây sau cô quay người đi về chỗ làm việc nơi vẫn dán nhật ký công việc của mình, sau khi kéo

ghế ngồi xuống cô đặt tay lên bàn phím tiếp tục làm việc.

Tiếng bàn phím vang lên Phó Diên nhìn về phía cửa sổ, trong phòng bật máy sưởi nhưng nhiệt độ bên ngoài lại quá thấp. Cửa sổ bị sương mù che phủ, bóng dáng cô hiện rõ trong màn sương, anh đứng đó vừa nhìn vừa nghe điện thoại.

Thư Lệ đi vào bếp tìm sữa đun nóng, nhớ ra điều gì đó liền nói: "Phó Diên, mẹ nghe Viện Viện nói Nhân Khả muốn một mình làm một hạng mục riêng nhưng con không đồng ý. Tại sao vậy?"

Phó Diên đem khăn lông đặt ở lưng ghế nói: "Cô ấy không đảm đương nổi."

"Nhưng con không cho con bé thử, sao biết con bé không làm được?"

"Mẹ, nếu mẹ không làm việc này thì làm sao mẹ biết cô ấy có thể hay không?"

Thư Lệ nghe vậy thờ dãi anh dùng lời nói của bà để chặn lại bà, từ nhỏ đã vậy chỉ cần không muốn là con trai có thể khiến bà không còn gì để nói. Thư Lệ không thử soi điếm máu chốt của con trai nữa, bung sữa nóng bước ra ngoài nói: "Được rồi, mẹ không nói gì nữa cũng không thể thay mặt Khả Khả mà lên tiếng."

"Hai đứa đã chơi với nhau nhiều năm như vậy, con nên biết rõ nhất tính tình của con bé. Hãy tìm một lối thoát mới cho nó, để Viện Viện không phải lo lắng. Mẹ nghe nói con bé cũng không có quan hệ tốt với cấp trên, con cũng nên để mắt tới."

"Lý Khiêm rất nhường bộ cô ấy."

Thư Lệ: "...Được."

"Mẹ với bố con đi ngủ trước, con đừng về muộn quá."

"Ừm."

-

-

Người gọi chắc hẳn là mẹ anh.

Ồn Nam Tịch đang lật qua tài liệu xem yêu cầu và hình ảnh sản phẩm trên máy tính, đúng lúc này ghế của Trần Phi được kéo ra, quay lại thì thấy Phó Diên đã ngồi xuống, anh di chuyển qua máy tính xách tay của Trần Phi. Chín điện thoại ở chế độ tắt máy, anh đưa tay ra nói vớiỒn Nam Tịch: "Gửi phần công việc của cậu ta qua đây."

Ồn Nam Tịch nhìn mái tóc hơi ẩm của anh, lấy một phần tư liệu trên bàn đưa qua.

Phó Diên cầm lấy, nhìn cô nói: "Làm xong sớm một chút, về nhà nghỉ ngơi."

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng, ngồi thẳng dậy nhìn màn hình.

Bàn tay thon dài của Phó Diên cũng chạm vào bàn phím và mở thông tin, anh nhàn nhàn chóng nắm bắt được tiến triển của Trần Phi và mô tả chi tiết về nhu cầu của trạm trực của hộ lý.

Ồn Nam Tịch đang làm phần thuyết minh về phòng bệnh.

Văn phòng rất yên tĩnh bên ngoài mưa vẫn rơi, cửa sổ đầy sương mù, thời gian lặng yên trôi qua. Đêm khuya mười một giờ rưỡi, Phó Diên tắt ngọn đèn duy nhất còn sót lại trong hành lang văn phòng,Ồn Nam Tịch quàng khăn quàng cổ, cầm túi đựng máy tính và túi nhỏ đứng ở cửa chờ anh. Cửa văn phòng từ từ đóng lại.

Anh vượt điện thoại chính thức khóa lại. Xoay người nhìn về phía cô.

Ồn Nam Tịch giơ tay, thu khăn quàng cổ lại, hỏi: "Anh có lạnh không?"

Cầm cô tựa trên khăn có chút dầu vết của ngày xưa, Phó Diên nhìn cô vài giây, hai tay đút vào túi quần đi đến thang máy, nói: "Không lạnh."

Ôn Nam Tịch theo bước chân của anh đi tới, vừa lúc cửa thang máy mở ra hai người cùng đi vào, thang máy đi xuống, công việc bận rộn đã xong lại có thứ gì đó nảy lên. Ôn Nam Tịch cũng không muốn từ bỏ vẫn muốn thử lại, nhưng giữa hai người có quá nhiều thứ. Thời gian trôi đi, sáu năm đã qua.

Cô sờ khăn quàng cổ cảm giác được mạch đập trên cổ mình đầu ngón tay dừng lại, nhớ tới đầu ngón tay lạnh lẽo của anh khi lần đầu gặp nhau lúc đó nhìn thấy trong mắt anh có hận ý. Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng thở dài.

Phó Diên quay đầu nhìn cô, nhắc nhở: "Tới rồi."

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên phát hiện mình đã tới tầng một khó trách trời lạnh như vậy, nhìn vào mắt anh mấy giây, Phó Diên đi ra khỏi thang máy trước Ôn Nam Tịch theo sát. Anh đút tay vào túi quần, để lộ cổ tay, đồng hồ và chuỗi hạt Phật là đá hắc thạch, hạt ngọc tương đối hiếm.

Đèn cửa ngoài trời vẫn đang mưa.

Phó Diên lần này đã có chuẩn bị lấy hai chiếc ô dự phòng từ quầy lễ tân của tòa nhà mở một chiếc đưa cho cô, Ôn Nam Tịch cầm lấy, anh cũng mở chiếc ô còn lại màu xanh đậm, họ cùng nhau bước vào màn mưa. Đi tới xe của Ôn Nam Tịch trước, cô mở cửa để đồ đạc vào ghế phụ, sau đó ngược mắt nhìn Phó Diên.

Phó Diên cầm ô bằng một tay, nhìn cô dưới mưa.

Ôn Nam Tịch nắm chặt cán ô, có chút xúc động dâng lên nhưng đè nén lại dù sao cũng không có dũng khí như năm cuối trung học nhớ đâu bị anh đẩy ra dưới mưa, Ôn Nam Tịch thở dài gờ tay hướng về phía anh vẫy vẫy, sau đó đóng ô lại ngồi vào ghế lái.

Chiếc ô đang nhỏ giọt cô đặt ở ghế sau rồi quay người lại, Phó Diên đã cầm ô đi về phía xe của mình, anh lấy chìa khóa xe ra tích tích hai tiếng rồi mở cửa. Ôn Nam Tịch khởi động xe lái ra ngoài. Đi ngang qua chiếc xe màu đen cô nhìn anh vài giây mới quay đi và tập trung lái xe. Một lúc sau, chiếc ô tô màu đen bám theo xe cô, cùng lao ra đường nhưng đi theo hướng khác.

Về đến nhà Ôn Nam Tịch bật máy sưởi trời lạnh quá, cởi khăn quàng cổ ra nhìn thời gian đã quá nửa đêm, cô lấy điện thoại bấm vào ảnh đại diện màu đen của anh rồi gõ chữ.

Ôn Nam Tịch: Phó Diên

Ôn Nam Tịch: Chúc mừng sinh nhật, chúc anh có thể đứng trên đài cao, hái được sao trăng, bình bình an an.

Diên: Sao, trăng đều có thể sao?

Ôn Nam Tịch trầm mặc mấy giây, cô đọc được cái này trên mạng, cảm thấy rất hợp với anh.

Ôn Nam Tịch: Đương nhiên có thể.

Diên: Chấp nhận những lời tốt đẹp của em.

Ôn Nam Tịch ngồi trên sofa nhìn ô trò chuyện, lúc này trong nhóm sáng lên tin nhắn bay ra như bông tuyết, ngày mai Trần Phi mới xuất viện nhưng cậu đã gửi lời chúc mừng sinh nhật trong nhóm. Những người khác theo sau chúc phúc rồi tag Phó Diên, những tin nhắn phước lành tràn ngập toàn bộ trang trò chuyện.

Một số người còn hỏi ngày mai ông chủ có chiêu đãi không.

Trần Phi trả lời: Anh Diên rất hào phóng, chắc chắn sẽ mời.

Tôi chúc anh ấy vài lời: Còn một bữa tối thịnh soạn nữa.

Một lúc lâu.

Phó Diên trả lời: Mời.

Một câu nói khiến tất cả mọi người trong nhóm đều hưng phấn, nhìn bọn họ vui vẻ như vậy Ôn Nam Tịch cũng cảm nhận được cảm xúc đó. Sáng sớm hôm sau trước bình minh, Ôn Nam Tịch bị đồng hồ báo thức đánh thức đứng dậy buộc tóc rồi vào bếp làm bánh sinh nhật. Lần này cô làm một chiếc bánh không đường.

Tất nhiên, đây là chuyện mà Ôn Nam Tịch đã có chủ đích hỏi mẹ, trong nhiều năm Ôn Du đã học được cách làm nhiều loại bánh ngọt và tạo ra nhiều loại bánh ngọt của riêng mình để cho cả những người có lượng đường trong máu cao, những người không thích đường và những người đặc biệt muốn ăn nhưng không ăn được đường bà đều làm qua, những chiếc bánh không đường này vẫn giữ được hương vị và có mùi thơm nhất định.

Lần này Ôn Nam Tịch làm một chiếc bánh hạt dẻ trà bá tước còn trang trí hình một bàn phím lên bánh, bên trong có ghi ngày sinh nhật 1222 của Phó Diên. Làm xong thì bên ngoài trời đã hừng Ôn Nam Tịch lười nhác vươn vai, tạp dề, lồng bàn tay và cánh tay đều dính đầy vết bẩn. Cô đi tắm rửa thay quần áo, ăn sáng một ít bánh mì và hạt dẻ, sau đó mang theo bánh ngọt, túi đựng máy tính và túi nhỏ ra ngoài. Thời tiết lạnh nên cô mặc áo khoác tối màu, khăn quàng cổ và váy mỏng màu tối.

Đền tòa Thời Đại mưa đã tạnh.

Mặt đất ẩm ướt cô bước vào tòa nhà đặt chiếc ô tối qua lại quầy lễ tân, rồi theo đám đông vào thang máy, không ngờ bên trong lại có Đàm Vũ Trinh mặc áo khoác đen đang gỡ gỡ lông mày tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ, ánh nhìn thấy Ôn Nam Tịch hơi nhướng mày.

Ôn Nam Tịch bước vào. Đàm Vũ Trinh liếc nhìn chiếc bánh trong tay cô.

Ôn Nam Tịch vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, có người đang chen vào bên này có

thể chen vào chiếc bánh cô vô thức đưa nó sang bên khác, người đàn ông rất béo lại chen về phía Ôn Nam Tịch, hơn nữa còn dùng ánh mắt nhìn về phía cô. Ôn Nam Tịch mặc quần áo tối màu, làn da lại quá trắng nổi bật trong thang máy.

Đàm Vũ Trinh nhìn mấy giây, đứng thẳng người tiến về phía trước chặn người đàn ông lại.

Ôn Nam Tịch thấy vậy, nói với anh: "Cám ơn."

Đàm Vũ Trinh giật giật khóe môi cười nửa miệng không đáp lại. Sau khi ra khỏi thang máy, Ôn Nam Tịch đi vào trong đến phòng trà để bánh ngọt vào tủ lạnh, ngoài việc để một ít đồ ăn do cô làm ra trong tủ lạnh này cơ bản chẳng có gì nên vẫn còn rất nhiều chỗ trống. Ôn Nam Tịch đặt bánh ở tầng trên cùng xong xuôi mới đứng dậy đi pha một ly cà phê.

Đàm Vũ Trinh ném túi xách vào ghế. Phó Diên đang sửa bàn phím trong văn phòng, anh dựa vào bên cạnh bàn áo khoác đen có khóa kéo ở giữa.

Đàm Vũ Trinh đẩy cửa bước tới gần khoanh tay nhìn chằm chằm động tác của anh một lúc, mới mở miệng: "Nếu có một ngày cô ấy giống như thời trung học lại đến trên đũa cậu thì sao?"

Đầu ngón tay của Phó Diên dừng lại anh đang cầm chiếc ốc vít nhỏ, biết qua lời Đàm Vũ Trinh cô ấy là ai. Anh nhìn vào bàn phím, nói không chút băn khoăn: "Vậy thì tôi chỉ có thể thất bại một lần nữa."

Chương 38: C38: Chương 38

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Ồn Nam Tịch cầm ly cà phê ra khỏi phòng trà vừa lúc chạm mặt Nhan Khả, trên tay cô ta đang cầm một chiếc bánh ngọt ba tầng tinh xảo, mặc một chiếc váy đồ phôi với áo khoác dạ màu đen, đi giày cao gót, giống như một bức tranh phòng cảnh bất ngờ xuất hiện trong văn phòng này.

Cô ta coi như không thấyỒn Nam Tịch mà đi ngang qua, một lập trình viên mỉm cười nhìn cô ta.

Nụ cười trên khóe môi cô ta nở rộng, cô ta đi đến văn phòng của Phó Diên, trước khi bước vào, đưa tay mở cửa hỏi: "Hôm nay chúng ta đi ăn ở đâu vậy?"

Trong văn phòng, Phó Diên và Đàm Vũ Trinh cùng nhìn lên.

Nhan Khả giơ chiếc bánh trong tay lên: "Tèn tén ten, tối qua tôi tự ta làm đây, bánh ba tầng, đỉnh không."

Đàm Vũ Trinh khoanh tay, định nói gì đó.

Vừa lúc Phó Diên nhìn thấy bóng người trước cửa phòng trà,Ồn Nam Tịch thấy chiếc bánh ngọt trong tay Nhan Khả, cô bước xuống bậc thang, cầm cà phê trên tay, đi đến chỗ làm việc. Thấy cô ngồi xuống Phó Diên mới thều

hồi tâm mắt.

Nhan Khả bước vào đặt chiếc bánh lên bàn của Phó Diên, nói rằng mỗi tầng đều có những điều bất ngờ.

Đàm Vũ Trinh nhìn chiếc bánh ngọt của Nhan Khả, nói: "Là cậu tự làm sao? Hay đặt ở khách sạn năm sao?"

"Làm gì có, tự tôi làm thật."

Nhan Khả nhìn về phía Phó Diên "Chúng ta đi ăn ở đâu vậy?"

Phó Diên vặn xong con ốc cuối cùng lật bàn phím lại nhìn họ nói: "Các cậu quyết định đi."

Đàm Vũ Trinh lấy điện thoại di động ra: "Tốt nhất nên hỏi mấy người Trần Phi."

Sáng nay Trần Phi đã đi làm, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, tựa lưng vào ghế nhìn công việc đã hoàn thành cậu ta chính giọng kính khen Ôn Nam Tịch: "Không hổ là chị Ôn, hiệu suất làm việc cao thật."

Ôn Nam Tịch chăm chú nhìn màn hình máy tính, nói: "Xem nhật ký làm việc của cậu đi."

"Nhật ký làm việc?" Trần Phi nhìn qua, phát hiện là Phó Diên cậu cảm khái nói: "Anh Diên nhân thật, đêm qua hai người tăng ca đến mấy giờ vậy?"

Trần Phi ngồi thẳng dậy, thản nhiên hỏi.

Ôn Nam Tịch không trả lời câu hỏi này, công việc trước mắt đang được hoàn thành, chỉ còn hai, ba ngày nữa là phải nộp chỗ bên A. Phó Diên đã hoàn thành hơn một nửa công việc của Trần Phi nên cậu ít bị áp lực hơn cô. Điện thoại di động rung lên cậu ta rời mắt khỏi máy tính xem điện thoại.

Cậu ta tỏ ra đầy xúc động nói: "Hồi còn học đại học mỗi lần anh Diên tổ

chức sinh nhật đều chỉ ăn một bữa rồi biến mất. Năm nay, em cảm thấy chắc là sẽ toàn tâm toàn ý tổ chức sinh nhật rồi."

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch dừng lại, quay đầu nhìn Trần Phi: "Anh ấy biến đi đâu?"

"Em không biết, nhưng có một năm em nhìn thấy anh ấy ở phòng làm việc. Em đoán anh ấy bận công việc. Có vẻ như anh ấy không thích tổ chức sinh nhật lắm."

Ôn Nam Tịch nghe xong mừng rỡ thoáng qua về một góc trong cuộc sống đại học của anh.

"Nhân tiện tôi nay là sinh nhật của anh Diên, mấy đàn chị đàn anh đang lập nghiệp ở Lê Thành có thể sẽ tới tham dự lúc đó sẽ rất náo nhiệt."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng. Sinh nhật của đàn anh cũng vậy, bữa tiệc sinh nhật biến thành bữa tiệc đại học.

Buổi chiều.

Họ quyết định địa điểm ở quán bar Trích Tinh, Phó Diên không đặt chỗ trước, địa điểm rộng rãi, số người tụ tập cũng không thể lấp đầy toàn bộ quán, trong quán còn có ca sĩ thường trú nên bầu không khí khá ổn.

Năm giờ rưỡi.

Mọi người trong văn phòng đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị di chuyển, vài người cùng nhau đi tới quán bar. Ôn Nam Tịch và Trần Phi còn có một số việc phải hoàn thành, đột nhiên dừng lại cũng không ổn thế là ngồi làm cho xong. Không để ý tới những người khác đã rời đi trước. Tầm mười phút sau, Ôn Nam Tịch mới thu dọn đồ đạc xong.

Trần Phi đuổi người coi chiếc ghế chữ U ra xoa xoa cổ.

Ôn Nam Tịch quay đầu.

Phó Diên và Đàm Vũ Trinh còn chưa rời đi, đang ở trong văn phòng nói chuyện, anh xắn tay áo vô thức xoay bút.

Ôn Nam Tịch thu hồi ánh mắt, nhìn Trần Phi nói: "Cậu ở đây chờ tôi một lát, tôi đi lấy đồ."

Trần Phi gật đầu. Chắc chắn cậu sẽ đi cùng xe với cô.

Ôn Nam Tịch bước vào phòng trà, mở tủ lạnh liếc nhìn đã thấy mấy lớp ngoài bị gỡ ra, cô lập tức cúi người xuống nhìn, thấy chiếc bánh hạt dẻ bên trong thở phào nhẹ nhõm nhấc chiếc bánh ra sửa sang lại hộp và mang ra ngoài.

Chưa kịp bước tới cửa đã nghe thấy giọng nói của Nhan Khả: "Cái bánh nhỏ trên tủ lạnh là của ai vậy?"

Giang Thiên suy nghĩ một chút nói: "Hình như là của cô Ôn."

"Cái gì? Của cô ta?" Sắc mặt Nhan Khả lập tức thay đổi. Ôn Nam Tịch vừa đi đến cửa, Nhan Khả đang cầm chiếc bánh ngọt trong tay ánh mắt chạm phải Ôn Nam Tịch cô ta cắn chặt răng, Ôn Nam Tịch vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. Khi cô bước ra khỏi phòng trà, thấy cửa phòng làm việc của Phó Diên đã đóng lại.

Anh và Đàm Vũ Trinh đã rời công ty.

Cô đi về phía Trần Phi đang đứng đợi.

Nhan Khả giẫm lên giày cao gót, dẫn Giang Thiên đi ngang qua Ôn Nam Tịch, lúc đi qua, Nhan Khả thấp giọng nói: "Ôn Nam Tịch, cô thật vô liêm sỉ, đã nhiều năm rồi vẫn còn dòm ngó đồ của người khác."

Ôn Nam Tịch dừng một chút sau đó ngược mắt nhìn Nhan Khả.

Nhan Khả bước ra ngoài mà không quay đầu lại, như thể những lời đó không phải dành cho cô, Giang Thiên khó hiểu nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch quay đầu lại nói với Trần Phi: "Đi thôi."

Trần Phi đứng thẳng, chính lại kín đáo: "Cô ta nói thế là có ý gì? Cô ta nói nhằm gì vậy?"

Ôn Nam Tịch dịu dàng cười nói: "Không có gì."

Mặc dù Trần Phi nghi hoặc nhưng lúc này cậu cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, cầm hộp Ôn Nam Tịch túi đựng máy tính hai người cùng nhau đi ra ngoài, vừa lúc cửa thang máy sắp đóng lại, Ôn Nam Tịch đã đứng ở thang máy. Khi nhìn lên, thấy bên trong có rất nhiều người, trong đó có Phó Diên và Đàm Vũ Trinh.

Anh liếc nhìn cô. Một giây tiếp theo đưa tay chặn cửa, cửa thang máy lại mở ra.

Sắc mặt Nhan Khả trong thang máy thay đổi chóng mặt.

Trần Phi cười cười nói: "Cảm ơn anh Diên."

Sau đó cậu ta bước vào đưa tay kéo Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch dùng một chút, sau đó cô cầm chặt hộp bánh trong tay, đứng bên cạnh Trần Phi cách cửa gần nhất, cửa chậm rãi đóng lại. Không khí trong thang máy có chút yên tĩnh, Phó Diên liếc nhìn chiếc bánh cô đang cầm sau đó mới ngược mắt lên nhìn cô.

Trong bầu không khí yên tĩnh có một dòng nước ngầm mờ mờ, Nhan Khả nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ôn Nam Tịch, rồi lại nhìn Phó Diên.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến tầng một.

Người trong thang máy lần lượt đi ra, Ôn Nam Tịch và Trần Phi ở phía trước nên đi ra trước, hướng về bãi đỗ xe ở cửa. Một lúc sau, ba chiếc xe nối tiếp

nhau lao ra, xe của Ôn Nam Tịch dẫn đầu, cô không rành đường đi nên bật định vị, Trần Phi ngồi ở ghế phụ cầm bánh và nghiêng đầu nhìn.

"Đây là loại bánh gì vậy? Sao lại có mùi trà?"

Ôn Nam Tịch đang lái xe, trả lời: "Thì làm từ trà mà, trà Bá Tước."

"Ôa, đây là lần đầu tiên em nghe tới đây, chị Ôn cũng biết làm bánh à, tay nghề tốt quá, còn có thể nướng bánh."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, vì không rõ đường đi nên cô đã lái xe sai làn đường, trở thành người cuối cùng đến bãi đậu xe Trích Tinh, xe của những người kia đã đến rồi. Xe của Phó Diên đỗ đối diện xe cô.

Xuống xe đi thang máy lên tầng, bên ngoài trời đã tối, cô đẩy cửa ra ánh đèn nhấp nháy đưa mắt liếc nhìn thì thấy một hàng ghế được trải dài. Phó Diên cũng bất ngờ từ hành lang đi tới, anh vừa rửa tay chà chà lòng bàn tay, trong ánh sáng mờ mờ thân hình anh cao lớn mái tóc xõa xuống trán toát lên sự thờ ơ lười biếng.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi tới gần chỗ ghế dài gặp được anh, Phó Diên ngược mắt nhìn cô, lười nhác nói: "Chờ tôi à?"

Ôn Nam Tịch dừng một chút, quay lại nhìn anh gật đầu, giơ tay đưa bánh đến.

"Chúc mừng sinh nhật." Cô nhẹ nhàng nói.

Phó Diên nhận lấy bánh nói: "Cám ơn, chúng ta đi vào đi."

Ôn Nam Tịch gật đầu đi vào sâu trong hàng ghế dài. Anh không nhúc nhích đợi cô đi vào rồi mới đi theo sau đó để bánh đặt lên bàn, quầy bar hình vòng anh ngồi xuống vị trí đối diện Ôn Nam Tịch, ghế đã được lấp gần hết chỉ còn một vài chỗ trống. Bên trong còn có thêm mấy chàng trai và cô gái mà cô chưa từng thấy trước đây.

Nhan Khả ngồi cách Phó Diên ba chỗ, cô ta nhìn thấy Phó Diên tự tay lấy bánh của Ôn Nam Tịch, đôi mắt cô ta như sắp nổ tung thì bị bạn học kéo ra nói chuyện.

Trần Phi vừa ngồi xuống, lấy từ trong ba lô ra một món quà đưa tới trước mặt Phó Diên.

Phó Diên cầm lấy chiếc bật lửa nhỏ, nường mày: "Có ý gì?"

Trần Phi cười hì hì nói: "Một cái bật lửa có thể ghi âm, em đã tự cải tiến đây."

Đôi tay thon dài của Phó Diên nghịch nghịch chiếc bật lửa, ánh sáng màu cam nháy múa, ngón tay lướt nhẹ nhảnh chóng tìm được nút ghi âm. Máy cô gái đang trò chuyện với Nhan Khả cũng đi tới xem bật lửa, Phó Diên thuận tay đặt lên bàn đầy qua cho bọn họ chơi.

Ôn Nam Tịch dựa vào lưng ghế, uống hết đồ uống được mang tới.

Bên cạnh cô là chị Lý và Trần Phi, chị Lý cười nói với Ôn Nam Tịch: "Ông chủ có vẻ rất được hoan nghênh đây nhỉ."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Lúc này, ca sĩ thường trú bước lên sân khấu, vừa lên đã hát một ca khúc "Hương lúa", ở phần giữa bầu không khí nóng lên tất cả đều hét lớn khi nghe những bài hát của Châu Kiệt Luân, mọi người đều nâng cao tay của mình và trở nên phấn khích. Ca sĩ hát xong một bài, khúc nhạc dạo thay đổi bài hát Sunny Day vang lên, Ôn Nam Tịch uống một ngụm nhìn lên ca sĩ hát trên sân khấu mặc áo liền quần cực cháy.

"Ngày tôi trốn học vì em cũng là ngày hoa rơi ấy, cơ sao tôi chẳng còn nhìn rõ khung cảnh lớp học ngày hôm ấy nữa, thật muốn đắm chìm trong cảm giác tan biến giữa làn mưa một lần nữa..."

Ánh sáng chói lóa chiếu lên trên mặt Ôn Nam Tịch, một lúc sau cô mới quay

người đi ánh mắt nán lại ở ly rượu vài giây. Ôn Nam Tịch chống cằm, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mạch máu của mình, nhớ lại ngày đầu tiên khi hai người mới gặp nhau, vẻ mặt lạnh lùng và đầu ngón tay lạnh lẽo của anh giống như trên xe buýt hay tiệm net, cô đang đeo tai nghe liếc nhìn màn hình của anh. Đường như quá khứ ngày càng hiện hữu rõ ràng hơn.

Phó Diên đang nói chuyện với Đàm Vũ Trinh, khi nghe bài hát anh dừng lại và nhìn lên. Cô quay mặt sang một bên, chăm chú nhìn ca sĩ trên sân khấu. Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc.

Ánh đèn neon chiếu sáng một bên mặt giống như ánh sáng chiếu vào khi cô đang ngồi trên xe buýt. Đầu ngón tay của Phó Diên cầm ly rượu nhẹ nhàng lắc lắc, dưới cổ tay một nửa dòng chữ lộ ra, nhưng lại bị chuỗi hạt Phật che lại.

Các bài hát đều rất hay,

"Sunny Day" đã được một cô gái bám vào hai lần.

Ôn Nam Tịch lại cầm ly rượu lên không phải nước ngọt nữa mà là rượu thật, cô muốn uống cứ thế nhấp hết ngụm này đến ngụm khác, nhìn bọn họ chơi trò kéo búa bao chỉ mỉm cười quan sát nhưng không tham gia. Những người sôi nổi và vui vẻ nhất đều là cựu sinh viên Đại học Bắc Kinh.

Trần Phi chợt nghĩ tới điều gì đó, bèn nhìn về phía chị Lý và hô lên: "Chị Ôn."

Ôn Nam Tịch quay người lại nhìn.

Trần Phi nhìn lại kính, cười ranh mãnh: "Nghe nói điểm thi tuyển sinh đại học năm đó của chị cũng hơn 700."

Tìm Ôn Nam Tịch đập thình thịch, vô thức nhìn những người khác và cả Phó Diên.

Phó Diên đứng lên nói chuyện với ai đó, tay anh đặt lên lưng ghé tay áo xắn lên, bên trong mặc áo thun đen, cũng không chú ý tới bên này. Ôn Nam Tịch

quay mặt đi uống rượu mà mặt không đổi sắc, Trần Phi lại mỉm cười đi tới muốn nói chuyện, chị Lý đẩy cậu ta ra: "Sao cậu hỏi nhiều thế? Đàn ông con trai mà lắm chuyện thế không biết."

"Chắc, em hỏi một chút thì có sao, chẳng lẽ chị Ôn vì tình yêu mà chạy đến Lê Thành sao?" Trần Phi nhún nhún vai, không tiếp tục hỏi nữa.

Cậu ta ngả người ra sau, chơi trò chơi bằng máy tính bảng của mình.

Ôn Nam Tịch uống hết ngụm này đến ngụm khác, uống xong lại rót thêm một ly nữa. Đối diện với cô hầu như đều là sinh viên Đại học Bắc Kinh, có vài người nam nữ đứng dậy đến bên cạnh Phó Diên nói chuyện, Phó Diên uống rượu bình tĩnh lắng nghe.

Nhan Khả cũng đứng sau ghế trên đôi giày cao gót, kể mấy điều thú vị về Đại học Bắc Kinh. Nói về mùa đông hàng năm ở Đại học Bắc Kinh, hoa của Đại học Bắc Kinh, thư viện ở Đại học Bắc Kinh, ký túc xá của Đại học Bắc Kinh.

Chúc Ngôn a một tiếng, buông thõng hai tay ra nói: "Đáng tiếc năm đó tôi thiếu mất mấy điểm, nếu không có chết tôi cũng phải vào bằng được."

Ôn Nam Tịch cúi đầu rót thêm một ly rượu. Hết uống rồi lại ăn đồ ăn trên bàn, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên bọn họ trước mặt vẫn còn náo nhiệt như vậy, cô hơi choáng váng. Ôn Nam Tịch nhẩn nhẩn vì sợ nôn nên đứng dậy tựa vào ghế dài sau đó đi ra khỏi quầy, ở đây có một dãy đồ ăn tự phục vụ nhìn thấy có kẹo mứt tiên lên cầm mấy cái trên tay. Sau đó cô đẩy cửa bước ra khỏi quán.

Quán bar có tên gọi là Trích Tinh vì được xây dựng trên cao và có những bậc thang đi xuống rất dài, lúc này đèn được bật sáng như những ngôi sao chiếu sáng lấp lánh.

Ôn Nam Tịch ngơ ngác đứng ở nơi đó, choáng váng đến độ nhìn thấy một chiếc xe buýt vừa lao đi.

Cánh cửa phía sau lúc này cũng mở ra Phó Diên cầm theo một chiếc áo khoác bước ra ngoài, nhìn thấy cô đứng đó không nhúc nhích anh bước tới khoác chiếc áo lên vai cô, "Em đang nhìn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch hơi tỉnh táo lại nghiêng đầu nhìn, anh mặc một chiếc áo khoác không kéo khóa, hai tay đút trong túi quần, đứng bên cạnh cô. Trên vai còn có một chiếc áo khoác màu đen, cô đưa tay sờ lên rồi cúi đầu bước xuống bậc thang. Phó Diên cau mày nhìn cô vài giây rồi đi theo.

Ôn Nam Tịch đi xuống bậc thang tiếp theo, nói: "Ngay cả ngôi sao cũng không nhìn thấy được."

Phó Diên bình tĩnh nói: "Rất nhiều năm đã không có rồi."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói rất đổi nhẹ nhàng: "Những người thân đã ra đi thì sao?"

Phó Diên quay đầu nhìn cô hơi nheo mắt lạ không nói gì.

Ôn Nam Tịch không cần anh trả lời, cô cảm thấy chóng vánh nên khi bước xuống cầu thang cảm giác như muốn lao xuống. Phó Diên đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô kéo lại gần. Cũng may khoảng cách giữa các bậc thang rất rộng, Ôn Nam Tịch ngồi xuống một bậc thang, hôm nay cô mặc một chiếc váy phối với áo sơ mi màu hoa mai bó sát, vừa ngồi xuống, váy liền trượt lên một chút. Phó Diên nhìn thấy cô ngồi xuống, mấy giây sau liền ngồi ở bên cạnh.

Anh đang nghịch bật lửa, đóm lửa màu cam hết bật lại tắt, bên cạnh có một cái tựa tay anh dựa vào đó.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn trời mơ hồ còn nhìn thấy đôi chân thon dài của anh. Cô cúi đầu xé vỏ ngoài của cây kẹo m út trong tay, chống tay lên bậc thang tiến về phía anh đưa cây kẹo m út lên môi anh, Phó Diên sững sốt một giây lập tức giơ tay lên nắm lấy cổ tay cô, đôi mắt anh nhìn cô trong bóng tối.

Ôn Nam Tịch cũng nhìn anh hỏi: "Anh muốn ăn không?"

Cô hỏi một cách chân thành.

Phó Diên nhìn chằm chằm cô mấy giây, Ôn Nam Tịch vẫn đang muốn tiến công, anh buông cổ tay cô ra cây kẹo m út trong tay cô được anh ngậm vào miệng. Sau khi anh ngậm xong cô đặt khuỷu tay lên đầu gối anh nhìn anh, Phó Diên đảo cây kẹo m út yết hầu cũng lăn lộn một vòng.

Giọng nói của anh rất thấp: "Em đang nhìn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch gần như đang bò lên đầu gối của anh, nói: "Em từng nghĩ, lúc anh học đại học, có lẽ luôn được rất nhiều đàn chị đàn em dồn vào góc tường để xin phương thức liên lạc, anh có thể từ chối, hoặc có thể nói với bọn họ rằng cứ thử xem..."

Rõ ràng là cô đã say.

Khóe miệng Phó Diên tràn ngập mùi vị ngọt ngào, anh lại đảo cây kẹo m út, nhìn vào đôi mắt say khướt của cô, gần như lạnh lùng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, sau đó lại gần anh ánh mắt nhìn chằm chằm vào môi anh, trong miệng anh ngậm đang cây kẹo m út có chút tùy ý giống như lúc ở cửa cửa hàng tiện lợi nếu khóe môi vẫn nở được nụ cười thật tươi thì tốt biết mấy, cô đưa tay chạm vào cằm anh.

Yết hầu của Phó Diên lại di chuyển. Hơi thở của hai người gần nhau tràn ngập ngọt ngào, cô gần đến mức suýt chạm vào que kẹo của anh. Lúc này Phó Diên đưa tay ra cầm lấy cây kẹo m út, giây tiếp theo anh nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn lên đôi môi của cô.

Chương 39: C39: Chương 39

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Lúc đầu ánh chỉ hôn thắm dò cho đến khi cô nghiêng người về phía trước, ánh chiếm lấy môi thật sâu, nâng mặt cô lên cao hơn. Vị ngọt của kẹo mứt lan tỏa giữa hai người.

Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người nhưng họ giống như không dạy cũng biết, Ôn Nam Tịch không biết từ khi nào đã nhắm mắt lại, gió đêm thổi qua làm rối tung mái tóc sau gáy cô, ánh hơi nghiêng đầu che khuất ánh sáng dưới bậc thềm giấu cô trong vòng tay hôn thật sâu từng tấc từng tấc.

Giờ dần dần mạnh hơn, cái lạnh thấu xương nhưng ở đây cả hai không hề biết đến cái lạnh bên ngoài như thể giữa trời đất chỉ còn lại mình họ.

Bậc thang phía trên.

Cánh cửa bị một bàn tay khác đẩy ra rồi đóng lại, Nhan Khả cũng uống rất nhiều rượu, do tiền bồi từng thích cô ta chuốc đến say, cô ta nói với Đàm Vũ Trinh: "Tránh ra."

Đàm Vũ Trinh bất cần dựa vào cửa nói: "Bên ngoài lạnh như vậy, tốt nhất cậu không nên ra ngoài."

Lúc này Trần Phi cũng có chút say mèm cười đi tới nhìn Nhan Khả, Trần Phi

suy nghĩ một chút chỉ vào cô ta nói: "Đúng rồi, hình như hôm nay tôi nghe thấy chị nói chuyện với chị Ôn trong văn phòng...."

Sắc mặt Nhan Khả lập tức trở nên cảnh giác, vô thức nhìn về phía Đàm Vũ Trinh.

Đàm Vũ Trinh rất có hứng thú mà nhìn Trần Phi: "Cậu ta đã nói gì? Tôi rất tò mò."

Trần Phi đứng ở giữa bọn họ, đầu ngón tay chống cằm, suy nghĩ một lát: "Hình như là... cướp của chị ta..."

"Trần Phi!" Nhan Khả cao giọng mạnh mẽ ngăn cản lại, Trần Phi chớp chớp mắt về mặt vô tội, Nhan Khả nhìn không được nữa đưa tay tóm lấy Trần Phi: "Đi uống rượu của cậu đi."

Sau đó, kéo Trần Phi trở về.

Trần Phi vội vàng đỡ mắt kính: "Đừng kéo tôi, tôi không uống với chị!"

Đàm Vũ Trinh nhìn thấy bọn họ rời đi, liền buông lỏng cánh tay ra một chút, nhường mày quay đầu nhìn về phía cánh cửa phía sau, sau đó lười biếng quay người đi về khán phòng.

Bên trong vô cùng sôi động, bên ngoài ở cuối bậc thang Phó Diên ấn lên trán, dùng ngón tay thon dài chạm vào má cô, Ôn Nam Tịch cảm thấy có chút buồn ngủ Phó Diên lại đưa cây kẹo m út vào miệng cho cô cắn một miếng vị vô cùng ngọt ngào. Gió thổi mạnh, làm tung bay mái tóc trên trán cô.

Phó Diên thấy cô buồn ngủ hai má nóng bừng, nhìn cô rất lâu. Anh đưa tay cầm chiếc điện thoại di động bên cạnh mở WeChat và gửi tin nhắn cho Đàm Vũ Trinh nhờ lấy giúp đồ ra và gọi tài xế.

Mấy phút sau Đàm Vũ Trinh xuất hiện ở bậc thang trong tay cầm chiếc túi nhỏ của Ôn Nam Tịch, đứng ở trên cao chờ bọn họ.

Áo khoác đen rơi xuống sau lưng Ôn Nam Tịch. Phó Diên nhặt lên khoác vào chỗ cô.

Người tài xế mà anh gọi đã tới đi xe trượt scooter, Đàm Vũ Trinh đưa chìa khóa xe rồi đưa anh ta đến bãi đậu xe, một lúc sau tài xế đã lái xe của Ôn Nam Tịch ra ngoài đậu ở cuối đường. Đàm Vũ Trinh đi đến bên cạnh bọn họ, Phó Diên ôm Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch vẫn đứng được đang nhai kẹo mứt, dùng ngón tay kéo áo khoác trên vai. Đầu ngón tay của cô trắng trẻo, khớp xương tinh tế.

Đàm Vũ Trinh liếc nhìn cô một cái rồi đưa chiếc túi cho Phó Diên.

Phó Diên thần nhiên nhận lấy, nói với Đàm Vũ Trinh: "Tôi đưa cô ấy về trước rồi quay lại sau."

Đàm Vũ Trinh dứt tay vào túi quần, gật gật đầu.

Ôn Nam Tịch nghiêng đầu gật đầu với anh, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Phó Diên, Phó Diên cup mắt dẫn cô xuống bậc thang. Xe Ôn Nam Tịch cũng có mùi chánh thoang thoang giống mùi trên người cô, Phó Diên ngồi vào sau lấy từ ghế sau một chai nước chưa mở nắp mở ra đưa cho cô. Ôn Nam Tịch cầm lấy uống mấy ngụm, say rượu thường rất dễ khát nước.

Xe khởi động.

Uống nước xong Phó Diên nhận lấy chai nước, vặn nắp lại, Ôn Nam Tịch dựa vào vai anh ngủ rất nhanh. Ánh đèn neon ngoài cửa sổ lướt qua khuôn mặt cô, cũng lướt qua lông mày anh, Phó Diên nghiêng đầu nhìn đầu cô dựa vào vai hồi lâu.

Người lái xe lặng lẽ lái.

Lúc này cũng chưa muộn, trên đường xe cộ yên lặng đi qua, vạn vật đều có cảm giác yên tĩnh.

Đến tiểu khu của Ôn Nam Tịch, người lái xe quay đầu.

Phó Diên lấy điện thoại di động ra trả tiền, sau đó mở cửa bước ra ngoài cúi người bế Ôn Nam Tịch và áo khóa cửa cô lên, tài xế giúp đặt chiếc túi nhỏ vào trong tay cô.

Cửa xe đóng lại.

Phó Diên trầm giọng nói với tài xế: "Cám ơn."

Tài xế xoa xoa tay, giao chìa khóa xe, cầm xe trượt scooter rời đi.

Phó Diên bế cô vào tiểu khu, ngược gió đêm đi lên lầu.

Ting một tiếng cửa thang máy mở ra, Nguyên Thu xách theo vali đứng ở đó chuẩn bị mở cửa, nghe thấy tiếng động quay đầu lại thì thấy một người đàn ông cao lớn, tuấn tú đang đi về phía mình, trên cánh tay còn đang bế một người.

Nhìn kỹ hơn, người trong lòng anh ấy không phải là Nam Tịch sao? Nhìn kỹ lại, cô sững sốt: "Phó Diên?!"

Phó Diên nhận ra bạn thân của cô - Nguyên Thu, anh dừng lại, trầm giọng nói: "Xin chào."

Nguyên Thu lập tức nói: "Xin chào, xin chào."

Cô bước tới và hỏi: "Cậu ấy sao vậy?"

"Cô ấy say rồi, phiền cậu mở cửa giúp." Phó Diên nhìn về phía Nguyên Thu ra hiệu, Nguyên Thu nghe vậy a một tiếng rồi gật gật đầu lập tức đi mở cửa. Vừa nghĩ vừa làm, chẳng lẽ người Nam Tịch nói muốn theo đuổi chính là Phó Diên?

Ồi chúa ơi, là Trọng Nguyên cả nước đó!

Cạch một tiếng cửa mở ra, Nguyên Thuỷ vội vàng dịch tấm thảm ra nói:
"Không cần thay giày, cậu cứ vào đi."

Phó Diên liếc nhìn tủ giày của bọn họ chỉ có giày nữ, anh thu hồi tầm mắt đi đến ghế sofa phía đặt Ôn Nam Tịch lên. Cô đang ngủ say, hai má đỏ bừng, son trên môi bị trời thánh màu hồng nhạt sau nụ hôn vừa rồi. Phó Diên khoác chiếc áo khoác đen lên người cô, kéo lên cổ, cúi đầu nhìn một lúc.

Nguyên Thuỷ ở một bên muốn thăm dò nhưng lại không dám, xoa xoa tay đang suy nghĩ có nên rót một cốc nước hay không.

Nhìn cận cảnh mới thấy Phó Diên rất đẹp trai. Với khuôn mặt này nếu không trở thành một minh tinh thì thật đáng tiếc, nhân tiện cô đã nghiên cứu anh còn đeo một chuỗi hạt Phật, không tòi gần đây hạt Phật rất được ưa chuộng, viên đá hắc thạch kia dùng để xua đuổi kẻ ác.

"À, để tôi đi rót nước cho cậu..."

Lời còn chưa dứt Phó Diên đã đứng thẳng lên, nói với Nguyên Thuỷ: "Tôi nay nhờ cậu để ý cô ấy."

Nguyên Thuỷ lập tức gật đầu: "Không thành vấn đề."

"Cám ơn." Phó Diên nói xong quay người đi ra ngoài, kéo khóa áo khoác, người rất cao lớn. Nguyên Thuỷ thấy vậy, chắc là anh không ở lại uống nước nên theo ra ngoài tiễn anh về. Truyện Cổ Đại

Nhìn thấy bóng lưng đi ra, Nguyên Thuỷ hít thở một tiếng, do dự nói: "Phó Diên."

Phó Diên quay đầu lại.

Nguyên Thuỷ nhìn vào mắt anh, nghĩ thầm, nhìn gần đẹp trai thật, nhẹ giọng hỏi: "Cậu... là người Nam Tịch thích đúng không?"

Phó Diên nghe vậy, hơi nướng mày,

"Cô ấy nói vậy sao?"

"Không, không có." Nguyên Thư xua tay nói: "Nam Tịch chưa bao giờ nói về chuyện này, chỉ là tôi tự đoán thôi."

Giọng Phó Diên nhàn nhạt: "Vậy cô ấy có nhắc đến tôi không?"

Nguyên Thư dừng lại, không biết vì sao, nghe anh hỏi lại có vẻ không giống như đang được theo đuổi lắm, Nguyên Thư suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có nhắc qua, dù sao thì cậu cũng là Trang Nguyên của cả nước."

Phó Diên nghe vậy, khỏe môi không mặn không nhạt nhéch lên nói: "Đi đây."

Sau đó anh quay người, đi về phía thang máy.

Nguyên Thư đứng ở đó nhìn anh đi vào thang máy rồi mới đóng cửa lại. Cô đứng ở cửa cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không biết ở đâu, có điều chắc chắn là Nam Tịch có quan hệ gì đó với Phó Diên. Cô có chút kích động, đi vào phòng tắm lấy khăn nóng lau mặt cho Ôn Nam Tịch.

Cô chỉnh lại thảm, ngồi lên đó lau cổ Ôn Nam Tịch, cười nói: "Em yêu, cậu xứng đôi với Phó Diên thật đấy."

Ôn Nam Tịch ngủ say, đêm nay là lần hiếm hoi cô không cảm thấy buồn nôn.

Cô ngủ đến khoảng bốn giờ sáng, sau bốn giờ có cảm giác hơi khó chịu người đồ đầy mồ hôi, khi tỉnh dậy nhìn thấy Nguyên Thư đã lấy gối trực tiếp ngủ trên thảm. Nguyên nhân chủ yếu là vì Nguyên Thư không đỡ được Ôn Nam Tịch vào phòng ngủ cũng không nở rời đi, không gọi cô dậy được nên mới cùng cô nằm trên thảm. Ôn Nam Tịch nhúc nhích đầu cần thận ngồi dậy không làm phiền đến Nguyên Thư.

Cô đứng dậy rót một ly nước ấm, trở lại ghé sô pha cúi người kéo chiếc chăn

bông bị Nguyên Thư đá xuống tận rốn đập chỗ cô, xong việc ngồi lại trên ghế từ hòm thuốc lấy ra viên thuốc giải rượu để uống, mặc dù như bây giờ đến sáng là ổn nhưng cứ đề phòng cho chắc. Ôn Nam Tịch uống xong nước dựa vào tay vịn mơ hồ nhớ lại mình và Phó Diên đang ngồi trên bậc thềm, cô muốn xem anh ăn kẹo mứt nên đút cho anh một cây kẹo, sau đó anh cúi đầu nhìn như đã hôn cô.

Tuy nhiên chính cô là người chủ động dụ dỗ anh. Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch có chút sợ hãi. Cô thờ ra một hơi vô thức chạm vào môi dưới, chiếc điện thoại ở bên cạnh cầm lên thấy rất nhiều tin tức trong đó. Hầu hết họ đều thuộc nhóm làm việc của Diên Tục, hình ảnh và video về cuộc họp hàng ngày đều đang diễn ra.

Ôn Nam Tịch thoát ra vào trong nhóm chat. Trần Phi và Châu Hùng đăng nhiều nhất, hầu hết đều là video có vài bức ảnh hai người cùng nhau uống rượu, trong đó có cảnh hai người cầu nguyện và thổi nến, Ôn Nam Tịch đeo tai nghe bấm vào video.

Bên trong, chiếc bánh ba tầng của Nhân Khả lấp lánh ánh nến trên bàn, xung quanh là những giọng nói ồn ào hát chúc mừng sinh nhật. Phó Diên cũng không ước gì thổi tắt nến cầm dao nhỏ bắt đầu cắt.

Trần Phi dùng điện thoại di động chụp ảnh, nói: "Không ước một điều làm sao có thể tin là đã tổ chức sinh nhật?"

Giọng nói của Đàm Vũ Trinh vang lên bên cạnh: "Ước nguyện cũng chỉ để lừa đám nhóc các cậu mà thôi."

"Ày, ai là đám nhóc chứ?" Trần Phi phản đối.

Mọi người đều cười ha ha.

Ngày sinh nhật của Trần Phi và Châu Hùng mọi người đều quét bánh kem, nhưng ngày sinh nhật của Phó Diên không có ai dám làm, chủ yếu là vì có quá nhiều người nếu nào loạn quá thì sẽ không ổn. Hơn nữa sinh nhật của

ông chủ, ai mà dám quét bánh vào ảnh điều đó thật nhảm chán.

Chiếc bánh được chia và video kết thúc.

Ồn Nam Tịch dừng một chút bấm vào một đoạn video thấy bữa tiệc đã kết thúc lúc đó là rạng sáng 12 giờ, Phó Diên đang tính tiền đứng đối diện với quản lý quán bar, thanh toán xong video cũng sắp hết, cô mơ hồ nhìn thấy ảnh lấy một chiếc bánh từ quầy bar ra, bao bì bên ngoài của chiếc bánh là một hộp hạt dẻ.

Chính là chiếc do Ôn Nam Tịch làm. Nói cách khác, ảnh đã mang chiếc bánh về nhà.

Ồn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm, sau khi xem xong những video đó cô dừng lại, bấm vào ảnh đại diện của Phó Diên vào vòng bạn bè của ảnh. Không có gì được đăng trên vòng bạn bè của ảnh. Nhưng dưới ảnh bìa đen của ảnh có một dòng chữ trắng xuyên vào ảnh đại diện, Ôn Nam Tịch nhìn ra đó là một dòng chữ tiếng Anh. Hơn nữa còn biết được ý nghĩa trong đó.

lamdespicable (Tôi thật bỉ ổi)

Phía dưới trang bìa này hẳn phải có chữ nhưng không thấy được hình như nó đã bị cắt bớt. Ôn Nam Tịch dùng đầu ngón tay chạm vào những chữ này trong lòng thầm nghĩ chính là cô.

5 giờ 40 sáng, Ôn Nam Tịch từ phòng tắm đi ra nằm xuống bên cạnh Nguyên Thu, cùng cô tựa vào thảm ngủ tiếp.

Sáng sớm, điện thoại di động của Ôn Nam Tịch vang lên, là cuộc gọi. Cô xoay người ngồi dậy bắt máy, Trần Phi gọi tới.

"Chị Ôn, nhanh tới công ty đi. Chủ viện trưởng và những người khác muốn tới chiều nay."

Ồn Nam Tịch đột nhiên tỉnh lại, đứng dậy đi vào phòng tắm: "Được, lát nữa chị sẽ tới."

"Ồm Ồm."

Sau khi cúp điện thoại liền bắt đầu rửa mặt, điện thoại di động vang lên tiếng bíp cô nhìn sang là Phó Diên.

Diên: Lái chậm một chút.

Ồn Nam Tịch vừa đánh răng vừa trả lời.

Ồn Nam Tịch: Ồm.

Làm tóc xong, cô tắm rửa với tốc độ tương đối nhanh, Nguyên Thư mơ hồ nghe thấy tiếng động lúc cô ngồi dậy,Ồn Nam Tịch đã run rẩy từ phòng tắm đi ra, Nguyên Thư có chút không hiểu: "Sao vậy?"

Ồn Nam Tịch đi về phía phòng nói: "Hôm nay bên A tới, phải bàn giao yêu cầu."

Nguyên Thư cũng tỉnh lại.

"À, đây là dự án đầu tiên của cậu ở Diên Tục phải không?"

Ồn Nam Tịch thay quần áo, buộc tóc, khuôn mặt, làn da rất tốt, cô chỉ vẽ thêm chân mày, tô son là xong.

Cô gật đầu nói: "Ừ, vốn dĩ là hẹn ngày mai."

"Ồ, đột nhiên thay đổi cũng là chuyện bình thường," Nguyên Thư đứng dậy muốn làm bữa sáng, nhưng nhìnỒn Nam Tịch như thế này, chắc là không có thời gian nên chỉ dặn dò nhớ ăn sáng.

Ồn Nam Tịch xách theo túi, quay đầu lại nhìn thấy chiếc áo khoác nhặt lên.

Nguyên Thư cười cười.

Ôn Nam Tịch nhìn về mặt của cô ấy, biết đêm qua cô ấy đã gặp Phó Diên, Nguyên Thu nói eo cô nói: "Cố lên, lần sau tớ cũng kéo dài thời gian đi dạo..."

Sự cố vĩ của cô ấy không phải về công việc là đang động viên cô theo đuổi người ta, Ôn Nam Tịch mỉm cười bước ra khỏi cửa đi xuống lầu.

Đến tòa nhà.

Thời gian không sớm cũng không muộn, vừa vặn, Ôn Nam Tịch đi vào, Trần Phi đã thu thập chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp. Ôn Nam Tịch đặt túi xách xuống nhìn thấy bữa sáng và một miếng bánh ngọt nhỏ đặt trên bàn. Trần Phi nói với Ôn Nam Tịch: "Anh Diên mang đến cho chị, hôm qua chị chưa được ăn đây là bánh của chị, bánh của Nhân Khả tối qua đã ăn hết rồi."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Ừ."

"Ăn nhanh đi."

Ôn Nam Tịch gạt đầu, vừa ăn sáng vừa thu thập tài liệu kiểm tra từng cái một, ăn sáng xong ôm máy tính đi vào phòng họp mọi người đều đã đến.

Hôm nay Phó Diên mặc áo sơ mi đen, áo khoác đen, cổ áo hơi hé mở đúng cầm bút trong tay.

Vừa bước vào, cô đã bắt gặp ánh mắt của anh. Phó Diên bình tĩnh nhìn cô vài giây. Cô cũng vậy, rồi họ rời mắt khỏi nhau và bận rộn với công việc.

Đêm qua có không ít người uống say rượu lúc này có chút mệt mỏi, may mắn là khách hàng chưa đến.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi phải nâng cao tinh thần. Phó Diên xắn tay áo lên, rất thần nhiên nghe tiền độ của Ôn Nam Tịch và báo cáo của Trần Phi. Tuy thời gian thay đổi có hơi đột ngột nhưng họ đã chuẩn bị tốt.

Sau cuộc họp.

Ôn Nam Tịch cùng Trần Phi đang chờ viện trưởng Châu tới, Phó Diên cầm tư liệu đi ra, đứng ở phía sau cùng bọn họ xác nhận lại hình ảnh sản phẩm.

Ôn Nam Tịch chỉ vào màn hình. Cô luôn thích búi tóc, sợi tóc tùy ý xoã tung khuôn mặt rất đẹp. Phó Diên đứng nghe, hai người một đứng một ngồi giống như phong cảnh. Trần Phi đột nhiên cảm thấy hai người này tựa hồ rất xứng đôi.

Hai giờ rưỡi chiều.

Viện trưởng Châu tới, không chỉ mang theo đoàn đội của mình mà còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp, cô gái mặc quần jean và áo khoác Chanel, mi mắt cong cong, rất mỹ lệ.

Trần Phi a một tiếng, kéo ghế của Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn cô gái, cũng nhìn thấy Phó Diên và viện trưởng Châu đứng cùng nhau. Viện trưởng ở giữa, cô gái ở bên cạnh, viện trưởng Châu mỉm cười nói chuyện với Phó Diên rồi anh đưa họ đến phòng họp.

Ánh mắt của anh nhìn về phía này, ra hiệu cho Ôn Nam Tịch và Trần Phi. Ôn Nam Tịch gật đầu quay lại cầm lấy tư liệu, phòng họp đã được chuẩn bị từ trước.

Trần Phi nhìn lại kính, nói nhỏ: "Cô bé đó chính là cháu gái của Viện trưởng Châu."

Ngay cả Nhan Khả cũng bước ra khỏi văn phòng với một ly nước và nhìn chằm chằm vào đó. Ôn Nam Tịch tiếp thu thông tin đứng lên cùng Trần Phi, nhìn thấy Phó Diên kéo ghế cho viện trưởng Châu, Châu Giai Ý ngồi xuống thẹn thùng mà chào hỏi Phó Diên, Phó Diên thần sắc nhàn nhạt gật gật đầu.

Nhan Khả nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Nam Tịch cùng Trần Phi đi đến phòng họp, Trần Phi lấy tư liệu đi vào

trước, Ôn Nam Tịch đi lấy chút nước rồi mới vào. Sau đó cô đẩy cửa đi đến bên cạnh Phó Diên, Phó Diên nhìn cô giơ tay kéo ghế cho, Ôn Nam Tịch nhìn anh một cái rồi nói cảm ơn.

Lúc này cô chính thức đối mặt với viện trưởng Chu và Chu Giai Ý. Chu Giai Ý mỉm cười với cô.

Viện trưởng Chu cười nói: "Ôn Nam Tịch, Trần Phi, đây là cháu gái của tôi, Chu Giai Ý."

"Chào viện trưởng Chu, chào cô Chu." Ôn Nam Tịch mỉm cười nhẹ.

Chu Giai Ý nhẹ nhàng mỉm cười: "Chị Ôn thật xinh đẹp."

Ôn Nam Tịch mỉm cười: "Em cũng vậy."

Trần Phi đứng dậy bắt tay Chu Giai Ý: "Chào cô Chu."

Bầu không khí lập tức trở nên thoải mái hơn, Chu Giai Ý nhìn như là một cô gái thích cười, sau khi ngồi xuống cô thân thiết ôm lấy cánh tay ông nội.

Người phát biểu hôm nay là Phó Diên. Ôn Nam Tịch và Trần Phi chủ yếu trưng bày sản phẩm và phân tích nhu cầu.

Viện trưởng Chu mang không ít người, trong đó có những người có chức vụ cao, kể cả bác sĩ trưởng và y tá trưởng. Phó Diên đứng cạnh màn hình chiếu, tay áo xắn cao, giọng nói thanh thản dễ nghe, "Tôi là Phó Diên, người sáng lập của Diên tục, rất cảm ơn bệnh viện số chín đã tin nhiệm cho chúng tôi một cơ hội vì bệnh viện mà phục vụ...."

Tất cả mọi người đều nhìn anh. Người đàn ông tuấn tú có tư thái trầm ổn, logic rõ ràng. Ôn Nam Tịch nhìn anh, nghe anh nói, mơ hồ như thấy lại bóng dáng của cậu học sinh đang giảng bài cho cô ở tiệm Internet năm đó!

Chương 40: C40: Chương 40

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Ngay từ lúc đầu thực hiện dự án, anh đã nắm được khá nhiều thông tin.

Từ bước đầu thành hình, sau lại có Ôn Nam Tịch và Trần Phi gia nhập, mấy tháng sau, trải qua điều tra khảo sát, phân tích, nêu ra những vấn đề của Bệnh viện số 9, thông qua những vấn đề đó mà tạo ra như cầu. Toàn bộ sơ đồ đã rất hoàn chỉnh, mặc dù Phó Diên còn bận việc khác nhưng anh không hề xa lạ với dự án này.

Lời nói của anh rất có trọng lượng, khiến mọi người tin rằng những gì anh nói rồi sẽ thành sự thật. Những người từ Bệnh viện số 9 lắng nghe liên tục gật đầu.

Ôn Nam Tịch vô tình thấy Chu Giai Ý nâng cằm, chăm chú nhìn anh trong mắt cô anh sao lấp lánh. Ôn Nam Tịch dừng lại, quay đầu nhìn Phó Diên. Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen, ánh sáng của màn hình chiếu phản chiếu dáng người cao lớn, dáng vẻ lúc nói chuyện của anh rất thản nhiên và thu hút sự chú ý của mọi người. Ôn Nam Tịch mỉm cười dưới, nhìn màn hình.

Sau đó, Ôn Nam Tịch phân tích tính năng cung cấp cho một số khu vực, chẳng hạn như màn hình di động đầu giường. Khi nói chuyện, cô rất bình tĩnh và chuyên nghiệp.

Viện trưởng nghe, gật đầu rồi nói với y tá trưởng: "Tôi cảm thấy khá tốt. Có cái này, bệnh nhân có thể trao đổi trực tiếp với bác sĩ và y tá điều dưỡng, còn có thể biết rõ tình hình cụ thể của bản thân."

Y tá trưởng gật đầu, bà có quyền lên tiếng: "Mỗi lần chuông reo là chúng ta đều phải vội vội vàng vàng, điều này không tốt và làm tăng áp lực cho chúng ta. Như phương án này lại hay, vì nó giảm chi phí liên lạc và giúp giao tiếp dễ dàng và thuận tiện hơn."

Chú Giai Ý là bác sĩ thực tập, cô ấy nghe xong cười nói: "Tôi cũng thấy rất hay."

Giọng nói thanh thản, dễ nghe.

Ôn Nam Tịch liếc nhìn cô nàng một cái, khẽ mỉm cười.

Cuộc họp này rất dài hơn ba tiếng đồng hồ, phần đầu tiên là về sản phẩm, phần thứ hai là để bên A trực tiếp xem sản phẩm, lúc đó đã gần sáu giờ. Viện trưởng Châu và những người khác cuối cùng cũng gật đầu.

Trần Phi ngồi thẳng trên ghế.

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm, Phó Diên nhẹ nhàng cười nói: "Cảm ơn viện trưởng Châu đã tin tưởng."

Viện trưởng Châu cười nói: "Chú không ngờ cháu có thể làm chuẩn chính như vậy, nó nằm ngoài dự liệu của chú. Phó Diên, làm tốt lắm."

Đầu ngón tay Phó Diên nhấn bàn phím máy tính một cái tắt máy chiếu, nói: "Vâng, mọi người chuẩn bị chuẩn bị một chút, chúng ta đi ăn tối."

Trần Phi đứng dậy, xoa xoa cổ, vươn vai kêu một tiếng, rèm cửa từ từ mở lộ ra cảnh đêm bên ngoài. Ôn Nam Tịch đóng máy tính lại, Phó Diên đứng bên cạnh, cất giọng: "Em hỏi nhà hàng chị Lý đặt ở đâu chúng ta đến đó."

Đây là cuộc trò chuyện đầu tiên của họ suốt cả ngày hôm nay.

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Được."

Cô cầm máy tính lên chuẩn bị rời đi, chiếc ghế phía sau chưa mở hết nên Phó Diên đưa tay kéo ra cho cô. Ôn Nam Tịch bước ra khỏi phòng họp, thu dọn sổ ghi chép, gửi tin nhắn hỏi chị Lý, chị Lý gửi địa điểm, Ôn Nam Tịch chuyển tiếp cho Phó Diên, quay người lại đã thấy một nhóm người đang đi ra khỏi phòng họp.

Phó Diên và viện trưởng Châu đi cùng nhau, Châu Giai Ý nắm cánh tay của viện trưởng Châu, nở nụ cười sáng lạn.

Trần Phi ở trong phòng họp tối tăm cả buổi chiều, cậu về bàn làm việc tìm thuốc nhỏ mắt ngăn đầu nhỏ. Ôn Nam Tịch thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía bên kia, cất máy tính vào túi đựng sau đó lấy chìa khóa xe đi ra ngoài với Trần Phi. Trần Phi giơ kính lên, nói: "Ban này suýt thì em ch ảy nước mắt."

"Chị Ôn, chị không bị cận thị, thật tốt."

Ôn Nam Tịch nhìn cậu mỉm cười.

Những người khác đã xuống tầng, hai người đi sau, vừa ra khỏi thang máy đã thấy Châu Giai Ý và viện trưởng Châu đang lên xe của Phó Diên, Trần Phi tặc lưỡi hai cái nói: "Cô Châu trông có vẻ khá dễ thương, vừa rồi lúc anh Diên đang nói về sản phẩm, trong mắt cô ấy ngập tràn ánh sao, trông có vẻ rất vui."

Ôn Nam Tịch khẽ cười, đi đến xe ngồi vào ghế lái. Trần Phi ngồi vào ghế lái phụ thắt dây an toàn, đeo kính vào bây giờ mới có thể nhìn thấy mọi thứ một cách rõ ràng.

Xe khởi động, nhà hàng chị Lý đặt tọa lạc tại tầng trên của một câu lạc bộ, đậu xe xong, Ôn Nam Tịch và Trần Phi mở cửa phòng bên trong có một chiếc bàn tròn lớn đã gần đủ người. Bên tay trái của Phó Diên vẫn còn hai ghế trống, bên phải là viện trưởng Châu và Châu Giai Ý. Lúc viện trưởng Châu đang

nói chuyện, Châu Giai Ý tựa người vào bàn nhìn Phó Diên trên môi nở một nụ cười tươi như hoa, cô ấy rất thanh tú, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp. Là kiểu con gái được gia đình nuôi dạy tốt, rất ngoan ngoãn.

Vẻ mặt của Phó Diên vẫn bình thản như cũ.

Ôn Nam Tịch đến gần, nhìn qua, kéo ghế ra mà không để ý tới ánh.

Ôn Nam Tịch và Trần Phi cùng đi tới, Trần Phi kéo một cái ghế khác, trực tiếp ngồi xuống.

Ôn Nam Tịch dừng lại, không có lựa chọn nào khác chỉ có thể ngồi ở bên cạnh Phó Diên, trà đã được rót vào tách trên bàn cô cầm lên uống.

Viện trưởng Châu kể một số câu chuyện về y học, đề cập đến một sự cố y tế cách đây mười lăm năm, dừng lại một chút, ông xoa đầu Châu Giai Ý rồi nói: "Đó là nơi bố mẹ Giai Ý đã ra đi." **Ti đọc hê ại + TRT R. +**

Trần Phi cảm thán hỏi: "Mười lăm năm trước... Chẳng lẽ là sự cố 212 chấn động cả nước đó sao?"

Viện trưởng Châu gật đầu. Nụ cười của Châu Giai Ý nhạt dần, ngồi lặng thinh.

Phó Diên nhẹ nhàng liếc nhìn cô ấy, Ôn Nam Tịch ngồi ở một bên cũng nhìn thấy ánh mắt của Phó Diên, cô hơi ngửa ra sau nắm chặt tách trà.

Trần Phi kể: "Lúc đó cháu còn nhỏ, từng nghe bố mẹ kể, sau khi gia đình bệnh nhân đâm chết bác sĩ điều trị, họ nghe thấy chủ nhiệm bên khoa phụ khoa gọi bác sĩ điều trị là "chồng" liền xoay người, tiếp tục đâm chủ nhiệm khoa phụ khoa..."

"Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn."

Viện trưởng Châu gật đầu và nói: "Đúng vậy, khi tôi đến, bố mẹ Giai Ý đã nằm trên vũng máu."

Trần Phi nhìn Châu Giai Ý: "Nhưng cô vẫn muốn trở thành bác sĩ."

Châu Giai Ý ừ một tiếng nói: "Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện này. Ông nội không muốn tôi theo con đường này, nhưng tôi vẫn muốn trở thành bác sĩ. Bố mẹ tôi thích làm bác sĩ, tôi cũng vậy."

Trần Phi giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt vời."

Lúc này đồ ăn đã bày sẵn trên bàn, Phó Diên cầm đũa gấp thức ăn cho Viện trưởng Châu, giọng nói rất nhẹ: "Chúng ta ăn thôi, Viện trưởng."

Châu Giai Ý ngồi thẳng người, nỗi buồn trên khuôn mặt tan biến thay vào đó là một nụ cười nhẹ rất hấp dẫn. Khi Ôn Nam Tịch nhìn cô ấy cảm thấy tình thần dũng cảm của cô ấy hoàn toàn trái ngược với cô.

Ăn tối xong vẫn còn sớm, tối nay mọi người chỉ uống trà không ai uống rượu. Vừa bước xuống thang máy, bên ngoài bắt đầu có gió lạnh thổi tới, hai chiếc ô tô chạy tới dừng lại bên đường. Ôn Nam Tịch và Phó Diên đứng ở cửa tiễn bọn họ.

Châu Giai Ý nắm lấy cánh tay của viện trưởng Châu, vài giây sau, cô buông viện trưởng Châu ra và bước tới, ngẩng đầu lên, cảm điện thoạt mỉm cười nói với Phó Diên: "Chúng ta thêm phương thức liên hệ đi."

Viện trưởng Châu cũng nhìn sang đây, ông mỉm cười.

Phó Diên im lặng vài giây lấy điện thoạt di động từ trong túi ra bấm vào mã QR WeChat để cô ấy quét. Cô ấy bấm một lúc kết bạn xong, vẫy tay quay người lại nắm tay viện trưởng Châu rời đi. Gió mạnh thổi tung mái tóc Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch đút hai tay vào trong áo khoác, nhìn ảnh đại diện mới xuất hiện trên điện thoạt anh.

Phó Diên ấn tắt điện thoạt, nhét vào túi ngược mắt lên.

Dừng lại một giây ánh nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, gió thổi tóc cô rối tung, giữa hai lông mày đôi mắt cô ướt ướt, nhìn nhau vài giây Phó Diên lười biếng nói: "Em đang nhìn gì đó?"

Ôn Nam Tịch không trả lời, nhìn ánh suy nghĩ bây giờ theo đuổi ánh không hề dễ dàng như trước. Không giống như thời cấp ba mọi chuyện thật dễ dàng, giờ đây ngày càng có nhiều người xuất hiện xung quanh ánh, ví dụ như tám ánh đại diện tươi tắn đó.

"Ôn Nam Tịch." Ánh lại mở miệng.

Ôn Nam Tịch hoàn hồn, mấy giây sau lấy trong túi ra một viên kẹo, mở ra cho vào miệng.

Phó Diên hơi nheo mắt.

Ôn Nam Tịch nói với ánh: "Đi thôi, về nhà."

Cô nhẹ nhàng kéo tay áo ánh, Phó Diên cụp mắt xuống đi theo bước chân cô xuống bậc thang. Điện thoại trong túi vang lên tiếng bíp, ngay cả Ôn Nam Tịch cũng cảm nhận được độ rung. Ôn Nam Tịch không biết vì sao lại cảm thấy trong lòng thật rầu rĩ, buông tay áo ánh ra.

Phó Diên lấy điện thoại di động ra xem nhưng không trả lời, lấy chìa khóa xe ra, bíp hai tiếng, Trần Phi ôm đồ đạc đi xuống cầu thang bước vào chiếc xe màu đen. Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch nói: "Lái chậm thôi."

Ôn Nam Tịch gạt đầu đi tới chỗ xe của mình, cúi người ngồi vào, khởi động xe. Chiếc xe màu đen lái ra trước, Phó Diên chống cằm nhìn nó rời đi, sau đó khởi động xe lái ra ngoài.

-

-

Sau khi xét duyệt như cầu kết thúc, dự án chính thức bước vào giai đoạn

trung và hậu kỳ. Ngày hôm sau Phó Diên đi làm bổ sung cho Ôn Nam Tịch hai lập trình viên, bao gồm cả anh, nhóm có tổng cộng năm người.

Ôn Nam Tịch có rất nhiều việc phải phụ trách dự định sẽ tăng ca đến gần Tết rồi mới về. Nhưng một cuộc điện thoại bất ngờ từ Ôn Du đã làm gián đoạn kế hoạch của cô, Ôn Du và Ôn Hữu Đào vẫn chưa ly hôn. Sau khi họ tách ra vào năm cô cuối cấp 3, hai mẹ con đã chuyển ra ngoài. Ban đầu Ôn Hữu Đào nghĩ rằng sớm muộn gì Ôn Du cũng sẽ trở về nên cũng không bận tâm, bởi vì Ôn Du không biết gì thậm chí không có cả thu nhập.

Ôn Nam Tịch động viên bà đi làm mà lúc còn học đại học đã nhận công việc gia sư, ngoài tiền sinh hoạt của bản thân cô còn dành dụm tiền gửi về cho mẹ, ban đầu Ôn Du gặp rất nhiều khó khăn. Sau khi lấy chồng bà đã nghỉ làm. Hơn mười năm, Ôn Hữu Đào không yêu bà nhưng ít nhất ông ta cũng cho hai mẹ con một cuộc sống an nhàn.

Đặc biệt là đối với bà, giao tiếp bình thường thì được nhưng vẫn gặp rắc rối khi phải tự vực dậy bằng chính đôi tay của mình, nhất là khi tìm việc làm. Lúc đầu bà muốn tìm một công việc có thể diện đối với Ôn Nam Tịch tốt hơn nhưng bà thực sự không có năng lực, dù sao đã nghỉ làm nhiều năm như vậy không thể một sớm một chiều là có thể tìm lại. Chính con gái đã động viên bà, cho dù làm bồi bàn trong cửa hàng nhỏ cũng không cần lo mất thể diện, hơn nữa bản thân Ôn Du cũng thích nấu ăn, cho nên làm việc này vẫn tốt hơn. Sau khi nghe lời khuyên bà thử làm việc ở một quán mì.

Sự nghiệp của Ôn Hữu Đào ngày càng thặng tiền nên ông ta rất bận rộn, ông ta có niềm tin rất lớn vào sự rời đi của Ôn Du luôn nghĩ rằng bà sẽ quay lại. Mãi đến nửa cuối năm thứ hai, khi Ôn Nam Tịch tiết kiệm đủ tiền để mở quán ăn vặt cho Ôn Du, Ôn Hữu Đào mới nhận ra hai mẹ con họ đã có đôi cánh rất mạnh mẽ nhưng ông ta vẫn không có ý định muốn giảng hòa với vợ con. Cho nên mấy năm nay vẫn luôn như vậy, Ôn Du mở cửa hàng, Ôn Hữu Đào không để ý đến bà, hai người sống cuộc sống ly thân. Bây giờ Ôn Du đã có năng lực tài chính việc ly hôn chắc chắn là chuyện sớm muộn nhưng Ôn Hữu Đào không đồng ý.

Ôn Du gọi điện cho con gái để nói về chuyện này. Chuyện này đối với hai mẹ con cô mà nói rất quan trọng, Ôn Nam Tịch cảm thấy nếu chỉ với bà, bọn họ nhất định sẽ không thể ly hôn. Vì vậy, cô phải về Nam An sớm để giúp mẹ.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Nam Tịch đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Phó Diên gõ cửa, Phó Diên lật qua tư liệu ngẩng đầu lên nói: "Mời vào."

Ôn Nam Tịch đẩy cửa đi vào.

Đi tới bàn làm việc của anh, Phó Diên đặt tài liệu xuống, hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Em muốn xin nghỉ phép để trở về Nam An."

Trở về Nam An.

Nam An.

Phó Diên dừng một chút, lưỡi biếng nói: "Trong nhà xảy ra chuyện gì à?"

Ôn Nam Tịch gật đầu nói: "Ừm, em sẽ mang máy tính về, mọi công việc đều có thể làm trực tuyến."

"Không sao, còn có tôi." Phó Diên nói.

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Phó Diên cầm lấy máy tính bảng, mở bảng chấm công của công ty đẩy cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch cúi đầu ký tên mình lên đó, anh cụp mắt nói với cô: "Cần tôi giúp đỡ gì thì cứ nói."

Ôn Nam Tịch nói: "Được."

Cô đứng thẳng lên, nhìn anh và nói: "Anh đưa tay ra đi."

Phó Diên nhìn cô vài giây rồi đưa tay ra.

Ôn Nam Tịch lục túi, lấy ra một túi kẹo cà phê, đặt vào lòng bàn tay anh:
"Kẹo cà phê này là do em tự tay làm."

Phó Diên dừng lại, những ngón tay thon dài siết chặt.

Giọng nói của Ôn Nam Tịch rất nhẹ nhàng: "Đi trước đây."

Nói xong cô quay người, mở cửa bước ra ngoài. Phó Diên đứng ở đó, mấy giây sau nhét túi kẹo vào áo khoác, cố kìm chế ý định muốn đuổi theo.

Chương 41: C41: Chương 41

Editor: Yang

Beta: Bảo Trần

—

Sau khi bàn giao xong một số công việc cho Trần Phi, lại kiểm tra tiến độ với hai lập trình viên khác, Ôn Nam Tịch mang theo máy tính rời khởi công ty, đang đi thì gặp Nhan Khả ở cửa.

Nhan Khả đi bột, mặc áo khoác dài, trang phục trên người rất lộng lẫy, trên tay cầm một tách cà phê, nhìn thấy Ôn Nam Tịch, cô ta hơi nhí nhí cảm liếc nhìn, lại nhìn đến túi đựng máy tính cô đang mang, bây giờ là buổi trưa khoảng tầm 2 rưỡi, chưa phải giờ tan ca.

Ôn Nam Tịch mắt nhìn thẳng đi ngang qua cô ta, cô cũng mặc một chiếc áo khoác dài sẫm màu, về mặt lưng lưng đi về phía thang máy, vừa lúc cửa thang máy mở ra, Ôn Nam Tịch bước vào.

Nhan Khả cũng đi vào, vỗ vai Trần Phi giả bộ hỏi: "Tổng trưởng của cậu đi đâu thế?"

Trần Phi đang bận rộn, nhìn chằm chằm vào màn hình, cặp kính lóa lên nói: "Hình như là vì chuyện ly hôn của bố mẹ, cô ấy đi giải quyết thôi phải."

Nhan Khả hơi nường mày, nửa giây sau khéo môi cong lên thành một nụ cười như đang xem một vở kịch vui vẻ vậy.

-

-

Gần đây Lê Thành rất lạnh, không có nắng, âm u, gió thổi qua khiến gương mặt cảm thấy lạnh lẽo. Ôn Nam Tịch mở cửa chuẩn bị ngồi vào ghế cạnh tài xế thì điện thoại vang lên hai tiếng ting ting, là Phó Diên chuyển cho cô hai khoản tiền.

Một là tiền lương tháng này, một là tiền thưởng 100.000 nhân dân tệ.

Ôn Nam Tịch sững sốt ngẩn đầu, đúng lúc nhìn thấy một người đang đứng cạnh cửa sổ, người đàn ông này tay rút túi quần, trong tay cầm điện thoại di động, bởi vì chỉ là ở tầng ba nên nhìn cũng rõ ràng, có thể thấy được bóng hình cao lớn vừa nhìn đã biết là anh rồi.

Tích tích. Tiếng WeChat vang lên.

Diên: Em cầm lấy tiền lương và tiền thưởng tháng này trước đi, phòng trường hợp cần dùng đến.

Đây là chuyển từ tài khoản cá nhân bên ngoài là anh đưa cho cô, trong thời gian ngắn như vậy anh không cách nào bảo tài vụ chuyển tiền cho cô được, Ôn Nam Tịch siết chặt điện thoại đợi mấy giây sau mới trả lời anh.

Ôn Nam Tịch: Cảm ơn.

Nói xong cô lại ngược mắt lên, dường như nhìn vào người đàn ông trên tầng ba trong vài giây, sau đó lên xe khởi động rồi lái ra ngoài. Sau khi Phó Diên nhìn thấy cô đi cũng xoay người rời khỏi cửa sổ.

Trở về nhà.

Ôn Nam Tịch đơn giản thu dọn một ít hành lý, cũng may mấy ngày nay cô bảo Chu Nhược Vi đi mua vài bộ quần áo cho Ôn Du, cô gửi tin nhắn cho Nguyên Thu và Chu Nhược Vi. Hai tiếng sau, Ôn Nam Tịch lái xe trên đường

cao tốc hướng tới Dung Thành.

Lúc sau khi Nguyên Thu nhìn thấy tin nhắn cô ấy mới nhấn lại cho Ôn Nam Tịch, bây giờ cô đang ở đường cao tốc.

Nguyên Thu: Hà? Vậy thì lái xe chậm lại một chút, mười ngày nữa mình mới về, để mình nói với bố mẹ nếu họ có ở nhà thì nhờ họ giúp cậu.

Khi họ đến khu dịch vụ, Ôn Nam Tịch mới nhấn lại cho cô ấy nói được.

Gửi tin nhắn xong Ôn Nam Tịch lại lên đường, từ Lê Thành trở về Dung Thành mất bốn tiếng rưỡi, một mình lái xe hơi mệt nhưng lần này cô phải lái xe trở về, đi lên hệ luật sư các kiểu có ô tô thì sẽ tiện hơn, cũng không muốn Ôn Du lại lên xe của Ôn Hữu Đào nữa.

Đền Nam An.

Trời đã khuya, đèn neon đang nhấp nháy trên cửa sổ ô tô.

Những chiếc xe buýt đi ngang qua bên cạnh, vượt qua xe cô và đi qua cổng trường số 2 và số 1. Trường cấp ba số 1 và Trường cấp ba số 2 vẫn như cũ, cách nhau một con hẻm nhỏ, nhìn những học sinh mặc đồng phục xanh trắng rải rác đi ra đi vào chỗ cổng trường, tâm trạng Ôn Nam Tịch hơi dao động.

Trở lại đây dường như không có gì thay đổi, ngõ Nam An vẫn tối tăm và sâu thẳm, bảng hiệu quán cà phê Internet "Vẫn ổn" đã đổi màu khác, treo ở góc ngõ mờ nhạt phát sáng.

Xe chạy qua ngõ Nam An hướng về phía sân vận động, một lúc sau lại lái đến một khu dân cư khác, ở đây cũng có những con đường dài và yên tĩnh, có những ngôi nhà năm sáu tầng, ở giữa hẻm Nam An có một phòng tập thể dục, đây cũng là nơi Ôn Nam Tịch và Ôn Du đang ở.

Quán ăn nhỏ của Ôn Du được mở ở đây. Đối diện với con đường và bóng cây đèn trong cửa hàng vẫn sáng, bên trong vẫn có người đang ăn. Ôn Nam

Tịch đỗ xe ở bãi đậu xe gần đó, quấn chặt khăn quàng cổ, xuống xe đi về phía cửa hàng.

Ồn Du đang đếm tiền.

Ồn Nam Tịch đi ngang qua một người đàn ông đang ăn hoành thánh, người đàn ông này mặc vest, đi giày da, nhìn có vẻ hơi lạc lõng trong quán nhỏ này.

Ồn Nam Tịch đi tới quầy tính tiền, nhìn người đàn ông. Rất thân thiện.

Chỉ liếc nhìn một cái, cô không để ý nữa, nhìn về phía mẹ, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn, Ôn Du chưa kịp đếm xong đã ngược mắt lên nói: "Quý khách muốn ăn gì... Nam Tịch!"

Về mặt Ôn Du dịu dàng, mỉm cười nói: "Con về lúc nào?"

Ồn Nam Tịch nói: "Con mới tới, có chút đói bụng, mẹ làm cho con chút đồ ăn với."

"Được rồi, con muốn ăn gì?" Ôn Du nắm tay cô, sau đó cời tạp dề đi vào trong, Ôn Nam Tịch cười nói: "Con muốn một bát hoành thánh."

"Được." Ôn Du mỉm cười xoay người đi vào phòng bếp.

Ồn Nam Tịch không có theo bà đi vào, một cô bé từ trong bếp đi ra trên tay cầm một chiếc khăn lau, nhìn thấy Ôn Nam Tịch, cô bé xin xắn về mặt có chút lạnh lùng tò mò nhìn, đi ngang qua cô lau bàn, cất bát đũa đi.

Người đàn ông mặc vest thắt cà vạt dùng bữa xong, đứng dậy vuốt thẳng tay áo nhìn về phía quầy, không có ai ở đó.

Ông ấy nhìn Tiểu Lê, Tiểu Lê lau tay rồi đi đến quầy tính tiền, một lúc sau người đàn ông thân thiện toán tiền rồi rời đi.

Ôn Nam Tịch nhìn người đàn ông mà mơ hồ có cảm giác như đã từng gặp ở đâu rồi.

Ngoài cửa có xe tới đón ông lên xe rồi rời đi, Ôn Nam Tịch nường mày, mặc dù đồ ăn của Ôn Du rất ngon nhưng quán nhỏ như vậy cũng rất ít người đến ăn. Tiểu Lê thu tiền xong đóng quầy lại, nhìn Ôn Nam Tịch rồi lại cất bát đi ra đi.

Ôn Du nhanh chóng làm hoàn hồn, lại thêm cho cô một quả trứng, còn lấy một chiếc bánh kem nhỏ, đều là đồ mà Ôn Nam Tịch rất thích ăn.

Bà đặt nó lên bàn mỉm cười nói với cô: "Ăn nhanh đi."

Ôn Nam Tịch cầm đũa lên hỏi: "Mẹ, mẹ ăn cơm chưa?"

"Mẹ đã ăn rồi. Mẹ và Tiểu Lê đã ăn từ năm giờ rồi. Chúng ta phải ăn trước, nếu không sẽ không có thời gian ăn vì bận quá" trong mắt bà tràn ngập ý cười.

Mấy năm nay Ôn Du thay đổi rất nhiều, bà rất thích cười. Làm ăn phải mỉm cười, nhưng dù không cố ý cười chỉ nhưn mày nhẹ nhàng đã khiến người ta cảm thấy thoải mái. Trên người Ôn Du có một loại ngây thơ không nên có ở tuổi của mình.

Ôn Nam Tịch đang ăn hoàn hồn, nhìn cô bé: "Cô ấy là Tiểu Lê à?"

"Đúng vậy, hiện tại cô bé vừa giúp mẹ vừa ôn bài. Mẹ cho cô bé mượn tập đề thi năm cuối cấp ba trước đây của con, cũng như đoạn video từ điện thoại di động cũ của con. Cô bé nói rằng mình đã học được rất nhiều."

Tay Ôn Nam Tịch đang cầm đũa dừng lại một chút.

Tiểu Lê đi đến bàn của cô, bỏ khăn lau xuống và nói: "Chị Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch ngược mắt, đối mặt với cô nhẹ nhàng mỉm cười. Tiểu Lê nhìn biểu cảm của cô rồi nói: "Em thấy trong đề thi của chị có hai kiểu chữ, một

cái là của chị, một cái là của người khác đúng không ạ?"

Chữ đó là của Phó Diên. Ôn Nam Tịch hơi dừng lại, gật đầu.

Tiểu Lê nói: "Chữ của chị rất đẹp, chữ viết của người kia cũng đẹp. Hai người thường viết hai đáp án cho cùng một vấn đề, nhưng người ấy là thầy của chị phải không ạ? Người đó dạy chị nhiều hơn, rõ ràng là giỏi hơn chị một chút."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng mỉm cười, lại gật đầu nói: "Đúng, anh ấy là thầy của chị."

Ôn Du cho rằng giáo viên Ôn Nam Tịch đang nói đến là cô Tề.

Nhưng Tiểu Lê lại có ý nghĩ khác, ở tuổi này của cô bé rất nhạy cảm lập tức đoán được không phải giáo viên mà là một bạn nam.

Không ai sống mãi ở thanh xuân nhưng trong thanh xuân luôn có một người.

Tiểu Lê nói: "Em sẽ cố gắng ôn tập thật tốt, rồi trả lại nguyên vẹn tập đề thi cho chị ạ."

Ôn Nam Tịch nhìn Tiểu Lê nói: "Được, cố gắng lên nhé."

Trong quán ăn nhỏ buổi tối buôn bán sẽ tốt hơn, sau khi Ôn Nam Tịch ăn xong hoàn tất thanh toán, mẹ và Tiểu Lê đều bận rộn cô ăn xong liền bung bát đĩa vào bếp. Hai năm trước, để giúp đỡ Ôn Du cô đã lắp đặt một chiếc máy rửa bát và tự mình sửa lại một số thứ. Bây giờ sử dụng máy rửa bát ngày càng tiện hơn trước.

Cô ra ngoài xách vali cùng một số quà và quần áo lên lầu, sau khi hai mẹ con rời khỏi chỗ của Ôn Hữu Đào họ sống ở tầng trên, sau đó gần đây mới thuê quán ăn nhỏ này. Có hai phòng ở trên lầu, cả hai đều không lớn lắm.

Ôn Du dù có bận thế nào thì phòng khách cũng luôn ngăn nắp. Ôn Nam Tịch vào phòng dọn dẹp một lúc, cô ngồi ở mép giường chống cằm nhìn tập đề

thì trên bàn, những cuốn tập câu hỏi này đều được viết vào mùa hè năm đó, chúng được Ôn Du cất đi, chắc là để thuận tiện cho Tiểu Lê ôn tập nên lại bày ra đây xếp rất gọn gàng.

Ôn Nam Tịch mở một cuốn sách trong đó ra, nhìn thấy chữ ký của Phó Diên ở mặt sau. Anh chăm điểm chỗ cô và ký tên, vào thời điểm đó chữ viết của anh đã rất ấn tượng.

Anh còn viết cả tên cô.

Ôn Nam Tịch.

Chữ viết cũng rất đẹp, ngòi bút in ở giấy có phần sắc nét.

Ôn Nam Tịch sững sốt một lúc. Chuông điện thoại reo lên cô cầm lên xem.

Diên: Em đã đến chưa?

Ôn Nam Tịch nhìn mây giây, dưới ánh đèn mờ mịt một lúc sau mới trả lời.

Ôn Nam Tịch: Em đến rồi, ở Nam An có hơi lạnh.

Diên: Nhớ mặc thêm quần áo.

Ôn Nam Tịch: Vâng.

-

-

Buổi tối, sau khi tắm xong hai mẹ con nằm chung giường, trên người Ôn Du toàn mùi sữa tắm rất thơm, bà thường xuyên ở trong bếp nhưng lại rất chú ý đến mùi trên người nên tắm rửa rất sạch sẽ. Đêm ở Nam An đầy sương mù và lạnh lẽo, Ôn Du nắm tay con gái hỏi xem cô xin nghỉ phép hẳn hoi không.

Ôn Nam Tịch nói: "Đương nhiên là có rồi ạ, đúng rồi mẹ đã ký thỏa thuận ly hôn chưa?"

Ôn Du dùng một chút, nhẹ giọng nói: "Ký rồi. Ngày đó Ôn Hữu Đào đi ngang qua đây, mẹ gọi ông ta lại bảo ông ta giải quyết chuyện ly hôn, nhưng ông ta không để ý đến mẹ mà rời đi luôn."

"Sau đó, mẹ đến nhà tìm chặn xe ông ta lại, ông ta liền xuống đi rồi đi luôn, lúc đấy mẹ mới nhận ra có thể là ông ta không muốn ly hôn."

Ôn Nam Tịch ôm chặt chần nói: "Không sao, con đã thuê luật sư rồi, bình thường ông ta lúc nào thì rảnh rồi?"

Công ty của Ôn Hữu Đào hiện tại đã tăng quy mô hơn gấp đôi, ông ta thường xuyên đi công tác. Mấy năm nay Ôn Du hiếm khi gặp được người trừ khi ông ta tự xuất hiện, đây có lẽ cũng là nguyên nhân dẫn đến ly hôn, một mình bà đơn phương rất khó giải quyết chuyện này. Ôn Du vẫn là người quá mềm yếu, có khi còn chưa kịp nói gì đã bị ánh mắt của Ôn Hữu Đào bức lùi lại.

Ôn Du suy nghĩ một chút, nói: "Năm nay trước Tết Nguyên Đán ông ta chắc sẽ có thời gian. Mẹ nghe người khác nói cuối năm nay dự án của ông ta sẽ hoàn thành."

Ôn Nam Tịch hừ nói: "Vậy chúng ta giải quyết hết trước năm mới đi."

"Được."

Ôn Nam Tịch nhìn Ôn Du dưới ánh đèn ở đầu giường, vẻ mặt bà rất bình tĩnh, sáu năm đã hao mòn tình cảm của một người. Khi bắt chuyến tàu cao tốc đến Lê Thành, mẹ đã nói với cô rằng bà sẽ học cách không yêu bỏ cô nhiều như vậy nữa, khi tình yêu cạn kiệt, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bây giờ, mọi thứ đều ổn.

-

Đúng như Ôn Du đã nói, để gặp được Ôn Hữu Đào không phải chuyện dễ dàng. Ngày hôm sau Ôn Nam Tịch trực tiếp đi đến công ty của ông ta, xe dừng lại, Ôn Hữu Đào mặc vest, đi giày da dẫn người bước ra ngoài, hai bố con gặp mặt, Ôn Hữu Đào đút hai tay vào túi quần, lạnh nhạt nhìn cô.

Ôn Nam Tịch cao như mẹ, nhưng cô không có cảm giác yếu đuối có thể nhìn thấy được trên người Ôn Du, khi không nói thì lạnh lùng lãnh đạm không dễ gần.

Ôn Nam Tịch đút hai tay vào túi áo khoác nói: "Bố, chúng ta nói chuyện đi. Bố không muốn tôi mỗi ngày đều đến đây ép bố ly hôn phải không?"

Ôn Hữu Đào sắc mặt lạnh lùng nheo mắt. Phía sau ông ta là những người trong công ty, tất cả đều nhìn ông ta.

Ôn Nam Tịch tiếp tục nói: "Tôi kiên nhẫn hơn mẹ tôi rất nhiều, có thời gian sẽ tới công ty của bố uống trà, kể cho người khác nghe chuyện của ông và Ngụ Viện Viện."

"Ôn Nam Tịch!" Ôn Hữu Đào rớt cuộc lên tiếng, thanh âm lạnh lùng.

Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười.

Ôn Hữu Đào tiến về phía cô một bước, nhỏ giọng nói: "Cút đi, mấy ngày nữa lại nói."

Ôn Nam Tịch lạnh lùng nhìn ông ta một cái xoay người lái xe đi. Ôn Hữu Đào đứng đó, nhìn chằm chằm vào chiếc xe, vẻ mặt vô cùng xấu xí.

Mùa hè năm đó, Ôn Nam Tịch lần đầu tiên vạch mặt ông ta, cô ăn nói sắc bén đến mức khiến ông ta tức giận đến phát điên. Khi đó lần đầu tiên Ôn Du kiên định đứng về phía Ôn Nam Tịch, hai mẹ con đứng ở cửa nhìn ông ta, trong phút chốc đồ đạc trong phòng như là chia năm xẻ bảy.

Lòng người cũng bị xé nát như vậy.

Trở lại quán ăn nhỏ, Ôn Nam Tịch dừng xe, nhìn thấy người đàn ông lịch lãm mặc vest, đi giày da đang đứng trước cửa hàng nói chuyện với ai đó, Ôn Du bung một hộp đồ đi ra đưa cho ông ấy, ông cầm lấy rồi rời đi. Ôn Nam Tịch đi ngang qua nhìn ông một cái, hỏi mẹ: "Ông ấy là khách hàng cũ ă?"

Ôn Du gật đầu, do dự nói: "Không phải mỗi ngày nghỉ lễ mẹ đều gửi đồ ăn đến viện dưỡng lão sao? Thỉnh thoảng mẹ cũng gặp phải vị tiên sinh này."

"Ông ấy rất thích đồ trong cửa hàng và thường đến đóng gói mang đi."

Ôn Nam Tịch nhìn xe lái đi, nói: "Trông ông ấy quen quen."

Ôn Du lau tay, nhớ tới cái gì đó, hỏi: "Ôn Hữu Đào nói cái gì?"

"Ông ta nói chúng ta đợi vài ngày nữa."

Ôn Du gật đầu: "Vẫn là con làm được, còn mẹ thì không, mỗi lần mẹ đều không thể nói nhiều hơn hai câu với ông ta."

Ôn Nam Tịch ôm vai mẹ rồi xoay lại đi vào cửa hàng.

-

-

Mấy ngày tiếp theo, Ôn Nam Tịch đều ở đây đợi Ôn Hữu Đào, cô cũng mấy lần đến công ty luật tìm hiểu thủ tục pháp lý sau khi ly hôn với luật sư Lâm, xem như đây là con đường cuối cùng.

Trong thời gian này, cô nghe nói Diên tục cũng nghỉ lễ rồi.

Ngoại trừ Lý Khiêm còn chưa làm xong công việc vẫn đang tăng ca, những

người khác đều đã dần dần rời khỏi công ty, năm nay chỉ tổ chức một cuộc họp tổng kết cuối năm một lần.

Khi mọi người nhận được tiền thưởng cuối năm, kỳ nghỉ lễ chính thức bắt đầu. Nguyên Thư cũng đang trên đường trở về.

Ngày hôm nay, Ôn Nam Tịch nhận được điện thoại của Ôn Hữu Đào đến nhà nói chuyện.

Hai mẹ con đóng cửa cửa hàng một ngày, thu dọn đồ đạc, cầm những tài liệu liên quan đi đến ngõ Nam An, dưới nhà có một chiếc ô tô màu đen đậm là của Ôn Hữu Đào.

Hai mẹ con nhìn nhau rồi bước lên cầu thang quay trở lại nơi an tĩnh quen thuộc đầy kỷ niệm này, cả hai đều khá im lặng, không phải vì hoài niệm mà vì cảm thấy cầu thang quá chật hẹp.

Cánh cửa đang mở.

Ôn Hữu Đào ngồi ở trên sofa phía đọc báo. Ông ta ngẩng đầu, cởi áo vest ra, bên trong mặc áo sơ mi, trong ánh sáng mờ ảo trông rất giống con người, có lẽ lúc đó Ôn Du bị khuôn mặt của ông ta mê hoặc.

Ôn Du hơi dừng lại, sau đó cùng Ôn Nam Tịch đi vào.

Ôn Hữu Đào ngồi sâu vào bên trong, bắt chéo đôi chân dài.

Ôn Du ngồi ở trên ghế sofa, Ôn Nam Tịch ngồi trên ghế sofa đơn.

Ôn Hữu Đào nhìn Ôn Nam Tịch: "Cô đã lên kế hoạch ngay từ đầu phải không? Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch nhìn thẳng vào mắt ông ta nói: "Tôi không biết bố đang nói cái gì."

Ôn Hữu Đào gập tờ báo lại tựa lưng vào ghế không nói gì liếc nhìn Ôn Du, Ôn

Du mím môi dưới, Ôn Hữu Đào thấp giọng nói: "Tôi không cho bà thiếu ăn thiếu mặc mà đúng không? Ôn Du, giả cho tôi bà đã phải trải qua khổ sở gì chưa? Tôi đã cho bà tất cả những gì nên cho rồi."

Ôn Du ngược mắt lên, đôi mắt bà ấy trong veo.

Ôn Hữu Đào dừng một chút, nói: "Tôi cũng nghĩ mấy chuyện đã qua mấy năm nay."

"Đừng nói nữa, Ôn Hữu Đào. Năm cuối cấp ba chúng ta đã nói rất rõ ràng, ông không yêu tôi, là tôi đã vọng tưởng rồi." Ôn Du ngắt lời ông.

Ôn Hữu Đào dừng lại, nhìn chằm chằm Ôn Du.

Ôn Du mím môi nói: "Tôi thì không sao, nhưng ông không thể không thương Nam Tịch, sự thật thì ông không yêu con bé, tôi không tìm được lý do gì để tiếp tục ở bên ông cả."

Sắc mặt Ôn Hữu Đào dần dần trở nên khó coi.

Ôn Nam Tịch lấy ra bản thỏa thuận ly hôn, Ôn Du đặt lên bàn đậy cho Ôn Hữu Đào, "Ông ký đi, Nam Tịch nói con bé đã tìm luật sư rồi nhưng tôi không muốn đợi lâu như vậy, tôi nghĩ ông cũng không muốn chờ lâu nữa."

Sắc mặt Ôn Hữu Đào càng thêm khó coi, nhìn Ôn Nam Tịch, "Cô nhất định phải như vậy sao? Ôn Nam Tịch, cánh đã cứng rồi thì đem cái nhà này đập nát đi phải không? Ôn Nam Tịch!!"

Vẻ mặt Ôn Nam Tịch bình tĩnh. Sắc mặt của Ôn Du tái nhợt. Ôn Hữu Đào muốn hủy bỏ thỏa thuận ly hôn.

Ôn Nam Tịch nói: "Nếu bỏ không ký, vậy chúng ta sẽ ra tòa. Dù sao hai người đã ly thân sáu năm, ly thân hai năm là có thể ly hôn rồi."

"Hai năm? Sáu năm thì có làm sao? Ly thân có thể quyết định ly hôn? Cô chắc chắn chứ?" Vẻ mặt Ôn Hữu Đào độc ác, lạnh lùng nói, Ôn Nam Tịch

cũng mỉm cười: "Không sao hết, chúng tôi có sự nhẫn nại, chỉ sợ ông không có thời gian thôi."

Sắc mặt Ôn Hữu Đào càng đen hơn.

Ông ta biết Ôn Nam Tịch nói có ý gì, cô sẽ đến công ty gây rối và truyền bá một số "sự thật". Nhưng hiện tại, công ty của ông ta không còn là cái xưởng nhỏ như xưa nữa. Để đi tới ngày hôm nay mỗi bước ông ta đi đều không hề dễ dàng, không thể dễ dàng bị hủy hoại được. Ôn Hữu Đào nhìn chằm chằm Ôn Nam Tịch hồi lâu, lại nhìn Ôn Du.

Có Ôn Nam Tịch ở bên cạnh, Ôn Du tựa hồ càng kiên quyết hơn, không còn tránh né ánh mắt ông ta nữa.

Ôn Hữu Đào nhìn bà một lúc lâu có chút khó khăn. Ông ta mạnh mẽ kéo bàn thờ thuận ly hôn sang, cầm lấy cây bút ký tên mình vào đó rồi vút thật mạnh sang.

Ôn Nam Tịch lập tức đi nhặt lên. Ôn Du đỡ Ôn Nam Tịch đứng dậy, hai mẹ con xoay người rời đi.

"Chờ một chút." Ôn Hữu Đào nói xong, bọn họ dừng lại nhìn ông ta.

Ôn Hữu Đào tiến vào phòng, từ bên trong lấy ra một cái hộp lớn ném xuống dưới chân cô, nói với Ôn Nam Tịch: "Đồ đạc của cô mang đi, chút."

Ôn Nam Tịch liếc nhìn cái hộp nó rất to, trên đó có một tờ giấy nhấn của người chuyển phát nhanh, nhưng nó đã bị mòn và không thể nhìn thấy chữ viết. Cô cúi xuống lấy nhưng nó hơi nặng.

Ôn Du thấy vậy vội vàng cúi xuống đỡ cô dậy: "Nam Tịch, cái gì vậy?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu nói: "Con không biết."

Ôn Du giúp đỡ khiêng ra khỏi cửa, Ôn Hữu Đào khoanh tay đứng trong

phòng nhìn bọn họ, đặc biệt là nhìn Ôn Du, bà thậm chí không ngần ngại đầu lên, hai mẹ con đi xuống lầu. Chiếc hộp quá lớn chỉ có thể một người ở trên một người ở dưới khìêng đi, cuối cùng cũng đến được cầu thang, ánh đèn của Nam An chiếu lên người họ.

Chiếc xe đi thật nhanh.

Hai mẹ con đi đến quán ăn nhỏ, băng qua đường và vỉa hè, ôm chiếc hộp lớn. Ôn Nam Tịch suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không đoán ra được là cái gì.

Đi lên phòng khách trên lầu, Ôn Du cầm lấy bản thỏa thuận ly hôn cất đi.

Ôn Nam Tịch ngồi khoanh chân trên tấm thảm trong phòng khách, cầm kéo mở lớp băng dính trong suốt được dán trên đó ra. Bên trong còn có những hộp nhỏ tổng cộng có sáu hộp. Lấy ra một cái hộp chữ trên chuyển phát nhanh đỏ rõ ràng hơn nhiều, nơi gửi hàng là Bắc Kinh.

Cô hơi giật mình nhanh chóng mở hộp, bên trong là một chiếc máy quay phim retro. Bên cạnh có một tấm thiệp, cầm lên xem nhìn thoáng qua đã nhận ra chữ viết trên đó.

Là chữ của Phó Diên.

Đó là mùa hè năm 2016, mùa hè của kỳ thi tuyển sinh đại học. Sau khi đến Bắc Kinh, anh đã gửi cho cô một món quà sinh nhật.

Trên tấm thiệp chỉ có mấy chữ.

Ôn Nam Tịch

Sinh nhật vui vẻ

Sinh nhật của cô ấy là vào mùa hè, ngày 12 tháng 8.

Ôn Nam Tịch mỉm cười, cầm kéo lên lại cầm một chiếc hộp khác mở ra, đó là một bàn phím rất đẹp màu xanh nhạt. Vẫn kèm theo một tấm thiệp không

Có chữ ký nhưng chữ viết tay của anh vẫn ở đó.

Ồn Nam Tịch

Sinh nhật vui vẻ

Chúc cậu một mùa hè vui vẻ

Đây là mùa hè năm 2017.

Lấy ra một chiếc hộp khác mùa hè năm 2018, sau khi mở ra có một con robot rất nhỏ, một con lợn màu hồng rất đơn giản, có những đồng xu đặt trên đỉnh đầu con lợn.

Sinh nhật vui vẻ

Chúc cậu đẹp như hoa mùa hè

Mong mỗi ngày cậu đều bình an

Mùa hè 2019 là đèn ngủ thông minh, đèn ngủ có thể kết nối bluetooth, có thể nghe nhạc.

Ồn Nam Tịch

Sinh nhật vui vẻ

Lần này quay trở lại với lời chúc đơn giản như ban đầu.

Mùa hè năm 2020 là chiếc hộp đựng bút thông minh lấp lánh vẫn có thể kết nối bluetooth và nghe nhạc.

Ồn Nam Tịch

Chúc mừng sinh nhật

Vẫn rất đơn giản.

Mùa hè năm 2021 có một chiếc máy ảnh và một hộp ngôi sao lớn, khi mở ra bên trong có rất nhiều kẹo m út, Ôn Nam Tịch cầm lấy một cây kẹo m út lên trên đó viết sinh nhật vui vẻ, anh viết một tấm thiệp riêng nữa mà mọi lời chúc phúc anh đều có trên những giấy gói kẹo m út này.

Ôn Nam Tịch siết chặt cây kẹo m út.

Vào mùa đông năm cuối cấp ba, anh từng nói sẽ tổ chức sinh nhật cho cô vào năm sau, mà bây giờ anh lại tặng quà sinh nhật cho cô trong sáu năm liên tiếp. Chợt tỉnh táo lại nhìn quanh tìm điện thoại di động, thấy nó ở dưới chân, cô nhặt lên, dừng lại do dự vài giây rồi bấm số gọi cho Phó Diên.

Tít tít—

Âm thanh vang lên, hơn mười giây sau, anh mới bắt máy.

Điện thoại vang ra, âm thanh có phần lười biếng.

Ôn Nam Tịch đứng thẳng lên, giọng rất nhẹ nói: "Phó Diên."

Sau khi nói một tiếng, cô lặng lẽ dừng lại vài giây, cho dù có tiếp tục bị anh ghét, vẫn kiên quyết dừng cảm nói: "Lần này em sẽ nghiêm túc theo đuổi anh."

Bên kia Phó Diên cởi cúc cổ áo được nửa chừng, tựa người vào bàn, trầm mặc mấy giây: "Được."

Chương 42: C42: Chương 42

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Sau khi cúp điện thoại, Phó Diên đứng trong ánh sáng mờ mờ mấy giây, sau đó giơ tay che trán ngửa người ra sau, yết hầu cuộn hai vòng, khẽ môi hơi nhếch lên.

Vài giây sau, anh cầm điện thoại đặt lại lên bàn, cởi nút áo, tháo chuỗi hạt Phật và đồng hồ, cởi quần áo rồi vào phòng tắm.

Hôm nay anh mới từ Lệ Thành về, lái xe mấy tiếng đồng hồ, đến nơi thấy người nhà đang đợi ăn cơm. Tắm xong, tóc ướt đầm, anh lau vài lần, xắn tay áo sơ mi rộng thùng thình rồi đi xuống lầu.

Đi giúp việc đang nấu ăn trong bếp, mùi thơm ngào ngạt.

Trong phòng khách, Ngụ Viện Viện và Nhan Khả đang ngồi trên sofa trò chuyện cùng Thư Lệ, hôm nay Nhan Khả cũng mới về, cô ta luôn tỏ ra là mình rất thoải mái khi ở trong nhà họ Phó.

Nhìn thấy Phó Diên đi xuống, Nhan Khả nhìn anh. Phó Diên đi đến trước bàn rót một cốc nước, xắn tay áo lộ ra cánh tay khỏe mạnh, anh ở nhà luôn có dáng vẻ rất thoải mái, khi cầm cốc lên uống, trên cổ tay lộ ra một hình xăm.

Nhan Khả như bị sét đánh ngang tai.

Đó là gì vậy? Cô đứng dậy đi về phía Phó Diên.

Phó Diên dựa vào bàn trả lời tin nhắn, tay kia cầm một chiếc cốc, Nhan Khả có thể nhìn rõ hình xăm trên cổ tay anh.

ONNAMTICH

Ồn Nam Tịch

Nhan Khả sợ hãi, cơ thể khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt. Phó Diên ngược mắt nhìn thấy cô ta thì dừng lại một chút, hỏi: "Bạn định làm gì vậy?"

Vài giây sau anh nhìn theo tầm mắt của cô ta, biết cô ta đã thấy hình xăm trên cổ tay mình. Sau đó nhìn mọi người đang ngồi trong phòng khách, anh mở ngăn kéo lấy ra một miếng băng urgo, che hình xăm lại vì quên đeo đồng hồ và chuỗi hạt để họ không phải hỏi thêm câu hỏi nào nữa.

Nhan Khả thấp giọng, kìm nén nói: "Tại sao, Phó Diên. Tại sao?"

Bị phát hiện, Phó Diên vẫn bình thản, thả cổ tay xuống, Thư Lệ gọi, anh liền quay người giúp bung đồ ăn ra. Nhan Khả đứng đó, cảm giác như rơi xuống địa ngục, cô ta từng nghĩ năm nay sẽ tìm cơ hội để tỏ tình với anh, kế hoạch trước đây là theo đuổi anh sau khi tốt nghiệp đại học.

Sau kỳ thi tuyển sinh đại học và chuyện với Ôn Nam Tịch, Phó Diên càng trở nên thờ ơ, là kiểu người hiếm khi gặp ai trong học kỳ. Không ai ngoài Đàm Vũ Trին biết anh bận việc gì, điều duy nhất cô ta biết là anh tham gia vào một dự án ở học viện, nhưng dựa vào năng lực của mình, cô ta không thể tham gia dự án đó, chỉ biết tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Nếu Ôn Nam Tịch chơi đùa Phó Diên như vậy, sẽ dần dần bị Phó Diên ghét bỏ và lãng quên, ngay cả khi Đàm Vũ Trին nhắc đến, vẫn thường gọi Ôn Nam Tịch là: người phụ nữ họ Ôn.

Cô ta biết điều rõ điều này.

Không phải Phó Diên không hận, anh cố, cá tính của anh như vậy, là thiên chi kiêu tử, sẽ không dễ dàng vượt qua chuyện đó. Vì vậy trong những năm đại học, không có cô gái nào xuất hiện bên cạnh Phó Diên, cô biết anh rất lười, không muốn dành thời gian cho bất kỳ cô gái nào.

Lần nào cô ta cũng cảm kích Ôn Nam Tịch vì đã vô tình si đến mức khiến cho Phó Diên không có hứng thú với tình cảm nam nữ trong suốt bốn năm đại học.

Sau khi tốt nghiệp, cô ta muốn tìm cơ hội tỏ tình nhưng không nói được nên nhờ mẹ đến hỏi thăm mẹ anh, Thư Lệ lắc đầu đáp lại, có nghĩa là đến giờ Phó Diên vẫn chưa có suy nghĩ gì, cho nên cô ta chỉ có thể kìm nén mọi ý định của mình một lần nữa.

Khi đang nghĩ đến việc tìm kiếm một cơ hội khác thì Ôn Nam Tịch xuất hiện, cô ta cho rằng Ôn Nam Tịch xuất hiện sẽ phá vỡ mọi nhịp điệu nên đã cố gắng ngăn cản, nhưng Trần Phi nhất quyết muốn làm việc với Ôn Nam Tịch.

Cô ta luôn chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thấy Phó Diên thờ ơ với Ôn Nam Tịch không có biểu hiện gì đặc biệt, Nhan Khả lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến hôm đó, mẹ cô ta dặn phải chú ý. Lúc này mới ý thức được mình phải hành động nhanh chóng, dùng lời lẽ đâm vào Ôn Nam Tịch, cố gắng nhắc đến sự hèn hạ của cô, như lần này cô ta nghe nói bố mẹ Ôn Nam Tịch sắp ly hôn cô ta rất tự hào. Gia đình tan vỡ, Ôn Nam Tịch không thể nhìn nhà sung sướng được nữa, cô ta cũng dự định sẽ tỏ tình với Phó Diên trong năm nay.

Nhưng thứ cô ta nhận được là sự tuyệt vọng.

Nhưng... tại sao anh lại xăm tên Ôn Nam Tịch trên cổ tay.

Tại sao.

"Khả Khả?" Ngu Viện Viện ôm vai cô ta, gọi một tiếng.

Nhan Khả chợt tỉnh táo lại, nhìn mẹ rồi nắm lấy cánh tay bà: "Mẹ, Phó Diên... Trên cổ tay anh ấy có một hình xăm, không biết anh ấy có từ khi nào. Hình xăm của anh ấy là bính âm. Là... tên Ôn Nam Tịch."

Ngu Viện Viện sửng sốt. "Con nói gì."

Bà ta nhìn Phó Diên và Thư Lệ, Phó Diên đặt bát đĩa lên bàn, trên cổ tay có một miếng băng cầm máu, không nhìn thấy hình xăm nào, Ngu Viện Viện đứng lại và ôm chặt vai con gái mình, "Không sao, mẹ sẽ nghĩ cách. Không phải con nói rằng họ vẫn chưa tiếp xúc nhiều sao?"

Nhan Khả vẫn còn run rẩy, không trả lời. Cô ta không sợ Ôn Nam Tịch lại làm chuyện xấu xa, nhưng sợ Phó Diên không quên được.

Ngu Viện Viện nói: "Đừng hoảng sợ."

Nhan Khả lúc này gạt đầu, chỉ có thể nghe lời mẹ.

-

-

"Nam Tịch." Ôn Du thu dọn quần áo trên bàn công xong, đi vào phòng khách, nhìn thấy rất nhiều quà tặng chất thành đống trên thảm dưới chân con gái, Ôn Nam Tịch ngồi ở giữa phòng ngơ ngác. Bà ngồi trên sofa, cầm quần áo gọi cô.

Ôn Nam Tịch cảm điện thối.

Trong đầu cô hiện lên câu nói "ừ" thản nhiên vừa rồi của Phó Diên, cô đã nghĩ tới chuyện này rồi, cho dù anh có ý định quay lại trả thù cũng không thành vấn đề, cô cũng phải thử một lần. Nghe thấy mẹ gọi mình, cô ngước mắt lên.

Ồn Du nhẹ giọng hỏi: "Ai tặng nhiều quà vậy?"

Ồn Nam Tịch nghịch nghịch máy quay phim, nói: "Một người rất tốt."

Ồn Du dùng một chút, do dự nói: "Là con trai à?"

Ồn Nam Tịch gật đầu, không biết vì sao trong mắt đột nhiên có chút ươn ướt, cô lại gật đầu.Ồn Du trầm mặc mấy giây, nhìn khuôn mặt con gái, nói: "Nam Tịch, con nên trân trọng người tốt như vậy."

"Con không được để bị ảnh hưởng bởi bố con, trên đời này vẫn có những người rất thật lòng." Bản thân Ôn Du cũng có chút sợ hãi nên những năm này bà chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm lại nó. Bà mở quán ăn vặt này, có thu nhập ổn định, khi biết tin bà và chồng đã ly thân, nhiều người còn dèm pha. Nhưng trái tim của bà giờ rất yên bình, cũng né tránh mọi người.

Bà chưa bao giờ được yêu nên cảm thấy sẽ không có ai yêu mình. Đây chính là điều mà Ôn Du luôn nghĩ, đôi khi sự mặc cảm, tự ti không liên quan gì đến ngoại hình và tính cách mà là do trải nghiệm gây ra. Nhưng đó chỉ là mình bà thôi, Ôn Nam Tịch còn trẻ, không nên cảm thấy mình như một cái giếng khô, cô có thể thử mở lòng mình ra một chút. Bà cảm thấy con gái xứng đáng được yêu thương.

Ồn Nam Tịch nhìn Ôn Du, nhưng cô không biết phải kể câu chuyện như thế nào, một người tốt bụng và ngây thơ như mẹ cô có lẽ sẽ sợ hãi sau khi nghe điều này.

Ồn Nam Tịch nói: "Con sẽ cố gắng hết sức."

Kể cả khi không biết phải làm gì.

Ồn Du mỉm cười gật đầu, nhìn máy quay phim nói: "Có muốn bật chút nhạc không?"

Ồn Nam Tịch bấm máy nói, "Con không có đĩa nhạc."

Lúc này Ôn Du mới phản ứng lại, mỉm cười nói: "Đúng nhỉ, đây là máy quay phim cổ điển."

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, sau đó đứng dậy đi vào nhà, mở ngăn kéo, lấy cuốn album của Châu Kiệt Luân ra, bước ra ngoài chỗ vào rồi chỉnh thử.

Một lúc sau, giọng hát của Châu Kiệt Luân vang lên.

Ca khúc "Lùi Bước"

"Bầu trời xám xịt như thể ánh đã khúc từ khi rời xa em..."

Ôn Du sững sốt một chút, sau đó mỉm cười đặt quần áo lên sofa, vừa gấp vừa nói: "Nghe hay đấy."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng. Cô chỉ mua mỗi cuốn album này.

Bài hát "Sunny Day" nằm trong album "Diệp Huệ Mỹ", lúc trước cô không mua chỉ nghe trực tuyến.

Ngày hôm sau, Ôn Nam Tịch gọi điện cho luật sư Lâm về thỏa thuận ly hôn, bà ấy bảo cô hãy nộp đơn ly hôn càng sớm càng tốt để sau khi hoàn thành có thể yên tâm.

Ôn Nam Tịch đồng ý.

Thời tiết ở Nam An rất lạnh, Tết Nguyên đán đang đến gần, có một số khách hàng cũ đến quán ăn và biết được cuộc hôn nhân của Ôn Du cuối cùng cũng đã chấm dứt, mặc dù không biết tại sao họ ly hôn nhưng mọi người lại quan tâm đến chủ đề khác, "Ông ta hiện tại có công ty lớn như vậy, ly hôn thì chia bao nhiêu tài sản?"

Hai mẹ con nhìn nhau, Ôn Nam Tịch đang làm việc, Ôn Du dừng lại nói với khách hàng: "Tôi không cần bất kỳ tài sản nào. Chúng tôi ly thân sáu năm, mỗi quan hệ đã phải nhạt từ lâu. Công ty của ông ta phát triển sáu năm

qua không liên quan gì đến tôi."

"Cô có ngốc không? Cũng nên lấy một ít chứ." Nghe vậy, người khách lập tức lo lắng nói.

Ôn Du lắc đầu, bà không muốn. Phải cố gắng rất nhiều để ông ta đồng ý ly hôn, bà thậm chí còn không yêu cầu ông ta một điều gì.

Ôn Nam Tịch nói với vị khách kia: "Dì, dì không cần lo lắng, sau này mẹ con sẽ có tất cả, con có thể cho bà ấy."

Khách hàng nghe vậy liền nhìn Ôn Nam Tịch, lập tức khen ngợi: "Nam Tịch vẫn thật xuất sắc. Con bé đã vượt qua kỳ thi với điểm cao như vậy, bắt đầu kiếm tiền từ khi còn học đại học. Con gái tôi thì vẫn nằm ở nhà xin tiền tôi. Mỗi tháng cả một đồng chi phí sinh hoạt, đầu tháng tôi mới nhận được lương, đến giữa tháng đã tiêu hết sạch rồi."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Con gái của dì thật hạnh phúc."

"Lấy đâu ra?" khách hàng kia nói vậy nhưng trên môi lại nở nụ cười, chứng tỏ bà là người khá thoải mái về tài chính và cũng rất yêu thương chiều chuộng con gái mình.

Ôn Du có chút chua xót. Ôn Nam Tịch đã không có được gì trong bốn năm đại học. Nhưng hiện tại quán ăn vặt đã đi đúng hướng, Ôn Nam Tịch không cần tiền của bà, nhưng bà có thể tiết kiệm rất nhiều tiền để chuẩn bị cho tương lai của con gái.

Vào ngày 24 Tết.

Ôn Du và Ôn Hữu Đào đi nhận phán quyết ly hôn, ở cục dân chính, ba người im lặng chỉ làm theo quy trình, Ôn Hữu Đào về mặt lạnh lùng cầm bút, hồi lâu không ký tên. Cuộc hôn nhân này ngay từ đầu là do Ôn Du chủ động, ban đầu Ôn Du nấu đồ ăn cho Ôn Hữu Đào, đi cùng và trò chuyện với ông ta, khi đó bà không biết mối quan hệ của Ôn Hữu Đào và Ngu Viện Viện đã lan truyền khắp nơi, chỉ cố gắng hết sức bày tỏ cảm xúc.

Sự cố gắng thường sẽ luôn được đền đáp.

Ôn Hữu Đào cảm động, hai người bắt đầu hẹn hò, ông ta rất tốt với bà, những ngày lễ quan trọng thì luôn tổ chức cho bà, có thể nói là đáp ứng mọi yêu cầu, không bỏ qua điều gì.... Với một người mới yêu lần đầu, ông ta được đánh giá là rất tốt. Ôn Du nghĩ như vậy là đủ rồi, sau khi kết hôn mới phát hiện trong lòng ông ta có người khác.

Nhưng bà không còn lối thoát, lại có thai bất ngờ nên bà nghĩ có con sẽ khiến gia đình ổn định hơn.

Đáng tiếc, không ai ngờ rằng đứa trẻ chỉ @m tình trạng hôn nhân trở nên trầm trọng hơn.

Đặc biệt là khi người trong lòng ông ta cũng sinh một cô con gái, trong cùng một bệnh viện, trong phòng sinh cùng tầng, lần đầu tiên bà gặp được Ngũ Viện Viện xinh đẹp trong sáng.

Sau khi sinh con, cô ta vẫn hồng hào, xinh đẹp và rạng ngời. Nghe nói Ngũ Viện Viện từ chối cho chồng vào phòng sinh để tránh cho chồng thấy cảnh cô ta tái nhợt và xấu xí bởi cô ta luôn xinh đẹp trước mắt người khác.

Lúc này Ôn Du mới nhận ra, người phụ nữ này lợi hại đến mức nào, cũng không biết rằng đứa con gái mà người phụ nữ này sinh ra sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ quãng thời gian thanh xuân của con gái mình. Nghĩ tới đây, Ôn Du càng ký nhẩn hơn.

Bà đứng thẳng dậy, Ôn Nam Tịch nắm tay mẹ, Ôn Hữu Đào nhìn đồng hồ trước mặt, cầm chặt bút hồi lâu, lúc ấn lên trên tờ giấy ký tên, ông ta đánh rơi cây bút.

Mẫu đơn được nhân viên lấy lại.

Ông ta nhìn Ôn Du rồi nói: "Tôi sẽ sang tên ngôi nhà ở Nam An cho cô."

Ôn Du dùng một chút, lắc đầu nói: "Không cần, cảm ơn."

Ôn Hữu Đào không trả lời lại, cũng không có ép buộc.

Ông ta ở trung tâm thành phố Nam An, ban đầu có người đã mua nhà cho ông ta vì ông ta không có tiền mua nhà. Trong sáu năm qua, ông ta hầu như đều ở đó, không biết vì lý do gì mà rất ít khi trở về ngôi nhà ở Nam An.

Một lúc sau, mỗi người nhận một tờ giấy ly hôn màu đỏ. Ôn Nam Tịch cùng Ôn Du đi ra khỏi cục dân chính, Ôn Hữu Đào cầm áo khoác và giấy chứng nhận bước xuống bậc thang, lên xe rời đi.

Ôn Du nhìn bóng lưng của ông ta, mắt đỏ hoe.

Ôn Nam Tịch liếc nhìn mẹ, ôm chặt lấy cánh tay bà, khóe mắt tình cờ nhìn thấy Phó Diên mặc áo khoác đen đứng cạnh xe, bên cạnh một người phụ nữ trung niên ăn mặc rất sang trọng. Khuôn mặt của người phụ nữ giống hệt anh, anh đứng với tư thế tùy ý, hai tay rút túi quần, gật đầu.

Người phụ nữ dường như đang nói với anh điều gì đó. Một lúc sau, một người đàn ông mặc áo khoác đen đeo kính bước ra, dáng người cao lớn, đôi mày rất giống Phó Diên.

Ôn Nam Tịch đã nhìn thấy ông trong các bức ảnh. Đó là bố mẹ anh, ba người đang trò chuyện, khung cảnh khá ấm áp.

Khi Phó Diên ngược mắt nhìn về hướng này, Ôn Nam Tịch vô thức ôm chặt mẹ, đi về phía bậc thang bên kia, bỏ lại phía sau lưng. Nước mắt Ôn Du rơi xuống mu bàn tay, thì thầm: "Nam Tịch, con sẽ không còn bố nữa."

"Con không có từ lâu rồi" cô trả lời.

Ôn Du nghẹn ngào nói: "Không sao, chúng ta vẫn còn có nhau."

"Vâng," Ôn Nam Tịch thấp giọng đáp, hai mẹ con lên xe, Ôn Du cất giấy ly

hôn, xe lái đi.

Chiếc xe màu đen bên đường cũng lái đi, Phó Diên cầm vô lăng, dừng lại nhìn về phía cửa cục dân chính nhưng không thấy ai.

-

-

Trở lại quán ăn.

Ôn Nam Tịch giúp múc nước đường đưa cho khách mới tới, sau đó cô ngồi vào bàn bấm máy tính, vài giây sau lấy điện thoại ra, tìm thấy ảnh đại diện màu đen của anh.

Ôn Nam Tịch: Anh rảnh không? Chúng ta gặp nhau vào tối 29 ở ngõ Nam An.

Năm phút sau Phó Diên trả lời.

Diên: Được.

Ôn Nam Tịch hít một hơi, đặt điện thoại xuống, trong cửa hàng có nhiều người hơn, cô đứng dậy giúp đỡ, Tiểu Lê đang ôn tập, Ôn Nam Tịch trực tiếp dạy những gì gần đây cô bé không hiểu.

Ôn Nam Tịch nhận thấy kỹ năng cơ bản của cô bé khá tốt nhưng lại dễ bị phân tâm, cô vẻ thích ca hát và nhảy múa hơn, thường xuyên xem một số video vũ đạo của nhóm nhạc nữ và những thứ tương tự. Thật tiếc, Tiểu Lê có vẻ miễn cưỡng khi nói với bố mẹ rằng muốn theo học một trường nghệ thuật.

Tối 29 Tết.

Ôn Nam Tịch đi tắm trước, sau đó trang điểm nhẹ, mặc áo len sáng màu và váy mỏng, quàng khăn cổ. Nam An gần đây trời trở lạnh, ban ngày không

có nắng, về đêm sương mù càng dày đặc hơn. Chuẩn bị xong cô đi xuống lầu, Tiểu Lê đang đếm tiền lương, ngẩng đầu mắt sáng lên.

Ôn Nam Tịch mỉm môi cười, nhìn Ôn Du cùng Tiểu Lê nói: "Con đi ra ngoài."

Tiểu Lê thò đầu vào nói với Ôn Du: "Chị đi gặp một chàng trai."

Ôn Du mỉm cười ngược mắt nhìn Ôn Nam Tịch, trong mắt mang theo ý cười cùng khích lệ. Ôn Nam Tịch mỉm môi có chút xấu hổ, đưa tay lên gõ trán Tiểu Lê.

Sau đó đi ra ngoài, cô không định lái xe, đi bộ đến đó cũng tiện và không xa. Vừa bước vào ngõ Nam An, cô có cảm giác như mình trở lại là sinh viên, đi đến cuối ngõ thì thấy Phó Diên mặc áo khoác đen, hai tay đút trong túi quần, mái tóc rối che trước trán, mặt mày thánh tú, bấm điện thoại đang đợi ở đó một cách thờ ơ.

Ôn Nam Tịch tiến lên mấy bước, Phó Diên cất điện thoại, ngược mắt lên, bốn mắt nhìn nhau. Trong ngõ có ánh sáng màu cam nhàn nhạt, ánh đèn sợi đốt từ cửa hàng tiện lợi chiếu vào ánh, cũng chiếu xuống chân cô, hai người nhìn nhau vài giây.

Hình ảnh như được kéo từ hiện tại về quá khứ, nam nữ sinh mặc đồng phục nhìn nhau, khung cảnh xung quanh mờ đi, sau đó, hình ảnh lại quay về hiện tại.

Ôn Nam Tịch khôi phục tinh thần, mỉm cười bước lên bậc thang, đứng bên cạnh ánh: "Đã lâu không gặp."

Phó Diên quay đầu lại nhìn cô: "Bao lâu?"

Ôn Nam Tịch nheo mắt, cô nhìn ánh một lúc rồi hỏi: "Ánh muốn ăn gì? Em mời ánh."

"Sao cũng được." Nói xong, Ôn Nam Tịch quay mặt đi, đẩy cánh cửa trong suốt sau lưng ra, đi đến quầy mua hai đũaoden.

Phó Diên nghiêng đầu nhìn, thấy cô đang đứng trước quầy tính tiền, tóc buộc đuôi ngựa thấp, cằm tựa vào khăn quàng cổ, lông mi hơi lóe lên ở một bên sườn mặt, trong nháy mắt hình ảnh như chùng lên quá khứ, đó chính là vẻ ngoài mà anh luôn yêu thích.

Sau khi mua xong, cô đem ra hai phần và đưa một phần cho Phó Diên. Phó Diên đưa tay nhận, giữ nó trong lòng tay. Hơi nóng từ món soden nóng hổi tỏa ra, Ôn Nam Tịch đứng bên cạnh cầm lên ăn. Phó Diên cũng tùy ý cầm một cây ăn, hai người nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay, Phó Diên còn một cây nhưng không ăn, Ôn Nam Tịch nhìn nhìn, anh liền đưa cho cô.

Còn lại hai xiên.

Ôn Nam Tịch nhận lấy, cắn một miếng thịt viên, má phồng lên. Phó Diên cụp mắt xuống nhìn cô ăn.

Ăn xong, Phó Diên cầm hai chiếc hộp, đến thùng rác vứt đi, Ôn Nam Tịch lau khôe môi, xỏ ngón tay vào ống tay áo, nhìn anh nói: "Chúng ta đi dạo đi?"

Phó Diên quay lại, đút hai tay vào túi quần, ừm một tiếng. Ôn Nam Tịch bước xuống bậc thang, sóng vai cùng anh đi vào con hẻm sâu, ánh đèn trong ngõ chiếu lên bóng dáng của họ.

Ôn Nam Tịch đi tới trước mặt anh, cô bước lùi lại nhìn anh, muốn nói điều gì đó, muốn nói rằng thật ra cô vừa mới nhìn thấy món quà. Bởi cô nhận được những món quà này và không nói một lời nào với cô, vì vậy cô đã không biết chúng suốt sáu năm qua. Nhưng sợ sau khi nói xong, anh sẽ nghĩ rằng cô muốn quay lại với anh vì món quà.

Cô nên nói gì về sáu năm trước đây?

Ôn Nam Tịch chậm rãi đi ở phía sau, đôi mắt lúc cười lúc lại u sầu, Phó Diên lặng lẽ nhìn cô, trong ngõ chỉ có hai người. Đến nỗi anh có thể nghe rõ tiếng bước chân của cô.

Phó Diên nhìn cô một hồi, nói: "Ồn Nam Tịch, lại đây."

Ồn Nam Tịch dừng lại một chút, Phó Diên cũng dừng lại, hai người cách nhau mấy bước.Ồn Nam Tịch đi về phía ánh, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, đến trước mặt ánh, Phó Diên đưa tay kéo cô vào trong ngực.Ồn Nam Tịch sững sốt, ngửi được hương thơm thoang thoảng sáng khoái trên người ánh, im lặng trong giây lát rồi quàng tay qua cổ ánh.

Phó Diên ôm chặt eo cô như muốn bóp nát xương cốt, cúi đầu thấp giọng nói: "Ồn Nam Tịch."

"Theo đuổi chỗ cần thận."

Ồn Nam Tịch dừng lại mấy giây, gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Được."

Chương 43: C43: Chương 43

Ra khỏi ngõ Nam An, phía trước chính là sân vận động.

Ồn Nam Tịch giấu tay trong ống tay áo đi bên cạnh Phó Diên, hai người bước đi chậm rãi, ngang qua cầu vượt Ôn Nam Tịch chạy vụt lên đến trước mặt anh đi ngược. Phó Diên dứt hai tay vào túi quần nhìn cô đi như vậy muốn bảo cô đổi lại cô cũng không đổi.

Anh đèn neon chiếu lên khuôn mặt tai cô đỏ bừng, cô vén tóc ra sau không biết từ đâu mà trên đầu ngón tay lại có thêm một viên kẹo, Ôn Nam Tịch mở kẹo ra, cười nói: "Đây là kẹo dừa nạo không đường mẹ em mới sáng tạo ra."

Cô duỗi tay đặt nó lên môi anh. Hai người bước đi gần như ngang nhau rất chậm. Phó Diên cup mắt xuống nhìn viên kẹo, rồi nhìn đôi mày cong cong anh sáng chiếu vào người cô. Có dáng vẻ của trước đây.

Cô đưa qua đưa lại đung đưa cánh tay, Phó Diên nhìn vài giây, nắm lấy cổ tay cô kéo về phía mình cắn viên kẹo. Anh giữ chặt cổ tay cô, đầu ngón tay gần như bóp chặt lấy cổ tay cô ngậm kẹo xong anh mới buông ra.

Ồn Nam Tịch thu tay lại, giấu vào trong tay áo, nói: "Em đã giữ lời, không ngọt là không ngọt."

Viên kẹo trong miệng chỉ có mùi thơm của dừa, dù không có vị ngọt nhưng hương thơm cũng đủ gây thương nhớ. Ôn Nam Tịch cũng lấy từ trong túi ra một viên bóc ra cho vào miệng, viên kẹo phồng lên một bên má cô nhai rồi hỏi: "Không ngọt phải không?"

Đầu lưỡi Phó Diên chạm vào viên kẹo, nhai vài cái rồi ừ một tiếng. Ôn Nam

Tịch những mày mím cười, quay người lại đi bên cạnh anh.

Mấy khu dân cư ở đây cũng rất náo nhiệt, những con ngõ nhỏ ở đây không còn được gọi là ngõ Nam An nữa mà gọi là ngõ hẻm lang, rất nhỏ, so với ngõ Nam An thì trông không nghệ thuật bằng thậm chí còn ít ánh đèn hơn. Vì quá tối tăm nên có rất nhiều cặp đôi cũng trò chuyện dưới ánh đèn đường trong ngõ.

Bất giác hai người đi đến gần quán ăn vặt của Ôn Du ở đầu ngõ.

Quán ăn vặt tươi mát đông đúc người ra vào. Ôn Nam Tịch dừng lại, nhìn cửa hàng, nói: "Mẹ em mở đây."

Phó Diên nhìn theo ánh mắt của cô, ngược nhìn biển hiệu "Tiệm ăn vặt Ôn Du".

Anh nhìn khuôn mặt cô rồi nói: "Em từng nói tay nghề của mẹ em rất giỏi."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, thì ra anh vẫn còn nhớ. Ôn Nam Tịch không dám nhìn anh nhiều, hướng mắt về phía ánh đèn neon bên đường. Gió thổi mạnh làm tóc rối, cô giơ tay kéo khăn lại nhìn anh như muốn hỏi anh có lạnh không.

Phó Diên cởi áo khoác, tùy ý khoác lên vai cô. Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch, đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy tay áo thun của anh. Phó Diên đút một tay vào túi quần, cúi đầu nhìn đầu ngón tay cô, giọng nói thanh thanh: "Vào đi, bên ngoài lạnh."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh: "Anh phải đi sao?"

Phó Diên rũ mắt nhìn cô: "Nếu không, em muốn làm gì nữa?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu. Cô không biết, chỉ là muốn theo đuổi anh chỉ có thể tự mò mẫm, từ trong tay áo lấy ra mấy viên kẹo rồi nói: "Đưa tay đây."

Phó Diên dừng lại xòe bàn tay ra, Ôn Nam Tịch đặt viên kẹo vào lòng bàn tay to lớn, anh siết chặt ngón tay giấu viên kẹo vào lòng bàn tay.

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Ngủ ngon, Phó Diên."

"Ngủ ngon."

-

-

Ôn Nam Tịch kéo áo khoác xuống đưa tới trong lòng anh, sau đó xoay người đi về phía quán ăn vặt. Phó Diên nắm lấy áo khoác cô vừa đưa, nhìn cô đi về phía quán. Sau đó anh mặc áo khoác vào kéo khóa lên, cổ áo thoáng thoảng mùi hương của cô, anh nhét kẹo vào túi rồi đi về phía ngõ Nam An xe của anh đậu ở chỗ đó.

Một lúc sau, chiếc ô tô màu đen rời khỏi cửa nhà Ôn Nam Tịch từng ở, cũng đi ngang qua thùng rác. Đứng ở cửa một lúc, Ôn Nam Tịch nhìn theo bóng lưng anh đi về phía ngõ Nam An sau đó xoay người đi vào trong.

Trong cửa hàng, Ôn Du và Tiểu Lê đang thu dọn bàn.

Ôn Nam Tịch cởi khăn quàng cổ ra, Tiểu Lê nhìn cô: "Chị Nam Tịch, mặt chị đỏ quá."

Ôn Nam Tịch cảm thấy mặt mình khá nóng.

Cô đưa tay sờ sờ, sau đó nhìn về phía mẹ, Ôn Du gật đầu cười nói: "Như vậy mới xinh đẹp."

Bên ngoài rất lạnh, Ôn Nam Tịch cầm ly sữa Ôn Du đưa tới rồi uống một ngụm, thuận tay lấy giẻ lau trong tay Tiểu Lê nói: "Trời lạnh, em về nghỉ ngơi sớm đi, để chị dọn chỗ."

Tiểu Lê né tránh: "Đừng tránh việc của em."

Sau đó cô bé lau một cách chậm rãi. Ôn Nam Tịch hết cách, đành mặc kệ cô bé. Uống sữa xong cô bung mì hoàn hồn ra chỗ khách, bận rộn một lúc cũng đã tới 10 giờ rồi.

Ôn Du tính toán xong, bảo Tiểu Lê nhanh chóng trở về. Tiểu Lê thu dọn bài thì, nói hiều rồi sau đó xách cặp đi về phía con ngõ nhỏ phía sau. Gia đình cô bé sống trong ở mặt sau con ngõ đó.

Sau khi cô bé rời đi Ôn Nam Tịch kéo cửa cuốn của quán ăn vặt xuống. Ngày mai ăn tết, đóng cửa một ngày.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nam Tịch cùng Ôn Du đi chợ mua đồ. Sau khi mua sắm xong, hai mẹ con chuẩn bị bữa cơm tất niên vào buổi tối. Họ đã sống như vậy sáu năm nay, lúc không mở cửa hàng thì chuẩn bị trên tầng, khi mở bán hàng sẽ chuẩn bị ở trong quán, cửa cuốn không mở nhưng bên trong đèn vẫn sáng.

Công việc của Ôn Nam Tịch chỉ thôi thoảng cô mới phải xử lý, vậy nên càng có nhiều thời gian chuẩn bị cùng mẹ. Ôn Du làm sủi cảo, nguyên liệu đều là tự làm bao gồm cả vỏ bánh sủi cảo, làm xong có hai hộp lớn, buổi chiều Nguyên Thu mang một con vịt tới, tươi cười trao đổi rất nhiều món ngon.

Ôn Nam Tịch mỉm cười tiễn cô ấy ra cửa: "Lần sau đừng tới."

"Còn tới." Nguyên Thu ôm chặt hai tay, cười đến không nhìn thấy mắt, cô đến gần Ôn Nam Tịch nói: "Chúc mừng cậu và dì, dì đã được tự do, cũng có thể suy nghĩ đến tuổi xuân thứ hai."

Ôn Nam Tịch nhìn Ôn Du đang bận rộn, cô mỉm cười, không đáp lại.

Nguyên Thu cũng biết sẽ rất khó để Ôn Du tìm ai đó, cô nói: "Tối nay nhớ gửi cho mình một phong bao lì xì đỏ."

Ôn Nam Tịch nhìn cô, nói: "Cậu thật không biết xấu hổ."

Nguyên Thu cười khúc khích, xách đồ ăn đi về phía ngõ Nam An. Ôn Nam Tịch lại kéo cửa cuốn xuống.

Gần bảy giờ, bật TV lên, bữa tối đón giao thừa của hai mẹ con sắp bắt đầu, không ngờ cửa cuốn được kéo ra, Tiểu Lê cúi người chạy vào, tóc đuôi ngựa tung tăng nói: "Cháu tới vừa đúng lúc."

Sau đó đi vào lấy bát đũa rồi trực tiếp ngồi xuống. Ôn Nam Tịch và Ôn Du nhìn nhau, cũng không hỏi vì sao Tết mà cô bé lại không ở nhà, ba người vây quanh bàn ăn.

Gala Lễ hội mùa xuân bắt đầu chiếu trên TV. Bữa cơm tất niên của ba người cũng chính thức bắt đầu, họ vừa trò chuyện vừa dùng bữa, Tiểu Lê ăn rất ngon lành lông mày như hình lưỡi liềm, Ôn Nam Tịch mỉm cười gấp đồ ăn cho cô bé. Ôn Du đưa cho mỗi người một phong bao lì xì màu đỏ.

Tiểu Lê nhận lấy gói cảm ơn, Ôn Nam Tịch cũng nhận lấy. Cô và mẹ uống hai ly rượu hoa đào, rượu này do Ôn Du tự ủ, nồng độ cồn thấp vừa vặn với Ôn Nam Tịch. Ôn Du biết con gái không uống được nhiều nên cố ý nghiên cứu cách làm.

Cơm nước xong Tiểu Lê trở về nhà.

Tiết trời lạnh gió gào thét ở tầng dưới, Ôn Nam Tịch và Ôn Du lên tầng bật TV lên, hai mẹ con ngồi trên ghế sofa, một người vừa xem TV vừa tính số. Ôn Nam Tịch khoan khoái chân mở máy tính, gõ chữ và xử lý một số việc. Điện thoại di động của cô kêu lên, mọi người trong nhóm chat chung đang gửi lời chúc phúc, có người đã tag Phó Diên bắt ảnh phát phong bao lì xì.

Đàm Vũ Trinh trả lời: Cậu ta đang tiếp khách, tối nay ở nhà có rất nhiều người, đừng gọi cậu ta.

Đàm Vũ Trinh: Tôi sẽ thay cậu ta gửi một ít.

Vì vậy, mấy phong bao lì xì cỡ vừa liên tiếp được phát ra, mọi người vội vàng nhận hết, Ôn Nam Tịch thậm chí còn chưa kịp bám vào thì đã chẳng còn lại gì. Cô chỉ đơn giản là không tham gia.

Cô nhìn một lúc bám vào ảnh đại diện màu đen, vòng bạn bè của anh trông không, không có gì được đăng tải lên.

Gần 0h, pháo hoa tràn ngập bầu trời bên ngoài. Ôn Nam Tịch tắm rửa xong đi đến bên cửa sổ nhìn bầu trời tuyệt đẹp bên ngoài, cô cầm điện thoại lên bám vào ảnh đại diện của Phó Diên gửi cho anh lời chúc mừng năm mới.

Ôn Nam Tịch: Năm mới vui vẻ.

Ôn Nam Tịch: (lì xì đỏ)

Một chiếc phong bao màu đỏ 188, rất có ý tứ. Khoảng năm phút sau, anh trả lời.

Diên: Năm mới vui vẻ.

Diên: (lì xì đỏ)

Ôn Nam Tịch nghĩ chỉ là một, hai trăm, cũng giống như cô, tặng một chút lộc để khai xuân.

5200

5200.

Ôn Nam Tịch sững sốt, soạn tin.

Ôn Nam Tịch: Phong bao lớn quá, em sẽ trả lại cho anh.

Diên: Tôi nay uống nhiều, gõ thêm số 0 vào, nhưng không trả lại được, lì xì thì trả lại cái gì.

Ôn Nam Tịch: Anh uống bao nhiêu rượu vậy?

Diên: Máy loại giống nhau.

Ôn Nam Tịch: Anh đã uống thuốc giải rượu chưa?

Diên: Dì đang nấu.

Ôn Nam Tịch: Ừm.

Bên ngoài lại bắn pháo hoa, Ôn Nam Tịch nhìn qua bị cảnh đẹp bên ngoài chóiáng ngợp, cô gửi tin nhắn cho anh.

Ôn Nam Tịch: Anh có xem pháo hoa không?

Diên: Đang xem.

Ôn Nam Tịch: Vậy chúng ta đang xem pháo hoa trên cùng một bầu trời.

Diên: Ừm.

Mà sáu năm trước, họ cũng cùng nhau xem pháo hoa, trong lần xem pháo hoa đó, anh đã giữ cô trong lòng, cúi đầu uống cốc trà sữa cô đưa cho anh.

Chương 44: C44: Chương 44

Pháo hoa bắn cả đêm, dù cửa sổ đóng kín nhưng vẫn ngửi thấy được mùi khói thuốc súng. Tối nay Ôn Nam Tịch ngủ không ngon, liên tục tỉnh giấc, khi tỉnh lại vẫn thấy bầu trời lấp lánh ánh pháo bên ngoài, cô lẳng lặng mà nằm xuống, nhìn một lúc rồi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy lần nữa toàn thân ướt đẫm mồ hôi chần ché kín người. Cô lấy điện thoại ra xem đã khoảng sáu giờ sáng, sắc trời xám xịt, thông báo tin nhắn điện thoại vang lên rất nhiều.

Những chiếc bao lì xì màu đỏ cô gửi cho Chu Nhuận Vi và Nguyên Thu tới qua đã bị lấy sạch, Chu Nhuận Vi mắng người crush kia của mình trong nhóm ba người, kể rằng đêm qua crush của cô ấy đã công khai bạn gái trên vòng bạn bè.

Nguyên Thu hỏi: "Cậu còn chưa quên sao?"

Chu Nhuận Vi: Quên rồi, tớ chỉ tức giận thôi.

Nguyên Thu: Chắc chắc, vẫn còn tức giận thì sao tỉnh là quên được, người crush kia của cậu không được đâu.

Chu Nhuận Vi: Ngày mai tớ sẽ đi xem mắt.

Nguyên Thu: Đừng xúc động...

Hai người trò chuyện rất nhiều, Ôn Nam Tịch xem qua một lượt rồi mới đặt điện thoại xuống. Cô rời giường, lau cổ, vừa mở cửa sổ ra thì thấy mặt đất

bên ngoài đầy vỏ pháo màu đỏ, đem qua cửa hàng bên cạnh đốt hai dây pháo rất dài. Xe buýt đi ngang qua cửa tiệm, là xe buýt số 328. Điểm cuối là khu biệt thự Vân Thượng.

Ôn Nam Tịch nhìn mấy giây, sau đó xoay người, cầm một bộ quần áo mới ở nhà đi tắm, dưới tầng truyền đến tiếng Ôn Du đang nấu bánh trôi. Sau khi tắm xong, Ôn Nam Tịch lau tóc đi ra, lấy một chiếc áo khoác lông, khăn quàng cổ và váy dài mặc vào, sau đó trang điểm nhẹ, rồi cầm điện thoại xuống tầng.

Sáng nay Ôn Du phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ôn Nam Tịch vào phòng bếp nấu bánh trôi.

Ôn Du đứng ở bên cạnh nhìn, bà cười nói: "Con muốn ăn bánh trôi à?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười lắc đầu, cô làm mì trộn, sau đó làm hai ly sữa đậu nành, một không đường, một có đường, hấp một nồi sủi cào. Sau đó lấy hộp giữ nhiệt đóng lại.

Bấy giờ Ôn Du mới hiểu, bà nhẹ nhàng cười nói: "Có muốn ăn thêm ít bánh trôi không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu nói: "Không cần đâu ạ, vậy là đủ rồi."

Cũng chưa chắc sẽ gặp được nhau.

Cô cầm chiếc bình giữ nhiệt và hai cốc sữa đậu nành bước ra ngoài, dù cả đêm có khởi thuốc súng nhưng không khí bên ngoài buổi sáng vẫn trong lành, cô cảm giác lạnh lạnh.

Ôn Nam Tịch đi bộ đến trạm xe buýt, vừa đợi một lát xe buýt 328 đã tới. Ôn Nam Tịch quẹt thẻ, đi đến hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống. Sáng sớm, trên xe buýt này không có nhiều người, lắc lư, hết đi rồi lại dừng chỗ đến khi đến trạm Vân Thượng.

Trạm Vân Thượng gần như vắng tanh. Vừa ngồi xuống ghế ở trạm xe, Ôn Nam Tịch lấy điện thoại di động ra, bấm vào ảnh đại diện của Phó Diên. Ôn Nam Tịch chụp ảnh, bình giữ nhiệt trong tay cô và trạm xe Vân Thượng gửi cho anh.

Ôn Nam Tịch: Muốn ăn không?

Rồi cô cầm điện thoại nhìn khung cảnh yên tĩnh ở đây, đôi điện là sân golf. Điện thoại vang lên tít tít hai tiếng, ảnh đại diện đen gửi tin nhắn.

||||| Truyện đề cử: Đình Cấp Tông Sư |||||

Diên: Em đang ở Vân Thượng?

Ôn Nam Tịch: Ừm.

Diên: Được.

Mười phút sau, một bóng người cao lớn từ bên kia chạy tới, anh mặc áo khoác thể thao màu đen, xắn tay áo, lộ ra đường cong cánh tay rắn chắc. Cầm điện thoại trên tay, một chân bước lên trạm xe buýt, đứng đó nhìn cô.

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên, nhìn anh, khẽ mỉm cười: "Năm mới tốt lành."

"Năm mới tốt lành." Anh đi về phía cô ngồi xuống bên cạnh, trên người mang theo mùi thơm thanh mát, Ôn Nam Tịch nghiêng người đưa sữa đậu nành qua nhìn vào mắt anh hỏi: "Đầu có còn đau không?"

Phó Diên nhận lấy sữa đậu nành, cầm trong tay, nhìn cô nói: "Uống canh giải rượu xong là không có cảm giác gì nữa."

Ôn Nam Tịch gạt đầu, thấy miếng băng urgo trên cổ tay anh liền dừng lại.

"Anh bị thương à?"

Cô đưa tay lên đỉnh chạm vào.

Phó Diên thấy cô vừa đỉnh chạm vào liền né tránh, giọng của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: "Không sao, không cần thận trọng phải."

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau khoảng cách rất gần. Ôn Nam Tịch không tự chủ mà nghĩ tới nụ hôn lần đó. Dù uống say nhưng cảm thấy mình vẫn nhớ rõ, vành tai của cô hơi ửng đỏ. Cô quay mặt đi, Phó Diên cụp mắt xuống nhìn khuôn mặt cô, Ôn Nam Tịch lại chạm vào cốc sữa đậu nành còn lại, ngồi thẳng người uống một ngụm. Phó Diên cũng uống một ngụm sữa đậu nành, yết hầu của anh khẽ chuyển động.

Chương 45: C45: Chương 45

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"Còn có cái này." Ôn Nam Tịch nghiêng người, cầm bình giữ nhiệt qua mở nắp bên trong là sủi cảo, mỗi cái đều trong suốt như pha lê, Phó Diên nghiêng đầu nhìn, chạm phải ánh mắt của cô: "Em làm?"

Ôn Nam Tịch cầm một đôi đũa đưa cho anh, nói: "Em và mẹ làm."

Phó Diên cầm đũa gấp một chiếc, sủi cảo nhân tôm và hạt dẻ, anh nhìn cô một cái đưa đến bên môi cô. Tim Ôn Nam Tịch như nháy dưng, há miệng cắn một miếng. Lúc này Phó Diên mới gấp cái thứ hai cho vào miệng, hai người im lặng nhai bánh.

Ôn Nam Tịch nhìn khuôn mặt thanh tú của anh hỏi tiếp: "Có ngon không?"

Phó Diên ừ một tiếng.

Ăn xong tầng sủi cảo đầu tiên có bốn cái, phía dưới là mì trộn kèm dưa chua, hai người lại chia nhau ăn. Tầng cuối cùng là bánh trôi và một ít nước dùng, không nhiều, mỗi người bốn viên nhỏ. Ôn Nam Tịch ăn hai viên đã cảm thấy hơi no, hai viên còn lại để Phó Diên ăn giúp.

Phó Diên uống một ngụm sữa đậu nành, nuốt mấy viên bánh trôi. Ôn Nam Tịch thu dọn bình giữ nhiệt.

Ở trạm Vân Thượng, khoảng chín giờ, có một nhóm học sinh vui đùa ãm ã chõ xe buýt, có người thì mặc quần áo của mình, nhưng cũng có vài người tuy ý mặc đồng phục của trường cấp ba số 1, cả nhóm đứng tụ tập một chỗ, họ thấy hai anh chị ngồi trên băng ghế, đặc biệt là cả hai đều rất đẹp. Đám trẻ liếc nhìn thêm vài lần nữa.

Ồn Nam Tịch nhìn bọn họ khẽ mỉm cười, tựa như nhìn thấy chính mình khi còn là học sinh, vô thức nhìn về phía Phó Diên thì thấy anh đang nhìn mình.Ồn Nam Tịch nghĩ thầm hẳn là anh cũng nhớ tới quá khứ, tim cô thắt lại.

Các học sinh bắt chuyến xe buýt xong rồi rời đi, cửa sau của xe 328 mở ra. Trên xe gần như không có ai,Ồn Nam Tịch cầm bình giữ nhiệt nói với anh: "Mời anh ăn sáng xong rồi, em đi trước đây."

Phó Diên ngồi đó, anh gật gật đầu.

Ồn Nam Tịch nhìn tư thế lưng nhác của anh vài giây, sau đó xoay người đi về phía chiếc xe buýt đang đỗ, đi lên đến hàng ghế sau tìm một chỗ ngồi xuống.

Phó Diên đứng dậy, hai tay rút túi áo khoác, nhìn người con gái đã yên vị trên xe buýt đang cúi đầu cầm bình giữ nhiệt. Anh dừng lại một chút, bước một bước dài rồi cũng lên xe, lúc này ngoài tài xế ra trên xe chỉ có hai người.Ồn Nam Tịch lau sạch gạo nếp dính dính trên nắp bình, vừa ngẩng đầu đã thấy Phó Diên đi về phía này. TimỒn Nam Tịch đập thình thịch.

Phó Diên nhấc chân bước lên bậc thang, thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô nói: "Về nhà bây giờ thì chán quá, đi mua đồ."

Ồn Nam Tịch hỏi: "Anh muốn đi mua ở đâu?"

Phó Diên dựa lưng vào ghế, tay cầm điện thoại, giọng lưng biếng nói: "Cứ xem đã, đi đâu cũng được."

Ồn Nam Tịch ồ một tiếng.

Xe khởi động, bóng cây ngã về phía sau, xe buýt lắc lư hai người nhẹ nhàng cọ tay với nhau như thể quay lại buổi tối của sáu năm về trước, họ đang ngồi cạnh nhau trên cùng một chuyến xe buýt. Trong xe cũng có rất ít người, cô đang giải đề, anh thì giảng cho cô, khoảnh khắc đó chợt thoáng qua. Những gì còn đọng lại trong ký ức đã khắc sâu vào lòng.

Ôn Nam Tịch nắm chặt bình giữ nhiệt trong tay.

Rất nhanh xe buýt đã đến ga hành lang, quán ăn vặt Ôn Du đã có khách, Ôn Nam Tịch cầm bình giữ nhiệt, đứng dậy nhìn anh: "Em xuống đây, anh muốn mua đồ gì? Có muốn xuống cùng nhau không?"

Phó Diên ngược mắt nhìn cô nói: "Không xuống, tôi ngồi thêm mấy trạm nữa."

Điện thoại di động reo lên, đó là tin nhắn trong nhà hỏi anh đang ở đâu. Anh liếc nhìn nó rồi ấn tắt.

Ôn Nam Tịch gạt đầu, anh nghiêng người để cho cô đi ra, Ôn Nam Tịch xuống bậc thang, nói với anh: "Tạm biệt."

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch đi xuống bậc thang, ở trạm hành lang lại có người lên xe buýt, cuối cùng thì xe buýt cũng không còn vắng người nữa. Ôn Nam Tịch đi vào trong quán, quay đầu nhìn lại.

Xe buýt khởi động.

Phó Diên cúi đầu ấn điện thoại, sườn mặt thanh tú hấp dẫn lòng người.

Có một cô gái đang đứng bên cạnh anh, ý đồ muốn ngồi vào chỗ vừa này. Ôn Nam Tịch nhìn cô gái, sững sờ một lát rồi mới thu hồi tầm mắt.

Ôn Du đang nhận thực đơn của khách, nhìn cô: "Nam Tịch?"

Ôn Nam Tịch nhìn về phía mẹ mỉm cười, cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng bếp rửa sạch rồi đi ra phụ giúp. Trong quán không có nhiều khách, Ôn Du đang đứng ở cửa nói chuyện với một người đàn ông trông giống như tài xế, Ôn Nam Tịch thu dọn bát đĩa khách để lại, nhìn về phía cửa, Ôn Du nói xong liền quay người trở về.

Mẹ và con gái nhìn nhau.

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Ông ấy là ai vậy ạ?"

Ôn Du dừng một chút, nói: "Người lái xe của vị khách lần trước."

Ôn Nam Tịch nghĩ tới người đàn ông mặc vest, đi giày da, gật đầu: "Ông ấy nói gì ạ?"

"Không nói gì cả, chỉ là khen đồ ăn mẹ làm rất ngon, vài ngày nữa người đó có thể sẽ đặt một đơn hàng lớn hơn." Ôn Du nói rồi đi đến quầy thu ngân để lấy tiền.

Ôn Nam Tịch hỏi: "Ngày mấy ah?"

Ôn Du cười nhìn cô: "Tết Nguyên Tiêu, mẹ đoán là lúc đó con đã về Lê Thành rồi."

Đúng thật.

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Mẹ đừng tự tạo áp lực cho bản thân."

Ôn Du ừ một tiếng, đóng ngăn thu tiền lại, khách đã rời đi hết, bà nhẹ nhàng hỏi: "Sáng nay ăn sáng ngon miệng chú?"

Ôn Nam Tịch dừng lại, cô ừm một tiếng.

"Ngon lắm ạ."

Sau đó, cô lên tầng lấy máy tính xuống xử lý một số công việc. Ôn Du khẽ mỉm cười, nhìn con gái bận rộn bà chân thành hy vọng cô có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Chương 46: C46: Chương 46

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trần

—

Ồn Nam Tịch mở điện thoại ra.

Tin nhắn rất nhiều giống như bông tuyết, Trần Phi đang dẫn đầu cuộc nói chuyện phiếm trong nhóm chat Diên Tục, đại ý là muốn nói Tết năm chán ngoại trừ việc đi thăm họ hàng thì cũng vẫn là đi thăm họ hàng. Bị người ta xem như con kén.

Ồn Nam Tịch khẽ cười. Nguyên Thu gửi cho cô một tin nhắn WeChat, cô bấm mở.

Nguyên Thu: Lớp trưởng liên hệ với tớ, nói rằng hai ngày tới sẽ có buổi họp lớp, Nhân Khả chủ trì, cậu có đi không?

Ồn Nam Tịch dừng lại, từ chối: Tớ không đi.

Nguyên Thu ừ một tiếng: Tớ cũng không muốn đi, đây là sân chơi của cô ta.

Họ học chung một lớp suốt ba năm cấp ba, đối với hai người họ, về cơ bản quãng thời gian đó không có gì là vui vẻ cả, sau đó thì cũng không có liên lạc gì với những người bạn cùng lớp. Nhưng câu nói ngàn năm đứng hạng hai thì thính thòang vẫn xuất hiện.

Nguyên Thu hỏi lại: Đúng rồi, cậu và crush thế nào rồi?

Ôn Nam Tịch sững sốt. Crush? Sau đó, cô mới phản ứng lại, đó chính là Phó Diên.

Ôn Nam Tịch trả lời: Vẫn đang nỗ lực.

Nguyên Thu cười khúc khích: Chờ tin tốt của cậu.

Ôn Nam Tịch: Được.

Kỳ nghỉ kéo dài đến mừng 7 âm lịch, có người lục tục trở về Lê Thành vào ngày 5 và 6 âm lịch. Ôn Nam Tịch từ miệng đám người Đàm Vũ Trinh mới biết được mấy ngày nay Phó Diên đi thăm họ hàng, sáng mừng một Tết sau khi trở về Vân Thượng lập tức lên xe gia đình đi tới thành phố bên cạnh.

Ôn Nam Tịch đang thu dọn hành lý, cầm di động lên bấm vào ảnh đại diện màu đen.

Ôn Nam Tịch: Khi nào anh về Lê Thành? Tự lái xe à?

Diên: Mừng sáu.

Ôn Nam Tịch: Đi cùng nhau nhé?

Diên: Được.

Ôn Nam Tịch thở phào một hơi đặt điện thoại xuống, cất quần áo vào vali, Ôn Du đi lên giúp, bà nhìn một loạt món quà, hỏi: "Con có muốn mang theo một ít không?"

Ôn Nam Tịch nhìn theo tầm mắt của Ôn Du, thấy trên đó có ghi ngày tháng quà sinh nhật, lắc đầu nói: "Mẹ cứ để ở nhà trước đi, chờ đến cuối năm này, chúng ta mua nhà ở chỗ này."

Ôn Du nghe vậy, nói: "Nhưng tiền của chúng ta..."

Ôn Nam Tịch nhìn bà nói: "Con sẽ bỏ ra."

Ôn Du mím môi: "Mẹ có tiền, nhưng không muốn dùng để mua nhà, chỉ muốn để lại cho con làm cửa hồi môn sau này."

Ôn Nam Tịch hơi mím cười nói: "Trước tiên phải có một cái nhà, sau đó lại nghĩ đến chuyện khác. Những món quà này cần có một cái tổ ấm thuộc về chúng ta."

Ôn Du dừng lại một chút, gật gật đầu, bà tôn trọng ý kiến của con gái.

Sáng sớm mừng sáu Tết, trời vừa hửng sáng, Ôn Nam Tịch xách hành lý xuống tầng, vào bếp chuẩn bị bữa sáng, Ôn Du đã làm sandwich. Ôn Nam Tịch lấy dụng cụ ra pha cà phê thủ công, để đề phòng cô pha ba ly. Sau đó cắt hoa quả, cho vào hộp đựng hoa quả kín. Sau đó cô cắt sandwich, cho vào hộp kín rồi đóng gói.

Ôn Du đứng ở bên cạnh quan sát, biết cô đang chuẩn bị không chỉ cho một người, bà cười nói: "Lái xe chậm một chút."

"Vâng, nếu có chuyện gì mẹ nhớ gọi cho con." Ôn Nam Tịch ôm lấy bà, Ôn Du ôm lại cô, "Đừng lo lắng, khi lái xe nhất định phải chú ý an toàn, lái xe chậm thôi, không cần chen lấn với người khác."

Tiểu Lê đứng ở cửa bếp, giũ giẻ lau nói: "Chị đừng lo, em sẽ chăm sóc dì Ôn."

Ôn Nam Tịch buông Ôn Du ra, cười nhìn Tiểu Lê, nói: "Vậy làm phiền em rồi."

Tiểu Lê gật đầu.

Sau đó Ôn Du giúp Ôn Nam Tịch xách đồ ăn ra ngoài, Ôn Nam Tịch cho vali vào cốp xe, sau đó để mọi thứ lên ghế phụ rồi điều chỉnh xe.

Nguyên Thu đã gửi cho cô một tin nhắn, dặn cô chú ý an toàn. Nguyên Thu phải cùng bố mẹ đến thăm mộ bà nội, phải mất hai ngày mới đi được. Vào năm học cuối cấp, bà của Nguyên Thu qua đời vào đúng ngày mừng 6 âm lịch. Cho nên hàng năm, con cháu sẽ về thăm bà nội vào ngày mừng 6. Năm ngoài Ôn Nam Tịch xin nghỉ phép đến mừng 10 Tết để đến thăm bà nội, nhưng riêng năm nay cô không có cách nào khác.

Cô nói với Nguyên Thu: Thấy tớ gửi lời vấn an tới bà nội nhé.

Nguyên Thu: Được.

Sau đó, Ôn Nam Tịch ngồi vào ghế lái, nói với Ôn Du và Tiểu Lê: "Con đi đây."

Ôn Du và Tiểu Lê gật đầu nhìn theo cô, Ôn Nam Tịch lái xe tới chân cầu vượt, từ đó đi lên đường quốc lộ, quay xe lại, lái xe về phía ngã tư đường cao tốc.

Khi xe của cô đến.

Một chiếc ô tô màu đen cũng chậm rãi lái tới trạm thu phí, hai chiếc xe cách nhau bởi một trạm thu phí. Ôn Nam Tịch nhìn về phía đó, Phó Diên quay đầu lại nhìn cô, hai ánh mắt giao nhau giữa không trung. Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười, Phó Diên hơi cong khóe môi lên, đôi bàn tay thon dài xoay vô lăng, Đàm Vũ Trinh, người ngồi ở ghế phụ, nhướng mày.

"Hai người hẹn trước à?"

Giọng của Phó Diên rất nhẹ: "Ừ."

Xe chạy tới trạm thu phí, Đàm Vũ Trinh ngả người ra sau, nhìn chiếc xe màu trắng lao ra nhanh hơn Phó Diên một chút. Ôn Nam Tịch cũng nhìn thấy Đàm Vũ Trinh ở bên cạnh Phó Diên, nhìn ly cà phê trên ghế phụ cảm thấy may mắn vì đã chuẩn bị thêm một phần.

Xe đen chạy không nhanh, vẫn luôn bám sau xe trắng trên cùng một con đường. Thình thảng có một chiếc ô tô lao tới. Phó Diên nhún gáy, kẻ sát chiếc xe màu trắng, không để chiếc xe màu trắng rời khỏi tầm mắt của mình.

Rất nhanh đã lên đến đường cao tốc.

Mặt trời dần dần mọc lên từ phía Đông, chiếu xuống đường cao tốc, Ôn Nam Tịch vẫn đang tập trung lái xe, vì cô ngủ muộn rồi lại dậy sớm nên khó tránh khỏi việc ngáp ngắn ngáp dài.

Chợt thấy khu dịch vụ ở cách đó không xa. Ôn Nam Tịch nháy đèn tín hiệu, ra hiệu cho chiếc xe màu đen phía sau lái xe về phía khu dịch vụ. Chiếc xe màu đen hơi rẽ hướng đuổi theo.

Ôn Nam Tịch đỗ xe ở bãi đỗ xe trong khu dịch vụ, chiếc xe màu đen cũng chậm rãi lái tới, đậu bên cạnh xe của cô, Ôn Nam Tịch tháo dây an toàn, duỗi vai một chút rồi cầm theo cà phê, mở cửa xe.

Phó Diên đứng bên cạnh xe. Đàm Vũ Trinh cũng đứng dậy đối mặt với cô, Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười. Đàm Vũ Trinh nhẹ nhàng mào. Ôn Nam Tịch cầm cà phê đưa cho anh một ly.

Đàm Vũ Trinh: "Ồ, cảm ơn."

Anh nhận lấy, Ôn Nam Tịch đi tới chỗ Phó Diên đưa cà phê cho anh, Phó Diên nhận lấy liếc nhìn chiếc ly trong tay Đàm Vũ Trinh, sau đó anh mở nắp uống một ngụm rồi nhìn cô. Buổi sáng Ôn Nam Tịch đã thoa chút kem nền và thoa son dưỡng hồng hồng, nhưng có lẽ do thức khuya nên da trông hơi nhợt nhạt.

Phó Diên cầm cốc cà phê: "Tôi qua đây giờ em đi ngủ?"

Ôn Nam Tịch nhìn vào mắt anh, nói: "Em với mẹ nói chuyện đến khuya."

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch uống cà phê đứng đối diện với anh, hôm nay anh mặc áo khoác đen, xắn tay áo, đeo chuỗi hạt Phật và đồng hồ, Ôn Nam Tịch nhìn cổ

tay, ngược nhìn khuôn mặt của anh: "Vết thương của anh lành rồi à?"

Khóe môi Phó Diên nhếch lên: "Vết thương nhỏ thôi."

Đàm Vũ Trinh đang khoanh tay uống cà phê ở đó, nghe vậy thì chặc chặc lưỡi lắc đầu.

Sau khi Ôn Nam Tịch uống mấy ngụm cà phê quay người đi về phía xe, mở cửa xe lấy hoa quả và bánh mì kẹp ra, sau đó quay lại đặt những thứ này lên trước xe, cô kéo tay áo của Phó Diên, "Giúp em mở nó ra đi."

Phó Diên bước tới, mở bằng một tay.

Cổ áo khoác của anh không được kéo lên hết mà hơi hé mở, để lộ chiếc áo phông trắng bên trong và yết hầu sắc bén. Trái cây và bánh mì kẹp được bày biện đẹp mắt, dưới ánh nắng càng thêm phần hấp dẫn, ngay cả Đàm Vũ Trinh cũng nhìn chằm chằm vào. Ôn Nam Tịch lấy ra mấy cái đĩa nhỏ, đưa cho Đàm Vũ Trinh một cái, đưa cho Phó Diên một cái, nói: "Ăn một ít đi."

Đàm Vũ Trinh cầm đĩa nhìn Phó Diên: "Vậy tôi không khách sáo nữa."

Phó Diên không nói gì, cầm một miếng sandwich ăn trước. Ôn Nam Tịch cắt một miếng dưa hấu, trong chốc lát ba người đã ăn xong trái cây và sandwich. Ôn Nam Tịch đóng hộp lại cho vào túi, định cầm đi rửa cũng muốn đi vệ sinh.

Phó Diên thấy thế, cầm túi xách của cô nói: "Em đi vệ sinh đi, để tôi rửa."

Ôn Nam Tịch nhìn anh ừ một tiếng, phòng vệ sinh không có chỗ rửa, cô đi vào phòng vệ sinh. Phó Diên xách túi đi đến nơi rửa bát đĩa, mở nước, ánh nắng chiếu lên lông mày anh, Đàm Vũ Trinh cầm cà phê đi tới, đứng bên cạnh nhìn anh rửa đồ, thấp giọng nói: "Cô ấy đang làm gì vậy?"

Giọng nói nhẹ nhàng của Phó Diên cất lên: "Theo đuổi tôi."

Đàm Vũ Trinh nghe xong, khóe môi hơi nhếch lên: "Cậu còn cần theo đuổi

sao?"

Phó Diên lau sạch hộp, ngược mắt lên liếc nhìn Đàm Vũ Trinh không phản ứng trước lời nói của anh, quay lại xe. Ôn Nam Tịch cũng bước ra ngoài, cô lau tay, lấy túi. Cô vừa rửa mặt nên sắc mặt đã hồng hào trở lại, hơi mỉm cười rồi cất đồ đạc vào trong xe.

Cô nhìn Phó Diên: "Đi chưa?"

Phó Diên ừ một tiếng, anh cúi người lấy điện thoại di động trong xe, vòng qua phía trước xe. Đàm Vũ Trinh ngồi vào ghế lái, hiển nhiên là hai người luân phiên lái xe.

Ôn Nam Tịch nhìn thấy cảnh tượng này thậm chí nghĩ như vậy thật tốt, một mình lái xe thì mệt lắm.

Kết quả, Đàm Vũ Trinh không đợi Phó Diên lên xe mà ngồi trên chiếc xe màu đen phóng đi. Ôn Nam Tịch hơi sững sốt nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên rút một tay vào trong túi áo khoác, vẻ mặt không đổi nhìn về phía Ôn Nam Tịch chìa tay ra: "Chìa khóa."

Ôn Nam Tịch dừng lại mấy giây, đưa chìa khóa xe cho anh. Phó Diên nhận lấy đi về phía xe của cô.

Ôn Nam Tịch đàn áp phải cầm điện thoại di động và cà phê đi một vòng đến ghế phụ nhìn Phó Diên cúi xuống chỉnh ghế trước, dưới ánh nắng khuôn mặt của người đàn ông hiện lên rất rõ nét, sau khi điều chỉnh xong anh mới ngồi ổn định vào. Chiếc xe này tính năng không tồi, ngoại trừ chiếc xe màu đen của anh chiếc xe như của Ôn Nam Tịch cũng được rất nhiều nam giới yêu thích.

Ôn Nam Tịch thắt dây an toàn. Phó Diên khởi động xe lái ra ngoài.

Sau khi lên tới đường cao tốc, giọng nói thanh thanh của Phó Diên cất lên: "Ngủ một giấc đi."

Ôn Nam Tịch nhìn cánh tay cầm vô lăng của anh ừ một tiếng, nhìn cánh tay anh dưới ánh nắng rồi nhìn đến sườn mặt của anh, thỉnh thoảng anh cầm cà phê lên uống một ngụm, thoải mái cầm vô lăng. Cô đã từng ngồi trên xe của anh nhưng chưa bao giờ ngồi ở ghế phụ phía trước toàn là Trần Phi ngồi.

Trong xe vang lên tiếng nhạc du dương, Ôn Nam Tịch hoàn hồn vô thức đưa tay ra tắt đi. Phó Diên liếc nhìn bài hát đang bị lướt qua trên màn hình lớn thu hồi tầm mắt, không có ý định tua lại.

Ôn Nam Tịch hít một hơi có vẻ như anh thực sự không còn thích bài hát này nữa. Anh đã tặng cho cô bài hát này với một nụ cười. Rất khó để quay ngược thời gian.

Ôn Nam Tịch ngấm nhìn, dưới ánh mặt trời dần dần cảm thấy buồn ngủ, rất nhanh đã nghiêng đầu ngủ thếp đi, mái tóc rũ xuống gò má, đôi lông mày xinh đẹp. Phó Diên quay lại nhìn cô, giơ tay lên mở tấm chắn nắng và vách ngăn trước mặt để che bớt một phần ánh nắng chiếu vào cô.

Khi rời đi, anh ngửi thấy mùi chanh thoang thoảng trên đỉnh đầu cô.

Một tay của anh cầm vô lăng, một tay đặt ở bệ đỡ cửa sổ, có vài phần lười biếng.

Ôn Nam Tịch ngủ một giấc thật sâu, ngủ đến mơ mơ màng màng, vừa xoay người thì nhìn thấy sườn mặt của anh, anh cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm. Cô vừa tỉnh dậy, giọng nói mềm mại: "Phó Diên."

Đầu ngón tay của Phó Diên dừng lại, bóp chặt ly cà phê nghiêng đầu nhìn cô. Đối diện với dáng vẻ ngái ngủ của cô, anh dừng lại, trầm giọng nói: "Chúng ta sắp đến nơi rồi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, ngồi thẳng dậy, ngáp một cái, nói: "Lát nữa em sẽ lái."

"Tới đó rồi nói."

Chương 47: C47: Chương 47

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Ra khỏi đường cao tốc, Phó Diên nhận được một cuộc gọi, là Lý tổng của Giang Cảng Ủy Thác, dò hỏi về việc công việc bao giờ sẽ bắt đầu, ý muốn ngồi lại bàn bạc thêm về các yêu cầu.

Ôn Nam Tịch nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên đặt điện thoại trở lại bảng điều khiển trung tâm, nhìn cô: "Tôi đưa em về trước."

Ôn Nam Tịch đã tỉnh táo hơn nhiều, lắc đầu nói: "Cùng đi đi, thuận tiện em xem có thể giúp được gì không."

Còn chưa đến ngày đi làm, trong công ty cũng không có ai, ngay cả người phục vụ trà nước cũng không có. Phó Diên nhìn vào mắt cô, ánh nắng xuyên qua, ánh mắt cô có thêm vài phần ôn nhu, yét hầu ánh chuyển động, gật đầu: "Được."

Khỏe môi Ôn Nam Tịch công lên, ngồi thoải mái hơn.

Hương vị cà phê của cô đã đắng hơn, cô nhấp một ngụm rồi đặt xuống. Chiếc ô tô màu trắng tiến vào dòng xe cộ. Dòng giao thông ở trung tâm thành phố đã trở lại bình thường. Hầu hết các công ty đã đi làm mấy ngày

trước. Khi họ đến Tòa nhà Thời Đại, hàm để xe đã được hoàn thành.

Nhưng Phó Diên vẫn đỗ xe trên mặt đất.

Ôn Nam Tịch xuống xe, cầm túi đựng máy tính từ ghế sau đi theo Phó Diên, Phó Diên thuận tay đưa chìa khóa xe Ôn Nam Tịch cầm lấy, anh đưa tay giúp cô xách túi đựng máy tính. Ôn Nam Tịch dừng lại, theo sát bước chân anh, đi lên tầng.

Cửa thang máy mở ra.

Hai người bước ra ngoài, Phó Diên đặt túi đựng máy tính lên bàn cô rồi đi vào văn phòng.

Ôn Nam Tịch xin nghỉ Tết sớm vắng mặt hơn hai mươi ngày nhưng cây trà bà trên bàn vẫn xanh tốt, mặt bàn sạch sẽ, mấy tờ giấy dán tường cô dán lúc trước bị đám người Trần Phi xé đi rồi.

Ôn Nam Tịch lấy máy tính ra bật lên. Sau đó cô đi đến phòng trà bật máy nước nóng. Đang bận rộn thì nghe thấy tiếng bước chân và giọng nói bên ngoài, vị Lý tổng kia dẫn theo ba người đến đây, mặc tây trang, đi giày da, Phó Diên dẫn họ vào phòng khách. Ôn Nam Tịch bóc túi trà ra, pha mấy tách trà hoa nhài, đặt lên khay rồi mang sang.

Phó Diên đưa họ vào phòng tiếp khách và mời họ ngồi.

Ôn Nam Tịch bưng trà vào, Phó Diên nhìn cô một cái rồi đưa tay nhận lấy, cô rất xinh đẹp nên Lý tổng và ba trợ lý vô thức cũng liếc nhìn cô một cái, Lý tổng cười nói: "Đây là thư ký của Phó tổng à?"

Phó Diên ngẩng đầu nhìn Lý tổng, giọng nói của anh rõ ràng: "Không phải, đây là tổ trưởng dự án của chúng tôi, rất có năng lực, trước mắt đang phụ trách dự án y tế thông minh."

Lý tổng nghe vậy thì có một cái nhìn khác về Ôn Nam Tịch, ông mỉm cười nói: "Xin chào cô Ôn, xin chào cô Ôn."

Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười: "Xin chào, Lý tổng."

Phó Diên lần lượt rót trà trên khay, Ôn Nam Tịch đẩy tay cầm. Phó Diên liếc nhìn hôm nay cô mặc một chiếc áo len màu nhạt mềm mại, đường viền cổ áo được thiết kế hình chữ V, có thể là nhìn thấy xương quai xanh lấp ló phía sau may mà cô đang quàng khăn, anh nhẹ giọng nói: "Em ở ngoài chờ thôi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, nói: "Có gì cứ nhắn tin cho em trên WeChat."

Phó Diên gật đầu.

Ôn Nam Tịch gật đầu cười với Lý tổng và ba trợ lý sau đó đi ra ngoài, Lý tổng mỉm cười hỏi Phó Diên: "Cô Ôn không ngồi xuống nói chuyện cùng chúng ta sao?"

Phó Diên bắt gặp ánh mắt của Lý tổng, anh nhưn lông mày nhàn nhạt cười nói: "Cô ấy còn đang có việc bận, dự án vừa mới bắt đầu cô ấy là người phụ trách vẫn đang tăng ca, về mạng lưới an ninh chủ yếu là tôi phụ trách."

"Thì ra là thế, được, được." Lý tổng mỉm cười ngồi xuống.

Phó Diên cũng ngồi xuống.

Ôn Nam Tịch dừng lại một chút, cô rời khỏi phòng khách đóng cửa lại, suy nghĩ một lúc mới ý thức được ánh mắt của Lý tổng ban nãy rất thâm sâu. Trước đây ở Vân Hà đã xảy ra một số chuyện không hay, vấn đề chủ yếu là do khuôn mặt này của cô, một số người đàn ông theo bản năng sẽ tập trung vào khuôn mặt thay vì thực lực của cô.

Ôn Nam Tịch liếc nhìn Phó Diên trong phòng khách. Trước mặt anh đặt một chiếc máy tính, hai tay đặt trên bàn nghe Lý tổng nói chuyện, toát lên vẻ phong độ, soái khí. Ôn Nam Tịch nhìn máy giây sau đó quay lại chỗ của mình ngồi xuống, mở máy và bắt đầu làm việc.

Bữa trưa.

Phó Diên đã gọi cho cô một phần đồ ăn.

Anh cùng Lý tổng và ba trợ lý ăn trong phòng khách, Lý tổng kia bề ngoài ánh mắt và mồm miệng có vẻ khá trơn tru nhưng chủ yếu đến đây để giải quyết vấn đề mạng lưới an ninh của Giang Cảng. Lần trước hacker nước ngoài tấn công hệ thống của Giang Cảng, nếu không có năng lực của Phó Diên, Giang Cảng sẽ gặp rắc rối lớn. Nguy cơ bị lộ danh tính khách hàng uỷ thác cho Giang Cảng là không thể lường trước được.

Không ai trong số họ Giang Cảng có thể đắc tội. Trong những năm qua, Giang Cảng thường xuyên bị theo dõi bằng đủ loại hình thức, đặc biệt là từ nước ngoài. Năm năm trước đã xảy ra một sự cố, bốn năm trước thấy Phó Diên thì đầu ở Bắc Kinh bọn họ mới như tìm được một vị cứu tinh. Hai bên đã làm việc cùng nhau được bốn năm, quan hệ cũng rất quen thuộc. Vì vậy việc ăn uống không cần quá cầu kỳ, bọn họ có thể ăn trưa ngay tại văn phòng.

Cuộc trò chuyện này kéo dài cả ngày, bao gồm cả bữa tối.

Ngoại trừ phòng họp, xung quanh đều chìm vào yên tĩnh, chỉ có màn hình máy tính của Ôn Nam Tịch là sáng, tóc được buộc cao, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Sau khi tiễn Lý tổng và những người khác rời đi Phó Diên xoa nhẹ cổ dưới, đi vào văn phòng thì nhìn thấy cảnh tượng này. Cô ngồi đó ở bên anh cả ngày.

"Ôn Nam Tịch." Phó Diên buông cánh tay xuống, gọi một tiếng.

Ôn Nam Tịch buông bàn phím quay đầu nhìn, thấy Phó Diên đang đứng ở lối đi với đôi mắt đen láy nhìn cô. Sắc trời phía sau cũng tối đen, Ôn Nam Tịch hơi thả lỏng, hỏi: "Bàn chuyện xong rồi à?"

Phó Diên ừ một tiếng: "Đi rồi, về nhà thôi."

Ôn Nam Tịch gạt đầu cắt đồ vào trong, sau đó tắt máy đóng màn hình lại cho vào túi đựng máy tính, xách lên lấy chìa khóa xe và điện thoại di động rồi đi về phía anh. Phó Diên thần nhiên nhận lấy túi đựng máy tính của cô, bước ra ngoài. Hai người đi xuống tầng, tòa nhà sừng sững chìm trong màn đêm, chẳng có mấy tầng sáng đèn cứ như vậy mà hòa vào bóng tối.

Vì ban ngày chiều rộng ghé đã được điều chỉnh. Buổi tối Phó Diên vẫn lái xe, nhưng sau khi đến chỗ anh ở Ôn Nam Tịch lái xe về nơi ở của mình. Khu chung cư nơi Phó Diên sinh sống tên là Trời Vực, một chung cư tương đối cao cấp.

Dừng lại ở cổng khu chung cư Phó Diên mở cửa bước xuống, Ôn Nam Tịch cũng xuống đi vòng qua đầu xe. Phó Diên đứng bên cạnh xe nhìn cô, Ôn Nam Tịch ngược mắt lên nhìn anh, "Vậy chúc ngủ ngon."

Phó Diên ừ một tiếng

Lối vào khu chung cư của anh rất yên tĩnh, không có nhiều người và cũng không có cửa hàng ở tầng dưới, nhưng ánh đèn lại rất đẹp, nhìn thoáng qua là có thể biết giá cả. Ôn Nam Tịch muốn nhìn anh đi vào, cô dựa vào xe định mở miệng nói chuyện. Bỗng Phó Diên lên tiếng trước: "Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt cô sáng như vì sao, sắc môi rất đẹp. Phó Diên kiềm chế vài giây, giờ tay vén tóc của cô ra sau đầu ngón tay đặt lên vành tai anh cụp mắt nhìn cô.

Ôn Nam Tịch cảm thấy mạch đập nhanh hơn, tim đập thình thịch. Giọng nói của Phó Diên rất thấp: "Hay là em đừng..."

Hay là em đừng theo đuổi nữa, tôi đồng ý với em.

"Phó Diên." Ôn Nam Tịch đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời anh còn chưa nói xong.

Phó Diên ngừng nói, nhìn cô: "Cái gì?"

Ôn Nam Tịch nhìn khuôn mặt của anh, nói: "Ngày mai em sẽ tăng cường theo đuổi anh."

"Tăng cường?" Phó Diên có vài phần nghi hoặc.

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Ừm."

Phó Diên im lặng vài giây: "..."

Được.

Ngày mai anh sẽ xem xem. Anh thu tay lại, hạ xuống rồi đút vào túi quần.

Ôn Nam Tịch nhìn anh mấy giây, sau đó mở cửa xe ngồi vào chính lại ghế rồi nhìn anh: "Ngủ ngon."

Phó Diên gật đầu: "Ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch lái xe ra ngoài hướng về phía đường lớn, cô nhìn vào gương chiếu hậu bên ngoài, thấy bóng dáng cao lớn đó quay người đi về phía khu chung cư. Ôn Nam Tịch thở phào một hơi thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm con đường phía trước.

Vừa rồi anh muốn nói gì?

Hay là em đừng theo đuổi nữa?

Đúng không.

Cô nắm chặt tay lái, ánh đèn neon hai bên tựa như đang lùi về phía cửa kính ô tô, cô mím môi, dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ cố gắng cho đèn khí không thể cố gắng được nữa mới thôi.

Trở về nơi ở Ôn Nam Tịch tắm rửa xong, ngồi trên giường xem tin tức. Từng bài một, cho đến tận đêm khuya mới nằm xuống ngủ.

-

-

Sáng sớm hôm sau, mùng 7, công việc chính thức bắt đầu. Ôn Nam Tịch đến cửa hàng hoa từ rất sớm đặt mua một bó hoa, sau đó cầm bữa sáng đi đến công ty.

Bầu không khí đầu xuân rất mới mẻ, một số đồ vật trang trí đẹp mắt được đặt ở quầy lễ tân, hơi không phù hợp với logo màu đen. Vừa bước vào, Trần Phi và những người khác đã tụ tập lại và trò chuyện.

Nhìn thấy Ôn Nam Tịch đi vào, Trần Phi giơ tay vẫy tay: "Chị Ôn, chào buổi sáng."

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Chào buổi sáng."

Cô quay lại phòng làm việc của Phó Diên, mở cửa ra đặt bữa sáng lên bàn ăn, Trần Phi nhìn thấy cô đi ra ngoài thì nói: "Không phải chứ, còn bữa sáng của em thì sao?"

Ôn Nam Tịch nhìn cậu ta một cái, nói: "Cậu tự mua đi."

Trần Phi dọn bàn, nhìn cô nói: "Chị đang phân biệt đối xử."

Chú Hùng đứng ở một bên cười lớn, đá cậu ta một cước, coi như một quả bóng. Ôn Nam Tịch mỉm cười đi về chỗ làm việc để túi đựng máy tính xuống. Một lúc sau, Phó Diên và Đàm Vũ Trinh từ bên ngoài đi vào, trời còn sớm bên ngoài khá lạnh, anh mặc đồ đen, tay cầm cốc cà phê. Trần Phi nhìn thấy anh, lập tức chỉ vào chiếc bàn trong phòng làm việc.

Phó Diên nhìn theo ánh mắt của cậu ta, nhìn thấy bữa sáng. Đàm Vũ Trinh

đứng bên cạnh nướng mảy, theo bản năng mà nhìn về phía Ôn Nam Tịch, Phó Diên cũng nhìn người phụ nữ ngồi trong góc. Ôn Nam Tịch vừa bóc một viên kẹo bỏ vào miệng thì bắt gặp ánh mắt của anh, những người khác cũng nhìn cô, cô cảm thấy hơi ngượng ngùng nên quay mặt đi, nhai kẹo.

Lông mảy Phó Diên hơi nướng lên, anh thu hồi ánh mắt, đi về phía văn phòng. Đàm Vũ Trinh chặc lưỡi mấy lần.

Phó Diên vừa đẩy cửa phòng làm việc đã nghe thấy bên ngoài có người đang tìm mình quay đầu lại. Một anh chàng giao hàng bước vào với một bó hoa hồng ky sĩ đen và đưa cho Phó Diên: "Hoa của anh."

Những người khác trong văn phòng đều oa lên một tiếng, sôi nổi thăm dò: "Ai tặng vậy?"

Bao bọc quanh bó hoa hồng ky sĩ đen cũng là màu đen, hoa màu vàng cam cũng được nhuộm màu đen, trông rất quý phái. Hôm nay Phó Diên mặc đồ đen, rất hợp với hoa hồng này, anh đưa tay nhận lấy bó hồng, nhìn hướng về góc phòng nơi Ôn Nam Tịch đang nhai kẹo. Trong mắt Ôn Nam Tịch mang theo ý cười, trong miệng ngậm kẹo.

Phó Diên ôm chặt bó hồng.

Những người khác không khởi ồn ào trên anh.

"Tầm card, tầm card, xem đi xem đi."

Tầm thẻ phía trên cũng có màu đen ánh vàng, khi Trần Phi nhânh chóng chạm vào, Phó Diên đã ôm bó hồng trong tay xoay người đi, chạm phải ánh mắt của Đàm Vũ Trinh, Đàm Vũ Trinh lại chặc lưỡi. Phó Diên hơi nhếch môi, đẩy cửa văn phòng rồi bước vào. Đàm Vũ Trinh không nói nên lời, kéo ghế ngồi xuống, hai tay chống sau đầu.

Trần Phi đeo chiếc gối hình chữ U lên đi về phía Ôn Nam Tịch, chiếc ghế tựa vào ghế của Ôn Nam Tịch, cậu ta ngả người ra sau nói: "Chị nói xem, có phải là Chu Giai Ý không? Cô Chu đó? Đồn tẩn công này có mánh liết quá không

đây, Hơn nữa, đây là lần đầu tiên em thấy anh Diên được tặng hoa, mà hoa hồng này còn khá hợp với anh ấy."

Ôn Nam Tịch lại bóc một viên kẹo khác bỏ vào miệng, nhưng không có phản ứng.

Phó Diên ở trong văn phòng, lấy tấm card ra. Phía trên là chữ viết tay của cô. Thanh tao và đẹp đẽ, nét chữ không hề thay đổi so với hồi còn là học sinh.

Phó Diên, năm mới vui vẻ nhé.

Mong anh hạnh phúc.

-Tịch

Trong mắt Phó Diên hiện lên ý cười, anh cất tấm thiệp đi, liếc nhìn bó hoa hồng tiếp tục chờ đợi điều bất ngờ.

-

-

Nam An, Vân Thượng

Ngu Viện Viện kéo khăn choàng lên, đi lên tầng ba, gõ cửa thư phòng Nhan Xuyên, bên trong vang lên giọng nói Nhan Xuyên: "Vào đi."

Ngu Viện Viện đẩy cửa bước vào, ánh mắt quyến rũ, nụ cười dịu dàng, "Khả Khả nói, buổi chiều chúng ta đi xe cùng nhau nhé."

Nhan Xuyên đang đọc tài liệu, ông mặc áo sơ mi và vest, gạt đầu nói: "Được rồi, con bé và Phó Diên cùng xin nghỉ phép à?"

"Có." Ngu Viện Viện nói chuyện rất dịu dàng, dáng người cũng chuẩn, Nhan

Xuyên xoa xoa lông mày nói: "VẬY ĐƯỢC."

Thấy ông mệt mỏi, Ngu Viện Viện bước tới, giơ tay lên nhẹ nhàng ấn vào vai ông cần thận xoa bóp ở chỗ đó rồi nói: "Mấy ngày nay anh mệt mỏi rồi, sau khi từ Lê Thành trở về, nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi nghỉ phép."

Nhan Xuyên cầm tài liệu lên, xem xét rồi nói: "Để sau đi, anh phải hoàn thiện dự án trước khi đi."

"ĐƯỢC." Ngu Viện Viện mềm mại trả lời, kỹ thuật của bà ta cũng rất tốt, bà ta ấn và quét mắt liếc nhìn tài liệu trong tay ông, trên bàn còn có những xấp tài liệu khác được sắp xếp gọn gàng, trong đó có một phần tài liệu bị đè nặng dưới túi đựng tài liệu, bên cạnh có ghi tên dự án.

Tiệm ăn vặt Ôn Du.

Hai chữ "Ôn Du" lọt vào tầm mắt của Ngu Viện Viện, Ngu Viện Viện sững sốt, đầu ngón tay vô thức nhéo nhéo vai Nhan Xuyên, bà ta nhìn tập văn kiện với vẻ mặt không thể tin được.

Nhan Xuyên nhận thấy sự thay đổi của bà ta, nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy?"

Ngu Viện Viện không chế biểu cảm trên mặt, ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt của Nhan Xuyên, bà ta mỉm cười nói: "Em nhìn thấy chữ tiệm ăn vặt Ôn Du, đây là dự án gì vậy?"

Nhan Xuyên thu hồi ánh mắt nhìn tài liệu trên bàn, nói: "Cái này à? Là ý tưởng sơ bộ, nhưng vẫn chưa được thực hiện."

Ngu Viện Viện thở một hơi đè nén trong ngực, vẫn nhìn về phía tập tài liệu kia, đầu ngón tay trở về vị trí ban đầu, nhẹ nhàng nhéo bờ vai ông, cười gương nói: "Chỉ là một tiệm ăn vặt, liệu đầu tư có thể phát triển không? Nhan Xuyên, tạm thời..."

Nhan Xuyên nghiêng đầu, muốn nhìn bà ta.

Ngu Viện Viện bắt gặp ánh mắt của ông, dừng lại một chút cười cười không mở miệng nữa, từ khi ở bên ông bà ta biết ông không thích người khác can thiệp vào sự nghiệp của mình. Bà ta cũng rất vui với cách làm việc như vậy.

Chương 48: C48: Chương 48

Nhan Khả đang ở tầng dưới nghịch di động, hành lý của cô ta đặt ở quầy rượu bên kia, khi nhìn thấy hình ảnh bố hoa hồng ký sĩ đen được gửi vào nhóm chat, cô ta sững sốt không hồi trực tiếp trong nhóm mà nhấn riêng vào Wechat của Giang Thiên để hỏi.

Giang Thiên trả lời: Em không biết, chỉ đoán mò thôi. Sáng sớm nay ông chủ đã nhận được nó, trông ảnh ấy rất vui vẻ, chắc hẳn là người quen tặng.

Nhan Khả khựng lại: Không biết người gửi là ai sao?

Giang Thiên: Ông chủ có nhiều cô gái thích như vậy, ai cũng có thể tặng, nhưng tặng hoa thì là lần đầu tiên, liệu có phải là cô Chu Giai Ý lần trước không?

Nhan Khả: Em hỏi thăm xung quanh thử xem, có lẽ là... Ôn Nam Tịch.

Giang Thiên sững sốt: Không thể nào, không có chút dấu hiệu nào cả.

Cô im lặng vài giây, rồi đột nhiên gửi một tin nhắn khác cho Nhan Khả: Cũng không phải là không thể, Tiểu Liên nói tối qua lúc đi ăn ở một nhà hàng gần công ty, cô ấy có thấy ông chủ và chị Ôn đi cùng nhau xuống tầng và ngồi cùng một chiếc xe. Ứng hộ chính chủ vào ngay || RUMR Ệ.n ||

Nhan Khả ngồi bật dậy, đầu ngón tay gắt gao nắm chặt điện thoại.

Lúc này, Ngu Viện Viện khoác áo choàng cũng đi xuống tầng bước đi rất nhàn, Nhan Khả ngẩng đầu nhìn mẹ vô thức muốn nói gì đó. Ngu Viện Viện đưa áo choàng cho bảo mẫu, bảo bà lấy áo khoác khác mặc vào. Nhan

Khả bỗng ý thức được có gì đó không đúng, đứng dậy gọi với theo: "Mẹ, mẹ muốn đi đâu?"

Ngu Viện Viện cầm chìa khóa xe nói: "Mẹ ra ngoài một chút."

Nhan Khả lập tức cầm điện thoại di động đuổi theo, Ngu Viện Viện ngồi vào trong xe, Nhan Khả nhàn nhàn chóng đi theo ngồi vào ghế sau, cô ta nắm lấy ghế trước: "Mẹ?"

Ngu Viện Viện lấy kính râm đeo vào, khởi động xe lái ra khỏi Văn Thượng,

Nhan Khả rất lo lắng, yên lặng nhìn chằm chằm Ngu Viện Viện, sau khi Ngu Viện Viện lái xe được một lúc, bà ta rẽ vào ngõ Hàn Hí lang. Ở đây xe cô qua lại tương đối đông. Chiếc Maserati màu tối chậm rãi lăn bánh, chạy một mạch đến Tiệm ăn vặt Ôn Du rồi dừng lại, Ngu Viện Viện quay đầu nhìn quán ăn vặt đang tập nập khách ra vào.

Nhiều người đang ăn sáng, bao gồm cả học sinh, người lớn và người già. Ôn Du đang đứng cạnh bàn nói chuyện với một ông lão, bà mặc áo len màu nâu nhạt, mỉm cười nhẹ nhàng, trông cực kỳ ôn hòa.

Vẻ mặt của Ngu Viện Viện không thay đổi, nhìn chằm chằm vào tiệm ăn vặt và Ôn Du một lúc lâu.

Nhan Khả cũng nhìn thấy Ôn Du, cô ta bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, nhưng thấy Ngu Viện Viện cứ nhìn chằm chằm, cô ta nhích lại gần nói: "Mẹ, mẹ tới đây làm gì? Nơi này đầy mùi dầu khế!"

Giọng nói đều đều của Ngu Viện Viện cất lên: "Bố con muốn đầu tư vào tiệm ăn vặt Ôn Du."

Nhan Khả nghe vậy lập tức nói một cách gay gắt: "Cái gì!!"

Cô ta lập tức đứng ngồi không yên, nhìn về phía tiệm ăn vặt nói: "Bà ta dựa vào cái gì, bà ta xứng sao?"

Cô ta quả thật rất bất bình nhưng Ngũ Viện Viện lại lái xe đi, tuy Ngũ Viện Viện không nói gì nhưng trong lòng cũng có ý nghĩ tương tự.

Cô ta xứng sao?

Lúc này, Giang Thiên lại gửi cho Nhân Khả một tin nhắn WeChat.

Giang Thiên: Vừa nãy Tiểu Liên đến văn phòng ông chủ để lấy tài liệu, nhìn thấy tấm thiệp chúc mừng kèm đóa hoa kẹp trong sổ ghi chú, trên đó quả thực có chữ "Tịch" của chị Ôn.

Đọc đến đây Nhân Khả tức giận đến cả người run rẩy.

Sau khi cùng Trần Phi và hai lập trình viên thảo luận xong, Ôn Nam Tịch cầm cốc đi đến phòng trà, vừa tới cửa nhìn thấy Phó Diên đang đứng bên bàn rót nước. Ôn Nam Tịch dừng lại nhưng vẫn bước vào, đi đến bên cạnh anh bóc túi cà phê hòa tan trên đó. Phó Diên rót nước, lấy một túi trà, mở ra nhét vào trong rồi lấy thìa khuấy, nhẹ nhàng khuấy đều.

Cả hai đều im lặng.

Ôn Nam Tịch pha xong cà phê, muốn uống thêm sữa cô đứng dậy.

Phó Diên cũng xoay người, dứt tay vào túi quần, đổi mắt với cô. Trái tim Ôn Nam Tịch nháy dựng, từ lúc tặng hoa hồng ban sáng hai người chưa nói chuyện, cô nhìn anh bằng đôi mắt lạnh đậm đen láy, im lặng vài giây rồi hỏi: "Bố hoa kia, anh có thích không?"

Phó Diên ừ một tiếng, có vẻ lười nhác.

Ôn Nam Tịch thở phào một hơi, gật gật đầu: "Anh thích là được."

Cô bước qua anh muốn lấy sữa, sữa ở trên tủ phía trên đầu anh cô kiễng chân lên giơ tay mở tủ ra, Phó Diên nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, nói: "Ôn Nam Tịch, hiện tại em có tiền bộ đây."

Ôn Nam Tịch dừng lại, nhìn anh.

Phó Diên hơi nhường mày, nhàn nhạt nói: "So với trước kia thì biết theo đuổi hơn rồi."

Trước kia.

Phanh.

Cánh cửa tủ phía trên đầu cô nhẹ nhàng đóng lại, Ôn Nam Tịch nhéo nhéo cánh tay, đứng im tại chỗ lại nhìn vào mắt anh, anh định đảo lại quá khú sao? Ôn Nam Tịch mím môi.

Phó Diên nhìn cô một lúc, mới đứng thẳng lên. Bởi vì anh đứng thẳng khoảng cách giữa hai người càng gần, Ôn Nam Tịch vô thức lùi về phía sau. Phó Diên cầm tách trà lên rời khỏi phòng trà.

Ôn Nam Tịch đứng đó một lúc rồi mới xé nắp sữa đổ vào cốc, buổi sáng rõ ràng anh rất vui vẻ, như vậy là đủ rồi. Ôn Nam Tịch trầm nghĩ như vậy, cầm cốc lên bước ra khỏi phòng trà.

Sau khi ngồi xuống bàn làm việc, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn Nguyên Thu gửi tới, cô ấy nói đã trở lại Lê Thành, vừa đến Lê Thành đã bị gọi đến công ty họp.

Ôn Nam Tịch trả lời: Tổ trưởng hai, ba ngày nữa cậu mới về.

Nguyên Thu: Sau khi thăm bà nội xong là tổ thu dọn đồ đạc nhanh chóng quay lại để nhận lì xì năm mới.

Ôn Nam Tịch mỉm cười: Nhận được chưa?

Nguyên Thu: Đương nhiên là rồi, à đúng rồi, có một chuyện, nghe nói Chu tổng bên tổ khá hứng thú với Diên Tục, sau này có thể sẽ tiến hành một cuộc phỏng vấn độc quyền với Diên Tục, bên tổ đang gần Diên Tục nên cũng

muốn tránh thủ việc này. Cho nên, ngày mai tớ muốn đến công ty của cậu đi dạo một chút, có được không?

Ôn Nam Tịch sững sốt: Tớ thì đồng ý, nhưng phải hỏi ý kiến ông chủ mới được.

Nguyên Thu cười hí hí: Mau hỏi đi.

Ôn Nam Tịch: Được.

Tin nhắn vừa gửi xong, cô liền thấy Phó Diên, Đàm Vũ Trinh và Châu Hùng đi ra ngoài, Trần Phi dời ghế sang bên này, nói với Ôn Nam Tịch: "Bọn họ đi gặp khách hàng."

Ôn Nam Tịch "ồ" một tiếng rồi thu hồi tầm mắt, vậy thì đợi bọn họ làm việc xong rồi hỏi.

Cô sắp xếp lại tư liệu trên bàn.

Phó Diên đi cuối cùng, sau khi trả lời tin nhắn, khloe mắt anh nhìn thấy sườn mặt cô, anh nhìn vài giây rồi quay mặt đi, sóng vai Đàm Vũ Trinh bước ra khỏi Diên Tục.

-

-

Cả ngày, đám người Phó Diên, Đàm Vũ Trinh và Châu Hùng đều chưa quay lại. Ngày đầu tiên đi làm rất nhiều người không tăng ca mà về sớm, Ôn Nam Tịch và Trần Phi về bây giờ cũng chẳng có gì làm nên ở lại tăng ca, đèn trong phòng làm việc đã bật sáng, Ôn Nam Tịch đã nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính cả ngày mắt có hơi mỏi, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh của tòa nhà để rửa mặt, sau khi vào, cô nhìn thấy Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đã quay lại.

Cổ áo sơ mi của Phó Diên hơi mở, ánh sáng chiếu vào mặt, anh đang đứng cạnh bàn nói chuyện với Đàm Vũ Trinh.

Ôn Nam Tịch liếc một cái rồi đi đến chỗ làm việc, Trần Phi đang nhỏ nước mắt, cả người mệt nằm dài ra như bị tê liệt.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống,

Trần Phi thấy cô đến liền gửi cho cô tiến độ làm việc của mình, sau đó nói: "Chị Ôn, em tan làm trước đây, chị cũng về nhà nghỉ đi."

Ôn Nam Tịch nhìn nhật ký làm việc của mình, nói: "Đi đi, gọi xe mà về."

"Được." Trần Phi cất máy tính xách túi rời đi, Ôn Nam Tịch còn có việc phải làm, cũng sắp hoàn thành, cô ngồi gõ bàn phím.

Mười lăm phút sau khi Trần Phi rời đi, Ôn Nam Tịch cũng đóng máy tính lại, trong phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, cô quay đầu nhìn lại thấy đèn trong phòng làm việc của Phó Diên vẫn sáng nhưng hình như anh đang dựa trên bàn.

Dừng một chút, cô đứng dậy đi đến văn phòng của anh mở cửa và thăm dò nhìn quanh. Cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng bên trong, hình như anh đã uống rượu. Ôn Nam Tịch đi đến cạnh bàn, trên bàn có rất nhiều tư liệu, nhưng tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn. Máy tính đang bật, trên đó là giao diện trang code, Ôn Nam Tịch nhìn qua rồi thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh. Khi ngủ thiếp đi, khuôn mặt anh vẫn toát lên vẻ thanh tú. Có vẻ dịu dàng hơn một chút, không lạnh lùng như bình thường.

Nói chung, trông anh vẫn giống như khi còn học cấp 3, tuy không cố ý tỏ ra lạnh nhạt nhưng chỉ cần không lên tiếng hay chủ động nói thì trông vẫn khá khó gần. Chỉ có lần đó, khi anh nắm lấy eo cô. Ôn Nam Tịch dừng lại, không suy nghĩ thêm nữa.

Nhưng nhớ tới những món quà trong sáu năm đó, cô bước tới đưa tay chạm vào những sợi tóc đang che trán anh. Giây tiếp theo cổ tay cô bị nắm lấy,

Phó Diên nâng đôi mắt lên bốn mắt nhìn nhau. Ôn Nam Tịch sừng sốt, theo bản năng muốn giãy giụa, Phó Diên nắm chặt cổ tay cô ấn lên mặt bàn.

Giọng nói của Phó Diên hơi khàn khàn: "Sao vậy?"

Ôn Nam Tịch dừng lại một chút, gọi: "Phó Diên."

Anh ừ một tiếng, nhìn cô thật sâu, "Nói."

Ôn Nam Tịch nhìn anh: "Chủ tịch của Phí Tiết có hứng thú với Diên Tục, đang chuẩn bị thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền với Diên Tục. Ngày mai Nguyễn Thư muốn đến xem Diên Tục."

Có lẽ do men say khiến anh không thể tỉnh táo hoàn toàn, cũng có thể là cơn buồn ngủ đã xâm chiếm, Phó Diên nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng kéo qua, tay còn lại của Ôn Nam Tịch cũng bị ép đặt lên bàn, anh ngược mắt lên nhìn cô nói: "Được."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Hai người không lên tiếng, nhìn nhau trong văn phòng yên tĩnh này. Những ngón tay thon dài của anh lưu lại trong lòng bàn tay cô, bất giác điều đó, những đầu ngón tay của họ đã đan xen vào nhau.

Tĩnh tĩnh tĩnh.

Một âm thanh cắt ngang bầu không khí.

Là điện thoại di động của Lý Khiêm, anh ta vừa mới ra khỏi văn phòng, Phó Diên buông tay Ôn Nam Tịch ra, Ôn Nam Tịch đứng thẳng dậy, nhẹ giọng nói: "Em ra ngoài trước."

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch quay người, định mở cửa thì thấy Đàm Vũ Trinh đã khoanh tay

đứng ở đó, Ôn Nam Tịch do dự một chút nhưng vẫn mở cửa đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua Đàm Vũ Trinh, Đàm Vũ Trinh nói: "Đổi xử với cậu ta cho tốt vào."

Ôn Nam Tịch hơi sững sốt, cô nhìn về phía Đàm Vũ Trinh.

Đàm Vũ Trinh nói xong liền đi về phía trước, mở cửa văn phòng bước vào. Ôn Nam Tịch đứng yên tại chỗ, nhớ lại nụ cười nhạt của Đàm Vũ Trinh vào lần đầu tiên anh nhìn thấy cô sau khi gặp lại.

Cô mím môi quay trở lại chỗ làm việc của mình. Vừa ngồi xuống, Nguyễn Thu lại gửi tin nhắn nói đang ở nhà cô tối nay sẽ ngủ ở đây, còn hỏi cô khi nào mới về.

Ôn Nam Tịch đáp: Giờ tớ về.

Cô cất máy tính vào túi, nhìn hai người vẫn đang nói chuyện thu dọn đồ rồi xách túi máy tính rời khỏi văn phòng.

Vừa bước ra ngoài điện thoại reo lên, một tin nhắn đến từ ảnh đại diện màu đen.

Diên: Lái chậm chút.

Ôn Nam Tịch đứng ở trước thang máy trả lời: Ừm, anh uống rượu vẫn ổn chứ?

Diên: Không sao. Đàm Vũ Trinh và tôi vẫn còn chuyện cần bàn bạc sẽ về trễ.

Ôn Nam Tịch: Được, Nguyễn Thu cũng tới nhà em.

Diên: Ừ.

Như muốn cùng nhau chia sẻ điều gì đó, Ôn Nam Tịch cất điện thoại đi vào thang máy, xuống tầng lái xe đi.

Vừa trở về nhà Nguyễn Thư đang bung cháo tổ yến đi ra, cười nói: "Vừa kịp, chúng ta cùng ăn bữa khuya."

Cô ấy khoanh chân ngồi trên thảm mở một gói rau cải bẹ, Ôn Nam Tịch đặt túi đựng máy tính và túi nhỏ xuống, bước lên thảm rồi ngồi xuống, Nguyễn Thư nhìn cô hỏi: "Sao rồi? Cậu với crush, khi nào mới có thể theo đuổi được anh ấy?"

Ôn Nam Tịch nhìn Nguyễn Thư, múc cháo nói: "Đang nỗ lực."

Nguyễn Thư gật đầu, cười nói: "Vừa lúc, ngày mai tớ đến xem crush của cậu."

Ôn Nam Tịch thấy cô ấy cười, cũng cười theo.

"Ừ." một tiếng

Sau khi hai người ăn xong bữa khuya, từng người thay bộ đồ ngủ đi tắm rồi đi ngủ. Nguyễn Thư vừa lên giường liền ôm lấy Ôn Nam Tịch, cô ấy rất nhớ bà nội, Ôn Nam Tịch vòng tay ôm lấy bạn vỗ về, biết cô ấy nhớ bà nội từ nhỏ đã được bà nuôi dưỡng thứ tình cảm này rất sâu đậm.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Thư thức dậy, điều chỉnh máy ảnh SLR. Ôn Nam Tịch rửa mặt xong đi ra, nhớ đến món quà sinh nhật thứ 21 mà Phó Diên tặng cũng là một chiếc máy ảnh SLR. Cô lau mặt vào thay quần áo, nghĩ đến ngày lễ tình nhân ngày 14 tháng 2, cũng muốn chuẩn bị quà cho anh.

Buộc tóc xong, Ôn Nam Tịch bước ra ngoài, cầm túi đựng máy tính và túi nhỏ lên. Nguyễn Thư nhìn cô một cái, tâm đắc khen: "Gần đây trông cậu xinh thật đấy."

Ôn Nam Tịch liếc nhìn cô nàng.

Nguyễn Thư cười hi hi: "Là vì Phó Diên đúng không?"

Ôn Nam Tịch đẩy cô.

Nguyễn Thu lại cười không trêu chọc nữa. Hai người ra cửa đi xuống tầng, lên xe chiếc xe màu trắng chậm rãi lái ra hướng về tòa nhà Thời Đại. Tòa nhà Thời Đại vào buổi sáng sớm như tắm mình dưới ánh mặt trời. Có rất nhiều Công ty dần dần bắt đầu làm việc, số người cũng tăng lên, Ôn Nam Tịch đỗ xe xong, đi vào tòa nhà với Nguyễn Thu.

Nguyễn Thu nhìn lên tòa nhà, đếm kỹ các công ty khác ở đây.

Cô rõ như lòng bàn tay, hai người đi lên tầng, vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy logo Diên Tục màu đen, Nguyễn Thu tặc lưỡi một cái, "Chắc chắn là do Phó Diên thiết kế phải không? Nó rất ấn tượng và mang phong cách khoa học kỹ thuật."

Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười.

Chính là phù hợp với phong cách của anh.

Nguyễn Thu kéo Ôn Nam Tịch, trực tiếp đi vào Diên Tục.

Liếc mắt một cái là nhìn thấy Phó Diên đang đứng cạnh chỗ ngồi của Chu Hùng, anh mặc áo sơ mi đen và áo thun trắng bên trong, một tay hút túi quần đang cúi đầu nói chuyện với Chu Hùng, dáng người cao lớn dễ thu hút sự chú ý của người khác ngay lập tức. Nguyễn Thu dừng lại, mỉm cười nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, Phó Diên đứng thẳng nhìn về phía này.

Nguyễn Thu lập tức giơ tay lên chào hỏi: "Chào buổi sáng."

Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch, lưỡi biếng nói: "Chào buổi sáng."

Ôn Nam Tịch đáp lại anh: "Chào buổi sáng."

Lúc này, phía sau vang lên tiếng giày cao gót, cùng lúc là anh chàng giao

hàng vừa đi tới đây, Nhan Khả lấy bó hoa từ trong tay anh chàng giao hàng đi vào Diên Tục tiến vào tầm mắt mọi người. Ôn Nam Tịch nghe thấy âm thanh thì quay người lại, bỗng một bàn tay hung hăng dùng sức đẩy mạnh cô rồi đập nát bó hoa hồng kỷ sử đen xuống đất.

Không đợi Ôn Nam Tịch phản ứng, Phó Diên ôm lấy bà vai cô kéo ra sau, bó hoa tan tác rơi xuống đất, Phó Diên ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía người vừa xuất hiện.

Nhan Khả đi một đôi giày cao gót gần 8cm, khoanh tay, chỉ một ngón tay vào Ôn Nam Tịch: "Năm đó cô ta cố ý tiếp cận cậu chỉ để chọc tức tôi, suốt ba năm trung học cậu ta chỉ đứng thứ hai, bị chúng tôi trêu chọc là lão nhị ngàn năm, mỗi lần nhận được bài thi cô ta đều trông như sắp khóc đến nơi, đó là vì cô ta không vượt qua được tôi. Sau này, khi cô ta phát hiện ra tôi quen biết với cậu và cậu lại là Trọng Nguyên, cô ta mới cố ý tiếp cận cậu. Hết dụ dỗ rồi lợi dụng cậu để có thành tích cao. Phó Diên, cậu quên rồi à? Lúc đó không phải cậu còn muốn vào cùng trường với cô ta sao? Mà cô ta thì sao, trực tiếp nộp vào Lê Thành, sau khi lợi dụng cậu xong thì đá cậu."

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Ôn Nam Tịch khẽ run lên, nhìn thấy cảm của Phó Diên trong tầm mắt không dám ngẩng đầu lên. Nhan Khả cười lạnh nói: "Bây giờ cô ta lại lặp lại chiêu trò cũ, giả mù sa mưa mà theo đuổi cậu, lợi dụng cậu, chỉ để ngăn cản tôi, không muốn tôi sống tốt!"

Ôn Nam Tịch liếc nhìn Nhan Khả, vẻ mặt bình tĩnh lạnh đạm: "Cô mặt dày đến mức nào mà lại bảo tôi ngăn cản cô?"

"Không phải sao? Lúc đó cô đã lừa cậu ấy, không phải cô đã thừa nhận rồi sao? Không phải cô đã lừa cậu ấy sao? Xuất phát điểm không phải là vì muốn chọc tức tôi sao?" Nhan Khả lạnh lùng đến gần cô.

Ôn Nam Tịch mím môi, hít một hơi thật sâu và quay lại nhìn Phó Diên.

Mà anh vẫn đứng đó, cúi đầu nhìn cô sắc mặt không rõ ràng, Ôn Nam Tịch

lại bước thêm một bước về phía anh, nói: "Phó Diên."

Đột nhiên trở nên mất cảnh giác, lớp vỏ bị xé nát từng chút một, cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước. Cô nhìn anh một cách chăm chú.

Phó Diên im lặng, mái tóc rối bù che trán, đôi mắt lạnh lùng không thấy đáy, Ôn Nam Tịch lặng lẽ nhìn anh rồi nói: "Phó Diên, em sẽ nói rõ cho anh."

Cô nhìn anh chờ đợi phản ứng của anh, những đầu ngón tay cô cuộn tròn lại.

Chỉ cần cái gật đầu của anh là cô có thể làm được, Phó Diên nhìn cô hồi lâu, nhìn thấy trong mắt cô có chút hoảng sợ, anh bình tĩnh lại ấn vào sau đầu cô ôm vào lòng, nói: "Được."

Áp vào ngực anh năng lượng tích góp trong cơ thể Ôn Nam Tịch lập tức được giải tỏa. Thời niên thiếu từng giam cầm chính mình, từng làm tổn thương người mình yêu thương nhất, rốt cuộc đã cố gắng giương nanh múa vuốt để vạch trần mọi thứ.

Chương 49: C49: Chương 49

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Lúc này, tất cả mọi người ở Diên tục như bị ấn nút tạm dừng. Chu Hùng, Chúc Ngôn, Trần Phi, Lý Khiêm Vũ và cả nhóm người tốt nghiệp từ Đại học Bắc Kinh với Phó Diên, thậm chí còn có người ở cùng ký túc xá, cùng lớp, cùng nhau thực hiện nhiều dự án. Chắc chắn họ sẽ hiểu dù ít hay nhiều.

Đàm Vũ Trinh từng lỡ miệng nói Phó Diên có mỗi tin đầu không thể quên được, người bị tổn thương chính là anh. Vậy nên, người đó là cô Ôn sao?

Bọn họ đều rơi vào yên lặng. Nhìn thấy Phó Diên ôm Ôn Nam Tịch vào lòng sắc mặt của Nhan Khả trở nên khó coi đến cực điểm, giống như bỗng nhiên có người vấy mực lên mặt bị tát mạnh vào mặt. Cho đến giờ Phó Diên không những không quên mà còn bao dung cô.

Thật ra từ lúc Ôn Nam Tịch vào Diên tục làm cô ta cũng đoán được. Cô ta nắm chặt cánh tay, ánh mắt vẫn vênh vào tự đắc còn định nói gì đó.

Ôn Nam Tịch rời khỏi vòng tay của Phó Diên, quay đầu nhìn Nhan Khả về mặt bình tĩnh, không chút sợ hãi: "Cô diễn cho ai xem vậy? Cô mới chính là kẻ bắt nạt."

Những người đang có mặt ở đây đều sững sốt vài giây, tất cả nhìn về phía Nhan Khả. Chỉ cần nhìn hóa tươi đầy trên sàn cùng với việc Nhan Khả vừa

đầy cô, tư thế của Nhan Khả lúc này có chút khác với dáng vẻ thường ngày của cô ta. Theo bản năng, ai cũng có thể tưởng tượng ra Nhan Khả khi bắt nạt người khác sẽ là dạng nào.

Nguyên Thu từ sợ hãi đột nhiên bình tĩnh lại, đứng cùng một chiến tuyến với Ôn Nam Tịch, nắm lấy cánh tay của Ôn Nam Tịch, nói: "Đúng vậy, cô ta mới là kẻ bắt nạt. Chỉ cần cô ta không muốn làm gì thì sẽ tìm mọi cách đùn đẩy cho tôi và Nam Tịch, giống như trước đó cô ta muốn làm Nam Tịch xấu hổ, chính cô ta và lớp trưởng đã bắt Nam Tịch thì chạy đường dài."

"Có thể sau khi tốt nghiệp cô ta có thể vô mong bỏ chạy lấy người, nhưng trong ba năm đó, chúng tôi đã bị cô ta cô lập và bắt nạt. Chúng tôi đã gặp phải bóng ma tâm lý, tôi..."

Nguyên Thu dừng một chút, hốc mắt đỏ hoe nhưng cũng không rơi nước mắt: "Tôi học đại học bốn năm, Nam Tịch cũng học đại học bốn năm, đều cố gắng vượt qua tổn thương do cô ta gây ra."

Sắc mặt Nhan Khả thay đổi lớn, lần này cô ta có vài phần hoảng loạn cảm giác như thể bị vạch trần, tất cả mọi người ở đây đều nhìn cô ta với ánh mắt khác, không nói ai cũng biết ngay cả Đàm Vũ Trinh cũng cau mày. Ánh mắt Phó Diên càng thêm lạnh như băng, ánh hơi nheo mắt lại.

Nhan Khả lập tức phản bác: "Đừng có mà vu khống người khác, là bởi vì cô ta không được người khác yêu quý, không liên quan gì tới tôi cả."

Nguyên Thu cười lạnh: "Không liên quan gì tới cô sao? Mỗi lần tôi dọn dẹp, cô và mấy người bạn tốt của cô đều bỏ đi trước, để lại một mình tôi dọn dẹp phần còn lại. Chỉ có Nam Tịch là người giúp tôi, lần nào cũng vậy, mỗi lần tôi chỉ muốn khóc mà không dám khóc, tôi không biết tôi và Nam Tịch đã đắc tội gì với cô."

"Cô câm miệng!" Nhan Khả luống cuống, hung hãn nhìn chằm chằm Nguyên Thu và Nam Tịch.

Giang Thiên và những người khác không bước ra nói giúp nửa lời, bởi vì họ

cũng có cảm giác áp bách như vậy khi ở cùng Nhân Khả.

Nhân Khả nhìn về phía Phó Diên theo bản năng muốn cầu xin sự giúp đỡ.

Phó Diên cúi người nhặt bông hồng trên mặt đất lên cũng nhặt tấm thiệp do Ôn Nam Tịch viết lên, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn anh lập tức tiến tới giúp đỡ, hai người nhìn nhau, Phó Diên đứng thẳng ngược mắt nhìn về phía Nhân Khả: "Cô về trước đi, về công việc, Lý Khiêm Vũ sẽ bàn giao với cô sau."

Nhân Khả lập tức sụp đổ, nhìn những người khác không ai lên tiếng thay cô ta kể cả Giang Thiên, một vài lập trình viên nam có vẻ cũng không đàn áp lòng nhưng lời nói của Nguyên Thu khiến họ không muốn nói giúp thay cho một kẻ bất lực.

Nhân Khả lùi về phía sau vài bước sau đó quay người đi ra ngoài, cô ta muốn khóc thật to nên tìm đến Ngụ Viện Viện ôm bà ta mà khóc nức nở.

Sau khi cô ta rời đi văn phòng trở lại yên tĩnh.

Ôn Nam Tịch hướng mặt về bọn họ, chân thành nói: "Thật xin lỗi, chuyện của chúng tôi đã làm phiền mọi người rồi."

Mọi người lập tức lắc đầu.

Trần Phí là người lên tiếng đầu tiên, cậu ta tiến lên vỗ vỗ vai Ôn Nam Tịch, sau đó dừng lại nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên đứng ở đó nhìn tay cậu ta.

Trần Phí lập tức thu tay lại, cười nói: "Chị Ôn, thật sự nhìn chị không giống người từng trải qua những chuyện tồi tệ đó, tâm lý ổn định, tính tình cũng tốt, em rất thích làm việc chung với chị."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nhìn Trần Phí: "Cảm ơn cậu, Trần Phí."

Trần Phí cười ha ha, nhìn Nguyên Thu: "Chào chị."

"Chào cậu." Nguyên Thư cũng giơ tay vẫy vẫy.

Sau đó, Nguyên Thư chào những người khác: "Xin chào mọi người."

Chú Hùng và vài người cười lớn: "Xin chào, xin chào."

Vừa mới gặp mặt còn chưa kịp chào hỏi nên bây giờ phải chào hỏi bù. Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên, Phó Diên cầm hoa ngược mắt nhìn cô, Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Em dẫn Nguyên Thư đi một vòng công ty trước, cậu ấy cần chụp mấy bức ảnh."

Phó Diên ừ một tiếng. Anh xoay người nhìn Chú Hùng rồi tiếp tục việc mình đang làm.

Chú Hùng ho khan một tiếng kéo ghế lại đặt tay lên bàn phím, Phó Diên đang đọc dữ liệu do cậu ta viết, điều chỉnh lại một chút rồi nhanh chóng quay lại công việc.

Những người khác cũng quay trở lại khu vực làm việc của mình.

Ôn Nam Tịch dẫn Nguyên Thư đến khu triển lãm của công ty, khu triển lãm này được xây dựng xong vào cuối năm, có một số tác phẩm của Phó Diên và Lý Khiêm Vũ, màu chủ đạo cũng là màu đen. Ngay khi bước vào, Nguyên Thư đột nhiên hít một hơi thật sâu, nắm lấy cổ tay Ôn Nam Tịch kéo về phía trước.

Ôn Nam Tịch bắt gặp ánh mắt của cô ấy.

Nguyên Thư nhìn cô, tặc lưỡi vài cái: "Chuyện trước đây mà cậu bảo sớm muộn gì tớ cũng sẽ được biết, có phải liên quan đến Phó Diên không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Nguyên Thư hít sâu một hơi, liếc nhìn, mở miệng nói: "Khó trách, năm cuối cấp ba cậu bận rộn như vậy, thời gian với tớ cũng ít đi rất nhiều."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Thật xin lỗi."

"Không cần xin lỗi, mau theo đuổi cậu ấy đi, tớ muốn uống rượu mừng." Nguyên Thuở tỏ ra hưng phấn, không thể tưởng tượng được bản thân sẽ làm gì nếu ngày đó đến chợt cảm thấy cao hứng.

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Được, tớ sẽ cố gắng."

"Ừm, với khuôn mặt này của cậu, xác suất thành công sẽ là 98%." Nguyên Thuở nói, 2% còn lại chắc chắn là do Phó Diên nghĩ không thông suốt.

Nguyên Thuở tạm thời không muốn suy nghĩ tới chuyện khúc mắt của hai người, Nam Tịch nhất định sẽ dần dần nói cho cô ấy biết.

Cô ấy cầm chiếc máy ảnh lên, chụp ảnh các sản phẩm trưng bày, nói: "Nhân Khả vẫn như vậy, không thay đổi. Cô ta luôn nghĩ rằng cả thế giới đều xoay quanh cô ta."

Ôn Nam Tịch đứng sang một bên đi cùng Nguyên Thuở. Cô ừm một tiếng.

Nguyên Thuở chụp vài bức ảnh trong khu triển lãm, tìm hiểu về dự án với Ôn Nam Tịch rồi đến văn phòng của Lý Khiêm Vũ, căn phòng thông minh được mở ra, ngoại trừ Lý Khiêm Vũ thì còn có ba lập trình viên, hai nữ và một nam nữa, Tiểu Liên và Giang Thiên cũng ở trong đó. Bàn làm việc của Lý Khiêm Vũ được đặt ở tận trong cùng, bên cạnh bàn của Nhân Khả nhưng vị trí của Nhân Khả rất sang trọng, phía sau có một chiếc ghế tựa, chiếm hết vị trí của Lý Khiêm Vũ. Lung ghế của Lý Khiêm Vũ tựa vào cái ghế kia, ra vào rất bất tiện.

Đây cũng là lần đầu tiên Ôn Nam Tịch tới văn phòng này, bình thường cô không có chuyện gì ở đây cũng không đi linh tinh tới chỗ làm của người khác, Nguyên Thuở tám tắc vài tiếng, tiến lại gần Ôn Nam Tịch: "Cô ta giỏi thật đấy, ngay cả giám đốc Lý cũng không so đo."

Ồn Nam Tịch không hé răng.

Giang Thiên và Tiểu Liên thấy bọn họ đi tới thì cũng nhìn về phía này, Nguyên Thu hào phóng bước tới, nhìn chiếc vòng tay thông minh trong tay Lý Khiêm Vũ, cười hỏi: "Tôi xem thử được không?"

Lý Khiêm Vũ nói được, ánh nhìn Ôn Nam Tịch gật gật đầu với cô.

Ồn Nam Tịch khẽ mỉm cười. Nguyên Thu tìm hiểu xong, chụp ảnh, Lý Khiêm Vũ đưa chiếc vòng tay thông minh cho cô, Nguyên Thu mỉm cười nói: "Ngại quá."

"Cầm đi, tôi còn rất nhiều."

"Vậy thì tôi không khách sáo nữa." Nguyên Thu nói xong nhận lấy, Ôn Nam Tịch thấy cô ấy vui vẻ cũng nhẹ nhàng mỉm cười, Giang Thiên và Tiểu Liên lại ngẩng đầu nhìn cô. Ôn Nam Tịch là kiểu người tương đối lạnh lùng, nhưng nụ cười của cô rất đẹp, Giang Thiên và Tiểu Liên nhìn nhau rồi cúi đầu làm việc.

Sau khi Nguyên Thu chụp ảnh xong, cô ấy đã trao đổi WeChat với Trần Phi ở bên ngoài.

Trần Phi bấm điện thoại di động, nói: "Đến lúc phòng vẫn, nhớ chụp cho em vài bức."

Nguyên Thu cười nói: "Tất nhiên."

Sau đó Ôn Nam Tịch tiễn cô ấy ra ngoài, trước khi Nguyên Thu rời đi còn quay lại ôm cô thật chặt, Ôn Nam Tịch cũng đưa tay ôm bạn, Nguyên Thu thở dài nói: "Ai ngờ, chúng ta đã tốt nghiệp được ba năm rồi, vậy mà vẫn bị Nhân Khả hãm hại."

Ồn Nam Tịch vỗ vỗ cô nói: "Chúng ta đều đã thoát ra được."

"Ừm, thoát ra rồi." Nguyên Thu buông cô ra, đi vào thang máy.

Nhìn cô đi xuống tầng dưới. Ôn Nam Tịch quay lại, đi đến chỗ làm việc của

minh, điện thoại trên bàn sáng lên, cô nhìn qua thì thấy là tin nhắn từ ảnh đại diện màu đen.

Diên: Vào văn phòng.

Ôn Nam Tịch dừng lại nhìn về phía văn phòng, Phó Diên đang tựa người vào bàn sắp xếp lại một ít tư liệu vừa đặt điện thoại xuống. Ôn Nam Tịch cất nó đi, đi đến văn phòng ngang qua nơi làm việc của Chu Hùng, Trần Phi và cả vị trí của Đàm Vũ Trinh cô đẩy cửa bước vào.

Phó Diên nhìn cô. Ánh cảm chiếc điều khiển từ xa trên bàn ấn vào rèm hai bên đóng lại. Ôn Nam Tịch cũng theo bản năng mà khóa trái cửa lại.

Trong văn phòng bật sáng đèn, Phó Diên trầm giọng nói: "Lại đây."

Ôn Nam Tịch đi về phía ánh, Phó Diên dang tay ôm cô vào lòng, vùi đầu ôm cô thật chặt, Ôn Nam Tịch hơi khựng lại sau đó giơ tay lên vòng qua cổ ánh. Cánh tay ánh rất khỏe ôm chặt như muốn đứt eo cô.

Ôn Nam Tịch hơi ngẩng đầu nói: "Phó Diên, những năm qua thật sự xin lỗi ánh."

Ánh không nói một lời, dùng tay ấn cổ cô ấn cô vào lòng, mu bàn tay nổi lên những đường gân xanh.

Ôn Nam Tịch cũng vùi vào cổ ánh hô hấp rất nhẹ, ôm chặt ánh người thấy mùi thơm thanh mát trên cơ thể ánh, hai người đều không nói gì ôm nhau trong im lặng, trong phòng làm việc không khí như ngừng lại vây quanh hai người.

Không biết đã qua bao lâu điện thoại trên bàn reo lên, là điện thoại của Phó Diên, ánh ngược mắt lên cầm lên xem.

Người gọi là Thư Lệ chắc hẳn Nhan Khả đã quay về đó kể lể.

Phó Diên cúp máy, nhìn Ôn Nam Tịch: "Em còn kẹo cà phê không?"

Ôn Nam Tịch ở khoảng cách rất gần anh, cô nhìn anh, gạt đầu: "Có, em có mang theo một viên."

Cô buông tay ra lấy từ trong túi, anh ôm cô không buông, cô cúi đầu mở kẹo đưa viên kẹo nâu lên môi anh.

Phó Diên cắn viên kẹo nhai rồi nuốt, điện thoại lại reo nhưng anh vẫn cúp máy.

Ôn Nam Tịch nhìn mấy lần, nói: "Không trả lời sao? Nghe một chút đi."

Phó Diên nhìn cô nói: "Tạm thời không muốn trả lời."

Ôn Nam Tịch: "Ồ."

Ngoài cửa, sau khi kéo rèm lại, Trần Phi xoay ghế về phía Chu Hùng, thăm dò nói: "Đau lòng, đau lòng—"

"Thật đau lòng cho anh Diên của chúng ta." Trần Phi khẳng định nói, Chu Hùng gạt đầu: "Từ xưa đến nay, anh hùng đều khó qua ải mỹ nhân."

Trần Phi chính lại mắt kín.

"Chính xác."

Cậu ta ngẩng đầu lên hỏi Đàm Vũ Trinh, "Đúng không? Anh Trinh."

Đàm Vũ Trinh lười biếng dựa vào lưng ghế liếc nhìn bọn họ không phản ứng.

Chương 50: C50: Chương 50

Editor: Gió

Beta: Bảo Trân

—

Tạm thời không muốn nghe nhưng không thể không nghe, sớm muộn gì cũng phải nhấc máy. Điện thoại lại vang lên, Phó Diên hạ giọng xuống mở miệng, "Ồn Nam Tịch."

Ồn Nam Tịch gật đầu, "Ừm."

Anh nữ mi nói, "Sau này dù chỗ là có chuyện gì, em đều có thể nói cho anh biết."

Anh không biết gì về chuyện những năm tháng cấp ba, cũng không biết những mâu thuẫn giữa cô và Nhan Khả.

Ồn Nam Tịch lại ừm một tiếng, "Vậy em 14 tháng 2 mời anh đi ăn được không?"

Anh nhìn vào mắt cô, "Được."

"Vậy em ra ngoài trước."Ồn Nam Tịch đẩy cánh tay anh, có thể cảm nhận được cơ bắp đang sau lớp vải.

Phó Diên buông cô ra Ôn Nam Tịch lùi về phía sau một bước, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc. Phó Diên nhìn bóng

lưng cô, điện thoại trên bàn lại vang lên tên người gọi hiện lên màn hình, anh đưa tay lấy điện thoại nhấn nút màu xanh.

Sau đó giọng của Thư Lệ truyền tới, "Con với Khả Khả sao vậy?"

Phó Diên đút tay vào túi quần dựa vào bàn hỏi lại, "Cô ta không nói gì sao?"

Thư Lệ khựng lại, "Viện Viện nói con bé vừa về đến nhà đã khóc, rõ ràng buổi sáng lúc đi làm vẫn còn rất vui vẻ."

"Vậy sao?" Giọng anh rất lạnh, nhẹ nhàng hỏi ngược lại, "Hay là mọi người nghĩ lầm tức hỏi lại cô ta, xem cô ta đã làm gì?"

Thư Lệ yên lặng vài giây, biết được không thể có được đáp án từ chỗ anh từ việc con trai liên tục hỏi ngược lại đã hiểu, Thư Lệ chỉ đành nói, "Vậy được, mẹ cúp đây, mẹ đi hỏi con bé."

Phó Diên và Thư Lệ cùng cúp máy một lúc.

-

Ra khỏi phòng làm việc, lập tức nhìn thấy Chu Hùng, Trần Phi và cả Đàm Vũ Trinh, Đàm Vũ Trinh đeo tai nghe quay đầu lại, Chu Hùng hô một tiếng trở về chỗ ngồi.

Trần Phi cười hi ha kéo ghế ngồi cạnh Ôn Nam Tịch, cậu có vị trí làm việc riêng nhưng bởi vì tính chất công việc nên có một chỗ cạnh Ôn Nam Tịch dành cho cậu.

Cậu ngồi xuống cạnh cô, cười nói: "Lập trình Ôn."

Ôn Nam Tịch nhìn cậu, mỉm cười, "Làm việc thôi."

Trần Phi mỉm cười: "Được ạ."

Ôn Nam Tịch kéo ghế ngồi xuống, tiếp tục công việc của mình.

Trần Phi vươn vai, cũng giống như thường lệ cậu viết lập trình thình thảng lại kéo ngăn kéo tủ của cô ra lấy đồ ăn, vô tình nói, "Sao đồ ăn trong ngăn kéo tủ của chị không với bao giờ thế."

Ôn Nam Tịch ngậy ra, nhìn vào ngăn kéo tủ.

Từ lần trước bị tụt huyết áp cho đến bây giờ, ngày hôm sau Phó Diên để đồ ăn vào tủ của cô, sau đó hình như ngăn kéo tủ lúc nào cũng đầy. Mà cô lại không hề để tâm đến, ngón tay dừng lại trên bàn phím thật lâu. Hình như có những tiểu tiết đã bị luôn cô phớt lờ rồi.

Cô nhìn bóng hình ảnh phòng làm việc của Phó Diên chiếu lên màn hình máy tính, anh đang ngồi trên ghế làm việc, Ôn Nam Tịch nhìn thật lâu mới thu lại ánh mắt.

Lúc này,

Nguyễn Thu gửi tin nhắn đến, nói: [Tôi nay tớ mua thức ăn đến nhà ăn cơm nhé.]

Ôn Nam Tịch cầm điện thoại lên trả lời: [Được.]

Sáu giờ chiều, Ôn Nam Tịch tan làm đúng giờ, về đến nhà vừa mở cửa đã thấy nhà đầy mùi đồ ăn, Nguyễn Thu làm một bàn nướng thịt nhỏ, đang xò các xiên thịt, thấy cô về lập tức nói: "Qua giúp tớ mau."

Ôn Nam Tịch đặt túi máy tính xuống, cởi áo khoác ra, bên trong chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, rửa tay rồi quay lại ngồi trên thảm trải sàn giúp đỡ nấu nướng.

Nguyễn Thu nhìn cô cười, "Còn tưởng hôm nay cậu sẽ hẹn Phó Diên ăn tối?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thu, "Tớ hẹn anh ấy khi khác."

"14/2?" Nguyên Thu lập tức đoán, "Lễ tình nhân à, lễ tình nhân được đó."

Ôn Nam Tịch gật gật đầu, nói, "Nguyên Thu."

"Lần này tớ về Nam An, từ chỗ Ôn Hữu Đào lấy được một chiếc hộp."

"Hả?" Nguyên Thu cảm nhận được cảm xúc của Ôn Nam Tịch, cô ấy tập trung nhìn cô, Ôn Nam Tịch đáp, "Trong chiếc hộp ấy có sáu món quà, là quà sinh nhật, đều do... Phó Diên tặng trong sáu năm nay, chỉ là anh ấy không biết tớ chuyển nhà rồi nên gửi đến đó, bị Ôn Hữu Đào giữ lại nhưng ông ta không nói cho tớ biết."

Nguyên Thu ngẩn ra.

"Cậu nói sao, Phó Diên tặng cậu sáu phần quà sinh nhật?"

"Ừm."

Nguyên Thu ngẫm nghĩ lại lời Nhân Khả nói sáng nay, những thứ khác có thể phớt lờ, nhưng có một điểm đó chính là năm xưa Ôn Nam Tịch và Phó Diên muốn cùng đến Kinh Thi, nhưng Ôn Nam Tịch không đi để lại mình Phó Diên là cô đã đá anh.

Phó Diên tặng quà sinh nhật cho cô sáu năm liền.

Nguyên Thu chửi thề một tiếng, đặt xiên xuống nhìn Ôn Nam Tịch, "Vậy sao cậu giống như không có chút tự tin nào vậy? Cậu cứ mạnh dạn xông lên, tuyệt đối sẽ có được anh ấy ngay thôi!"

Ôn Nam Tịch ngăn người, có vài phần mơ hồ, "Được không?"

"Đương nhiên rồi, lời này không phải quá thừa thãi hay sao, hơn nữa sáng nay anh ấy bảo vệ cậu vậy mà, ôm thẳng cậu vào lòng. Đây không phải là yêu thì là gì?"

Nguyên Thu nói xong nhìn biểu cảm của Ôn Nam Tịch, lập tức khép tay cô, "Cậu phải tự tin về bản thân, nhất định không được sợ hãi cảm thấy mình giống mẹ không được yêu thương, không, cậu rất xứng đáng."

"Cậu thật sự rất xứng đáng, Nam Tịch, mặc dù tớ vẫn chưa biết được đầu đuôi mọi chuyện, nhưng tớ biết nhất định là do cậu bất đắc dĩ nên mới làm vậy, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, anh ấy đều đối xử với cậu rất tốt, đúng không, cậu đừng nghĩ nhiều nữa nhất định phải thử xem, đừng cảm lên."

Ôn Nam Tịch nhìn ánh mắt đầy sự cổ vũ của Nguyên Thu, gật đầu.

-

Ngày 14 tháng 2, Ôn Nam Tịch xin làm việc ở nhà, tiện thể chuẩn bị quà lễ tình nhân, là chiếc lắc tay bình an, sau khi làm xong cô lấy một chiếc hộp chõ quà vào, buộc dây màu đen bên ngoài.

Hơn ba giờ Nguyên Thu đã nhắc cô phải trang điểm, Ôn Nam Tịch đi vào phòng chọn một chiếc váy hai dây, phối với chiếc áo len lộ vai màu hồng nhân, tóc búi lên sau đầu. Sau đó cô trang điểm nhạt rồi tô son môi. Chuẩn bị xong Ôn Nam Tịch đi ra khỏi phòng, để quà vào túi nhỏ rồi xách túi ra ngoài. Hiếm khi cô mới đi giày cao gót, vì lái xe nên cưỡi xuống trước khi đến cửa nhà hàng cô mới đi giày lại, lúc này mặt trời chỉ còn lại những ánh hoàng hôn.

Cô xuống xe nhìn Phó Diên đang đứng trước cửa nhà hàng. Hit một hơi xong đi về phía anh. Phó Diên trả lời tin nhắn xong ngẩng đầu nhìn cô, anh ngạc nhiên ánh mắt nhìn cô không rời.

Ôn Nam Tịch bước lại gần anh, "Đi thôi."

Yết hầu Phó Diên khẽ cuộn ừm một tiếng, anh rút tay vào túi quần cùng cô bước lên bậc cầu thang, nhà hàng này có tên là Nhà hàng Hoàng hôn, Ôn Nam Tịch đã đặt chỗ ở cạnh cửa sổ, vừa ngồi xuống ánh hoàng hôn đã chiếu vào rơi xuống bàn họ, Phó Diên vẫn mặc bộ đồ màu đen như thường

lệ, áo khoác không kéo lên, bên trong cũng là chiếc áo màu đen. Trên người anh có một loại cảm giác thoải mái, tùy hứng.

Trên bàn ăn có rượu vang Phó Diên cầm ly rượu vang lên, nhìn cô, "Có muốn uống không?"

Đôi mắt Ôn Nam Tịch cong cong, gạt đầu, cô ngồi thẳng lưng lên, nói, "Tôi nay anh đưa em về nhé."

Phó Diên nghe vậy, giọng rất trầm, "Được."

Rất nhanh sau ánh hoàng hôn đã vụt tắt, ánh đèn mờ sáng lên, nến trên bàn cũng được đốt cháy ngọn nến bập bùng nháy múa, Ôn Nam Tịch uống hai ly rượu gò má ửng hồng chống tay lên mặt nhìn anh. Phó Diên nghịch ly rượu nhìn gương mặt xinh đẹp phiếm đỏ của cô.

Ôn Nam Tịch nắm lấy khăn trải bàn trong vô thức, nhìn vào đôi mắt anh, "Em kể cho anh về chuyện gia đình em nhé..."

Cô mở miệng nói, "Mẹ em..."

"Ôn Nam Tịch." Giọng Phó Diên rất trầm, anh ngắt lời cô, Ôn Nam Tịch khựng lại, yên lặng nhìn anh, "Sao vậy."

Màn hình điện thoại trên bàn sáng lên Phó Diên nhìn qua, lật điện thoại úp màn hình xuống bàn, một người vừa đồng ý lời mời kết bạn, tên người dùng hiện lên danh sách bạn bè.

Anh ngẩng đầu lên, "Có phải em đã chuẩn bị quà cho anh không?"

Ôn Nam Tịch lập tức gạt đầu, "Ừm."

Phó Diên nhướng mày, "Lấy ra đi."

Cảm xúc của Ôn Nam Tịch vừa dâng lên thì bị phá vỡ cô ồ một tiếng, quay

người lấy túi mở khóa ra lấy một hộp nhỏ màu đen ra trực tiếp đặt lên bàn đẩy qua chỗ anh.

Phó Diên nhìn chiếc hộp, hỏi, "Đây là gì vậy?"

Ồn Nam Tịch nhìn anh nói: "Vòng tay bình anh."

"Giúp anh đeo lên." Phó Diên xắn ống tay áo lên, lộ ra cổ tay mảnh mẽ,Ồn Nam Tịch chớp chớp mắt ồ một tiếng, cởi dây buộc mở hộp lấy chiếc vòng tay màu đen từ trong hộp ra, chiếc móc bình an có màu bạc, kết hợp với sợi dây đen đơn giản mà đẹp mắt.

Cách mặt bàn rộng không tiện đeoỒn Nam Tịch cầm lấy tay đi đến bên cạnh cúi đầu đeo giúp anh. Đường gân trên mu bàn tay anh hiện lên rất rõỒn Nam Tịch cẩn thận đeo lên, Phó Diên ngẩng đầu nhìn bờ mi trên mắt cô,Ồn Nam Tịch đeo giúp anh xong thì liếc qua, nhìn phía dưới mặt đồng hồ và vòng hạt trên bàn tay còn lại dường như có hình xăm, cô khựng lại.

Nhưng không nhìn nhiều, cô nhìn vào mắt anh, nói: "Phó Diên, lễ tình nhân vui vẻ."

Phó Diên gật đầu, "Năm nay anh không chuẩn bị quà, sang năm cho em được không?"

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng cô không quá so đo, ngồi xuống bàn men rượu khiến cô nhìn muốn ôm anh, nhớ đến lời của Nguyên Thư chống tay lên mặt bàn, nghĩ, "Phó Diên, em thích anh, rất thích anh, thích vô cùng."

Hơi thở của Phó Diên gấp lên.

Nhìn cô, anh hỏi, "Lớp 12 thì sao?"

Lờ ng ngược cô cơ lại đáp, "Cũng thích."

Phó Diên nhìn vào mắt cô đưa tay nắm cằm, hỏi: "Lời hôm nay em nói, ngày mai có còn tính không?"

"Tín." Ôn Nam Tịch gật đầu.

Đôi mi anh cong lên, khóe môi cũng vậy anh dựa lưng vào lưng ghế, "Bây giờ em muốn anh làm gì."

"Chúng ta hẹn hò nhé?" Ôn Nam Tịch ghé lại gần chống tay lên bàn nhìn vào mắt anh.

Ánh mắt Phó Diên hiện lên ý cười, anh nhìn bộ dáng gấp gáp của cô tay đặt lên chỗ để tay ghế có chút lười biếng cổ tinh dày vò cô. Xung quanh có không ít người thấy điều bất thường bèn nhìn qua đây.

Ôn Nam Tịch chống tay cạnh anh, nói: "Em sẽ đòi tốt với anh."

Xung quanh có người bật cười một tiếng.

Giọng anh lười biếng, "Vây được."

Ôn Nam Tịch lập tức thờ phào lấy bình rượu ra rót cho mình một ly, bung lên cụng ly với anh mắt cong cong nhìn anh cười.

Phó Diên uống một ngụm, bên cạnh cổ áo anh có đặt một chiếc bật lửa màu bạc, trên đó có đèn led nhỏ màu đỏ sáng lên ánh khẽ liếc nhìn. Sau đó nhìn Ôn Nam Tịch nắm lấy cổ tay cô kéo xuống, Ôn Nam Tịch không chút phòng bị mà nhìn vào mắt anh, Phó Diên nhìn cô, "Ngày mai em mà còn chơi xấu nữa, anh sẽ xử lý em."

Trái tim cô đập thình thịch, ừm ừm hai tiếng, cô rất tỉnh táo chỉ là nhờ men rượu để dững cảm hơn mà thôi.

Cô nhẹ giọng, "Chúng ta uống thêm đi, rượu này khá đắt."

Anh nhìn chai rượu rồi nhìn xung quanh nhà hàng đương nhiên biết rượu ở đây đắt, buông cổ tay cô ra rồi cụng ly với cô, hai người uống hết một bình

rượu. Ôn Nam Tịch có hơi say nhưng vẫn ổn, cô thanh toán xong Phó Diên xách túi xách rồi ôm eo dẫn cô ra ngoài.

Gọi người lái phụ, người lái lên xe. Ôn Nam Tịch và Phó Diên ngồi cùng nhau, cô nhìn vòng bích ảnh trên tay anh đưa ta ra sờ, sau đó men lên trên sờ đường gân trên cánh tay anh, Phó Diên lật bàn tay lại nắm lấy tay cô hai người đan tay nhau. Dần dần Ôn Nam Tịch ngủ thiếp đi trên vai anh.

Khi đến nhà cô, dưới sự giúp đỡ của tài xế Phó Diên bế Ôn Nam Tịch, tay cầm giày cao gót của cô đi vào thang máy, Nguyên Thu đứng ở cửa nhà thấy một màn này, "Tôi biết ngay mà, nhất định cậu ấy lại say."

Cô ấy vội vàng mở cửa. Phó Diên bế Ôn Nam Tịch đi vào lần này là vào phòng cô đặt lên giường, anh kéo chăn nhìn cô thật lâu rồi mới ra khỏi phòng. Nguyên Thu lập tức đi tới đưa cho anh một ly cà phê, Phó Diên nhận lấy đi ra ngoài, Nguyên Thu cũng đi cùng. Khẽ đóng cửa lại.

Phó Diên dựa vào cửa sổ gió đêm thổi khiến mái tóc anh rối đi, anh rút tay vào túi quần nhìn Nguyên Thu, "Nói đi."

"Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyên Thu thờ dãi một hơi, chiều nay không biết Phó Diên lấy được tài khoản Wechat của cô từ ai, sau đó thêm bạn bè rồi hỏi về chuyện của Ôn Nam Tịch. Lúc đó cô đã biết anh không muốn để Ôn Nam Tịch tự nói ra những đau khổ ấy. Phó Diên quả thật rất yêu Nam Tịch.

Nguyên Thu cười nói, "Thật ra tôi cũng không muốn để cậu ấy tự nói với anh, bởi vì rất khó để nói rõ những chuyện ấy."

"Cậu ấy khá thâm, bố không yêu mẹ nên cũng không thương cậu ấy, từ nhỏ đã vậy, cậu ấy giống như đứa bé được nhặt về vậy, trước giờ chưa từng nhận được sự công nhận từ bố cho dù cậu ấy có làm gì thì bố cũng rất lạnh lùng, ông ta chỉ cho cậu ấy đồ ăn thức uống mà không hề có tình cảm của một người cha."

"Như vậy thì thôi đã đành, vấn đề là bố cậu ấy có tình thương nhưng lại dành hết cho Nhan Khả bởi vì cậu ta là con gái mới tình đầu của ông, ông ta yêu quý vô cùng thích đến độ lần nào cũng so sánh Nhan Khả với Ôn Nam Tịch, Nhan Khả cái gì cũng tốt, còn Nam Tịch thì không..."

"Vì vậy, Nhan Khả ở trường còn bắt nạt các cậu?" Phó Diên cầm ly cà phê hỏi.

Nguyên Thu gật đầu: "Đúng vậy điều này mới đáng giận, Nam Tịch luôn bị cậu ta chèn ép, dù sao thì thường xuyên phải khóc lén."

"Sau đó không phải thành tích cậu ấy rất tốt sao, vượt cả Nhan Khả, tôi rất vui thay cho cậu ấy nhưng tiếc là bố cậu ấy vẫn vậy cho dù thành tích tốt thì vẫn không khen ngợi cậu ấy."

Phó Diên nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Anh đột nhiên nhớ đến lần đó, cô đứng ở trạm xe buýt ánh mắt lạnh lùng nhìn họ.

"Thật ra đại học cậu ấy thực sự không thể học chung với các cậu, cậu ấy mà đi thì cả đời này coi như xong, bố cậu ấy ép nhất định phải vào kinh đại cậu ấy không chịu, năm lớp 12 ở nhà đã cãi nhau to, máy tính cậu ấy vừa mới mua đã bị đập, ông ấy chỉ vào mặt cậu ấy nói rằng cậu ấy không bằng Nhan Khả, ngay cả năng lực cũng không bằng, cái gì cũng không bằng..."

Ngón tay anh bóp gằn nát ly cà phê bằng giấy.

Chương 51: C51: Chương 51

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

"Bốn năm đại học cậu ấy đều dùng để chữa lành, dựa vào bản thân để thoát khỏi bóng đen tâm lý." Giọng Nguyễn Thu rất trầm, cô nói xong, cả hàn khí lang rơi vào tĩnh lặng.

Vài giây sau.

Phó Diên quay đầu lại, nương mi nói: "Tôi hiểu rồi.":

Nguyễn Thu gạt đầu, cô cười dứt tay vào túi áo, cán cửa sau lưng có tiếng động sau đó được đẩy mở, hai người cùng nhìn qua lập tức thấy Ôn Nam Tịch khước áo chèoàng dựa lưng vào tủ giày nhìn họ.

Nguyễn Thu giật mình, "Nam Tịch bảo bối, cậu tỉnh rồi sao?"

Mà khi nhìn rõ thì hình như cô vẫn đang say, Ôn Nam Tịch nương mày đi về phía cửa sổ cạnh Phó Diên cố vẻ là muốn ra tìm ánh.

Phó Diên đưa ly cho Nguyễn Thu đi lên phía trước thấp giọng hỏi, "Sao em đã dậy rồi?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn ánh đôi mắt lập lán có chút ngỡ ngác, ngờ nghệch. Phó Diên kéo tay cô qua đặt lên cổ mình, lúc này Ôn Nam Tịch cố

động tĩnh rồi thu cánh tay lại, Phó Diên ôm eo cô rồi bế cô lên, Ôn Nam Tịch giống như con lười đòi chân dài kẹp eo vùi đầu vào hõm vai anh, Phó Diên ôm cô đi vào trong.

Nguyên Thu ha ha hai tiếng, hận không thể lấy điện thoại ra chụp.

Ai mà ngờ được người đàn ông Ôn Nam Tịch thích nhiều năm như vậy cũng thích cô chứ, chỉ với điều ấy thôi cũng khiến cô cảm thấy phần khích.

-

Vào phòng,

Phó Diên đặt Ôn Nam Tịch lên giường, áo choàng của cô bị lệch anh cởi ra rồi để lên tủ đầu giường. Ôn Nam Tịch lại ngủ thiếp đi tay vẫn ôm cổ anh, Phó Diên chống một tay xuống giường tay còn lại khẽ vén mái tóc cho cô, hơi thở của cô đều đặn, khi ngủ đôi mày càng thêm dịu dàng khiến người ta rung động. Phó Diên lấy một chiếc bật lửa màu bạc từ trong túi quần ra đặt lên tủ đầu giường, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô rồi mới rời đi.

Anh khẽ khép cửa lại, Nguyên Thu đứng ở phòng khách, Phó Diên nói với cô, "Tôi nay phiền cậu chăm sóc cô ấy, cô ấy uống khá nhiều."

Nguyên Thu gật đầu, làm động tác ồ, "Yên tâm."

Nguyên Thu tiễn Phó Diên ra ngoài, lúc chuẩn bị đóng cửa Phó Diên quay đầu nhìn cô, "Cảm ơn cậu đã ở cạnh cô ấy nhiều năm như vậy."

Nguyên Thu khựng lại, cười nói, "Không cần khách sáo, tôi và cậu ấy cùng giúp đỡ nhau."

Phó Diên gật đầu đi về phía thang máy, Nguyên Thu nhìn cửa thang máy khép lại mới đóng cửa.

Buổi đêm thật yên tĩnh.

Nguyên Thư thu dọn đồ đạc rồi đi tắm, tắm xong đi ra ngoài ngửi thấy hương rượu nhàn nhạt khe khẽ dài một tiếng, biết được Ôn Nam Tịch nhất định phải mượn rượu mới nói ra được mọi chuyện, cô bò lên giường khe khẽ vỗ vai Ôn Nam Tịch đang ngủ say.

-

Giấc mơ đầy hỗn loạn, chuyện quá khứ định nói ra xuất hiện lại trong giấc mơ, vào ngày điền nguyện vọng cô ngồi trước máy tính của Ôn Hữu Đào, ở dưới đất là chiếc máy tính xách tay Ôn Du tích góp tiền mua tặng cô làm quà tốt nghiệp lúc này đã vỡ nát, ánh mắt cô tối đi tay ôm đầu gồi nhìn màn hình trong lòng hiện lên suy nghĩ phản nghịch.

-

Sáng ngày hôm sau.

Khi Ôn Nam Tịch tỉnh lại, Nguyên Thư đã đi làm, cô ngồi dậy dựa lưng vào đầu giường nhìn thấy chiếc bật lửa màu bạc ở đầu giường nhận ra nó là của Phó Diên. Ôn Nam Tịch cầm lấy khe khẽ nghịch. Màn hình điện thoại cũng sáng lên, cô mở máy ảnh đại diện màu đen gửi tin nhắn đến.

Diên: [Còn nhớ tối qua đã nói gì không? Nếu không thì em mở ghi âm ở bật lửa lên nghe.]

Còn cố tình nhắc nhở cô. Mặt Ôn Nam Tịch ứng đồ trả lời anh.

Ôn Nam Tịch: [Em nhớ, không chơi xấu.]

Sau khi gửi đi, không thấy Phó Diên trả lời nữa. Tất nhiên Ôn Nam Tịch cũng không mở ghi âm lên nghe, cô nhớ từng lời nói tối qua của mình. Cô xuống giường dẫm chân xuống đất, lúc này mới ý thức được quan hệ giữa mình và Phó Diên đã thay đổi có chút vui mừng. Tối qua chưa tắm đã ngủ Ôn Nam Tịch lấy quần áo đi tắm, lúc đi ra thấy chuông điện thoại vang lên Ôn Nam Tịch đi qua cầm lên nhìn người gọi là Phó Diên.

Cô nhắc máy giọng rất nhỏ, "Chào buổi sáng."

Phó Diên ở đầu dây bên kia yên lặng một giây, thanh giọng rồi nói: "Hôm nay anh không đến công ty, ở nhà có chút việc."

Ôn Nam Tịch ngồi xuống sofa, nghe vậy a một tiếng, "Em biết rồi."

Phó Diên nghe được giọng cô ánh mắt mang theo ý cười, "Em nhớ ăn cơm đầy đủ, tối đừng tăng ca."

Ôn Nam Tịch lau tóc ừm một tiếng. Một lát sau cô nói tiếp, "Anh cũng vậy."

"Ừm." Anh đáp, lại hỏi, "Em còn đau đầu không?"

"Không đau nữa rồi."

Ôn Nam Tịch cũng cảm thấy giọng anh trong điện thoại rất dễ nghe.

Cả hai người lại yên tĩnh có lẽ vẫn đang thích ứng thân phận mới, sau vài giây Ôn Nam Tịch hỏi, "Tối qua mấy giờ anh về vậy?"

"Bé em về phòng xong là về luôn."

Ôn Nam Tịch có chút ngỡ ngàng ồ một tiếng, nhìn đồng hồ, "Em phải đi làm đây."

"Ừm."

Cả hai cùng cúp máy, Ôn Nam Tịch thờ mạnh nhấn vào phần ngực nơi trái tim đang đập mạnh đi vào phòng thay đồ, đi ra cầm theo túi máy tính và túi xách lái xe đến công ty.

Đỗ xe xong, Nguyễn Thư gửi cho cô hai tin nhắn, Ôn Nam Tịch mở ra đọc.

Nguyễn Thu: [Nguyễn Thu, tối qua tớ có kể cho Phó Diên về quá khứ của cậu.]

Nguyễn Thu: [Cậu đừng trách tớ nhé, là anh ấy tìm tớ trước, anh ấy không muốn cậu phải tự nói ra những điều ấy nhưng vẫn muốn biết.]

Ôn Nam Tịch ngẩn người, trả lời: [Ừm, Nguyễn Thu, cảm ơn cậu nhiều.]

Quả thật cô khó mà mở miệng, cô có thể nói nhưng không biết phải mở lời thế nào, vì vậy tối qua trước khi nói ra đã chần chừ thật lâu.

Nguyễn Thu: [Cảm ơn tớ làm gì, là Phó Diên quá tốt ấy.]

Ôn Nam Tịch: [Ừm, hai người đều tốt.]

Ôn Nam Tịch: [Nhưng anh ấy tốt hơn.]

Nguyễn Thu: [...Biến đi.]

Ôn Nam Tịch bật cười, đặt điện thoại xuống đi vào tòa nhà, lên lầu bước vào Diên Tục.

Trần Phi mặt buồn ngủ thấy cô tới, vẫy tay chào, "Chào buổi sáng, lập trình Ôn."

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Chào buổi sáng."

Cô đi về vị trí làm việc trên bàn có một ly cà phê và một phần đồ ăn sáng, Trần Phi đeo chiếc gối hình chữ U, nói với cô, "Anh Diên nhờ em mua cho chị đây."

Ôn Nam Tịch ngẩn người, nói: "Cảm ơn cậu nhé."

Trần Phi cười hi hi.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, Trần Phi kéo ghế tới cạnh cô, hỏi, "Thành thật nói

cho em biết, có phải chỉ với anh Diên hện hò rồi không?"

Ôn Nam Tịch nhìn cậu ta một cái, "Ai bảo cậu thế?"

Trần Phi chỉ vào đầu mình, "Còn cần phải nói sao? Đầu óc này của em đoán cái là biết, nhất định tôi qua hai người có hện hò, lẽ tình nhân mà."

Ôn Nam Tịch cười mà không nói không để ý đến cậu, mở nắp ly cà phê ra uống một ngụm, bắt đầu làm việc.

Cả ngày hôm nay Phó Diên không đến công ty, Đàm Vũ Trinh cũng chỉ đến hai tiếng rồi đi, hôm nay là tết nguyên tiêu nghe nói bố mẹ Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đến Lê Thành. Nhắc đến bố mẹ Phó Diên, trong đầu Ôn Nam Tịch hiện lên hình bóng họ, cô đã nhìn qua ảnh vài lần và gặp qua một lần. Về ngoài nhớ nhớ của gia đình học thức cao vừa nhìn đã rõ.

-

Thiên Thành.

Trước bữa tối, Thu Lệ bỏ hoa quả xong đi ra đặt lên bàn, lúc chuông cửa vang lên bà lau tay ra mở cửa, bên ngoài là Ngu Viện Viện và Nhan Khả, Nhan Khả mặc một chiếc váy dài siết eo, niêm khí mái tóc dài được buộc lên đuôi tóc chạm lưng nhìn ngoan ngoan hơn rất nhiều.

Ngu Viện Viện cười với Thu Lệ, nói, "Tôi dẫn con bé đến để xin lỗi, con bé không hiểu chuyện bị tôi chiền hư rồi."

"Ồi, vào nhà trước đi." Thu Lệ xoay người, "Khả Khả, thay dép đi."

Nhan Khả khựng lại, cô ta nhìn về phía Phó Diên đang gõ phím ở phòng khách, hôm nay anh mặc sơ mi màu đen lạnh lùng xa cách. Nhan Khả càng thấy căng thẳng hơn nhưng bị Ngu Viện Viện kéo qua, hơn nữa Thu Lệ còn ở bên cạnh, cô ta bước vào rồi thay dép.

Phó Kính Hoa bưng ly trà hoa cúc, đi từ ban công vào, "Khả Khả đèn đây à."

Nhan Khả nhìn Phó Kính Hoa, "Con chào bác ạ."

"Ngồi đi." Phó Kính Hoa cười nói.

Thư Lệ bảo Ngu Viện Viện và Nhan Khả ngồi xuống ghế, Ngu Viện Viện nhiệt tình bắt tay Thư Lệ, nói: "Tính cách Nhan Khả quá nóng nảy cứ nghĩ gì là nói vậy, nhưng điều không nên làm nhất là sáng sớm đã đến công ty làm ồn chuyện lên khiến Phó Diên mất mặt rồi."

Thư Lệ ngăn người cảm thấy như vậy thật sự không được tưởng rằng Nhan Khả cũng chỉ bướng bỉnh thôi, không ngờ còn đến tận công ty Phó Diên. Phó Diên không nói với bà chuyện này, bà cười gượng nói, "Phó Diên mở công ty cũng không dễ dàng, dù có chuyện gì thì Khả Khả cũng nên nói chuyện riêng chứ, sao lại đến tận công ty vậy?"

Ngu Viện Viện lập tức nói, "Đúng vậy, quá nóng nảy, mấy ngày nay tôi và bố nó cũng dạy dỗ lại, con bé đã biết mình sai rồi."

Nhan Khả lập tức cúi đầu, nói tiếng xin lỗi.

Bộ dáng cô ta lúc này vô cùng đáng thương, Thư Lệ nhíu mày, Ngu Viện Viện nói tiếp, "Quan trọng là con bé cũng không nhắm vào Phó Diên, mà là một cô gái khác, cô gái ấy là, Phó Diên là người hiểu rõ mọi việc nhất, Khả Khả cũng chỉ là ra mặt thay mà thôi."

Lời vừa nói ra Thư Lệ nhìn sang Phó Diên theo phản xạ. Phó Diên đặt máy tính xách tay sang một bên, khoanh tay lại dựa lưng vào ghế, nhướng mắt lên nhìn ánh mắt lạnh như băng.

Giọng anh rất trầm, "Thay mặt giúp?"

Ngu Viện Viện dịu dàng gật đầu.

Phó Diên mím môi, ngồi đó nói: "Vậy dì có biết con gái dì ở trường lại đi bắt

nạt người khác không? Chuyên bắt nạt những cô gái khác?"

Sắc mặt Ngu Viện Viện khẽ thay đổi, bà liếc Nhan Khả một cái. Nhan Khả cúi đầu cực thấp, cô ta đã nói với Ngu Viện Viện rồi, đừng có đến xin lỗi không có tác dụng đâu.

Thư Lệ và Phó Kính Hoa cũng nhìn Nhan Khả.

Ngu Viện Viện ngẩng đầu nhìn Thư Lệ, cười nói: "Con bé không đâu, có lẽ là do giữa bạn học với nhau có chút mâu thuẫn, nhưng trước giờ con bé luôn có quan hệ tốt với mọi người xung quanh rất nhiều người đều thích con bé nhất định là do Phó Diên đã hiểu làm gì rồi, hơn nữa cũng không thể tin hết lời từ một phía được."

Thư Lệ không lên tiếng, bà nhìn con trai. Sắc mặt Phó Diên vô cùng lạnh lùng.

Thấy con trai như vậy Thư Lệ đã biết là chuyện không thể cứu vãn, hơn nữa họ đều xuất thân là nhà giáo, giáo dục dạy dỗ học sinh có chuyện gì ở trường chưa gặp qua, có những vụ bạo lực rất lạ trông như không để lại tổn thương cơ thể nào nhưng lại để lại ám ảnh trong lòng học sinh.

Lúc này đi đi ra nhắc mọi người bữa ăn đã nấu xong.

Thư Lệ lập tức thay đổi chủ đề kéo Ngu Viện Viện, "Được rồi, không nói nữa ăn cơm trước nhé."

Phó Kính Hoa cũng đặt ly trà xuống, "Ăn cơm trước."

Ngu Viện Viện nắm chặt tay, kết quả như vậy khiến lòng bà ta bất an vô cùng nhìn sang Phó Diên theo phản xạ, Phó Diên đứng lên kéo ghế ngồi xuống, ánh còn trẻ nhưng trên người như có những chiếc gai nhọn không thể phớt lờ một khi ánh từ chối tiếp nhà họ Nhan thì dần dần Thư Lệ và Phó Kính Hoa cũng vậy, Ngu Viện Viện nghĩ đến đây lập tức véo Nhan Khả theo phản xạ. Có một loại phần nợ khi chuyện không thành.

Bữa cơm này không được thoải mái như trước đây.

Ăn cơm xong mọi người nhà họ Đàm cũng đến, Thư Lệ và Phó Kính Hoa đứng lên đón họ, Ngũ Viện Viện kéo Nhân Khả, bị bắt kết thúc không thể bắt đầu chủ đề nói chuyện mới nữa chỉ đành đứng dậy ra về trước.

Thư Lệ cũng không giữ thêm.

Đàm Vũ Trinh bóc quýt ăn một miếng nhìn sang Phó Diên, Phó Diên cầm áo khoác lên đi vào bếp rồi xách cặp đồ đi ra, nói với Thư Lệ: "Con ra ngoài một lát."

Thư Lệ nhìn anh, "Ừm, nhớ về sớm nhé."

Phó Diên vâng một tiếng, thay giày rồi lấy chìa khoá xe ra. Chiếc xe màu đen hướng về khu nhà của Ôn Nam Tịch, sau khi đỗ xe anh xách cặp đồ lên lầu gõ cửa.

"Ai vậy?" Ôn Nam Tịch đang khoan chân gõ code, nghe thấy tiếng gõ cửa đứng dậy đi mở, từ mắt mèo nhìn thấy sống mũi cao của người đàn ông Ôn Nam Tịch giật mình liền mở cửa.

Phó Diên vắt áo khoác trên cánh tay, tay xách cặp đồ mang theo chút gió lạnh bên ngoài bước vào, nhìn cô hỏi, "Em có nhìn qua mắt mèo không?"

Ôn Nam Tịch bình tĩnh lại, gật đầu, "Em nhìn rồi."

Phó Diên bước vào đóng cửa cho cô.

Ôn Nam Tịch lùi về phía sau một bước, hỏi anh, "Sao anh lại đến vậy?"

"Đem chút đồ ăn cho em." Anh đi cùng cô vào phòng khác, để áo khoác lên tay ghế sofa, đặt cặp đồ lên bàn.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống thảm, nói, "Đợi em một lát sắp xong rồi."

Cô đang viết dở. Phó Diên ngồi xuống sô pha ngẩng đầu nhìn cô ìm một tiếng, rồi cũng lấy điện thoại ra trả lời tin nhắn. Mười phút sau Ôn Nam Tịch lui xong, cô xoa gáy quay đầu lại nhìn, Phó Diên lười biếng dựa lưng vào sô pha cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Xong rồi sao?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, bò lên sô pha, "Không phải hôm nay là tết nguyên tiêu hay sao? Chẳng phải bố mẹ anh cũng tới sao."

"Ừm, vừa ăn xong."

"Ồ." Tóc cô có hơi rối, bộ dáng ngẩng đầu nhìn anh dịu dàng, Phó Diên nhìn cô một hồi lâu rồi đưa tay giữ lấy cằm.

Trái tim Ôn Nam Tịch đập mạnh, ngẩng lên nhìn anh. Sau đó Phó Diên cúi người xuống ngậm lấy môi cô. Cổ tay đeo vòng bình an của anh và mạch đập ở cổ tay cô đều đập mạnh. Cô nhắm mắt. Lúc này tim hai người đều đập thật nhanh, đây là nụ hôn thứ hai của họ đánh chính ngôn thuận. Thứ mà cả hai đã đợi sáu năm qua. Sau đó Ôn Nam Tịch được anh ôm đặt lên đùi một tay ôm chặt lấy eo, bả vai cô khẽ run bị anh hôn thật mạnh mẽ, không hề có men say cảm quan càng trở nên rõ ràng hơn.

Chương 52: C52: Chương 52

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Lúc hai đôi môi hơi tách ra, Ôn Nam Tịch mở to mắt bắt gặp ánh mắt của anh, gò má cô ửng hồng không còn thấy lạnh nữa. Lòng bàn tay của Phó Diên áp lên má cô, anh không nhìn được ôm mặt cô lại hôn thêm lần nữa. Ôn Nam Tịch nhắm mắt, lông mi giật giật. Hồ hấp hợ quyện vào nhau.

Lúc này, điện thoại di động trên bàn vang lên, một lần rồi lại tiếp tục reo. Ôn Nam Tịch liếc anh một cái, nói: "Em đi nhận điện thoại, có thể là mẹ em."

"Ừm."

Phó Diên buông eo cô ra.

Ôn Nam Tịch đặt chân xuống đất ngồi trên thảm, cô cầm điện thoại di động trên bàn trà lên quả nhiên điện thoại báo người gọi là Ôn Du. Đôi chân dài của Phó Diên giẫm lên thảm đi vào phòng bếp, thuận tay lấy một cái thìa đi ra, cầm bình giữ nhiệt ngồi trên sofa phía mở ra. Ôn Nam Tịch dựa vào sofa nghe điện thoại.

"Mẹ."

"Nam Tịch, con đang bận sao?" Giọng nói dịu dàng của Ôn Du truyền tới.

Ồn Nam Tịch cười nhợt nói: "Con đang ở nhà."

"Bên Lê Thành có lạnh không? Hôm nay tết Nguyên Tiêu, công ty của cô ăn liên hoan không?" Ôn Du nhớ năm ngoái khi Ôn Nam Tịch còn ở Vân Hà có liên hoan.

Ồn Nam Tịch lắc đầu nói: "Không ạ, không phải công ty nào cũng liên hoan."

Phó Diên nhìn một cái, múc một chiếc bánh trôi đưa tới bên miệng cô. Ôn Nam Tịch dừng lại một chút hóa ra là anh đi lấy bánh trôi tới, cô há miệng bánh trôi vị hạt mè ăn rất ngon.

Ồn Du nghe xong liền nói: "Công ty không ăn liên hoan, vậy con nhớ nấu bánh trôi ăn nhé."

Ồn Nam Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Con đang ăn rồi."

Cô nhìn anh. Phó Diên múc thêm một viên nữa, nước đường nhỏ xuống chảy ngược vào bình giữ nhiệt, anh đợi cô ăn hết một viên trong miệng, vì nụ hôn vừa rồi mà cổ áo sơ mi của anh hơi rộng mở, yếm hầu lộ ra sắc nét.

"Vậy con ăn đi, đúng rồi Nam Tịch, mẹ muốn nói với con một chuyện." Ôn Du do dự một chút. Trong khi đợi, Phó Diên lại dứt cho cô thêm một viên nữa, cái này là bánh trôi lưu sa. Ôn Nam Tịch nuốt xong, Ôn Du nói: "Gần đây có người muốn đầu tư vào tiệm ăn vặt của chúng ta, mẹ cảm thấy mình không có năng lực gì nên cũng không dám bàn chuyện với người ta."

Ồn Nam Tịch dừng một chút đột nhiên nhớ tới người đàn ông mặc vest, đi giày da. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần sau nếu người đó lại tới, mẹ gửi cho con xem dự án."

Ồn Du gật đầu: "Được, vừa lúc Tiểu Lê đang ở đây, con bé sẽ chỉ cho mẹ."

"Mấy ngày nay Tiểu Lê có ôn bài không mẹ?"

"Có, con bé bảo nhờ sách vở của con mà đã tiếp thu được rất nhiều cách

giải bài khác nhau, được lợi không ít."

Ôn Nam Tịch hơi sùng sốt vô thức ngược mắt lên, Phó Diên cũng nghe được lời của Ôn Du hơi nhướng mày dùng khẩu hình nói: "Có của anh?"

Ôn Nam Tịch mím môi nhẹ nhàng gật đầu. Ôn Nam Tịch nói với Ôn Du: "Mẹ không cần lo lắng, có người chú ý tới tiệm ăn vặt của chúng ta là chuyện tốt chỉ cần bàn bạc kỹ thêm xem có nên nhận hay không."

"Được, được." Ôn Du yên lòng.

Ôn Nam Tịch lại được đút thêm một viên bánh trôi nữa, lúng búng nói: "Mẹ, trước hết không có gì phải lo lắng cả, mẹ đi ngủ sớm đi."

"Được." Ôn Du nói xong thì cúp điện thoại.

Ôn Nam Tịch đặt điện thoại đi động xuống nuốt viên bánh trôi trong miệng, nhìn vào bình giữ nhiệt bên trong còn không ít, Phó Diên lại lấy một viên khác cho cô, nhàn nhật nói: "Em ở Văn Hà thường xuyên ăn liên hoan à?"

Ôn Nam Tịch ăn bánh trôi, dựa vào sofa gật đầu: "Ừm."

"Vậy ở Diên Tục, em không quen sao?"

Ôn Nam Tịch nhìn khuôn mặt của anh, lập tức lắc đầu: "Đương nhiên là không phải, liên hoan tương đương với tặng ca, anh hiểu mà?"

Khóe môi Phó Diên hơi nhếch lên lại đút cho cô thêm một viên bánh trôi. Cứ như vậy ăn hết mười mấy viên bánh trôi, Ôn Nam Tịch đi rót ly nước chanh uống. Vừa quay đầu nhìn thấy Phó Diên đang rửa bình giữ nhiệt ở trong bếp, thân hình anh cao lớn, căn bếp cũng không tính là nhỏ nhưng ánh sáng chiếu lên trên khuôn mặt của anh loáng thoáng giống với dáng vẻ thời học sinh. Ôn Nam Tịch ngắm nhìn nhưng không dám tới gần. Phó Diên rửa xong tùy ý đóng nắp lại quay người nhìn cô.

Lúc này Ôn Nam Tịch mới phản ứng lại, nói: "Em quên nói với anh, có máy rửa chén."

Phó Diên từ phòng bếp đi ra: "Anh rửa sạch hết rồi."

Ôn Nam Tịch thấy anh lau tay cầm áo khoác lên, cô nhìn anh rồi hỏi: "Anh phải đi à?"

Phó Diên đi tới cửa, mở ra nhìn cô: "Nếu không thì sao?"

Ôn Nam Tịch đi lên trước, nhìn theo anh: "Vậy, ngủ ngon."

Phó Diên đẩy cửa bước ra ngoài, áo khoác vắt lên tay "ừ" một tiếng: "Ngủ ngon."

"Đi ngủ sớm chút." Anh nói thêm.

Ôn Nam Tịch tiến lên một bước đứng trước mặt anh kiễng chân nhắm mắt lại. Phó Diên sững sốt, mấy giây sau anh cúi đầu hôn lên trán cô. Gió nhẹ thổi qua là trái tim rung động.

Một lúc sau Ôn Nam Tịch lùi lại, Phó Diên nhìn cô đẩy cửa ra, sập, anh đóng cửa lại, Ôn Nam Tịch cầm ly nước chanh đứng sau cửa ngơ ngác một lúc cảm thấy mình khá may mắn khi được gặp lại anh. Cô khóa cửa quay lại bàn trà tiếp tục làm việc.

Trần Phi gửi tin nhắn cho cô: Chị đâu rồi? Tiến độ công việc thế nào rồi?

Ôn Nam Tịch: Còn một chút chưa viết xong.

Trần Phi: Vậy sao?

Ôn Nam Tịch: Nếu cậu không có việc gì thì đi xem vòng bạn bè của Nguyễn Thư đi, đừng làm phiền tôi nữa.

Trần Phi: ....Chị nói gì?

Ồn Nam Tịch phải bật cười. Cô thấy Trần Phi đã nhấn like tất cả bài viết trên vòng bạn bè của Nguyên Thu.

-

-

Để tạo điều kiện thuận lợi cho công việc của Nhan Khả, Ngu Viện Viện đã bảo Nhan Xuyên mua cho Nhan Khả một căn hộ ở Lê Thành cũng ở Thiên Vực, lúc mua khá vội vàng không mua được căn lớn, cho nên chỉ chọn được căn hộ 140m vuông với ba phòng.

Ngu Viện Viện nhìn hồi lâu, vừa vào cửa mới nhìn về phía Nhan Khả nói: "Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con đã trưởng thành phải học cách che giấu, tại sao lại không học được? Bố và mẹ đã nói tốt cho rồi, định sau sẽ nói chuyện với nhà họ Phó một tiếng để tác thành cho hai đứa."

"Bây giờ ngược lại, con đã phá hỏng mọi thứ."

Nhan Khả nghe mấy lời này sắc mặt càng tái nhợt, trong thangka máy Ngu Viện Viện không nói gì nhưng ngay lúc này cô ta mới cảm nhận được áp lực. Nếu lấy được sự yêu quý của Thủ Lệ thì Ôn Nam Tịch đã từng lừa dối Phó Diên sẽ có cơ hội sao?

"Mẹ, con sai rồi, mẹ và bố nói giúp con một tiếng đi, được không."

Ngu Viện Viện tháo kẹp tóc ra để xoa xuống, ngồi trên sofa nói: "Con có biết Thủ Lệ rất tin lời Phó Diên không? Bình thường con thấy Phó Diên như thế nào, đã ở bên cạnh nó lâu như vậy không biết nó là người có tính cách rất quyết đoán sao?"

"Con biết, cho nên mới sốt ruột." Nhan Khả ngồi đối diện Ngu Viện Viện, nắm tay bà ta, đáng thương mà nhìn bà ta.

Ngu Viện Viện thở dài.

Lúc này có tiếng mở cửa vang lên Nhân Xuyên cầm áo khoác bước vào, Ngu Viện Viện thấy vậy vội vàng tiến đến mỉm cười cầm lấy áo khoác cho ông, nhẹ giọng hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Nhân Xuyên xắn tay áo lên, nói: "Ăn rồi."

Ngu Viện Viện nắm lấy cánh tay ông ta, Nhân Xuyên nhìn Nhân Khả rồi liếc nhìn Ngu Viện Viện: "Làm sao? Đi xin lỗi cũng vô ích đúng không?"

Ngu Viện Viện dừng lại, khuôn mặt vừa quỵên rũ vừa tỏ vẻ bất lực, "Cũng không hẳn, lần này Khả Khả trực tiếp gây rắc rối cho công ty của người ta, quả thật là không tốt. Dù quan hệ có tốt đến đâu thì cũng không thể làm như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi chúng ta phải giải quyết giúp con bé, Nhân Xuyên, hay là anh tìm cơ hội nói chuyện với giáo sư Phó đi?"

Nhân Xuyên dừng một chút, nhìn về phía Nhân Khả.

Nhân Khả gọi "bố" một tiếng.

Nhân Xuyên thu hồi tầm mắt đi vào thư phòng, nói: "Bố phải xem lại. Nhân Khả, con thật sự không được nên đổi công ty đi, lúc con đòi học khoa học máy tính bố đã để lại dấu chấm hỏi, hiện tại đã thấy con không phù hợp rồi."

Nhân Khả tức khắc trở nên sốt ruột định mở miệng nói. Ngu Viện Viện trừng mắt nhìn cô ta một cái Nhân Khả nghẹn lại, Ngu Viện Viện lập tức đi theo Nhân Xuyên vào thư phòng.

Nhân Xuyên ngồi xuống ghế dựa, trong tầm tay bày một chồng văn kiện cầm lên một phần. Dừng một chút nhớ lại lời của Ôn Du nói với Lão Lưu, ông bỗng trở nên trầm mặc.

Có lẽ bà ấy còn có một số bản kế hoạch khác?

Ngu Viện Viện rót một tách trà đặt trong tầm tay Nhan Xuyên, vừa định mở miệng thì mắt bà ta nhìn thấy tài liệu về "Tiệm ăn vặt Ôn Du" trong tay ông, sắc mặt Ngu Viện Viện khẽ thay đổi, đầu ngón tay chạm vào tách trà nóng bỏng, bà ta liền thu tay lại lau đầu ngón tay. Nhan Xuyên liếc nhìn bà ta một cái, Ngu Viện Viện cố nhịn cười nói: "Anh uống một tách trà cho đỡ mệt."

"Nhan Xuyên." Bà ta nắm lấy tay ông.

Nhan Xuyên đang suy nghĩ, nói: "Em ra ngoài trước đi, chuyện của Nhan Khả, nói sau."

Ngu Viện Viện dùng một chút, gật gật đầu: "Được."

Sau đó bà ta rời khỏi phòng làm việc, liếc qua tài liệu trên tay ông rồi mới rời đi, ra khỏi cửa bà ta đóng cửa lại dựa vào vách tường về mặt u ám.

"Mẹ?" Nhan Khả thăm dò nhìn sang.

Ngu Viện Viện quay đầu, nhìn cô con gái vô dụng của mình về mặt càng thêm khó coi, dường như bà ta không thể giữ nổi bộ mặt tao nhã nữa.

"Đừng gọi mẹ." Ngu Viện Viện khoanh tay hướng về phía phòng khách, về mặt không vui có vài phần bực bội đi tới đi lui. Nhan Khả thấy hành động của Ngu Viện Viện thì lập tức im lặng, cô ta mơ hồ đoán được chắc có điều gì khiến bà ta khó chịu, cô ta cũng khó chịu, tại sao mẹ con nhà Ôn Nam Tịch lại như âm hồn bất tán vậy?

-

-

Sáng sớm hôm sau.

Ôn Nam Tịch cầm theo hai ly cà phê, xuống xe nhìn thấy Phó Diên và Đàm Vũ Trinh đi vào tòa cao ốc, dáng người anh cao lớn, áo sơ mi màu trắng

được xắn tay, xách theo túi đựng máy tính. Ôn Nam Tịch nhìn theo bóng lưng của anh khẽ cong môi. Cô cũng bước lên bậc thang, bước chân Phó Diên hơi khựng lại, quay người ánh mắt họ chạm nhau.

Đàm Vũ Trinh nhường máy, tay rút túi quần, rời đi trước.

Ôn Nam Tịch đưa cà phê trong tay cho Phó Diên, Phó Diên nhận lấy thuận tay cầm túi đựng máy tính giúp cô, xách cả hai túi cùng đi đến thang máy.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh: "Hôm nay phải báo cáo tiến độ giai đoạn một chỗ bên A sao?"

Phó Diên ừ một tiếng, cửa thang máy mở ra Ôn Nam Tịch đi vào, anh đứng bên cạnh nói: "Lát nữa sẽ họp, tầm 10 giờ sẽ có người từ bên Bệnh viện số 9 tới."

"Ồ, được."

Vào Diên Tục, Trần Phi và Chu Hùng đang nói chuyện, thấy hai người ngang nhiên đi vào về mặt đột nhiên trở nên nhàm chán. Ôn Nam Tịch lấy túi đựng máy tính từ tay Phó Diên về mặt không đổi nhưng tim đập thình thịch, đi đến bàn làm việc ngồi xuống, gọi Trần Phi: "Trần Phi."

Trần Phi chạy tới, ngồi cạnh cười ranh mãnh nhìn cô.

Ôn Nam Tịch nói: "Sắp họp rồi, cậu sắp xếp, chỉnh sửa lại tiến độ một chút."

"Được." Trần Phi nghe xong, ngồi xuống.

Mở họp xong thì cũng gần 9 giờ 30, vốn chỉ cần báo cáo trực tuyến là xong, kết quả người của Bệnh viện số 9 đến, người đến lần này là Chu Giai Ý và viện trưởng Phó, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy mỏng màu sáng, đi giày cao gót, tóc buộc cao, nở nụ cười ngọt ngào rất bắt mắt. Cô ấy và viện trưởng Phó đi bên cạnh Phó Diên đến phòng họp. Trần Phi quay đầu nhìn về phía Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch vẫn giữ thần sắc nhàn nhạt không lộ ra chút biểu cảm nào, một lúc sau Phó Diên gõ cửa văn phòng gọi cô: "Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch cầm máy tính đi về phía phòng họp. Phó Diên tựa nửa người vào cửa, trên cổ tay đeo chiếc vòng tay bình an cô tặng trông không hề nữ tính chút nào ngược lại nhìn rất tao nhã và càng toát lên vẻ đẹp trai. Anh nhìn cô, Ôn Nam Tịch mím môi đi lướt qua anh. Phó Diên nheo mắt nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ôn Nam Tịch đi tới chỗ ngồi bên cạnh anh, mỉm cười với Châu Giai Ý và viện trưởng Phó.

Châu Giai Ý nở nụ cười xinh xắn, hai bên lộ ra má lúm đồng tiền thoạt nhìn giống như công chúa. Ôn Nam Tịch ngồi xuống, Phó Diên ở bên cạnh ấn phím, nói với cô: "Viện trưởng Phó muốn bổ sung một số thứ, em nghe một chút đi."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Cô cười hỏi: "Viện trưởng Phó, chú muốn bổ sung gì vậy ạ?"

"Là cái này, chú cũng đã nghe qua ý tưởng của Lão Châu. Nếu phòng bệnh thông minh có thể làm được vậy thì xin hỏi việc đăng ký lấy thuốc và được phẩm ở quầy thuốc có thể cải thiện hơn được không, để các dược sĩ dễ dàng kiểm kê số liệu tốt hơn, tự động hơn."

Điều này giống với ý tưởng ban đầu của Ôn Nam Tịch, sử dụng robot thông minh để giúp đăng ký và hướng dẫn mọi người.

Ôn Nam Tịch lắng nghe, nói: "Có thể làm được. Chúng cháu có thể thiết kế lại một chút. Chú nghĩ sao về robot AI?"

"Robot à? Có phải là loại trong khách sạn bây giờ không?"

"Gần giống như vậy, nhưng cách sử dụng thì khác."

"Chuyện này lúc về chú sẽ hỏi Lão Châu sau. Trước hết, cháu cứ bổ sung

những gì chú vừa nói đi. Hơn nữa, Lão Chu nói nếu đã muốn thay đổi thì hãy làm một lần hết đi. Ông ấy rất tin tưởng cháu."

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên. Phó Diên dựa vào tay ghế gật gật đầu.

Ôn Nam Tịch lại nhìn về phía viện trưởng Phó nói: "Cảm ơn sự tin nhiệm của chú."

"Không có gì, hợp tác mà." Lần trước viện trưởng Phó không đến được, lần này ông ấy đến thay viện trưởng Chu. Chu Giai Ý lấy bút, viết vào sổ ghi chú hẳn là sẽ phải về báo cáo lại.

Cuộc họp kết thúc Phó Diên đứng dậy, tiễn họ ra ngoài.

Ôn Nam Tịch ôm máy tính trở lại chỗ làm việc, đứng tại chỗ vài giây sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống cửa tòa nhà quả nhiên bọn họ không rời đi ngay mà Chu Giai Ý đang đứng bên cạnh viện trưởng Phó, ngẩng đầu nhìn Phó Diên không biết đang nói gì nhưng trên mặt mang theo ý cười, cô ấy lấy điện thoại ra làm hai động tác.

Phó Diên đút hai tay vào túi quần, không biết nói với đối phương cái gì, bởi vì cô không nhìn rõ biểu cảm của anh. Ôn Nam Tịch hít sâu một hơi quan sát mấy giây. Lúc này Phó Diên ngược mắt lên nhìn. Ôn Nam Tịch theo phản xạ rời khỏi cửa sổ, đi đến phòng trà cầm ly dùng một lần rót một tách trà hoa nhài đứng đó uống.

Một lúc sau Phó Diên đi vào, chân dài bước vào phòng trà nhìn cô.

"Uống gì vậy?"

Ôn Nam Tịch không trả lời.

Phó Diên dùng lại vài giây, đi tới trước mặt cô cụp mắt xuống nhìn trà hoa nhài trong ly của cô: "Trà hoa nhài?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn anh, "Anh uống nước đun sôi để nguội là được

rồi."

Phó Diên dựa vào bàn hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì Chú Giai Ý đã đủ ngọt rồi."

Phó Diên im lặng mấy giây một lúc sau mới cúi đầu nở nụ cười, bả vai anh hơi thõng xuống một tay anh ôm lấy eo của cô kéo về phía mình. Ôn Nam Tịch ngược lên với vẻ lạnh lùng, Phó Diên thấp giọng nói: "Em ghen sao?"

Ôn Nam Tịch không trả lời.

Phó Diên cúi đầu, nhìn cô trong bóng tối: "Lần trước có phải em cũng ghen không?"

"Lúc mà anh thêm Wechat của cô ấy."

Ôn Nam Tịch nắm chặt chiếc cốc dùng một lần không nói gì, Phó Diên lấy điện thoại di động ra mở ID WeChat khác đưa cho cô: "Là thêm số của công ty."

"Vừa lòng chưa?"

Chương 53: C53: Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Ồn Nam Tịch căn mép cốc, nhìn màn hình điện thoại của anh.

Ảnh đại diện của Chu Giai Ý là ảnh tự chụp của cô ấy, tên tài khoản là tiếng Anh. Phó Diên đặt ghi chú là "Bên A Bệnh viện số 9", nhìn thấy biệt danh nhợt nhẻo nàyỒn Nam Tịch không chỉ hài lòng mà còn tin tưởng.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh: "Anh uống trà hoa nhài không?"

Phó Diên thu lại điện thoại nhét vào túi quần, liếc nhìn nước trong ly của cô, nói: "Anh có thể uống không?"

Ồn Nam Tịch gật đầu, đưa ly của mình lên. Phó Diên đưa tay ra cầm lấy một tay vẫn ôm eo cô, nhấp một ngụm ngay chỗ cô vừa cắn, cô cho thêm đường phèn vào càng tăng thêm vị ngọt.

Anh không thích uống trà nên chỉ một ngụm là đủ, thấp giọng nói: "Ồn Nam Tịch."

"Sau này có chuyện gì cứ nói thẳng với anh."

Ôn Nam Tịch lấy ly về, gật gật đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn, nhìn vào đôi mắt đen của anh, nói: "Vậy em quay lại làm việc đây."

Phó Diên ừ một tiếng rồi buông cô ra.

Ôn Nam Tịch cầm ly nước đi ngang qua anh, lòng bàn tay Phó Diên vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại trên người cô, yết hầu anh lại di chuyển.

-

-

Bước ra khỏi phòng trà, cô nhìn thấy chị Lý ở phòng nhân sự đang cầm ly trên tay mỉm cười tựa vào bàn Chu Hùng trò chuyện, thấy Ôn Nam Tịch bước ra chị ấy mới đi đến phòng trà.

Ôn Nam Tịch đối diện với ánh mắt chị ấy mặt trở nên đỏ bừng, quay về chỗ làm việc. Sau khi ngồi xuống ghé nghĩ nghĩ cô cảm điện thoạt lên, bấm vào ảnh đại diện màu đen của anh.

Ôn Nam Tịch: Từ giờ chúng ta nên chú ý đến hình tượng trong công ty.

Diên: Ừ.

Diên: Có việc gì em cứ đến văn phòng của anh.

Ôn Nam Tịch: "..."

Cũng đúng.

Buổi chiều sửa lại một số yêu cầu, buổi tối dự định sẽ tặng ca, Phó Diên rời công ty lúc 6 giờ 30. Trước khi rời đi, anh còn gọi một phần hải sản hấp cho Ôn Nam Tịch để cô ăn tối. Ôn Nam Tịch vừa cầm mì hải sản ngồi xuống, Chu

Hùng và Trần Phi liền háo hức đưa mắt tới gấp tôm trong bát của cô đi, Ôn Nam Tịch thấy Chu Hùng cũng gọi một phần mì.

Tiệm mì tên Thực Chí Vị, cô thân nhiên hỏi: "Gần đây tiệm mì này không tặng đồ tráng miệng nữa sao?"

Trần Phi cắn tôm, nhìn cô: "Tặng gì mà tặng, tiệm mì đó trước giờ chưa từng tặng kèm đồ tráng miệng, họ buồn bán nhỏ lại sắp phải đóng cửa, còn tặng bánh pudding tráng miệng cho chúng ta sao được."

Ôn Nam Tịch hơi khựng lại một ý nghĩ lại xuất hiện. Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Phó Diên.

Ôn Nam Tịch: Em muốn ăn bánh pudding tráng miệng.

Diên: lát nữa sẽ đặt món đó cho em, em ăn mì trước đi.

Hơn mười phút sau một phần pudding tráng miệng được mang tới, đóng gói giống hệt như trước đây lúc giao cùng quán mì Thực Chí Vị, bao bì đơn giản, hương vị cũng giống hệt.

Ôn Nam Tịch lập tức hiểu ra những món tráng miệng đó từ đâu mà đến. Di động lại lần nữa vang lên cô bấm vào, Phó Diên không phải kẻ ngốc phản ứng rất nhanh.

Diên: Ôn Nam Tịch, em thử anh.

Ôn Nam Tịch: Phó Diên, em thích anh.

Tin nhắn này được gửi đi một lúc lâu anh mới trả lời.

Diên: Anh cũng vậy.

Anh cũng thích em.

Đầu ngón tay Ôn Nam Tích nắm chặt điện thoại cúi đầu giấu đi vẻ vui mừng, chuyển qua ăn bánh pudding caramel. Trần Phi ở bên cạnh thăm dò nhìn cô một cái, rốt cuộc cũng tìm được chủ đề để gửi tin nhắn cho Nguyên Thu.

Trần Phi: Chị em của chị cười gì vậy?

Nguyên Thu: Có thể cậu ấy đang nói chuyện phiếm với bạn trai.

Trần Phi: Thì ra chị Ôn khi yêu là như vậy.

Nguyên Thu: Cậu nhớ quan sát, chụp cho tôi nhiều ảnh vào nhé.

Trần Phi: Ai không biết lại tưởng chị thích chị ấy đây.

Nguyên Thu: Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ theo đuổi cậu ấy.

Trần Phi: Bây giờ chị giống như đang đuổi theo chị ấy vậy, tôi muốn chụp màn hình gửi anh Diên.

Nguyên Thu: Cậu dám.

-

-

Thiên Vực, 8 giờ tối.

Nhan Xuyên bước vào nhà họ Phó, Phó Kính Hoa mời ông ngồi xuống, tự mình pha trà, hỏi: "Khi nào anh về Đa Thành?"

Nhan Xuyên cởi khăn cổ áo ra, nới lỏng một chút, đặt hai tay lên đầu gối, nói: "Ngày mai chúng tôi về luôn."

"Anh Hoa thì sao?"

"Chúng tôi ở lại thêm hai ngày, buổi diễn giảng học thuật đổi sang chiều mai." Phó Kính Hoa đưa trà cho ông, Nhan Xuyên gạt đầu, nhấp một ngụm là trà phở nõi. Nhan Xuyên uống xong đặt lại khay trà, nõi: "Về chuyện hai đứa nhỏ, phần Nhan Khả bên này với tư cách là một người bố tôi thừa nhận mình không biết dạy con. Tính cách con bé Kiều ngạo đã mang đến không ít phiền toái cho Phó Diên. Tôi thật sự xin lỗi."

Phó Kính Hoa nghe xong, mỉm cười: "Chuyện cũng đã xảy ra, chỉ cần Nhan Khả thật sự muốn sửa đổi là được. Nhưng có một chuyện tôi cảm thấy cần phải nõi với anh." Phó Kính Hoa lại rót thêm một tách trà nữa đặt trước mặt Nhan Xuyên.

Nhan Xuyên dừng một chút, nõi: "Anh Hoa, anh nõi đi."

"Gia đình chúng tôi tuy có chút danh tiếng nhưng cũng không phải xuất thân từ quyền quý, đều từ những gia đình bình thường mà đi lên. Tục ngữ nõi không sai, hoa đẹp rồi cũng tàn, không gì là có thể tồn tại mãi mãi. Đối với con cái phải hết sức coi trọng việc giáo dục. Không cần chúng phải đạt được quá nhiều thành tựu nhưng ít nhất đạo đức phải tốt đúng không?" Phó Kính Hoa nõi lời thấm thía.

Sắc mặt Nhan Xuyên khẽ biến đổi, nhẹ giọng hỏi: "Nhan Khả, còn làm gì khác sao?"

Phó Kính Hoa buông kẹp ê-tô xuống, nõi: "Tôi nghe Phó Diên nõi tính cách của Nhan Khả ở nhà gây chuyện thì không sao, nhưng nếu bắt nạt người khác ở bên ngoài thì không tốt. Gia đình như thế nào lại để con bé đi bắt nạt người khác như vậy? Nhan Xuyên, anh là người từng trải chắc hẳn cũng hiểu rõ, có đôi khi thanh danh rất quan trọng."

Kẹp ê-tô:

[Click để xem ảnh](#)

Gương mặt Nhan Xuyên trở nên căng thẳng. Mặc dù Phó Kính Hoa không nõi rõ ràng, nhưng Nhan Xuyên cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Nhan

Khả vênh vác, tự đắc khí ở bên ngoài.

Phó Kính Hoa tiếp tục nói: "Đôi khí, việc này có liên quan đến sự cung chiểu của bố mẹ."

Đối với Ngu Viện Viện, ông tỏ ra không nhẹ nhàng cũng không nghiêm khắc.

Sắc mặt Nhan Xuyên dần trầm xuống đương nhiên hiểu những gì Phó Kính Hoa nói, gật đầu nói: "Tôi sẽ tìm hiểu thêm."

Về việc Nhan Khả trở lại công ty của Phó Diên căn bản là không còn khả năng nào nữa. Ngồi một lúc, Nhan Xuyên đứng dậy rời đi. Sau khi ông đi, Phó Kính Hoa đặt ly xuống, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, sau việc này mối quan hệ giữa hai nhà sẽ giảm đi rất nhiều, đúng như Ngu Viện Viện dự đoán. Đương nhiên lời nói hôm nay của Phó Kính Hoa cũng sẽ làm Nhan Xuyên thức tỉnh.

Mà lúc này Phó Diên và Thư Lệ đang đi siêu thị, Thư Lệ nhìn giá cả phía trên rồi liếc con trai một cái, "Con đang nói chuyện gì vậy? Đi mua sắm với mẹ mà cũng không tập trung."

Phó Diên ngược mắt, nói: "Mẹ muốn lấy cái gì, con lấy cho mẹ."

"Bỏ đi, trả lời tin nhắn của con đi." Thư Lệ liếc nhìn cái tên "Ồn Nam Tịch" trên đó, tên rất hay hẳn là con gái. Lúc về sẽ thám thính với chồng.

"Mẹ không biết bố con và bố Nhan Khả nói chuyện như thế nào." Thư Lệ đổi chủ đề. Phó Diên cắt điện thoại lại vào túi, thần sắc nhàn nhạt nói: "Sau này mẹ nên đi cùng dì Tiểu nhiều hơn, phía Ngu Viện Viện bên kia lạnh nhạt thôi."

Thư Lệ sững người, nhìn Phó Diên: "Nói cho mẹ biết, có phải Nhan Khả bắt nạt người con gái con thích đúng không?"

Phó Diên hơi nheo mắt nhìn mẹ, vài giây sau mới nói: "Đúng vậy."

Thư Lệ sững người lập tức hiểu ra.

Bên Ngụ Viện Viện không tính là thân thiết nhưng cũng không quá lạnh nhạt, nếu một ngày nào đó Phó Diên đưa ai đó về nhà, cô gái đó chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy Nhan Khả vì vậy cứ cách xa họ vậy.

-

-

9:30 tối.

Ôn Nam Tịch vừa mới rời Diên Tục, một buổi tối Phó Diên cùng mẹ đi mua sắm, tình cờ thoáng gửi tin nhắn cho cô nội dung nói chuyện phiếm của hai người tăng gấp đôi giống như quay trở lại năm cuối trung học.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Ôn Nam Tịch mời Phó Diên sáng ngày mai đến nhà cô, Phó Diên hỏi ngược lại: "Đến nhà em làm gì?"

Ôn Nam Tịch trả lời: Em mời anh ăn, được không?

Diên: Được.

Tuy nhiên, sáng sớm hôm sau Phó Diên nói mình có việc không đến được, buổi chiều sẽ đến, sáng sớm Ôn Nam Tịch dậy đi chợ mua rau, chuẩn bị trước.

Nhưng cô còn để quên một phần tài liệu ở công ty vì thế đánh xe đến Diên Tục, vừa bước vào tòa nhà thì nhìn thấy Phó Diên đang đứng trước cửa quán cà phê gọi điện thoại với một tách cà phê trên tay, Ôn Nam Tịch dừng một chút, anh hơi nheo mắt, cúp điện thoại rồi đi về phía cô: "Em quên gì à?"

Ôn Nam Tịch tiến lên nắm tay anh: "Anh ở công ty sao không nói em biết? Biết thế em đã nhờ anh lấy giúp em rồi."

Phó Diên quẹt thè, dẫn cô vào thang máy thấp giọng nói: "Hôm nay Nhân Khả tới dọn đồ."

Ôn Nam Tịch sững sốt, cùng anh bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Nhân Khả cả người dạt hàng hiệu, Đàm Vũ Trinh thì khoanh tay dựa vào bàn làm việc của Chu Hùng nhìn cô ta dọn dẹp.

Nhân Khả mang hai nữ sinh đến, cô ta có rất nhiều đồ ở đây hai cô gái đang ôm đồ của cô ta, trông cô ta rất xinh xao vẫn đi giày cao gót giống như một nữ hoàng không bao giờ chịu cúi đầu. Khi nhìn thấy Ôn Nam Tịch tay trong tay với Phó Diên khloe môi cô ta cứng đờ. Có lẽ lúc này cô ta mới ý thức được bản thân đang tiện tay làm vậy cho Ôn Nam Tịch, gây ra náo loạn nhưng lại để chính mình rơi vào khốn cảnh còn vô tình giúp Ôn Nam Tịch thoát thân. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Ôn Nam Tịch.

Họ đối diện phảng phất giống như ở ngõ Nam An năm đó, khi cô ta đứng cạnh Phó Diên còn Ôn Nam Tịch thì đứng ở một bên nhìn họ. Bây giờ vị trí đã bị đảo ngược. Hận thù trong lòng Nhân Khả dâng cao nhưng đành bất lực. Cô ta nhìn Đàm Vũ Trinh.

Đàm Vũ Trinh tỏ vẻ lười biếng dựa vào bàn với vẻ mặt không thay đổi, cô ta lại nhìn Phó Diên, một tay Phó Diên dút vào túi quần tay còn lại nắm tay Ôn Nam Tịch, anh chợt buông ra nói với Ôn Nam Tịch: "Em đi lấy tài liệu đi."

"Vâng," Ôn Nam Tịch thu hồi tầm mắt, xoay người đi đến bàn làm việc lấy tài liệu.

Nhân Khả cắn môi, xách đồ cùng hai cô gái bước ra ngoài, cô ta vẫn nhìn Phó Diên, vẻ mặt Phó Diên rất lạnh nhạt là loại cảm xúc cực kỳ lạnh lùng. Tất cả chỉ còn là sự thờ ơ. Mặc dù trước khi gặp lại Ôn Nam Tịch anh vẫn lạnh nhạt. Nhưng lúc này sự thờ ơ của anh mới thật sự lạnh nhạt đúng nghĩa.

Lý Khiêm Vũ cũng bước từ trong ra tựa hồ như đang thờ phào nhẹ nhõm, Đàm Vũ Trinh đứng thẳng nói: "Người anh em, cậu ở chung với cô ấy khổ sở như vậy sao không nói sớm hơn."

Lý Khiêm Vũ xuất thân từ một gia đình nghèo khổ, liếc nhìn Đàm Vũ Trinh rồi nói: "Luôn muốn, nhưng càng không muốn so đo với phụ nữ."

Đàm Vũ Trinh hơi nhướn mày, chắc nhẹ một tiếng.

Nhan Khả nghe bọn họ nói cắn chặt răng lập tức rời đi với hai cô gái kia, đến thang máy hai cô gái này là con gái của bạn bè Ngũ Viện Viện, bọn họ không biết nguyên nhân nên nhìn lại với vẻ tiếc nuối: "Chị Nhan Khả, ông chủ và lập trình viên của công ty này đều đẹp trai như vậy sao chị lại muốn rời đi?"

"Im miệng." Nhan Khả sai bước đi vào thang máy, vẻ mặt càng trở nên khó coi.

Họ dừng lại một lúc rồi đi theo cô ta vào trong, không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Nhan Khả đi rồi xung quanh vẫn còn mùi nước hoa nồng đậm của cô ta.

Đàm Vũ Trinh lười nhác vươn vai, khước vai Lý Khiêm Vũ bước ra ngoài, nói với Phó Diên: "Chúng tôi đi đây. Không quấy rầy buổi hẹn hò của hai người nữa."

Phó Diên gật đầu với Đàm Vũ Trinh, nghiêng đầu về phía Ôn Nam Tịch: "Em lấy xong chưa?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, cầm tài liệu trong tay. Phó Diên nắm tay cô, thúi lại thế nhân viên của Nhan Khả ném vào ngăn kéo ở quầy lễ tân, đóng cửa lại rồi đi xuống tầng lái xe của Ôn Nam Tịch đi một mạch về nhà.

Ôn Nam Tịch bảo Phó Diên ngồi sofa phía cô đi lấy tạp dề, Phó Diên xắn tay áo lên đi đến trước mặt cô, liếc nhìn bát đĩa trong bếp nắm tay cô nói: "Đưa tạp dề cho anh."

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên chạm phải ánh mắt của anh: "Hà?"

"Anh sẽ nấu món gì đó cho em ném thử."

Ôn Nam Tịch kinh ngạc: "Anh cũng biết nấu ăn à?"

Giọng điệu Phó Diên lười biếng: "Em xem thường anh?"

"Không có, không có." Ôn Nam Tịch nghĩ nghĩ may mắn là tạp dề màu tối, cô kiễng chân lên, Phó Diên hơi dừng lại cúi đầu xuống để cô đeo tạp dề vào.

Sau lưng có dây cột Ôn Nam Tịch vòng tay ôm lấy anh cột lại. Phó Diên ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể cô, dễ chịu hơn nhiều so với mùi nước hoa nồng nặc của Nhan Khả.

Ôn Nam Tịch vượt phăng tạp dề, nói: "Em giúp anh."

Phó Diên liếc nhìn cô: "Em không tin anh sao?"

Anh bước tới, xắn tay áo lên để lộ cánh tay rắn chắc, tìm một con dao trên bàn bếp. Ôn Nam Tịch đi đến bên cạnh đứng một bên nhìn anh. Không thể kiềm chế được, khung cảnh như bị kéo về căn cứ bí mật khi anh tập trung nấu mì gói cho cô trên bàn bếp.

Chỉ có hai người ăn nên không cần phải chuẩn bị quá nhiều, hai món mặn và một món canh là đủ. Xem ra anh biết nấu ăn nhưng không thuần thục bằng cô, đôi tay thon dài của anh thích hợp gõ code hơn, nhưng anh làm rất nghiêm túc cho nên Ôn Nam Tịch ngoan ngoãn chờ ăn.

Nấu xong thì bung đồ lên bàn ăn, hoàng hôn chiếu xuống. Ôn Nam Tịch múc canh cho anh, Phó Diên cời tạp dề ra, ngồi vào ghế liếc nhìn cô một cái.

Ôn Nam Tịch bung bát lên, uống một ngụm canh, khen: "Ngon quá."

Phó Diên nghe ra lời khen giả tạo của cô cũng không thêm so đo, gắp cho cô một ít đồ ăn. "Lúc về anh sẽ rèn luyện kỹ năng của mình thêm."

Ôn Nam Tịch nhấp một ngụm canh: "Tay nghề của em cũng không tệ."

Cô cũng biết nấu ăn. Phó Diên nhìn cô, lại gấp cho một ít đồ ăn.

Hai người ăn xong thì cho bát đũa vào máy rửa bát, sắc trời đã tối. Ôn Nam Tịch rửa tay đi ra ngoài, Phó Diên ngồi trên ghế sofa bấm điện thoại. Ôn Nam Tịch ngồi xuống bên cạnh tựa vào trong ngực anh, Phó Diên dời điện thoại ra một tay khác ôm lấy kéo cô ngã xuống. Ôn Nam Tịch gồng đầu lên đuôi của anh. Ánh lười biếng cụp mắt xuống, hai người nhìn nhau dưới ánh sáng ấm áp.

Vài giây sau Ôn Nam Tịch ngồi dậy, chống tay hướng về phía anh, Phó Diên nhìn khuôn mặt của cô dần dần đến gần, cho đến khi môi họ chạm nhau anh mới ngẩng đầu lên nắm cầm cô mà hôn sâu. Trái tim hai người cùng chung nhịp đập.

Anh hôn cô thật sâu, sâu đến độ đôi mắt Ôn Nam Tịch ngân nước, cổ áo Phó Diên hơi hé mở, chiếc áo len rộng thùng thình của cô thì trượt sang một bên. Một lúc lâu sau cô mới rời đi một chút. Đôi môi của Phó Diên cũng nhuộm sắc hồng, đôi mắt tối sầm nhìn chằm chằm vào cô.

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Em muốn hỏi anh một vấn đề."

Phó Diên đặt lòng bàn tay lên má cô, nheo nhẹ: "Em nói đi."

"Iamdespicable"

Cô nói tiếng Anh rất hay, nhẹ nhàng hỏi: "Sao anh lại nói mình như vậy?"

Phó Diên dùng đầu ngón tay chạm vào đôi môi ẩm ướt của cô: "Bởi vì yêu."

Vì yêu mà anh trở nên đáng khinh.

"Ngày hôm đó, không kiềm chế được mà hôn em." Anh nói.

Tiếng nói của Ôn Nam Tịch càng nhẹ hơn, lúc này khuôn mặt của cô cũng

toát lên vẻ mềm mại: "Anh có nghĩ ngày đó em cố ý không? Em say rồi cố ý dụ dỗ anh hôn em."

Phó Diên trầm mặc mấy giây, sau đó hơi nhếch khóe môi: "Vậy thì như em mong muốn."

Thì ra lúc đó họ hiểu rõ cảm xúc của mình với đối phương, hiểu rất rõ.

Chương 54: C54: Chương 54

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Khi cô chú ý nơi anh, anh cũng chú ý cô.

"P hó Diên." Ôn Nam Tịch đột nhiên duỗi tay vòng qua cổ anh, P hó Diên sừng sốt, nghiêng đầu nhìn người con gái giống như đang làm nũng trong ngực mình, vốn dĩ cô cũng có mặt này giống như ngày đó say rượu rồi cố ý đi tìm anh.

Trong mắt anh cố ý cười, lòng bàn tay đặt lên cổ cô: "Ôn Nam Tịch, em đang làm nũng sao?"

Ôn Nam Tịch vui ở cổ anh bên cạnh là yết hầu sắc bén, cô hít một hơi người mùi thơm mát lạnh trên người anh nhưng không đáp lại lời anh nói. P hó Diên lặng lẽ ôm cô vào lòng. Thoạt nhìn trông cô có vẻ lạnh lùng nhưng thật ra rất dịu dàng.

P hó Diên nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, nói: "Tối mai chọn thời gian, mời đám người Chu Hùng đi ăn cơm, anh chính thức giới thiệu em với bọn họ."

Ôn Nam Tịch vẫn vui ở cổ anh, gật đầu.

"Ừm."

Nhưng tim cô đập rất nhanh, tất nhiên cô biết Châu Hùng, Trần Phi, Chúc Ngôn và Lý Khiêm Vũ đều là bạn học đại học của anh. Sau hôm vạch trần Nhan Khả tuy cô không sợ hãi nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc, dù sao cô chính là người mà Trần Phi gọi là mối tình đầu đã làm Phó Diên bị tổn thương.

"Yên tâm, bọn họ sẽ không làm chuyện như Trần Phi đâu." Phó Diên có thể cảm nhận được tâm trạng của cô thấp giọng nói.

Ôn Nam Tịch được an ủi, gật đầu nói: "Trần Phi không tính là làm chuyện."

Phó Diên nghe vậy nhéo cằm xoay người cô lại, cặp mắt nhìn: "Vậy, em cảm thấy cậu ta rất tốt sao?"

Ôn Nam Tịch đối diện với ánh mắt của anh, lắc đầu: "Không, em chỉ cảm thấy cậu ấy rất có chừng mực."

"Hơn nữa trên đời này làm gì có ai có thể tốt hơn anh được." Ôn Nam Tịch dịu dàng ngoan ngoãn nói. Ý cười trong mắt Phó Diên càng đậm hơn, anh nói: "Được, bị em dỗ xong rồi."

Lúc này điện thoại di động của Ôn Nam Tịch vang lên, cô rời khỏi ngực Phó Diên cầm điện thoại lên là mẹ gọi tới. Ôn Du nói trong điện thoại: "Bên kia đưa tài liệu dự án cho mẹ, mẹ gửi cho con rồi, Nam Tịch, con nhìn xem."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, nói: "Vâng, con xem ngay đây. Mẹ, con cúp máy trước đi."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại mở hộp thư ra quả nhiên bên trong có một tập tài liệu cô lưu lại, thuận tiện ở đây có máy in còn đang bận chính sửa trên máy tính nên nói với Phó Diên: "Anh xem máy in giúp em với."

Phó Diên gật đầu, đứng dậy khởi sô pha đi đến căn phòng nhỏ dẫn ra ban công, máy in được đặt trên bàn sách anh đưa tay ra nhấn một cái, đặt máy

tờ giấy vào xong rồi đi đến khung cửa, dựa vào nói: "Được rồi"

Ôn Nam Tịch nhìn ánh một cái, gạt đầu. Ánh mặc áo sơ mi đen dựa vào khung cửa có vài phần lưới biếng, ánh sáng chiếu lên mặt ánh khiến Ôn Nam Tịch không nhìn được mà liếc nhìn thêm một cái. Cô lén lút nhìn thêm một cái rồi mới nhấn nút in.

Tiếng máy in vang lên, Phó Diên đi lấy, đợi hai phút rồi cầm tài liệu dự án ra, tới trước mặt Ôn Nam Tịch ánh tùy ý lật qua xem, bỗng thấy một cái tên quen thuộc hơi nhượng mày đi tới số phía ngoài xuống đưa cho Ôn Nam Tịch, giọng nói rõ ràng vang lên: "Khá thú vị."

"Có gì thú vị?" Ôn Nam Tịch cầm lấy tài liệu, cúi đầu lật xem.

Đa Thành Thịnh Trạch.

Tên công ty này hơi quen tai, Ôn Nam Tịch khẽ nhíu mày, lướt xuống dưới nữa, nhìn thấy hai chữ Nhân Xuyên, lập tức ngừng đầu, nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên chống khuỷu tay lên đầu gối, gạt gạt đầu với cô, "Không sai, bố của Nhân Khả, Thịnh Trạch là công ty tư nhân của ông ấy."

Ôn Nam Tịch sững sốt, ngoài trên số phía đáp: "Ông ấy lấy danh nghĩa cá nhân đi đầu tư."

"Ừm."

Ôn Nam Tịch ở Nam An nhiều năm, đã nghe đến người có cái tên Nhân Xuyên này, điều không vui là thêm vào đó là cái danh bố của Nhân Khả, mà cô lại không có hảo cảm với Nhân Khả, càng không ưa Ngũ Viện Viện, nhưng đối với Nhân Xuyên, thật ra cô không có cảm giác gì.

Năm cô lớp 10, cầu vượt qua quảng trường Nam An bị sập vào lúc nửa đêm, may mắn không có ai bị thương nhưng sự việc lúc đó rất nghiêm trọng. Lúc ấy, nhờ có Nhân Xuyên đứng lên ra mặt, bỏ tiền ra để sửa sang lại, nhân

tiền, ông còn đầu tư tiền để trồng tu lại một số đài phun nước tại quảng trường Nam An, Viện dưỡng lão nơi Ôn Du thỉnh thoảng đến cũng được xây dựng bằng tiền của Nhan Xuyên.

Nhan Khả hồi học cấp ba đã giàu có như vậy, có lẽ là nhờ sự hỗ trợ của bố cô ta.

Cho nên đối với người này, Ôn Nam Tịch cũng không có cảm giác phản cảm, chính vì những việc làm cô đã nghe qua về ông.

Nhưng bây giờ, ông lại muốn đầu tư vào tiệm ăn vặt Ôn Du, cô cúi đầu, nghiêm túc đọc kỹ từng điều khoản nêu trong tài liệu. Phó Diên cụp mắt nhìn cô, duỗi đầu ngón tay thon dài ra, vô thức chơi đùa với tóc mái của cô, nói với giọng tùy ý: "Thực ra, nếu không có vấn đề gì lớn thì em có thể đồng ý, Nhan Xuyên là người khá đáng tin cậy."

Ôn Nam Tịch cẩn thận lật từng trang, nghe xong cô ngược mắt nhìn Phó Diên.

Phó Diên nhìn vào mắt cô, khẽ cười hơi cong lên, "Em không muốn chọc tức Ngu Viện Viện sao?"

Ôn Nam Tịch sửng sốt.

Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, dựa vào số phía nói: "Điều quan trọng nhất cần cân nhắc là liệu nó có khả thi hay không, dự án của ông ấy mang lại lợi ích gì cho mẹ em? Liệu nó có thể được điều hành theo ý muốn của mẹ em không rồi mới suy xét đến vấn đề khác."

Phó Diên im lặng nhìn cô trong vài giây.

Đột nhiên muốn ôm cô nên cứ thế anh ôm lấy cô vào lòng từ phía sau, vòng tay qua ôm eo cô rồi nói: "Em xem đi, có chỗ nào không hiểu, anh sẽ xem giúp em."

Ôn Nam Tịch dựa vào ngực ánh, lật từng trang dự án.

Phó Diên tỏ ra lười biếng, tựa vào vai cô xem cùng, nhưng cũng bặm diện thoạt.

Trên cổ tay ánh đeo một chiếc đồng hồ và chuỗi hạt Phật, rất đẹp, Ôn Nam Tịch thỉnh thoảng liếc nhìn rồi đưa tay sờ chuỗi hạt Phật của ánh, Phó Diên dừng lại nhưng cũng không tránh né.

Cũng may Ôn Nam Tịch không tò mò đến mức chạm vào chuỗi hạt, một lúc sau cô thu tay lại, hai người đang rất gần nhau, hai mùi hương khác biệt hòa quyện lại, có lẽ là do mùi hương dung hợp, cũng có thể là do ánh đèn, hoặc có thể là do sự rung động của cơ thể, yết hầu Phó Diên chuyển động.

Ánh nghiêng đầu hôn lên cổ cô.

Khi môi ánh áp vào da thịt cô, tay Ôn Nam Tịch run lên, tim đập thỉnh thoảng, bàn tay Phó Diên đặt trên eo cô hơi siết chặt, một tay có thể hoàn toàn ôm lấy eo cô.

Không khí trong nháy mắt nhuộm một tầng quyến luyến.

Phó Diên vùi đầu vào cổ cô, thấp giọng nói: "Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch có chút khấn trương, cô ừ một tiếng, chờ đợi câu tiếp theo của ánh.

Phó Diên trầm giọng nói: "Xem nhan sắc đi, xem xong rồi thảo luận một chút."

Ôn Nam Tịch đáp: "Được, được."

Cô lập tức ngoan ngoãn tiếp tục xem, Phó Diên bình phục lại cảm giác rung động trong cơ thể, mu bàn tay ôm eo cô và những đường gân trên cánh tay ánh liên tục hiện lên rõ ràng.

Đó là phản ứng của một người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh.

Chỉ là, thời gian họ bên nhau còn quá ngắn.

Khoảng cách sáu năm vẫn chưa được lấp đầy, hai người vẫn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nửa tiếng sau.

Ôn Nam Tịch đọc xong tài liệu, ngẩng đầu, Phó Diên đã bình ổn lại, cầm lấy dự án từ tay cô, nói: "Chỉ là một khoản đầu tư nhỏ thôi, em không cần quá vội vàng. Ở đây ông ấy đã nói rõ, quyền quản lý sẽ được giao cho dì, ông ấy chỉ góp vốn, còn Thịnh Trách thì xây dựng thương hiệu."

"Nếu cần thiết, em có thể hỏi người quản lý, nhưng anh nghĩ Thịnh Trách sẽ cử người xuống để hỗ trợ dì. Ở đây cũng có một lưu ý bổ sung, Thịnh Trách cần phải đặt lại tên cho những món ăn vặt. Cuối cùng và là điều tương đối quan trọng, tiệm ăn vặt cần cung cấp vào những ngày nghỉ lễ một số món trà chiều cho các viện dưỡng lão."

"Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân chính khiến Nhân Xuyên đầu tư, ông ấy thường xuyên đến các tiệm ăn vặt mua, nhưng không có cách nào kiểm soát được chất lượng, giá cả chắc chắn sẽ cao, nếu như ông ấy có thể đầu tư vào thương hiệu của chính bản thân mình, vừa có thể tiết kiệm tiền, cũng sẽ để lại một chút danh tiếng."

"Hơn nữa, ông ấy nhìn trúng tay nghề của dì, hẳn là cũng nhìn trúng nhân phẩm của dì." Phó Diên liệt kê một số điểm chính của dự án.

Ôn Nam Tịch không thể không bội phục anh.

Cô quay lại nhìn, hôn lên khóe môi anh.

Phó Diên dừng lại, siết chặt vòng tay, khiến Ôn Nam Tịch kêu nhẹ một tiếng, Phó Diên nhìn cô: "Còn dám trêu chọc anh?"

Ôn Nam Tịch bịt môi, ôm cánh tay của anh đang vòng qua eo mình, nói:

"Không phải, em chỉ muốn hôn anh thôi."

Yết hầu của Phó Diên lại động đậy.

"Em xem nhan sắc lên, còn quyết định."

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Được, được."

Cô nhìn lại tài liệu dự án một lần nữa, đồng ý với Phó Diên rằng đây chỉ là một khoản đầu tư nhỏ, hơn nữa, Ôn Du thích đến viện dưỡng lão, nếu có thể giúp đỡ người khác theo cách này thì bà cũng sẵn lòng. Vậy nên nhận lời cũng không tồi, cô nhắc máy gọi lại cho mẹ, Ôn Du đang chờ ở đầu dây bên kia.

Ngay khi có cuộc gọi đến, bà liền nhắc máy.

Ôn Nam Tịch nói: "Mẹ."

"Nam Tịch, con thấy thế nào?"

"Con cảm thấy có thể. Khi nào ông ấy quay lại ký hợp đồng con sẽ nhờ luật sư Lâm giúp mẹ xem xét, hay là, con về nhé?"

"Không cần, không cần, Nam Tịch, mẹ xem thì cảm thấy cũng khá tốt, ít nhất về phần trang trí và những phương diện khác đều sẽ cải thiện, mẹ cũng có thể thường xuyên tới viện dưỡng lão." Ôn Du cũng cân nhắc điểm này: "Ông ấy luôn rất có tình thương, mẹ đã từng gặp ông ấy ở viện dưỡng lão vài lần rồi."

Ôn Nam Tịch nghe được lời này liền biết Ôn Du không biết người đầu tư là ai.

Cô muốn lần sau tìm cơ hội nói cho Ôn Du biết, nếu bây giờ làm vậy bà nhất định sẽ lùi bước.

Ôn Nam Tịch nói: "Đối phương có nói khi nào sẽ tới nói chuyện không ạ?"

Ôn Du: "Thứ hai."

"Được, con sẽ liên lạc với luật sư Lâm."

"Được." Ôn Du nhìn đồng hồ, nói: "Con đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, mẹ ở bên này cũng chuẩn bị đóng cửa đây."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, cúp máy.

Bên này Phó Diên cũng buông cô ra, anh đứng dậy lấy áo khoác trên tay ghé sô pha mặc vào, Ôn Nam Tịch thấy thế, lập tức đứng dậy hỏi: "Anh phải đi à?"

Phó Diên kéo khóa kéo, hai tay đút túi quần, cúi đầu nhìn cô: "Nếu không?"

Khuôn mặt Ôn Nam Tịch đỏ lên, dừng lại một chút rồi nói: "Ngày mai chúng ta ăn liên hoan nhé?"

"Ừm."

Phó Diên cúi đầu, hôn lên giữa hàng lông mày của cô, "Tối mai anh đến đón em."

"Ừm ừm."

Ôn Nam Tịch cùng ra ngoài, tiễn anh, Phó Diên đi ra ngoài hành lang, vẫn lờng lộng gió, gió thật sự lớn, anh nắm lấy tay nắm cửa của cô, nói: "Ngủ ngon."

Ôn Nam Tịch: "Ngủ ngon."

Cô lặng lẽ nhìn anh, Phó Diên thuận tay đóng cửa lại.

Ôn Nam Tịch tiến lên khóa trái cửa lại, đứng sau cửa, cảm thấy sau khi anh rời đi, trong lòng cô có phần trống rỗng.

Một lúc sau, cô trở lại ghế sofa, máy tính trên bàn sáng lên, giao diện trang code cũng hiện, Ôn Nam Tịch ngồi xuống gõ một lúc mới đứng dậy đi tắm và đi ngủ.

-

-

Buổi trưa ngày hôm sau.

Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi đều đến chỗ cô, Chu Nhược Vi đã được Nguyễn Thu cho biết Ôn Nam Tịch đã có bạn trai, cô ấy sốc đến mức nhất quyết đòi Ôn Nam Tịch cho xem ảnh.

Ôn Nam Tịch mở điện thoại, chỉ tìm thấy mấy bức ảnh mà Trần Phi gửi cho cô vào ngày sinh nhật.

Có hình ảnh Phó Diên uống Coca và nói chuyện với Đàm Vũ Trinh, anh đặt tay lên vịn ghế rồi lắc lắc lon Coca, cổ áo hơi hé mở, khuôn mặt thanh tú.

Dưới ánh sáng mờ, các đường nét trên khuôn mặt trở nên sắc nét hơn.

Chu Nhược Vi vừa thấy, chỉ vào ảnh: "Này... Này... hình như tớ đã từng gặp qua người này rồi. Người đàn ông đẹp trai như vậy, tớ nhất định đã gặp trước đây, một khi đã gặp là mình không bao giờ quên."

Ôn Nam Tịch biết cô ấy đang nói đến cái hôm ở quán bar đó, cô cũng không có phản ứng.

Nguyễn Thu cầm điện thoại lên, nhìn một chút rồi nói với Chu Nhược Vi: "Cậu á, về cơ bản thì cậu đều nhìn thấy đủ loại đẹp trai rồi."

Chu Nhược Vi ngồi trên sofa nói: "Trước đây tớ nhất định đã từng gặp qua người này rồi."

Ôn Nam Tịch hơ khăn, lấy lại điện thoại di động, kéo hai người xuống tầng ăn cơm. Ăn xong thì trở về chuẩn bị, Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi đi vào, góp ý cho cô.

Ôn Nam Tịch thật sự có hơi lo lắng.

Cô đã chọn đi chọn lại.

Cuối cùng chọn một chiếc áo len rộng thùng thình kết hợp với váy, điệu hơn ngày thường một chút, Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi đều gật đầu nói không tồi.

Khuôn mặt của Ôn Nam Tịch trông vẫn đẹp dù cô có mặc gì đi chăng nữa, cô trang điểm nhẹ, buộc tóc cao.

Nguyễn Thu nói: "Ra mắt các bạn học của cậu ấy xong, có phải đến lúc ra mắt chúng tớ không?"

Ôn Nam Tịch tỏ sồn, bặm môi rồi nói: "Được, tớ sẽ nói với anh ấy, xem lúc nào chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

Chu Nhược Vi hưng phấn gật đầu: "Được, tớ rất mong chờ."

Chuẩn bị xong, đã năm giờ chiều.

Anh đại diện đen gửi tin nhắn, anh đang ở dưới tầng.

Ôn Nam Tịch nói với Chu Nhược Vi và Nguyễn Thu một tiếng rồi xách túi đi xuống tầng, hai người khỏa tay nhau nói sẽ đưa cô xuống tầng, họ đi phía sau, nhìn cô đi về phía chiếc xe màu đen ở lối vào khu chung cư. Khi Ôn Nam Tịch đến gần, Phó Diên xuống xe mở cửa ghế phụ cho cô, Ôn Nam Tịch ngồi vào, thắt dây an toàn.

Phó Diên quay lại ghế lái, khởi động xe.

Cửa sổ xe còn chưa kéo lên, Châu Nhược Vi và Nguyên Thu đều nhìn rõ mặt Phó Diên, hai người tầm tắc hai tiếng: "Giống như giá treo quần áo vậy."

"Nếu tìm được một người bạn trai đẹp trai như vậy, chắc chắn mỗi ngày tớ sẽ vô cùng vui vẻ." Châu Nhược Vi đưa tay ôm mặt nói.

Nguyên Thu bật cười ha ha.

Chiếc xe màu đen lao đi.

Ôn Nam Tịch nghiêng đầu hỏi Phó Diên: "Ăn ở đâu vậy anh?"

Phó Diên kéo cửa sổ lên, cầm vô lăng nói: "Họ đặt nhà hàng nướng ở tầng dưới của công ty."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Lần duy nhất cô đến nhà hàng đó là khi cô mới vào công ty, đó cũng là bữa ăn đầu tiên của cô sau khi gặp lại anh.

Đến tòa nhà Thời Đại.

Trời đã tối, Phó Diên đóng cửa xe, nắm tay cô đi đến nhà hàng, thời tiết đang dần chuyển sang xuân nhưng mùa xuân ở Lê Thành mưa rất nhiều nên cô vẫn phải mặc áo ấm. Cũng hên là mấy năm nay Ôn Nam Tịch mua rất nhiều áo len mỏng, họ vào nhà hàng.

Vẫn ở vị trí đó nhưng lần này không có Nhan Khả, chỉ có Đàm Vũ Trinh, Châu Hùng, Trần Phi, Chúc Ngõn, Lý Khiêm Vũ và vài người nữa, bọn họ đang nói nhiệt ồn ào.

Đàm Vũ Trinh nhìn thấy họ đi vào, những mày ra hiệu nam chính và nữ chính đang tới. Một số người trong số họ nhìn qua, Trần Phi mỉm cười vẫy tay.

Phó Diên dẫn Ôn Nam Tịch đi tới, kéo ghế cho cô. Trần Phi chính lại kín nói:

"Ở bên ngoài, em phải gọi một tiếng chị dâu."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, nhìn về phía Phó Diên: "Anh nhận cậu ấy làm em trai à?"

Phó Diên xắn tay áo lên, cầm thực đơn đưa cho cô, liếc nhìn Trần Phi rồi nói: "Anh không nhận."

Trần Phi nghe vậy lập tức nói: "Ài da, anh Diên, sao anh lại chối bỏ em như vậy chứ."

Những người khác cười lớn.

Ôn Nam Tịch cũng không còn cảm thấy căng thẳng nữa, cô khẽ mỉm cười nói: "Muốn thì cậu cứ gọi. Dù sao cũng chỉ có tôi là người chiếm được tiện nghi."

Trần Phi đang muốn kêu lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Nghĩ tới Nguyên Thu, cậu ta chợt cảm thấy mối quan hệ quá rồi hờ hán một tiếng, ngồi trở lại ghế nói: "Bỏ đi, vẫn gọi là chị Ôn đi, phụ trợ cho chị là hình tượng một lập trình viên đẹp trai lặn lòng."

Ôn Nam Tịch nói: "Cảm ơn."

Những người khác cười theo.

Chú Hùng nghiêng người về một phía, rót bia nói: "Anh Diên giấu kỹ quá, nhìn thấy lý lịch sơ lược của chị, sắc mặt cũng không hề thay đổi."

Ôn Nam Tịch liếc nhìn Phó Diên.

Phó Diên lấy đĩa cánh gà trước mặt Đàm Vũ Trinh đặt trước mặt cô, anh rót cho cô một ly nước trái cây. Ôn Nam Tịch nhìn anh hỏi: "Sắc mặt anh không đổi sao?"

Phó Diên liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Đương nhiên."

Đàm Vũ Trinh cười nhạt một tiếng.

Lý Khiêm Vũ uống một ngụm bia, nói: "Làm sao về mặt của cậu ấy có thể không đổi? Cô Ôn, cô nhìn dòng chữ dưới chuỗi hạt Phật và đồng hồ trên cổ tay cậu ta đi."

Động tác của Phó Diên hơi ngừng lại.

Ôn Nam Tịch sững sờ nhớ lại trên cổ tay anh có một hình xăm nhưng không biết đó là gì, cô đưa tay, nắm lấy cổ tay anh. Phó Diên nhắm mắt nhìn cô, nhấp tim Ôn Nam Tịch đập nhánh, một loại cảm xúc không tên ập đến, cô lật chuỗi hạt Phật và đồng hồ của anh lên.

Có một dòng chữ hình âm màu đen được xăm ở bên trong cổ tay rắn chắc của anh.

Wennanxi

Ôn Nam Tịch ngơ ngác nhìn mấy ký tự đó.

Phó Diên khẽ nhíu mày, nhìn Lý Khiêm Vũ. Lý Khiêm Vũ sững sờ, ý thức được mình đã nói sai. Phó Diên di chuyển chuỗi hạt Phật và đồng hồ về lại vị trí, vuốt má cô, nói: "Nhìn gì vậy? Còn không cho phép anh xăm hình hay có sở thích riêng à?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt, bắt gặp ánh mắt của anh, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo như muốn vỡ ra: "Là tên của em sao?"

Giọng nói của Phó Diên rất lạnh đậm, nói: "Không phải."

Rõ ràng là như vậy.

Bầu không khí rơi vào trạng thái trì trệ, Đàm Vũ Trinh đá vào ghế của Lý

Khiêm Vũ, Lý Khiêm Vũ rất xấu hổ xem ra đã nói sai thời điểm. Trần Phi ho khan một tiếng, cậu ta cười hì hì, nhanh chóng lấy một đĩa rau hẹ đặt trước mặt Ôn Nam Tịch và nói: "Chị Ôn, ăn rau hẹ."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Cô cầm cán gà ở bên cạnh, muốn ăn nhưng vừa đưa tới miệng lại đặt xuống, đứng dậy nói: "Tôi ra ngoài nhận điện thoại."

Nói xong cô kéo ghế bước ra ngoài. Cô đi ra cửa, đứng ở hành lang nhìn chiếc xích đu trước mặt ngây ngốc.

Anh xăm hình khi nào?

Từ hồi năm nhất hay năm hai đại học? Sáu năm qua, chắc hẳn anh đã bị cô làm tổn thương sâu sắc, cô cho rằng những món quà trong sáu năm đó đã là cực hạn, bởi vì anh từng hứa sẽ tổ chức sinh nhật cho cô nên anh đã chuẩn bị quà cho cô trong sáu năm đó.

Là một hình xăm.

Cô hít một hơi thật sâu. Phó Diên đi ra, tựa vào cửa nhìn cô vài giây rồi đi tới trước mặt cô, khoanh tay nhìn cô chằm chằm.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn về phía anh, đôi mắt long lanh như nước, khuôn mặt lạnh lùng đã có vài phần mềm mại. Phó Diên thở dài, buông cán tay ra duỗi tay ôm lấy mặt cô: "Như này là em muốn anh an ủi em?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, giọng nói rất nhỏ: "Anh xăm hình khi nào?"

Giọng điệu của Phó Diên tỏ ra bất cần: "Năm hai đại học."

"Vì sao?"

"Không thể quên được nên mới xăm nó lên cổ tay, để nhắc nhở Ôn Nam Tịch đã chơi đùa anh."

Ôn Nam Tịch mở miệng nói: "Thực sự xin lỗi."

Phó Diên thờ dài nói: "Chỉ sau khi xăm hình, anh mới có cảm giác an tâm, biết mình sẽ đi đâu về đâu trong tương lai, nơi nào mới là đích đến của anh."

Ôn Nam Tịch chính là đích đến của anh.

Một giọt nước mắt rơi xuống, rơi trên ngón tay Phó Diên, nóng hổi, trong suốt.

Chương 55: C55: Chương 55

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Phó Diên dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt ở khe mắt cô, mấy năm nay rất ít khi Ôn Nam Tịch khóc ngay cả năm cuối cấp ba cài nhau với Ôn Hữu Đào, cô cũng chỉ nắm chặt tay, hốc mắt ửng đỏ, môi cắn chặt, nhưng cũng không rơi một giọt nước mắt nào.

Phó Diên vừa lau nước mắt cho cô vừa nói: "Anh nói chuyện này, không phải để khiến em rơi lệ."

Hốc mắt Ôn Nam Tịch ngập nước.

Phó Diên nhìn vào mắt cô, nói: "Anh nói vậy, để em có cảm giác an toàn."

Ôn Nam Tịch mím môi, giọng hơi nghẹn ngào: "Em còn cho rằng anh luôn hận em."

Lần đầu tiên gặp lại ở quán bar trong mắt anh hiện rõ sự thù hận, đầu ngón tay nắm chặt cán tay của cô, hơi dùng một chút lực là có thể làm cô tắt thở.

Phó Diên nhướng mày, lau nước mắt cho cô xong, thản nhiên nói: "Rất hận, vì sao lại nói ra câu đó trước mặt anh?"

Ôn Nam Tịch nhìn anh: "Thế sao sau đó..."

"Sau đó." Phó Diên nhéo cằm cô nâng lên, "Không đánh lòng hận em nữa."

Khi cô đến công ty phòng vẫn, đứng ngay trước mặt anh khoảng cách gần trong gang tấc, anh giống như một người chạy marathon cuối cùng cũng chạy đến điểm chung với cô thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó anh biết anh đã không thể hận cô được nữa.

Ôn Nam Tịch cắn nhẹ môi dưới, chợt nhón chân ôm anh.

Phó Diên ôm lấy eo cô, giống như năm đó ở trạm xe buýt lần này anh ôm cô vào lòng làm điều mà khi còn niên thiếu anh không dám làm. Phó Diên của thời niên thiếu rất muốn chạy tới ôm thật chặt cô gái mình thích vào lòng nhưng lại không dám, anh kiềm chế bản thân chỉ dùng tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

"Phó Diên." Ôn Nam Tịch vui mình trong lòng anh, nhẹ nhàng gọi tên anh.

"Ừm."

Anh đáp lại, khéo mắt nhìn thấy vài bóng người đang chen lấn trong cửa sổ, anh giờ tay ấn ốt Ôn Nam Tịch thì thào vào tai: "Ôm anh sau được không, giờ chúng ta phải quay lại bữa tiệc."

Ôn Nam Tịch buông anh ra, gạt đầu. Cô rời khỏi vòng tay anh, lau khéo mắt rồi hỏi: "Anh có khăn giấy không? Mắt em thế nào?"

Phó Diên giờ tay xoa xoa khéo mắt cô, lau đi một chút đường kẻ mắt đã nhòe, "Được rồi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, Phó Diên nắm tay cô đi vào nhà hàng, Trần Phi, Chu Hùng và đám người đang núp ở cửa sổ vốn định rời khỏi nhưng không kịp, thấy hai người đi ra Trần Phi lúng túng giờ tay lên: "Ha ha, mau tới ăn thôi, mọi thứ đều đã lên hết rồi."

Giọng nói Phó Diên toát lên sự lười nhác, "Cảm ơn, đã cố ý tới tận đây thông báo."

Trần Phi vội đẩy mắt kính lên, cười gượng đẩy Châu Hùng, hai người vui đùa âm ỉ trở về chỗ ngồi.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên ngồi lại vị trí cũ, cô cầm cánh gà lên định ăn, Phó Diên với tay lấy lại cánh gà của cô, thay bằng miếng mới còn nóng, cô dùng lại một chút, lông mày khẽ cong lên rồi cúi xuống cắn vào cánh gà. Những người khác thấy tâm trạng của cô đã tốt trở lại cũng thở phào, đặc biệt là Lý Khiêm Vũ người gây ra rắc rối ngay từ đầu.

Anh dựa người ra sau, nói với Đàm Vũ Trinh: "Mồm miệng tôi nhếch quá."

Đàm Vũ Trinh uông bia nói: "Biết thế thì tốt."

Lý Khiêm Vũ lại im lặng bắt đầu ăn cơm, hai người trò chuyện nhấc tới một số chuyện ở trường đại học, Ôn Nam Tịch trở thành người ngồi nghe.

Trần Phi đỡ mắt kính, chống tay lên bàn nói: "Chị Ôn, chị có biết, tên khốn Lý Khiêm Vũ kia để được ở cùng phòng ký túc xá với chúng em đã đi hỏi lộ không?"

Ôn Nam Tịch nghe: "Hỏi lộ ai?"

"Đương nhiên là phòng công tác sinh viên." Trần Phi nói: "Mỗi ngày cậu ta đều mang đồ ăn vặt đến chỗ cô quản lý ở phòng đó, đến mức cô ấy còn cho rằng cậu ta thích cô ấy, bị hoảng sợ một phen."

Ôn Nam Tịch cười thành tiếng. Lý Khiêm Vũ xấu hổ, chạy tới muốn trả thù Trần Phi.

Họ nói hết chuyện này sang chuyện khác, nói xong Châu Hùng đổi chủ đề, bước tới nói: "Anh Diên, chị Ôn, em có thể hỏi, lần đầu tiên hai người gặp nhau là như thế nào không."

Ôn Nam Tịch dừng lại, theo bản năng nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên cắn một miếng xiên que nhìn cô vài lần, đối diện anh Đàm Vũ Trinh đang uống bia, bóc vỏ đậu phộng cho vào miệng, Ôn Nam Tịch hơi nhếch khóe môi, nhìn Chu Hùng nói: "Lần đầu tôi gặp anh ấy là ở tiệm net."

Tối hôm đó.

Phó Diên hơi nheo mắt: "Sao anh lại không nhớ chuyện này?"

Ôn Nam Tịch liếc anh một cái, "Người xuất chúng như anh sao nhớ được mấy chuyện này."

Phó Diên: "..."

Chu Hùng nhìn Phó Diên, Phó Diên cầm xiên thịt trong miệng, ném lên bàn rồi nói: "Ở cửa hàng tiện lợi, cô ấy đang đọc tiếng anh, bài tiếng anh trong tai nghe của cô ấy giống hệt bài tôi đang nghe, điều đó khiến tâm trạng tôi có hơi xáo trộn."

Chu Hùng dừng một chút, "Vậy ký ức lần đầu hai người gặp mặt là không giống nhau."

Ôn Nam Tịch cũng mới đột ngột phát hiện ra chuyện này, cô nhìn Phó Diên, Phó Diên đang uống bia cũng ngẩng đầu nhìn cô. Nhiều chi tiết từ khi cô còn niên thiếu hóa ra đều là kỉ niệm khó quên. Cô tưởng rằng đó chỉ là sự tình cờ thoáng qua, nhưng không ngờ đó lại chính là ấn tượng đầu tiên của anh về cô.

"Ôa, thú vị thật đây." Chu Hùng nghĩ nghĩ, lại ngả người ra sau, "Thật diệu kì."

Trần Phi gạt đầu.

"Nhưng không hẳn."

Bây giờ anh rất cảm động.

Nhóm người chặm rãi trò chuyện, trong nhà hàng nướng kiểu cổ điển, mỗi bàn đều chật kín người ra vào, giống như một bức ảnh chụp cổ điển, dừng lại rồi lại đổi sang một tấm khác, mỗi người có nụ cười khác nhau, niềm vui nỗi buồn khác nhau. Ôn Nam Tịch cũng uống chút rượu, không nhiều, chỉ nhấp môi một chút.

Phó Diên không cho cô uống, cô chỉ chặm môi cho đỡ thèm.

Khi về gọi tài xế, sắc trời đã khuya gần nửa đêm.

Ôn Nam Tịch trở về nhà, tin nhắn trong điện thoại vang lên dồn dập. Lúc tan cuộc Trần Phỉ ngồi xe Phó Diên về, cậu ta đã say khướt bất tỉnh nhân sự rồi mà vẫn còn sức tạo một nhóm chat nhỏ, hỏi từng người một đã về tới nhà hết chưa.

Chị Ôn.

Ôn Nam Tịch nhìn một hồi mới trả lời đã về rồi. Sau đó, cô điều chỉnh âm lượng điện thoại, cởi tóc mặc bộ đồ ngủ đi tắm, trong phòng tắm, nhìn thấy cổ tay trắng nõn của mình, cô dừng lại bước xuống dưới vòi hoa sen. Sau khi tắm xong, cô rót một cốc nước đôi mắt trong veo nhìn điện thoại di động yên tĩnh trên bàn trà.

Một giây sau, cô bước tới cầm điện thoại lên, bấm vào ảnh đại diện màu đen.

Ôn Nam Tịch: Anh tắm chưa?

Diên: Vừa tắm xong.

Ôn Nam Tịch: Anh tới... chỗ em một lát đi.

Bên kia im lặng không trả lời, Ôn Nam Tịch hít một hơi đặt điện thoại xuống,

Khóan tay đi vòng quanh phòng, rèm cửa khép hờ bị gió thổi có hơi phồng lên rồi lại xẹp xuống, một vài ánh đèn bên ngoài theo đó tiến vào căn phòng.

Không biết qua bao lâu chuông cửa vang lên. Ôn Nam Tịch hoàn hồn đi tới mở cửa. Phó Diên mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên để lộ cánh tay rắn chắc, tóc còn ướt do vừa tắm xong, ánh ngược mắt lên.

Nhìn bộ đồ cô đang mặc sưng sờ vài giây, chiếc áo rộng thùng thình hờ vai, quần đen thì cực ngắn, đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp, ánh hoàn hồn, trầm giọng nói: "Em ăn mặc thế này mà dám ra mở cửa, em muốn chết à?".
Truyện Gia Đầu

Nói xong anh bước vào, thuận tay đóng cửa lại.

Ôn Nam Tịch không lùi bước nhìn anh đi vào, cửa vừa đóng lại cô liền bước tới, vòng tay qua cổ anh thân thể mềm mại tiến lên. Phó Diên hơi sững sốt dựa vào cửa, một tay ôm eo cô, cup mắt.

Đối diện với đôi mắt đẹp ẩm ướt của cô, Ôn Nam Tịch ngẩng cổ nhìn anh, hai người nhìn nhau, sau đó cô dán lên đôi môi mỏng của anh. Yết hầu của Phó Diên chuyển động như thể đã nhận được tín hiệu nào đó từ cô, cánh tay rắn chắc của anh ôm eo cô hơi khấn trương, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Cô lúc này giống như một con rắn, mềm mại. Vừa hôn Phó Diên vừa cời đi ông hồ và chuỗi hạt Phật để lộ hình xăm màu đen bên dưới, anh ôm chặt eo cắn cắn môi cô. Bàn tay từ eo dần dần hướng lên trên.

"Phó Diên." Giọng cô mềm mại, ôm anh thật chặt.

"Ừm." Giọng anh cũng trầm khàn m út lấy môi cô, một lúc sau anh bế cô lên, cô giống như con lười quân lấy để anh bế về phòng, căn phòng không bật đèn chìm vào bóng tối cả hai cùng ngã lên giường.

Tất cả tối tăm chỉ có một chút ánh sáng. Mơ hồ có thể thấy được, bóng lưng thẳng tắp và đôi tay trắng nõn đang ôm lấy anh.

Đêm nay rất sâu.

Sau nửa đêm, Ôn Nam Tích cuộn tròn trong lòng anh, tóc xõa tung trên vai, ngủ say. Phó Diên vén mái tóc ẩm ướt của cô, cụp mắt nhìn cô. Ngắm một lúc, anh ôm chặt cô vào lòng rồi ngủ thiếp đi.

-

-

Sáng sớm hôm sau.

Ôn Nam Tích ngủ ngon có chút lười biếng, vừa mở mắt nhìn thấy anh mặt cô lập tức đỏ bừng, tất cả cảnh tượng tối qua đều quay trở về, trong lúc mê loạn cô một hai nhất quyết đòi hôn anh, không những thế còn hôn nhằm yết hầu của anh khiến anh phải ôm lấy khuôn mặt cô, giọng khàn khàn nói cô hôn nhằm chỗ rồi, phải hôn ở đây, rồi lại lấp kín môi cô. Nhưng anh không dừng lại một lúc nào.

Cô đứng dậy từ vòng tay anh.

Phó Diên cũng đã tỉnh lại, thấy cô đứng dậy liền kéo vào lòng nói: "Chào buổi sáng."

Ôn Nam Tích vòng tay lại ôm lấy cổ anh, giọng nói mềm mại dịu dàng: "Chào buổi sáng, hôm nay là thứ hai."

"Ừm." Phó Diên có vài phần lười biếng.

Hai người nằm trên giường một lúc mới đứng dậy, Ôn Nam Tích thay quần áo đi ra, nhìn thấy anh đang pha cà phê. Phó Diên mặc áo sơ mi và quần dài màu đen, dáng người rất cao.

Ôn Nam Tích đi tới hỏi: "Anh muốn uống cà phê sao?"

Phó Diên liếc cô một cái, nói: "Để lấy lại tinh thần."

Ôn Nam Tịch lại đỏ mặt, anh đang nói ẩn ý gì đó, vì tối qua hai người tiêu hao quá nhiều sức lực sao? Phó Diên pha hai tách cà phê, bung một tách vào bếp, mở tủ lạnh. Ôn Nam Tịch đi theo anh, cũng bung một tách cà phê, nhìn anh cầm bánh mì, nướng rồi làm bánh mì kẹp đơn giản. Thấy Ôn Nam Tịch chăm chú nhìn Phó Diên cắt một miếng thịt đưa tới miệng cô, Ôn Nam Tịch cắn một miếng chậm rãi nhai, lúc này trông cô rất xinh đẹp. Phó Diên nhìn cô vài giây, cúi đầu hôn lên môi cô, hỏi: "Em có thể đi làm được không?"

Mặt Ôn Nam Tịch càng đỏ hơn, đã đỏ mặt không biết bao nhiêu lần trong buổi sáng hôm nay, gật đầu: "Có thể."

Khóe môi Phó Diên hơi nhếch lên, thấp giọng nói: "Em giỏi thật đấy, dám trực tiếp dụ dỗ anh."

"Vậy từ giờ trở đi sẽ không cố kỹ gì nữa nhé."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, uống cà phê, quay người nhìn phòng khách ngoài bếp tìm đập thính thích. Một lúc sau, hai người ăn sáng xong rồi ra ngoài, Phó Diên cầm túi đựng máy tính cho Ôn Nam Tịch trước, đứng cạnh tủ giày đeo đồng hồ và chuỗi hạt Phật vào, Ôn Nam Tịch nhìn nhìn xăm trên cổ tay dần dần bị các hạt Phật che lại.

Phó Diên xách túi đựng máy tính của cô, nắm tay cô ra cửa.

Đêm qua Phó Diên bị Ôn Nam Tịch gọi tới. Anh đặt dịch vụ gọi xe trực tuyến, hôm nay đành phải lái xe của Ôn Nam Tịch đến công ty.

Sau khi tới công ty Phó Diên mới buông tay cô ra, Ôn Nam Tịch ôm túi đựng máy tính trở về chỗ làm việc. Phó Diên đi đến văn phòng, Đàm Vũ Trinh nhìn thấy anh đi vào liền cầm túi đựng máy tính lên đưa, Phó Diên nhận lấy.

Đàm Vũ Trinh liếc anh một cái dễ dàng nhìn thấy trên cổ có vết màu đỏ, Phó Diên liếc anh một cái, giơ tay cài cúc cổ nói: "Nhìn cái gì?"

Đàm Vũ Trinh cười nói: "Chúc mừng."

Phó Diên nhàn nhạt đáp: "Cảm ơn."

Anh đẩy cửa bước vào, ý cười ngập tràn trong mắt.

-

-

Nam An, Vân Thượng,

Sáng sớm, Lão Lưu đến nhà đưa văn kiện cho Nhan Xuyên, Nhan Xuyên chính lại cà vạt, nhận lấy rồi hỏi Lão Lưu: "Cô ấy có đồng ý không?"

Lão Lưu gật đầu: "Đã đồng ý, có thể ký hợp đồng."

"Được." Nhan Xuyên lật qua tài liệu, Ngụ Viện Viện đứng một bên đang thắt cà vạt cho ông, nghe thấy lời này bà ta vô thức liếc nhìn tài liệu trong tay ông.

Hai chữ "Ồn Du" đã kích thích bà ta.

Gân trên trán không ngừng giật giật, bà ta cảm thấy vô cùng khó chịu, bà ta vào nhà thay quần áo, đang thay đồ, nghe thấy tiếng Nhan Xuyên và Lão Lưu ra khỏi cửa.

Ngụ Viện Viện ngỡ ngàng ngồi trên ghế sofa phía trong phòng thay đồ, một lúc sau bà ta đứng dậy thu dọn đồ đạc, búi tóc lên, xuống tầng dặn bảo mẫu mang chìa khóa xe cho mình. Bà ta cầm chìa khóa xe xuống tầng lái đến ngõ Hàng Lang, khi xe dừng trước cửa tiệm, bà ta thấy Nhan Xuyên và Ôn Du trong cửa hàng chật hẹp.

Ôn Du ngồi cùng luật sư Lâm, nhìn tập tài liệu trên tay.

Nhan Xuyên xắn tay áo lên, bên cạnh là Lão Lưu cùng với một người trợ lý,

ông nói: "Cô yên tâm, quyền kinh doanh đều nằm trong tay cô, phong cách trang trí cũng đều do bên cô quyết định."

Hôm nay Ôn Du mặc áo khoác sáng màu, tóc được buộc cao, lộ ra khuôn mặt trắng, bà đang nói chuyện với luật sư Lâm, nghe xong thì nhìn về phía Nhan Xuyên, gật đầu nói: "Cảm ơn anh Nhan."

Nhan Xuyên ừ một tiếng.

Tiểu Lê cầm giẻ lau trên tay, thăm dò nhìn tới nhìn lui.

Một lúc sau, với sự gật đầu của luật sư Lâm, Ôn Du đã ký tên của bà, chữ viết của bà rất thanh tú. Sau khi ký xong, Lão Lưu đóng dấu của Nhan Xuyên vào đó, Nhan Xuyên ký tên mình lên phía trên, chuyện này đã được giải quyết xong. Nhan Xuyên đưa tay hướng về phía Ôn Du nói: "Rất vui được hợp tác."

Ôn Du cười cười lau tay, bắt tay ông một giây rồi buông ra, bà nói: "Cảm ơn anh."

Nhan Xuyên cũng nhàn nhàn chóng thu tay lại, đưa hợp đồng cho Lão Lưu cầm rồi nói với Ôn Du: "Sau này nếu có vấn đề gì, có thể liên hệ với Lão Lưu, ông ấy sẽ trực tiếp truyền đạt cho tôi."

"Được."

"Có thể cần phải tổ chức một số cuộc họp, trợ lý của tôi sẽ đến đón cô, nếu không tiện thì cũng không cần phải tham gia, chúng tôi sẽ sắp xếp nội dung rồi gửi cho cô sau."

"Tôi hiểu." Ôn Du gật đầu, bà cũng học cách giao tiếp với người ngoài, mấy năm nay đã rất thành công. Nhan Xuyên nói xong, đứng dậy xắn tay áo rồi đi cùng với lão Lưu và trợ lý, lúc họp quay người lại thì chiếc Maserati đậu trước cửa đã lái đi.

Nhưng Nhan Xuyên vẫn nhìn thấy. Ông nhìn thấy chiếc xe quen thuộc nhà mình hơi nheo mắt. Ông nhìn Lão Lưu.

"Đó là xe vợ tôi đúng không?"

Lão Lưu dừng một chút, nói: "Đúng vậy."

Nhan Xuyên nhớ tới một số chi tiết, từ lúc Ngụ Viện Viện nhìn thấy dự án tiệm ăn vặt Ôn Du bà ta dường như rất để ý, ông nhíu mày nhất định phải điều tra sự việc, nhưng trước tiên ông phải giải thích rõ ràng. Cuối cùng ông và Lão Lưu, trợ lý lái xe đi.

Xe chạy đến ngõ Nam An phía trước rồi dừng lại.

Quả nhiên, chiếc Maserati quay đầu lái trở lại ngõ Hàng Lãng, Ngụ Viện Viện đỗ xe, mở cửa dẫm lên đôi giày cao gót đi vào trong cửa hàng.

Xe của Nhan Xuyên cũng vừa tới, đỗ sau chiếc Maserati, Ngụ Viện Viện do dự bước vào, bỗng bà ta dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau, thấy cửa sổ chiếc xe phía sau chậm rãi hạ xuống, Nhan Xuyên ngồi trong xe, đang nhìn bà ta.

Trong khoảnh khắc đó.

Sắc mặt Ngụ Viện Viện tái nhợt, bà ta hít một hơi thật sâu trấn tĩnh lại, sau đó bước nhanh tới, khom lưng dùng giọng mê hoặc nói: "Anh cũng ở đây sao? Em chỉ muốn đến xem thử, muốn ném thử mùi vị của món ăn ở tiệm ăn vặt mới của nhà chúng ta."

Nhìn biểu tình của bà ta.

Nhan Xuyên bình tĩnh nói: "Anh đã nói rồi, chuyện công việc của anh không ai được phép can thiệp vào, em quan tâm đến cửa hàng này như vậy, có phải đang giấu bí mật gì không?"

Ngụ Viện Viện căng thẳng siết chặt ngón tay, vội vàng nói: "Không có, Nhan

Xuyên, anh hiểu làm em rồi."

"Ngu Viện Viện, chuyện của Nhan Khả anh còn chưa giải quyết với em đâu, hần vì gần đây của em cũng rất không bình thường," Nhan Xuyên thẳng thừng nói.

Đầu Ngu Viện Viện ơng ơng. Bà ta biết rất rõ bà ta không thể chú ý đến bất cứ điều gì về Tiệm ăn vặt Ôn Du được nữa.

Cho dù Ôn Du có trở thành cái gai trong lòng cũng không thể để ý tới được nữa, bà ta thấp giọng nói: "Nhan Xuyên, em xin lỗi gần đây em hơi đa nghi, bởi vì tất cả những khoản đầu tư trước đây của anh đều nhắm vào những thương hiệu lớn nào đó, lần này anh đột nhiên lại chú ý nhiều đến một cửa tiệm nhỏ như vậy, nên em..."

Sắc mặt Nhan Xuyên không thay đổi.

Ngu Viện Viện giải thích qua loa xong liền đứng dậy nói: "Bỏ đi, em thật sự không dám can thiệp tới công việc của anh nữa, em đi trước."

Bà ta không dám đi vào tiệm ăn vặt của Ôn Du nữa, quay sang chiếc Maserati đang đỗ, vội vã bước đi trên đôi giày cao gót của mình, vào xe đầu ngón tay trắng bệch cầm vô lăng rồi phóng đi. Sau khi Nhan Xuyên nhìn thấy xe của bà ta lái đi, ông cũng bảo lão Lưu lái xe đi.

Trong tiệm ăn vặt của mình, Ôn Du đang trò chuyện với luật sư Lâm, Tiểu Lê ngồi nghe, bầu không khí rất tốt, không ai để ý đến vụ việc ồn ào vừa xảy ra bên ngoài.

-

-

Giờ nghỉ trưa.

Ôn Nam Tịch nhận được tin nhắn của Ôn Du, nói hợp đồng đã được ký xong.

Cô chỉnh lại chiếc gối hình chữ U rồi đáp: "Vâng." Gửi tin nhắn xong cô nằm xuống chỗ làm việc ngủ thiếp đi.

Cửa phòng làm việc mở ra, Phó Diên cầm một chiếc áo khoác trong tay bước ra ngoài, đi đến chỗ làm việc của cô đắp lên vai cô.

Đám người Trần Phi giả vờ ngủ, mở một mắt nhìn anh, Phó Diên cúi xuống bế cô lên, Ôn Nam Tịch đang ngủ say mở mắt mở mắt ra, theo phản xạ ôm chặt cổ anh nhẹ nhàng hỏi, "Sao vậy?"

Phó Diên rũ mắt nhìn cô: "Tới phòng anh ngủ."

Ôn Nam Tịch đang rất buồn ngủ nên ậm ừ rồi dựa vào ngực anh.

Những người còn lại nhìn Phó Diên trắng trợn bế cô vào phòng làm việc, dùng đôi chân dài đóng cửa lại, rèm đã kéo kín từ lâu. Phó Diên đặt Ôn Nam Tịch nằm trên ghế sofa phía lớn, chỉnh lại tư thế nằm thoải mái cho cô rồi đắp chăn điều hòa lên, anh lấy chiếc gối hình chữ U trên cổ cô ra đặt lên bàn.

Ôn Nam Tịch rất nhanh lại rơi vào giấc ngủ. Thật ra eo cô rất đau, Phó Diên để ý thấy động tác cô xoa xoa eo nên anh duỗi tay ra xoa bóp giúp cô, một tay còn lại cầm máy tính bảng lên xem tin tức trên đó.

Chương 56: C56: Chương 56

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trần

—

Ngủ một giấc thoải mái, Ôn Nam Tịch vừa tỉnh dậy thì nghe thấy tiếng bàn phím vang lên, đập vào mắt cô là hình ảnh Phó Diên đặt máy tính xách tay lên tay vịn gỗ phím. Giao diện là trang code, anh gõ rất nghiêm túc. Chiếc chăn được đắp tới cổ, hai chân Ôn Nam Tịch áp vào người anh, cô ngồi dậy, dùng một chút lạng lẽ thu chân lại, sau đó đặt chân xuống đất xỏ giày vào.

Phó Diên phát hiện cô đã tỉnh, mắt vẫn chưa rời khỏi màn hình, thấp giọng nói: "Tỉnh rồi à?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, gấp chăn điều hòa lại tiếp đó cúi người lại gần, hôn vội lên mặt anh một cái, rồi cầm chiếc gối hình chữ U trên bàn mở cửa đi ra ngoài.

Phó Diên dùng một chút, ngược mắt lên thấy cô đẩy cửa bước ra, mái tóc bồng bênh, thân hình trong nháy mắt đã không thấy đâu. Anh nhướn mày cười một cái, cúi đầu tiếp tục nhìn vào màn hình, tiếng gõ phím lại vang lên.

—

—

Bên ngoài mọi người vừa nghỉ trưa xong còn rất uể oải, vẫn chưa ai lấy lại

được tinh thần làm việc, ngay cả tiếng gõ bàn phím cũng yếu ớt. Ôn Nam Tịch vội vàng buộc lại mái tóc xõa của mình, lấy lại tinh thần đi ngang qua bàn làm việc của Châu Hùng, Châu Hùng ngáp dài, dánh về mơ mơ màng màng. Sau đó đi qua chỗ của Trần Phi. Trần Phi đã tinh có hai lập trình viên đứng bên cạnh nói chuyện với cậu.

Trần Phi đang kể cho họ nghe về những "việc ác" Phó Diên từng làm. Hồi đó Phó Diên khi học đại học, anh có một dự án về thư viện và anh là trưởng nhóm, sau khi tiếp nhận, lúc ấy không phải nhóm Trần Phi đi theo anh mà là một tổ đội khác, là các bạn cùng học lúc đó, họ làm việc lấy lệ chứ không để tâm lắm, Phó Diên cũng không rảnh mắt thời gian với bọn họ.

Vào một tối nọ, anh đã sửa lại hết mã code của bọn họ chỉ trong một đêm, nhân tiện sáng sớm hôm sau gửi cho bọn họ một thông báo, rằng họ không cần phải quay lại tham gia dự án đó nữa.

Hai lập trình viên nghe xong thì ngây người, một người trong số họ, Lý Huồng tỏ vẻ hoang mang bối rối: "VẬY, TÔI PHẢI NỖ LỰC HƠN MỚI ĐƯỢC."

Trần Phi đưa tay ra sau đầu, gật đầu nói: "Cậu biết vậy là tốt, cậu theo chị Ôn làm là may mắn đấy, nếu viết không tốt, chị Ôn còn sửa lại giúp cậu. Đổi lại là anh Diên, trước tiên là anh ấy sẽ bắt cậu sửa lại, sau đó là cho cậu biến luôn."

Lý Huồng hơ kén một tiếng, nhìn Ôn Nam Tịch: "Chị Ôn, em đi làm việc đây."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Đi đi."

Một lập trình viên khác cũng đi theo Lý Huồng, Trần Phi buông cánh tay xuống, gõ lên bàn của Ôn Nam Tịch, nói: "Về sau chúng ta phải trị bọn họ như vậy."

Gần đây công việc của Lý Huồng quả thật không tốt lắm. Trong nhật ký làm việc Ôn Nam Tịch đã nhắc nhở cậu ta rất nhiều lần, cô lại nhìn Trần Phi hỏi: "Năm đó anh ấy thật sự làm vậy sao?"

Trần Phi gật đầu.

"Suốt đêm đó, anh ấy thay đổi hết mã code của mọi người. Cũng may các thay đổi diễn ra rất suôn sẻ. Ngày hôm sau mọi trình tự vẫn vận hành bình thường. Thật lợi hại!"

Ôn Nam Tích gật đầu: "Thật sự rất lợi hại."

"Lợi hại đến đâu, thì anh ấy cũng là bạn trai của chị." Trần Phi cười ranh mãnh.

Ôn Nam Tích đỏ mặt, đá vào ghế của Trần Phi, cô quay người làm việc đã thấy đoạn code do Phó Diên viết ra, rất ngắn gọn, logic, có cá tính riêng, cô so sánh với của mình thì có vẻ ngắn y chằng. Cô nhắc điện thoại lên suy nghĩ rồi gửi tin nhắn cho anh.

Ôn Nam Tích: Chúng ta vẫn phải chú ý đến hình tượng một chút chứ.

Diên: Ừ.

Diên: Lần sau em chủ động đến văn phòng anh.

Ôn Nam Tích sững sờ.

Cô nghĩ thầm cũng đúng. Cô nhìn lịch gửi cho anh một tin nhắn khác.

Ôn Nam Tích: Thứ bảy mời Nguyên Thu và Châu Nhược Vi ăn tối nhé.

Diên: Được.

-

-

Nam An, Vân Thuận,

Sau khi tiễn Nhan Xuyên đi, Ngu Viện Viện trở về phòng ngủ bù, ngủ thiếp đi một lúc đột nhiên đầu đau như muốn nứt ra, bà ta ngồi dậy khấn choàng tuốt khỏi người, bà ta dựa vào giường nhắm mắt cuối cùng vẫn không thể ngủ tiếp được. Bà ta dứt khoát đứng dậy, đi trang điểm, thay quần áo, ra ngoài ăn sáng, sau đó quyết định phải đi hoàn tất những thủ tục mà trước đây lưỡng lự.

Bà ta đứng tên một căn hộ, muốn sang nhượng cho Nhan Khả nên trực tiếp đến văn phòng luật, cửa vừa mở Ngu Viện Viện đeo kính râm, xách một chiếc túi hàng hiệu đắt tiền đi theo một nhân viên tiến vào. Đến quầy, bà ta hạ kính râm, đang định cầm bút thì khóe mắt nhìn thấy Ôn Hữu Đào.

Ông ta mặc vest, đi giày da, đứng trước quầy, đang cầm bút điền vào mẫu đơn. Năm tháng như thời đưa, so với trước đây thì nhìn ông ta có vẻ ổn trọng hơn, chỉ là toàn thân tỏa ra một loại khí chất lạnh lùng hơn rất nhiều, một loại khí chất lạnh như băng toát ra từ tầng lớp tinh anh.

Ngu Viện Viện thấy thế, bà ta tháo kính râm, tùy ý gác tay lên bàn.

Động tác này gây ra chút tiếng động, thành công thu hút được sự chú ý của Ôn Hữu Đào, ông ta nhìn sang phía bà ta. Ngu Viện Viện cũng nhìn về phía ông, ánh mắt hai người chạm nhau, Ôn Hữu Đào nhìn bà ta mấy giây có chút hốt hoảng.

Ngu Viện Viện mỉm cười, khuôn mặt toát lên vẻ quyến rũ, nói: "Thật trùng hợp."

Ôn Hữu Đào nhìn bà ta vài giây ừ một tiếng, sau đó quay đi tiếp tục điền vào tờ đơn trong tay.

Ngu Viện Viện sống người không hề nhìn thấy chút nhiệt tình đã từng có trong mắt ông ta, bà ta mỉm môi cũng cầm bút điền vào mẫu đơn trong tay. Một luật sư tiến tới đứng bên cạnh Ôn Hữu Đào, nhắc nhở ông ta: "Văn đề cho tặng phải được đối phương đồng ý chấp nhận mới hoàn thành xong thủ tục, ông Ôn, ông có muốn nói chuyện lại với vợ cũ không?"

Ôn Hữu Đào nghe xong, hơi dừng bút.

Ngu Viện Viện ở bên cạnh nghe được sừng sốt mấy giây, bà ta nhìn Ôn Hữu Đào sau đó nhìn tài liệu trong tay ông ta, ly hôn đã lâu như vậy ông ta vẫn còn tính chuyện tặng bất động sản sao?

Ôn Hữu Đào cầm lấy tài liệu, nói với luật sư: "Hy vọng anh có thể giúp tôi thuyết phục cô ấy nhận căn nhà này."

Luật sư thở dài nói: "Ông Ôn, chúng ta vào bên trong nói chuyện đi. Không phải là tôi chưa từng đến nói chuyện với vợ ông, nhưng vợ cũ của ông không hề có ý định muốn nhận."

Ôn Hữu Đào đi theo luật sư vào trong.

Ngu Viện Viện thất thần, không cẩn thận chạm vào túi xách khiến nó rơi xuống đất, một tiếng "Bịch" vang lên, luật sư bên cạnh lập tức nhặt nó lên giúp. Ôn Hữu Đào cũng nghe thấy quay đầu nhìn lại phía này, Ngu Viện Viện đối diện với ánh mắt của ông ta, nhưng ông ta lại vô cảm rời tầm mắt đi nơi khác. Lúc này Ngu Viện Viện mới nhận ra rằng, mặc dù nhìn ông ta trông đã tình anh hơn trước nhiều nhưng lại xen lẫn chút cảm xúc sa sút.

Ngu Viện Viện nắm chặt bút sắc mặt cũng không còn tốt. Bà ta hỏi luật sư bên cạnh, nói: "Quý ông kia, sau khi ly hôn, muốn tặng lại bất động sản cho vợ cũ sao?"

Luật sư cẩn thận đặt túi xách của bà ta sang một bên, nói: "Đúng vậy, chúng tôi cũng đã ủy thác cho luật sư giúp thương lượng nhưng đối phương đã từ chối. Tôi cũng không biết ông ấy có chấp niệm gì, nhưng vẫn luôn kiên trì muốn tặng bất động sản cho vợ cũ."

"Tôi nghĩ ông ấy vẫn không thể buông bỏ vợ cũ." Luật sư nhẹ nhàng nói, như thể đang nói về một người rất thân tình.

Sắc mặt của Ngụ Viện Viện càng thêm khó coi, không biết ngọn nguồn từ đâu lại càng khó chịu

-

-

Chiều thứ sáu.

Được Phí Tiết mời, Phó Diên và Châu Hùng đến Hải Thành công tác.

Thứ bảy, Ôn Nam Tịch, Nguyên Thu, Châu Nhược Vi, ba người rủ nhau đi tới cửa hàng trang điểm, sau đó Ôn Nam Tịch lại cùng hai người đi mua sắm. Châu Nhược Vi quyết định đi xem mắt theo ý muốn của gia đình nên phải chuẩn bị một chút. Nguyên Thu cũng không có nhu cầu mua sắm gì chỉ đi cùng, đương nhiên Ôn Nam Tịch cũng vậy.

Sau khi cùng nhau đi dạo, Ôn Nam Tịch lái xe đưa họ đến một tiệm xăm hình, cách trang trí màu trắng kem khiến tiệm xăm này khá nổi bật. Cửa hàng này nổi tiếng ở Lê Thành, nghe nói bà chủ là một đại tiểu thư ở Lê Thành mở.

Nguyên Thu nhìn thấy hai chữ hình xăm, nắm lấy tay Ôn Nam Tịch: "Cậu tính làm gì vậy?"

Ôn Nam Tịch cười nói: "Tôi xem xem."

Nguyên Thu mở to mắt: "Không phải là cậu muốn xăm hình đây chứ?"

Châu Nhược Vi cũng mở to mắt nhìn sang: "Cậu muốn xăm cái gì? Ngầu thật đấy? Tớ sợ đau nên do dự mãi không dám làm."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, đẩy cửa ra trong cửa hàng đã có khách đợi sẵn, một chàng trai đeo khuyên tai, đội mũ trùm đầu đứng dậy cầm máy tính bảng nhìn đồng hồ hỏi: "Ôn Nam Tịch phải không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Đúng, là tôi."

"Mời vào."

Nguyễn Thu sững sốt: "Cậu còn hẹn trước luôn à?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, đưa túi trong tay cho Châu Nhược Vi cầm hộ, cô nắm lấy tay Nguyễn Thu nói: "Vào với tớ đi."

Châu Nhược Vi cầm lấy túi, chen về phía trước nói: "Tớ cũng đi."

Thế là, ba người chen chúc đi vào một gian phòng nhỏ, chàng trai kia đứng sang một bên, cầm máy xăm lên nhìn dòng chữ trên bàn, mời Ôn Nam Tịch ngồi xuống.

Hôm nay Ôn Nam Tịch mặc váy dài. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh gác chân lên chiếc ghế nhỏ thấp vén váy lên, chàng trai nhìn cô, quỳ xuống kéo ghế nói: "Hình xăm của cô tuy dễ nhưng vẫn hơi đau, cô kiên nhẫn một chút vì vị trí xăm khá nhạy cảm."

Vừa nói, cậu vừa kéo mắt cá chân cô bằng bàn tay đeo găng của mình.

Nguyễn Thu lập tức nắm lấy vai Ôn Nam Tịch, "Ở đó sao, cậu muốn xăm hình gì?"

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Lát nữa cậu sẽ biết."

Nguyễn Thu nhìn Châu Nhược Vi, nhỏ giọng nói: "Chắc chắn là vì người đàn ông đó."

Nguyễn Thu cũng đã đoán được, cầm lấy điện thoại di động cúi xuống,

Chàng trai bắt đầu thao tác, Ôn Nam Tịch chịu đựng cơn đau kéo tới, Châu Nhược Vi nắm lấy tay Ôn Nam Tịch cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay cô. Một lúc sau, phía mắt cá chân bên trong của Ôn Nam Tịch xuất hiện một dòng chữ nhỏ, màu sắc không quá tối nhưng chữ viết rõ ràng, trông

khá đẹp trên nền da trắng của cô.

Nguyễn Thu chặc một tiếng: "Phó Diên."

"Ồn Nam Tịch, cậu thật sự yêu anh ấy đến chết rồi."

Ồn Nam Tịch hơi đỏ mặt, đặt chân xuống lau mồ hôi trên trán, cười nói:
"Sai rồi."

Anh ấy yêu tớ còn nhiều hơn thế.

Nguyễn Thu lưu lại video, nhìn cô nói: "Sai cái gì mà sai, thật sự chẳng thể hiểu được, sao cậu lại dám làm như vậy."

Ồn Nam Tịch mỉm cười đứng dậy đi theo chàng trai ra ngoài, cậu ta dặn dò cô một số điều cần chú ý,Ồn Nam Tịch trả tiền rồi rời khỏi tiệm xăm cùng Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi. Nhân tiện lúc này cô gửi tin nhắn WeChat cho Phó Diên hỏi anh đang ở đâu.

Diên: Vừa xuống máy bay, em tới nhà hàng đợi anh trước.

Ồn Nam Tịch: Được.

Phó Diên đặt trước một nhà hàng, là nhà hàng Tinh Không, cách không xa.Ồn Nam Tịch dẫn hai người tới đó trước, đúng như tên gọi, nhà hàng Tinh Không có mái che bầu trời đầy sao tuyệt đẹp, bầu không khí rất tốt, khu nhà ăn và bếp riêng biệt, đồ ăn ở đây cũng rất nổi tiếng.

Ồn Nam Tịch cùng Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi ngồi xuống.

Chu Nhược Vi lấy điện thoại di động chụp bầu trời đầy sao, Nguyễn Thu bị cô kéo đi chụp ảnh chung,Ồn Nam Tịch cũng không tránh khỏi, ba người cùng nhau đi chụp ảnh, chụp rất nhiều ảnh, Chu Nhược Vi lưu lại những bức ảnh này hào hứng nói: "Không phải dễ dàng có thể hẹn gặp được ở nhà hàng này, nên đối với bữa ăn hôm nay, tớ cảm nhận được thành ý."

Ồn Nam Tịch nghe vậy lông mày cô nhíu lên.

Lúc này cửa mở ra, Phó Diên mặc áo sơ mi trắng quần đen bước vào, khuôn mặt thanh tú hiện lên dưới ánh đèn rất đẹp, ánh đang bước tới đây.

Chú Nhượng Vì ngược mắt lên nhất thời trở nên sững sốt.

Ồn Nam Tịch quay đầu lại, thấy Phó Diên đi tới, ánh kéo ghế bên cạnh cô rồi ngồi xuống nhìn cô, khéo môiỒn Nam Tịch hơi cong lên, Phó Diên nhìn Chú Nhượng Vì và Nguyên Thư, nói: "Xin lỗi, tôi tới trễ."

Chú Nhượng Vì đột nhiên tỉnh táo lại, nghĩ thầm, cô nhất định đã nhìn thấy ánh ấy! Nhất định đã gặp qua rồi! Cô chắc chắn đã nhìn thấy khuôn mặt này trước đây. Nhưng, rốt cuộc cô đã gặp ở đâu?

Phó Diên cầm thực đơn lên, đưa choỒn Nam Tịch, hỏi: "Em gọi món chưa?"

Ồn Nam Tịch lắc đầu: "Vẫn chưa, chờ ánh tới."

Phó Diên nhìn vào khuôn mặt cô dưới ánh đèn, "Vậy giờ em gọi đi."

"Ừm."

Ồn Nam Tịch cầm lấy thực đơn cùng hai người thảo luận, sau khi ba cô gái quyết định xong, Phó Diên chọn thêm một món tráng miệng choỒn Nam Tịch, còn hỏi Nguyên Thư và Chú Nhượng Vì có muốn ăn tráng miệng không. Nguyên Thư lắc đầu, Chú Nhượng Vì vẫn đang cố nhớ lại đã gặp ánh khi nào cũng lắc đầu.

Phó Diên đưa trả thực đơn.

Ồn Nam Tịch giới thiệu hai người bạn của mình với Phó Diên: "Ba tụi em ở chung một ký túc xá hồi học đại học."

Phó Diên ừ một tiếng.

Chú Nhuận Vi hoàn hồn, nói: "Chúng tôi ở ký túc xá có sáu người, nhưng ba người chúng tôi thân thiết nhất."

Phó Diên nghe xong liền cười nói: "Cảm ơn các cậu đã chăm sóc Nam Tịch."

Chú Nhuận Vi cười nói: "Không có gì, Nam Tịch thật sự rất tốt, cậu phải trân trọng cậu ấy đó."

Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch ở bên cạnh, nói: "Tất nhiên rồi."

Ôn Nam Tịch nhìn ánh ánh mắt long lanh vô cùng xinh đẹp. Một lúc sau, đồ ăn đã được đưa lên bàn, Chú Nhuận Vi tò mò hỏi thêm vài câu về công việc của Phó Diên, Nguyên Thu quen với Phó Diên hơn nên cũng không có gì nhiều để hỏi, ánh là trạng nguyên cả nước mà.

Một lúc sau, Phó Diên xin phép vào nhà vệ sinh.

Chú Nhuận Vi héch cầm uống trà chanh, chợt nghĩ ra điều gì đó đến bên Ôn Nam Tịch ôm lấy cô nói: "Tớ nhớ ra rồi, hôm ấy ở trong quán bar, cậu say rượu, rồi ôm lấy cánh tay một người đàn ông, là anh ấy đúng không? Chúa ơi, sao khi đó cậu nói không phải là người quan trọng ..."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, cô mong Chú Nhuận Vi sẽ nhớ ra, nhưng không ngờ Chú Nhuận Vi nhớ cả những lời cô vô tình nói ra lúc đó, cô thấp giọng nói: "Lúc đó..."

Nguyên Thu đang nghe Chú Nhuận Vi nói, đột nhiên giơ tay vỗ bàn.

Ôn Nam Tịch ngược mắt, quay người lại, bắt gặp đôi mắt đen láy của Phó Diên, anh lau nước trên tay, cúi đầu nhìn bọn họ: "Xong rồi? Đi thôi?"

Ôn Nam Tịch nhìn anh, nói: "Vâng."

Chú Nhuận Vi cũng gạt đầu thu lại biểu cảm trên mặt, đứng dậy nắm tay Nguyên Thu.

Phó Diên cầm chiếc túi nhỏ của Ôn Nam Tịch, nắm tay cô đi đến quầy thu ngân để thanh toán. Ánh sáng nơi này hơi mờ, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn ánh. Ánh thanh toán xong nắm tay cô ra ngoài, Nguyễn Thư và Chu Nhược Vi theo sau, Chu Nhược Vi kìm lại lời nói, còn Nguyễn Thư thì dùng ánh mắt cảnh cáo cô ấy.

Đi xuống cầu thang.

Ôn Nam Tịch lấy chìa khóa xe đưa cho Nguyễn Thư, nói: "Cậu đưa Nhược Vi về nhé."

Lúc đi, bọn họ cùng nhau đi xe của Ôn Nam Tịch, Nguyễn Thư mỉm cười nhận lấy, nói: "Được."

Sau đó, cô ấy nhìn về phía Phó Diên: "Cảm ơn vì bữa ăn tối nay. Bọn tôi đã có một trải nghiệm rất vui."

Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, gạt đầu nói: "Chỉ cần mọi người thích là được. Lái xe chậm một chút."

Nguyễn Thư gạt đầu: "Được."

Nói xong cô ấy kéo Chu Nhược Vi về phía bãi đậu xe, Chu Nhược Vi vẫy tay với Ôn Nam Tịch. Sau khi nhìn họ rời đi, Phó Diên dẫn Ôn Nam Tịch đến bãi đậu xe ở phía bên kia, điện thoại di động của Ôn Nam Tịch reo lên, cô lấy mở ra là của Nguyễn Thư.

Nguyễn Thư: Tờ nghỉ nghỉ là cậu ấy đã nghe thấy từ "Không phải người quan trọng.." mà khi này Vi Vi nói, cậu thử thăm dò mà an ủi người ta nhé.

Sau khi Ôn Nam Tịch đọc tin nhắn xong đặt điện thoại xuống, ngược mắt nhìn ánh. Phó Diên quay đầu nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Ôn Nam Tịch mỉm cười với ánh.

Phó Diên nhướng mày nhìn đi chỗ khác, vừa lúc xe tới ánh mở cửa cho cô

ngồi vào, anh nhét chiếc túi nhỏ vào trong tay cô. Ôn Nam Tịch cài dây an toàn. Phó Diên ngồi vào ghế lái khởi động xe rồi lái ra ngoài, một lúc sau anh lái xe ra đường lớn, đèn neon và đèn xe qua đường xẹt qua thân xe. Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn anh, anh cầm vô lăng trong tay.

Ôn Nam Tịch trầm mặc mấy giây, cất tiếng: "Phó Diên."

"Hửm?" Anh lợi dụng ánh sáng nhìn cô rồi thu tầm nhìn lại, dù sao thì cũng đang lái xe. Giọng Ôn Nam Tịch rất nhẹ nhàng: "Vừa rồi Châu Nhược Vi nói chuyện, anh có nghe thấy không?"

Mắt thấy đèn đỏ Phó Diên quay mặt đi, một tay chống lên cửa kính xe, quay đầu nhìn vào mắt cô, nói: "Nghe thấy."

Ôn Nam Tịch dừng lại mấy giây, nói: "Là em mạnh miệng..."

Phó Diên hơi nường mày.

Hai người nhớ lại lần đầu gặp nhau ở quán bar, cô nhìn thấy anh ở quán bar lập tức trốn bên cạnh Châu Nhược Vi, sau đó nghe thấy bài hát Ngày Nắng đã kéo cô về quá khứ. Mà khi cô đang trốn, Phó Diên cũng nhìn thấy bóng dáng của cô nhưng anh không chắc chắn, cho đến khi Nhân Khả tới anh trực tiếp đi về hướng đó chủ yếu là muốn xác nhận.

Ai biết, Ôn Nam Tịch sẽ đưa tay nắm lấy cổ tay anh. Một khắc đó da thịt chạm nhau, cảm xúc trong mắt Phó Diên càng thêm lạnh, anh cúi đầu nhìn người phụ nữ say rượu, cùng với tiếng gọi "Nam Tịch" của Châu Nhược Vi đã kích thích anh nâng mặt cô lên...!

Chương 57: C57: Chương 57

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Thấy khuôn mặt mơ màng vì say của cô gợn trên trán anh khẽ giật, Phó Diên nhìn khuôn mặt cô: "Lúc ấy sao em lại uống say?"

Ôn Nam Tịch nhìn anh, thẳng thắn nói: "Bởi vì buổi chiều em mơ thấy năm cuối cấp ba, buổi tối nghe được bài Ngày Nắng, rồi lại nhìn thấy anh."

Cho nên cô không hề thờ ơ. Phó Diên hơi nhíu nhíu mắt, cánh tay hạ xuống đúng lúc đèn xanh bật lên. Chiếc xe màu đen lao đi.

Lúc sau, Phó Diên đi một chuyến về Thiên Vực, trở về liền tắm rửa thay quần áo rồi mới tới nhà Ôn Nam Tịch. Anh nắm lấy cổ tay kéo cô vào lòng, Ôn Nam Tịch đặt chiếc túi nhỏ lên trên tủ giày vòng tay qua cổ anh, anh cúi đầu hôn môi sau đó ngón tay dần lướt lên phía cổ áo cô.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi và váy dài, áo sơ mi rất dễ cởi. Ôn Nam Tịch run run vai, ôm chặt lấy anh đặt một nụ hôn nóng rực lên cổ và xương quai xanh của anh. Một lúc sau, hai người đi tới ghế sofa phía tóc Ôn Nam Tịch đã xõa ra phủ lên vai, dưới ánh đèn mờ ảo eo eo bị anh nắm lấy. Nhiệt độ trong phòng khách dần dần tăng lên.

Phía bên trong mắt cá chân nâng lên của cô, dòng chữ nhỏ nhắn dần dần trở nên sẫm màu hơn, cùng một nét chữ và nét mực giống với hình xăm trên

cổ tay anh cũng đen như mực, khi anh giữ eo cô lại mang theo một loại vẻ hoang dã khó tả. Ôn Nam Tịch nhẹ giọng gọi tên Phó Diên, Phó Diên ngược mắt lên trong mắt chứa d*ng vọng, anh giữ lấy cổ cô một lần nữa lấp kín môi.

Có chút mê loạn. Gió thổi bay rèm cửa, gió nhẹ khẽ lọt vào, có hai bóng hình mờ hồ như khắc trên cửa sổ.

Hồi lâu sau.

Phó Diên bế Ôn Nam Tịch lên áo sơ mi của cô tuột khỏi ghế sofa, anh bế cô vào phòng tắm, cũng may thợ xăm đã bôi một lớp chống thấm nước. Bọt nước trượt xuống đầu ngón chân cô, Phó Diên ấn cô lên vách tường mà hôn, bọt nước từ lông mày và mắt anh chảy xuống, lại một hồi rất lâu.

Ôn Nam Tịch tắm rửa xong đi ra ngoài. Phó Diên bung sữa nóng từ phòng bếp đi ra, trên người mặc một cái áo sơ mi trắng vừa được cài cúc cổ đưa sữa cho cô. Ôn Nam Tịch nhận lấy nhấp một ngụm còn ấm, Phó Diên cup mắt nhìn cô uống xong cầm lấy chiếc cốc rồi quay vào bếp rửa sạch.

Ôn Nam Tịch đi tới sofa ngồi xuống dáng vẻ lười biếng, đang mặc một chiếc váy ôm dài.

Phó Diên đặt cốc xuống, đi ra ngoài nhìn thấy bộ dạng này của cô, anh hỏi: "Không đi ngủ à?"

Ôn Nam Tịch duỗi tay ra. Phó Diên thấy thế khòe môi cong lên tiến tới bế cô lên, giống như trước cô như con lười được ôm về phòng. Đặt cô lên giường, Phó Diên đứng dậy đi ra ngoài dọn dẹp một chút, anh cầm điện thoại di động của hai người đi vào, đưa điện thoại di động của cô cho cô.

Ôn Nam Tịch bật điện thoại, trên đó có tin nhắn WeChat của Nguyên Thu

Nguyên Thu: Thế nào? Giải quyết ổn chưa?

Ôn Nam Tịch cúi đầu đáp: "Ổn rồi."

Phó Diên cũng có tin nhắn, một đoạn video, anh bấm vào xem vài giây. Sau đó đột nhiên vươn tay ra, tóm lấy mắt cá chân cô từ dưới lớp váy hai dây mềm mại kéo ra.

Trên mắt cá chân trắng nõn và thanh tú hiện ra một dòng chữ.

"Fuyan"

Phó Diên

Ôn Nam Tịch phản ứng lại theo bản năng muốn rút chân, Phó Diên giữ chặt mắt cá chân không cho cô rút lại, ngược mắt nhìn cô: "Đau không?"

Ôn Nam Tịch nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, lắc đầu: "Không đau."

Nhưng anh đau lòng. Phó Diên nhẹ nhàng kéo mắt cá chân cô: "Lại đây."

Ôn Nam Tịch dừng một chút đứng lên, giày tiếp theo đã bị anh ôm vào trong lòng. Phó Diên xoay người dựa vào đầu giường, Ôn Nam Tịch lười biếng tựa vào trong ngực anh. Phó Diên nhìn đôi chân dài của cô buông thõng sang một bên, thấp giọng nói: "Mấy ngày tới đây phải cẩn thận, không được chạm vào nước, vừa nãy trong phòng tắm sao em không nói với anh."

Ôn Nam Tịch ấn điện thoại, nói: "Em có bôi thuốc chống nước."

Phó Diên hừ một tiếng ôm chặt eo cô, đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Ôn Nam Tịch, có cuộc gọi đến người gọi là Dịch Phong.

Trên màn hình đen, dòng tên hiện lên.

Ôn Nam Tịch dừng một lúc, mới nhớ ra, cô và đàn anh đã lâu không liên lạc. Trong dịp Tết Nguyên Đán, Dịch Phong không về nhà đón Tết, anh ra nước ngoài một chuyến hình như đi thảo luận các vấn đề về Vân Hà.

Phó Diên rũ mắt, nhìn màn hình điện thoại của cô, mắt nhắm lại không lên

tiếng,

Ồn Nam Tịch vén tóc ra sau vai, nhún nút trả lời: "Đàn anh, buổi tối tốt lành."

Giọng nói trầm thấp của Dịch Phong truyền đến từ bên kia: "Anh đoán là em vẫn chưa ngủ nên mới gọi điện. Tuần sau có một vị chủ nhiệm từ Kinh thi tới Đại học Lê Thành giao lưu, cô Chung hi vọng em cũng có thể đến, chúng ta cùng đi. Tự hợp chút"

Cô Chung là giáo sư dẫn dắt của Ôn Nam Tịch thời còn học đại học. Cô ấy đã giới thiệu nhiều công việc dạy kèm cho Ôn Nam Tịch. Cũng chính cô là người đưa Ôn Nam Tịch và những người khác tham gia cuộc thi robot toàn quốc. Cô ấy có ơn rất lớn với Ôn Nam Tịch. Cô nghe xong liền gật đầu nói: "Được, ngày nào tổ chức thi anh gửi WeChat cho em."

"Được."

Dịch Phong nói xong, dừng lại một chút, hỏi: "Dạo này em thế nào?"

Tóc Ôn Nam Tịch lại trượt xuống, cô giơ tay lên hất ra, Phó Diên thấy thế liền giúp cô gạt đi mấy sợi tóc lòa xòa, cô nhìn Phó Diên nhưn mày rồi nói với Dịch Phong: "Tốt lắm, đàn anh thi sao?"

"Vẫn như vậy." Dịch Phong luôn nói ngắn gọn. Phó Diên lắng nghe ánh mắt hơi sụp xuống, cánh tay ôm lấy eo Ôn Nam Tịch. Tim Ôn Nam Tịch nháy dựng, cảm nhận được sức mạnh từ lòng bàn tay của anh, liền nói với Dịch Phong: "Đàn anh, em cúp máy đây, em muốn đi ngủ."

"Ngủ ngon." Dịch Phong không phát hiện ra điều gì bất thường, giọng nói càng nhẹ nhàng hơn.

Ồn Nam Tịch lập tức chúc ngủ ngon, cúp điện thoại xong, cô ngược mắt nhìn về phía Phó Diên. Phó Diên lười nhác dựa vào đầu giường, Ôn Nam Tịch nói: "Lần sau em sẽ giới thiệu đàn anh với anh, đàn anh cũng coi như là ân nhân của em."

Phó Diên ừ một tiếng, lúc này điện thoại di động của anh cũng vang lên, anh cầm lên, nhìn một cái rồi nhàn nhàn chóng bắt máy.

Anh cũng kính nói: "Chào thầy."

Ông Nam Tịch tò mò nhìn anh, đầu dây bên kia vang lên giọng nói già nua: "Mùng 5 tháng 3 thầy có đến đại học Lê Thành, em cũng đến đây đi."

"Vâng."

Giọng nói già nua lại cất lên, Phó Diên vừa nghịch tay cô vừa lắng nghe, hiếm khi thấy anh nói với giọng điệu nghe lời, Ông Nam Tịch đoán đây hẳn là giáo viên đại học của anh. Một phút sau, Phó Diên cúp điện thoại, nhìn Ông Nam Tịch rồi nói: "Ngày 5 tháng 3, em có thể giới thiệu anh với đàn anh của em."

Với tư cách là bạn trai.

Ông Nam Tịch biết được giáo viên của Phó Diên là giảng viên của Đại học Bắc Kinh, sắp đến Đại học Lê Thành.

Cô mỉm cười nói: "Được."

Quả nhiên, ngày Dịch Phong gửi là ngày 5 tháng 3.

-

-

Vài ngày tiếp theo.

Bệnh viện số 9 không sửa đổi yêu cầu nhiều, dự án phòng bệnh thông minh đang tiến hành theo thứ tự, sau sự nhắc nhở của Trần Phi ngày hôm đó, Lý Huồng đã làm việc ngày càng tốt hơn. Mỗi lần Ông Nam Tịch kiểm tra nhật ký công việc của cậu ta đều thấy có tiến bộ, những người trong nhóm cô phụ

trách cơ bản đều tăng ca, làm việc chăm chỉ.

Sáng sớm ngày 5 tháng 3.

Ôn Nam Tịch bị Phó Diên lôi ra khỏi chăn còn có chút lười biếng, cô buộc tóc, rửa mặt đánh răng, trang điểm. Phó Diên làm bữa sáng, khoanh tay dựa vào khung cửa chờ cô, mùa xuân đã đến, quần áo của cô cũng đơn giản đi rất nhiều, Ôn Nam Tịch mặc váy dài chiết eo, khoác áo vest bên ngoài. Cô chưa kịp cài khuy thì Phó Diên đã đứng trước mặt cúi đầu cài khuy cho cô.

Sau khi đã chuẩn bị xong hai người cùng ăn sáng, Phó Diên làm salad ức gà và sữa yến mạch, rất tốt cho sức khỏe đúng kiểu phương Tây, ăn sáng xong cả hai cùng ra cửa, lái xe của Phó Diên đến Đại học Lê Thành.

Học ở đây bốn năm, làm việc hai năm rưỡi, đối với nơi này Ôn Nam Tịch xem như khá quen thuộc, tám biển Đại học Lê Thành dần dần hiện ra trong tầm mắt của bọn họ.

Lối vào Đại học Lê Thành là một hàng cây thường xanh. Phó Diên nhìn tám biển rồi lái xe vào trong trường, đến cửa người bảo vệ già chặn anh lại, cửa xe hạ xuống Ôn Nam Tịch thò đầu ra nói: "Chú Trần, chúng cháu đến đây để tham dự buổi giao lưu máy tính."

Chú Trần gật đầu, đang định bước đi thì nhìn Phó Diên, đột nhiên ông mỉm cười, giơ tay vỗ nhẹ vào vai Phó Diên: "Chúc mừng cháu."

Phó Diên gật đầu: "Cảm ơn."

Sau đó cửa sổ ô tô được kéo lên, chú Trần quay trở lại trạm gác.

Vẻ mặt Ôn Nam Tịch sững sốt. Xe đã khởi động, cô nhìn Phó Diên: "Anh biết chú Trần sao?"

Phó Diên héch càm, lái xe đến bãi đậu xe sinh viên, liếc nhìn cô nhàn nhạt nói: "Anh không biết, có lẽ chú ấy tưởng nhầm anh là cựu sinh viên trường này giống em."

Ồn Nam Tịch ùm một tiếng.

Đỗ xe xong,Ồn Nam Tịch mở cửa xuống xe, hôm nay Phó Diên mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, nhẹ nhàng tinh tế, anh nắm tay cô hai người đi đến đại sảnh. Lê Thành có rất nhiều cây xanh như thông, tùng bách, sừng sừng, về trường đúng dịp đầu xuân, một ít hoa đang bắt đầu nở rộ chào xuân vô cùng đẹp.

Ồn Nam Tịch đã ở đây bốn năm đại học, đi qua từng khu ký túc xá, lớp học, phòng học, thư viện và cả phòng nghiên cứu, tất cả đều bằng xe đạp. Những phong cảnh tuyệt đẹp đó cô đã từng đứng lại ngắm không biết bao nhiêu lần. Tình cảm của cô dành cho Đại học Lê Thành rất lớn.

Khi đi ngang qua phòng tự học, Phó Diên liếc nhìn vị trí góc phòng sau đó quay đi,Ồn Nam Tịch chạm nửa giây mới nhìn thấy phòng tự học cũng liếc nhìn về phía góc đó, góc phòng mà cô vốn thích ngồi nhất mỗi khi tới đó. Cô thu hồi tầm mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, định lát nữa sẽ đưa anh đi dạo sau khi hoàn thành việc chính. Cô nhẹ nhàng kéo tay anh, Phó Diên cụp mắt nhìn cô.

Ồn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Chờ xong việc, chúng ta đi dạo nhé."

Phó Diên nhướn mày, gật đầu: "Được."

Sau đó, hai người không chần chừ nữa mà bước vào hội trường, vừa bước vào, Dịch Phong mặc áo sơ mi đen và áo khoác đang đứng đó nói chuyện với vài nam sinh.

Phó Diên ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt của Dịch Phong, trong im lặng bầu không khí như có một dòng nước ngầm đang gợn sóng.

Ồn Nam Tịch không phát hiện ra điểm này, cô nhìn Phó Diên đang định hỏi xem anh có muốn đi cùng cô hay không, đột nhiên đối diện có một vị giáo sư già tóc hoa râm đứng lên gọi: "Phó Diên."

Phó Diên thu hồi tầm mắt nhìn Ôn Nam Tịch một cái, nói: "Em đi trước đi, anh đến chỗ giáo sư, lát gửi tin nhắn cho em sau."

Ôn Nam Tịch gật đầu. Cô cũng nhìn thấy vị giáo sư đó. Phó Diên buông cô ra, khẽ xoa đầu ngón tay cô rồi đi đến phía giáo sư Lương.

Giáo sư Lương nhìn thấy anh đi tới, ánh mắt sáng ngời nhìn Ôn Nam Tịch đang đi về phía Dịch Phong, nhẹ giọng hỏi: "Là cô bé ấy à?"

Phó Diên đỡ cánh tay của giáo sư Lương rồi khẽ vâng một tiếng.

Cái đêm anh rời Kinh Thị, giáo sư Lương đã cùng anh trò chuyện cả đêm, hai người nói rất nhiều chuyện, anh vào Đại học Kinh thị với tư cách là Trương Nguyên cả nước thu hút rất nhiều sự chú ý. Năm đó, dù anh chọn chuyên ngành gì, ăn gì và uống gì, nó đều trở thành một chủ đề. Nhưng anh cứ luôn giống một người khổ hạnh, chỉ vui mình trong phòng máy tính.

Chỉ có giáo sư Lương mới hiểu tại sao anh lại như thế.

Anh nổi tiếng về an ninh mạng, chính việc đó đã thu hút Giang Cảnh Mỹ Thác ở Lê Thành, cũng mở đường cho việc anh đến Lê Thành.

Tất cả mọi người, chỉ có giáo sư Lương hiểu anh muốn làm gì. Đêm đó, giáo sư Lương hỏi anh rất nhiều vấn đề, phân tích nhiều tình huống, nhưng không có câu nào thuyết phục được anh ở lại Kinh thị, giáo sư Lương buộc phải đồng ý.

-

-

Đi tới trước mặt Dịch Phong, Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười chào hỏi các đàn anh và bạn học khác, sau đó cô nhìn về phía Dịch Phong, Dịch Phong khoanh tay nhìn cô nói: "Xem ra gần đây em có không ít chuyện."

Quen biết Dịch Phong nhiều năm, Ôn Nam Tịch đương nhiên biết anh đang ám chỉ điều gì, cô gật đầu, "Cũng khá nhiều chuyện, hiện tại tảng đá trong lòng cũng buông xuống được rồi."

Dịch Phong nhẹ nhàng nói: "Thật sao?"

Anh dường như không ngạc nhiên lắm khi biết cô đang yêu đương. Mặt khác, mọi người còn cười thăm dò hỏi: "Nam Tịch, bạn trai của em thế nào? Là chuyện tình công sở à?"

Mặt Ôn Nam Tịch hơi đỏ lên, nói: "Ừm, lại bị đàn anh chê cười rồi."

"Không có, không có, vậy người kia chính là Phó Diên, vẫn là Nam Tịch chúng ta có cách, hai người là ai theo đuổi ai vậy?"

Ôn Nam Tịch hào phóng nói: "Là em theo đuổi anh ấy."

"Thật không thể ngờ nha!" Đàn anh kia đặt tay lên vai Dịch Phong, quay đầu nhìn anh ấy nói, vẻ mặt Dịch Phong không thay đổi, đẩy tay anh ta ra, nói với Ôn Nam Tịch: "Đi thôi, cô Chung đang đợi chúng ta."

Ôn Nam Tịch gật đầu, đi theo Dịch Phong tìm cô Chung.

Hôm nay Giáo sư Lương mang theo đoàn đội tới, lần này ban tổ chức là Đại học Bắc Kinh, Đại học Lê Thành, Đại học Thanh Hoa và Đại học Khoa học và Công nghệ Trung Quốc, Giáo sư Lương đã gọi Phó Diên đến đây vì muốn nghe quan điểm của anh. Như cô Chung cũng vì lý do tương tự mà gọi Dịch Phong và Ôn Nam Tịch về, họ đi theo giáo sư của mình và ngồi ở hàng ghế khán giả.

Nhiều dự án trong trường chủ yếu nhắm đến sinh viên đại học, môi trường học tập, nên đơn giản hơn.

Ngày nay, không nên đánh giá thấp những thứ đang được một số nhà sản xuất và một số công ty mới thành lập ở bên ngoài phát triển, mặc dù Văn Hà

vẫn đang giữ bí mật với bên ngoài.

Nhưng ý kiến của Dịch Phong có thể giải thích được cảm giác của bọn họ, những năm gần đây càng không đơn giản.

Về phần Phó Diên, ý tưởng của anh luôn rất cá tính và độc đáo, ngày nay, ngôi nhà thông minh Diên Tục đã dần lan rộng ra thị trường và chiếm một thị phần nhất định. Thành phố thông minh cũng đã đạt được sự hợp tác với Đô thị hóa Lê Thành. Tiếp theo là dịch vụ chăm sóc y tế thông minh, được hỗ trợ bởi Phó Hằng, tiếp tục đạt được những tiến bộ đáng ghen tị trên mỗi bước đường và sẽ thay đổi nhịp điệu của thế giới.

Giáo sư Lương rất hài lòng và có vẻ tự hào.

Ôn Nam Tịch cũng rất đặc ý, nhìn Phó Diên đang nói chuyện một lúc rồi quay mặt đi, sau khi cô rời đi Phó Diên liếc nhìn cô, hôm nay cô chỉ thoa một chút son môi nhưng khuôn mặt cô vẫn hồng hào, xinh đẹp.

Cô Chung nhìn thấy Dịch Phong rời đi, thấp giọng nói: "Ở Vân Hà với Dịch Phong có phải gặp áp lực lớn không? Thật ra rời đi cũng tốt, cô chỉ sợ cơ thể của em chịu không nổi."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Đàn anh rất tốt, chỉ là em thật sự không thích ứng được với cường độ làm việc ở đó."

"Cô đã nói với Dịch Phong, công việc khiến em quá mệt mỏi, mới để em đi. Sau đó, cô nghe nói em đã tìm được một công việc mới, cũng thành công không kém cô mới thấy yên tâm."

Ôn Nam Tịch nói: "Đàn anh cũng không dễ dàng gì."

"Là do nó lựa chọn, muốn danh muốn lợi, sẽ dễ dàng đánh mất chính mình."

Ôn Nam Tịch nghĩ tới dáng vẻ của Dịch Phong, cảm thấy anh sẽ không dễ bị lạc lối, anh ấy biết quá rõ bản thân mình muốn gì. Cô nói: "Cô, cô hãy cứ tin tưởng đàn anh."

Giáo sư Chung cười nói: "Cô cũng không thể quản thúc được nó, thôi thì xem số mệnh của chính nó vậy."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng.

Sau khi trò chuyện với giáo sư Chung một lúc chỗ ngồi dần dần ít người, Ôn Nam Tịch lại ngẩng đầu lên, phát hiện Phó Diên đã rời khỏi bàn từ lúc nào đó.

Giáo sư Lương vẫn ở đó nói chuyện với hiệu trưởng trường Lê Thành.

Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn, cũng không thấy Phó Diên ở hội trường.

Cô dừng một chút, đợi ánh trong chốc lát, nhưng chưa đợi được Phó Diên quay lại, nghĩ nghĩ rồi đứng dậy đi tìm anh. Cửa sau là hành lang dài dẫn đến thư viện, Ôn Nam Tịch định giờ tay đẩy cửa định bước vào, qua khe hở, cô nhìn thấy Phó Diên tay rút túi quần đang đứng cạnh Dịch Phong, Dịch Phong châm một điếu thuốc, kẹp giữa các ngón tay, thấp giọng nói: "Thế này coi như đã đạt được ý nguyện?"

"Chẳng phải từng càn quét ngọn cỏ ở đại học Lê Thành này cậu còn quen thuốc hơn cả tôi sao?"

Vẻ mặt Phó Diên không thay đổi, anh vẫn im lặng không nói gì.

Dịch Phong đứng thẳng, nói: "Đúng ra tôi nên nói lời chúc mừng cậu, nhưng đáng tiếc, tôi không quá nhiệt tình."

Phó Diên quay đầu về phía anh ấy, ánh mắt nhàn nhạt, ngữ khí cũng lạnh nhạt: "Cảm ơn."

Giọng điệu của anh giống như là việc người ta có muốn chúc mừng anh hay không cũng chẳng quan trọng.

Chương 58: C58: Chương 58

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

— Giờ thì cậu đã đạt được ý nguyện.

— Từng cành cây, ngọn cỏ ở đại học Lê Thành này, cậu còn quen thuộc hơn tôi.

Nghe được lời này, điều làm cô kinh ngạc hơn đó là Phó Diên lại quen với đàn anh. Ôn Nam Tịch siết chặt tay nắm cửa, nhìn sườn mặt Phó Diên qua khe hở.

Lúc này, Phó Diên quay sang, nói với Dịch Phong: "Đi đây."

Bên kia, trợ lý của giáo sư Lương vừa đi ra ngoài tìm anh, đang đứng ở chỗ rẽ. Dịch Phong hút điều thuốc, gạt gạt đầu, Phó Diên xoay người đi ra ngoài, Ôn Nam Tịch nhìn theo anh, vô thức giấu mình sau cánh cửa.

Đợi vài giây.

Sau khi Phó Diên đi khuất, Ôn Nam Tịch đẩy cửa ra, Dịch Phong đang cầm điều thuốc quay đầu lại nhìn cô, sừng sốt một giây vô thức rút điều thuốc ra khỏi miệng bình tĩnh nhìn cô, khóa mắt anh liếc về phía bóng dáng Phó Diên vừa đi khuất sau chỗ ngoặt, hỏi: "Em đến khi nào vậy?"

Ôn Nam Tịch đi đến bên cạnh anh, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Dịch Phong: "Vừa này, sớm hơn một chút."

Dịch Phong nghe vậy lập tức hiểu ra, lại đưa điều thuốc vào miệng, khởi bay đến Ôn Nam Tịch hơi nhíu mày, anh suy nghĩ một lúc vẫn là đặt điều thuốc xuống.

Ôn Nam Tịch nhìn đàn anh: "Em nhớ đây không phải lần đầu tiên đàn anh và Phó Diên gặp mặt."

Dịch Phong gật đầu, "Không phải."

"Theo trí nhớ của em thì lần đầu tiên hai người gặp nhau là tại Hội nghị thương đĩnh về Internet Trí tuệ vạn vật, anh ấy giúp đỡ tôi đánh bại em". Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng nói, Dịch Phong cũng ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch nghĩ một lúc rồi nói: "Lúc đó anh gọi em, nhưng xong việc lại không hỏi em anh ấy là ai, vì sao lại gọi em ra ngoài nói chuyện một mình."

"Thật ra, lúc đó đàn anh là đã biết anh ấy rồi đúng không."

Dịch Phong nhìn khuôn mặt của cô, không đáp lại nhưng cũng không phủ nhận.

Ôn Nam Tịch nhìn anh, "Thì ra, hai người quen nhau từ trước."

Dịch Phong biết mình không thể trốn tránh được nên bước sang một bên dập tắt điều thuốc, sau đó quay lại, cúi đầu nhìn cô nói: "Đây không phải lần đầu bọn anh gặp nhau."

"Lần đầu tiên anh và Phó Diên gặp nhau là vào dịp Tết Nguyên Đán của năm nhất. Khi đó em được mời lên sân khấu làm MC. Khi chúng ta đang cùng đếm ngược thời gian anh nhìn thấy cậu ta, Phó Diên ngồi ở ghế cuối cùng ở hàng cuối. Khi đó cậu ta là Trang Nguyên nổi danh cả nước, nhìn một cái là anh lập tức nhận ra, nhưng không biết tại sao cậu ta lại xuất hiện

ở đó."

"Khi em xuống sân khấu, lúc anh quay lại thì cậu ta đã biến mất. Sau đó anh cũng không quan tâm việc đó nữa."

"Lần thứ hai gặp là vào dịp sinh nhật của em, lúc đó em đã là nhân viên ở công ty anh. Hôm đó em tặng ca không về nhà, bọn anh đã tính cùng nhau tổ chức sinh nhật cho em. Lúc đó anh đi mua bánh vừa ra ngoài thì gặp Phó Diên ở đó, cậu ta đội mũ lưỡi trai dựa vào bàn, đưa bánh cho anh nói rằng cậu ta mua thừa. Không đợi anh kịp phản ứng gì thì cậu ta đã rời đi, khi anh nhìn chiếc bánh thì thấy tên của em trên đó."

Ôn Nam Tịch mím chặt môi để ngăn nước mắt không tuôn ra.

"Anh đoán lúc đó cậu ta đến tìm em. Sau này, anh cũng nhìn thấy cậu ta một lần nữa khi em đang ở phòng tự học, cậu ta xách máy tính xách tay ngồi trong góc đánh máy, tuy không hề nhìn em nhưng khi đó... anh liền cảm thấy, cậu ta ở đó là vì em..."

Ôn Nam Tịch nhìn Dịch Phong, "Sao anh chưa bao giờ nói cho em biết những chuyện đó?"

Khóe môi Dịch Phong khẽ nhếch lên, "Tại sao anh phải nói ra? Tâm tư của anh, chẳng lẽ em không rõ?"

Ôn Nam Tịch mím môi, trầm mặc không nói gì.

Dịch Phong khoanh tay, trầm giọng nói: "Dù sao, cậu ta cũng chẳng rời."

Ôn Nam Tịch xoay người rời đi, cô bước đi dưới những tán cây thường xanh, bước nhàn nhàn về phía cửa. Đến gần phòng trực bảo vệ, chú Trần đang dùng chổi lông gà phủi bụi trên cửa sổ. Ôn Nam Tịch cất tiếng gọi: "Chú Trần."

Chú Trần xoay người, nhìn thấy cô ông dừng tay, cười cười: "Chào bạn học."

Ôn Nam Tịch tiến lên một bước nói: "Trong 4 năm cháu học ở đây, có phải

chú từng gặp chàng trai đi cùng cháu hôm nay không?"

Chú Trần hiểu Ôn Nam Tịch muốn hỏi gì bèn gật đầu nói: "Có thầy, có một năm tiết Nguyễn Đán khá lạnh, cậu ấy mặc áo khoác có mũ trùm đứng ở cửa phòng trực ban, chú còn gọi cậu ấy vào sưởi ấm, sau đó nói chuyện chú mới biết cậu ấy từ Kiné thị tới, đặc biệt đến đây để gặp một cô gái."

Hốc mắt Ôn Nam Tịch ươn ướt, nói: "Cám ơn chú."

Cô quay người rời khỏi phòng trực, đi về phía đại sảnh nhưng bên trong lại không có ai, Ôn Nam Tịch nghe thấy tiếng nói chuyện trong khu tam giác, cô quay lại, liếc mắt một cái đã thấy Phó Diên đang nói chuyện với cô Chung. Anh ngược mắt lên nhìn cô, hơi nheo mắt lại: "Ôn Nam Tịch, em chạy đi đâu vậy?"

Giáo sư Chung nhìn thấy Ôn Nam Tịch tới, cười nói: "Em về rồi à, các em cứ trò chuyện nhé."

Nói xong cô quay người rời đi.

Ôn Nam Tịch đi về phía trước, nắm lấy cổ tay anh kéo tới chỗ cầu thang lên tầng hai, Phó Diên cụp mắt nhìn cô, vừa định nói gì đó Ôn Nam Tịch đột nhiên vươn tay ra ôm chặt lấy anh. Phó Diên sững sốt, anh dựa vào tường giữ tay ấn vào vai cô, nghiêng đầu nhìn: "Sao vậy? Có người bắt nạt em à?"

Ôn Nam Tịch càng gắt gao ôm lấy cổ anh hơn.

Một tay Phó Diên ấn vào eo cô, yét hầu khẽ động: "Sao vậy? Không phải em nói muốn giới thiệu anh với đàn anh của em sao?"

Ôn Nam Tịch nhích ra một chút, giây tiếp theo cô nhón chân hôn lên đôi môi mỏng của anh, Phó Diên không kịp phòng bị mắt hơi cụp xuống, Ôn Nam Tịch dán chặt vào môi anh, mặc dù Phó Diên không thể hiểu được sự nhiệt tình của cô lúc này là thế nào, nhưng cũng không nhịn được, anh đưa tay ấn vào sau gáy cúi đầu quấn lấy môi lưỡi cô. Trong cầu thang nhỏ hẹp, bên

ngoài hình như còn có tiếng bước chân anh hôn cô thật sâu, Ôn Nam Tịch vẫn nhón chân không ngừng đáp lại anh quá mức nhiệt tình, Phó Diên đẩy cô vào tường ôm cổ cô m út mạnh.

Nụ hôn quá sâu, anh dùng lòng bàn tay giữ chặt cùi cổ trắng nõn của cô.

Thật vất vả mới dứt ra được, anh áp trán lên trán cô, nhìn khuôn mặt cô, nhẹ nhàng thở ra: "Ôn Nam Tịch, đây là trường học."

Mỗi Ôn Nam Tịch bị anh cắn đến đỏ bưng, khuôn mặt cô như hiện lên một tầng sương mù đẹp đến mê hoặc lòng người, cô nhìn khuôn mặt anh, nâng mặt lên hôn vào cằm, sống mũi, gò má và giữa lồng mày của anh. Phó Diên nheo mắt lại, nheo cằm cô, hơi m út môi cô rồi nhỏ giọng nói: "Nói chuyện nào."

Ôn Nam Tịch còn hôn chưa đủ, lại bị buộc phải dừng lại, cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt hai người đầy dục, Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng nói: "Anh đã đến Đại học Lê Thành không chỉ một lần. Đúng không?"

Phó Diên sững sốt. Một tay anh ôm eo cô, một tay chống vào tường, nhìn vào đôi mắt phủ sương mù của cô, nói: "Đàn anh của em đã nói à?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Phó Diên nheo mắt nhìn cô, họ đối diện với nhau, im lặng một lúc, anh mới nói: "Anh chỉ muốn xem xem, bạn gái cũ của anh ở Đại học Lê Thành có cuộc sống như thế nào."

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Vậy anh cảm thấy thế nào?"

Phó Diên nhìn nét mặt xinh đẹp của cô lại không trả lời. Bởi vì anh cảm thấy chẳng ra gì. Cô có vẻ rất bận rộn, sinh nhật của cô trong kỳ nghỉ hè năm thứ nhất là tới làm việc, tặng ca, còn bận rộn đến khoảng 1h sáng. Giờ đó ký túc đóng cửa, cô ở lại phòng làm việc ngủ, rạng sáng hôm sau lại phải dậy sớm đạp xe đi dạy thêm. Phó Diên không nhìn được ôm chặt eo ấn cô vào lòng.

Ôn Nam Tịch dựa vào cổ anh: "Sao anh tới mà không bao giờ nói cho em biết."

Giọng Phó Diên rất thấp: "Anh nói làm gì, để bị em đuổi đi à?"

"Sẽ không đâu." Ôn Nam Tịch nói.

Cô nhẹ nhàng cọ cổ anh, "Phó Diên, em rất yêu anh."

Phó Diên ấn vào gáy cô, nghe xong, một hồi lâu sau mới nói: "Anh cũng vậy."

Bên ngoài có tiếng động, hội nghị giao lưu buổi sáng tạm thời kết thúc, nhà ăn của trường đã mở cửa, nhóm giáo sư Lương đi đến nhà ăn, có một số người cũng tới tìm Phó Diên và Ôn Nam Tịch.

Hai người không thể ở một mình lâu hơn nên rời cầu thang đi về phía nhà ăn, vừa bước vào nhà ăn tầng ba đã thấy mấy bàn lớn đã chật kín người. Cô Chung và giáo sư Lương ngồi cùng một bàn, thấy họ đi tới cô Chung vẫy tay, ánh mắt của giáo sư Lương khá uy nghiêm, liếc nhìn Ôn Nam Tịch một cái.

Phó Diên dẫn Ôn Nam Tịch đi tới, ra hiệu cho cô chào hỏi, Ôn Nam Tịch đổi mặt với Lương giáo sư, nhẹ giọng nói: "Xin chào, giáo sư Lương."

||||| Truyện đề cử: Hồ Tế |||||

"Ngồi đi."

Giáo sư Lương nâng cằm lên.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên ngồi xuống cùng nhau, Phó Diên rót trà cho cô. Giáo sư Lương nhìn hai người một lúc, nhấp một ngụm trà rồi hỏi Ôn Nam Tịch: "Hiện tại em đảm nhiệm vị trí gì ở công ty của Phó Diên?"

Ôn Nam Tịch nói: "Là Điều trị thông minh ạ."

"Trong dự án bệnh viện số 9 sao?" Giáo sư Lương lại hỏi.

Ôn Nam Tịch đáp vâng một tiếng tự tin nhìn vào mắt giáo sư Lương, đôi mắt của cô từ trước tới giờ luôn toát lên vẻ xinh đẹp và trong sáng, giáo sư Lương gật đầu nói: "Được, được, giúp đỡ nó nhé."

"Vâng ạ," Ôn Nam Tịch nói.

Thấy cô không khilem tốn cũng không kiêu ngạo trả lời một cách tự tin, giáo sư Lương rất hài lòng với cô. Đại học Lê Thành Lưu giữ không ít tác phẩm của cô, hỏi qua một số thành tích của cô ở trường đại học một chút ông đã có thể biết được quỹ đạo học tập của cô gái này trong 4 năm qua. Nghe kể cũng giống như Phó Diên, cô cũng có cuộc sống giống một tu sĩ khổ hạnh, không hề có chút tình yêu hay lãng mạn nào. Giáo sư Lương không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, nhưng ông biết cô từng trải qua một cuộc sống không mấy dễ dàng. Hơn nữa lại là người mà Phó Diên thích, người làm thầy như ông cũng không nên quá khắt khe.

Ôn Nam Tịch buông tay xuống. Phó Diên thuận thế sờ lòng bàn tay của cô cảm thấy hơi ẩm ướt, ánh liếc cô một cái.

Ôn Nam Tịch mỉm cười với anh, có hơi khấn trương khi đối mặt với giáo sư Lương. Khóe môi Phó Diên hơi nhếch lên, anh ghé sát vào tai cô nói: "Giáo sư của anh không ăn thịt em đâu."

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Ừm."

Sau bữa trưa.

Mọi người lại bắt đầu trò chuyện.

Khoảng hai giờ, từ tầng ba đi xuống, Ôn Nam Tịch nhìn thấy Dịch Phong đi về hướng này, Ôn Nam Tịch đứng dậy, gọi một tiếng đàn anh.

Dịch Phong dừng bước, liếc nhìn Phó Diên đang đứng bên cạnh Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch chính thức giới thiệu với anh: "Đàn anh, đây là bạn trai em, Phó Diên."

Phó Diên dứt hai tay vào túi quần, một tay ôm Ôn Nam Tịch, đối mặt với Dịch Phong, vẻ mặt không thay đổi.

Dịch Phong vượt thẳng tay áo, ừ một tiếng, nói: "Chúc mừng hai người."

Ôn Nam Tịch nói: "Cám ơn."

Phó Diên nắm tay cô bước ra ngoài, Dịch Phong xắn tay áo đi về phía trước vượt qua họ rồi đi lên cầu thang, Ôn Nam Tịch đi cùng Phó Diên dưới những tán cây, có mấy chiếc lá rơi trên đầu Ôn Nam Tịch, anh đưa tay lấy xuống cho cô, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt anh cô khẽ mỉm cười, trong mắt đều là bóng hình anh. Phó Diên cụp mắt xuống, trong mắt mang ý cười.

Dịch Phong đi lên tầng ba, từ cửa sổ nhìn xuống thấy Ôn Nam Tịch chủ động nắm tay Phó Diên, anh hơi cau mày, mấy giây sau mới thu hồi ánh mắt rời khỏi cửa sổ.

Đàn em tài giỏi, lạnh lùng và mạnh mẽ đó đã ở bên anh nhiều năm, nhưng cuối cùng cô lại càng ngày càng xa anh.

-

-

Hội nghị trao đổi kéo dài sang mấy tiếng buổi chiều.

Sau khi kết thúc, hiệu trưởng trường Đại học Lê Thành đã đặt phòng riêng ở khách sạn đối diện và mời mọi người đi ăn tối. Sau đó mọi người đều đến, bữa tiệc tối rất náo nhiệt, rượu cũng được đem ra. Mỗi bàn đều đang sôi nổi thảo luận.

Ôn Nam Tịch đi cùng cô giáo Chung nên việc cô uống vài ly rượu là không thể tránh khỏi.

Phó Diên ngồi ở một bàn khác đi cùng giáo sư Lương, ly rượu cũng không bao giờ rời khỏi tay anh. Khi buổi tiệc kết thúc, giáo sư Lương và những người khác đều được đưa về khách sạn an toàn.

Ôn Nam Tịch đỡ cô Chung và một vài thầy cô khác lên lầu, lúc xuống xe Phó Diên đã đứng cạnh xe đợi cô, anh vừa gọi lái xe đến. Thấy Ôn Nam Tịch đi về phía mình Phó Diên mở cửa xe, Ôn Nam Tịch ngồi vào, sau đó anh cũng ngồi vào, cô mệt mỏi dựa vào trong ngực anh.

Phó Diên ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người cô, hỏi: "Em uống cũng không ít?"

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Em uống rượu giúp cô, em sợ một mình cô không chịu nổi."

Phó Diên đắp áo khoác lên vai cô, cô đan tay mình vào bàn tay anh, xe khởi động đi về nơi ở. Hai mươi phút sau, sau khi vào phòng Ôn Nam Tịch lấy hộp thuốc, lấy ra viên thuốc giải rượu đưa cho Phó Diên một viên. Phó Diên kéo cổ áo xuống, anh cũng uống không ít cảm thấy hơi choáng váng.

Anh nhận lấy viên thuốc bỏ vào miệng. Ôn Nam Tịch đưa cho anh một ly nước, Phó Diên nhấp một ngụm rồi nhìn về phía Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch ngồi bên cạnh sofa, trong tay cũng cầm một viên thuốc giải rượu, cô cầm ly lên uống thuốc. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài và áo vest, lúc này cô đã cởi áo khoác ra, chỉ còn lại chiếc váy dài hơi rộng, khuôn mặt thật xinh đẹp, anh đưa tay nhẹ nhàng sờ tới eo cô. Ôn Nam Tịch nắm lấy tay anh, cô đặt ly nước xuống tiền lại gần chủ động hôn lên môi anh.

Phó Diên dựa vào tay vịn cúi đầu hôn cô. Không khí trong phòng không ngừng tăng lên.

Chương 59: C59: Chương 59

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Khóa kéo dễ dàng bị tháo xuống lộ ra bờ vai trắng nõn. Phó Diên m út môi cô, giờ tay tháo chiếc đồng hồ và chuỗi hạt Phật, để lộ hình xăm chữ màu đen phía dưới.

Anh đưa tay ôm lấy cổ cô, chủ yếu là vì làn da của cô quá mỏng, dễ bị tổn thương. Hơi cồn khiến hai người càng trở nên hưng phấn, một nụ hôn có thể kéo dài rất lâu, đêm nay Ôn Nam Tích vô cùng chủ động liên tục hôn anh, viên thuốc kia với cô cũng vô dụng, cơn say rượu khiến cô cởi bỏ lớp ngoài lạnh lùng. Lờ ng ngực Phó Diên phập phồng bị cô trêu chọc đến phát điên. Anh cúi xuống nâng cô lên hôn lên môi.

Anh đèn trên đỉnh đầu đóng đưa, hình xăm trên mắt cá chân đã lạnh khi cô bước lên thảm nhìn cực kỳ đẹp mắt, đặc biệt khi nó bị dính nước lại càng đẹp hơn.

Vì cô quá si mê, đến gần 3 giờ sáng hai người mới đi ngủ. Phó Diên kéo chăn đắp cho cô trông cô đã thấm mệt dựa vào trong ngực anh tóc rối bù, anh giờ tay tắt đèn ngủ. Căn phòng chìm vào bóng tối, cô lại mơ màng cọ cọ vào lồng ngực anh. Phó Diên dùng đôi bàn tay to xoa eo cho cô, nhẹ nhàng xoa bóp giúp cô cảm thấy thoải mái hơn.

Đêm khuya.

Ôn Nam Tịch mơ thấy mình là một kẻ hành tẩu đi trong sa mạc khô cằn, thấy bà nội mắc bệnh Alzheimer của mình, trước khi chết cuộc đời bà vô cùng chật vật, không còn hiểu được tiếng người, không có ai chăm sóc, để bà dính đầy cát bụi bẩn thỉu dơ bẩn, bà lão trong mơ cười ngây ngô với cô, nụ cười đó thật quái dị, ghê rợn.

Ôn Nam Tịch đột nhiên mở choàng mắt nhìn chằm chằm trần nhà tối đen hai giây, sau đó cô quay đầu lại nhìn thấy Phó Diên đang ngủ say bên cạnh, đợi bình tĩnh lại cô nhích lên một chút rồi hôn lên khóe môi anh, sau đó nhấc chân cẩn thận xuống giường, chân vừa chạm đất.

Phó Diên cũng tỉnh lại giờ tay bật đèn đầu giường, nắm lấy cổ tay cô: "Sao vậy?"

Ôn Nam Tịch nghiêng đầu nhìn anh, cô mặc váy hai dây làn da lộ ra không ít dấu vết do anh để lại, nhẹ nhàng nói: "Em đi lấy nước."

Phó Diên tỉnh táo lại một chút, "Em nằm đi, anh đi rót nước cho."

"Anh ngủ đi, em tự đi được."

Ôn Nam Tịch xỏ dép, đi ra khỏi phòng bật bóng đèn nhỏ bên ngoài, đi đến tủ lấy ly rót một ly nước ấm. Phó Diên vẫn theo ra ngoài lười biếng dựa vào khung cửa nhìn cô, vừa tỉnh dậy nên anh cảm thấy có đôi phần mệt mỏi. Nhìn thấy cô ngỡ ngàng đứng uống nước Phó Diên đi tới đứng trước mặt cô.

Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn anh: "Anh bị em đánh thức à?"

Phó Diên tựa người vào bàn mặc bộ đồ ngủ màu đen, đêm qua lăn lộn một hồi trên cổ cô có lưu lại vết đỏ, anh ừ một tiếng nhìn cô.

"Em gặp ác mộng à?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Ôn Nam Tịch uống nước, trong phòng rất yên tĩnh, trời bên ngoài vẫn tối vạn vật yên tĩnh, cô thật thần một lát đi tới trước mặt anh tựa vào ngực anh nói:

"Em mơ thấy bà."

Phó Diên vòng tay qua eo cô, cặp mắt nhìn cô dưới ánh đèn: "Em đang nói bà nào?"

Ôn Nam Tịch cúi đầu cắn vào mép cốc.

"Bà nội."

"Ồ, bà về báo mộng à? Bà đã nói gì?"

Ôn Nam Tịch khẽ cười, ngược mắt nhìn anh, nói: "Bà sẽ không báo mộng đâu, đây là lần đầu tiên em mơ thấy bà kể từ khi bà mất."

"Vậy sao?" Mẹ của bố cô có lẽ cũng không khá hơn là bao. Phó Diên lười biếng nhìn chờ cô nói tiếp, Ôn Nam Tịch nhìn anh, uể oải nói: "Có lần em nhặt táo cho bà, em thậm chí còn chừa lau sạch mà đã trực tiếp đưa nó cho bà."

Phó Diên hơi nheo mắt.

Ôn Nam Tịch cúi đầu, nắm chặt chiếc cốc trong tay, nói: "Đó là lần đầu tiên em cảm thấy, bản thân mình vì mẹ con nhà Ngụ Viện Viện mà trở nên rất xấu xa."

"Việc nhỏ như vậy, cũng không tính là chuyện xấu." Phó Diên nghe xong, ôm cô vào lòng, Ôn Nam Tịch áp vào ngực anh, nhẹ nhàng nói xin lỗi lần nữa.

Phó Diên tựa vào bàn, ôm chặt cô khẽ ừ một tiếng. Anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô rồi nói: "Anh chấp nhận."

"Vậy bây giờ, em có thể vui vẻ hơn không?"

Ôn Nam Tịch vội vàng đưa tay ôm eo anh, "Có thể."

Phó Diên trầm giọng lười biếng nói: "Ôn Nam Tịch, ở cạnh anh em sẽ không

còn ưu sầu nữa."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng trả lời: "Anh cũng vậy."

Phó Diên ừ một tiếng.

Trời bên ngoài đã hừng sáng, ánh nắng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào, Phó Diên ngược mắt một cái, hỏi: "Còn buồn ngủ không?"

Ôn Nam Tịch nhìn thấy ánh nắng ngày mới từ ngoài ban công, ngẩng đầu nhìn anh: "Hay là chúng ta làm bữa sáng đi? Hôm nay anh có đi gặp giáo sư Lương không?"

"Nếu không có chuyện đột xuất thì có."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Hội nghị giao lưu chỉ kéo dài một ngày được định vào cuối tuần, sau khi kết thúc tất cả giảng viên đều về trường của mình, cho dù Phó Diên không đi gặp thì anh cũng phải đến chào một tiếng.

"Em đi rửa mặt." Ôn Nam Tịch ra khỏi vòng tay anh, buộc tóc xong cô đi vào phòng tắm. Phó Diên đứng thẳng người, vẫn chưa thích ứng được với lỗ ng ngực đang trống rỗng, anh nhìn đồng hồ xoay người đi vào bếp.

Ôn Nam Tịch tắm rửa xong thì đi ra, nghe thấy trong bếp có tiếng động cô thãm dò nhìn xem. Anh đang xắn tay áo đứng đó, lưỡi biếng làm bánh sandwich, Ôn Nam Tịch giữa đầu, đứng trước bàn, pha cà phê. Căn nhà hai phòng càng thêm ấm áp.

Ăn sáng xong.

Phó Diên đi thay áo sơ mi và quần đen, Ôn Nam Tịch mở máy tính, lấy điện thoại đưa cho anh, Phó Diên đưa tay nhận lấy. Ôn Nam Tịch nhìn thấy một vết đỏ nhỏ trên yết hầu của anh, khựng lại một chút rồi đứng lên nói: "Anh chờ một chút."

Phó Diên đóng cúc tay áo.

Ôn Nam Tịch lấy kem che khuyết điểm ra, chấm một chút lên ngón tay, giơ tay lên thoa vào yết hầu của anh, yết hầu của Phó Diên chuyển động, anh cup mắt nhìn cô, trầm giọng nói: "Em có biết tối hôm qua em rất bạo không?"

Mặt Ôn Nam Tịch lập tức đỏ bừng, cảnh tượng nối tiếp nhau hiện lên, ngay cả mồ hôi trên mặt anh chảy xuống trên má cô cũng khiến cô cảm thấy nóng bỏng. Ôn Nam Tịch ra vẻ bình tĩnh, chuyên tâm thoa cho anh. Phó Diên nhìn cô khẽ cười môi hơi nhếch lên, mở cổ áo nói: "Ở đây nữa."

Ôn Nam Tịch liếc thấy vết cắn trên cổ anh vội vàng thoa lên.

Phó Diên đeo đồng hồ, hỏi: "Hôm nay em ở nhà? Hay là đi ra ngoài?"

"Em ở nhà."

"Buổi trưa anh đặt đồ ăn cho em" Anh nói.

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, đóng nắp lại rồi lùi về phía sau, Phó Diên nhìn cô một cái, đi tới cúi đầu hôn lên môi cô: "Anh đi đây."

"Vâng."

Ôn Nam Tịch nhìn anh đi về phía cửa, Phó Diên cầm lấy chìa khóa xe, trên cổ tay chỉ đeo chiếc đồng hồ, lộ ra hình xăm nhỏ nhìn có chút hoang dã.

Ôn Nam Tịch dừng lại, gọi: "Phó Diên."

Phó Diên đi ra ngoài, đang định đóng cửa lại ngẩng đầu nhìn lại.

Đầu tóc Ôn Nam Tịch rối bù, váy hai dây cô mặc rất dài, toát lên dáng vẻ lười nhác, cô nói: "Chúng ta tính là ở chung rồi phải không? Anh có muốn chuyển vài đồ đạc sang đây không?"

Phó Diên nhìn khuôn mặt cô. Nghe xong khloe môi anh cong lên, nói: "Được."

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm, lời mời đã thành công.

Sau khi cánh cửa đóng lại.

Ôn Nam Tịch ngồi trên thảm, ngơ ngác một lát, nhìn căn hộ hai phòng ngủ của mình. Ngẫm nghĩ một hồi, cô cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn WeChat cho Nguyễn Thu.

Ôn Nam Tịch: Tớ đã mời Phó Diên đến sống chung.

Nguyễn Thu:!!!! Rồi sao? Chắc cậu ấy đồng ý rồi chứ?

Ôn Nam Tịch: Ừm, nhưng tớ thấy anh ấy ở bên kia điều kiện tốt hơn nhiều, liệu có thiệt thòi cho anh ấy không?

Nguyễn Thu: Cậu ấy sống ở đâu?

Ôn Nam Tịch: Thiên Vực.

Nguyễn Thu:....Khí biệt thự cao cấp bậc nhất Lê Thành á?

Ôn Nam Tịch: Rất xa hoa sao?

Nguyễn Thu: ...Bỏ đi, bất động sản mới đắt tiền nhưng nhà của cậu cũng không tệ, ở trung tâm thành phố, tuy không phải của cậu nhưng cậu đã tự tay trang trí nó ngay khi chuyển vào. Tớ và Vi Vi đều thích ở đó, tớ nghĩ sẽ ổn thôi.

Nguyễn Thu: Trước khi kết hôn với cậu ấy có thể để cậu ấy ở cùng cậu, sau khi kết hôn với cậu ấy thì cậu có thể dọn đến ở cùng cậu ấy.

Kết hôn?

Ôn Nam Tịch nhìn thấy chữ này ngẩn người.

Nguyên Thu: Không cần lo lắng, cứ sống thử với nhau trước.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, đáp: Ừm.

Buổi chiều, Ôn Nam Tịch đứng dậy, dọn dẹp hai gian phòng một chút, chủ yếu là dọn căn phòng trống. Căn phòng trống được Ôn Nam Tịch dùng làm phòng làm việc, đặt máy in, tủ sách và bàn làm việc, phòng ngủ chính tương đối rộng rãi, có nội thất tủ quần áo âm tường và cửa sổ bằng kính từ trần đến sàn hình chữ L khá lớn.

Ôn Nam Tịch vì phòng kín, không bỏ cái gì.

Buổi tối, Phó Diên gọi đồ ăn cho cô nhưng anh không về. Giáo sư Lương muốn ở lại Lê Thành thêm hai ngày nữa.

Hôm nay Đàm Vũ Trinh, Trần Phi, Chu Hùng, Lý Khiêm Ô cũng đến chỗ giáo sư Lương, dù sao bọn họ đều là học trò cũ tất cả đều là học trò yêu quý của ông.

-

-

Thứ hai thứ ba.

Phó Diên và giáo sư Lương đi gặp một số người bạn vẫn chưa trở về. Ôn Nam Tịch, Trần Phi, Lý Khiêm Ô và một lập trình viên khác tiếp tục bận việc cho dự án Bệnh viện số 9.

Trần Phi đỡ mắt kính, đứng cạnh bàn Ôn Nam Tịch, nói: "Chủ nhật, anh Diên chỉ đeo đồng hồ đi ra. Giáo sư Lương đã nhìn thấy hình xăm của anh ấy."

Ôn Nam Tịch dừng lại, ngẩng đầu nhìn Trần Phi: "Giáo sư Lương có nói gì

không?"

Trần Phi lắc đầu: "Nói gì đâu, chỉ hỏi anh ấy xăm khi nào thôi."

Tại Ôn Nam Tịch hơi đỏ lên, đang nghĩ anh nên đeo chuỗi hạt Phật hoặc vòng tay bình an, Trần Phi tặc lưỡi hai tiếng: "Chị Ôn, chị có thời gian thì kể chỗ em nghe về thời cấp 3 của hai người đi."

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Không có gì đáng để nói cả."

"Tôi là người theo đuổi anh ấy."

Trần Phi dùng ngón tay cái ra hiệu: "Trâu bò."

Lúc này Phó Diên đã trở lại, hôm nay anh và Đàm Vũ Trinh đưa giáo sư Lương ra sân bay. Ôn Nam Tịch quay người bắt gặp ánh mắt của anh, Phó Diên đang cầm một phần bánh ngọt trên tay, vừa gọi Chu Hùng vừa đi tới chỗ Ôn Nam Tịch tùy ý gác tay lên bàn của cô. Sau đó anh quay về văn phòng.

Trần Phi tặc lưỡi hai cái, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Ôn Nam Tịch liếc nhìn đồ ngọt, lông mày cong lên tiếp tục làm việc, hôm nay cô phải làm thí nghiệm lần thứ nhất, cô hỏi Lý Huồng: "Chuẩn bị xong chưa?"

Lý Huồng ngồi ở bên kia, thăm dò nói: "Được rồi, chị Ôn, có thể bắt đầu được rồi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Cô nhìn hệ thống trợ giúp, Trần Phi ngồi khắp nơi, không thấy có chút lo lắng nào. Ôn Nam Tịch đã viết rất nhiều code, hoàn thành rất nhiều công đoạn, cô cũng tạm ổn.

Trong văn phòng rất yên tĩnh.

Ôn Nam Tịch nhìn hậu trường chạy xong đang muốn thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên còi cảnh báo sớm đột nhiên vang lên, âm thanh cực kỳ sắc bén, Ôn Nam Tịch sững sốt mấy giây đứng dậy đi xem chuyện gì đã xảy ra.

Phó Diên mở cửa văn phòng đi ra ngoài, những người còn lại đều sững sốt, Phó Diên hỏi: "Mọi người đang làm thí nghiệm à?"

Ôn Nam Tịch nói: "Đúng vậy."

Cô lập tức chạy đi tìm chuông báo động, chợt nhìn thấy chuông báo động trong phòng trà không ngừng kêu, Ôn Nam Tịch kiểm tra tình hình trong phòng trà.

Không có khởi, sao chuông báo động có thể kêu được?

Lúc này, Ôn Nam Tịch nhìn thấy điều thuốc còn chưa dập tắt trên gạt tàn, Phó Diên cũng đi tới phòng trà, nhìn thấy thế, nói: "Mọi người viết code thế nào vậy?"

Ôn Nam Tịch liếc nhìn anh nói: "Số liệu bình thường, chút khởi này, không đến mức như vậy."

"Có nghĩa là cảm biến không nhạy."

Ôn Nam Tịch gạt đầu nói: "Em sửa ngay bây giờ đây."

Cô nhanh chóng bước ra khỏi phòng trà. Phó Diên nhìn làn khởi nhỏ quay người bước ra ngoài.

Ôn Nam Tịch ngồi trước máy tính chỉnh sửa số liệu, giao diện nháy rất nhanh, Ôn Nam Tịch làm việc rất nghiêm túc, Phó Diên nghĩ đến giọng điệu vừa rồi của mình có vẻ hơi nghiêm khắc đi đến phía sau cúi đầu nhìn cô chỉnh sửa. Ôn Nam Tịch nhìn một lượt, thấy đã thay đổi nhưng chuông báo động vẫn không có ý định dừng lại. Ôn Nam Tịch buộc mình phải bình tĩnh lại.

Phó Diên nhẹ giọng nói: "Nếu không được thì đóng lại, từ từ sửa lại."

Ôn Nam Tịch không trả lời. Tất nhiên là cô hy vọng rằng nó có thể được tắt bằng cách sửa đổi phần mềm. Đây là cảm biến thông minh, mà đúng lúc này giao diện nháy lên. Ngay sau đó đột nhiên xuất hiện các dòng code chạy loạn hệ thống trực tiếp bị tê liệt. Âm thanh cảnh báo sắc bén khiến trán của Ôn Nam Tịch đổ mồ hôi, cô ngay người ngồi trên ghế.

Phó Diên nheo mắt lại.

Trần Phi hét lớn một tiếng, nháy dựng lên: "Chuyện gì thế này! Có virus à?"

Phó Diên liếc nhìn cô rồi nói với Đàm Vũ Trinh: "Tắt đi."

Đàm Vũ Trinh nhanh chóng vào phòng trà tắt âm thanh cảnh báo, cuộc thí nghiệm dựa vào chương trình họ đã viết từ trước này không những không mang lại kết quả mà thậm chí còn phá hủy toàn bộ hệ thống. Những người khác đều im lặng nhìn nhau. Ôn Nam Tịch ngồi mấy giây, hai tay chống bàn, đứng lên, nhìn anh: "Em sẽ tìm ra vấn đề."

Trong mắt cô là sự kiên nghị.

Phó Diên nhìn muốn ôm cô nhưng lại nhịn xuống.

Chương 6D: C6D: Chương 6D

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"Được." Phó Diên mở miệng.

Ôn Nam Tịch gạt đầu ngồi trở lại ghế, ngay cả Trần Phi cũng thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ lúc này ngồi xuống. Những người khác của Diên Tục thì vẫn đang nhìn về phía này.

Chu Hùng và Lý Khiêm Ổ cau mày đứng chung một chỗ, nhìn Phó Diên đang đi về hướng này. Về mặt bọn họ đều toát lên vẻ lo lắng, lần này Bệnh viện số 9 cũng chú ý tới.

Chu Hùng thấp giọng nói: "Chị Ôn hẳn là không nên phạm sai lầm như vậy."

Phó Diên không nói gì nhìn những người khác, thấy sắc mặt của anh họ lần lượt ngồi xuống, anh cũng về chỗ nhưng không rõ có ý tưởng gì hay không.

Đàm Vũ Trinh nâng cằm, nhắc nhở Phó Diên: "Cửa."

Vì tiếng chuông cảnh báo ban này, ban quản lý tòa nhà đã tới hỏi: "Phó tổng, bên này của các anh vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

Phó Diên đi về phía họ, về mặt bình tĩnh nói: "Sản phẩm đang được thử nghiệm, đã giải quyết xong. Nếu quản lý Lưu đã đến đây thì nhân tiện chúng

ta uống một ly nước nhé, mọi người vất vả rồi."

Nghe xong, người quản lý họ Lưu thở phào một hơi: "Không sao đâu, tôi không uống nước, chỉ đến kiểm tra tình hình."

Ông ấy ngó vào bên trong, cũng không phát hiện được gì, nói một tiếng với Phó Diên rồi đi ra ngoài, Phó Diên tiễn ông ấy ra. Chúc Ngôn thấp giọng nói với chị Lý: "Từ trước tới giờ, đây được coi là lần nghiêm trọng nhất đúng không?"

Chị Lý cầm cốc nước, gật đầu.

-

-

Bàn phím đang được gõ một cách dữ dội, Ôn Nam Tịch nhìn chằm chằm vào màn hình không nhúc nhích, trong mắt cô chỉ chứa thông tin trên màn hình, hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ thế giới bên ngoài.

Đây là một trong những sự cố nghiêm trọng nhất xảy ra ở Diên Tục cũng là của cô, cô đã dẫn dắt cả tổ, làm dự án và tạo ra sản phẩm, mọi việc luôn diễn ra tương đối suôn sẻ, nhờ kỹ thuật tốt nên cô chưa mắc sai lầm nào ngoài ý muốn.

6 giờ 30 chiều.

Những người không tăng ca đã tan làm, văn phòng trở nên yên tĩnh.

Trần Phi gỡ kính ra, xoa xoa đôi mắt.

Phó Diên đem cơm chiều tới kéo ghế ngồi xuống, ánh nhìn Ôn Nam Tịch còn đang bận rộn, nói: "Ôn Nam Tịch, ăn cơm."

Ôn Nam Tịch nghe được, cô đáp lại nhưng tay vẫn không rời bàn phím.

Phó Diên nhìn thấy đồ ăn vật trên bàn cô cũng chưa ăn, anh khẽ nhíu mày đưa tay đỡ lưng ghế của cô xoay lại, người Ôn Nam Tịch xoay theo ghế cô dần hoàn hồn lại.

Phó Diên liếc nhìn cô một cái, mở hộp cơm trong tay đưa qua.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nhận lấy, nói: "Cảm ơn anh."

Phó Diên đưa một phần khác cho Trần Phi, Trần Phi nhận lấy rồi đặt lên bàn mở ra bắt đầu ăn, cậu ta thực sự rất đói bụng. Món Phó Diên gọi cho Ôn Nam Tịch là hải sản hấp cơm, hương vị rất ngon, Ôn Nam Tịch cầm muống ăn mắt vẫn nhìn vào màn hình, Phó Diên cũng cúi người ăn.

Anh lười biếng nói: "Lúc ăn cơm thì nhìn anh."

Ôn Nam Tịch dừng lại một chút, đôi mắt nhìn về phía anh.

Phó Diên gấp mấy miếng cá viên vào trong bát của cô, trong lòng Ôn Nam Tịch bỗng trở nên ấm áp cô cúi đầu ăn mà không nhìn màn hình nữa. Phó Diên dọn dẹp hộp cơm, sau đó cầm món tráng miệng vào phòng trà hâm trong lò vi sóng rồi quay lại đặt lên bàn, nói: "Cơm xong rồi, em ăn món này đi."

Lúc này Ôn Nam Tịch mới nhớ tới còn có món tráng miệng này, cô ừ một tiếng.

Sau bữa cơm chiều.

Ôn Nam Tịch tiếp tục công việc.

Trần Phi ở lại với cô đến mười giờ rưỡi, không chịu nổi nữa nên đành mang máy tính về nhà làm, cậu ta nộp lại thời gian biểu làm việc, Ôn Nam Tịch bảo cậu ta đi đường nhớ chú ý an toàn.

Trần Phi nhìn cô một cái: "Chị Ôn, chị còn chưa đi sao?"

Ôn Nam Tịch nói: "Lát nữa tôi sẽ về."

Trần Phi nhìn thấy cô vẫn chưa tìm ra bất kỳ vấn đề nào nên không thể thả lỏng được, bây giờ cô vẫn đang sửa lỗi, công việc rất bận rộn. Trần Phi thở dài, vỗ vỗ vai Ôn Nam Tịch nói: "Vậy em về trước, nếu có chuyện gì thì gọi cho em."

"Được."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Trần Phi xách túi đựng máy tính rời đi.

Văn phòng trở nên yên tĩnh hơn, Lý Khiêm Ô tắt đèn rồi cùng Trần Phi rời đi, văn phòng chỉ còn chỗ của Ôn Nam Tịch. Mười mấy phút sau cửa văn phòng mở ra, Phó Diên dựa vào cửa nhìn cô sau đó quay lại bàn làm việc, cầm máy tính trong tay đi về phía cô ngồi xuống chỗ của Trần Phi.

Ban đầu Ôn Nam Tịch không để ý tới mãi lúc sau mới nhìn thấy anh.

Ôn Nam Tịch khựng lại: "Phó Diên."

Phó Diên đang xắn tay áo, nghiêng đầu nhìn cô: "Em định làm trâu đê à?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Anh về trước đi."

Phó Diên nhìn cô vài giây, nói: "Anh về một mình, em có ý gì?"

Ôn Nam Tịch trầm mặc mấy giây, cô mím môi dưới rồi nói: "Vậy anh ở lại với em đi."

Phó Diên: "Được."

Ôn Nam Tịch cũng muốn ôm anh, nhưng lại nhịn xuống, nếu cô ôm anh sẽ dễ

cảm thấy tủi thân. Cô thu hồi tầm mắt, nhìn màn hình, tiếp tục công việc trước mắt.

Phó Diên cũng nhìn vào màn hình.

Thời gian trôi qua, đêm đen dài dằng dặc, Phó Diên pha hai ly cà phê, mỗi người một ly, anh còn đưa cho Ôn Nam Tịch một chiếc gối hình chữ U để cô tựa vào.

Trời sáng, Ôn Nam Tịch đã sửa xong nhưng chưa tìm ra được nguồn gốc của vấn đề, cô biết đó là virus nhưng vẫn chưa tìm ra virus ẩn nấp ở đâu, cô thấy buồn ngủ kinh khủng, nhìn sang bên cạnh hình như Phó Diên đã đi vệ sinh. Cô ngáp một cái rồi nằm xuống bàn định chớp mắt một lúc.

Năm phút sau, Phó Diên người đầy hơi nước đi vào Diên Tục, nhìn thấy cô đang nằm bò trên bàn đi tới bế cô lên, Ôn Nam Tịch giơ tay vòng qua cổ anh nhìn một cái rồi mới an tâm vùi mặt vào ngực anh. Một tay Phó Diên ôm cô, tay kia lưu lại những gì cô vừa sửa.

Sau đó đi đến văn phòng.

Đóng cửa chớp, đặt cô lên sofa, Ôn Nam Tịch đang rất buồn ngủ, khuôn mặt trắng nõn tái nhợt, hốc mắt còn có quầng thâm. Phó Diên cảm thấy rất đau lòng ôm chặt cô, thấp giọng nói: "Ngủ đi, đã sửa được rồi thì đừng lo lắng, sớm hay muộn sẽ tìm được ra vấn đề thôi."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể khẽ ừ một tiếng, dần dần chìm vào giấc ngủ. Phó Diên buông cô ra, đắp chăn điều hòa cho cô. Anh xoa xoa cổ ngả người ra sau.

Khoảng chín giờ, những người khác lần lượt đến làm việc, nhìn thấy máy tính trên bàn làm việc của Ôn Nam Tịch vẫn sáng họ biết có lẽ cô đã thức suốt cả đêm qua. Mọi người đều im lặng trở về chỗ ngồi của mình.

Sau khi Trần Phi ngồi xuống, nhìn qua cũng thở dài một hơi.

Lý Huông và một lập trình viên khác đi tới, thần sắc của cả hai đều trông rất tệ và có quầng thâm dưới mắt, Trần Phi nhìn họ nói: "Các cậu viết code, cũng không phát hiện ra điều gì à?"

Lý Huông và lập trình viên kia lắc đầu.

Lý Huông nói: "Đọa tôi sợ chết rồi."

Trần Phi đeo chiếc gối hình chữ U lên, nói: "Cậu chưa chết được đâu, tối hôm qua mới 8 giờ cậu đã rời đi rồi."

Lý Huông nghe vậy sắc mặt bỗng trở nên khó coi, cậu ta đá vào ghế của Trần Phi rồi rời đi cùng lập trình viên kia. Vừa lúc Phó Diên mở cửa văn phòng đi đến phòng trà, Lý Huông chào một tiếng anh Diên, cậu ta gọi theo Trần Phi, Phó Diên liếc nhẹ cậu ta một cái khẽ ừ một tiếng rồi đi vào phòng trà, pha cà phê.

Ôn Nam Tịch ngủ khoảng ba tiếng, lúc tỉnh dậy cũng vừa 9 giờ 30, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Phó Diên đang uống cà phê, cô kéo chăn điều hòa rồi ngồi dậy, cúi người nắm lấy cổ tay anh. Phó Diên dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Ôn Nam Tịch ngồi cạnh anh uống một ngụm cà phê, toàn thân lúc này mới cảm thấy thoải mái. Phó Diên cúi đầu nhìn cô, cũng may rèm đã đóng lại, lúc vừa tỉnh dậy trông cô rất đổi xinh đẹp. Ôn Nam Tịch nắm lấy cổ tay anh uống thêm mấy ngụm, giọng nói của Phó Diên rất trầm: "Hôm nay không được phép thức thâu đêm nữa, dù thế nào cũng phải về."

Ôn Nam Tịch nuốt cà phê xuống, ngược mắt nhìn anh gật đầu nói: "Ừm, anh cũng vậy, em còn được ngủ, còn anh thì không."

"Vậy nên tối nay phải về ngủ với anh."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, mấy giây sau cô nhìn rèm cửa đã được đóng kín, nhét đôi chân dài của mình vào trong người anh, Phó Diên dừng lại một

chút rồi nhanh chóng vòng tay qua eo cô.

Anh ngả người ra sau, nháp một ngụm cà phê.

Ôn Nam Tịch thấy anh như vậy liền cúi đầu hôn lên môi anh, đầu lưỡi của hai người đều có vị cà phê vừa đắng vừa ngọt. Yết hầu của Phó Diên khẽ động, đôi mắt tối sầm.

Hôn một lúc, Ôn Nam Tịch rời khỏi vòng tay anh, cô đi giày vào, khuôn mặt tái nhợt lúc này đã đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Hai ngày này em nhất định sẽ tìm ra vấn đề."

Phó Diên gật đầu: "Ừ."

Ôn Nam Tịch mở cửa đi ra ngoài, mọi người bên ngoài đều đang bận rộn, Đàm Vũ Trinh tựa đầu nhìn thấy cô đi ra thì nhướng mày. Về phần những người khác, bọn họ đều biết cô thức suốt đêm nên nghỉ ngơi cũng không sao, Ôn Nam Tịch đi đến chỗ làm việc của mình. Lúc này, một người từ ngoài cửa đi vào.

Là Chu Giai Ý, cô ta mặc một chiếc váy dài màu sáng, xách theo một chiếc túi nhỏ, nhìn vào mắt Ôn Nam Tịch nở nụ cười ngọt ngào nhưng trên mặt đã có chút thay đổi, không còn chân thành như trước nữa, cô ta mỉm cười gọi Ôn Nam Tịch, "Chị Ôn."

Ôn Nam Tịch dừng bước, ôn hòa gật đầu: "Cô Chu, chào buổi sáng."

Ánh mắt Chu Giai Ý đang đánh giá khuôn mặt cô, cười nói: "Nghe nói hôm qua thực hành thí nghiệm có xảy ra vấn đề lớn, tôi tới xem xem, chị Ôn có thể nói cho tôi biết vấn đề là gì không?"

Thái độ của cô ta sắc bén một cách khác thường.

Ôn Nam Tịch dừng lại, đang định nói.

Lúc này cửa văn phòng chợt mở ra, Phó Diên đi ra ngoài với vẻ mặt nhàn

nhật, anh nói: "Có vấn đề gì thì cô Châu cứ trực tiếp hỏi tôi là được."

Châu Giai Ý thấy anh đi ra, nụ cười trở nên ngọt ngào hơn, cô ta gật đầu nói: "Được, nghe nói hôm qua có kết quả thí nghiệm."

Cô ta nhìn Phó Diên với ánh mắt ngọt ngào.

"Có." Phó Diên bình tĩnh nói: "Cô Châu, mời vào trong nói chuyện."

Châu Giai Ý nghe vậy ừ một tiếng rồi đi theo anh, nhưng ánh nhìn vẫn liếc Ôn Nam Tịch một cái. Ôn Nam Tịch vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, cô gật đầu rồi quay người đi về bàn làm việc của mình.

Phó Diên đẩy cửa phòng tiếp khách ra, Châu Giai Ý nhìn anh rồi bước vào.

Ôn Nam Tịch còn chưa ngồi xuống, qua màn hình máy tính nhìn thấy Châu Giai Ý đang ngắm nhìn Phó Diên, cô mím môi, ngồi xuống, mở máy tính lên. Trần Phi dựa vào lưng ghế nói: "Sao nay cô Châu kia thay đổi như một người khác vậy?"

Ôn Nam Tịch không hé răng. Điều quan trọng nhất với cô bây giờ là tìm ra vấn đề. Virus không phải vốn dĩ đã có nhất định là từ bên thứ ba xâm nhập, còn ẩn giấu ở đâu vẫn phải tìm ra.

-

-

Trong phòng khách.

Đàm Vũ Trinh bưng một cốc trà hoa quả bước vào, đặt trước mặt Châu Giai Ý. Châu Giai Ý nhận lấy cốc trà hoa quả, nhìn về phía Phó Diên, cười nói: "Chị Ôn không đi vào cùng sao?"

Phó Diên mở máy tính, xắn tay áo lên cổ áo hơi hé mở, anh nhìn Châu Giai Ý

rồi nói: "Cô ấy còn bận làm thí nghiệm ngày hôm qua, đợi cô ấy làm xong đã."

"Vậy à? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì phải không?"

Phó Diên nói: "Trong quá trình thí nghiệm, tình huống nào cũng có thể phát sinh."

"Vậy sao?" Chú Giai Ý nhẹ nhàng nói: "Nhưng tôi nghe nói, chuyện ngày hôm qua rất nghiêm trọng."

Phó Diên liếc mắt: "Cô Chú nghe ở đâu ra là chuyện này rất nghiêm trọng vậy?"

Chú Giai Ý do dự nhìn đôi mắt anh toát lên sự trầm tĩnh, cô ta không am hiểu ngành này, ông ngoại gọi cô ta đến để tìm hiểu tình hình, nhưng cô ta cũng biết được một tin tức. Cô ta siết chặt đầu ngón tay, nói: "Tôi chỉ nghe nói... chỉ ổn thật sự có năng lực sao? Anh Phó Diên."

Cô ta ngược mắt lên nhìn Phó Diên.

Phó Diên nhìn vào mắt cô ta với vẻ mặt khẳng định: "Rất có năng lực."

Chú Giai Ý lại lần nữa im lặng. Anh che chở cô như thế này.

Cô ta gật đầu nói: "Được, tôi hiểu rồi, nhưng tôi hy vọng anh nói tình hình cụ thể, để khi về tôi còn báo cáo."

-

-

Mười mấy phút sau, Phó Diên đưa Chú Giai Ý xuống tầng. Ôn Nam Tịch nhìn bọn họ đi ra ngoài, cô dừng lại một chút không đến bên cửa sổ nhìn nữa, cô cúi hời ánh mắt tiếp tục làm việc của mình.

Sau khi Phó Diên trở lại, anh vào văn phòng.

Buổi chiều, Trần Phi bưng một ly Coca đến trước bàn, ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Nghe nói bên Khoa học kỹ thuật Sung Túc đến Bệnh viện số 9, cũng muốn bàn bạc về vấn đề chăm sóc y tế thông minh. Buổi sáng Cô Chu lại tới đây, có lẽ tới để kiểm tra."

Ngón tay Ôn Nam Tịch dừng lại. Sao có thể trùng hợp được như vậy?

Trần Phi nói: "Thật trùng hợp."

"Còn nữa, cái gì mà Sung Túc...? Không phải trước đây bọn họ chế tạo máy bay không người lái, bị Vân Hà xử lý thủng tay sao? Chị Ôn, chẳng phải bọn họ là đối thủ bị bại trận của chị sao?"

Ôn Nam Tịch nhớ rõ tên công ty này.

Quả thật là cô đã từng tham dự cạnh tranh!

Chương 61: C61: Chương 61

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

Mấy năm gần đây Lê Thành phát triển mạnh mẽ khoa học công nghệ, khuyến khích nghiên cứu phát triển, các công ty liên kết với loại hình công nghệ này có thể được hưởng nhiều chính sách ưu đãi và nhận được quỹ hỗ trợ.

Kết quả là nhiều công ty mới ra đời và Sung Túc chính là một trong số đó, chuyên về máy bay không người lái và động cơ. Lúc trước ở Vân Hà, Ôn Nam Tịch đã dẫn theo một đội tham gia đấu giá máy bay không người lái.

Đội thủ lớn nhất lúc bấy giờ chính là Sung Túc.

Trước khi Vân Hà chưa đặt chân vào lĩnh vực này, Sung Túc đang làm ăn khá tốt và thị phần từng bước được mở rộng. Sau khi Vân Hà tham gia, nhờ có Từ Dịch Phong lãnh đạo và Ôn Nam Tịch phụ trách nên trong cuộc đấu thầu lớn đó họ đã thành công ép được Sung Túc, Vân Hà đã trúng thầu. Nhưng đó là sự cạnh tranh lành mạnh, không đến mức ôm hận trong lòng khi cô rời khỏi Vân Hà.

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, nói: "Có thể chỉ là trùng hợp, nhưng cũng có thể có người nào đó tiết lộ tin tức, Sung Túc muốn phá rồi tìm thế."

Trần Phi nghe vậy, vỗ bàn nói: "Theo tôi thấy, Sung Túc nhất định nắm rõ ít

nhiều chuyện gì đó của chị. Bây giờ nhân lúc chị đang còn thời thớt thì vừa có thể một dao đâm chết chị, lại vừa có thể gia nhập vào đường đua y học, hà cớ gì không làm."

Đôi khi trí tuệ không cần phải tự mình làm, nếu hợp tác với một công ty có danh tiếng đủ lớn thì có thể tự mình đứng đầu và làm một số việc nhỏ, danh tiếng sẽ rất tốt đẹp.

Ôn Nam Tịch không nói gì.

Trần Phi tiếp tục nói: "Chu tiểu thư ở đây cũng có vấn đề gì đó, Chu viện trưởng còn chưa nói gì mà cô ta chạy vội như vậy chắc là có vấn đề."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, liền mở ngăn kéo lấy kẹo ra ăn.

Trần Phi nói: "Anh Diên nhất định muốn những thứ này."

Ôn Nam Tịch đang nhai kẹo, quay đầu nhìn lại văn phòng, Phó Diên tựa người vào bàn nói chuyện điện thoại, vẻ mặt lãnh đạm không rõ đang nghĩ gì.

Nhưng Ôn Nam Tịch lại cảm thấy có chút khó chịu. Dù thế nào đi nữa, nguyên nhân chuyện này cũng không thể đến từ cô, tốt nhất chỉ là trùng hợp mà thôi.

Cậu ấy đã hứa với Phó Diên đêm nay sẽ không thức trắng đêm, nhưng cậu ấy vẫn muốn tăng ca. Khoảng 10 giờ tối hôm qua Trần Phi mới về, nhưng không tăng ca, cũng không có nhiều chuyện như hôm nay. Cậu ấy và Chu Hùng tan làm sớm. Ngoại trừ phòng làm việc của Lý Khiêm Vũ và văn phòng sáng đèn của Phó Diên thì những người khác đều đã tan làm.

Ôn Nam Tịch nhìn chằm chằm đoạn code ban đầu, vẻ mặt đột nhiên ngưng tụ, sau đó cô đứng dậy vội vàng đi đến văn phòng của Phó Diên, gọi: "Phó Diên."

Phó Diên đang gõ bàn phím, đang gõ những văn bản cuối cùng, nghe thấy âm thanh đó ánh ngược mắt lên.

Ôn Nam Tịch mỉm môi nói: "Ánh ra đây một chút."

Phó Diên nghe xong liền đứng dậy rời khỏi bàn làm việc. Ôn Nam Tịch bước nhanh trở lại chỗ làm việc của mình, Phó Diên đi đến phía sau cô. Ôn Nam Tịch chỉ vào màn hình nói: "Ánh nhìn cái này xem, đây là đoạn mã do Lý Huồng viết ra, trước đây cậu ta viết rất cầu thả, vài lần em đều phải sửa lại cho cậu ta, nhưng từ chỗ này trở đi, mã của cậu ta bắt đầu rõ ràng và trơn tru hơn."

"Nhưng bây giờ em nhận thấy sự trơn tru của cậu ta rất khác so với kỹ năng trước đây, như thể có ai đó đã huấn luyện cậu ta vậy."

Phó Diên nhìn chằm chằm vào màn hình, vài giây sau, ánh cầm lấy con chuột, Ôn Nam Tịch bị vây trong vòng tay ánh, Phó Diên mở giao diện, Ôn Nam Tịch đột nhiên mở to hai mắt, nói: "Em hiểu rồi, virus được giấu ngay đây, nhưng nó cần được kích hoạt bằng số."

Phó Diên thấp giọng nói: "Chìa khóa để kích hoạt là cảm biến khởi."

Lời này vừa nói ra, cả hai đều im lặng. Thí nghiệm ngày hôm đó nếu phòng trà tràn ngập khởi thuốc chưa được dập tắt hoàn toàn, thì nơi này sẽ tiếp tục bị che giấu, cho đến một ngày nào đó khi nó được chính thức ra mắt, ở trong bệnh viện rộng lớn và phức tạp, một lượng khởi nhỏ cũng có thể bất ngờ gây ra cảnh báo, trong khi chờ bọn họ sửa chữa thì virus đã bị khuếch tán và gây tê liệt hệ thống.

Ngồi đên đây, cả người Ôn Nam Tịch sợ hãi.

Phó Diên đứng thẳng người, hai tay đút túi quần nói: "Tìm được cũng tốt, Lý Huồng không có năng lực đưa loại virus này vào, nhất định phải có người thứ ba."

Ôn Nam Tịch im lặng mấy giây, quay người lại ngược mắt nhìn ánh: "Thật xin

lỗi, là lỗi của em."

Phó Diên cụp mắt xuống, nhìn vào gương mặt của cô, "Chỉ cần tìm ra vấn đề, Ôn Nam Tịch, hạng mục nào cũng có rủi ro, em đã làm rất tốt."

"Được rồi, thu dọn đồ đạc về nhà thôi." Anh trầm giọng nói.

Ôn Nam Tịch dừng một chút ừ một tiếng, cô xoay người thu dọn đồ đạc. Phó Diên cũng quay lại văn phòng thu dọn một chút, mấy phút sau, Phó Diên đi ra đèn trong phòng làm việc đã tắt, anh nắm tay cô rời đi.

Ôn Nam Tịch nhìn qua chỗ Lý Khiêm Vũ nói: "Lý Khiêm Vũ còn đang tăng ca."

Phó Diên đặt máy tính của hai người vào xe, đóng cửa lại rồi nói: "Bộ phận của cậu ta là bận rộn nhất, không có Nhan Khả, chúng ta phải tuyển thêm người."

"Ồ, đúng rồi, chỗ cậu ta còn thiếu một người."

Ôn Nam Tịch gạt đầu, cúi người ngồi vào xe, thắt dây an toàn. Phó Diên cũng ngồi vào trong, xắn tay áo để lộ cánh tay rồi khởi động xe.

Ôn Nam Tịch mặc dù đã tìm ra nguồn gốc của virus nhưng vẫn không thể buông bỏ. Sau khi đến nhà, Ôn Nam Tịch xoa tóc đi tắm, suốt một đêm không về, được rửa sạch bằng nước nóng cô có cảm giác như đang ở một thế giới khác. Cô lau tóc, mặc áo ngủ bước ra ngoài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phó Diên đang nằm trên sofa ngủ say.

Đôi mắt anh nhắm nghiền, cổ áo hơi hé mở, lộ ra xương quai xanh và yết hầu, chiếc chăn điều hòa được anh tùy ý đắp trên eo.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, đi tới ngồi xuống mép sofa, lau mái tóc khô một nửa của cô, dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn khuôn mặt của anh. Lúc ngủ anh đã dịu dàng hơn một chút, không quá xa cách, cũng không nhìn người khác bằng đôi mắt lạnh lùng, chiếc mũi cao thẳng, khuôn mặt sắc nét rất đẹp.

Ồn Nam Tịch nhìn ánh.

Phó Diên bị giọt nước từ tóc cô rơi xuống má làm tỉnh dậy, ánh mở mắt ra cùng cô bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt ánh vẫn còn một chút buồn ngủ, giọng nói trầm thấp và lười biếng, "Em tắm xong rồi à?"

Ồn Nam Tịch nhìn ánh mắt ánh, gật đầu: "Ánh dậy rồi?"

Phó Diên đưa tay lên trán, lưỡi nhác ừ một tiếng,Ồn Nam Tịch thấy vậy vô thức cúi người ôm lấy cổ ánh. Phó Diên đưa tay ra, tự nhiên ôm chặt cô vào lòng, kéo chân đắp cho cô.Ồn Nam Tịch cọ vào cổ ánh, giống một chú mèo Ba Tư. Yết hầu Phó Diên khẽ động.

Hai người rúc vào nhau trên sô pha, Phó Diên bị cô cọ mấy cái nghiêng đầu nâng cằm cô lên, cúi đầu lấp kín môi cô. Vì thế hai người hôn nhau trong tư thế này một lúc thì Phó Diên mới đứng dậy, gỡ gỡ đầu, gò má và cổỒn Nam Tịch đều đỏ bừng lên, cô ngồi ở mép ghế sô pha hỏi ánh: "Ánh có muốn ăn khuya không?"

Phó Diên quay đầu nhìn, nhéo mũi cô nói: "Nếu em đói, ánh tắm xong sẽ nấu."

Ồn Nam Tịch lắc đầu: "Em không đói, hiện tại em muốn ngủ, chỉ sợ ánh đói thôi."

"Ánh cũng không đói, em đi ngủ trước đi." Phó Diên nói xong đứng dậy, cúi người bế cô vào phòng.Ồn Nam Tịch nằm trên chiếc giường mềm mại, khó có thể mở mắt ra được nữa. Phó Diên đắp chăn, hôn lên trán cô rồi đi ra ngoài tắm, tắm xong thì dọn dẹp phòng khách, sau đó ánh đi vào lại phát hiện trong tủ đã trống một số chỗ.

Ánh nhìn thoáng qua khóa môi hơi cong lên, nếu không có chuyện gì xảy ra lẽ ra hai ngày nữa ánh sẽ chuyển đến đây, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện của Lý Hưởng, ánh chỉ có thể trì hoãn thêm hai ngày nữa. Ánh đóng cửa tủ lại quay lại giường, nghiêng người ôm lấy cô mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Giấc ngủ này khiến hai người thoải mái hơn rất nhiều, suốt đêm chỉ dựa vào cà phê để sống sót. Sắc mặt Ôn Nam Tịch hồng hào trở lại, cô buộc tóc cao, áo sơ mi không thể nhét vào quần bèn cầu cứu Phó Diên.

Phó Diên thấy vậy thì đứng ở phía sau cô, nhét áo cô vào trong, đầu ngón tay thon dài dễ dàng lướt qua eo cô, sau đó khoanh tay đứng ở phía sau chờ cô.

Ôn Nam Tịch hôm nay tóc không được suôn mượt cho lắm, phải buộc hai lần mới được, mới sáng sớm mà đã không được suôn sẻ, cô có chút bất lực nhìn Phó Diên nói: "Được không?"

Phó Diên nhìn một cái, nói: "Cũng khá tốt."

Ôn Nam Tịch hừ một tiếng.

Phó Diên đứng thẳng, nắm tay cô nói: "Nếu thật sự không thể, hôm nay anh cho phép em xả tóc."

Ôn Nam Tịch không thích làm việc với mái tóc rối bù sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ, cô cự tuyệt lời của Phó Diên. Hai người xuống lầu ăn sáng, sau đó lái xe đến Diên Tục. Khi đến công ty thì mọi người đều đã đến. Lý Huồng cũng tới, đang đứng nói chuyện với Chu Hùng bên cạnh, Phó Diên vừa đi vào liền liếc nhìn Lý Huồng rồi nói: "Cầm máy tính của cậu đi tới phòng họp."

Lý Huồng sững sốt một lát, những người khác đều nhìn anh ta.

Anh ta vô thức nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch mở túi đựng máy tính, lấy máy tính xách tay ra, xách lên rồi nói với Trần Phi và một lập trình viên khác: "Chúng ta cùng tới phòng họp đi."

Trần Phi ừ một tiếng, cậu ta nheo mắt nhìn Lý Huồng sau đó cũng cảm máy tính lên.

Ôn Nam Tịch đi ngang qua Lý Huồng, nói: "Vào đi, đừng đứng góc ra đó nữa."

Lý Huồng hoàn hồn, không biết đang nghĩ đến điều gì sắc mặt anh ta tái nhợt quay lại bàn làm việc lấy máy tính, cũng là người cuối cùng vào phòng họp. Phó Diên xắn tay áo lên, mặc đồ đen ngồi trên ghế chủ trì, tùy ý di chuyển.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống, nhìn Lý Huồng đi vào. Lý Huồng ngồi xuống đối diện cô.

Ôn Nam Tịch mở máy tính, quay đầu nhìn Lý Huồng, chỉ vào một chỗ: "Là cậu viết phải không?"

Lý Huồng nhìn chằm chằm chỗ đó, gật đầu.

Ôn Nam Tịch nhìn chằm chằm vào mắt hắn: "Cậu có chắc chắn là do cậu viết không?"

Lý Huồng nhìn ánh mắt của cô, đôi mắt Ôn Nam Tịch lạnh lùng, bình tĩnh nhìn cậu ta, Lý Huồng hoảng hốt hỏi: "Chỗ này có vấn đề gì sao?"

Ôn Nam Tịch nheo mắt, thanh âm rất trong trẻo: "Tôi hỏi lại, là cậu viết có đúng không?"

Lý Huồng càng thêm luống cuống, nhìn vào đoạn mã trên giao diện.

Lúc này, Trần Phi kêu lên một tiếng, đứng dậy đưa tay túm lấy cổ áo Lý Huồng: "Con mẹ nó, cậu cấy virus vào đó làm cái quái gì vậy?"

Lý Huồng nghe vậy, càng thêm hoảng sợ: "Tôi không có, làm sao tôi có thể chứ, tôi không biết, là tôi nhờ một bậc thầy chỉ dạy, là hắn đã dạy tôi!"

"Cài chỗ nào chú? Đừng để oan cho tôi!" Lý Hương bối rối, kéo tay Trần Phi ra, nhìn xuống giao diện kia, vẫn cứ mờ mịt nói "Chỗ nào đâu? Tôi làm sao có thể làm loại chuyện này được."

"Như vậy không phải là tôi đang tự hủy hoại sự nghiệp của mình hay sao?"

Phó Diên trầm giọng, hỏi ngược lại: "Bạc thầy? Bạc thầy của cậu là ai?"

Lý Hương ngã xuống ghế, ôm đầu nói: "Trên diễn đàn có một ông thầy rất lợi hại, trước đây tôi bị Trần Phi chê đến nỗi mất hết tự tin, nên tôi đã đăng một bài lên diễn đàn, hỏi có bậc thầy nào có thể chỉ dạy tôi được hay không, sau đó người này nhắn tin cho tôi nói có thể dạy tôi."

Cậu ta đột nhiên ngược mắt lên nhìn Phó Diên, "Anh Diên, chị Ôn, mọi người phải tin tôi. Tôi chỉ muốn viết code cho tốt mà thôi."

Ôn Nam Tịch hỏi: "Cậu đang ở diễn đàn nào?"

"Nông dân.com."

Ôn Nam Tịch dừng lại nhìn Phó Diên.

Phó Diên dựa lưng vào ghế im lặng. Vài giây sau, anh bấm vào diễn đàn Nông dân.com, đôi tay thon dài nhấn chuột, Phó Diên vừa gõ bàn phím vừa nói: "Gửi cho tôi bản ghi lịch sử trò chuyện và đường link dẫn tới bài viết."

"Vâng," Lý Hương đáp lại, nhanh chóng di chuyển đến máy tính xách tay, tìm bài viết bên trong sao chép nội dung tin nhắn riêng và gửi cho Phó Diên.

Phó Diên bấm mở.

ID tài khoản của bên kia tên là Seven. Trong tin nhắn riêng, hẳn ta gửi cho Lý Hương đoạn mã, cái đoạn mà Lý Hương bắt đầu thay đổi chính là đoạn mã này.

Ôn Nam Tịch cũng tham gia vào Nông dân.com. Đây là một trang web quy tụ một lượng lớn những người hành nghề công nghệ thông tin, tức là các lập trình viên. Ở đây có thể học được nhiều điều, cũng như nhận không ít kinh nghiệm, nhưng cũng phải học cách phân biệt đúng và sai. Giống như trường hợp của Lý Huồng hiện giờ, người khác đưa cho anh ta cái gì là anh ta dùng cái đó.

Bậc thầy chỉ dềm được trên đầu ngón tay.

Phó Diên xem qua các bài đăng và tin nhắn riêng, ngược mắt lên nói với Lý Huồng và một lập trình viên khác: "Các cậu ra ngoài trước đi. Công việc của Lý Huồng hiện tại sẽ tạm đình chỉ."

Lý Huồng nhìn có chút khấn trương, nhưng cậu ta chỉ có thể gật đầu.

Lập trình viên kia nhìn Lý Huồng một cái rồi nhàn nhón chóng cầm máy tính rời đi, cậu ta không muốn làm việc với người như Lý Huồng nữa. Trần Phi cũng muốn rời đi. Cậu ấy cầm máy tính xách tay, liếc nhìn Lý Huồng với vẻ mặt khó chịu. Lý Huồng theo sau đi ra ngoài, không nói một lời.

Cửa phòng họp đóng lại.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên. Phó Diên vẫn đang xem cuộc trò chuyện giữa Seven và Lý Huồng.

Chương 62: C62: Chương 62

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Chuyện này liệu có phải trùng hợp ngẫu nhiên không? Ôn Nam Tịch nắm tay vịn, nếu là trùng hợp chỉ cần xử lý vấn đề của Lý Hướng là được, còn nếu không phải thì sao. Lời nói của Trần Phỉ ngày hôm qua, khiến cô luôn bận tâm về chuyện này.

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng gọi: "Phó Diên."

Phó Diên nghiêng đầu nhìn: "Hửm?"

Ôn Nam Tịch nhìn vào mắt anh, "Em nghe Trần Phỉ nói, Khoa học kĩ thuật Sung Túc đã liên lạc với Bệnh viện số 9, nói là cũng muốn hợp tác làm về chăm sóc y tế thông minh, anh biết chuyện này đúng không?"

Phó Diên gật đầu.

"Biết."

Ôn Nam Tịch theo bản năng duỗi tay ra móc đầu ngón tay của anh, Phó Diên nướng mày, Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Anh nói xem, có phải vì trước đây em ở Vân Hà cạnh tranh với Sung Túc nên bây giờ bọn họ ghé hện trong lòng?"

Phó Diên nghe xong, mỉm cười áp lên bàn tay đang đặt tay trên thành ghế của cô, tay còn lại nhéo mũi cô: "Nhân Khả đến Sung Túc làm giám đốc sản phẩm."

Ồn Nam Tịch sùng sốt.

Phó Diên dùng đầu ngón tay nhẹ xoa môi cô, nói: "Anh đang suy nghĩ một vấn đề. Chuyện này có thể đã có âm mưu ngay từ đầu."

"Lý Huồng đã từng làm việc với Nhân Khả. Nhân Khả là người hiểu rõ trình độ của cậu ta nhất, bắt đầu từ chỗ cậu ta là dễ nhất."

Ồn Nam Tịch nheo mắt lại: "Cái người tên Seven kia ư?"

Hai tay Phó Diên thả lỏng trên thành ghế, gân xanh nhàn nhạt nổi lên, anh suy nghĩ một chút: "Đại khái anh đã đoán được người này là ai, nhưng vẫn chưa chắc chắn."

"Chúng ta có thể tìm được người này không?"Ồn Nam Tịch lập tức hỏi.

"Được, nhưng sẽ rắc rối hơn một chút."

Phó Diên nói xong lưu lại hết mọi thứ vào trong máy tính, sau đó đóng máy tính lại.Ồn Nam Tịch nhìn anh đứng lên cũng đứng dậy.

Phó Diên nhìn cô một cái, nói: "Cùng đi chứ?"

"Đi đâu?"

"Đồn công an."

Ồn Nam Tịch sùng sốt, lập tức hiểu ý anh, cô nói: "Em đi thu dọn đồ."

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch rời khỏi phòng họp, đi ra ngoài mọi người bên ngoài cũng đã biết chuyện của Lý Huồng. Chu Hùng tắc lưỡi mấy cái, khoanh tay nhìn Lý Huồng, Lý Huồng đang ở bên cạnh bàn làm việc, cậu ta khom vai không dám nói một lời. Ôn Nam Tịch đi ngang qua, nói: "Cậu theo chúng tôi ra ngoài."

"Đi đâu vậy?" Lý Huồng đột nhiên quay người lại.

Ôn Nam Tịch nói: "Dọn đồ đi."

Lý Huồng ngẩn ngơ, không phải muốn sa thải cậu ta đây chứ?

Cậu ta ngơ ngác thu dọn máy tính, Ôn Nam Tịch xách túi đựng máy tính đi cùng Phó Diên, Phó Diên nắm tay cô nhìn Lý Huồng đang ngây ngốc, khẽ chặc một tiếng.

Họ đến thẳng đồn công an.

Lý Huồng sưng sốt, cậu ta bình tĩnh nhận ra người kia cố tình cài virus, là vi phạm pháp luật.

Cảnh sát Lưu, người trước đây phụ trách các cuộc tấn công từ nước ngoài của Giang Cảnh Ủy thác, vừa hay có mặt ở đây nên đảm nhận vụ án của Lý Huồng. Lý Huồng tìm được một nơi có thể lên tiếng, liên tục giải thích trong đồn công an với vẻ mặt tội lỗi, nói rằng cậu ta bị lừa, đối phương cố ý nhất định phải giam giữ hắn. Cậu ta như đang xả giận, giọng nói rất lớn.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên nhìn nhau.

Phó Diên hơi nheo mắt, nhỏ giọng nói vào tai cô: "Người như cậu ta lại không đi làm diễn viên thì thật đáng tiếc."

Ôn Nam Tịch buồn cười.

Một giờ sau, sau khi ra khỏi đồn công an, vào khoảng giữa trưa, Lý Huồng ngồi ở ghế sau dò hỏi Phó Diên: "Anh Diên, anh nghĩ cảnh sát có thể tìm ra

người đó không?"

Phó Diên cầm vô lăng nói: "Có thể hay không cũng không sao."

Lý Hương sững sốt.

Tại sao?

Ôn Nam Tịch nhìn thấy bộ dáng của Lý Hương mỉm cười không nói gì, cảnh sát Lưu không tìm ra được nhưng Phó Diên thì có thể. Báo án chỉ là để giải quyết vấn đề nhanh hơn.

Trở lại toà Thời Đại.

Vừa lúc là giờ ăn trưa, Phó Diên dẫn hai người đi ăn ở nhà ăn tầng một, Lý Hương không muốn làm bóng đèn nên ôm hộp cơm, nói sẽ quay lại công ty ăn cơm.

Sau khi Lý Hương rời đi.

Ở đây rất yên tĩnh, người phục vụ mang món tráng miệng lên.

Ôn Nam Tịch ăn cơm xong, cô bưng món tráng miệng lên, Phó Diên ăn xong, anh lau khô môi, ngẩng đầu nhìn cô nói: "Không được suy nghĩ nhiều, biết không?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên chạm phải ánh mắt của anh.

Phó Diên dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào mũi cô: "Còn nghĩ chuyện của Sung Túc là do em sao?"

Ôn Nam Tịch múc món tráng miệng nói: "Vậy nếu là Nhan Khả thì cũng là do em."

"Đó là hành vi xấu xa chính cô ta gây ra."

Ồn Nam Tịch dừng lại. Tại sao anh lại tốt như vậy? Cô có một cảm giác ấm áp khó tả, suy nghĩ một lát cô múc một thìa bánh pudding caramel đưa lên môi anh, Phó Diên hơi khựng lại nhìn cô rồi mở miệng ăn.

Ồn Nam Tịch hỏi: "Ngọt không?"

Giọng nói của Phó Diên nhàn nhạt: "Ngọt đến phát ngây."

Ồn Nam Tịch mỉm cười, lông mày cong cong.

Cô nhìn Phó Diên: "Phó Diên."

Phó Diên nhìn cô: "Ừm?"

Ồn Nam Tịch gọi lớn sau đó lại lắc đầu, cô thật may mắn khi gặp được anh, như thế ông trời phải anh xuống cứu rồi cuộc đời cô vậy. Ăn xong món tráng miệng,Ồn Nam Tịch được anh nắm tay đi thanh toán. Trên đường về Phó Diên nhận điện thoại, là viện trưởng Châu, nói sẽ đến đây làm việc nhân tiện ông ấy cũng muốn đến gặp anh.

Vào Diên Tục.

Ồn Nam Tịch giúp dọn dẹp phòng tiếp khách.

Ba giờ chiều, viện trưởng Châu tới một mình, Phó Diên đi ra ngoài đón ông ấy, vào phòng tiếp khách.

Lý Hướng thấy vậy trong lòng chợt nổi lên nỗi lo âu thấp thỏm.

Trần Phi ôm gối hình chữ U, nói: "Không phải muốn chấm dứt hợp đồng đây chứ?"

Ồn Nam Tịch nhìn Phó Diên và viện trưởng Châu trong phòng tiếp khách trong lòng có hơi lo lắng, cô dời tầm mắt nhìn màn hình cố gắng không đoán bừa.

Trong phòng khách.

Viện trưởng Chu thờ dài, nói: "Phó Diên, chú muốn xin lỗi cháu. Công việc lần này của Giai Ý xen lẫn cảm xúc cá nhân, cũng muốn nói rõ ràng với cháu dự án này chú vẫn yên tâm giao cho bên cháu. Chú không có ý định gây áp lực các cháu cứ yên tâm mạnh dạn triển khai."

Phó Diên nghe điều này ánh nhìn về phía viện trưởng Chu, nói: "Cảm ơn viện trưởng Chu đã tin tưởng."

Viện trưởng Chu nhìn ánh: "Giai Ý sẽ không tham gia vào bất kỳ dự án y tế thông minh nào nữa."

"Mọi người cứ thu xếp ạ." Phó Diên căn bản không sợ Chu Giai Ý, điều duy nhất khiến ánh không hài lòng chính là thái độ của Chu Giai Ý đối với Ôn Nam Tịch.

Ánh tỏ ra hào phóng không sợ đo, nhưng thật ra viện trưởng Chu lại cảm thấy có vài phần áy náy, ban đầu ông sắp xếp để Chu Giai Ý tiếp xúc với dự án này cốt là để cháu gái của ông ấy tiếp xúc nhiều hơn với Phó Diên, nhưng đưa hái ép lại không ngọt, huống chi ông còn nghe nói hình như Phó Diên đã quay lại với mối tình đầu. Nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy, chàng trai này vậy mà lại rất thâm tình.

Ngồi một lúc, viện trưởng Chu có việc bận nên đứng dậy rời đi.

Phó Diên tiễn ông ấy, bởi vì hôm nay viện trưởng Chu đi nhờ xe của một người bạn, mà lúc này người đó không có ở đây nên ánh đã lái xe đưa ông trở lại Bệnh viện 9. Ôn Nam Tịch nhìn thấy ánh tiễn viện trưởng Chu ra ngoài, cô dừng lại, cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho ánh.

Ôn Nam Tịch: Viện trưởng đã nói gì vậy ánh?

Diên: Yên tâm, đừng đoán lung tung.

Ôn Nam Tịch thấy lời này thở phào nhẹ nhõm đặt điện thoại xuống bắt đầu làm việc, những gì Lý Hưởng viết nhất định phải được sửa lại. Trần Phi ngồi phịch xuống ghế nói: "Sự việc nghiêm trọng này làm chậm tiến độ của chúng ta. Nếu có thể em rất muốn đánh cậu ta một trận."

Ôn Nam Tịch liếc cậu một cái, "Cậu cũng gan gớm."

Trần Phi nhìn điện thoại, nói: "Em thật sự bực đấy."

Ôn Nam Tịch không trả lời.

Trần Phi lại kéo ghế đến bên cạnh Ôn Nam Tịch, nói: "Gần đây có phải Thư Thư có đi công tác không?"

Ôn Nam Tịch dừng lại, quay đầu nhìn cậu ta.

Trần Phi chần chừ lại kính có chút né tránh, Ôn Nam Tịch tựa lưng vào ghế nói: "Không phải cậu đang bực bội vì công việc của chúng ta sao? Hay nguyên nhân là từ chỗ Nguyên Thư?"

Trần Phi trợn mắt: "Nào có."

Cậu ta ngồi lại, nói: "Bởi vì tên ngốc Lý Hưởng đó."

Ôn Nam Tịch nhướng mày, cầm điện thoại bấm vào WeChat của Nguyên Thư.

Ôn Nam Tịch: Cậu đi công tác à?

Nguyên Thư: Sao cậu biết? Nhớ tớ à?

Ôn Nam Tịch: Nhớ.

Ôn Nam Tịch: Gần đây Trần Phi có hay tìm cậu không?

Nguyên Thư: ....Có, nhưng tớ bận quá nên không trả lời cậu ta nhiều, cậu ta cáo trạng với cậu à?

Ôn Nam Tịch: Không có, cậu ta chỉ hỏi một chút thôi.

Nguyễn Thu: Cậu ta hỏi tớ khi nào rảnh, khoảng thời gian này tớ đi công tác, không có thời gian.

Ôn Nam Tịch để điện thoại xuống, nhìn Trần Phi nói: "Thời gian này có lẽ cậu không tìm được cô ấy đâu? Đợi cô ấy trở về Lê Thành trước?"

Trần Phi trầm mặc mấy giây ồ một tiếng, cậu ta đeo tai nghe vào, nói: "Được."

Ôn Nam Tịch mỉm cười khi thấy cậu ta như vậy.

-

-

Buổi tối Phó Diên mới trở về, Ôn Nam Tịch đang tặng ca anh đem một xiên hồ lô ngào đường về cho Ôn Nam Tịch, anh đến bên cạnh xé vỏ lấy ra rồi đưa vào miệng cô.

Ôn Nam Tịch gõ bàn phím, há miệng ăn, quay đầu nhìn anh: "Bên viện trưởng Châu..."

"Không sao đâu, sau này Châu Giai Ý sẽ không đến công ty chúng ta nữa, lần này là cô ta tự đưa ra quyết định."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nhìn vào khuôn mặt của anh: "Là vì anh."

Phó Diên nhìn vào mắt cô, nói: "Em đừng ghen, anh và cô ta không có quan hệ gì cả."

Khóe môi Ôn Nam Tịch cong lên.

Anh nuốt thêm một viên hồ lô chua chua ngọt ngọt vào miệng cô, Ôn Nam Tịch lấy khăn giấy nhỏ hạt ra, cô hỏi: "Anh nói đi, hình như anh biết Seven là ai? Cho nên anh mới nhận ra đúng không?"

Giọng nói của Phó Diên toát lên sự lười nhác, "Anh không chắc lắm, là một người anh từng gặp."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, Phó Diên lại nuốt cho cô một viên khác, văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có phòng làm việc của Lý Khiêm Ô vẫn đang sáng đèn, đèn bên Ôn Nam Tịch cũng bật.

Phó Diên nuốt cho cô ăn xong một xiên hồ lô, lấy khăn giấy lau tay rồi nói: "Về nhà thôi."

"Được."

Ôn Nam Tịch lưu lại nhật ký, thu dọn máy tính rồi rời đi cùng anh.

Cứ như vậy, hai ngày sau, có tin tức từ đồn công an báo đến, địa chỉ đã tìm được nhưng không tìm thấy người. Phó Diên đi một chuyến đến đồn công an.

Trưa hôm đó.

Tin tức truyền đến Seven đã bị giam giữ.

Lý Huồng ở văn phòng nháy dựng lên tỏ vẻ muốn đi gặp kẻ đó, Phó Diên gửi cho Ôn Nam Tịch một tin nhắn WeChat, bảo cô đưa Lý Huồng đến. Ôn Nam Tịch lấy chìa khóa xe gọi Lý Huồng, Lý Huồng hồ hởi một tiếng vội vàng đi theo, hai người lên xe Lý Huồng nói: "Em có hơi lo lắng."

Ôn Nam Tịch cũng tò mò, người này là ai? Có quan hệ gì với Nhan Khả

Chương 63: C63: Chương 63

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Đèn đèn công an, đỗ xe xong, ánh mặt trời bên ngoài nắng chói chang. Ôn Nam Tịch và Lý Huống xuống xe cùng nhau đi vào, vừa rẽ vào một góc thì thấy Phó Diên đang ngồi trên ghế, tựa vào lưng ghế cầm điện thoại di động bấm.

Mà đối diện ánh, là một người đàn ông mặc áo khoác có mũ trùm đầu màu xám với sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt, như thể ánh ta vừa chạy ra khỏi một cơn mưa tối tăm, cô rúm lại khi nhìn thấy ánh sáng. Hoàn toàn trái ngược với Phó Diên.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Ôn Nam Tịch, đôi mắt lạnh lẽo thật sự rất lạnh, bước chân Ôn Nam Tịch dừng lại, Lý Huống giật mình: "Hình như em đã từng nhìn thấy hắn."

Phó Diên buông đôi chân dài xuống, ngồi thẳng thân mình đưa tay nắm lấy tay Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch đi về phía ánh, cô nhìn Phó Diên: "Hắn ta chính là Seven?"

Phó Diên gật đầu: "Một người bạn cùng lớp với ánh, cũng là một người theo đuổi cuồng nhiệt Nhan Khả, Vu Sâm."

"A, em đã biết rồi." Lý Huống đột nhiên bình tĩnh, sau đó vẻ mặt rất khó

phân biệt.

Đây là lần đầu tiên Ôn Nam Tịch nghe nói.

Lý Hương quay đầu lại nói với Ôn Nam Tịch: "Có một năm anh Diên tham gia một cuộc thi bảo mật Internet, đối thủ của anh ấy là người cùng khóa. Người này trong cuộc thi đã có bài phát biểu gây tranh cãi, chỉ Ôn có thể về nghe lại. Khi đó, nếu không phải có người bảo vệ thì bây giờ có lẽ hẳn cũng không thể ngồi đây gài bẫy em."

Ôn Nam Tịch hơi khựng lại liếc nhìn Vu Sâm, rồi lại nhìn Phó Diên.

Phó Diên nói: "Giáo sư Lương đã cứu cậu ta."

Thì ra là thế.

Lúc này cảnh sát Lưu dẫn người tới, tiếng đôi giày cao gót gõ xuống đất, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn lại thấy Nhan Khả đang mặc bộ vest chuyên nghiệp. Một thời gian không gặp lại vẻ mặt Nhan Khả vẫn kiêu ngạo như vậy, cô ta tỏ ra không quen biết Ôn Nam Tịch và Phó Diên quay đầu lại nhìn cảnh sát Lưu, "Tôi không biết cảnh sát Lưu muốn tìm tôi có chuyện gì? Vội vàng gọi tôi đến đồn công an, lát nữa tôi còn phải đi gặp khách hàng, cảnh sát Lưu, xin hãy nói ngắn gọn."

Đây là một tư thái đánh đòn phủ đầu.

Cảnh sát Lưu nói: "Cô Nhan, cô yên tâm, chúng tôi chỉ hỏi vài câu, đúng lúc cô cũng có thể hỏi han các bạn cùng lớp ở đây."

"Bạn cùng lớp nào?" Nhan Khả hỏi ngược lại.

Cảnh sát Lưu nói: "Xin mời."

Nhan Khả nhìn theo cử chỉ của cảnh sát Lưu, thoáng nhìn thấy Vu Sâm. Khi Vu Sâm nhìn thấy cô ta đôi mắt lập tức trở nên cuồng nhiệt, Nhan Khả nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt của hắn ta gần như cảm thấy buồn nôn, khóe

mắt cô ta nhìn thấy vẻ đẹp trai sáng láng của Phó Diên và đôi bàn tay anh đang nắm tay Ôn Nam Tịch, sự không cam lòng lại lần nữa dâng lên trong lòng.

Cảnh sát Lưu nói: "Chúng tôi tìm thấy lịch sử trò chuyện giữa cô và Vu Sâm trên điện thoại di động của anh ta. Cô phàn nàn với anh ta công việc không thuận lợi, oán giận với anh ta, anh ta lại muốn theo đuổi cô nên muốn giúp đỡ, đồng thời cũng tỏ vẻ nhất định sẽ giúp đỡ cho cô được suôn sẻ, làm cho cô vui vẻ và trấn an cô rằng anh ta sẽ giải quyết tốt mọi việc."

Những đầu ngón tay của Nhan Khả nắm chặt túi, nhìn cảnh sát Lưu: "Sau đó thì thế nào?"

"Sau đó, anh ta đã cài virus vào diễn đàn với chiêu bài hướng dẫn anh Lý, làm hỏng hệ thống thông tin máy tính và vi phạm các quy định quốc gia. Anh ta sẽ bị kết án."

Sắc mặt Nhan Khả cứng đờ, hỏi ngược lại: "Việc đó có liên quan gì đến tôi?"

Cô ta ngược mắt lên, nhìn về phía đó, nói: "Vu Sâm, là tôi đã xúi giục anh cài virus à?"

Vu Sâm nghe vậy, đứng lên lắc đầu: "Không, không liên quan gì đến cô ấy, các người thả cô ấy đi."

Cảnh sát Lưu cau mày.

Những người khác đều im lặng, Lý Huống nhìn Vu Sâm: "Không phải sao? Lời vừa rồi của cô ta là có ý gì? Cô ta không thừa nhận là cô ta đã dẫn dắt anh, cô ta nghe nói anh bị giam giữ còn chẳng tỏ thương xót chút nào, anh kéo cô ta vào có khi sẽ được thoát thân đây."

Sắc mặt Vu Sâm lạnh như băng, gương mặt của hắn ta trắng bệch như tờ giấy, nhìn Lý Huống nói: "Câm miệng, liên quan gì đến cậu."

Lý Hương nghe vậy tặc lưỡi hai lần, không nói gì thêm.

Cảnh sát Lưu đi về phía Vu Sâm, nhìn hấn ta rồi nói: "Nội dung trò chuyện của anh với cô ấy, cô ấy đã làm ra một vài hành động cực đoan và bị Diên Tục đuổi việc. Cô ấy còn nói với anh rằng cô ấy muốn giành được dự án Bệnh viện số 9 và hiện đang tránh chấp, đối thủ là Ôn Nam Tịch ở Diên Tục, ấy thế mà anh còn nói những chuyện này không liên quan gì đến cô ấy sao?"

"Anh phải hiểu rõ rằng anh đang phạm tội." Cảnh sát Lưu tăng thêm ngữ khí.

Vu Sâm liếc nhìn người con gái xinh đẹp đứng ở cửa, khòe mắt khẽ động mấy giây sau mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cảnh sát Lưu: "Tôi đã nói rồi, không liên quan gì đến cô ấy cả, tôi ngứa mắt Diên Tục, ghét Phó Diên, cũng không ưa người họ Ôn này."

Phó Diên nghe được lời này, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Cảnh sát Lưu nhìn Vu Sâm vài giây rồi quay lại nhìn Phó Diên.

Phó Diên đứng dậy, kéo Ôn Nam Tịch ra phía sau, đi đến trước mắt Vu Sâm, cặp mắt, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Giáo sư Lương từng nói với cậu, ông ấy hy vọng cậu có thể đi đúng đường, năm đó cậu đã hứa với ông ấy nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy? Cậu đang bị người phụ nữ này sử dụng như một con cờ à?"

Vu Sâm đột nhiên ngược mắt lên nhìn Phó Diên: "Liên quan gì đến cậu."

Hấn ta thấp hơn Phó Diên, nhìn hấn ta như thế này, vết sưng dưới mí mắt do thức khuya lâu hiện rõ trên khuôn mặt tái nhợt, khiến hấn ta giống như một con quỷ hút máu lang thang cả ngày lẫn đêm.

Phó Diên hơi nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào Vu Sâm, vài giây sau mới nói: "Được, tùy cậu lựa chọn."

"Tôi có thể đi được chưa?" Nhân Khả hỏi một viên cảnh sát. Viên cảnh sát nhìn cảnh sát Lưu, cảnh sát Lưu không gật đầu mà nhìn Nhân Khả. Nhân Khả thấy anh ta không lên tiếng liền quay người đi, mang theo mùi nước hoa nồng nặc trong phòng.

Ôn Nam Tịch nhìn bóng dáng Nhân Khả bước xuống bậc thang, thầm nghĩ từ khi cấp ba cô ta vẫn luôn như vậy, chỉ đầu xỏ rồi mặc kệ người khác đánh nhau.

Sau khi Nhân Khả rời đi Vu Sâm chính thức bị giam giữ.

Còn các vấn đề tiếp theo phải xem xét các tổn thất của Diên Tục. Ôn Nam Tịch, Phó Diên và Lý Huồng ra khỏi đồn công an, bên ngoài trời đã nhá nhem tối, đèn neon nhấp nháy, họ ăn tối ở gần đó, Lý Huồng lái xe của Ôn Nam Tịch về nhà. Ôn Nam Tịch ngồi vào chiếc xe màu đen của Phó Diên, nhìn phòng cảnh sát ngoài cửa sổ ánh sáng lướt qua mặt cô.

Phó Diên cầm vô lăng, đường cong của cảnh tay rõ ràng, thỉnh thoảng lướt đi theo ánh đèn, hôm nay anh đeo vòng tay bình an do Ôn Nam Tịch tặng, anh lái xe vào gara, quay đầu nhìn cô: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Ánh sáng bị chặn lại.

Ôn Nam Tịch thu hồi ánh mắt, cô ngồi thẳng dậy nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Phó Diên xuống xe, nắm tay cô đi vào thang máy, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn sườn mặt anh, hỏi: "Vu Sâm, anh ta cũng là học trò cưng của giáo sư Lương à?"

Phó Diên ôm cô ra khỏi thang máy, đi tới cửa nhà nói: "Đã từng."

Ôn Nam Tịch nhớ đến những mật mã ngắn gọn và rõ ràng của Vu Sâm.

Virus bên trong đã biến mất không một tiếng động, biệt danh "lão đại" mà Lý

Huồng gọi quả thực xứng đáng với tên gọi của hẳn ta. Sau khi vào phòng, Phó Diên cởi cúc tay áo sơ mi, Ôn Nam Tịch đi tới rót nước mỗi người một ly đưa cho anh, nhìn Phó Diên: "Vậy sao giờ trông anh ta lại thảm bại như vậy?"

Phó Diên cầm ly nước, dựa vào bàn nói: "Chắc là do gia đình. Đáng lẽ năm thứ hai cậu ấy phải có khí phách hăng hái, nhưng mẹ cậu ấy lại tự sát."

"Loại tự sát này còn tương đối tàn nhẫn."

Ôn Nam Tịch nhìn anh với đôi mắt ngân nước.

Phó Diên uống nước, rũ mắt nhìn cô, nói: "Chuyện bí thảm đó anh không thể kể cho em nghe được."

"Cho nên sau đó anh ta đã thay đổi?"

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Vậy Nhân Khả..."

Quả là không có nhân tính.

Phó Diên không nói gì.

Ôn Nam Tịch uống từng ngụm nước liếc nhìn anh, điện thoại của Phó Diên chợt vang lên, anh đang xem điện thoại, Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, bước tới, ngẩng đầu hôn lên khóe miệng anh. Phó Diên nhướn mày, một tay vòng qua eo không cho cô rời đi, cặp mắt xuống nói: "Chúng ta tắm cùng nhau nhé?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu ừ một tiếng.

Chỉ chốc lát sau phòng tắm tràn ngập hơi nước. Những giọt nước rơi xuống trượt qua hình xăm trên mắt cá chân cũng lăn qua yết hầu của Phó Diên.

Đêm nay không quá sâu.

Ôn Nam Tịch mặc bộ đồ ngủ bật máy tính ngồi trên thảm xử lý công việc Trần Phi gửi đến. Phó Diên mặc bộ đồ ngủ che đi cơ bụng, anh bước ra ngoài ôm eo cô nhỏ giọng hỏi: "Em không mệt sao?"

Lỗi tai Ôn Nam Tịch đồ bưng, thấp giọng nói: "Em phải xử lý cái này một chút, cậu ta rất gấp gáp."

Phó Diên liếc nhìn màn hình, ừ một tiếng, nói: "Vậy em xử lý đi, anh đi gọi điện thoại."

"Được."

Mặt Ôn Nam Tịch lúc này nóng bừng cả người cũng vậy, thân thể của anh lúc dựa lại toàn là nhiệt. Sau khi anh rời đi cô nghiêm túc nhìn màn hình gõ bàn phím, Trần Phi đã biết Seven chính là Vu Sâm.

Cậu ta đang chơi Vu Sâm trong hộp trò chuyện.

Trần Phi: Tên ngọc này, vậy mà vẫn còn thích Nhan Khả, năm đó vì Nhan Khả mà sẵn sàng chạy hơn chục con phố để mua cốc trà sữa, sau đó Nhan Khả nói cô ta không hề kêu cậu ta mua mà chỉ đăng lên vòng bạn bè cho có thôi, cô ta rất chán ghét Vu Sâm. Cô ta cảm thấy cách Vu Sâm nhìn cô ta thật kinh tởm, sau đó đã xóa cậu ta khỏi danh sách bạn bè.

Trần Phi: Bây giờ Nhan Khả lại kết bạn lại với cậu ta à? Thật không biết xấu hổ! Nếu không thích Nhan Khả thì Vu Sâm ắt hẳn sẽ được sống một cuộc sống bình thường.

Ôn Nam Tịch không nói gì. Cô gõ bàn phím giải quyết vấn đề trước mắt.

Phó Diên đun nóng sữa rồi đem tới đặt vào tay cô, sau đó đi qua thư phòng ra ban công, đóng cửa ban công lại dựa vào lan can. Gió đêm ở đây khá mát, thổi loạn mái tóc của anh để lộ khuôn mặt sắc bén. Anh tìm được dãy số của Nhan Xuyên bấm gọi.

Rất nhanh bên kia có người nghe máy.

Giọng của Phó Diên rất thấp: "Chú Nhân, chào buổi tối."

"Chào buổi tối, Tiểu Diên, hiếm khi thấy cháu gọi cho chú đây." Giọng Nhân Xuyên đều đều, có chút kính ngạc.

Phó Diên nghịch chặc bật lửa, nói: "Cháu không muốn làm phiền chú nhưng có một số chuyện bố mẹ cháu không thể nói rõ, tốt nhất là cháu nên tự mình nói. Cháu hy vọng chú Nhân có thể lắng nghe một chút."

Nhân Xuyên hơi dừng, nói: "Cháu nói đi."

"Khi Nhân Khả còn đi học, cô gái mà cậu ấy hay bắt nạt chính là bạn gái của cháu."

Nhân Xuyên sững sốt: "Bạn gái của cháu?"

"Đúng vậy, cô ấy tên là Ôn Nam Tịch. Đã nhiều năm như vậy, Nhân Khả vẫn không buông tha cho cô ấy."

Nhân Xuyên nghe vậy sắc mặt dần trở nên xấu hổ, giọng nói của Phó Diên vẫn trầm thấp lạnh lùng, tiếp tục nói: "Nếu chú Nhân không thể dạy cậu ấy, thì xã hội sẽ dạy cậu ấy một bài học, nếu một ngày nào đó cậu ấy rơi vào tay cháu, cháu sẽ không khách khí nữa."

Nhân Xuyên nắm chặt điện thoại, ông đã cố gắng giữ thể diện cũng quý trọng danh tiếng, đây là lần đầu tiên có một người là hậu bối mà dám nói chuyện với ông như thế này, sắc mặt ông ngày càng khó coi: "Tiểu Diên, chuyện này chú sẽ tìm hiểu kỹ hơn."

Phó Diên nói: "Chú Nhân, cháu hiểu, chú muốn giữ cho gia đình hòa thuận."

"Suy nghĩ của cháu cũng rất đơn giản. Cháu chỉ mong bạn gái mình được

khỏe mạnh."

Câu nói của anh đang ám chỉ việc Nhan Xuyên đã không thể xử lý tốt hai mẹ con nhà này sau sự việc vừa qua. Sắc mặt Nhan Xuyên thay đổi chóng mặt, ông thấp giọng nói: "Tiểu Diên, cháu yên tâm chú sẽ tìm hiểu."

Nói xong Nhan Xuyên cúp điện thoại.

-

-

Nam An, Vân Thượng,

Sau khi cúp điện thoại, Nhan Xuyên siết chặt nửa quăng điện thoại trong tay đi, lão Lưu đang nói chuyện với ông thấy vậy liền hỏi: "Nhan tổng, sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Sắc mặt Nhan Xuyên vẫn rất khó coi.

Ông nhìn Lão Lưu: "Phó Diên đang yêu đương sao?"

Lão Lưu chợt nghe đến cái tên này, phải rất lâu mới kịp phản ứng, ông nhớ ra anh là con của gia đình giáo sư Phó, nói: "Nghe nói trước đây xảy ra sự việc, cho nên lúc trước Nhan Khả mới..."

Nhan Xuyên cụp mắt xuống, ông nhìn tài liệu trên bàn cầm cây bút bên cạnh viết lên đó.

Ồn Nam Tịch.

Mấy phút sau, lão Lưu thấy cái tên này, nhìn Nhan Xuyên nói: "Ồn Nam Tịch."

"Đây không phải là con gái của bà chủ Ôn Du sao?"

Nhan Xuyên nghe được hai chữ Ôn Du liền ngược mắt lên, ông nheo mắt lại:

"Ồn Du?"

"Đúng vậy, lúc trước chúng ta thu thập tư liệu, bà chủ Ôn Du có nói con gái bà ấy tên là Ôn Nam Tịch."

Sắc mặt Nhan Xuyên tối sầm lại. Trong đầu ông lại hiện lên sự chú ý của Ngu Viện Viện đối với tiệm ăn vặt của Ôn Du, lúc trước ông thấy bà ta đã trở nên thành thật nên ông cũng quên mất chuyện này và không điều tra thêm nữa. Dù sao Ngu Viện Viện đã theo ông nhiều năm, cũng giáo dục tốt con gái nên ông ta có thể bao dung một chút, gia đình hòa thuận là điều ông ta hằng mong muốn.

Nhưng lời nói hôm nay của Phó Diên lại khiến ông cảm thấy tức giận và bị uy hiếp nhìn về phía Lão Lưu, nói: "Kiểm tra. Hãy tìm hiểu cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với Ngu Viện Viện và Ôn Du, còn nữa, cả những gì Nhan Khả làm trong những năm qua."

Lão Lưu hơi khựng lại: "Được."

Chương 64: C64: Chương 64

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Đóng cửa ban công, Phó Diên quay lại phòng khách, thấy Ôn Nam Tịch đang ngồi trên thảm gỗ bàn phím, cô mặc bộ đồ ngủ màu trắng, đang chăm chú nhìn bàn phím.

Phó Diên dựa vào khung cửa nhìn cô một lúc, nhớ lại ánh mắt hoảng loạn của cô lúc làm thử nghiệm ngày hôm đó, anh liền cảm thấy đau lòng.

Nhìn một lúc, Phó Diên cởi giày đi lên thảm, ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Còn chưa xong sao?"

Anh thuận thế duỗi tay ôm eo cô thật chặt.

Ôn Nam Tịch nghiêng người về phía anh theo bản năng, mắt không rời khỏi màn hình, vẫn gõ gõ, nói: "Sắp rồi."

Cô nhớ ra điều gì đó, cầm ly sữa trên bàn đưa cho anh, nói: "Em không uống hết."

Phó Diên nhận lấy sữa cô đưa cho, uống một hơi cạn sạch rồi đứng dậy đi rửa ly. Anh vừa đi, nhiệt độ liền lạnh hơn, Ôn Nam Tịch cảm thấy không quen lắm, chờ anh rửa xong, lau ngón tay rồi ngồi xuống bên cạnh cô, Ôn Nam Tịch lại nghiêng người sát về phía anh, Phó Diên cụp mắt nhìn, mỉm cười ôm

lấy eo cô.

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Anh không buồn ngủ à? Nếu buồn ngủ thì anh đi ngủ trước đi."

Phố Diên vùi đầu vào cổ cô, lười nhác nói: "Em cứ bận việc đi."

Tóc anh chọc vào da thịt cô, hơi thở nóng ấm, trái tim Ôn Nam Tịch run lên cảm giác ban nãy ở trong phòng tắm dường như quay trở lại, cô gạt bỏ suy nghĩ này đi, cố gắng tập trung làm việc. Phố Diên ôm cô một lúc, hơi thở tràn ngập hương thơm của cô, môi mỏng trở nên không yên bắt đầu hôn lên cổ cô.

Đầu ngón tay của anh lần theo xuống mép áo ngủ.

Ngón tay Ôn Nam Tịch run lên, không cẩn thận chạm vào chuột, bấm vào máy phát nhạc ở bên cạnh.

"Đường phố tập nập người và xe, phố xá sầm uất phồn hoa, người say trong đêm..." Một bài hát quen thuộc vang lên, Ôn Nam Tịch sững sốt, lập tức di con chuột tắt đi.

Động tác của Phố Diên cũng dừng lại, ngược mắt lên, tựa vào vai cô.

Ôn Nam Tịch tắt điện thoại, quay đầu nhìn anh.

Cô nhớ rõ, anh không thích nghe bài hát này nữa. Ôn Nam Tịch nhìn vào mắt anh, trong phòng khách khá yên tĩnh, giọng hát của ca sĩ vừa cất lên không lâu đã ngừng lại, nhưng dư âm vẫn còn đó. Bầu không khí quá im ắng, Ôn Nam Tịch do dự nói: "Em không cần thận bầm nhàm."

Phố Diên có chút lười nhác gật gật đầu.

Không khí còn đọng lại vừa rồi đã biến mất, Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt nói: "Anh không thích bài hát này nữa đúng không?"

Phó Diên lắc đầu.

Anh ôm eo cô hỏi: "Em thì sao?"

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Em vẫn thích."

"Cũng thích bài Ngày Nắng."

Phó Diên dựa vào ghế sofa, vẻ mặt lười biếng, gật đầu, Ôn Nam Tịch xoay người về phía anh, hướng đến gần, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm anh: "Vừa rồi anh lắc đầu là không thích đúng không?"

Giọng của Phó Diên rất thấp: "Không phải là anh không thích, chỉ là anh không nghe nữa."

"Tại sao."

"Em nghe kỹ lời bài hát này một lần nữa đi." Phó Diên nói.

Ôn Nam Tịch dừng lại, quay người bấm chạy bài hát, giọng hát của ca sĩ lại vang lên, trầm thấp buồn bã: "Bao chuyện xưa ngọt ngào trong lòng. Căn mưa đêm đã khơi dậy hình ảnh đó, khiến tôi ưu sầu, trông thấy bóng dáng cô ấy đã không còn thuộc về tôi...Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc nhìn cô ấy rời đi..."

Phó Diên ngả người ra sau, lại ôm eo cô, vùi đầu vào cổ cô: "Em thấy những ca từ này có chút đằm lảnh nào không?"

Ôn Nam Tịch vô thức nắm chặt lấy con chuột.

Giây tiếp theo, cô tắt bài hát.

Phòng khách lại rơi vào im lặng, Phó Diên thấp giọng nói: "Anh từng đến cửa hàng phim nhựa kia, khi nghe bài hát này lần nữa, đã là đằm báo."

"Anh không thể có được em."

Ôn Nam Tịch cắn chặt răng, giầy tiếp theo, cô xoay người nhào vào trong ngực anh. Phó Diên dựa vào sô pha, ôm lấy cơ thể cô, ôm thật chặt, cô nhỏ giọng nói: "Sau này anh muốn nghe thì cứ nghe."

"Dù sao thì em cũng là của anh rồi."

Ôn Nam Tịch dựa vào cổ anh lắc đầu.

Giọng cô cũng rất thấp: "Em không nghe nữa."

Dường như có cánh tượng nào đó đã kéo cô quay lại cửa hàng phim nhựa, cô mơ hồ nhìn thấy cậu thiếu niên Phó Diên đang đứng ở đó, trong mắt anh không có nụ cười, bên kia đường cũng không còn cô, chỉ có bài hát này, giọng hát của ca sĩ lặp đi lặp lại.

Những bài hát họ yêu thích khi còn trẻ dù thế nào cũng mang lại cảm giác bị thương, bài Ngày nắng và cả bài này.

"Phó Diên."

"Ừm?"

Ôn Nam Tịch nói, nhích khỏi anh một chút, tiếp theo hai bàn tay họ đan vào nhau, cô cởi áo sơ mi ra, để lộ ra thân hình xinh đẹp quyến rũ, yết hầu của Phó Diên cử động, anh nheo mắt, giầy tiếp theo, anh dùng một tay đè lên eo cô, một tay của Ôn Nam Tịch chống lên vai anh, cúi đầu hôn anh. Cơ thể mềm mại dần dần chuyển sang màu đỏ.

Khác hẳn với vẻ ngoài lạnh lùng, khi cô trở nên nhiệt tình, Phó Diên cảm thấy khó có thể cưỡng lại.

Chiếc máy tính trên bàn trà rung lên.

Trần Phi vẫn đang gửi tin nhắn.

Phó Diên hôn lên cổ Ôn Nam Tịch, giơ tay lên, Ôn Nam Tịch vòng tay qua cổ anh, thấp giọng nói: "Em vẫn chưa lưu."

"Ngày mai anh sẽ viết giúp em." Anh m út môi cô, không cho cô nói chuyện, chỉ cần cô kêu lên là được.

-

-

Năm giờ ba mươi sáng.

Ôn Nam Tịch ngủ đến độ toàn thân đổ mồ hôi, cô cuộn tròn thân mình, lúc quay người thì phát hiện bên cạnh giường không có ai, mắt một lúc để tỉnh táo, cô đứng dậy mặc áo khoác vào. Đôi chân thon dài khẽ run rẩy, khi xuống giường bước ra ngoài, cô nghe thấy tiếng bàn phím trong phòng khách, cô thăm dò nhìn ra.

Quả nhiên thấy Phó Diên đang giúp cô viết code.

Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen, ngồi trên thảm, chân dài không có chỗ để, tùy ý duỗi ra, trong miệng ngậm một cây kẹo m út, trên cổ có dấu vết do bị cô cắn.

Ôn Nam Tịch đi ra ngoài, ngồi trên ghế sofa, ôm cổ anh, hỏi: "Anh dậy lúc mấy giờ?"

"Anh mới dậy được một lúc thôi." Anh quay lại nhìn cô, kéo áo khoác cho cô, "Em ngủ thêm một lát đi."

Ôn Nam Tịch tỏ vẻ mệt mỏi lười biếng, dựa vào anh, hỏi: "Kẹo m út anh lấy ở đâu vậy?"

"Anh thấy nó trong ngăn kéo."

"Em có muốn ăn không?" Anh lấy ra đặt lên môi cô, Ôn Nam Tịch người thấy vị ngọt, há miệng ngậm vào, cô nhẹ giọng nói: "Em nhớ trước đây anh cũng thích kẹo mứt."

"Ừm."

"Là bởi vì không hút thuốc sao?" Cô nhớ Đàm Vũ Trinh cũng hút thuốc.

Phó Diên ừ một tiếng.

Ngón tay anh đặt trên bàn phím thon dài, động tác nhanh nhẹn, Ôn Nam Tịch nhìn nhìn, nói: "Ngày mai Trần Phi liếc mắt một cái là biết đây không phải do em viết."

"Anh chỉ giúp em viết đoạn này thôi."

Lông mày Ôn Nam Tịch cong lên.

"Ừm."

Ôn Nam Tịch lười nhác, giờ vẫn còn sớm, cô cảm thấy vẫn còn buồn ngủ nên cuộn tròn trong lòng anh mà ngủ thiếp đi, tiếng gõ bàn phím của Phó Diên cũng không đánh thức được cô.

Thình thảng Phó Diên dừng lại nhìn, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Mắt rời nhưng tim lại được.

Tình yêu sẽ càng sâu đậm hơn.

Cô là người đẹp duy nhất trong thanh xuân của anh.

-

-

Sáng hôm sau.

Ôn Nam Tịch làm bữa sáng, kéo Phó Diên phải ăn. Phó Diên viết xong, đẩy chỗ cô xem, Ôn Nam Tịch thò đầu vào, nhìn ánh rồi nói: "Lát em sửa lại."

Phó Diên liếc cô một cái, cười nói: "Em cứ sửa theo ý muốn."

Ôn Nam Tịch mỉm cười.

Từ thời đại học đến nay, chưa có ai giúp cô viết bất cứ điều gì, Dịch Phong chỉ đứng sau chỉ huy, cô thì chỉ biết cắn răng kiên trì, cô đóng máy tính lại. Ăn sáng xong, Phó Diên đi thay quần áo, sau đó hai người đến Diên Tục.

Tại Diên Tục.

Tất cả mọi người đều biết Seven là Vu Sâm, Vu Sâm có quan hệ với Nhân Khả, nói đến cùng chính Nhân Khả là người đứng sau giờ trò, mọi người đang bàn tán xôn xao, Chu Hùng khoanh tay, cười lạnh nói: "Nhân Khả vẫn luôn có bản lĩnh như vậy, khiến đàn ông vì cô ta mà vượt lửa qua sông."

Cậu ta nói ám chỉ.

Chúc Ngôn và một số lập trình viên im lặng không hé răng, Lý Huồng đứng ở bàn làm việc bên cạnh, chỉ trời chỉ đất nói: "Mấy người không biết về mặt của cô ta như thế nào đâu, làm như chuyện chẳng liên quan gì đến cô ta vậy, Vu Sâm vẫn bảo vệ, để cô ta đi, căn bản cô ta không thêm quan tâm xem chuyện gì tiếp theo sẽ xảy đến với Vu Sâm."

Chu Hùng nói: "Mấy năm nay chắc cậu ta sống cũng không được tốt."

"Tất nhiên là không tốt rồi, cậu ta trông như người chưa từng được thấy ánh sáng vậy." Lý Huồng lẩm bẩm nói: "Trông hơi đáng sợ."

Chu Hùng dừng lại, nhìn Đàm Vũ Trinh. Đàm Vũ Trinh không nói lời nào, lấy

ra một viên kẹo bỏ vào miệng.

Lúc Ôn Nam Tịch và Phó Diên đi vào, bọn họ vẫn đang thảo luận, Phó Diên xắn tay áo, cổ áo hơi hé mở, nghe mấy người tám chuyện nhưng cũng không nói gì.

Anh gọi Lý Huồng vào văn phòng.

Tim Lý Huồng đập thình thịch, hơi khấn một tiếng rồi theo vào.

Ôn Nam Tịch xách máy tính đến chỗ làm việc, đặt xuống rồi cũng đi vào. Lý Huồng đang đứng ở trước bàn, nhìn cô vào thì ra tín hiệu cầu cứu, Ôn Nam Tịch đi đến bên bàn, Phó Diên khoanh tay nhìn Lý Huồng, hỏi: "Còn muốn đi làm không?"

Lý Huồng điên cuồng gật đầu.

Phó Diên nói: "Vậy hỏi cấp trên của cậu, xem cô ấy có muốn giữ lại cậu không."

Vấn đề này được đặt sang chỗ Ôn Nam Tịch, Lý Huồng ngay lập tức nhìn Ôn Nam Tịch, chỉ thiếu nước chấp hai tay trước ngực, Ôn Nam Tịch dừng lại một chút rồi nói: "Lần này chúng ta đều rất may mắn. Vấn đề đã được phát hiện trong quá trình làm thí nghiệm, nhưng vận may của chúng ta đến một ngày nào đó sẽ dùng hết. Lý Huồng, sau này cậu đừng có nhân cơ hội đầu cơ trục lợi, chúng ta không có nhiều may mắn như vậy để lãng phí đâu."

"Thật xin lỗi, xin lỗi chị Ôn. Sau này em sẽ cố gắng, cho em một cơ hội nữa, nếu làm không tốt, em sẽ tự rời đi."

Ôn Nam Tịch nhìn cậu ta, nói: "Chính bản thân cậu đã nói rồi, nếu còn không làm tốt, cả tôi và cậu, nhất định phải rời đi."

Lý Huồng lại điên cuồng gật đầu.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên nói: "Cho cậu ấy một cơ hội cũng như cho em

một cơ hội đi."

Phó Diên nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, gật đầu.

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lý Hương: "Đi làm việc đi."

Lý Hương đáp lại, quay người theo Ôn Nam Tịch ra ngoài, cửa vừa đóng lại, Lý Hương nhìn Ôn Nam Tịch rồi nói: "Trời ạ, anh Diên vậy mà không định an ủi chị."

Ôn Nam Tịch liếc mắt nhìn cậu ta: "Cậu..."

Lý Hương lập tức cầm miệng, mím môi rời đi.

Ôn Nam Tịch thấy thế, nhướn mày, quay trở lại bàn làm việc.

Điện thoại di động của vang lên.

Cô bấm vào xem.

Ảnh đại diện đen gửi tin nhắn tới.

Diên: Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch: Ừm?

Diên: Không có gì, anh chỉ muốn gọi em một tiếng thôi.

Ôn Nam Tịch: Ồ.

-

-

Mấy ngày sau, Nam An.

Mùa xuân đã qua, mùa hè đang dần tới, đường phố Vân Thượng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Ngu Viện Viện tỉnh dậy, choàng khăn đi ra khỏi phòng, bà ta nhìn thư phòng bên trong, lại không có người. Bà ta đi xuống lầu, khăn choàng rất dài, hơi chạm đất, bà ta đi đến bàn trà rót một cốc nước, gọi bảo mẫu: "Chị Lý."

Chị Lý nhàn nhàn cầm một miếng giẻ đi vào phòng khách nhỏ: "Bà chủ, bà tỉnh rồi à."

"Mấy giờ rồi?"

"Mười giờ rưỡi, tôi đang chuẩn bị nấu ăn."

"Nhân Xuyên đâu rồi?"

Chị Lý dừng một chút, nhìn bộ dáng của Ngu Viện Viện, biết Ngu Viện Viện có vẻ khá để ý đến tiệm ăn vặt đó, bà nói: "Tôi nghe lão Lưu nói, tiệm ăn vặt Ôn Du chuẩn bị khai trương. Sáng nay ông chủ đã đi cắt băng khánh thành trong quán."

Ngu Viện Viện nghe vậy, đầu ngón tay siết chặt lại: "Đạo này có phải ông ấy thường xuyên đến tiệm ăn vặt Ôn Du không?"

"Hình như là có. Dù sao nơi ấy cũng đang được trang hoàng, sắp khai trương nên khá bận rộn."

Ngu Viện Viện gấp khăn choàng lại: "Vậy sao?"

"Vâng, thưa bà." Bảo mẫu đang định nói vài lời an ủi thì cánh cửa sau lưng vang lên tiếng đóng lại, bảo mẫu giật mình quay lại thì thấy Nhân Xuyên đã trở về, áo vest của ông dính vài mẩu ruy băng lụa rục rờ. Ngu Viện Viện vội vàng quay lại nhìn ông, lập tức đưa ly nước cho bảo mẫu, mỉm cười bước tới, phỉu dải ruy băng trên người Nhân Xuyên: "Đi cắt băng tại sao lại thành ra thế này?"

Nhan Xuyên đứng chỗ này, yên lặng như bóng ma, ông nhìn Ngu Viện Viện rồi đi đến sô pha ngồi xuống. Ngu Viện Viện vội vàng nói bảo mẫu mang đồ đến, phải sạch dải ruy băng dính trên quần áo, Nhan Xuyên rót một tách trà uống, Ngu Viện Viện ngồi bên cạnh, cầm đồ bảo mẫu mang đến, lau những hạt kim tuyến.

Bà ta cười nói: "Anh đâu nhất thiết phải đến tham dự khai trương cửa hàng nhỏ như vậy. Nhan Xuyên, anh nhìn bộ quần áo sang trọng này đi, chúng trở nên như thế này rồi."

Nhan Xuyên uống trà, nghiêng đầu nhìn bà, trầm giọng nói: "Không cần thiết."

Ngu Viện Viện nghe vậy, ngược mắt lên, bà ta nghĩ ông cũng biết bản thân đã dành quá nhiều tâm tư ở tiệm ăn vặt Ôn Du, bà ta nói với vẻ mặt quyết rũ: "Đúng không, em đã nói với anh rồi, anh dành quá nhiều thời gian ở tiệm ăn vặt Ôn Du...."

Nhan Xuyên lạnh nhạt nhìn bà ta.

Ngu Viện Viện đột nhiên cảm thấy vẻ mặt của ông có gì đó không đúng lắm, bà ta dừng lại một chút rồi nói: "Được rồi, vậy em..."

"Ngu Viện Viện." Nhan Xuyên gọi một tiếng.

Âm thanh này nện vào trái tim của Ngu Viện Viện, Ngu Viện Viện ngược mắt lên nhìn vào mắt ông, Nhan Xuyên giơ tay mở khuy cổ áo ra một chút, cởi cà vạt ra nói: "Tôi vốn tưởng cô có thành kiến với Ôn Du, có thể là do lo tôi có hứng thú với cô ấy, nhưng bây giờ xem ra còn nhiều điều hơn thế. Có phải cô thấy hối hận vì không gả cho Ôn Hữu Đào đúng không?"

Ba chữ Ôn Hữu Đào thốt ra.

Sắc mặt Ngu Viện Viện thay đổi chóng mặt: "Nhan Xuyên! Anh nói cái gì vậy?"

Nhan Xuyên tùy ý ném cà vạt sang một bên, hai tay chống đầu gối, nhìn chằm chằm vào bà ta, tư thế này khiến bà ta có cảm giác bị áp bức, nói: "Lúc kết hôn với tôi, trông cô như có tâm tư gì đó, ngày lễ tết, còn thường xuyên về quê Ôn Hữu Đào thăm mẹ của ông ta, cô muốn làm gì hả? Ngu Viện Viện."

Sắc mặt Ngu Viện Viện trắng bệch.

Bảo mẫu vội vàng rời khỏi, cả phòng khách im lặng, Nhan Xuyên trông rất bình tĩnh, "Là thanh mai trúc mã của ông ta, nhưng cuối cùng lại không cưới ông ta, cảm thấy đáng tiếc đúng không?"

"Bây giờ ông ta đã ly hôn rồi, cơ hội của bà tới rồi đây."

"Nhan Xuyên!" Ngu Viện Viện nghe vậy, cả người run lên, bà ta lập tức nắm lấy cánh tay ông, nắm thật chặt. Nhan Xuyên cup mắt, che giấu sự hung ác trong mắt, ông cười nhạt: "Không tra cũng không biết, mỗi tỉnh đều ở Nam An, bà cũng không thèm tìm cách tránh khỏi nghi ngờ, mỗi lần tổ chức họp phụ huynh còn trò chuyện sôi nổi với Ôn Hữu Đào. Cô con gái ngoan mà bà dạy bảo còn muốn Ôn Hữu Đào tặng quà. Hai mẹ con bà có biết hai chữ "liêm sỉ" viết thế nào không?"

"Nhan Xuyên! Không phải như vậy," Ngu Viện Viện đến gần ông, nhưng Nhan Xuyên lại không nhúc nhích, ánh mắt bức bách bà ta, Ngu Viện Viện không dám tiến tới nữa, đành há miệng tởm dờ.

Vẻ mặt Nhan Xuyên càng trở nên lạnh lùng, "Bởi vì Ôn Hữu Đào vẫn nhớ nhưng bà mãi không quên, nên cứ để Nhan Khả thoải mái ức hiếp con gái Ôn Du ở trường đúng không? Đây là cách bà dạy dỗ con mình sao!! Ngu Viện Viện!!"

Đầu ngón tay của Ngu Viện Viện đang nắm lấy tay ông gần như trắng bệch, vô lực.

Nhan Xuyên kéo cổ tay bà ta, nói: "Gọi Nhan Khả về đây, không chỗ nó rời khỏi Nam An. Về phần bà, tôi sẽ nghĩ cách xử lý."

Ngu Viện Viện không biết phải nói gì.

Tâm nhìn trước mắt bà ta càng ngày càng mờ hồ, nhuộm một màu đỏ tươi, tuy kỹ năng của bà ta rất điêu luyện nhưng đây là lần đầu tiên bà ta trải qua chuyện như vậy, cũng là lần đầu tiên bà ta cảm thấy như trời đất sắp sụp đổ.

Chương 65: C65: Chương 65

Lý Hưởng chính thức quay lại làm việc, thay đổi rất nhiều, thái độ làm việc của cậu ta đã chuyển biến đáng kể, nghiêm túc hơn rất nhiều, thậm chí còn xóa bài đăng trên diễn đàn, không hiểu cái gì cũng không ngại đi tìm Trần Phi để học hỏi. Con trai giao tiếp với nhau khá dễ dàng, Trần Phi tuy không thích cậu ta nhưng vẫn hướng dẫn cậu. Dần dần, họ trở thành bạn tốt của nhau.

Hai người làm nhảm.

Tất nhiên đây cũng là một bài học dành cho Ôn Nam Tịch, cô cũng nghiêm túc và khắt khe hơn trong mọi việc bản thân đảm nhận.

Về phần Vu Sâm.

Phó Diên không những đến trại tạm giam nhiều lần để thăm cậu ta mà còn truyền đạt lại lời của giáo sư Lương, nhưng cuối cùng cụ thể như thế nào thì vẫn chưa rõ.

Kế hoạch chuyển đến sống cùng nhau lúc đầu bị gián đoạn, nay đã được quay trở lại.

Sáng thứ Bảy.

Ăn sáng xong, Phó Diên bỏ bát đĩa và đưa vào máy rửa chén, đứng đó nhân nút, Ôn Nam Tịch thay bộ đồ thể thao để ra ngoài, cô đang trả lời tin nhắn, Phó Diên lau tay đi ra, nhìn cô một cái. Đây là lần đầu tiên cô mặc đồ thể thao, áo rộng thùng thình, quần sẫm màu, tóc buộc cao.

Mơ hồ có vài phần giống với thời học sinh, ánh dựa vào cửa bếp, vẻ mặt toát lên vẻ lười nhác nhìn.

Sau khi Ôn Nam Tịch trả lời tin nhắn xong, cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt ánh, Phó Diên gật đầu, lười biếng nói: "Ai gửi tin nhắn cho em vậy?"

"Nguyên Thư và Châu Nhược Vi trong nhóm, hỏi xem có cần giúp đỡ không."

Phó Diên ồ một tiếng, ánh đứng thẳng dậy, vòng tay qua eo cô, bước ra ngoài, nói: "Không cần, không có nhiều đồ lắm."

Sống ở đây mấy ngày nay, ánh đã mang theo một ít quần áo thường ngày, lần này chỉ đi xem có sốt gì không.

"Tối nay em có thể mời họ ăn cơm," ánh nói.

Ôn Nam Tịch ra cửa, nhìn ánh khóa cửa, nói: "Được."

Gió lùa thổi qua, bên ngoài trời nắng chói chang, mùa hè đã đến, ve sầu kêu trên cây. Phó Diên thu tay lại, nắm tay cô đi đến thang máy, hai người xuống tầng, lái xe để đến Thiên Vực.

Ôn Nam Tịch đã tới đây một, hai lần, đây là lần thứ ba, nhìn thấy nhà cao tầng với khung cảnh yên tĩnh xa hoa, Ôn Nam Tịch nhớ tới lời Nguyên Thư nói.

Một trong những khu biệt thự cao cấp bậc nhất ở Lê Thành.

Phó Diên lái xe vào gara ngầm, gara sáng đèn, xe ánh dừng ở cạnh cầu thang, đối diện là một chiếc siêu xe sang trọng, Ôn Nam Tịch nhìn chiếc xe kia rồi đóng cửa lại.

Phó Diên nhìn theo ánh mắt của cô, hỏi: "Thích sao?"

Ôn Nam Tịch thu hồi tầm mắt, nhìn ánh một cái, lắc đầu: "Không."

Phó Diên nắm tay cô, bước vào cầu thang được thiết kế đặc biệt, nói: "Mua chiếc xe đó không khó."

Ôn Nam Tịch nghe xong thì vội vàng nói: "Thật sự không phải vậy."

Ra khỏi thang máy,

Nơi này chỉ có hai căn nhà, hành lang đều rất sạch sẽ, nhưng tổng thể lại khác nhau, cuối cùng Ôn Nam Tịch cũng hiểu ý của Nguyên Thu, Phó Diên đứng ở ngoài cửa, đặt tay lên khóa cửa, phát ra hai tiếng bíp, cánh cửa tự động mở ra.

Anh mở cửa, để Ôn Nam Tịch đi vào trước, nhưng Ôn Nam Tịch lại nhìn anh.

Phó Diên nghiêng đầu hỏi: "Em nhìn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch còn chưa bước vào cửa nhưng đã cảm nhận được sự rộng rãi bên trong, cô dừng lại một chút, nghiêm túc nói: "Em cảm thấy, để anh ở chỗ em khiến anh chịu khổ rồi."

Phó Diên nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười, anh dựa nửa người vào cửa, nhìn chằm chằm cô, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hay em đến chỗ anh nhé?"

Ôn Nam Tịch lại lắc đầu.

Cô ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt thanh tú của anh rồi nói: "Nhưng em sẽ đối xử tốt với anh."

Nụ cười của Phó Diên càng sâu hơn: "Ôn Nam Tịch."

"Em đã nói rồi đây, phải đối xử tốt với anh."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Phó Diên đứng thẳng người, mỉm cười dẫn cô vào nhà, căn nhà thật sự rất lớn, phòng khách chia làm hai khu, một khu là phòng khách chính, một khu là phòng ăn. Bên trong là phòng nghỉ và phòng làm việc, có ba phòng, một phòng là của Phó Diên, một phòng giống như phòng của bố mẹ anh.

Còn lại là thư phòng, phía sau có ban công rộng nhìn ra hồ.

Phòng của anh cũng rất rộng, tủ quần áo đều trong suốt, chỉ cần liếc nhìn một cái có thể thấy rõ quần áo của anh, Phó Diên xách một chiếc vali màu đen đặt trên sàn nhà, Ôn Nam Tịch đứng trong phòng thay đồ, nhìn anh hỏi: "Nên lấy cái nào đây?"

Phó Diên xắn tay áo lên, mở một cái tủ quần áo, lấy ra một ít quần áo thường ngày đưa cho cô, Ôn Nam Tịch nhận lấy, ngoan ngoãn gấp lại, ngồi xổm xuống, nhét vào trong vali.

Quần áo của anh chủ yếu là màu đen, màu trắng có vài cái, còn lại thì sẫm màu, có một hoặc hai chiếc áo sơ mi có họa văn ở cổ tay áo, Ôn Nam Tịch chưa từng thấy anh mặc, nhưng có thể tưởng tượng nếu anh mặc chúng, chắc chắn sẽ rất đẹp, cô suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy, thờ người về phía anh, Phó Diên cụp mắt xuống, nhướn mày: "Hửm?"

Chiếc áo Ôn Nam Tịch đang cầm có cổ tay rất đẹp, cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi: "Khi nào anh mặc cái này?"

Phó Diên liếc nhìn sợi chỉ thêu trên cổ tay áo, nói: "Một số dịp quan trọng."

"Có chuyện gì à?" Anh ngược lên nhìn cô.

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Em cảm thấy nếu anh mặc chiếc áo này sẽ rất đẹp."

Đột nhiên được khen ngợi.

Vẫn là được cô khen ngợi, khéo môi Phó Diên cong lên, trong mắt anh không giấu được ý cười, mặc dù được cô dỗ dành vui vẻ nhưng anh vẫn lười biếng

nói: "Nếu em thật sự muốn xem, thỉnh thoảng anh có thể mặc cho em xem."

Đôi mắt Ôn Nam Tịch sáng lên: "Vậy mặc thử ở nhà cũng được."

Phó Diên nghe vậy, bật cười rồi nói: "Anh không có sở thích mặc vào rồi cởi ra để khoe khoang."

Ôn Nam Tịch đột nhiên thấy có vài phần mát mát, cô cụp mắt nhìn bộ quần áo. Thấy cô như vậy, Phó Diên mỉm cười gỡ tay ôm lấy eo cô, ấn cô vào trong ngực anh, dán lên khẽ môi cô, thấp giọng nói: "Em giúp anh cởi ra, anh sẽ mặc thử một lần."

Tim Ôn Nam Tịch đập thình thịch, cô nhìn vào mắt anh, mấp máy môi, hôn lên đôi môi mỏng, nói: "Được."

Phó Diên nường mày, trái tim trong lồng ngực cũng đập thật nhanh.

Anh buông cô ra một chút, yết hầu chuyển động, nói: "Dọn đồ đi."

Ôn Nam Tịch rời khỏi vòng tay anh, tim đập thình thịch, cô ngồi xổm xuống, gấp áo sơ mi, Phó Diên cũng lấy mấy bộ bên kia. Bây giờ đang là mùa hè, chỉ cần lấy quần áo mùa hè là được, quần áo mùa xuân đã có ở chỗ của Ôn Nam Tịch. Gấp quần áo và lấy một số thứ khác, chủ yếu là sách liên quan đến công việc.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Phó Diên đóng vali, đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Đàm Vũ Trinh giống như vừa mới tỉnh ngủ, đang mặc quần áo thường ngày, khoanh tay nói: "Cần giúp đỡ không?"

Phó Diên buông lỏng cửa, nói: "Không cần."

Anh quay người đi vào trong, Đàm Vũ Trinh bước vào, nhìn Ôn Nam Tịch rồi gật đầu. Ôn Nam Tịch khẽ mỉm cười, Đàm Vũ Trinh ngồi phịch xuống sofa, xoa xoa cổ, nói: "Tối nay chúng ta cùng ăn tối nhé."

Phó Diên uể oải nói, "Tính sau đi."

Đàm Vũ Trinh tự đun nước pha trà. Ôn Nam Tịch theo Phó Diên vào thư phòng, Phó Diên đi đến tủ lấy sách, Ôn Nam Tịch đứng bên bàn nhìn thấy thư phòng của anh rộng rãi biết bao, cửa sổ kín trong suốt kéo dài từ trần đến sàn rất lớn. Cô nhìn Phó Diên hỏi: "Đàm Ngọc Trinh cũng sống ở đây sao?"

Phó Diên lấy sách xuống, đưa cho cô nói: "Ở ngay bên cạnh."

Ôn Nam Tịch "Ồ" một tiếng rồi cất sách vào vali.

Phó Diên lại lấy thêm mấy cuốn sách đưa cho cô, tiện thể phúi qua mấy chỗ dính bụi, Ôn Nam Tịch xem qua, đều là sách về chuyên ngành máy tính.

Cô chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Người máy ở căn cứ bí mật đâu rồi? Nó còn ở đó không?"

Phó Diên ngược mắt nhìn cô.

Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, Phó Diên thấp giọng nói: "Còn, vẫn ở trong căn cứ bí mật."

Ôn Nam Tịch thở phào một hơi.

Nó vẫn ở đó, thật tốt. Robot không bao giờ già đi.

Sau khi thu dọn sách vở và một số đồ đạc, vali được đẩy gọn vào một chỗ, Đàm Vũ Trinh không còn ở phòng khách nữa, anh ấy chỉ ở lại trà. Ôn Nam Tịch ngồi xuống sofa, Phó Diên rót một ly đưa cho cô, Ôn Nam Tịch cầm lấy rồi uống một hơi uống cạn, cô hơi khát nước.

Uống xong trà.

Phó Diên nắm tay cô đi ra ngoài, đẩy ra hai cái vali và một túi vải thô nhỏ,

mỗi tay anh một cái, Ôn Nam Tịch cầm túi vải thô nhỏ.

Cánh cửa đóng lại.

Anh lái xe trở lại tiểu khu của Ôn Nam Tịch, dọn dẹp lại một lúc.

Buổi trưa, hai người tùy tiện ăn mì, Ôn Nam Tịch lười biếng dựa vào đùi Phó Diên, ngáp ngủ, Phó Diên gõ bàn phím, cúi đầu nhìn cô: "Em ngủ một lát đi."

Ôn Nam Tịch cầm điện thoại, nói: "Tối nay chúng ta đi ăn ở đâu? Để em còn nói với mấy cậu ấy."

Phó Diên nói: "Đi ăn cơm cùng Đàm Vũ Trinh, cậu ta mới mở một nhà hàng."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, ngược mắt lên hỏi: "Sao anh ấy lại mở nhà hàng?"

Phó Diên cúi đầu nhéo mũi cô: "Sở thích."

"Ồ."

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Được."

-

-

Hơn sáu giờ chiều.

Trời đang vào hè, ngày dài hơn đêm, lúc này sắc trời vẫn còn sáng, ánh vàng rực rỡ chiếu vào nhà. Ôn Nam Tịch ngủ một giấc, lúc tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong lòng ngực Phó Diên. Sau khi làm xong mọi việc, cô lại lười biếng nằm trong vòng tay anh cả buổi chiều. Buổi tối chuẩn bị ra ngoài, cô mới đứng dậy thay quần áo.

Cô thay đồ xong, quay lại thì thấy Phó Diên đang cởi chiếc áo phông đen,

cầm chiếc áo sơ mi có tay áo viền vàng mà cô nói thích mặc vào, anh có dáng người rất chuẩn, cơ bụng và đường cong rõ ràng. Anh dần dần cài nút, vừa ngược mắt đã chạm phải ánh mắt của Ôn Nam Tịch, mặt Ôn Nam Tịch đỏ bừng.

Phó Diên nhướn mày: "Không phải em nói nhìn rất đẹp sao? Bây giờ thấy thế nào?"

Đôi mắt Ôn Nam Tịch cong lên, cô gật đầu: "Đẹp."

Phó Diên thu hồi tầm mắt, vượt thẳng tay áo, trầm giọng nói: "Tối nay em phải thực hiện lời hứa đây."

Người này!

Ôn Nam Tịch đi ngang qua anh, huých anh một cái, Phó Diên nhướn mày, cười khế, lưỡi biếng nói: "Ôn Nam Tịch, không được chơi xấu."

"Em biết rồi."

Giọng cô nhẹ nhàng, trong trẻo, đã giảm bớt sự lạnh lùng, có vẻ mềm mại hơn.

-

-

Bây giờ, trời vừa sẩm tối, chiếc ô tô màu đen đi đón Chu Nhược Vi và Nguyên Thử, hai người tươi cười ngồi vào ghế sau, Nguyên Thử thăm dò, lay lay ghế Ôn Nam Tịch: "Dọn xong chưa?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười với cô ấy, nói: "Ừm."

Nguyên Thử quay người lại, đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ, nói: "Quà ở chung."

Ôn Nam Tịch dừng lại, đưa tay nhận lấy, Phó Diên nương theo đèn đỏ, nhìn bọn họ rồi nói: "Cám ơn."

Chú Nhuận Vĩ từ phía sau ôm lấy bả vai Nguyên Thu mà cười trộm, Ôn Nam Tịch nhìn hộp đựng, cô cố dự cảm, món quà bên trong có gì đó ám muội, tại cô đổ bình, cất hộp đi.

Nhà hàng của Đàm Vũ Trinh nằm ở trung tâm thành phố phồn hoa nhưng lại tương đối yên tĩnh, là một nhà hàng theo phong cách cắm trại. Chú Nhuận Vĩ vừa thấy liền nói: "Nơi này hẳn là rất đắt đỏ."

Nguyên Thu gật đầu.

Cửa hàng vừa mới khai trương chưa lâu nhưng đã có rất nhiều người đến. Đàm Vũ Trinh không có ở cửa hàng, quản lý cửa hàng đi ra dẫn đường cho bọn họ, chọn chỗ tốt nhất, yên tĩnh nhất để ngồi xuống. Phó Diên đưa thực đơn cho mọi người, Nguyên Thu và Chú Nhuận Vĩ nhìn thực đơn gọi đồ ăn, Ôn Nam Tịch nhận nước chanh từ Phó Diên, uống.

Một lúc sau, Đàm Vũ Trinh tới, anh mang theo một chai rượu, đặt lên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Chú Nhuận Vĩ ngẩng đầu, dừng một chút, thăm dò Nguyên Thu: "Nhãn sắc của người này cũng không tồi."

Nguyên Thu liếc nhìn Đàm Vũ Trinh, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy cũng là bạn học cấp ba của tụi mình, là một tay chơi đấy."

Chú Nhuận Vĩ ồ lên một tiếng.

Cô liếc nhìn hai người đang nói chuyện, lại nhìn Phó Diên thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Ôn Nam Tịch, thu hồi tầm mắt, Nguyên Thu cũng nhìn theo ánh mắt của cô ấy, nói: "Đừng nghĩ nữa."

"Không phải ai cũng thêm tình như Phó Diên đâu. Con người này, cậu không thể đo được độ chịu chơi đâu."

Chú Nhuận Vi trừng mắt nhìn cô: "Nghĩ cái gì, tớ nhìn một chút thôi."

Nguyễn Thu mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ mặt nhìn thấu hồng trần: "So với cậu ấy, tớ cảm thấy xem mắt có lẽ sẽ tốt hơn."

Chú Nhuận Vi: "Này."

Gọi cơm xong.

Một lúc sau, bữa ăn được dọn ra.

Phó Diên và Đàm Vũ Trinh trò chuyện, thính thoảng Ôn Nam Tịch được Phó Diên dứt ăn, cô và đám Nguyễn Thu trò chuyện, bữa ăn diễn ra vô cùng hài hòa.

Kết quả là, giữa bữa ăn, công ty của Nguyễn Thu có chuyện xảy ra, cô ấy phải quay về.

Mẹ Chú Nhuận Vi đến Lê Thành kiểm tra bất ngờ, Ôn Nam Tịch sững sốt, cô vội vàng đứng dậy tiễn hai người lên xe.

Nhìn hai chiếc taxi lái đi.

Ôn Nam Tịch thở dài một hơi, cô quay đầu nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên ôm lấy vai cô, nói: "Lần sau anh mời họ một bữa ngon hơn."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, hai người trở về chỗ ngồi.

Đàm Vũ Trinh đang rót rượu, đẩy một ly cho Phó Diên.

Phó Diên nhận lấy, uống một ngụm lớn, yết hầu của anh chuyển động, Ôn Nam Tịch lén uống một ngụm rượu vang đỏ, Phó Diên liếc cô một cái nhưng lại làm bộ như không thấy cô uống.

Giữa chừng,

Phố Diên có cuộc điện thoại gọi tới, anh đứng dậy nghe máy.

Ôn Nam Tịch là người duy nhất còn lại trên bàn, Đàm Vũ Trinh bưng ly rượu quay lại, nhìn bóng lưng Phố Diên đang nói chuyện điện thoại, anh cụp mắt nhìn Ôn Nam Tịch rồi ngồi xuống ghế, cầm lấy ly, rót một cốc đầy cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch dừng một chút, ngược mắt lên nhìn, Đàm Vũ Trinh nói: "Uống một ly, chúc mừng hai người."

"Hữu tình nhân chung thành duyên chúc."

"Những người yêu nhau cuối cùng cũng sẽ đến được với nhau."

Lời nói phát ra từ miệng anh có vẻ không được chân thành cho lắm.

Ôn Nam Tịch biết Đàm Vũ Trinh vẫn luôn có thành kiến với cô, cô cầm ly rượu lên, cụng ly với anh, nói: "Cám ơn cậu."

Đàm Vũ Trinh uống hết một ngụm, anh đặt cốc xuống, cầm chiếc điện thoại di động ở bên cạnh mở ra, đưa đến tầm tay của cô, Ôn Nam Tịch dừng lại một chút, cô nhìn Đàm Vũ Trinh.

"Xem đi." Anh hơi nâng cằm lên.

Trên màn hình điện thoại di động của cô đang chiếu một đoạn video, đầu ngón tay Ôn Nam Tịch chạm một cái, video phát ra, cô thấy con ngõ nhỏ ở Nam An.

Tầng dưới nhà cô.

Phố Diên đứng ở đó, ngẩng đầu nói chuyện điện thoại.

Đó là anh của thời niên thiếu, lúc này vừa từ nước ngoài về, mặc áo thun đen, quần dài, dáng người cao ráo thẳng tắp, sau khi buông điện thoại di động xuống, anh quay người vút món quà đi, đi về phía máy ảnh bên này.

Anh bước lên xe, cầm điều thuốc do Đàm Vũ Trinh đưa cho, cúi đầu chăm lửa, khởi nhuộm mờ ống kính máy ảnh, chỉ có thể nhìn thấy đầu ngón tay thon dài với những khớp xương rõ ràng.

Anh lên xe.

Camera tạm dừng, xe nổ máy rồi phóng đi, một lúc lâu, không biết bao lâu.

Xe lùi lại, dừng ở ngã tư Nam An, Phó Diên lại mở cửa bước ra ngoài, quay lại thùng rác, cúi xuống lục lọi tìm chiếc điện thoại di động bên trong mà mình vừa vớt đi.

Anh đèn pha chiếu thẳng vào một bên mặt anh, để lộ ra quai hàm góc cạnh, đôi mắt lạnh như băng nhưng vẫn cố tìm bằng được món đồ đã vớt, tìm được rồi, anh quay trở lại xe, tiếng đóng cửa phát ra thật lớn, át đi cả tiếng xe cộ bên ngoài.

Đàm Vũ Thành mười tám tuổi hỏi: "Cậu vừa vớt nó đi, nhặt lại làm gì?"

Giọng nói của Phó Diên rất thấp, lạnh lùng đáp lại từng chữ: "Giữ để..."

"Hận cô ấy."

Trong lòng Ôn Nam Tịch run lên.

Cô ngược mắt, Đàm Vũ Trinh đang ăn xiên, anh liếc nhìn cô rồi nói: "Trong chiếc điện thoại đó, có bức ảnh chụp duy nhất của cậu và cậu ấy."

Chương 66: C66: Chương 66

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"Ánh chụp chung?" Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Ánh chụp chung nào vậy?"

Cô không nhớ đã chụp chung tấm ảnh nào với Phó Diên, tấm ảnh duy nhất là tấm cô giờ hai ngón tay, nhưng đó chỉ là một cái bóng trên mặt đất chứ không phải ảnh chụp chung.

Đàm Vũ Trinh nhấp một ngụm rượu, nói: "Cái này, tự cậu đi hỏi đi."

Khi ánh ấy nói lời, ánh mắt ngang tầm với Ôn Nam Tịch, trong mắt ánh mang theo vài phần thâm ý, đại khái chính là muốn cô tự đi hỏi, vạch trần vết sẹo này nên ánh mới lười nói rõ ràng như vậy.

Cho đến hôm nay, Ôn Nam Tịch cũng có thể nhìn ra, lời chúc phúc của Đàm Vũ Trinh thật sự không nhiều, vẫn cố thành kiến đối với cô.

Cô mím môi dưới, đẩy điện thoại lại cho Đàm Vũ Trinh, cầm ly rượu còn dang dở lên uống.

Đàm Vũ Trinh ngả người về phía sau, cầm chai rượu, trầm giọng nói: "Cậu có biết cậu ấy thích cậu, từ khi nào không?"

Ôn Nam Tịch đang lật đật phụng, cô biết giọng điệu hỏi của ánh không hề

khách khí, cô nhìn Đàm Vũ Trinh, lắc đầu. Khóe môi Đàm Vũ Trinh giật giật, tàn nhẫn nói: "Sớm hơn cậu tưởng tượng nhiều."

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch khựng lại.

Cô cụp mắt ăn đậu phộng, điều Châu Hùng hỏi lần trước hiện lên trong đầu cô, cậu ấy hỏi lần đầu gặp mặt của hai người là khi nào, câu trả lời của cô là đầu ngõ, còn câu trả lời của anh là cửa hàng tiện lợi, là buổi sáng hôm cô đến cửa hàng tiện lợi mua bữa sáng và bắt gặp anh, lúc đó anh đã nhớ rõ cô.

Có phải đó là lúc đó không?

Trước kia Ôn Nam Tịch cũng không suy nghĩ kỹ, nhưng bây giờ nghĩ lại thì hình như là sớm hơn cô tưởng.

Cô nhấp thêm một ngụm rượu nữa.

Đàm Vũ Trinh nhíu mày nhìn cô, uống rượu, nói: "Nếu cậu ấy không cố ý, sao cậu có thể dễ dàng tiếp cận được cậu ấy."

Ôn Nam Tịch nuốt ngụm rượu chua xót xuống, cô ngược mắt nhìn Đàm Vũ Trinh, vẻ mặt Đàm Vũ Trinh toát lên vẻ lãnh đạm, anh liếc nhìn cô một cái, hơi di chuyển. Vừa lúc điện thoại sáng lên, anh cúi đầu ấn xuống, trả lời, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Phó Diêm cầm ly rượu quơ quơ trước mặt Ôn Nam Tịch, anh trầm giọng, lưỡi biếng nói: "Em đang nhìn ai vậy?"

Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn về phía người đàn ông đẹp trai, gió thổi mạnh làm rối tóc anh, anh tỏ ra lưỡi biếng, bất cần, trong mắt mang theo vài phần ghen tuông nhìn cô.

Ôn Nam Tịch mím môi, cô đứng dậy, tiến lại gần anh, đặt đậu phộng đã bóc vỏ lên môi anh, động tác này quen quen, giống như lúc cô đưa cho anh một điều thuốc trong tiệm net, tay đang cầm ly rượu của Phó Diêm nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, anh há miệng ăn, vừa nhai vừa cử động hàm, nhỏ giọng nói: "Ôn

Nam Tịch."

"Đây là chỗ công cộng."

Đôi mắt của Ôn Nam Tịch ngấn nước, cô thấp giọng nói: "Sợ cái gì?"

Phó Diên nhướn mày,

Chiếc ghế đôi diện dịch chuyển, Đàm Vũ Trinh cầm ly rượu rời khỏi đây, nói: "Muốn đi thì không cần phải nói với tôi, hai người cứ tự nhiên."

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên: "Chúng ta về nhà đi?"

"Được." Phó Diên đặt ly rượu trong tay xuống, cúi người cầm điện thoại di động và chìa khóa xe trên bàn, Ôn Nam Tịch cầm chiếc túi nhỏ lên, Phó Diên ôm eo cô, đi về phía cầu thang được thiết kế rất đẹp. Phó Diên quay đầu nhìn cô, nói: "Say rồi à?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh, cô lắc đầu: "Không có."

Phó Diên nhàn nhạt nói: "Cả người toàn mùi rượu, còn nói không có."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng kéo cổ áo anh, nói: "Là mùi từ người anh."

"Vậy sao?"

Gần nhà hàng có một tài xế lái thay, rất nhanh đã đến nơi, sau khi lên xe, Ôn Nam Tịch vòng tay qua cổ anh, vùi mình vào trong ngực anh, Phó Diên một tay ôm lấy cô, cúi đầu nhìn cô, ôm cô thật chặt. Anh bấm điện thoại bằng một tay, Ôn Nam Tịch cảm thấy ngực anh rất ấm áp, cô nhẹ nhàng hỏi: "Ai vừa gọi điện vậy anh? Nói chuyện lâu thế."

Phó Diên tắt điện thoại, xoa xoa tóc cô nói: "Nhân Khả về Nam An, sẽ không quay lại Lê Thành nữa."

Ôn Nam Tịch sững sốt, nhìn anh trong ánh sáng mờ ảo.

Phó Diên ôm chặt lấy cô, nghiêng đầu hôn vào giữa hai lông mày của cô, nói: "Cô ta sẽ không làm phiền em nữa."

Ôn Nam Tịch nghe xong, vùi mình vào trong ngực anh.

Cô nói: "Thật ra em cũng không sợ cô ta lắm."

Nghe thấy từ "sợ" này,

Đôi mắt của Phó Diên trở nên thâm trầm hơn.

"Ôn Nam Tịch."

"Ừm?"

"Không có gì." Phó Diên nhẹ giọng nói, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, từ nay về sau anh sẽ che chở cô.

Đi lên tầng, vừa vào cửa, một tiếng khóa lại, Ôn Nam Tịch đã giày ra, nắm lấy cổ áo của anh, Phó Diên đột nhiên không kịp phòng bị, anh chống tay lên tủ giày, cúi đầu nhìn cô. Ôn Nam Tịch lần lượt cởi từng cúc áo của anh, ngược mắt lên nhìn anh, trên mu bàn tay Phó Diên hiện lên những đường gân xanh.

Ôn Nam Tịch đã say, cô lập tức tiến tới hôn lên yết hầu và xương quai xanh của anh.

Đầu ngón tay của Phó Diên hơi siết chặt, tay còn lại ôm lấy eo cô, hô hấp trở nên dồn dập, dần dần, bằng sự táo bạo và chủ động của cô, chiếc váy dài đến đầu gối của cô dần dần được kéo lên, khóa kéo trượt xuống, Phó Diên nắm lấy cằm, hôn lên môi cô.

Lúc này,

Cổ áo của anh gần như mở hoàn toàn, một số dấu vết hiện trên làn da của anh.

Tay áo được thêu chỉ vàng lướt qua cầm cô, chạm phải chiếc móc phía sau.

Một lúc sau, trên sofa trong phòng khách.

Dưới ánh đèn mờ mờ, là bóng người di chuyển.

Đôi chân thon dài của Ôn Nam Tịch bị anh nắm trong tay, hình xăm của anh dường như càng ấm hơn theo nhiệt độ, thỉnh thoảng lại chạm phải hình xăm trên mắt cá chân của cô.

Những cơn sóng nối tiếp nhau dài vô tận.

Lúc lâu sau.

Dần dần dừng lại, Ôn Nam Tịch ôm cổ anh, thở ở dốc, Phó Diên nhìn khuôn mặt cô, hôn lên cánh môi cô, đoạn video và lời nói của Đàm Vũ Trinh hiện lên trong đầu Ôn Nam Tịch, Đàm Vũ Trinh nói cô biết về tấm ảnh, xé mở vết sẹo..., tất nhiên cô cũng tò mò không biết bức ảnh chụp chung trông như thế nào.

Nhưng dù thế nào thì cũng không thể đẹp hơn dáng vẻ bây giờ được.

Cô dừng lại một lúc, thấp giọng nói: "Anh lấy giúp em điện thoại."

Phó Diên nghịch nghịch mái tóc ướt đẫm của cô, lấy điện thoại di động trên bàn trà đưa cho cô, Ôn Nam Tịch mở điện thoại di động ra, bấm vào ứng dụng chụp ảnh gần như không dùng đến, cô ôm chặt lấy cổ anh, gọi lớn: "Phó Diên."

Phó Diên nhe răng mỉm cười, nhìn sang một bên.

Giây tiếp theo, sắc mặt anh hơi thay đổi, giọng nói trở nên khàn khàn: "Ôn

Nam Tịch!"

Vừa nói, anh vừa túm lấy chiếc áo bên cạnh khoác lên vai cô, ôm thật chặt eo cô, một tay giật lấy điện thoại di động của cô.

Một vài tiếng tách tách vang lên.

Ảnh chụp xong, Phó Diên nắm lấy cổ tay và bàn tay của cô, ngược mắt nhìn cô chăm chăm: "Em đang làm gì vậy?"

Ồn Nam Tịch nhìn anh, nói: "Chụp ảnh thôi, em muốn dùng nó làm hình nền của cuộc trò chuyện."

Yết hầu của Phó Diên động đậy, giọng nói trầm xuống: "Để anh xem."

Ồn Nam Tịch mỉm cười buông tay xuống, Phó Diên buông cổ tay nàng ra, Ôn Nam Tịch bấm vào album ảnh, ảnh sáng mờ mờ, còn chưa được căn chỉnh đẹp, chụp vội nhưng giá trị nhan sắc của hai người vẫn cao. Hai bức ảnh cuối cùng ảnh anh kéo áo quanh người cô, cánh tay ôm lấy eo cô, chụp một bên sườn mặt của cô và chính diện của anh.

Dưới ánh đèn mờ.

Cái này đẹp nhất.

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu cười nói: "Chọn cái này nhé?"

Phó Diên hơi nheo mắt lại, hỏi: "Sao đột nhiên lại chụp ảnh?"

Ồn Nam Tịch nhìn anh, "Anh không thích sao?"

Phó Diên lưỡi biếng nói: "Sao lại không thích."

"Vậy thì tốt rồi." Ôn Nam Tịch nói, cô lưu ảnh lại, trực tiếp đổi thành hình nền trong giao diện trò chuyện của hai người, cô thấp giọng nói: "Không đủ táo bạo, nếu táo bạo hơn một chút, em sẽ đăng lên vòng bạn bè."

Phó Diên nghe vậy, ôm chặt eo cô, nghiêng răng nói: "Ồn Nam Tịch."

Ồn Nam Tịch ngược mắt nói: "Anh muốn cái này sao?"

Phó Diên nheo mắt nói: "Muốn, gửi cho anh."

Ồn Nam Tịch ngoan ngoãn gửi bức ảnh này cho anh, điện thoại của anh vang lên một tiếng bíp, Phó Diên cầm lấy điện thoại, bấm vào ảnh, lưu lại, sau đó đặt điện thoại sang một bên, ngẩng đầu nhìn Ôn Nam Tịch, áo sơ mi của Ôn Nam Tịch hơi trượt xuống một chút. Phó Diên nhìn cô vài giây, sau đó bế cô lên, đi về phía phòng tắm.

Một lần là không đủ.

Đêm còn dài.

Phó Diên ra ngoài rót nước cho Ôn Nam Tịch, sau đó thuận tay mang quả của Nguyên Thu vào, đặt trên tủ đầu giường, tối nay Ôn Nam Tịch bị Phó Diên lăn lộn đến mức mơ mơ màng màng, uống một ngụm nước xong, cô cầm quả lên, mở hộp quả ra, thấy thứ đồ bên trong rơi ra ngoài, cô sững sờ.

Phó Diên ngồi ở mép giường, cụp mắt cười khẽ ra tiếng, sau đó nghiêng đầu rời đi.

Mặt Ôn Nam Tịch chợt ửng hồng.

Cô kéo tay áo anh: "Nhìn, anh mau cầm lên."

Có vài mảnh rơi xuống đất.

Phó Diên cúi người nhặt lên bỏ vào hộp, anh liếc nhìn cô, lười biếng nói: "Bạn thân của em rất quan tâm đến chúng ta, lần sau anh nhất định sẽ đãi cậu ấy một bữa."

Ôn Nam Tịch đóng nắp lại, mặt vẫn đỏ bừng.

-

-

Sáng sớm hôm sau.

Khi Ôn Nam Tịch tỉnh lại, Phó Diên đã không ở nhà, cô nhìn đồng hồ thì biết anh đã đi tập thể dục, cô ngồi dậy nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu xuống mặt đất. Ôn Nam Tịch gỡ mái tóc suôn mượt rồi xuống giường, trên bàn đầu giường có một tờ note.

Là của Phó Diên.

—Anh đi mua bữa sáng rồi về

Lông mày Ôn Nam Tịch cong lên, đặt tờ note xuống, buộc tóc, bước ra ngoài, bật máy tính trước rồi đi pha cà phê tự chế. Một lúc sau, mùi cà phê tiến vào mũi, Ôn Nam Tịch đi đánh răng, rửa mặt, lau khô mặt rồi bước đến cạnh bàn, cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm.

Có tiếng mở cửa.

Cô quay lại, thấy Phó Diên mặc một bộ đồ thể thao màu đen bước vào, trên tay cầm một túi bánh bao nhỏ, nhướn mày nói: "Em dậy rồi à?"

"Ừm, chào buổi sáng." Ôn Nam Tịch cười cong mắt.

Đây là ngày đầu tiên họ chính thức sống chung.

Khóe môi Phó Diên hơi cong lên: "Chào buổi sáng."

Anh vào bếp lấy đũa, gấp bánh bao rồi lấy đĩa bung ra ngoài, Ôn Nam Tịch cầm một cốc cà phê đưa cho anh, Phó Diên nhận lấy uống, nắm cổ tay cô,

hỏi: "Em rửa mặt chưa?"

"Rửa rồi." Ôn Nam Tịch đáp lại, cô ngồi xuống thảm, cầm đũa, gấp bánh bao hấp, Phó Diên ngồi xuống bên cạnh cô, cũng cầm một đôi đũa khác lên ăn.

Có một tin nhắn xuất hiện.

Phó Diên cầm lên, thản nhiên lướt qua xem.

Ôn Nam Tịch đang ăn nhưng vẫn cảm thấy hơi buồn ngủ, cô dựa vào bàn ngáp dài, Phó Diên thấy thế liền nắm lấy cổ tay cô, ôm cô vào lòng, Ôn Nam Tịch uể oải nghiêng người, đặt đũa xuống, nói: "Em không ăn nữa."

Phó Diên cầm khăn giấy lau khóe môi cô: "Lại buồn ngủ à?"

"Một chút."

Đêm qua nóng nực quá, hai người đều chưa ngủ được nhiều, Ôn Nam Tịch dựa vào ngực anh, Phó Diên ăn nốt chỗ bánh bao hấp còn lại, uống hết cà phê, lau khóe môi rồi nói: "Đi ngủ tiếp."

"Không cần, em chỉ cần nghỉ ngơi một lúc thôi."

Phó Diên ôm cô, để cô nằm trong vòng tay anh.

Anh tiếp tục lướt qua các trang trên điện thoại di động, đặt laptop sang một bên, đôi bàn tay thon thả nhấn bàn phím, gõ và viết code.

Điện thoại di động của anh vang lên, là tin nhắn WeChat.

Trần Phi gửi tới, mời anh chơi một trò chơi.

Ôn Nam Tịch thăm dò nhìn qua, cô ngẩng đầu lên hỏi anh: "Anh thường chơi game à?"

Phó Diên gõ bàn phím, liếc nhìn những gì Trần Phi gửi và nói: "Bạn cùng lớp

bạn anh làm về sáng tạo game, thỉnh thoảng họ cũng nhờ bạn anh test nội bộ."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Trước đây anh cũng từng chơi trò bắn súng."

Phó Diên nghe xong liền cup mắt nhìn cô, trong mắt đều là khuôn mặt của cô, "Em cũng chơi."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, sau đó thu hồi tầm mắt, giọng nói nhẹ nhàng cất lên: "Em chơi là vì anh."

Phó Diên nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười, điện thoại vẫn đang vang lên thông báo, anh đưa điện thoại cho cô rồi nói: "Em có thể test hộ, xem cảm giác thế nào." Ôn Nam Tịch nhận điện thoại, nhập mật khẩu. Lúc này cô nghĩ nghĩ rồi chia điện thoại đến trước mặt anh, Phó Diên cúi đầu nhìn qua.

Giao diện hiện lên.

Ôn Nam Tịch chợt nhìn thấy ảnh màn hình bên trong điện thoại di động của anh, chính là bức cô chụp tối qua, từ bức ảnh này, cô có vòng eo rất thon gọn, may là cô mặc áo sơ mi đen, nhưng vẫn có cảm giác mơ hồ, cô đang nhìn nghiêng về bên này, Phó Diên nhướng mày, trông rất đẹp trai, lúc đó hai người vừa mới dừng lại, trong mắt anh vẫn còn chứa d*c vọng.

Đêm qua, sau khi chụp ảnh xong, Ôn Nam Tịch vẫn chưa xem kỹ.

Lúc này nhìn thấy, khuôn mặt cô đỏ bừng.

Cô bấm vào link trò chơi mà Trần Phi gửi.

Trò chơi này có cảm giác hơi giống trò cyberpunk, giao diện rất rõ nét. Ôn Nam Tịch chọn một cô gái, nháy vào màn hình. Hai tay Trần Phi cầm súng đứng ở đường đối diện nhìn cô đi tới, cô chậm rãi gõ một chữ chào.

Phí Gia:?

Diên: Chào.

Phí Gia: Anh Diên, em không ngờ anh lại có sở thích như vậy đây.

Ôn Nam Tịch nghe vậy, không hiểu cậu ta có ý gì, cô chọc vào ngực Phó Diên, Phó Diên cúi đầu nói: "Hả?"

Ôn Nam Tịch hỏi: "Sở thích của anh là gì?"

Cô chỉ vào giao diện nói chuyện.

Khi Phó Diên nhìn thấy hình nhân vật nữ trên logo bên cạnh ảnh đại diện của mình, anh lập tức mỉm cười, ngược mắt lên, tiếp tục gõ bàn phím, nói: "Trả lời cậu ta, đơn giản là thích."

Mấy năm gần đây Ôn Nam Tịch quá bận rộn, không chơi game nhiều, cho nên cũng không có phản ứng gì, nghe theo Phó Diên trả lời Trần Phí.

Diên: Đơn giản là thích.

Phí Gia:.....

Phí Gia:!!!!

Diên:?

Phí Gia: Anh Diên! Lẽ ra anh nên nói với em sớm hơn! Từ nay trở đi em biết rồi!

Phí Gia: Em sẽ không cười anh đâu!

Ôn Nam Tịch cảm thấy cậu ta hơi dỏng dài, thấy nhân vật của mình đã đụng phải một đám người rõ ràng không có ý tốt, Ôn Nam Tịch gửi tin nhắn cho Trần Phí.

Diên: Cậu có muốn đánh nhau không? Người tới rồi.

Trần Phi nhìn qua, lập tức nói: Đánh.

Thế là hai người cầm đèn neon xông tới, nhưng kỹ thuật của Ôn Nam Tịch không bằng cậu ta, rất nhanh đã xảy ra một số vấn đề, nhân vật của cô đã bị đánh bay.

Trần Phi một mình rơi vào nguy hiểm.

Cậu ta thực sự rất ngạc nhiên.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, gửi tin nhắn thoát.

Phi Gia: "Anh Diên, chuyển qua nhân vật nữ kỹ năng của anh cũng kém đi đấy!"

Tay Ôn Nam Tịch run lên.

Phó Diên liếc nhìn cô một cái, cũng buồn cười.

Chương 67: C67: Chương 67

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trần

—

Nghe thấy tiếng cười của anh, Ôn Nam Tịch mới phản ứng lại, mình đã lấy tài khoản của Phó Diên và chọn nhân vật nữ, cho nên lúc đầu Trần Phi mới rất ngạc nhiên như vậy.

Cô định giải thích, nhưng nhân vật trên game đã sống lại nên cô lập tức điều khiển nhân vật tiến tới, nhìn anh rất cổ phong cách khoa học kỹ thuật, Ôn Nam Tịch làm gì cũng rất nghiêm túc, đương nhiên cô cũng không muốn làm kéo chân Trần Phi, nên cô di chuyển rất nhanh, hỏi Phó Diên: "Anh có muốn giải thích với cậu ta không?"

"Không cần." Phó Diên gõ nhẹ vào vai cô, cô dựa vào ngực anh, cả người thơm tho, mềm mại vô cùng.

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng, vậy thì cố gắng kéo gần khoảng cách với cậu ta để Trần Phi không phát giác ra.

Trần Phi thấy vòng hai cô chơi khá tốt nên gửi tin nhắn giọng nói: "Anh Diên, không tồi, mặc váy thay quần, rất đẹp trai."

Ôn Nam Tịch thao tác nhân vật, lạnh lùng đáp lại.

Diên: Ừm.

Trần Phi vừa vượt qua mái hiên và tường vừa nói: "Lão Từ, trò chơi này không tệ, tôi cảm thấy rất sáng khoái. Nếu tạo thành trò 3D, chắc chắn nó sẽ hot."

"Anh Diên, tại sao năm đó chúng ta không chọn làm trong ngành sản xuất game nhỉ?"

Ôn Nam Tịch nghe vậy, cô ngược mắt nhìn Phó Diên, hỏi: "Đúng vậy, sao anh không chọn sản xuất game?"

Phó Diên thần nhiên nói: "Làm về game không thú vị."

"Làm việc khác mới có cảm giác thách thức."

Giọng nói của anh êm tai, có chút quyến rũ, Ôn Nam Tịch mỉm cười, soạn tin nhắn rồi gửi.

Trần Phi lập tức gửi ngón tay cái.

Phi Gia: Vẫn là anh Diên có ý tưởng lớn.

Sau khi tin nhắn này được gửi đi, vài giây sau, một tài khoản mới đột nhiên xuất hiện trong hộp trò chuyện trên khung, ngay sau tin nhắn của Trần Phi.

Từ Từ Từ: Phó Diên chỉ là cầu thời, nhưng tôi nghe ra đây.

Từ Từ Từ: Cậu không thích chúng tôi chế tạo game.

Từ Từ Từ: Được lắm, mấy người làm an ninh mạng thì ghê rồi, mấy người làm game như chúng tôi phải tránh xa.

Từ Từ Từ: Đồ kiêu ngạo...

Phi Gia: Kiêu ngạo thì sao? Lão Từ, cậu đang muốn đá chúng tôi ra khỏi trò chơi phải không?

Từ Từ Từ:... Có kêu gọi hay không thì vẫn là phải hỏi mấy người rồi, trò chơi này thế nào? Anh Diên, cậu cảm thấy thế nào?

Đội phương hạ mình cực nhanh.

Ôn Nam Tịch bị tin nhắn đột ngột này làm cho choáng váng, cô thậm chí còn quên cả chơi game, hoá ra nhà phát triển trò chơi ẩn nấp trong game, cô cười thầm, giọng nói nhẹ nhàng: "Phó Diên, bạn học của anh thú vị thật đấy."

Phó Diên cúi đầu liếc nhìn giao diện điện thoại, khéo môi hơi cong lên, đưa tay xoa xoa tóc cô: "Trò chơi này thú vị không?"

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng rồi nói: "Khá thú vị."

"Đội cho cậu ta bắn lấy điểm đi."

Ôn Nam Tịch nói được.

Thế là đội hai người trở thành ba người, lão Từ này cũng giống như Trần Phi, cũng là người lắm lời, hay lắm nhảm, còn giới thiệu thân phận của những NPC này. Bởi vì bọn họ nhảm quá nhiều, có lúc Ôn Nam Tịch cảm thấy đoạn chat chẵn hết màn hình nên cô ẩn hộp trò chuyện đi, khi Lão Từ hỏi chuyện mà không nhận được phản hồi, cậu ta bật mic dò hỏi: "Anh Diên, cảm giác thế nào? có muốn thay đổi gì không?"

Phó Diên nghe xong thì nhìn vào màn hình, hỏi Ôn Nam Tịch: "Em thấy thế nào?"

Ôn Nam Tịch chơi rất nghiêm túc, cô nói: "Em nghĩ ô trò chuyện nên được thu nhỏ lại, nó chiếm mất một phần diện tích."

Phó Diên nói: "Vậy em nói với cậu ta đi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, ấn nút thoát, nói: "Khung chat có thể thu nhỏ lại được không?"

Một giọng nữ đột nhiên xuất hiện.

Trần Phi và Từ Như đều im lặng trong chốc lát, ở bên kia chân Từ Như suyét chút nữa đã đụng phải cốc giữ nhiệt trên bàn, cậu ta vội vàng ngồi dậy, Trần Phi là người phản ứng đầu tiên.

"Chị Ôn, là chị sao?"

Ôn Nam Tịch cũng sững sốt, ngay sau đó hào phóng ấn nút thoát nói: "Ừ, là tôi."

"Từ này vẫn là chị chơi à?"

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Đúng vậy."

Trần Phi: "..."

Một lúc sau, cậu ta mới nói: "Lão Từ! Chào đi, bạn gái anh Diên đây."

Từ Như khiếp sợ hồi lâu, lập tức đáp: "Chào chị dâu, chào chị dâu, chị dâu! Xin chào!"

Ôn Nam Tịch dừng lại, cô nhướn mày, nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên rũ mắt xuống, trong mắt mang theo ý cười, Ôn Nam Tịch tựa lưng vào trong ngực anh, bật mic nói: "Chào cậu, Lão Từ."

"Ồi trời." Từ Như khiếp sợ đến mức nhân vật trong game bị giết ngay lập tức, cậu ta trực tiếp offline.

Trần Phi nói: "Không có tiền đồ."

Biết Ôn Nam Tịch đang chơi game, cậu ta kéo cô lại, tiếp tục nhiệt tình thảo luận bản đồ, nói: "Em mới thức mắt, sao anh Diên có thể chọn nhân vật nữ

được cơ chú, thì ra là chị Ôn, chị giỏi thật đấy, mới màn hai mà kỹ năng đã nâng cao rồi."

Không hổ là chị Ôn.

Ôn Nam Tịch nói: "Quá khen."

Hai người đang đi dạo trên bàn đồ thứ hai, mới bắt đầu chơi không bao lâu, điện thoại vang lên, tên Thư Lệ, bên cạnh ghi chú (Mẹ), chính là mẹ của Phó Diên.

Ôn Nam Tịch sững sờ, cô lập tức buông tay ra, đưa cho Phó Diên.

Phó Diên dừng việc gõ bàn phím lại, anh cầm lấy, nhấn nút trả lời rồi áp vào tai.

Ôn Nam Tịch rời khỏi vòng tay của anh, Phó Diên nhéo eo kéo cô lại, Thư Lệ ở bên kia dò hỏi: "Mẹ vừa nghe mẹ Vũ Trinh nói, con dọn ra ngoài rồi?"

Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch ghé vào bàn trà, nhìn anh.

Điện thoại di động của anh tốt hơn của cô nên cô không thể nghe được cuộc trò chuyện bên trong hoặc do anh đã cài đặt sẵn.

Phó Diên thấp giọng, lưỡi biếng nói: "Vâng, con dọn ra ngoài rồi, con chuyển ra ngoài ở cùng cô ấy."

Thư Lệ tự mình xác nhận, bà thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nơi đó như thế nào?"

"Khá tốt."

"Vậy được rồi. Chăm sóc con bé, cũng chăm sóc bản thân cho tốt nhé."

"Vâng."

Thư Lệ muốn gặp Ôn Nam Tịch, nhưng bà biết hai người đều bận rộn, nên không thăm dò nhiều, cô gái này là người Nam An nên bà sẽ đợi đến Tết Nguyên đán mới nói chuyện.

Thư Lệ nói: "Gửi địa chỉ mới cho mẹ, sau này có gửi đồ thì mẹ còn biết để gửi trực tiếp đến địa chỉ mới, mấy ngày nữa mẹ sẽ đến Thành Mậu mua một ít rồi gửi qua."

"Mẹ không cần mua quần áo cho cô ấy đâu, quần áo của cô ấy con sẽ tự mua, cũng không cần gửi gì cả, ở đây không thiếu gì, đợi đến Tết về chúng ta sẽ nói chuyện." Phó Diên lập tức đoán được Thư Lệ đang muốn làm gì nên vội từ chối.

Thư Lệ nghe vậy, bà nói: "Ài da, mẹ chỉ muốn mua chút đồ thôi, có gì đâu."

Sau khi kháng nghị xong, bà nói: "Được rồi, chỉ cần cho mẹ một địa chỉ. Còn lại về những việc khác con không cần lo."

Phó Diên nhướn mày nói: "Lát nữa con sẽ gửi cho mẹ."

"Ừm, mẹ vẫn chưa được xem ảnh của con bé. Khi nào có thời gian thì gửi ảnh của con bé cho mẹ xem nhé."

"Vâng."

Thư Lệ đang muốn cúp máy, bỗng bà lại nghĩ tới điều gì đó, nói: "Nhưng, lần này Nhân Khả lại gây chuyện à?"

Phó Diên vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Vâng."

Thư Lệ ở đầu dây bên kia lắc đầu, khẽ thở dài.

"Con cúp máy đây."

Phó Diên buông điện thoại xuống, nhìn người bạn gái đang mơ màng buồn ngủ, anh ôm eo cô, cúi xuống hôn lên môi cô: "Đi ngủ một lát."

Ôn Nam Tịch ngáp một cái, rúc vào trong ngực anh.

-

-

Nam An, Vân Thượng,

Mùa hè, trời rất nóng.

Nhan Khả thu dọn hành lý túi to túi nhỏ vào nhà, trên mặt tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy Ngu Viện Viện ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, đầu tóc rối bù, cô ta sửng sờ, vội vàng ném đồ trên tay xuống, bước nhàn nhàn đến sofa ngồi xuống gọi: "Mẹ!"

Ngu Viện Viện quay đầu nhìn cô ta.

Trước kia Ngu Viện Viện luôn trang điểm rất tinh xảo, ưa nhìn, nhưng hôm nay sắc mặt tái nhợt, hình như chỉ bôi chút kem chống nắng, Ngu Viện Viện khoanh tay nhìn cô ta hồi lâu.

Trên khuôn mặt của Nhan Khả thấp thoáng bóng dáng của Nhan Xuyên, giây tiếp theo, Ngu Viện Viện giơ tay tát Nhan Khả một cái, cơn đau dữ dội ập đến, Nhan Khả sửng sờ, cô ta nhìn Ngu Viện Viện với vẻ mặt không dám tin, giọng nói sắc bén hét lên: "Mẹ!"

Má cô ta nhàn nhàn chóng sưng tấy lên, cô ta che mặt lại, hoảng sợ nhìn Ngu Viện Viện.

Ngu Viện Viện thu tay lại, khoanh tay, lạnh lùng nói: "Nhan Khả, mẹ đã dạy con rất nhiều lần, phải học cách che giấu. Chuyện của Ôn Nam Tịch đã xong, con nên quên đi, hà cớ gì mà cứ cố chấp đuổi cùng giết tận vậy."

Nhan Khả vẫn cố vẻ kín đáo.

Một giây sau, Ngu Viện Viện ngồi thẳng dậy, ôm lấy vai Nhan Khả, nhìn cô ta: "Con đã phá hỏng mọi thứ, Nhan Khả, cuộc sống sau này, mẹ và con sống không được yên ổn đâu."

Nhan Khả vẫn chưa biết nguyên do, lại càng kín đáo hơn.

Cô ta che mặt, nhìn Ngu Viện Viện, hỏi: "Mẹ, chuyện là sao?"

Ngu Viện Viện buông cô ta ra, dựa lưng vào sofa, phủi bụi trên đầu gối, không nói gì. Nhan Khả nhìn thấy bộ dạng này của bà ta, một cảm giác lạnh lẽo ập đến, cô ta không khỏi run rẩy, cảm điện thoại di động trên bàn, vô thức bấm số của Nhan Xuyên, nhưng Nhan Xuyên không nghe máy.

Nhan Khả không khỏi hoảng loạn, nhìn bảo mẫu đang bung trà: "Bố tôi đâu?"

Bảo mẫu đứng đó, không còn ra vẻ nịnh nọt như trước nữa, bà bình tĩnh nói: "Mấy ngày nay ông ấy không trở về, ông ấy đang bận việc ở phía nam của thành phố."

Nhan Khả biết nơi này rất gần công ty của ông, chỉ khi bận rộn ông mới ở đó.

Cô ta đứng dậy, kéo bảo mẫu lại nói: "Lấy cho tôi một ít thuốc, tôi muốn đi tìm bố tôi."

Bảo mẫu hơi khựng lại.

Bà nhìn Ngu Viện Viện, bà ta không nói gì, chỉ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, Nhan Khả lại kéo tay bảo mẫu, bảo mẫu đành phải gạt đầu, đưa cô ta vào trong, bôi thuốc cho cô ta bớt khó coi, vết thương sưng tấy, Nhan Khả đau đến mức bật khóc, lúc này cô ta chỉ muốn gặp Nhan Xuyên càng sớm càng tốt.

Sau khi xuống tầng, cô ta lái xe về phía nam thành phố.

Nhan Xuyên đang họp, Nhan Khả đi vào phòng làm việc đợi, ước chừng nửa giờ sau, Nhan Xuyên dẫn lão Lưu vào, ông xắn tay áo lên, Nhan Khả vô thức ngồi thẳng dậy: "Bố."

Nhan Xuyên nhìn thấy cô ta, vẻ mặt cứng đờ, ánh mắt liếc nhìn vết sưng tấy trên má cô ta: "Mẹ đánh?"

Nhan Khả che mặt, lắc đầu.

Nhan Xuyên thấy ánh mắt không thừa nhận của cô ta, ông ngồi xuống sau chiếc bàn lớn, lão Lưu nhìn Nhan Khả rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Nhan Xuyên hỏi: "Bôi thuốc chưa?"

Nhan Khả nghe được sự quan tâm của ông, nước mắt cô ta đã chảy xuống, thấm vào vết thương, cô ta nhăn mặt đau đớn gật đầu: "Bôi rồi ạ."

Nhan Xuyên ừ một tiếng, ông lật qua tài liệu trên bàn, vài giây sau, ông lấy ra một tập tài liệu ném trước mặt Nhan Khả, nói: "Con xem đi, mấy ngày nữa trực tiếp đi làm luôn."

Nhan Khả cầm tập tài liệu lên, đó là một bộ phận nhỏ của công ty Nhan Xuyên, vị trí bán hàng, sắc mặt cô ta hơi thay đổi, nhìn Nhan Xuyên: "Bố, con đã tốt nghiệp Kinh đại, sao còn phải làm công việc này?"

Nhan Xuyên ngược mắt nhìn cô ta: "Không muốn làm?"

Nhan Khả nắm chặt tập tài liệu.

Nhan Xuyên nhàn nhạt nói: "Kể từ hôm nay tiền tiêu vặt của con sẽ không còn nữa, gia đình sẽ cung cấp chỗ ăn chỗ ở cho con, còn lại thì phải dựa vào tiền lương của chính bản thân con. Nếu không làm thì con thậm chí sẽ

không có nhà để mà ở đâu."

"Bồ!" Giọng nói của Nhan Khả theo bản năng trở nên sắc bén.

Nhan Xuyên nhìn chằm chằm vào cô ta, mặt không biến sắc, nói: "Còn nữa, con cũng phải đi xin lỗi Ôn Nam Tịch và Phó Diên."

Nhan Khả nghe vậy, sắc mặt cô ta càng trở nên khó coi hơn, cô ta lắc đầu: "Con sẽ không bao giờ xin lỗi, tuyệt đối không. Con không làm gì sai cả."

"Nhan Khả!" Nhan Xuyên hét lớn.

Nhan Khả cắn răng, đầu ngón tay nắm chặt tài liệu, Nhan Xuyên nhìn cô ta rồi nói: "Bồ hy vọng con có thể chọn được con đường đúng đắn mà đi, thay vì giống như mẹ con, mắc sai lầm suốt một cuộc đời."

Nhan Khả không thể tin được, cô ta lắc đầu: "Mẹ con đâu làm sai cái gì, mẹ con không sai."

Nhan Xuyên nghe đến đây, lông mày của ông nhíu thật chặt.

Ông lấy điện thoại trên bàn gọi cho Lão Lưu, Lão Lưu nhanh chóng bắt máy, Nhan Xuyên nói trước mặt Nhan Khả: "Bảo Ngụ Viện Viện dọn ra khỏi biệt thự."

"Không, bồ!" Sắc mặt Nhan Khả thay đổi đột ngột, cô ta lao tới, giật lấy chiếc điện thoại di động trong tay Nhan Xuyên, nửa khuôn mặt lúc này càng sưng tấy hơn, dím đầy nước mắt. Nhan Xuyên nhìn vết sưng tấy to trên mặt cô ta, cuối cùng ông cũng phải mềm lòng, ông thấp giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, con phải nghe lời bồ, bên phía mẹ con, bớt tiếp xúc đi."

Nhan Khả nắm chặt điện thoại di động của Nhan Xuyên, nước mắt rơi lã chã xuống mặt bàn.

Cô ta nghĩ đến rồi nói: "Con sẽ không xin lỗi, con không sai."

Đôi mắt của Nhan Xuyên nheo lại.

Lúc này có người gõ cửa.

Người trợ lý bước vào, nói có khách hàng đã đến.

Nhan Xuyên nhìn Nhan Khả, nói: "Trở về bôi thêm thuốc lên mặt trước đi."

Nhan Khả vội vàng lau nước mắt, nghĩ tới Ngụ Viện Viện, cô ta cảm thấy mẹ mình nhất định phải có cách, cô ta đứng dậy đi ra ngoài, đeo khẩu trang để che đi những ánh mắt, mở cửa chuẩn bị đi xuống tầng. Cô nghe thấy Lão Lưu đang nói chuyện với một người đàn ông, nói: "Lát nữa tới Vân Thượng mang hành lý và sách trong thư phòng của Nhan tổng tới đây."

Người đàn ông kia hơi khựng lại, gật đầu nói: "Được, vợ chồng Nhan tổng đang chuẩn bị ly hôn à?"

Lão Lưu thấp giọng nói: "Cũng gần như thế. Khả năng cao là Nhan tổng sẽ không bao giờ quay lại Vân Thượng nữa."

Người đàn ông kia hơi sững sờ.

"VẬY... Nếu như Nhan tổng không quay về, hôn nhân sớm muộn gì cũng phải kết thúc."

Nhan Khả đứng ở sau cửa, cả người rét run.

Cho nên, mẹ cô ta cũng không còn cách.

Khó trách trong nhà lại quạnh quẽ như vậy.

Thái độ của bảo mẫu cũng thay đổi.

Chương 68: C68: Chương 68

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Buổi chiều.

Ồn Nam Tịch và Phó Diên mỗi người ôm một chiếc máy tính đều đang làm việc, tiếng gõ bàn phím vang vọng trong phòng khách. Điện thoại của Phó Diên vang lên, là tin nhắn WeChat của Thư Lệ, bà đang thúc giục anh gửi ảnh.

Phó Diên cầm điện thoại lên xem, cỡ mấy tin nhắn, anh mở album ảnh, phát hiện mình không chụp nhiều ảnh với Ôn Nam Tịch, anh chọn một tấm ảnh đi liên hoan cùng công ty, một tấm của Ôn Nam Tịch và chị Lý, gửi cho Thư Lệ.

Thư Lệ vừa thấy: Ở bên trái à?

Diên: Vâng.

Thư Lệ: Hai đứa không chụp ảnh chung sao?

Khỏe mỗi Phó Diên hơi nhếch lên.

Có.

Nhưng không thích hợp để cho bà xem.

Diên: Cái này là được rồi mẹ.

Thư Lệ biết ảnh sẽ không gửi nữa, nhưng thật ra khi bà nhìn bức ảnh, trong bức ảnh này, Ôn Nam Tịch mặc áo sơ mi sẫm màu, mỉm cười dưới ánh đèn, toát lên dáng vẻ dịu dàng, ôn hòa và phóng khoáng, ngũ quan thật xinh đẹp. Thư Lệ thoạt nhìn đã ưng ý, nhưng giây tiếp theo, bà chợt khựng lại như nhớ ra điều gì đó.

Thư Lệ: Cô bé này là người mặc áo khoác đồ ở ngõ Nam An phải không?

Thư Lệ: Trong bức ảnh con chụp ở bên xe buýt Nam An vào năm cuối cấp 3, phía sau con có một cô gái!

Thư Lệ nhớ lại, duy nhất có một lần bà đã nhìn thấy bức ảnh trong

nick Q/Q của Phó Diên, bà cũng tình cờ nhìn thấy khi đang thu dọn sách vở của ảnh, bức ảnh trên màn hình ảnh quên tắt máy. Phó Diên rất hiềm khi lưu lại ảnh nên bức ảnh này trở nên hiềm lạ, nhất định là vì cô gái phía sau, lúc đó Thư Lệ đã âm thầm ghi nhớ điều này.

Diên: Là cô ấy.

Thư Lệ dừng lại, quả nhiên như thế.

Thư Lệ: Chúc mừng con.

Diên: Cảm ơn mẹ.

Thư Lệ: Có rảnh lại chụp một mình con bé, tấm này khó mà nhìn quá.

Diên: Vâng.

Ôn Nam Tịch uể oải vươn vai, nhìn thời gian, bây giờ đang khoảng bốn giờ chiều, Phó Diên vừa đặt điện thoại di động xuống, hai người ngược mắt nhìn

nhau, Ôn Nam Tịch chống cằm nhìn chằm chằm anh: "Bữa tối chúng ta ăn gì đây?"

Phó Diên nhìn cô nói: "Ra ngoài ăn, nhân tiện hẹn hò luôn?"

Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, mặt hơi ửng đỏ lên, gật đầu: "Được."

"Em đi rửa mặt." Cô đứng dậy đi về phía phòng tắm, khéo mời Phó Diên hơi cong lên, anh gõ bàn phím, hoàn thành nốt công việc. Tính ra, hai người đã ở bên nhau lâu mà vẫn chưa chính thức hẹn hò, Ôn Nam Tịch cảm thấy khá căng thẳng, khi trang điểm còn chú ý rất kỹ, cô còn nhìn thấy bóng dáng anh phản chiếu từ trong gương, anh đang thay bộ đồ thể thao ra, khoác lên mình chiếc áo sơ mi đen, vật áo che đi cơ bụng.

Anh đơn giản hơn cô rất nhiều, chỉ cần thay quần áo là được.

Phó Diên cười cúc ở cổ tay áo, xắn lên.

Ôn Nam Tịch thay đồ xong thì đứng lên, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu sáng dài đến đầu gối, đứng dậy cầm lấy chiếc túi nhỏ, Phó Diên ngược mắt lên nhìn bộ váy của cô, đẹp đến động lòng người, là vẻ đẹp mỹ lệ và lạnh lùng.

Anh nhìn cô vài giây, nắm lấy tay cô, trầm giọng nói: "Em muốn ăn gì?"

Ôn Nam Tịch theo anh đi ra cửa, nói: "Ăn lẩu thì sao?"

Phó Diên đóng cửa lại, nghe xong, nhếch khéo môi nhìn cô: "Được."

Đôi lông mày của Ôn Nam Tịch cong lên, được anh nắm tay dẫn xuống lầu, ngồi vào một chiếc ô tô màu đen, hướng về trung tâm mua sắm ở khu trung tâm. Khi xuống xe thì trời đã tối, đèn đã bật, trung tâm mua sắm rất đông người, bầu không khí rất náo nhiệt, đặc biệt là một số nhà hàng ngoài trời. Ôn Nam Tịch và Phó Diên chọn một quán lẩu, ngồi đợi một lát mới có bàn trống.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Cô chọn lẩu yên ương, nhưng cô chủ yếu muốn ăn cay, thỉnh thoảng cay quá, Phó Diên sẽ cho cô uống canh ở ngăn không cay, anh uống một ngụm Coca rồi dựa lưng vào ghế nhìn cô.

Giọng nói của anh trầm thấp: "Ồn Nam Tịch, em ăn cay giỏi đây."

Ồn Nam Tịch ngược mắt lên, đôi mắt ngập nước vì bị cay: "Không phải anh cũng ăn cay rất giỏi sao?"

Phó Diên gật đầu, cầm đũa gấp cho cô miếng thịt bò, tay áo được xắn lên để lộ ra hình xăm, anh không đeo đồng hồ, chỉ đeo một chiếc vòng bình an ở cổ tay, anh nói: "Đám Trần Phi rất thích ăn cay, anh nhập gia tùy tục."

Trần Phi, Châu Hùng, Lý Khiêm Vũ đều là người phương Bắc.

Ồn Nam Tịch cười nói: "Em cũng vậy, Châu Nhược Vi cũng rất thích ăn."

Phó Diên yêu cô như vậy, đến Coca cũng là anh rót cho.

Trong suốt bữa ăn, Ôn Nam Tịch hầu như không phải động tay, đều là anh gấp cho cô, còn luôn chú ý rót thêm Coca cho cô. Sau khi ăn xong, hai người đi ra ngoài, trên người vẫn còn ám mùi lẩu, Ôn Nam Tịch nghiêng đầu ngửi ngửi, cô đột nhiên cảm thấy hơi hận vì đã ăn lẩu. Phó Diên nhìn cô một cái, anh cười nói: "Người thấy mùi lẩu à?"

"Anh có không?" Ôn Nam Tịch nhón chân, kéo cổ áo anh ngửi thử, cũng có, nhưng trên cổ áo vẫn thoang thoảng mùi thơm.

Phó Diên vòng tay qua eo cô, bước ra ngoài nói: "Lát nữa là bay hết mà."

Ồn Nam Tịch ừm một tiếng.

Hai người đi xuống thang cuốn, có rất nhiều cửa hàng quần áo gần đây,

Phó Diên đi ngang qua rồi dừng lại trước một cửa hàng, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn thì thấy đó là một cửa hàng thời trang nữ, ma nơ canh của cửa hàng đang mặc một chiếc váy hai dây màu vàng cam. Phó Diên nhìn vài giây rồi quay đầu lại nhìn cô, Ôn Nam Tịch bắt gặp đôi mắt đen láy của anh, dừng một chút.

Phó Diên nói với giọng nói đều đều: "Thứ cái này nhé?"

Ôn Nam Tịch chớp mắt, cô vốn định nói mình có rất nhiều quần áo nhưng khi nhìn thấy nét mặt của anh, lại dịu dàng trả lời: "Để em thử xem."

Ôn Nam Tịch buông anh ra, đi vào trong.

Bởi vì là cửa hàng thời trang nữ nên Phó Diên không đi vào mà chỉ đứng ở bên ngoài chờ.

Ôn Nam Tịch bảo nhân viên bán hàng lấy váy giúp, chiếc váy được làm từ chất liệu rất mềm mại, có thể mặc ở nhà, cô vào thử rồi bước ra ngoài, nhân viên bán hàng nhìn cô, kính ngạc nói: "Rất hợp với cô."

Ôn Nam Tịch chỉnh lại quần áo, nhìn ra ngoài.

Phó Diên đứng thẳng, từ xa gật đầu, khóe môi hơi nhếch lên.

Trong mắt Ôn Nam Tịch hiện lên ý cười, cô đứng trước gương, sửa sang một chút, sau đó vào thay đồ, đẩy cửa đi ra ngoài, Phó Diên đã đứng trước quầy tính tiền, cầm điện thoại di động thanh toán. Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt thanh tú của anh, thật hấp dẫn lòng người. Phó Diên cầm túi đi tới, nắm tay cô.

Ôn Nam Tịch nắm tay anh, hai người bước ra ngoài, cô nói: "Đã mua được một chiếc váy, nhanh quá."

Phó Diên nghe xong, nhìn cô, lười biếng nói: "Bình thường em mua quần áo lâu lắm à?"

Ôn Nam Tịch cùng anh đi ra khỏi cửa hàng, cô nói: "Em thì bình thường, nhưng Nguyên Thu khi mua quần áo phải đi loanh quanh xem một lượt. Khi em đi chơi với mấy cậu ấy, họ đều dạy em như vậy."

Phó Diên ừ một tiếng.

Hai người đi xuống tầng, có một quán trà sữa nổi tiếng, mùi vị rất ngon, Ôn Nam Tịch muốn uống nên kéo anh qua xếp hàng, Phó Diên bấm điện thoại hỏi cô: "Em muốn uống vị gì?"

Ôn Nam Tịch quay đầu, xem cùng anh, chọn vị. Phó Diên thanh toán tiền, đến lượt bọn họ thì trà sữa đã làm xong, Phó Diên cầm ống hút vào rồi đưa cho cô, Ôn Nam Tịch nhận lấy, nhấp một ngụm, hương vị rất ngọt ngào. Cô ngược mắt, đưa trà sữa tới trước mặt anh.

Trong mắt Phó Diên hiện lên ý cười.

Nghĩ đến thời gian đếm ngược năm cuối cấp 3, anh cúi đầu, cắn ống hút, nhấp một ngụm.

Ôn Nam Tịch nhìn anh: "Ngon không?"

Phó Diên nuốt ngụm trà sữa ngọt ngào, nói: "Khá ngon."

Ôn Nam Tịch nhấp thêm một ngụm, khuôn mặt lạnh lùng của cô trông có vẻ hơi lạc quẻ với loại đồ uống ngọt như trà sữa, Ôn Nam Tịch hút trên châu rồi nhai. Phó Diên ôm eo cô bước ra ngoài, lúc này vòng quay ở quảng trường bên ngoài đã sáng đèn.

Nhiều cặp đôi nắm tay nhau đi ngang qua.

Hai người cũng là một đôi trong số đó, có không ít người, Phó Diên kéo Ôn Nam Tịch bước sang một bên, nhẹ giọng hỏi: "Ôn Nam Tịch, lúc học đại học, em có hay nghĩ tới anh không?"

Ôn Nam Tịch đang nhai trôn châu, nghe vậy, cô ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt của anh. Dưới bầu trời đêm hè náo nhlệt, Ôn Nam Tịch nuốt trôn châu, im lặng mấy giây rồi mới nói: "Có."

Đôi mắt của Phó Diên thâm sâu.

Ôn Nam Tịch nhìn vòng quay ngựa gỗ cách đó không xa, đầu ngón tay cô kéo ống tay áo anh, nói: "Có lần em đến công viên giải trí làm việc bán thời gian, mặc bộ trang phục Gấu Dâu đi phát tờ rơi. Ở trước đu quay ngựa gỗ, em thấy một vài cô cậu học sinh bước xuống vòng quay. Chàng trai nắm tay cô gái đi ngang qua em. Cậu ấy cầm lấy tờ rơi, em liền..."

Cô lại nghĩ đến Phó Diên.

Phó Diên không nghe cô nói hết, anh nắm tay cô đi về phía vòng quay, lúc này trên đu quay ngựa gỗ hầu như không có ai, các cặp đôi đã ở trên vòng quay mặt trời lớn ở quảng trường.

Phó Diên lấy điện thoại di động ra thanh toán, mua vé rồi dẫn cô vào.

Ôn Nam Tịch phản ứng lại, cô ngược mắt, trong mắt Phó Diên hiện lên ý cười, anh nắm chặt tay cô, bế cô lên một con ngựa trắng, giọng điệu lười nhác nói: "Công chúa, mời ngồi."

Vành tai Ôn Nam Tịch đỏ bừng, nắm chặt ly trà sữa.

Con ngựa gỗ bắt đầu quay vòng, nhưng Phó Diên không lên ngựa, anh đứng bên cạnh cô, hai tay chống lên lưng ngựa, tạo cảm giác như anh đang lười biếng bảo vệ cô, dưới ánh đèn sáng, nơi đây như biến thành một tòa lâu đài thật sự. Cô là một công chúa đích thực còn anh là chàng hoàng tử. Trong ánh đèn neon xoay tròn, Ôn Nam Tịch ngược mắt nhìn anh, vài giây sau, đầu ngón tay của cô nắm lấy cổ áo anh. Phó Diên thấp giọng nói: "Sao..."

Chưa kịp dứt lời, cô đã hôn anh.

Phó Diên hơi nhường mày.

Ngựa gổ di chuyển tới chỗ có người, Ôn Nam Tịch buông ánh ra, cúi đầu uống trà sữa.

Trên môi Phó Diên còn dư vị ngọt ngào, ánh khẽ cười: "Ôn Nam Tịch, em luôn biết cách làm ánh ngạc nhiên."

Tại Ôn Nam Tịch đỡ lưng,

Khi ngựa gổ dừng lại, Phó Diên dùng một tay bế cô xuống khỏi con ngựa trắng, nắm tay cô bước tới vòng quay lớn bên kia. Ngay lúc đó, hai người bắt gặp một cô bé bán hoa, cô bé chặn đường họ. Phó Diên nhìn những bông hoa còn lại không còn nhiều trong thùng hoa, ánh mua một ít hoa hồng đỏ, còn lại là những chùm hoa nhỏ, ôm lại sẽ tạo ra một bó lớn hơn.

Phó Diên đưa cho Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch nhận lấy, ôm hoa, cô bé nói: "Cảm ơn anh chị ạ."

Phó Diên nói: "Không có gì."

Cô bé xách theo thùng rỗng, bước chân sáo rời đi.

-

-

Về nhà đã là 9 giờ 30, Ôn Nam Tịch mở bó hoa, c ắm vào chiếc bình rỗng mà Nguyên Thu đã mua trước đó.

Vẫn luôn để đó, chưa có cơ hội dùng đến.

Phó Diên rót một cốc nước đưa cho cô, Ôn Nam Tịch cầm lấy uống, cô tựa người vào bàn nhìn ánh, mấy giây sau, cô bước tới hôn lên khóe môi ánh. Ánh đặt ly xuống, ôm eo cô, nghiêng đầu, cúi xuống hôn lên môi cô, giọng

Khàn khàn trầm thấp cất lên: "Ồn Nam Tịch."

"Anh rất vui vì em nghĩ đến anh, dù chỉ trong một giây."

Ồn Nam Tịch ôm chặt cổ anh.

Nghĩ thầm.

Không ngừng một giây nào.

Một lúc sau, chiếc váy rơi xuống đất, Phó Diên ôm eo cô, cúi đầu hôn cô rồi dần dần di chuyển xuống phía dưới, vai Ôn Nam Tịch co lại, dây buộc tóc rơi xuống đất, tóc cô xõa tung trên bờ vai trắng trẻo, trắng đến lóa mắt.

Một đêm cuồng nhiệt.

Sáng hôm sau, Ôn Nam Tịch được Phó Diên gọi dậy, rửa mặt xong, hai người ra cửa. Đến Diên Tục, vừa vào tới cửa, điện thoại di động của Ôn Nam Tịch vang lên, người gọi là Tiểu Lê. Ôn Nam Tịch đặt túi đựng máy tính xuống, đi đến bên khung cửa sổ, Tiểu Lê nói: "Chị Nam Tịch."

"Em có chuyện muốn nói với chị, gần đây bố chị có đến cửa hàng mấy lần, ông ấy muốn chuyển nhượng nhà cho dì Ôn." Tiểu Lê dừng lại một lát, nói: "Bây giờ ông ấy đang ở đây, nhưng chỉ có mình em thôi, dì Ôn không có ở đây."

Ồn Nam Tịch khẽ nhíu mày.

"Chuyện này đã diễn ra bao lâu rồi?"

"Rất lâu rồi, cũng tầm mấy tháng, dì Ôn không cho em nói với chị." Tiểu Lê trợn mắt nói: "Ông ấy rất vô sỉ, hay là chị bảo ông ấy về đi?"

Ồn Nam Tịch dừng một chút, nói: "Em đưa điện thoại cho ông ta."

Tiểu Lê ở một tiếng, liền lên nói: "Chú ơi, chị Nam Tịch có chuyện muốn nói với chú."

Ôn Hữu Đào nghe thấy cái tên này, sắc mặt trở nên lạnh lùng, hỏi: "Nói cái gì?"

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Ôn Hữu Đào, Ôn Nam Tịch siết chặt đầu ngón tay, nói: "Ông đừng tới đây nữa, nếu còn tới, tôi sẽ báo cảnh sát đây."

"Ôn Nam Tịch!" Ôn Hữu Đào nghe được giọng của cô thì cũng đạt tới đỉnh điểm của sự mất kiên nhẫn, từng lời đều thể hiện sự đan thếp. Ôn Nam Tịch mở miệng định nói nếu ông không tin, cứ thử xem.

Tiểu Lê lại lên tiếng nói: "Chú Ôn, nếu chú có tâm như vậy, hay là chuyển nhượng nhà cho chị Nam Tịch đi."

Ôn Nam Tịch đang định ngăn Tiểu Lê lại.

Ôn Hữu Đào nói: "Trừ khi tôi, còn không tôi sẽ không bao giờ cho nói!"

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch cứng đờ.

Cô đứng trước cửa sổ, nhìn vào vẻ mặt của chính mình. Lúc này, một bàn tay đeo đồng hồ và chuỗi hạt Phật từ phía sau vươn lên, Phó Diên cầm lấy điện thoại di động của cô, ánh trầm giọng nói: "Cô ấy không thêm đồ của ông."

Ôn Nam Tịch đột nhiên quay người lại.

Phó Diên cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô, đưa điện thoại cho cô, nói: "Ôn Nam Tịch, làm việc thôi."

Ôn Nam Tịch nhìn anh, khóe môi cong lên.

"Ừm."

Phó Diên nhìn sắc mặt của cô, giờ tay nheo mắt cô.

Ngủ thiam, nhà cho em, anh mua.

Chương 69: Hoàn chính văn

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân.

—

Cúp điện thoại, về chỗ làm việc, Ôn Nam Tịch ngồi xuống, bật máy tính lên. Cô và Phó Diên đến sớm, lúc này chỉ có hai lập trình viên là Lý Khiêm Vũ và Châu Hùng đến.

Lý Khiêm Vũ và Châu Hùng nhìn nhau, âm thanh trong điện thoại của Ôn Nam Tịch khá lớn, Phó Diên nghe được, đương nhiên bọn họ cũng nghe thấy.

Chủ yếu là cái giọng nam gọi tên Ôn Nam Tịch mang vẻ tức giận, lạnh nhạt.

Lý Khiêm Vũ đoán đó là bố của cô.

Anh vỗ vai Châu Hùng, đi vào văn phòng, Châu Hùng giải đầu, kéo ghế ngồi xuống.

Phó Diên vào văn phòng, cầm ly cà phê, ở trong góc nhìn bóng lưng của Ôn Nam Tịch. Quan sát một hồi, anh mới vòng ra sau bàn làm việc, bật máy tính lên, bắt đầu làm việc.

Ôn Nam Tịch gõ mấy dòng mã lệnh, đầu ngón tay chợt dừng lại.

Cô không có bất kỳ sự chờ mong gì đối với Ôn Hữu Đào, nhưng đôi khi những lời ông ta nói sẽ đọng lại trong đầu cô, quấy rầy suy nghĩ của cô, cô

tiếp tục viết code, thời gian tưởng như đã trôi qua rất lâu nhưng thực ra chỉ có hai phút.

Lúc này, điện thoại lại vang lên khiến mặt bàn rung theo.

Ôn Nam Tịch nhìn qua, người gọi đến là Ôn Du, cô hoàn hồn, nhấc máy, khởi phục về bình tĩnh: "Mẹ."

"Nam Tịch, mẹ vừa đi họp, mới về, Tiểu Lê đã kể cho mẹ nghe mọi chuyện." Giọng nói nhẹ nhàng của Ôn Du truyền đến, Ôn Nam Tịch nghe xong, đang định nói, lại nghe thấy tiếng khóc ở đầu dây bên kia, hình như là của Tiểu Lê. Cô dừng lại, hỏi: "Sao Tiểu Lê lại khóc vậy?"

Ôn Du trầm mặc mấy giây, nói: "Con bé tức giận, mấy lời lẽ thiếu kiên nhẫn của Ôn Hữu Đào khiến con bé bất bình giùm con."

Ôn Nam Tịch cười nhẹ, nói: "Không có việc gì, mẹ, bảo con bé đừng khóc nữa. Còn chuyện Ôn Hữu Đào tới, sao mẹ không nói cho con biết? Mẹ tự đuổi ông ta đi sao?"

Ôn Du lo lắng, nói: "Mẹ không muốn quấy rầy con, chỉ cần mẹ không chấp nhận là được, lát nữa mẹ sẽ nghĩ cách."

"Mẹ cứ trực tiếp báo công an."

Ôn Du nghe vậy, dừng lại một chút, sau đó nói: "Được, nếu ông ta lại tới nữa thì mẹ sẽ báo ngay."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Cô đang định cúp máy, Ôn Du lại gọi cô, Ôn Du ở đầu dây bên kia tựa như đang băn khoăn điều gì đó, một lúc sau bà mới nói: "Nam Tịch, có chuyện này mẹ muốn xin lỗi con. Năm đó khi con được sinh ra, thật ra lúc đó bố con không muốn có con, có lẽ vì không yêu mẹ nên ông ta mới không muốn có con."

"Cũng có lẽ là ông ta vẫn luôn chờ cơ hội để ly hôn với mẹ, nhưng lúc đó mẹ muốn giữ con lại, mẹ cứ nghĩ chỉ cần có con thì ông ta sẽ dần từ bỏ ý định kia. Những năm tháng trôi qua, mẹ thường xuyên nghĩ, tại sao ông ta lại không yêu con, giờ mẹ đã biết, có thể là vì lúc đó mẹ đã dùng con để trời buộc ông ta."

"Nam Tịch, con đã thoát ra rồi, nhưng hôm nay mẹ nghe Tiểu Lê nói nên mẹ vẫn muốn nói cho con biết, con không làm gì sai cả, là mẹ sai, Ôn Hữu Đào sai, tất cả những chuyện này không liên quan gì tới con cả."

Ôn Nam Tịch nắm chặt điện thoại, trầm mặc một lát.

Ôn Du cũng im lặng, trong loa chỉ còn lại tiếng nức nở của Tiểu Lê, cô bé đang khóc, thỉnh thoảng lại cất lên tiếng chửi rủa, Ôn Nam Tịch nghe thấy tiếng mắng của cô bé.

Cô thầm nghĩ, nếu thời niên thiếu cô có thể thốt ra lời chửi mắng như thế, nhất định sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô nường mày, nhẹ giọng nói: "Mẹ, con hiểu rồi, cảm ơn mẹ."

Ôn Du hoàn hồn: "Con đừng suy nghĩ nhiều, con yên tâm, mẹ sẽ không quay đầu lại đâu, mẹ sẽ nghe lời con."

Ôn Nam Tịch cười nói: "Được, mẹ mau đi an ủi Tiểu Lê đi."

"Ừ." Tiếng khóc của Tiểu Lê quả thực rất khó chịu, Ôn Du cúp điện thoại, tiếng bíp bíp vang lên. Ôn Nam Tịch cầm di động, ngỡ ngác một lúc. Trần Phi kéo ghế ngồi xuống, thăm dò gọi một tiếng chỉ Ôn. Lúc này cô mới hoàn hồn, quay đầu lại và bắt gặp khuôn mặt đang cười hì hì của Trần Phi.

Cô cũng cười.

Cô quay đầu nhìn về phía văn phòng phía sau, nơi Phó Diên đang lật tài liệu, cà phê đang bốc khói. Ôn Nam Tịch đặt điện thoại xuống, đứng dậy đi, đến văn phòng.

Đèn cửa, cô giơ tay lên gõ.

Phó Diên ngược mắt, bốn mắt nhìn nhau, ánh nhướng mày, nói: "Vào đi."

Ôn Nam Tịch mím môi, bước vào rồi đóng cửa lại, Phó Diên thấy thế, ấn nút điều khiển từ xa trong tay, rèm từ từ đóng lại, đèn trong phòng bật sáng. Ôn Nam Tịch đi vào, Phó Diên để tài liệu xuống, đứng dậy, dựa vào bàn nhìn cô: "Hửm?"

Ôn Nam Tịch đi về phía ánh.

Ánh đã đóng rèm nên Ôn Nam Tịch không cần hệ bản khóa, cô trực tiếp đưa tay ôm lấy eo ánh.

Phó Diên dừng một chút, giây tiếp theo, ánh đặt tay lên eo cô, hơi nâng cầm cô lên. Lờ ng ngực ánh thật thoải mái, ấm áp, trên người cả hai đều có mùi nước giặt giống nhau, Ôn Nam Tịch áp vào ngực ánh, găt gao mà ôm thật chặt. Phó Diên rũ mắt nhìn mặt cô, đoán là do cuộc điện thoại lúc sáng, ánh yên lặng để cô ôm.

Ôn Nam Tịch nhắm mắt lại.

Cô chỉ là một sai lầm.

Nhưng không phải sinh ra để người ta ghét bỏ.

Phó Diên giơ tay vuốt ve cổ cô, tóc cô nằm gọn trong lòng bàn tay ánh, ánh cảm thấy đau lòng thay cô.

"Ôn Nam Tịch."

Ánh gọi tên cô với giọng rất thấp.

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau. Một lúc lâu sau, Ôn Nam Tịch rời khỏi vòng tay anh, Phó Diên thả lỏng một chút, cup mắt nhìn cô, khuôn mặt Ôn Nam Tịch dịu lại, cô hỏi: "Bữa trưa ăn gì vậy?"

Phó Diên nghe vậy, anh nhướn mày nói: "Chúng ta vừa mới ăn sáng xong, em đã đói rồi sao?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười, cô nhướn mày: "Anh đi làm không như vậy sao? Ăn sáng xong chỉ nghĩ đến bữa trưa ăn gì."

Phó Diên cười ra tiếng.

Anh ôm chặt eo cô, nói: "Có lý, đầu óc trống rỗng, chỉ muốn ăn thôi."

Ôn Nam Tịch lập tức giãy dụa.

Phó Diên ôm cô đến trước mặt, suy nghĩ một lát: "Giữa trưa em gọi cơm đi, anh sẽ ăn cùng bạn gái của anh."

"Được nhé."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Cô bước tới hôn lên môi anh rồi nói: "Vậy lát nữa em sẽ gọi món, gọi món gì anh ăn được."

"Được." Anh hôn lại cô.

-

-

Khi Ôn Nam Tịch đi ra khỏi phòng làm việc của Phó Diên, tâm tình của cô đã tốt hơn rất nhiều, Phó Diên quả nhiên là một liều thuốc chữa lành. Cô ngồi xuống bàn làm việc, Trần Phái lập tức di ghế tới, đưa chỗ Ôn Nam Tịch một tờ

giấy rồi nói: "Chị Ôn, đánh giá cho em đi, không cần ngại đâu, cứ cho điểm thật."

Là trò chơi ngày hôm qua, tên của nó rất Cyberpunk.

Ôn Nam Tịch nhận lấy, cô chăm điểm một cách nghiêm túc.

Vừa chăm điểm, cô vừa hỏi về tiến độ của Trần Phi, cuộc thử nghiệm thứ hai sắp tiến hành, Trần Phi nghịch chiếc gỏi hình chữ U, nói: "Chị Ôn không cần lo lắng về Lý Hương bên này đâu, tuyệt đối không thành vấn đề."

Tay cầm bút của Ôn Nam Tịch dừng lại.

Cô nói: "Ừm, nhất định sẽ thuận lợi."

Buổi chiều.

Trong lúc làm thí nghiệm, Phó Diên từ văn phòng đi ra, anh đứng bên cạnh Đàm Vũ Trinh, Đàm Vũ Trinh buông bàn phím ra, khoanh tay tựa vào lưng ghế, hai người thông thả nói chuyện. Phó Diên đút hai tay vào túi quần, thình thảng liếc nhìn Ôn Nam Tịch ở bên kia, Đàm Vũ Trinh thấy thế, đuôi mày hơi nhếch lên.

Lý Hương là người căng thẳng nhất, cậu ta đứng trước máy tính, trán đổ đầy mồ hôi.

Trần Phi nhàn chán chống gò bàn phím, tuy không biểu hiện gì nhưng sắc mặt lại có vẻ rất căng thẳng.

Ngược lại, Ôn Nam Tịch lại giữ được vẻ bình tĩnh nhất, cô nhìn giao diện đang nhảy từng dòng một, Phó Diên đi về phía phòng trà phía sau, Ôn Nam Tịch như có tâm linh tương thông, cô đứng dậy, đi về phía phòng trà. Khi cô bước lên bậc thang, thấy Phó Diên đang cúi đầu chăm điều thuốc, căn điều thuốc trong miệng, nhìn cô.

Lúc này, tim Ôn Nam Tịch đập rất nhàn, cô rất ít khi nhìn thấy anh hút

thuồn, cô sưng sờ trong vài giây, khởi đã tàn ra hết, anh lấy điều thuồn ra, nhìn thuyệt bị cảnh báo khởi.

Ôn Nam Tịch theo ánh mắt của anh, cũng nhìn về phía đó.

Một vài phút trôi qua.

Phó Diên quay người, đập điều thuồn vào gạt tàn, nhìn Ôn Nam Tịch rồi nói: "Đi xem xem."

Ôn Nam Tịch cong môi, ừ một tiếng, cô xoay người đi về chỗ làm việc, cúi đầu nhìn thấy hệ thống vẫn vận hành bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm, Trần Phi đi tới xem xét, bày ra một tư thế vỗ tay.

Ôn Nam Tịch giơ tay, chạm tay cậu ta một cái.

Lý Hương ở phía sau bàn làm việc đứng lên, lúc này đây, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm: "Ông đây còn sống!"

Những người khác ngẩng đầu, cười nói: "Chúc mừng chúc mừng."

Ôn Nam Tịch cũng thở phào một hơi, vỗ tay xong, cô quay đầu nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên từ phòng trà đi ra, nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

Ôn Nam Tịch muốn ôm anh, nhưng đành kìm lại.

Đã nhiều năm làm dự án, thử nghiệm thành công đã giúp cô tự tin hơn rất nhiều.

Cô vươn vai, xoay người trên ghế, tiếp tục làm việc.

-

-

Buổi tối tan làm, về nhà.

Có mấy đơn chuyển phát nhanh, Ôn Nam Tịch và Phó Diên ôm đồng hồ chuyển phát nhanh vào nhà, Phó Diên vào bếp nấu mì, Ôn Nam Tịch thay quần áo, ngồi trên thảm bóc hàng ra, cô nói: "Hình như được gửi từ Nam An."

Phó Diên đang vớt mì, hai nút áo sơ mi đen đã được cởi ra, yết hầu lộ ra rõ, anh nói: "Chắc là đồ mẹ anh gửi."

Bàn tay đang cầm kéo của Ôn Nam Tịch chợt khựng lại, cô cắt băng dính ra, bên trong là mấy món ăn kèm chỉ ở Nam An mới có, cô "Ồa" một tiếng: "Đồ ăn Nam An."

Phó Diên ừ một tiếng.

"Xem xem còn gì nữa không."

Ôn Nam Tịch bóc các món hàng khác.

Bóc ra được hai chiếc cốc cà phê cùng nhãn hiệu, cô nường mày, sau đó bóc tiếp, là hai chiếc váy mùa hè, màu pastel. Phó Diên bung bát mì tựa vào cửa, cười nhạt một tiếng.

Ôn Nam Tịch giơ hai chiếc váy lên, hỏi: "Cho em à?"

Phó Diên ừ một tiếng, anh lười nhác nói: "Bóc tiếp đi."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh "Anh thay em cảm ơn dì nhé."

Phó Diên nhìn khuôn mặt của cô, nói: "Được."

Anh quay lại phòng bếp, đứng trước bàn ăn, lười biếng nói: "Lúc về ăn tết, tự em để cảm ơn bà ấy nhé."

Ôn Nam Tịch nghe được lời này.

Đầu ngón tay khựng lại, vành tai đỏ bừng.

Cô nói: "Được."

Sau đó, cô tiếp tục bóc những thứ kiện hàng chuyển phát nhanh còn lại, từ bộ ấm trà đến bát đũa, ... đều rất tinh xảo, hầu hết đều là những vật dụng sinh hoạt hàng ngày, vừa đúng những món hai người cần sử dụng.

Từ những món đồ này, cô có thể cảm nhận được mẹ của Phó Diên là một người rất tinh tế, Ôn Nam Tịch lấy những chiếc bát và những mấy đồ linh tinh đi rửa sạch lại.

Phó Diên đang trộn mì, dứt chỗ cô một miếng đùi gà: "Ngon không?"

Ôn Nam Tịch hơi kinh ngạc, cô nhìn về phía anh: "Lần này anh làm thật sự rất ngon."

Phó Diên ừ một tiếng.

"Em chỉ nói cho có lệ thôi."

Ôn Nam Tịch kéo tay áo anh: "Thật mà, anh học được cái này ở đâu vậy?"

Khóe môi Phó Diên hơi cong lên: "Trên mạng."

Ôn Nam Tịch ôm cánh tay anh, cô nói: "Chỗ em mấy miếng nữa."

Phó Diên thấy thế, gấp thêm một miếng dứt chỗ cô, Ôn Nam Hi nhai nuốt, khuôn mặt rất hưởng thụ, Phó Diên cụp mắt, cười khẽ, thật sự, lần này thật sự không phải khen lấy lệ.

-

-

Công việc ở Diên Tục phải đẩy nhanh tiến độ, giai đoạn thứ hai và thứ ba của cuộc thử nghiệm, thời gian càng ngày càng gấp, viện trưởng Phó của Bệnh viện số 9 trở thành người cầu nối chính.

Chú Giai Ý không xuất hiện lại nữa, viện trưởng Chú cũng hiềm khí thấy. Ôn Nam Tịch trao đổi rất hài hòa với viện trưởng Phó. Một tháng trước khi sản phẩm chính thức ra mắt, Ôn Nam Tịch thường xuyên chạy đến Bệnh viện số 9, có lúc bận rộn thì cô sẽ trực tiếp ngủ ở công ty, đa số thời gian là Phó Diên ở cùng cô.

Ngày 12/8, phòng bệnh thông minh chính thức ra mắt.

Ngày ra mắt có một số cơ quan truyền thông tới đây đưa tin, Nguyên Thu cũng cố ý đến đây đưa tin, trên cổ đeo một tấm thẻ công tác, nhìn thấy Ôn Nam Tịch đi ra, lập tức vẫy tay chào.

Ôn Nam Tịch thấy vậy, khẽ mỉm cười, cô vừa thay quần áo đi ra, dè dặt qua bận việc đến nỗi không có thời gian để ngủ. Cô tô chút son rồi đến gần Nguyên Thu: "Chào buổi sáng."

Nguyên Thu nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, "Gầy đi rồi, trên mặt không còn chút thịt nào."

Ôn Nam Tịch thấp giọng nói: "Làm gì có, cậu đừng nói bậy."

Nguyên Thu bật cười.

Ôn Nam Tịch ngược mắt, thấy Phó Diên đang đứng bên cạnh một người đàn ông trẻ mặc vest, đi giày da, người đàn ông kia tỏ ra bất cần, dựa vào xe, miệng ngậm điều thuốc, Phó Diên nhận điều thuốc từ tay đối phương, không hút, chỉ tùy ý kẹp ở đầu ngón tay, Nguyên Thu thăm dò nói: "Đó là ông chủ của mình."

"Chú Dương, con trai cả của tập đoàn Chú, cũng là giám đốc đương nhiệm."

Ôn Nam Tịch ồ một tiếng.

Sau đó, cô nhìn thấy một chiếc xe khác dừng lại, một người đàn ông đã tiến bước ra, anh ấy cũng mặc vest, đi giày da, vẻ mặt khá lạnh nhạt, nhưng trông trầm ổn hơn nhiều so với ông chủ của Nguyên Thu, Chu Dương đưa điều thuốc cho anh ấy, ba người đứng ở đó, bắt đầu nói chuyện.

Trần Phi tiếp cận hai người.

Thấy Nguyên Thu, anh đẩy kính lên, nói với Nguyên Thu và Ôn Nam Tịch: "Đó là giám đốc Phó Lâm Viễn, ông chủ của Phó Hằng Không Chế."

"Anh ấy cũng là cổ đông lớn của chúng ta, là anh trai của anh Diên đây."

Nguyên Thu mở to mắt: "Còn có mối quan hệ như vậy sao? Chẳng trách Diên Tục lại thu hút được Phó Hằng đầu tư nhanh như vậy."

Trần Phi nhường mày: "Đó là đương nhiên."

Ôn Nam Tịch không nghe hai người làm nhảm nữa, cô kéo Trần Phi đi vào, Nguyên Thu cũng nhanh chóng chuẩn bị đưa tin, cô ấy đi theo Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch đi vào công tác, Lý Hưởng trở thành người đứng đầu phụ trách. Ở lối vào của phòng bệnh thông minh, các máy quay của giới truyền thông đang tập trung vào cậu ta, viện trưởng Chu cũng có mặt.

Hậu trường hệ thống đang vận hành.

Đang phát trực tuyến, dữ liệu hiển thị trên trang tăng vọt.

Trạm y tá, phòng trực và phòng bệnh đều được kết nối với nhau, Lý Hưởng đưa họ đến cảm nhận và trải nghiệm. Phòng bệnh thông minh cũng đã tiếp nhận bệnh nhân đầu tiên, bệnh nhân này vốn ở tầng ba, chính ông ấy xin được trải nghiệm. Các con của ông ấy đều ở nước ngoài, chỉ có mình ông ấy nằm viện, về cơ bản ông ấy chỉ liên lạc với các con ở nước ngoài hàng ngày qua video, phần lớn thời gian chỉ có một mình.

Vừa đi vào, ông đã cảm nhận được rất nhiều tiện ích, chẳng hạn như màn

hình thông minh hiển thị đầu giường, chỉ cần điều khiển bằng giọng nói, có thể trực tiếp gọi y tá tới.

Không cần rung chuông.

Nó cũng thuận tiện cho y tá và hộ lý ở bên kia, trong khi gọi, thông tin của bệnh nhân đã được hiển thị trên màn hình, thậm chí tiến độ truyền dịch cũng rõ ràng.

Ôn Nam Tịch đang ở trong phòng làm việc, thấy mọi chuyện diễn ra thuận lợi, cô mới thả lỏng.

Trần Phi mỉm cười nói: "Chị Ôn vẫn còn lo lắng sao?"

Ôn Nam Tịch gạt đầu, cô cầm cốc cà phê trên bàn, nói: "Cậu không lo lắng à?"

"Bây giờ em không lo nữa. À đúng rồi, chị Thư Thư nói, vẫn sẽ tiếp tục theo dõi dự án này với chúng ta chứ?" Trần Phi nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch liếc cậu ta một cái, cô nhấp một ngụm cà phê: "Chắc vậy."

Trần Phi cười hi hi.

"Vậy là tốt rồi."

Ôn Nam Tịch liếc cậu ta một cái, mỉm cười.

Lúc này, điện thoại di động của cô ở trên bàn vang lên, nhìn thấy tin nhắn của Dịch Phong, cô hơi khựng lại, đã mấy tháng sau lần gặp mặt ở hội nghị trao đổi trước.

Qua hội cựu sinh viên, Ôn Nam Tịch biết được gần đây anh vẫn luôn đi công tác cả trong lẫn ngoài nước, lâu lắm rồi họ mới liên lạc với nhau, cô bấm vào đoạn chat.

Dịch Phong: Anh thấy sản phẩm của em đang phát trực tuyến.

Dịch Phong: Làm tốt lắm.

Ồn Nam Tịch thấy thế, mỉm cười đáp: Cảm ơn đàn anh.

Sau khi gửi tin nhắn, Dịch Phong không trả lời lại nữa, thật ra trước đây anh có biết chuyện giữa Ôn Nam Tịch và Nhân Khả, Vu Sâm. Nhưng anh không giúp đỡ, chỉ muốn xem Phó Diên giúp Ôn Nam Tịch giải quyết vấn đề đến đâu. Anh vẫn luôn mang trong mình một tâm tư, cho nên dạo gần đây mới không liên lạc với Ôn Nam Tịch.

Nhưng sự việc đã đến nước này rồi, Dịch Phong sẽ không nhắc lại chuyện cũ nữa.

Thật tốt khi được gặp cô.

Anh quá phức tạp, anh đã từng muốn mang tới những thứ tốt nhất cho cô, nhưng lại cảm thấy cô không nên ở bên người như anh.

-

-

Trong điện thoại lại có một tin nhắn, là của Phó Diên.

Diên: Tôi về công ty sớm nhé.

Ồn Nam Tịch trả lời "Được", biết hôm nay anh cũng bận rộn, chỉ xã giao nhưng cũng tốn rất nhiều thời gian. Sau khi Ôn Nam Tịch buông điện thoại đi động xuống, cô lại bận công việc, bù lu bù loa, thỉnh thoảng cô cũng ra ngoài phòng bệnh nhìn xem, sau đó quay lại phòng làm việc. Phó Diên đã gọi cơm trưa, có một quán ăn giao cơm đến, Lý Hướng ăn như quý chết đói.

Cậu ta nói: "Gỡ code thật thoải mái, thoải mái hơn nhiều so với việc giao tiếp với nhiều người".

Trần Phi cầm hộp cơm nói: "Trông cậu không giống nhân viên xã hội. Rõ ràng là nhân viên tiếp chuyện, chuyện gì cũng có thể nói vài câu, còn hỏi cả WeChat của y tá mà?"

Lý Hương hơ mấy tiếng, suýt chút nữa sặc cơm.

Ôn Nam Tịch nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, bật cười.

Buổi chiều không còn căng thẳng như buổi sáng, Ôn Nam Tịch cũng thả lỏng rất nhiều, khoảng sáu giờ, Trần Phi và Lý Hương rời khỏi Bệnh viện số 9 trước, Ôn Nam Tịch định tối nay sẽ về nhà tắm rửa, cô thu dọn đồ đạc. Lúc dọn xong thì cũng gần đến bảy giờ tối, bên ngoài trời đã tối. Vừa bước ra khỏi phòng điều hòa, cô cảm nhận được không khí oi bức từ bên ngoài.

Những ngày này ở Lê Thành trời như sắp mưa.

Ôn Nam Tịch lên xe, khởi động xe, lái về phía tòa nhà Thời Đại, xe dừng ở lối vào tòa nhà, Ôn Nam Tịch xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà, cô bỗng nhớ đến lần đầu tiên khi cô tới đây phỏng vấn, nhớ lúc tòa nhà vừa mới được khóa cửa lên một bộ quần áo mới và tâm trạng của cô lúc đó.

Cuộc gặp gỡ thứ hai sau cuộc hội ngộ của cô với Phó Diên.

Cô mỉm cười, xách theo chiếc túi đựng máy tính, bước vào tòa nhà.

Đình một tiếng, thang máy đến tầng ba, cô bước ra khỏi thang máy, Diên Tục bật đèn, Ôn Nam Tịch sững sốt một giây, tối nay không có ai tặng ca à? Nhìn lại logo, đèn vẫn sáng nhưng quầy lễ tân tối om. Ôn Nam Tịch đứng một chút, sau đó xoay người trước quầy lễ tân đi vào Diên Tục, vừa bước vào, trước mắt quả nhiên tối om.

Cô cau mày định đưa tay đẩy cửa ra.

Chính lúc này,

Bang—một tiếng, sợi kim tuyến từ trên trời rơi xuống, sau đó một nhóm người từ chỗ ngồi đứng dậy, tay cầm que phát sáng vẫy tay: "Chúc mừng sinh nhật Cô Ôn!"

Ôn Nam Tịch không kịp phòng ngừa, cô cứng đờ người.

Sau đó, cô nhìn thấy Phó Diên cầm bánh ngọt đi tới, ánh đi tới trước mặt cô, rất cao, bột phấn dính đầy tóc, khuôn mặt thanh tú nhìn cô rồi nói: "Sinh nhật vui vẻ, Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch mím môi nhìn anh.

Khung cảnh như quay lại lúc cô đứng trên đỉnh núi, cầm chiếc bánh sinh nhật tặng cho anh.

Phó Diên thấp giọng, nói: "Hãy ước một điều đi."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, cô mỉm cười chắp hai tay vào nhau, Phó Diên nhìn khuôn mặt cô dưới ánh nến.

Cuối cùng thì anh cũng có thể tổ chức sinh nhật cho cô một cách quang minh chính đại.

Ôn Nam Tịch nhắm mắt lại, nhìn dòng chữ trên bánh kem.

Anh đã tự viết nó.

—Mùa hè ở Nam An, Ôn Nam Tịch chính là ngày nắng của anh.

-Sinh nhật vui vẻ, công chúa của anh.

Cô cũng ước một điều ước liên quan đến anh. Khi cô mở mắt ra, ánh nến đang chiếu sáng lung linh, hai người đối diện nhau, trong mắt Phó Diên đều là hình bóng của Ôn Nam Tịch, anh nhẹ giọng hỏi: "Em đã ước điều gì vậy?"

Ôn Nam Tịch xinh đẹp mỉm cười.

"Em ước có thể ở bên anh mãi mãi."

Phó Diên hơi dừng lại, sau đó anh mỉm cười, nói: "Được."

HỒÀN CHÍNH VĂN

Chương 70: C70: Chương 70

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"Yo yo yo—" Trần Phi và những người khác ở phía sau vừa hát chúc mừng sinh nhật vừa huýt sáo. Lỗ tai Ôn Nam Tịch đỏ bừng, Phó Diên thấp giọng nói: "Thôi nên đi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, tiến lên thổi nến đồng thời nhìn rõ chiếc bánh kem.

Nó có chút quen thuộc, cổ vẻ giống chiếc cô từng làm cho anh, cô ngược mắt lên hỏi anh Phó Diên vòng tay qua eo cô đi về phía chiếc bàn dài đã được ghép lại với nhau.

"Nam Tịch bảo bồi, sinh nhật vui vẻ!" Nguyên Thư và Chu Nhược Vi từ phía sau Trần Phi chạy ra tươi cười nhét quà vào trong ngực cô. Sau đó, Ôn Nam Tịch nhìn thấy bọn họ đứng dưới ánh đèn, cô ngăn người. Nguyên Thư cười nói: "Bạn trai cậu mời chúng tớ đến cùng tổ chức sinh nhật cho cậu."

Chu Nhược Vi gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên.

Khóe môi Phó Diên hiện lên nụ cười, anh đặt bánh kem xuống ra hiệu cho Trần Phi đem dao tới. Trong lòng Ôn Nam Tịch rất ấm áp, những người khác nhìn cô đều mỉm cười, chị Lý cũng ở đó, trên chiếc bàn dài bày rất nhiều đồ

ăn, có bia, tôm càng đất, sushi các loại, đều bày lên rất đẹp mắt.

Chị Lý cười nói: "Ông chủ rất chu đáo, khoảng sáu giờ đã bày bàn ở đây."

Ôn Nam Tịch lại nhìn về phía Phó Diên.

Anh cầm dao cắt chiếc bánh hai tầng, sườn mặt góc cạnh, nhìn mấy giây Ôn Nam Tịch lại muốn hôn anh, nhưng ở đây đông người quá đành nhịn xuống.

Phó Diên cắt bánh, Ôn Nam Tịch cùng anh chia bánh, mọi người ngồi cùng nhau chúc mừng sinh nhật Ôn Nam Tịch giống như đã làm với Trần Phi và Chu Hùng trước đây.

Đồ uống chắc chắn có rượu.

Trần Phi là người giỏi gây náo loạn nhất, cậu ta cầm chiếc đĩa dùng một lần lên ngân nga một bài hát, những người còn lại cũng hát theo, hôm nay không chỉ là ăn sinh nhật mà tất nhiên còn có niềm vui khi hoàn thành dự án. Từ hôm nay trở đi một vài bộ phận sẽ đi vào quỹ đạo, Diên Tục chính thức dẫn thân vào con đường thay đổi thế giới.

Ôn Nam Tịch nghe bọn họ nói đùa, cười nói, ca hát. Trong lúc cô uống rượu, thính thòang lại gần Phó Diên ghé vào tai anh, Phó Diên cầm ly rượu, đặt cổ tay lên đùi, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô trong mắt anh đều là ý cười.

Ôn Nam Tịch chống khuỷu tay lên bàn, nhìn anh, nói: "Trước đây có ai nói anh mắt anh rất lạnh lùng chưa?"

Phó Diên ngược mắt lên, thấy trong mắt cô đã có men say, hỏi: "Lạnh ở đâu? Bây giờ trông có lạnh nữa không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, khoảng cách giống như lúc cô ở quán Internet, tư thế cũng giống, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, "Trước đây em thấy lạnh, là cái cảm giác lạnh lẽo ấy."

Phó Diên cũng nhớ lại lúc cô chăm thúốc cho anh trong quán Internet, ánh mắt anh tối sầm lại nhìn cô như thế này, mu bàn tay đặt trên đùi của anh nổi lên gân xanh, anh thản nhiên xoay chai bia lại, nói: "Chỉ có em nói ánh mắt của anh lạnh, còn bọn họ là nói anh lạnh lòng."

Ôn Nam Tịch nhếch khóe môi, gạt đầu: "Rất là lạnh."

Phó Diên nhìn chằm chằm cô nói: "Em cũng như thế, kẻ tâm lạnh người nửa cân."

Lúc khuôn mặt lạnh lùng này nói muốn theo đuổi anh lúc đó tìm anh đập nhanh đến mức không nói nên lời, còn giả vờ bình tĩnh mà nói: "Thử xem."

Ôn Nam Tịch sờ sờ mặt nói: "Em không phải cố ý bày ra dáng vẻ như thế."

Khi say rượu cô nói rất nhiều.

Phó Diên nghe xong ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch buông tay xuống nhìn anh một hồi, miệng có chút khô khốc nuốt ngụm bia trong miệng, cô đứng dậy đi về phía phòng trà, trong phòng trà có bánh trứng ngọt. Nhưng đèn vẫn chưa bật chỉ thấy ngoài cửa sổ nhỏ lấp lánh mấy ngôi sao, Ôn Nam Tịch lấy điện thoại ra bấm vào ảnh đại diện màu đen gửi tin nhắn cho anh.

Tin nhắn.

Điện thoại di động của Phó Diên reo lên trên bàn, anh bấm vào xem.

Ôn Nam Tịch: Vào phòng trà đi.

Phó Diên dừng một chút, ấn điện thoại rồi đặt xuống, uống một ngụm bia sau đó đặt chai bia lên bàn, đứng dậy đi vào phòng trà. Bên trong tối mờ Phó Diên nhìn thấy cô ở một góc. Ôn Nam Tịch để điện thoại xuống nhìn anh, Phó Diên bước tới, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Anh đã đến trước mặt cô.

Ông Nam Tịch ngược mắt nhìn anh với ánh mắt say khướt, cô giơ tay nghịch nghịch cổ áo sơ mi của anh, yết hầu của Phó Diên khẽ chuyển động, anh cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: "Ông Nam Tịch, đây là văn phòng ..."

Anh còn chưa nói xong, Ông Nam Tịch đã hôn lên má anh một cái.

Phó Diên dừng lại một giây, sau đó ngược mắt nhìn cô, Ông Nam Tịch thấp giọng nói: "Vừa rồi em rất muốn hôn anh."

Do uống rượu gương mặt của cô cũng mềm mại dịu dàng hơn một chút, đầu ngón tay thon dài của cô lướt qua cổ áo sơ mi của anh nhích tới nhích lui, Phó Diên nhìn cô vài giây đột nhiên giơ tay ôm lấy eo cô đặt cô lên bàn. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, Ông Nam Tịch ngửa đầu hai tay bám lên vai anh.

Phó Diên giữ cầm cô hôn thật sâu, sâu đến mức cô khẽ run lên. Cô vừa nghịch hai phần cổ áo của anh vừa cởi ra, chiếc áo cũng hơi lộn xộn và nhàu nhĩ. Đầu ngón tay anh lần theo eo cô. Bên kia bức tường, bên ngoài là những thanh âm ồn ào thỉnh thoảng truyền đến, Phó Diên rất kiềm chế chỉ hôn, trên đầu ngón tay cũng không để lại dấu vết.

Nguyễn Thu và Trần Phi chơi trò kéo búa bao.

Lý Hương uống không ít, đang gặm cổ vịt dài, định đi đến phòng trà thì Đàm Vũ Trinh xách bia tới, dùng đôi chân dài chặn cậu ta lại, nói: "Làm gì vậy?"

Lý Hương giải đầu nói: "Không có làm gì, chỉ là muốn vào xem một chút."

Đàm Vũ Trinh bình tĩnh nói: "Trong phòng trà có gì thú vị mà vào, đi uống một ly đi."

Anh vòng tay qua vai Lý Hương, đi về phía chiếc bàn dài. Lý Hương ngỡ ngác bị Đàm Vũ Trinh đưa trở lại bàn dài, Đàm Vũ Trinh cầm lấy dụng cụ mở nắp chai, nhẹ nhàng nhặt lên mở một cái chai đẩy về phía Lý Hương, Lý

Huong run bần bật nói: "Anh Trinh, em phải uống hết mới được đi sao?"

Đàm Vũ Trinh liếc cậu ta một cái: "Tùy cậu."

Nhưng ánh mắt lại không có ý gì là như vậy. Lý Hương hít khàn một tiếng, trầm nghĩ, đây cũng là ông chủ, đàn ông uống vậy không nên đắc tội.

Vì vậy, cậu ta giờ chại bia lên, nói: "Anh Trinh, em uống."

Đàm Vũ Trinh hơi nhướn mày, ánh cũng uống.

Hồi lâu sau.

Ôn Nam Tịch cùng Phó Diên đi từ phòng trà ra, Ôn Nam Tịch say rượu được ánh ôm, những người khác cũng ngà ngà say, tan cuộc.

Thế là Đàm Vũ Trinh và Phó Diên sắp xếp chỗ bọn họ ngồi ô tô về, chị Lý nói sẽ lo chuyện này, Phó Diên nói cảm ơn, gọi xe cho chị đi cùng Lý Khiêm Ô, Lý Khiêm Ô sống gần khu chị Lý.

Nguyên Thu ngồi xe cùng Chu Nhược Vi và Trần Phi.

Trước khi Nguyên Thu và Chu Nhược Vi rời đi, cô đã bước tới trêu Ôn Nam Tịch: "Sinh nhật vui vẻ nhé, em yêu."

Ôn Nam Tịch tựa vào trong ngực Phó Diên, mỉm cười nắm lấy đầu ngón tay của Nguyên Thu: "Cảm ơn Thu Thu Tử."

Chu Nhược Vi muốn hôn Ôn Nam Tịch, nhưng Phó Diên lập tức ngăn lại, Chu Nhược Vi không đến gần được, cau mày nhìn Phó Diên: "Cậu ấy, trước khi trở thành bạn gái của anh, là bạn thân của tôi."

Đương nhiên Phó Diên sẽ không để cô ấy hôn bạn gái mình.

Anh vừa mới hôn Ôn Nam Tịch, giọng nói trầm thấp: "Chu Hùng, cô ấy say rồi, đưa cô ấy về đi."

Chú Hùng ồ một tiếng, nhánh chóng tiến lên đỡ Chú Nhược Vi, hôm nay Chú Nhược Vi ăn mặc rất sặc sỡ, cô chỉ vào Phó Diên, bước hai bước liền bị Chú Hùng kéo đi, Chú Hùng ngửi thấy trên người cô thoang thoang có mùi nước hoa cả tai đồ ửng lên. Cậu ta rất ít khi tiếp xúc với các cô gái nên đi cùng Trần Phi đưa họ về nhà. Đàm Vũ Trinh khóan tay nhìn bọn họ náo động, khẽ hừ một tiếng.

Phó Diên gọi tài xế đến, nói với Đàm Vũ Trinh: "Chỗ này giao lại cho cậu."

Đàm Vũ Trinh xua xua tay.

Phó Diên ôm Ôn Nam Tịch đi xuống lầu, lên xe về nhà. Đến góc đường gần nhà, Ôn Nam Tịch cảm thấy có chút khó chịu, muốn xuống xe nên Phó Diên đành phải nhờ tài xế cho xe đỗ ở bãi đậu xe công cộng, chỗ đỗ xe rất đông khó vào, kỹ thuật của người lái xe lại chỉ ở mức trung bình không bằng Phó Diên.

Phó Diên bảo anh ta xuống tự mình đỗ xe. Đêm khuya, Phó Diên mặc áo sơ mi đen, cầm vô lăng, dễ dàng lùi xe vào trong, sau đó lấy chìa khóa cầm điện thoại đi động trả tiền cho tài xế. Người tài xế lấy xe đạp gấp rồi rời đi.

Phó Diên khóa xe, cúi người bế Ôn Nam Tịch xuống, Ôn Nam Tịch vòng tay qua cổ ngẩng đầu nhìn anh, Phó Diên xoay chân đóng cửa lại.

Anh cụp mắt xuống nhìn cô: "Em thấy đỡ hơn chưa?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Phó Diên nghe xong, quay người đi về phía tiểu khu, trời đã khuya, đêm hè ở Lê Thành oi bức, thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua như cam lộ. Ôn Nam Tịch ôm cổ anh, nhìn anh nhẹ giọng gọi: "Phó Diên."

"Ừm?"

Người đàn ông bước đi chậm rãi, thản nhiên trả lời.

Ôn Nam Tịch hỏi: "Tôi nay anh làm bánh à?"

Giọng nói của Phó Diên trầm và lười biếng: "Ồ, em nhận ra sao?"

Nụ cười của Ôn Nam Tịch đọng lại trong mắt cô: "Ừm, nhưng bánh anh làm hơi thiếu chút nguyên liệu."

Phó Diên liếc cô một cái, nói: "Anh chỉ nhớ được một ít, không phải tất cả, có lẽ phần kem sai rồi?"

Ôn Nam Tịch vui đầu vào cổ anh, lười biếng nói: "Chờ đến ngày sinh nhật của anh, em sẽ làm một cái chính xác chỗ anh."

"Được."

Đối với họ, việc nhớ lại quá khứ, từng tác từng tác đều rung động.

-

-

Ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch toàn thân đầy dầu vết nhưng cô phải đến bệnh viện, cô cầm kem che khuyết điểm đến đưa cho Phó Diên nhờ anh thoa giúp để che dầu hôn sau gáy, Phó Diên thản nhiên vạch cổ áo bôi lên người cô. Về phần đùi của cô, ở những nơi đó, nếu Ôn Nam Tịch thay quần dài, sẽ không bị người ta nhìn thấy.

Có rất nhiều tin nhắn trên điện thoại, cô vừa thấy nó. Có Ôn Du, Tiểu Lê và Dịch Phong.

Phó Diên nhìn thấy cái tên này liền đưa tay bấm mở, Ôn Nam Tịch a một

tiếng, khung trò chuyện hiện ra.

Dịch Phong: Chúc mừng sinh nhật, tuổi mới bình an.

Nó được gửi lúc 8 giờ tối qua và còn kèm theo một bao lì xì màu đỏ.

Phó Diên hơi nhướng mày: "Cũng đúng lúc lắm."

Giọng nghe có mùi dấm chua.

Ôn Nam Tịch thấy vậy, vội vàng cảm ơn Dịch Phong, nhưng lại không nhận phong bao đỏ, sau đó trả lời Ôn Du và Tiểu Lê, Ôn Du gửi tới một khoản tiền lớn, hơn 20.000 tệ, Ôn Nam Tịch nhận lấy. Mấy năm nay Ôn Du làm việc cũng có để được chút tiền, nên bà rất hào phóng tặng cô bao lì xì trong những dịp lễ tết.

Tiểu Lê gửi một loạt lời chúc phúc, cuối cùng đính kèm kết quả kỳ thi tuyển sinh đại học và trường học. Cô bé mất một năm từ khi thi trượt đại học đến lúc phải học lại, lần này cô bé nộp đơn vào một trường đại học ở Kinh thi, kết quả không phải quá tốt nhưng cũng không tệ. Ôn Nam Tịch lập tức chúc mừng cô bé.

Tiểu Lê trả lời: Cảm ơn chị Nam Tịch. Chị Nam Tịch, chị định đưa bạn trai về đón Tết Nguyên đán năm nay đúng không?

Ôn Nam Tịch dừng một chút, đáp: Đúng vậy.

Tiểu Lê: Cho em hỏi, người bạn trai này có phải là anh trai trong cuốn sách ôn tập của chị không?

Đầu ngón tay của Ôn Nam Tịch khựng lại.

Cô ngược mắt lên nhìn Phó Diên, Phó Diên vẫn đang cúi đầu thoa kem sau cổ cho cô, nhìn thoáng qua ánh mắt của cô anh thấp giọng, lười biếng nói: "Sao thế?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười đáp lại Tiểu Lê.

Ôn Nam Tịch: Chính là anh ấy.

Ôn Nam Tịch: Bạn chị quay lại rồi.

Tiểu Lê: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, em lại có niềm tin vào tình yêu rồi.

Tiểu Lê: Chị Nam Tịch, chị biết không, em có thể thấy được sự nghiêm túc trong những câu hỏi mà anh ấy giải, một bạn nam cùng lớp ôn tập với em nhìn thấy những câu anh ấy giải được và nói, chỉ có thể là bạn trai mới nghiêm túc như vậy.

Ôn Nam Tịch cười hỏi: "Bạn nam cùng lớp đó, thi đậu không?"

Tiểu Lê: Cậu ấy được nhận vào Đại học Hải Thành.

Ôn Nam Tịch: Wow, chúc mừng các em.

Tiểu Lê: Cảm ơn chị Nam Tịch

Chương 71: C71: Chương 71

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Sau khi bôi kem che khuyết điểm xong, Ôn Nam Tịch đang định đứng dậy, trong danh bạ điện thoại của cô có số 1 màu đỏ, cô bấm vào thì thấy tên là Thư Lệ, là mẹ của Phó Diên. Ôn Nam Tịch dừng lại nhìn Phó Diên.

Phó Diên thản nhiên nhìn một cái, nói: "Em cứ chấp nhận đi."

Ôn Nam Tịch mím môi dưới bặm đồng ý, cô vẫn đang suy nghĩ xem có nên nhả gì không.

Thư Lệ đã gửi trước: Chúc mừng sinh nhật Nam Tịch, dĩ biết muộn quá nên không chuẩn bị quà gì, chỉ có lì xì cho con gọi là chút tâm ý.

Thư Lệ: [Lì xì]

Ôn Nam Tịch do dự vài giây, sau đó nhìn về phía Phó Diên.

Phó Diên vắn nắp lại, thản nhiên đặt lên bàn, mím cười nhìn cô nói: "Nhận đi chứ? Em căng thẳng vậy à?"

Không thể nói là không lo lắng, nhưng may mắn là qua mạng nên có thể che giấu được điều đó. Cô chính sửa trước khi trả lời Thư Lệ.

Ồn Nam Tịch: Cảm ơn dì, dì khách khí quá.

Ồn Nam Tịch: Quần áo trước đây dì gửi cho con đều rất đẹp, gu thẩm mỹ của dì thật tốt.

Thư Lệ: À! Dì đã bảo mà, Phó Diên không cho dì mua, con thích là tốt rồi. Mau nhận lì xì đi, thế con nhé.

Ồn Nam Tịch: Vậy thì con xin nhận, con cảm ơn dì.

Cô nhận bao lì xì màu đỏ. Hít một hơi, thời gian không còn nhiều, phải nhanh đến bệnh viện số chín. Cô xách túi đựng máy tính lên, Phó Diên cũng lấy chìa khóa xe, hai người cùng đi ra ngoài.

Phó Diên nắm tay cô,Ồn Nam Tịch từ trong vách thang máy nhìn anh, hỏi: "Sao dì biết sinh nhật của em? Hình như em cũng chưa bao giờ đăng lên vòng bạn bè."

Phó Diên có chút lười biếng nói: "Tôi qua bà ấy gửi tin nhắn cho anh từ sớm, anh nói đang tổ chức sinh nhật cho em."

Ồn Nam Tịch ồ một tiếng, theo Phó Diên ra khỏi thang máy, hai người phải đi bộ đến nơi đậu xe tối qua. Hôm nay Phó Diên mặc áo sơ mi đen, xắn tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc, anh giữ tay về phía cô chặn bớt ánh nắng, nói: "Anh quên mang theo ô."

Ồn Nam Tịch mắt long lanh: "Phơi nắng tốt cho sức khỏe hơn."

Phó Diên cười khẽ một tiếng.

Ồn Nam Tịch nhìn gương mặt thanh tú của anh, nói: "Mẹ anh rất dịu dàng."

Phó Diên hơi nheo mắt.

"Cũng được, nếu không quản anh thì càng tốt."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, lòng mày cong lên, "Dù gì anh cũng là trạng nguyên cả nước mà."

Phó Diên nghe cô trêu chọc kéo lại, Ôn Nam Tịch nắm lấy cánh tay anh đến gần anh, trong mắt cô tràn đầy ý cười, Phó Diên nhìn thấy cô như vậy không thể rời mắt, lòng bàn tay anh dán lên trán cô bảo vệ cô khỏi ánh nắng mặt trời, chủ yếu là do ánh nắng ở Lê Thành quá gay gắt. Hôm qua nhìn trời như sắp mưa, hôm nay lại nắng to như vậy.

Cuối cùng họ cũng đến nơi, điều hoà trong xe đã được bật trước, hai người ngồi vào, sáng sớm đã nóng nực không chịu nổi. Chiếc xe màu đen khởi động, lái tới Bệnh viện số 9 để Ôn Nam Tịch xuống trước, Ôn Nam Tịch xuống xe, đóng cửa lại đi vòng đến ghế lái dùng ngón tay gõ lên cửa sổ.

Cửa kính ô tô hạ xuống, Phó Diên liếc nhìn cô: "Em quên gì à?"

Ôn Nam Tịch cúi người hôn lên một bên mặt anh, sau đó xách túi đựng máy tính nhàn nhàn bước lên bậc thang, Phó Diên sững sốt tại chỗ, một lúc sau, anh nhướn mày cười, nhìn bóng lưng cô thấy đã đi lên lầu anh mới lái xe đi.

Bên cạnh có tin nhắn trên điện thoại di động anh cầm lên xem, là Thư Lệ:

Thư Lệ: Mẹ không dám gửi lì xì quá nhiều sợ làm con bé sợ, con để ý chút xem con bé có vui không?

Diên: Vui ợ, tối qua cô ấy rất vui vẻ.

Thư Lệ: Vậy thì tốt.

Thư Lệ: Con cũng không chịu đăng mấy hình ảnh lên vòng bạn bè hay nhóm gia đình cho bố mẹ xem.

Diên: Con bận đã.

Thư Lệ: ....Được rồi.

-

-

Bước vào văn phòng, Trần Phi đã tới, ngồi phịch xuống ghế về mặt lưỡi biếng không muốn cử động. Ôn Nam Tịch mở máy tính ngồi xuống, Trần Phi nhìn thấy cô đang ngồi, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, về mặt như đang đối mặt với kẻ địch, Ôn Nam Tịch liếc cậu ta, nói: "Sao? Cậu lại làm gì trái với lương tâm hả?"

Trần Phi chần chừ lại kính, hơ khăn một tiếng, hỏi: "Thư Thư không liên lạc với chị sao?"

Ôn Nam Tịch lập tức buông bàn phím ra nhìn về phía Trần Phi, về mặt cô có chút không thể tin được, Trần Phi nhìn thấy cô như vậy, nhàn nhàn chống xua tay nói: "Không phải như chị nghĩ đâu, chính là như thế này, tối qua em là người bế Thư Thư vào nhà, sau đó em lên hôn cô ấy."

Ôn Nam Tịch lúc này mới kính ngạc.

"Sau đó thì sao? Lúc đó Nguyên Thư có biết không?"

Trần Phi chăm chú nhìn cô, nói: "Em không biết, nên mới hỏi cô ấy có liên lạc với chị không."

Ôn Nam Tịch im lặng mấy giây, cầm điện thoại lên xem không có tin nhắn nào, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tủi lụy của Nguyên Thư tạm được, nhưng tối qua cậu ấy uống quá nhiều chưa chắc đã nhớ."

Trần Phi nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống. Trong lòng có chút thất vọng nhưng cũng có chút may mắn, cậu ta nói: "Chị Ôn, nếu cô ấy không biết thì cứ coi như không biết đi, đừng nói cho cô ấy biết nhé. Em cảm thấy cô ấy không có tình cảm sâu sắc với em."

Ôn Nam Tịch cắt điện thoại lại. Không cần phải nói, Nguyên Thu chưa bao giờ nghĩ đến mối quan hệ chị em, cô ấy muốn tìm một người trưởng thành và trầm ổn hơn.

Nghĩ tới đây Ôn Nam Tịch đá vào ghế của Trần Phi, Trần Phi nghiêng nghiêng nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch nhàn nhạt nói: "Sau này cậu không thể làm loại chuyện này, nếu không tôi sẽ không tin nhiệm cậu nữa."

Trần Phi lập tức ngồi thẳng lên, gật đầu nói: "Tôi qua là ngoài ý muốn, về sau sẽ không xảy ra nữa."

Ôn Nam Tịch nhàn nhạt nhìn cậu ta một cái, thu hồi tầm mắt bắt đầu làm việc.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm xong Ôn Nam Tịch và Trần Phi đi đến khoa nội trú đi dạo một chút, rẽ vào phòng y tá tình cờ gặp Chu Giai Ý ở phòng y tá, cô đang nói chuyện với một hộ lý, sau khi phòng y tá được thay đổi, bây giờ trở nên rất hiện đại và thông minh. Ánh mắt Ôn Nam Tịch chạm phải Chu Giai Ý, cô gật đầu với Chu Giai Ý với vẻ mặt bình tĩnh.

Chu Giai Ý nhìn thấy cô, vẻ mặt phức tạp có chút lảng tránh, cúi đầu bận rộn làm việc, nhưng Trần Phi lại bước tới đi vào trước, mỉm cười gõ bàn hỏi Chu Giai Ý, "Cô Chu thấy thế nào? Trải nghiệm có tốt không. Có tiện không?"

Chu Giai Ý dừng lại một chút, ngược mắt lên nói: "Rất tiện lợi."

"Nó giúp ích cho các cô rất nhiều trong công việc phải không?" Trần Phi cười, Chu Giai Ý khẽ ừ một tiếng, đương nhiên cô ta nói thật, Trần Phi gật đầu: "Vậy là tốt rồi, chúng tôi là Diên Tục, có thể vượt qua mọi khó khăn để đi đến thành công, nhưng cũng không thể so sánh được với Công nghệ Sung Túc."

Dù sao Chu Giai Ý cũng là người da mặt mỏng, Trần Phi nói lời này xong sắc mặt cô ta liền tái xanh.

Cô hộ lý bên cạnh có chút bối rối nhìn họ. Trần Phi thấy vậy, cười nói: "Hy

vọng cô có thể cho chúng tôi nhiều đề nghị hơn, chúng tôi sẽ cải thiện từng chút một. Chúc cô một ngày làm việc vui vẻ."

Nói xong, cậu ta chính lại kính, đi về phía Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch cùng cậu đi về phía cầu thang, nhìn cậu ta, nói: "Sao cậu lại đầu tư như vậy?"

Trần Phi cười ha ha nói: "Em nào có."

Ôn Nam Tịch mỉm cười, cùng cậu đi lên lầu.

-

-

Giai đoạn đầu của phòng bệnh thông minh đã thành công, chỉ trong khoảng một tuần khu phòng bệnh thông minh của Bệnh viện số 9 đã kín chỗ. Hầu hết đều là người già, số còn lại ở mọi lứa tuổi.

Ngày hôm đó Nguyễn Thu say rượu gần như mất trí nhớ, không nhớ được Trần Phi đã làm gì, còn rất biết ơn Trần Phi đã đưa mình về. Trần Phi cảm thấy áy náy đến mức suýt chút nữa đã chui xuống gầm bàn. Nguyễn Thu cũng đã thành công giành được hạng mục đưa tin về phòng bệnh thông minh.

Diên Tục cũng thu hút nhiều sự chú ý của các nhà đầu tư lớn, chẳng hạn như Tập đoàn Chu thị là công ty đầu tiên ngõ lời, Phó Diên không nhận toàn bộ vì với sự hỗ trợ của Tập đoàn Phó Hằng, Diên Tục vẫn có nhiều lựa chọn hơn. Tuy nhiên, Phó Diên cũng bận rộn hơn và thường xuyên đi công tác nên công ty cũng phải tăng cường nhân lực.

Chị Lý ở Phòng Nhân sự vẫn luôn tuyển dụng suốt tháng 9 và tháng 10.

Viện dưỡng lão tư nhân nơi Phó Diên đưa Ôn Nam Tịch và Trần Phi đến trước đó cũng đã ký thỏa thuận hợp tác với Diên Tục, Ôn Nam Tịch vẫn phụ trách dự án, đội dự án của Ôn Nam Tịch đã tăng lên mười người, đương nhiên cô

cũng sẽ bận rộn hơn. Nhưng dù bận rộn đến đâu thì thế giới cổ tích trong ngăn kéo của cô vẫn luôn viên mãn.

Ngày 22 tháng 12 là sinh nhật của Phó Diên, nhưng anh không thể về kịp vì đang đi công tác ở Kinh thị. Sáng ngày 22, Ôn Nam Tịch đang ở trong bếp làm bánh kem, đeo tai nghe Bluetooth, thấp giọng hỏi: "Thật sự không thể về được sao?"

Phó Diên cũng đang đeo tai nghe, anh đang trên đường đi đến Tập đoàn Phó Hằng, xoay vô lăng, anh an ủi nói: "Lúc về chúng ta cùng tổ chức."

Ôn Nam Tịch lật bánh, bóp kem.

Nhìn chiếc bánh giống hệt chiếc bánh năm cuối cấp ba dần dần hiện ra trước mắt, cô nhẹ giọng nói: "Sinh nhật chỉ có thể tổ chức trước, không thể lùi lại được."

"Vậy chúng ta phá vỡ tiền lệ đi. Được không?" Giọng Phó Diên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, anh dỗ dành: "Sang năm anh nhất định sẽ dành thời gian. Còn nữa, vẫn còn những ngày nghỉ lễ khác. Anh sẽ cố gắng về sớm đón Giáng sinh cùng em?"

Bánh kem đã xong.

Ôn Nam Tịch rửa tay, nghe nói: "Không còn cách nào khác, chỉ đành như vậy thôi."

Xe của Phó Diên dừng ở gara, anh mỉm cười dỗ dành: "Đừng giận nhé? Anh lên lầu đây."

"Vậy anh đi đi."

Ôn Nam Tịch nói xong liền cúp máy.

Một tiếng tỉnh vang lên, Ôn Nam Tịch nhìn chiếc bánh kem, tháo lớp vỏ trong suốt bên ngoài ra, sau đó cầm lên, mở tủ lạnh, cắt bánh vào.

Thư Lệ gửi cho cô một tin nhắn.

Thư Lệ: Nam Tịch, dì có gửi vài món đồ, con nhớ bảo Phó Diên nhận nhé.

Ôn Nam Tịch: Vâng ạ.

Thư Lệ: Phó Diên đã trở về Lệ Thành chưa?

Ôn Nam Tịch: Chưa ạ.

Thư Lệ: Sinh nhật của con cũng không thể về được sao?

Ôn Nam Tịch: Vâng.

Thư Lệ: Ồi, chuyện này... thôi vậy, năm sau cũng được, ở Lệ Thành bên đó lạnh lắm, con nhớ mặc thêm quần áo nhé.

Ôn Nam Tịch: Vâng ạ, dì cũng vậy nhé.

Thư Lệ: Được, được.

Ôn Nam Tịch rời khỏi phòng bếp, đi đến phòng khách, cô xin làm ở nhà, đề phòng trường hợp Phó Diên trở về, hiện tại công việc cũng không có gì làm. Cô ngồi xuống thảm, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cầm điện thoại lên, tìm kiếm vé máy bay từ Lệ Thành đến Kinh thị.

Hiện vẫn còn vé trong ngày.

Tuy nhiên, chỉ có chuyến bay thẳng là sau 5 giờ chiều nên Ôn Nam Tịch mua luôn.

Tiếp theo cô phải sắp xếp một số công việc, chuẩn bị quần áo để thay, Ôn Nam Tịch ở nhà tắm trước rồi mang theo quần áo.

Khoảng ba giờ chiều, cô lái xe ra sân bay.

Sân bay đông đúc.

Ôn Nam Tịch lên máy bay.

Đến Kinh thị là vào khoảng tám giờ, mùa đông ở Kinh thị cũng rất lạnh, nhưng tương đối khô ráo, sau khi Ôn Nam Tịch xuống máy bay, cô không liên lạc ngay với Phó Diên mà thay vào đó gọi cho một tiệm bánh, nhờ họ làm một chiếc bánh mới giao đến công ty.

Cầm theo chiếc bánh bước ra khỏi phòng làm việc.

Mười giờ tối.

Ôn Nam Tịch gửi tin nhắn cho Phó Diên.

Ôn Nam Tịch: Em gọi đồ ăn cho anh, anh đang ở đâu, gửi vị trí cho em.

Diên: Anh vừa mới ra khỏi Kinh đại, về khách sạn lại nói chuyện nhé.

Ôn Nam Tịch: Đi gặp giáo sư Lương à?

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch: Ồ, vậy thì anh cứ đứng đó, đừng nhúc nhích.

Diên:?

Ôn Nam Tịch: Đừng nhúc nhích.

Phó Diên hơi nhường mày, anh đang đi tới cửa phòng trực, thấy tin nhắn này, bước chân theo bản năng mà dừng lại.

Chương 72: C72: Chương 72

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

—

Đèn trong phòng trực bật sáng, ông chú đang uống trà nhìn thấy Phó Diên dừng lại ở đó, còn nhiệt tình mở cửa sổ hỏi: "Sao vậy? Cậu quên gì à?"

Phó Diên quay người lại, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Không có gì ạ."

"Ồ."

Ông chú ngồi trở lại.

Phó Diên nhìn giao diện trên di động, lời nói "đừng nhúc nhích" của bạn gái thực sự khiến anh dừng lại động tác, anh dựa vào cửa sổ, gõ tin nhắn và hỏi có phải cô đã uống rượu rồi không.

Một chiếc taxi từ từ dừng lại trước cổng Kinh đại, ánh đèn chói lóa trong màn đêm mùa đông đen tối.

Phó Diên ngược mắt lên.

Sau đó anh nhìn thấy Ôn Nam Tịch xuống xe, trên tay cầm chiếc bánh kem, cô mặc áo khoác dài, mỉm cười xinh đẹp với anh, giống như một vẻ đẹp tuyệt

sắc trong mùa đông.

Phó Diên đặt điện thoại di động xuống, đột nhiên cảm thấy như mình đang quay lại năm cuối cấp ba ở cửa hàng tiện lợi, nụ cười của cô khiến nhịp tim của anh nháy dựng, nhưng lúc đó anh đã cố giấu thật kỹ.

Hoá ra sẽ có vô số lần trái tim bạn rung động trước một người.

Ôn Nam Tịch đi về phía anh, ngược mắt cười hỏi: "Ngạc nhiên không?"

Vừa dứt lời, Phó Diên đã vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng, Ôn Nam Tịch áp vào ngực anh, hai tay luồn qua eo anh, ôm lấy anh.

Cái ôm thân thuộc, ấm áp, cả sự lạnh lẽo cũng đã không còn nữa.

Phó Diên ôm cô một lúc rồi mới rời ra một chút, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu lên, Phó Diên ngậm lấy môi cô, nhẹ nhàng truyền hơi ấm cho cô, lúc rời đi, môi cô đỏ hơn rất nhiều, Ôn Nam Tịch cười hỏi: "Anh ngạc nhiên không?"

Phó Diên vuốt tóc cô: "Vô cùng bất ngờ."

Trong mắt anh có sự dịu dàng.

Mi mắt Ôn Nam Tịch cong cong, xua đi ánh mắt lạnh lùng. Nơi này gió rất mạnh, làm rối tung tóc của hai người, đây không phải là nơi họ có thể ở lâu, Phó Diên hôn lên trán cô, vòng tay qua eo cô, chào tạm biệt chú bảo vệ.

Ông chú cắn một miếng mì, gật đầu hỏi: "Bạn gái à?"

Phó Diên mỉm cười, giọng nói lười biếng cất lên: "Vâng."

"Thật là đẹp đôi." Ông chú nhìn thấy dáng vẻ của Ôn Nam Tịch, không khỏi cảm thán. Phó Diên và Ôn Nam Tịch nhìn nhau, trong mắt đều mỉm cười, hai người rời khỏi cổng trường Kinh đại, Ôn Nam Tịch liếc nhìn tấm bảng trường, nó to lớn và nặng nề, biểu thị rõ địa vị của nó đối với thế giới bên ngoài.

Phó Diên nhìn theo ánh mắt của cô, nói: "Có thời gian anh sẽ dẫn em đi dạo."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, sau đó nhìn anh, cười nói: "Được."

Khi đến Bắc Kinh, Tập đoàn Phó Hằng có cấp cho Phó Diên một chiếc ô tô để đi lại, cũng màu đen. Ôn Nam Tịch thắt dây an toàn, Phó Diên khởi động xe phóng ra đường, ban đêm ở Kinh thị cũng rất xa hoa tấp nập, nhà cao tầng san sát, ánh đèn neon nhấp nháy, Ôn Nam Tịch nhìn khung cảnh bên ngoài, nhìn thấy mấy sinh viên đại học đang đứng ở điểm dừng xe buýt.

Họ trêu chọc, đùa nhau.

Ôn Nam Tịch dõi theo.

Trong lòng chợt cảm thấy có chút chua xót.

Cô đã bỏ lỡ bốn năm đại học với anh.

Vừa lúc Phó Diên dừng đèn đỏ, quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi: "Em đang nhìn gì thế?"

Ôn Nam Tịch quay mặt, nhìn anh, lắc đầu mỉm cười.

Phó Diên giơ tay nhéo mũi cô, sau đó khởi động xe lái ra ngoài. Đi ngang qua khu vực trung tâm tài chính, có thể nhìn thấy Tòa nhà Tập đoàn Phó Hằng, cao ốc Tập đoàn Thẩm thị và Tòa nhà Tập đoàn Văn thị.

Đền khách sạn.

Hành lý của Ôn Nam Tịch để ở trước quầy lễ tân, Phó Diên giúp đỡ xách qua, Ôn Nam Tịch ôm bánh kem cùng anh đi vào thang máy, trong thang máy rất ấm áp nhưng Phó Diên vẫn nắm tay cô.

Một tiếng tín hiệu.

Hai người ra khỏi thang máy, đi đến phòng ảnh, đèn trong phòng đã sáng, Ôn Nam Tịch bung bánh đến ghế sofa phía, đặt bánh lên bàn, nhìn đồng hồ rồi nói: "Bây giờ là 11 giờ."

Phó Diên rót cho cô một cốc nước ấm, ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó, nhìn cô: "Em đói không? Gọi đồ ăn nhé?"

Ôn Nam Tịch nói: "Chúc mừng sinh nhật trước đã."

Vừa nói, cô vừa tháo lớp vỏ trong suốt ra, khi Phó Diên nhìn thấy mặt bánh, vẻ mặt hơi dừng lại, liếc nhìn cô nói: "Ôn Nam Tịch, em mua à?"

Ôn Nam Tịch ngồi ở bên cạnh ảnh, cười nói: "Ảnh thấy thế sao?"

Phó Diên giơ tay ôm eo cô: "Là em làm."

Nhìn chiếc bánh giống hệt chiếc bánh cô làm hồi năm cuối cấp ba, Phó Diên chỉ muốn kéo cô vào lòng, Ôn Nam Tịch cảm nên, thắp sáng, đẩy tới trước mặt ảnh. Cô nghiêng đầu nhìn ảnh, đôi mắt Phó Diên rất sâu, ảnh hôn lên trán cô, sau đó buông eo cô ra, chấp hai tay lại, chân thành ước nguyện.

Hôm nay ảnh đeo chiếc vòng tay bình an mà cô tặng, rất phù hợp cho dịp này.

Ước nguyện xong, Phó Diên ngược mắt lên.

Ôn Nam Tịch nhìn ảnh, chờ ảnh nói.

Phó Diên nhìn cô một cái, nói: "Cùng ước nhé."

Có thể ở bên em mãi mãi.

Ôn Nam Tịch nường mày.

Phó Diên cúi người thổi tắt nến.

Ông Nam Tịch thấp giọng nói: "Sinh nhật vui vẻ, Phó Diên."

Phó Diên cầm dao cắt bánh, thấp giọng lưỡi biếng nói: "Ừm, cảm ơn công chúa của anh."

Sau khi cắt xong, anh lấy nữa múc bánh ra đặt lên môi cô, Ông Nam Tịch mở miệng, cô tựa vào lưng ghế sofa, Phó Diên đút cho cô từng miếng một, thỉnh thoảng anh cũng ăn một miếng. Anh lưỡi biếng ngả người ra sau, hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sofa, Ông Nam Tịch cởi áo khoác, Phó Diên cũng vậy, lộ ra áo sơ mi bên trong.

Điện thoại của Phó Diên reo lên.

Rất nhiều tin nhắn được gửi tới, Ông Nam Tịch nhìn qua, thấy họ đều đang chúc mừng sinh nhật anh, Thư Lệ cũng gửi một bao lì xì cho Phó Diên, hai tay anh cầm bánh ngọt và nữa, không cầm được điện thoại. Ông Nam Tịch nhận lấy, sau khi đưa điện thoại cho anh, Phó Diên lại đút cho cô một miếng bánh ngọt nữa, Ông Nam Tịch chớp chớp mắt nói: "Đáng tiếc nhóm Trần Phi không thể tổ chức sinh nhật cho anh."

Phó Diên ừ một tiếng.

Anh dùng đầu ngón tay lau vết kem trên khóe môi cô rồi nói: "Trở về sẽ mời bọn họ bữa tối."

Ông Nam Tịch ừm một tiếng.

Phó Diên đặt chiếc bánh trong tay xuống, kéo cô vào lòng, dùng đầu ngón tay tháo cổ áo, Ông Nam Tịch ngồi lên đùi anh, sau khi Phó Diên cởi xong, ngược mắt lên nói: "Anh rất bất ngờ."

Trong lòng kính ngạc không thể diễn tả được, Ông Nam Tịch vòng qua cổ anh nói: "Em muốn gặp anh."

Yết hầu của Phó Diên cuộn lại.

Khóe môi anh hơi cong lên, "Anh cũng vậy."

Anh ôm cổ cô, cúi xuống lấp lấy môi cô, trong ánh sáng mờ mờ, dần dần, vai áo len của Ôn Nam Tịch bị kéo xuống, anh vùi đầu trong ngực cô, một lúc sau, chiếc áo len rơi xuống đất, bàn tay to lớn của anh ôm lấy eo cô.

Đôi mắt Ôn Nam Tịch tràn đầy nước.

Phó Diên cởi vòng tay bình an và đồng hồ đặt lên bàn, bế cô lên, đi đến bộ cửa sổ, nghiêng người hôn cô lần nữa, vai Ôn Nam Tịch co người, khẽ run lên, cô ngẩng đầu.

Đêm khuya.

Gió thổi tung rèm cửa.

Sóng nước ập đến mũi chân.

-

-

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Phó Diên ôm cô không muốn động dậy, Ôn Nam Tịch nắm lấy cánh tay anh nhắc nhở: "Điện thoại reo kia, là của anh đó."

Giọng Phó Diên khàn khàn: "Ừ."

Ôn Nam Tịch còn có chút mơ hồ, lại ngủ tiếp, Phó Diên xoay người cầm lấy điện thoại bên cạnh lên, nhìn qua rồi nhắc máy, đầu dây bên kia là giáo sư Lương.

Không biết từ đâu mà ông biết được việc Ôn Nam Tịch đã đến Bắc Kinh, liền hỏi: "Bạn gái của em tới đây đúng không?"

Phó Diên dừng lại, vâng một tiếng.

"Đã đến đây thì hôm nay hai đứa dành chút thời gian đến trường gặp vợ thầy nhé."

Phó Diên nhìn người con gái đang cuộn tròn trong lòng mình, nói: "Được ạ."

Giáo sư Lương được như ý nguyện, cúp điện thoại.

Phó Diên buông điện thoại xuống, vuốt tóc Ôn Nam Tịch, cô vẫn còn đang ngủ mơ màng, Phó Diên không muốn dậy, mấy ngày nay anh đi công tác, mỗi khi tỉnh dậy, bên cạnh trống rỗng không quen. Anh ôm cô vào lòng, Ôn Nam Tịch mặc một bộ váy ngủ, hình dáng mềm mại như một con mèo Ba Tư, Phó Diên lướt qua gấu váy của cô.

Lướt xuống,

Đến thắt lưng,

Ôn Nam Tịch tròn tránh.

Phó Diên cúi đầu hôn lên cánh môi cô, giống như thạch trái cây, anh thấp giọng nói: "Sáng mai anh phải đến Phó Hằng, em ở trong khách sạn đợi hay muốn đi cùng anh?"

Ôn Nam Tịch bị anh hôn đến mơ màng, suy nghĩ một chút nói: "Em ở khách sạn, khi nào thì anh xong việc?"

Phó Diên hơi dờ môi khởi môi cô, nói: "Buổi chiều không phải đi nên anh sẽ đưa em đến Kinh đại."

Ôn Nam Tịch đã tỉnh táo hơn, mở mắt ra, vẫn còn có chút buồn ngủ: "Buổi chiều đi sao?"

"Ừ, giáo sư muốn gặp em."

Ôn Nam Tịch sững sốt.

Vài giây sau, cô mở to mắt: "Giáo sư Lương á?"

"Phải."

Phó Diên lại hôn lên trán cô, lòng bàn tay rời khỏi gấu váy của cô, nhấc chân ra khỏi giường, đắp chăn cho cô nói: "Em cứ ngủ thêm một lát nữa, anh rửa mặt rồi ra ngoài, lát nữa anh sẽ bảo khách sạn mang đồ ăn tới cho em. Lúc mở cửa, nhớ phải ngó qua mắt mèo trước nhé."

Ôn Nam Tịch nhìn anh cởi áo đi vào phòng tắm.

Ôn Nam Tịch đã không còn buồn ngủ nữa, chỉ là trong chăn quá ấm áp, mấy ngày nay anh đi công tác, cô không quen ngủ một mình ở nhà, khi anh ở nhà cô thường ngủ nướng trên giường, khi anh đi công tác Ôn Nam Tịch luôn thức dậy đúng giờ, thậm chí có khi còn dậy sớm hơn đồng hồ báo thức.

Cô nán lại trong chốc lát.

Phó Diên từ phòng tắm đi ra, lấy áo sơ mi trong tủ mặc vào, sau đó mặc thêm một chiếc áo khoác màu đen, Ôn Nam Tịch chỉ nhìn anh thay đồ, Phó Diên thay đồ xong liền kéo khóa, quay đầu nhìn lại. Thấy cô nhìn qua bên này, hai tay trắng nõn, dây váy một bên đã tuột xuống, Phó Diên bước tới, chống ở đầu giường, nheo nhẹ chớp mũi cô: "Em không ngủ nữa à?"

Ôn Nam Tịch nói: "Để em xem có thể ngủ tiếp được hay không."

Phó Diên nhẹ nhàng mảy mỉm cười, anh cúi người hôn lên khóe môi cô, có chút bất đắc dĩ. Ôn Nam Tịch vòng qua cổ anh nói: "Về sớm một chút nhé."

"Chắc chắn rồi."

Nói xong, anh m út lấy môi cô rồi mới kìm lại, rời khỏi giường.

Phòng của anh là phòng kép, sau khi thu dọn một chút, chuẩn bị xách túi máy tính ra ngoài, trước khi đi anh có nói với cô vài câu, Ôn Nam Tịch vẫn còn nằm trên giường, lười biếng đáp lại lời anh.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại.

Căn phòng rơi vào im lặng.

Ôn Nam Tịch cảm thấy có chút trống rỗng.

Cô nằm trên giường một lúc, chủ yếu là vì trên giường còn lưu lại hơi ấm của anh, một lúc sau, Ôn Nam Tịch đứng dậy, mặc áo khoác đi ra phòng khách, Phó Diên đem chiếc bánh tối qua ăn chưa hết cất vào tủ lạnh nhỏ. Ôn Nam Tịch ngồi ở trên sofa một lát, sừng sốt một hồi, mở laptop ra xem tiến độ công việc.

Bận rộn được một lúc thì có tiếng chuông cửa.

Là bữa sáng Phó Diên gọi, cô nhìn qua mắt mèo rồi mở cửa, bữa sáng được đẩy vào, người phục vụ rời đi, Ôn Nam Tịch đóng cửa, quay lại phòng tắm tắm rửa.

Thay quần áo xong, Ôn Nam Tịch quay lại làm việc.

Trần Phí gửi cho cô một tin nhắn.

Trần Phí: Hôm nay chị Ôn không đến công ty à? Chị làm ở nhà sao?

Ôn Nam Tịch: Hôm nay tôi sẽ tiếp tục làm việc ở nhà.

Trần Phí: Wow, ôi không, chị như vậy là lười biếng đây.

Ôn Nam Tịch: Cậu thấy tôi lười biếng chỗ nào, đừng nói nhảm.

Trần Phú: Chắc chắc, anh Đàm nói có thể chị đã đi Kinship, chị nói xem, chị đi rồi sao?

Ông Nam Tịch:...Cậu ấy nói lời này lúc nào thế?

Trần Phú: Buổi sáng.

Đàm Vũ Trinh này có thuật đọc suy nghĩ người khác sao? Sao có thể nhìn thấu mọi thứ như vậy chứ.

Ông Nam Tịch trầm mặc mấy giây, hỏi Trần Phú: Cậu có biết giáo sư Lương và vợ thích gì không?

Trần Phú:?

Trần Phú: Chị đến Kinship thật à?

Ông Nam Tịch: Ừ.

Trần Phú: Chắc, chắc, chắc, Anh Đàm thật lợi hại.

Trần Phú: Lấy lòng giáo sư thì không có cách, nhưng vợ thầy, bà ấy thích hoa, chị có thể đặt một bó cẩm chướng tặng bà ấy.

Ông Nam Tịch: Cảm ơn cậu.

Chương 73: C73: Chương 73

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Sau khi gửi tin nhắn cho Trần Phi, Ôn Nam Tịch tiếp tục bận rộn với công việc trước mắt, khoảng 10 giờ 30, cô vào nhà thay một bộ quần áo sau đó xuống lầu bắt taxi đến một cửa hàng hoa gần đó.

Mặc dù đặt hàng trực tuyến rất dễ dàng nhưng Ôn Nam Tịch vẫn cảm thấy chọn trực tiếp sẽ có thành ý hơn, cô chọn hoa tại cửa hàng trong lúc chờ đợi đóng gói điện thoại của cô reo lên, là tin nhắn từ Phó Diên.

Diên: Anh đặt bữa trưa cho em nhé.

Ôn Nam Tịch nhìn về phía tòa nhà của tập đoàn Phó Hằng Holding ở phía đối diện, trả lời: Bữa trưa anh ở Phó Hằng à?

Diên: Ừ, có chuyện gì sao?

Ôn Nam Tịch: Em ra ngoài đi dạo, đang ở phía đối diện Phó Hằng.

Diên: Anh đi đón em qua ăn trưa, Phó Hằng có nhà ăn ở tầng dưới.

Ôn Nam Tịch: Không cần đâu, em tự qua đó, chỉ qua cầu vượt là tới.

Diên: Được, khi nào đến thì gửi tin nhắn cho anh.

Ôn Nam Tịch: Được.

Hoa cầm chướng đã được gói xong, Ôn Nam Tịch trả tiền ôm hoa đi về phía cầu vượt, nơi này hầu hết đều là các tòa nhà văn phòng, lúc này mọi người đang làm việc vừa hề rất yên tĩnh. Đi qua cầu vượt về phía tòa cao ốc Phó Hằng, sau khi vào cửa Ôn Nam Tịch không muốn làm phiền Phó Diên nên ngồi xuống một quán cà phê bên cạnh gọi một tách cà phê.

Phó Diên gửi tin nhắn lúc 11 giờ rưỡi hỏi cô ở đâu.

Ôn Nam Tịch tay cầm hoa bước ra khỏi quán cà phê, cô vừa nhìn thấy Phó Diên đang đi ra khỏi thang máy, anh mặc một chiếc áo khoác khác với những người đàn ông khác mặc vest và đi giày da, có thể là đang vội tay áo xắn lên lộ ra chiếc vòng tay bình an, chỉ liếc nhìn một cái đã thấy anh cong môi đi về phía cô.

"Em mua hoa à?" Phó Diên nắm tay cô.

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng, Phó Diên nhẹ liếc một cái, hỏi: "Cho vợ thầy?"

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Đúng vậy."

Lúc này từ phía sau có đoàn người đi ra, một người đàn ông mặc vest, đi giày da dẫn đầu, bên cạnh còn có một thư ký diện mạo vô cùng xinh đẹp.

Bọn họ dừng lại, Phó Lâm Viễn nhìn về phía bên này, thấp giọng nói: "Phó Diên, cùng ăn đi?"

Phó Diên ôm lấy eo Ôn Nam Tịch, xoay người nói: "Không được rồi."

Phó Lâm Viễn gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu với Ôn Nam Tịch sau đó bước ra ngoài. Thư ký bên cạnh anh mỉm cười với Ôn Nam Tịch, cô ấy đi giày cao gót, xinh đẹp thu hút, theo bước chân Phó Lâm Viễn xuống bậc thang, Phó Lâm Viễn nghiêngng đầu không biết nói gì với cô ấy, cô ấy gật gật đầu.

Ôn Nam Tịch đột nhiên có một hảo cảm khó hiểu đối với thư ký,

Phó Diên nhìn tầm mắt cô, lưỡi biếng giờ tay che tầm mắt của cô, hỏi: "Đang nhìn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt lên nói: "Thư ký của Phó tổng rất xinh đẹp."

"Đàn chị ở Kiné đại." Giọng Phó Diên nhàn nhạt.

Ôn Nam Tịch nghe xong ồ một tiếng, cô được Phó Diên ôm lấy đưa đến nhà ăn gần đó, cô cũng rất xinh đẹp, Phó Diên cũng đẹp cho nên dọc đường ít nhiều cũng có người nhìn chằm chằm vào cô. So với vẻ mặt nghiêm nghị của Phó Lâm Viễn, Phó Diên lại tùy ý hơn, họ ngồi xuống một nhà hàng Trung Quốc gần đó.

Phó Diên cầm thực đơn gọi món, Ôn Nam Tịch ngồi ở bên cạnh nhìn anh thản nhiên thoảng chí vào món mình muốn. Phó Diên ngược mắt nói với người phục vụ thêm một món tráng miệng.

Từ khi ở bên nhau Ôn Nam Tịch lần nào cũng gọi món tráng miệng cho Phó Diên, ăn trưa xong, Phó Diên bấm điện thoại, nói: "Thầy và vợ thầy đều phải ngủ trưa, ba giờ chúng ta sẽ đến đó."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng.

Sau đó Phó Diên lái xe chở cô về khách sạn nghỉ ngơi, trợ lý của Phó Lâm Viễn mang máy tính xuống chỗ anh. Trở lại khách sạn, Phó Diên vẫn đang bận rộn, Ôn Nam Tịch ngủ trong lòng anh, nghe tiếng bàn phím anh gõ có chút lưỡi biếng, Phó Diên ôm chặt cô cúi đầu hôn lên trán.

-

-

Khoảng hai giờ.

Hai người đi ra ngoài, Ôn Nam Tịch ôm hoa cắm chương trên tay lên xe đến Kinh đại là khoảng 2 giờ 30. Tối qua khi đến đây cô cảm thấy nơi này thật rộng lớn. Hôm nay, bốn chữ mạ vàng Đại học Bắc Kinh đã được treo phía trên Ôn Nam Tịch có thể nhìn thấy nó từ xa, cũng nhìn chiếc ô tô chạy vào dưới tầm biển.

Cách dài phun nước gần cổng trường không xa, Đại học Bắc Kinh có hai hàng cây ngô đồng rất dài, lái xe trên đại lộ này có một cảm giác rất trang trọng. Vào mùa đông không ít sinh viên qua lại trên con đường này.

Khi kết quả của Ôn Nam Tịch được công bố cô đã từng lướt qua trang web của Đại học Bắc Kinh, cũng nhìn thấy con đường này và khung cảnh chào đón, cô nghĩ đến Phó Diên đi bộ trên con đường này trong chiếc áo sơ mi trắng, hay hình ảnh anh bước vào một câu lạc bộ nào đó tuyển thành viên mới. Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Phó Diên chú ý tới ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô: "Hà?"

Trong mắt Ôn Nam Tịch tràn ngập nước cô lắc đầu mỉm cười.

Phó Diên hơi nheo mắt.

Anh quay vô lăng rẽ vào một góc cua rồi lái xe về phía tòa nhà dành cho cán bộ công nhân viên. Trường Đại học Bắc Kinh rất lớn nên phải lái xe một lúc, đi ngang qua thư viện, sân bóng rổ, sân bóng đá, ký túc xá nam sinh và khoa tài chính mới đến tòa nhà dành cho cán bộ công nhân viên. Xe dừng ở bãi đỗ xe, Phó Diên xuống xe Ôn Nam Tịch cũng ôm Hoa xuống theo.

Phó Diên ngược mắt lên nhìn. Ôn Nam Tịch nhìn theo ánh mắt anh thấy giáo sư Lương cũng đang đứng ở nơi đó nhìn, thấy bọn họ ông chấp tay quay về phòng.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên.

Phó Diên nắm tay cô nói: "Giáo sư Lương còn căng thẳng hơn cả em."

"Thật sao?" Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi!

Chương 74: C74: Chương 74

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

"U-huít."

Phó Diên dắt cô lên cầu thang, tòa nhà cán bộ công nhân viên của Kinh đại có lịch sử lâu đời và được giữ gìn rất tốt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một số dấu vết của thời gian.

Đến tầng hai, cửa phòng giáo sư Lương đã mở. Một người phụ nữ có dáng vẻ hiền lành nhìn ra, thấy bọn họ lập tức cười nói: "Mau vào đi, cô biết các em cũng sắp tới. Chồng cô cũng vừa ra ngoài xem, ông ấy tính thời gian thật chính xác."

Phó Diên trầm thấp gọi: "Em chào cô."

Anh nghiêng người, nhìn Ôn Nam Tịch, nói: "Đây là vợ của thầy."

"Cô ơi, đây là Ôn Nam Tịch."

Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng ngoan ngoãn gọi: "Em chào cô ạ."

Tiểu Âm mỉm cười nhìn Ôn Nam Tịch, trong hành lang của tòa nhà cho cán bộ công nhân viên, ngoại hình của cô gái này cũng rất đặc biệt, dáng vẻ lạnh lùng nhưng trong mắt lại ngấn nước, vừa gặp đã ấn tượng là sự kết

hợp hoàn hảo với Phó Diên. Tiểu Âm không giấu được nụ cười trong mắt, bà gật gật đầu nói: "Vào đi, không cần chờ giày, hôm nay cô cũng chưa lau sàn."

"Buổi trưa ông ấy về, nói với cô các em sắp tới, bảo cô chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ." Tiểu Âm ra hiệu mời bọn họ đi vào, Phó Diên vòng tay qua ôm lấy bà vai Ôn Nam Tịch bước vào.

Giáo sư Lương ngồi trên chiếc ghế sofa phía đơn, thấy bọn họ bước vào, gấp cuốn sách trên tay lại.

Phó Diên ôm Ôn Nam Tịch ngồi xuống trên sofa đối diện, ánh đèn đây trông rất thoải mái, có vẻ thời đại học cũng thường xuyên đến. Ôn Nam Tịch đưa hoa cắm chường cho Tiểu Âm, bà nhận lấy cười vui vẻ nói: "Nam Tịch, cảm ơn em."

"Cô thích là tốt rồi ạ." Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói.

"Đương nhiên là thích rồi." Tiểu Âm mỉm cười cắm hoa vào, sau đó bung điếm tâm cùng trà đặt lên bàn, giáo sư Lương nhìn Phó Diên hỏi: "Tính hình Vu Sâm hiện tại thế nào?"

Phó Diên ngược mắt nói: "Cậu ta được thả ra rồi, cậu ta không đồng ý ở chỗ em nhưng nghe nói Dịch Phong ở Vân Hà đã trao cho cậu ta cơ hội.."

Dịch Phong?

Ôn Nam Tịch sững sốt, nhìn về phía Phó Diên ở bên cạnh.

Giáo sư Lương nhìn cô một cái, sau đó nhìn Phó Diên và nói: "Em nhớ để mắt đến nó, đi theo Dịch Phong cũng tốt. Dịch Phong có một số kỹ năng quản lý đặc biệt, tuy có chút tham vọng muốn thành công nhanh chóng nhưng đi theo cậu ta thì ít nhất cũng là một người tử tế. Nếu nó không chịu đi theo em thì theo Dịch Phong cũng được."

Phó Diên gật đầu, đưa tay cầm lấy bánh quy Tiểu Âm làm đưa cho Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch nhận lấy nhưng không dám ăn chỉ cầm trên tay.

Giáo sư Lương cũng nhìn cô, hỏi: "Từ thời đại học em đã theo Dịch Phong thực hiện các dự án rồi đúng không?"

Ôn Nam Tịch ngồi thẳng dậy, bắt gặp ánh mắt của giáo sư Lương, cô gật đầu: "Vâng, thưa giáo sư Lương."

Giáo sư Lương nhìn cô gái này tâm tính có chút phức tạp, cô đã khiến ông mất đi một trợ thủ đắc lực, lẽ ra Phó Diên nên ở lại Kinh thị, nhưng anh lại chuẩn bị một con đường khác.

Năm đó ông có hai đệ tử, một người là Vu Sâm, một người là Phó Diên. Do biến cố gia đình tính tình Vu Sâm thay đổi rất lớn, trở nên cực đoan. Ông chỉ còn lại mình Phó Diên, tính cách, sự gia giáo và năng lực của Phó Diên đều khởi phải bàn, rất nhiều thứ trong tay ông đều chuẩn bị giao lại cho Phó Diên. Cuối cùng, Phó Diên lại từ chối, anh nhất quyết muốn đến Lê thành. Phát triển sự nghiệp chỉ là một khía cạnh, nguyên nhân chính là vì cô gái trước mặt.

Giáo sư Lương nhấp một ngụm trà, hỏi Ôn Nam Tịch: "Năm đó em thi đạt 712 điểm, đủ để vào Kinh đại. Tại sao lại thay đổi, chọn đến Lê thành?"

Vẻ mặt Ôn Nam Tịch sững lại.

Phó Diên nhìn về phía giáo sư Lương, nhìn chăm chăm vào ông. Giáo sư Lương không để ý tới ánh mắt của học trò yêu quý mà chỉ nhìn Ôn Nam Tịch, ý muốn yêu cầu cô tự mình trả lời.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên, anh thấp giọng nói: "Không muốn trả lời thì em không cần trả lời."

Anh đã trực tiếp che chở cô như vậy, cho dù người đối diện chính là giáo sư Lương, giáo viên của anh. Giáo sư Lương và Tiểu Âm nhìn nhau, Tiểu Âm khoanh tay, trợn mắt nhìn ông, giáo sư Lương dừng lại, thu hồi tầm mắt để

tránh đòn tấn công của vợ. Ông nhìn Ôn Nam Tịch, thông thả uống trà.

Ôn Nam Tịch nhìn giáo sư Lương, trầm mặc mấy giây, nói: "Em muốn trưởng thành nên cần phải đi đến một nơi xa lạ, cắt đứt quá khứ."

Giáo sư Lương nhìn cô: "Vậy em đã trưởng thành chưa?"

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Trưởng thành rồi ạ."

"Quá khứ của em liên quan đến một người, phải không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Giáo sư Lương đặt tách trà xuống, nói: "Sống sót với một cánh tay bị gãy. Không phải ai cũng có đủ can đảm và dũng khí để từ bỏ một ngôi trường tốt như Kinh Đại."

Ôn Nam Tịch trầm mặc.

Phó Diên cố vẻ thối thuôn nhẫn nhìn giáo sư Lương. Giáo sư Lương nhìn không ra ánh có ý gì, mấy câu hỏi cũng không hỏi cũng được, lại thành như vậy.

Giáo sư Lương thở dài nói: "Nhưng hiện tại các em đã có được thành quả, điều đó cho thấy dù em đi đến đâu thì vàng cũng sẽ tỏa sáng. Trong tương lai, hãy cứ tiến về phía trước."

Trong lòng Ôn Nam Tịch có chút ấm áp, nhìn giáo sư Lương gật đầu: "Cảm ơn giáo sư."

Giáo sư Lương liếc nhìn Tiểu Âm.

Tiểu Âm đi vào phòng sau lấy ra ba cuốn sách ra, đều là sách giáo sư Lương tìm được ở nước ngoài, trên thị trường gần như không có, ông đưa cho Ôn Nam Tịch.

Ồn Nam Tịch dừng lại, cô nhìn Phó Diên.

Phó Diên nhướng mày nói: "Em nhận đi, thầy nhất định đã chuẩn bị từ rất lâu."

Tiểu Âm cười nói: "Tháng trước ông ấy đã bay tới Paris để mua về."

"Cầm lấy đi, chuẩn bị riêng cho em đây."

Tiểu Âm đưa về phía trước.

Ồn Nam Tịch đưa tay nhận lấy, ngược mắt lên nói: "Cảm ơn cô Lương. Cảm ơn giáo sư Lương."

Giáo sư Lương uống trà, không trả lời.

Tiểu Âm cười nói: "Dù sao thì nếu em đến Kinh đại, nhất định sẽ trở thành học trò của ông ấy. Ông ấy cũng tiếc khi không có được một sinh viên như em, nhưng lại mạnh miệng không chịu thừa nhận."

"Bà đang nói gì vậy?" giáo sư Lương ở bên kia nghe được, lập tức bảo bà dừng lại.

Với vẻ hiểu hết sự tình, Tiểu Âm mỉm cười, quay lại ghé sô phía ngồi xuống, phía trà chỗ họ.Ồn Nam Tịch liếc nhìn Phó Diên, anh đang cúi đầu cười khẽ, bờ vai hơi rung.

Ồn Nam Tịch vỗ vỗ vai anh, bảo Phó Diên kiềm chế một chút.

Sau đó,

Giáo sư Lương và Phó Diên trò chuyện về một số chủ đề khác,Ồn Nam Tịch đang nghe thì Tiểu Âm gọi cô uống trà,Ồn Nam Tịch nhận lấy, Tiểu Âm lại gần nói chuyện với cô.

Sau bữa tối.

Phó Diên dẫn Ôn Nam Tịch đi dạo quanh Kinh đại, trăng lên cao, đi ngang qua ký túc xá của nam sinh, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu hỏi: "Anh ở ký túc xá nào?"

Phó Diên hơi nâng cằm, chỉ vào Khoa Khoa học máy tính ở đằng kia.

Ôn Nam Tịch nhìn thoáng qua, thấy rất nhiều người từ ký túc xá nam sinh bên Khoa học Máy tính ra vào, ký túc xá đối diện với sân bóng rổ. Lúc Ôn Nam Tịch và Phó Diên đi xuống tòa nhà, cô ngẩng đầu nhìn lên hỏi: "Tầng mấy?"

"Phòng 3, tầng 4."

Ôn Nam Tịch nhìn lên tầng 4, phòng số 3 của ký túc xá, đèn sáng, quần áo treo ở bên ngoài, Ôn Nam Tịch có thể tưởng tượng được cảnh anh đi qua hành lang, bàn học của anh trông như thế nào, bàn học trong căn cứ bí mật rất ngăn nắp, nhiều sách lập trình xếp chồng lên nhau, bên cạnh nhất định phải có giấy nháp anh thích vừa nghĩ vừa viết.

"Này, xuống đi."

Một cô gái từ bên kia chạy tới, đi xuống tầng dưới của ký túc xá và hét lên trên lầu, một chàng trai ở tầng trên thò đầu ra, sau đó lại rụt đầu lại, tỏ ý không trả lời.

Cô gái ôm eo cô đợi một lúc, trợn mắt nói: "Tôi không nói yêu, anh cho rằng mình là Phó Diên, nghĩ tôi sẽ ở đây anh chờ anh à!"

Nói xong cô quay người bỏ đi.

Chàng trai sững sờ vài giây rồi chạy xuống cầu thang, đuổi theo cô gái.

Ôn Nam Tịch nhìn một màn này, lại nhìn Phó Diên ở bên.

Hai người đang định rời đi, vừa nghe lời này, Ôn Nam Tịch khẽ nhường mày, Phó Diên nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô, nắm tay đi vào con đường phía sau sân bóng rổ, nơi này rất yên tĩnh, chỉ có ánh sáng đèn mờ mờ, Ôn Nam Tịch kéo tay anh nói: "Cô gái kia nói vậy là có ý gì?"

Giọng nói của Phó Diên trầm thấp và lười biếng: "Không có gì."

Ôn Nam Tịch lại kéo lại, Phó Diên quay đầu nhìn cô, mấy giây sau, trong mắt hiện lên nụ cười: "Lại ghen à?"

"Tại sao lại nói, nếu là Phó Diên thì sẽ đợi anh ở đây?" Ôn Nam Tịch biết anh nhất định là một nhân vật nổi tiếng trong trường, đồng thời chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái thích anh, sẽ có không ít cô gái theo đuổi anh nhưng câu nói thật sự khiến cô tò mò, cô nóng lòng kéo tay anh hết lần này đến lần khác.

Phó Diên phải dừng lại nhìn cô.

Đường đi yên tĩnh không có người, ánh đèn mờ mờ chiếu lên mặt đất, mùa đông không có côn trùng bay qua, Phó Diên thản nhiên hỏi: "Em thật sự muốn biết à?"

Ôn Nam Tịch nghiêm túc gật đầu.

Phó Diên tỏ ra bất đắc dĩ: "Thật sự không có gì đâu."

"Chỉ là có một đàn em khóa dưới đèn ký túc xá tìm anh mấy lần."

Ôn Nam Tịch: "Người ta theo đuổi anh."

Phó Diên: "..."

Anh ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nói: "Tiếp theo thế nào? Làm sao để theo đuổi anh."

"Chờ đợi." Phó Diên lười biếng nói: "Chờ tan học xong, đợi tiết học bắt đầu, đợi anh đến nhà ăn."

Ôn Nam Tịch hồi hộp, bây giờ thật sự nóng lòng. Cô ồ một tiếng.

Phó Diên nhìn biểu hiện của cô, cười, "Nhưng anh còn chẳng cả đến trường, sau đó Trần Phi mới nói chỗ anh biết."

Ôn Nam Tịch dừng một chút, nhìn anh: "Anh đang làm gì?"

Phó Diên nhàn nhạt liếc cô một cái, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, giọng nói trầm thấp lười biếng: "Lúc ấy Tết Nguyên Đán, em nghĩ anh đang làm gì?"

Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, nhìn sâu thẳm dự ở cuối con đường cách đó không xa, "Anh đến Lê Thành xem em à?"

Phó Diên ừ một tiếng.

Ôn Nam Tịch cảm thấy có chút chua xót, ngược lên nhìn anh.

Phó Diên cúi đầu nhìn cô, anh cao hơn cô, nhìn cô như vậy ánh sáng đã bao phủ gần hết người cô, anh nói: "Ngày đầu năm mới năm thứ hai đại học, em bị kéo đi làm công việc hậu trường, giúp các cô gái hóa trang. Sau khi làm xong, em vội ra phòng nghỉ gõ code."

Ôn Nam Tịch tròn tròn mắt, đôi mắt trong veo lóe lên: "Lúc đó anh ở đâu?"

Phó Diên cười không đáp. Ôn Nam Tịch nhìn nụ cười của anh, nắm chặt đầu ngón tay.

"Anh đang ở đâu?" Giọng nói của cô nhẹ nhàng êm ái, Phó Diên nhướng mày nhìn cô: "Em đang làm nũng đấy à?"

Ôn Nam Tịch chăm chú nhìn anh, gật đầu.

Ngoan ngoan như vậy.

Yết hầu của Phó Diên khẽ chuyển động.

Lúc này, ở góc đường có một đôi nam nữ đi đến, cô gái thì thầm với chàng trai vừa nói vừa cười mà không để ý rằng họ vẫn đang ở trên đường, chàng trai ép cô gái vào tường rồi hôn. Nơi này yên tĩnh đến mức ngay cả một âm thanh nhỏ nhất cũng có thể nghe rõ ràng, lỗi tại Ôn Nam Tịch đồ bưng. Phó Diên nường mày, trầm mặc mấy giây, sau đó dẫn cô đi đến lối ra.

Sau khi hai người rẽ ra khỏi con đường kia, đi tới một con đường rợp bóng cây, họ nhìn nhau, Ôn Nam Tịch nhìn đi chỗ khác, Phó Diên chợt mỉm cười vòng tay qua eo cô, cúi đầu hôn lên môi. Tim cô lỡ một nhịp khi bị anh m út môi, Phó Diên tiến lên một bước, trực tiếp ấn cô vào thân cây, môi lưỡi họ đan xen vào nhau.

Ôn Nam Tịch giơ tay ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu hôn thật sâu, cành cây đung đưa, dưới gốc cây có rất nhiều bóng râm.

Hồi lâu sau, Phó Diên mới buông ra.

Ôn Nam Tịch trong mắt ngấn nước, ôm anh thật chặt, họ nhìn nhau, Phó Diên đ ộng tình, lại cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa, trong đêm ở đại học Bắc Kinh này, những điều tiếc nuối dường như đang dần được bù đắp.

Chương 75: C75: Chương 75

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Từ Kinh thị trở về đã là ngày 24 tháng 12 vừa đúng là đêm Giáng sinh. Mùa đông ở Lê Thành lạnh thấu xương, Ôn Nam Tịch và Phó Diên đã mời Trần Phi và những người khác đi ăn lẩu vào đêm Giáng sinh như một cách để chúc mừng sinh nhật Phó Diên.

Rất nhân dịp Tết Nguyên Đán đã đến.

Kỳ nghỉ kéo dài nhưng Ôn Nam Tịch không đi đâu, cô ở nhà cùng anh. Phó Diên nấu ăn, Ôn Nam Tịch ở phòng khách gõ code, trong phòng rất ấm áp.

Ăn xong cơm tối mỗi người làm việc của mình.

Đối với dự án viện dưỡng lão, Bên A muốn bổ sung thêm robot theo yêu cầu. Đây là thế mạnh của Ôn Nam Tịch, vẻ ngoài của robot cũng do chính Ôn Nam Tịch thiết kế, Phó Diên dứt quýt chỗ cô ăn, xem cô đang nghiêm túc phác thảo, còn anh thì lưỡi biếng vượt tốc cô: "Em từng học qua cái này à?"

Ôn Nam Tịch phác họa lên bảng vẽ, nói: "Em từng học, nhưng hơi thô, hay anh nhờ bên họ xem giúp xem chỗ nào cần chỉnh sửa không."

Phó Diên lau ngón tay, gõ gõ bàn phím bên cạnh, nói: "Được."

Một yêu cầu mới được gửi đến từ Bệnh viện số chín, họ cũng muốn theo dõi quá trình tạo ra người máy, Phó Diên chuyển tài liệu này cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch nhìn lên.

Chỉ cảm thấy kỳ nghỉ lễ năm nay có lẽ sẽ rất ngắn.

Những ngày tiếp theo vô cùng bận rộn, chẳng mấy chốc hầu hết các công ty ở Lê Thành đều đã nghỉ lễ, bộ phận bận rộn nhất trước đây là nhà ở thông minh có Lý Khiêm Ô chịu trách nhiệm bộ phận đó, bây giờ đến lượt Ôn Nam Tịch ở bộ phận y tế thông minh. Những người khác đều đã nghỉ lễ đúng lịch, trong khi Ôn Nam Tịch và Trần Phi phải lùi kỳ nghỉ của họ.

Hạng mục an ninh mạng của Phó Diên vào trước Tết Nguyên đán cũng rất bận rộn, anh thường xuyên đi công tác đến gần đây không phải đi nữa nên có thời gian ở cùng Ôn Nam Tịch.

Thỉnh thoảng Ôn Nam Tịch ngẩng đầu lại nhìn thấy Phó Diên ngồi bên cạnh, lười biếng giúp cô kiểm tra nhật ký công việc, Ôn Nam Tịch dựa vào vòng tay qua cổ anh.

Phó Diên nghiêng đầu nhìn hôn lên trán cô: "Ngủ tiếp đi."

Trong những năm Ôn Nam Tịch ở công ty của Dịch Phong có khi bận rộn chỉ ngủ bốn tiếng một ngày, tuy nhiên sau khi ở bên Phó Diên dưới sự giám sát của anh Ôn Nam Tịch tuy vẫn bận rộn như ở Vân Hà nhưng lại không bị quá kiệt sức, cũng chưa bao giờ bị ngắt vì hạ đường huyết do làm việc cường độ cao.

Từ khi Ôn Du rời khỏi Ôn Hữu Đào cô vẫn kiên cường, vững vàng, độc lập, không một giây phút nào dừng lại, nhưng Phó Diên đã cho cô quá nhiều, còn cho cô cái ôm nơi cô có thể dựa vào.

Phó Diên mở qua nhật ký làm việc, nói: "Lý Hướng đạo này đã có tiến bộ rất lớn."

Ôn Nam Tịch gật đầu nói: "Cậu ta đã bái Trần Phi làm sư phụ."

Khóe môi Phó Diên hơi cong lên: "Có bản lĩnh."

Ôn Nam Tịch cũng cười.

-

-

Hai ngày sau Ôn Nam Tịch và Phó Diên bắt đầu thu dọn hành lý về nhà, Ôn Du gọi điện thoại tới hỏi thời gian về nhà, Ôn Nam Tịch bảo mẹ là cô sẽ xuất phát lúc hai giờ chiều. Ôn Du ừ một tiếng nói sẽ đợi cô ăn tối.

Thư Lệ cũng gửi tin nhắn cho Phó Diên.

Thư Lệ: Đưa Nam Tịch về nhà trước đúng không?

Diên: Vâng.

Thư Lệ: Lái xe chậm một chút, chuẩn bị thêm đồ ăn trên xe để con bé nghỉ ngơi.

Diên: Con biết rồi.

Thư Lệ: Trời lạnh lắm bảo Nam Tịch mặc thêm quần áo vào.

Diên: ...Vâng.

Đặt điện thoại xuống, Phó Diên ôm Ôn Nam Tịch lại, Ôn Nam Tịch "à" một tiếng quay đầu nhìn anh, Phó Diên tựa người vào ghế sofa, cụp mắt nhìn cô nói: "Trời lạnh, để anh sưởi ấm chỗ em."

Ôn Nam Tịch có chút không hiểu, "Em không lạnh."

Phó Diên nghe vậy, mỉm cười vui đầu vào cổ cô: "Mẹ sợ em lạnh."

Ồn Nam Tịch nhẹ nhàng cười.

"Đi thật tốt bụng."

Hai người ôm nhau một lúc Phó Diên mới buông cô ra, Ôn Nam Tịch thu dọn hành lý, Phó Diên kéo khóa vali lại, sau đó hai người vào kiểm tra những thứ cần đóng gói, tủ lạnh cũng đã dọn dẹp hết rất sạch sẽ. Hai giờ chiều họ xuất phát.

Hai người đẩy ba chiếc vali xuống lầu.

Ồn Nam Tịch hai cái, Phó Diên một cái bỏ vào cốp xe. Phó Diên chuẩn bị máy sưởi tay, cà phê, sữa nóng và một số món ăn vặt cho Ôn Nam Tịch rồi đặt vào ghế phụ, Ôn Nam Tịch buộc tóc lại, nhìn anh nói: "Lát nữa em lái xe phụ nhé."

"Được."

Phó Diên đáp lại, hôm nay anh mặc áo khoác đen, bên trong là áo sơ mi, ngồi vào ghế lái, cởi áo khoác đen khoác lên ghế sau, xắn tay áo lên, cầm vô lăng nhìn cô một cái.

Ồn Nam Tịch thắt dây an toàn, điều chỉnh ghế ngồi thoải mái, nhìn anh khởi động Phó Diên hơi cong lên khởi động xe rồi lái ra ngoài.

Ồn Nam Tịch nhìn chiếc xe lao ra đại lộ, hướng về ngã rẽ vào cao tốc.

Nguyên Thu năm nay về sớm hơn Ôn Nam Tịch. Đang nhắc Ôn Nam Tịch trong nhóm.

Nguyên Thu: Cậu đang trên cao tốc à?

Ồn Nam Tịch: Vừa mới lên.

Nguyên Thu: Được, đến nơi thì gửi tin nhắn nhé, Nam An lạnh quá.

Ôn Nam Tịch: Có lạnh như Lê Thành không?

Nguyên Thu: Gần như vậy, cùng nhiệt độ.

Ôn Nam Tịch: Ồ.

Nguyên Thu: Khi biết cậu về với Phó Diên tớ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, trước đây toàn một mình cậu lái xe trên đường cao tốc, lâu như vậy tớ lo lắng chết mất.

Nguyên Thu: Thật tốt, bé Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch: [hôn hôn]

Vì Vì Tử: Haizzz, tớ cũng vừa về đến nhà, lại bắt đầu hện hò mù quáng, Ôn Nam Tịch bảo bồi chú ý an toàn nhé.

Ôn Nam Tịch: Được.

Vì Vì Tử: Nhân tiện, Nam Tịch, thật sự không ổn rồi cậu xem có thành viên nào trong công ty thì giới thiệu với tớ, Phó Diên tốt như vậy những người khác chắc cũng không đến nỗi nào, còn tốt hơn những cuộc hện hò mù quáng kia.

Nguyên Thu: Chắc, cậu sẵn sàng chưa?

Vì Vì Tử: Rồi.

Ôn Nam Tịch: Được, khi nào về Lê Thành tớ sẽ giúp cậu xem.

Trên đường về có rất nhiều xe hơi tắc đường, tắc đường rất phiền toái, Phó Diên tựa cằm, một tay cầm vô lăng thờ ơ chờ đợi. Ôn Nam Tịch bóc một miếng quýt, nghiêng người hút chớ anh ăn, Phó Diên nghiêng đầu ngậm lấy,

bàn tay còn lại sờ sờ đầu ngón tay của cô thật ấm áp.

Trong xe có máy sưởi, Ôn Nam Tịch lại cởi áo khoác chỉ mặc áo len. Cô mở một gói bánh quy cũng đút cho anh, Phó Diên cắn một miếng nhai kỹ, dòng xe cộ như rùa di chuyển chậm rãi.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng lưu lượng giao thông bình thường trở lại, nhưng trời đã tối không kịp bữa cơm chiều. Ôn Nam Tịch gửi tin nhắn cho Ôn Du bảo bà ăn cơm trước. Phó Diên cũng gửi tin nhắn cho Thư Lệ bảo mẹ đừng đợi.

Sau khi Phó Diên đặt điện thoại di động xuống, liếc nhìn Ôn Nam Tịch rồi nói: "Xuống cao tốc, chúng ta đến ngõ Nam An ăn cơm."

Ôn Nam Tịch mỉm cười gật đầu.

Vậy là khi chiếc xe màu đen đến ngõ Nam An cũng đã chín giờ tối, chiếc xe màu đen dừng trước lối vào ngõ Nam An, Ôn Nam Tịch và Phó Diên cùng nhau xuống xe. Phó Diên nắm tay cô, đi dọc con ngõ Nam An dài, đến sân bóng rổ, quán nướng BBQ Nam An đã sáng đèn, có vẻ kinh doanh rất tốt và nhộn nhịp. Ôn Nam Tịch cùng Phó Diên đi tới cửa hàng, đứng trước bàn gọi món.

Ông chủ đã cạo hết tóc, để lộ cái đầu trọc, cầm một chiếc giỏ nhỏ đưa cho họ và nói: "Hình như tôi đã từng gặp hai người, là học sinh trường cấp ba số 1 phải không?"

Ôn Nam Tịch cười nói: "Cháu học sinh trường số 2."

"Ồ, nhìn quen quen. Đây không phải là Phó Diên sao? Cậu là Trang Nguyên cả nước." Ông chủ ngẩng đầu nhìn, thấy dung mạo xuất chúng của Phó Diên, lập tức nhớ ra.

Ôn Nam Tịch mỉm cười nhìn Phó Diên, Phó Diên khẽ nhướn mày.

Ông chủ cười, bỏ đồ vào giỏ cho họ rồi nói: "Lúc đó mấy đứa đang chơi oẳn

tù tì ở đó. Tôi nhìn thấy rõ, hồi ấy mấy đứa còn cười rất non nớt”.

Phó Diên: “...”

Ôn Nam Tịch: “...”

“Sau này, khi cậu trở thành Trọng Nguyên, con gái tôi đã dán ảnh của cậu lên tường, nói đó là động lực của con bé. Sau đó tôi mới nhớ ra cậu đã từng đến quây nướng của tôi với cô gái này.” Ông chủ chỉ vào Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch mỉm cười.

Ông chủ liền nói: “Thời gian trôi nhanh quá. Hai đứa cũng đều đã tốt nghiệp đại học cách đây vài năm”.

Phó Diên lười biếng nói: “Đúng vậy.”

Chiếc ghế đẩu đầy xiên que, Phó Diên ôm eo Ôn Nam Tịch ngồi xuống bộ bàn ghế gần đó, bàn ghế vẫn như trước, Phó Diên lau ghế rồi để Ôn Nam Tịch ngồi, anh lấy lon Coca qua một tay mở đưa cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch nhấp một ngụm nhìn anh.

Anh đưa tay véo chóp mũi cô.

Một lúc sau món thịt nướng được dọn ra, ông chủ còn đặc biệt cho Ôn Nam Tịch thêm một cánh gà, Ôn Nam Tịch mỉm cười nói cảm ơn với ông chủ, Phó Diên gấp sụn gà cắn một miếng nhìn cô.

Trong ánh sáng mờ ảo này, đằng sau là sân bóng rổ tĩnh lặng thời gian dường như quay ngược về quá khứ.

Ôn Nam Tịch nghĩ tới lời nói vừa rồi của chủ tiệm, cô nhìn Phó Diên nói: “Lúc đó anh không cảm thấy mình ấu trĩ sao?”

Phó Diên liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Không, bởi vì em muốn chơi.”

Ồn Nam Tịch cau mày.

Ăn xong bữa tối thịt nướng, hai người đứng dậy rời quán lái xe trở lại ngõ Nam An, vào trong ngõ bọn họ nhìn thấy biển hiệu quán Internet "Văn Ồn", chỉ có một chữ "Văn" bên trái, "Ồn" đã rơi ra nhưng hộp đèn vẫn sáng hiện rõ dấu vết thời gian.

Ồn Nam Tịch ngồi vào ghế phụ nhìn con ngõ nhỏ. Nhớ tới đoạn video Đàm Vũ Trinh cho xem cô quay đầu nhìn Phó Diên, Phó Diên khởi động xe chú ý tới ánh mắt của cô, nhìn sang: "Hà?"

Ồn Nam Tịch lắc đầu, mấy giây sau liền đứng dậy hôn lên mặt anh. Phó Diên dừng lại, giữ lấy cằm cô cụp mắt xuống, giây tiếp theo rất nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Sau khi buông cô ra chiếc xe màu đen khởi động và lái về phía ngõ Hàn Hí Lang, rất gần với ngõ Nam An, khi đến dưới cầu vượt họ đỗ xe. Phó Diên xuống xe, mở cốp lấy hành lý của cô ra, bước lên vỉa hèỒn Nam Tịch nhìn anh nói: "Anh có muốn vào nhà ngồi không?"

Phó Diên nhìn quán ăn vặt Ôn Du đã được tân trang lại, nói: "Như vậy không được trang trọng."

Ồn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Sợ cái gì?"

Ồn Nam Tịch nắm tay anh, Phó Diên lại bất động kéo cô lại, gió thổi tung tóc cô, Phó Diên dùng tay còn lại vuốt tóc nhìn khuôn mặt cô nói: "Đợi dịp sau, anh sẽ chính thức tới ra mắt dì, được không?"

Ồn Nam Tịch ngược mắt nhìn thẳng anh hỏi: "Khi nào?"

Khóe môi Phó Diên hơi cong lên: "Em cứ sắp xếp đi."

Trong mắt Ôn Nam Tịch cũng mang ý cười: "Qua năm mới đi."

"Được."

Chương 76: C76: Chương 76

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Mắt nhìn Phó Diên lái xe rời đi, Ôn Nam Tịch kéo hành lý đi vào quán của Ôn Du, sau khi sửa chữa tiệm mang theo một diện mạo mới, nổi bật nhất ở ngõ Hối Lang.

Lúc này trong tiệm có rất nhiều người, đều đang ăn đêm, Ôn Nam Tịch đẩy cửa đi vào, bên trong cũng được sửa lại toàn bộ, màu sữa.

Tiểu Lê đang nói chuyện với khách hàng, tay nghịch chiếc khăn lau, Ôn Nam Tịch vừa bước vào, bàn tay cầm khăn của Tiểu Lê khựng lại, một giây sau đôi mắt cô ấy sáng lên, quay đầu gọi một tiếng, "Dì Ôn, chị Nam Tịch về đến nơi rồi ạ."

Ôn Nam Tịch bị cô ấy làm giật mình, kéo hành lý đi vào, "Tiểu Lê, có phải là em cao lên rồi không?"

Một năm không gặp, cô gái nhỏ đã trưởng thành hơn nhiều rồi, cô mặc áo béo, tóc cũng dài hơn, Tiểu Lê bước lên sơ chiều cao với Ôn Nam Tịch, nói: "Cổ cao hơn chút nhưng vẫn thấp hơn chị ạ."

"Em còn lớn thêm được, nhưng chị thì không?" Ôn Nam Tịch cười mỉm, xoa mái tóc cô, Ôn Du bung một khay đồ ăn ra đặt lên bàn, nhìn Ôn Nam Tịch, đôi mắt bà dịu dàng, "Con ăn chút đồ trước."

Ôn Nam Tịch nhìn Ôn Du, "Mẹ ạ."

Năm nay thần sắc của Ôn Du khá tốt, sự dịu dàng giữa hàng mày khiến bà trở nên càng từng trải hơn, Tiểu Lê giúp cô đẩy hành lý vào.

Ôn Nam Tịch rửa tay, quay ra ngoài, Ôn Du nhìn cô cười, Ôn Nam Tịch đi qua ôm bà một cái, Ôn Du không dám ôm chặt, trên người bà vẫn đang đeo tạp dề.

Bà nói: "Mẹ nấu canh gà cho con đây."

"Vâng ạ."

Ôn Nam Tịch buông bà ra rồi ngồi xuống ghế, cầm thìa lên bắt đầu uống canh gà.

Ôn Du ngồi xuống đối diện, dịu dàng nhìn cô, Tiểu Lê đứng bên cạnh nói, "Dì Ôn, dì có phát hiện chị Nam Tịch xinh hơn không ạ."

Ôn Du gật đầu, "Có."

Tiểu Lê trộm cười.

Có mấy vị khách quen của tiệm khi đến thanh toán, cười hỏi: "Con gái đây sao?"

Ôn Du đứng dậy thu tiền, gật đầu, "Đúng vậy."

"Giống chị thật đây, rất xinh." Vị khách đó nói, Ôn Du cười, tìm tiền trả lại.

Sau khi vị khách rời đi, Ôn Nam Tịch quay lại nhìn một cái, Tiểu Lê nhỏ giọng bên tai cô, "Có nhiều người thích dì Ôn lắm ạ."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, "Vậy sao?"

Tiểu Lê gật đầu, "Nhưng di khoá lòng lại rồi, không rung động với ai cả."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Uống canh xong cô ăn thêm một bát hoành thánh chiên nữa, mắt nhìn tập tài liệu trên bàn, cô cầm lên, là bản trang trí tiệm ở Dung Thành.

Ôn Du quay lại ngồi, thấy cô xem tài liệu, lập tức nói: "Phía Nhân tổng nói muốn mở thêm chi nhánh, thư kí của ông ấy đưa tài liệu này đến cho mẹ xem."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, "Khá tốt ạ."

Cô nhìn Ôn Du, "Nếu là chi nhánh, có liên quan đến mẹ không? Tài nấu ăn của mẹ có thể truyền cho người ngoài ạ?"

"Phía Nhân Tổng có đưa một bản phân chia cổ phần, ở trên lầu, hôm nào con xem giúp mẹ nhé." Một năm nay Ôn Du đã học thên được rất nhiều.

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Vâng ạ."

Ăn xong, những vị khách khác cũng rời đi gần hết, Tiểu Lê xách đồ Ôn Du làm về ăn, Ôn Nam Tịch giúp đỡ dọn dẹp đóng tiệm, cô lau bàn hỏi, "Tiểu Lê phải đi học rồi, mẹ tìm người khác chưa ạ?"

"Mẹ tìm rồi, cô ấy vừa tan làm lúc 8 giờ, xin về trước hai tiếng."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Sau khi tiệm sửa sang lại cũng dễ dọn dẹp hơn trước, hệ thống máy tính cũng được thay. Sau khi kéo cửa xuống, Ôn Du vẫn còn phải ngồi trước máy tính để nhập khoản thu chi ngày hôm nay và chốt sổ hết ngày, Ôn Nam Tịch đứng bên cạnh nhìn, Ôn Du thay đổi rõ rệt, bà vừa tính vừa nói: "Con đi tắm trước đi, nhìn mẹ làm gì."

Ôn Nam Tịch cười cười, cô khoác tay bà, "Mẹ ơi."

Ôn Du khựng lại.

Ôn Nam Tịch dựa vào vai bà, bà đưa tay xoa tóc con, Ôn Du thở một hơi, nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng Ôn Nam Tịch cũng lại dựa vào vai bà mà không phải bà làm ảnh hưởng đến con, dẫn con cùng tiến về phía trước, Ôn Du nghiêng đầu dựa vào cô.

"Nam Tịch."

"Dạ."

"Có con rồi, mẹ rất tự hào."

Ôn Nam Tịch nghe vậy, cười rồi vang một tiếng,

"Đi tắm đi." Ôn Du đẩy cô, giục.

Ôn Nam Tịch ôi chao một tiếng, "Con biết rồi, sao mẹ giống hệt với bạn trai con vậy."

Ôn Du ngây người, bà cúi đầu nhìn con gái.

Ôn Nam Tịch đứng thẳng lên, nhìn bà cười, "Mẹ, con vẫn chưa chính thức nói với mẹ nhé, con có bạn trai rồi."

"Là bạn đó sao?" Sáu phần quà.

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Ôn Du thở phào một tiếng, bà kéo lấy tay cô, "Được."

Năm ngoái dù đã biết được một ít, Tiểu Lê cũng nhắc qua, nhưng Ôn Nam Tịch vẫn chưa chính thức nói với bà, lần này cuối cùng cũng được nghe cô tự mình nói.

Ôn Nam Tịch nói tiếp, "Có thể tết anh ấy sẽ qua nhà mình chơi."

Ôn Du có chút căng thẳng, "Đến tiệm sao?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Lúc này Ôn Du có chút hối hận, bà nói: "Nam Tịch, mẹ đã tích được một khoản tiền rồi, hay là mấy ngày tới đi xem nhà nhé? Mẹ nói có thể trả trước một khoản, hàng tháng lại trả dần, chúng ta..."

Ôn Nam Tịch nắm tay bà nói: "Mẹ đừng căng thẳng, anh ấy chỉ đến nhà chúng ta chơi mà thôi, anh ấy biết tiệm nhà mình."

"Nhưng không có nhà, tầng hai của tiệm này cũng là thuê." Ôn Du đau lòng, năm ngoái lúc con gái nói muốn mua nhà bà còn phản đối.

"Mẹ! Không sao cả! Ôn Nam Tịch nhìn vào mắt bà, "Chúng ta sẽ mua nhà, nhưng không phải bây giờ, không liên quan đến việc anh ấy đến."

Ôn Du ngây người, bà nhìn đôi mắt sắc bén của con, lòng cũng yên tâm hơn.

"Được rồi, mẹ, chúng ta lên lầu thôi."

"Ừm."

Hai mẹ con thu dọn một lát, nhất là khu bếp, rất tốn thời gian.

Đợi tắm xong lau tóc ngồi xuống đã là một giờ sáng rồi, Ôn Nam Tịch nhìn một hàng hộp quà, cô dựa vào đầu giường, cầm điện thoại lên.

Nhấn vào ảnh đại diện của Phó Diên.

Ôn Nam Tịch: Anh ngủ chưa?

Diên: Anh chưa, vẫn đang đợi em.

Ôn Nam Tịch: Em vừa tắm xong, nhà hơi bận việc.

Diên: Ừm

Diên: Em ngủ sớm đi nhé.

Ôn Nam Tịch có hơi nhớ anh, nhất là khi nhìn khung trò chuyện, anh ôm cô ngẩng đầu nhìn camera, giống như anh đang nhìn cô qua màn hình điện thoại vậy, tấm ảnh này chụp lúc khi bọn họ vừa dừng lại, cơ bản vai của anh có lộ ra một chút.

Cánh tay thì không cần nói, đường nét rõ ràng.

Chiếc sơ mi màu đen phủ lên eo cô, nhưng sau lưng vẫn lộ một ít, xương quai xanh bị anh cắn m út mà đỏ ửng.

Thời kì yêu đương nồng nhiệt, xa nhau một giây đã nhớ.

Ôn Nam Tịch không ngờ bản thân mình sẽ lại như vậy.

Cô chụp màn hình cuộc trò chuyện gửi cho anh.

Phó Diên trả lời rất nhanh.

Diên: Nhớ anh rồi sao?

Ôn Nam Tịch: Sao anh biết em muốn nói gì

Diên: Anh cũng đang nhớ em, vừa nhìn tấm ảnh ấy.

Đôi mắt cô cong lên, khóe môi cũng vậy.

Ôn Du đi vào lấy khăn lau tóc, thấy con gái nhìn điện thoại cười, Ôn Du cũng 'bị truyền nhiễm'. Ôn Nam Tịch nhắn tin cho Ôn Du xong, ngẩng đầu nhìn Ôn

Du đi vào, hai mẹ con ngủ với nhau.

Ôn Du nói: "Đến rồi đây."

-

Lần này gần tết Ôn Nam Tịch mới về, vì vậy mới hai ngày đã đến tết rồi.

Người phụ nữ Ôn Du tuyển cũng ở gần đây, bà ấy cũng ngang tuổi Ôn Du, trông cũng thanh tú hơn, nhưng không hoạt bát được như Tiểu Lê, nhưng làm việc tốt, giúp Ôn Du không ít việc.

Trước khi đến tết, Nhân Xuyên cho người đến quán bàn về việc mở chi nhánh.

Ôn Nam Tịch cũng ngồi nghe chung.

Do Ôn Du đào tạo, tiệm mới Ôn Du sẽ có 30% cổ phần, còn về những điều khoản khác đều có lợi cho bà, phía Nhân Xuyên giúp bà đăng kí quyền sở hữu thương hiệu, vì vậy các tiệm Ôn Du đều có quyền tham gia quản lý. Chỉ là như vậy bà sẽ vất vả hơn, nhưng Nhân Xuyên sẽ cho người tới giúp bà.

Ôn Nam Tịch cảm thấy Nhân Xuyên làm việc không tồi.

Rất nhiều điều khoản hợp đồng đều nghiêng về Ôn Du, bao gồm cả những chi nhánh sắp mở, thậm chí có cảm giác ông và Ôn Du mới là người chung một thuyền, còn chi nhánh chỉ là chi nhánh.

Ôn Du nhìn Ôn Nam Tịch nói, "Vị này là Nhân tổng, ông ấy rất tốt."

Ôn Nam Tịch cười, cô vâng một tiếng.

Hôm ba mươi tết, tiệm nghỉ một hôm.

Chị Du mới vào làm về nhà ăn tết, Ôn Nam Tịch và Ôn Du cũng ra chợ, mua thức ăn chuẩn bị cho bữa thôi, từ chiều Tiểu Lê đã đến tiệm rồi.

Sau khi cô ấy lên đại học có học ghita một thời gian.

Ngồi trong tiệm chơi đàn lung tung, Ôn Nam Tịch và Ôn Du ở bên cạnh nhặt rau nghe đàn, ban đầu Ôn Nam Tịch còn cảm thấy không nhìn được, bảo cô ấy đàn cho hay, sau đó lại dần quen với tiếng đàn loạn xạ ấy, chủ yếu là giọng Tiểu Lê rất dễ nghe, thích hợp cất giọng hát.

Hơn sáu giờ, bữa tối đã xong.

Ôn Nam Tịch và Ôn Du ngồi xuống, một phút sau Tiểu Lê cũng đẩy cửa đi vào, cười hi hi ngồi xuống bàn ăn, lần này Ôn Nam Tịch đã chuẩn bị bát dưa cho cô nhóc trước.

"Năm mới vui vẻ." Ôn Du lấy hai bao lì xì ra, mỗi người một cái.

Tiểu Lê nhận lấy, nói: "Cảm ơn dì ạ."

Ôn Nam Tịch gõ mũi cô nhóc, "Em không khách sáo gì cả."

"Khách sáo gì với chị và dì chứ, đợi tương lai em kiếm được tiền rồi, em cho chị và dì mỗi người một tấm thẻ, tùy hai người quẹt."

Ôn Nam Tịch cười: "VẬY ĐỂ CHỊ ĐỢI."

"Tin em đi." Tiểu Lê cầm dưa nghiêm túc nói.

Ôn Du cười nhìn họ rồi gấp đùi gà cho hai người, Ôn Nam Tịch và Tiểu Lê rót rượu, lấy máy tính bảng ra xem Xuân Văn, ba người vui vẻ đón năm mới.

Dung Thành rất lạnh, giống với Lê Thành.

Quán ăn của Ôn Du năm nay không đóng cửa cuốn, cửa kính trong suốt, có một chiếc ô tô màu đen đậu ở đó, Ôn Hữu Đào ngồi ở ghế sau, cà vạt bị kéo ra, người nồng nặc mùi rượu. Trợ lý ngồi ở ghế lái, nhìn Ôn Hữu Đào một cái,

Ôn Hữu Đào nhìn cửa kính sáng đèn, không nói một lời.

Khuôn mặt ông ta lạnh lùng nhưng ánh mắt lại đầy cảm xúc.

Gió thổi mạnh khiến cành cây đung đưa, đêm giao thừa ở Dung Thành, mọi nhà đều đang ăn cơm Tất Niên, trên đường không có nhiều xe, chiếc ô tô màu đen dừng lại gần trạm xe buýt vắng vẻ trông đặc biệt hoang vắng. Di động sáng lên, Ôn Hữu Đào cầm lên nhìn, trả lời tin nhắn.

Vô tình trượt tới album ảnh, ông ta lướt lên trên, tìm thấy một bức ảnh từ rất lâu rồi.

Lúc đó bà cụ vẫn còn sống, miệng vẫn rất thâm độc, đêm giao thừa, Ôn Nam Tịch và bà cụ cãi nhau vài câu, để hòa giải, Ôn Du nhắc điện thoại lên chụp ảnh và gọi họ: "Cà tím."

Vì thế.

Trong ngôi nhà cổ đó, vẫn để lại bức ảnh chụp này.

Trên bàn bày đầy món ăn, Ôn Nam Tịch mặc áo khoác màu đỏ, Ôn Du mặc áo màu nâu, bà dựa gần vào vai ông ta, bà cụ cũng mặc áo khoác bông màu đỏ.

Đột nhiên Ôn Hữu Đào không thở được.

Ông ta lại ngẩng đầu nhìn vào quán ăn của Ôn Du, bên trong rất âm áp, có thứ gì đó mà ông ta không thể với tới, cũng có thứ gì đó ông ta đã đánh mất.

Trợ lý nhìn ông ta nói: "Sếp?"

Ôn Hữu Đào đợi một lúc lâu, mới nói: "Lái xe đi."

Người trợ lý lập tức khởi động xe và lái đi. Ôn Hữu Đào lại nhìn về phía cửa, Ôn Du mỉm cười đứng dậy, cùng ly với Ôn Nam Tịch, hai mẹ con họ đều cười

rạng rỡ.

Chiếc xe màu đen chạy đi không bao lâu, vượt qua một chiếc xe khác phía trước, chiếc xe đó cũng là một chiếc xe màu đen, lão Lưu đang lái xe, Nhan Xuyên để tay sang bên cạnh, ông vừa mới ra khỏi công ty, cưỡi một vài cú khuấy măng sét, một tay chống trán, lái xe nhanh chóng lướt qua quán ăn Ôn Du.

Qua tầm mắt, Nhan Xuyên nhìn thấy ánh đèn chiếu ra từ, ba người đang trò chuyện, Ôn Nam Tịch chạy tới ôm lấy cổ Ôn Du, Ôn Du đỏ mặt, cụng ly với con gái.

Xe chạy qua, khung cảnh trong nháy mắt biến mất, theo sau là một con hẻm tối tăm, Nhan Xuyên dừng một chút, lấy lại bình tĩnh, ngả người ra sau, nói với Lão Lưu: "Quay lại đi."

Lão Lưu dừng lại, đang định hỏi đi đâu, giây tiếp theo ông nhớ tới quán ăn của Ôn Du.

Vì vậy, chiếc ô tô màu đen phía trước quay đầu lại, một lúc sau mới chậm rãi dừng lại trước cửa tiệm, Nhan Xuyên nói: "Anh đi mua hoành thánh, nói rằng tôi muốn ăn."

Lão Lưu nghe vậy, gạt đầu rồi đẩy cửa ra.

Nhan tổng tối nay không về nhà cũ, bởi vì Ngụ Viện Viện đã tới đó để lấy lòng bà cụ, Nhan Xuyên không muốn gặp hai mẹ con họ nên kiếm cơ không về.

Ding Dong.

Chuong cửa reo.

Ôn Du, Ôn Nam Tịch cùng Tiểu Lê quay đầu nhìn lại, lão Lưu cười nói: "Tết Nguyên Đán, mọi người đang ăn cơm Tết Niên à?"

Ôn Du quen lão Lưu nên đứng dậy nói: "Chúc mừng năm mới. Đúng vậy, chúng tôi đang ăn cơm, anh có muốn cùng ăn không?"

Lão Lưu lắc đầu nói: "Tôi và Nhan tổng đi ngang qua đây, ông ấy muốn ăn hoành thánh, bây giờ có không?"

Ôn Du dừng một chút, suy nghĩ một lát rồi nói: "Chưa có rồi, anh Nhan vẫn chưa ăn phải không? Hay là, hôm nay tôi có làm thêm chút cà rốt khoai lang, sườn và canh, Nhan tổng ăn cái này có được không?"

Lão Lưu dừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được."

Ông tự mình đồng ý giúp Nhan Xuyên, dù sao đêm giao thừa làm phiên người khác cũng không hay lắm.

Ôn Du bảo ông đợi rồi vào nhà lấy hộp đựng đồ, Ôn Nam Tịch theo sau bà vào trong, nhét đồ ăn vào đó, cô nhẹ giọng hỏi: "Sao Nhan tổng không về nhà ăn cơm giao thừa?"

Ôn Du không biết chi tiết nên thấp giọng nói: "Có lẽ là bận công việc quá."

Ôn Nam Tịch ậm ừ, nhìn Ôn Du đóng hộp, Ôn Nam Tịch cầm lấy đưa cho lão Lưu, lão Lưu nhìn cô, cười gật đầu: "Cám ơn."

Sau đó ông rời đi.

Ôn Nam Tịch khoanh tay đứng đó, nhìn lão Lưu ngồi vào ghế lái của một chiếc ô tô màu đen, cửa sổ đóng kín, nhìn không rõ bên trong, Nhan Xuyên nhìn thấy Ôn Nam Tịch từ ghế sau.

Ông nhìn cô gái cao ráo xinh đẹp, dừng lại, thu hồi tầm mắt, nhìn Lão Lưu: "Ở nhà cô ấy có con, ông đã gửi hai bao lì xì cho bọn trẻ chưa?"

Lão Liễu hơi sững sốt, lập tức nói: "Chưa, tôi quên mất. Bây giờ tôi đi gửi nhé?"

Nói xong, ông mở hộp xe phía trước, lấy ra hai chiếc phong bì màu đỏ được bọc kín.

Nhan Xuyên nhìn qua, cũng không ngăn cản, nói: "Đi đi, đưa đồ ăn cho tôi."

Lão Lưu đưa hộp đóng gói cho ông, nói: "Không còn hoàn hảo nữa, tôi không dám bảo Ôn Du làm. Bà ấy nói ở đó có rất nhiều đồ ăn nên gói những thứ này cho ông. Nhìn giống mấy món trên bàn ăn đêm giao thừa."

Nhan Xuyên dừng một chút, vài giây sau mới nói: "Khá ngon."

Người được mùi thơm.

Lão Lưu bước xuống xe.

Anh vội vàng đi tới tiệm ăn gọi Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch quay người lại, Lão Lưu đưa cho cô hai phong bao lì xì màu đỏ, nói: "Nhân tổng cho cô và cô bé kia. Chúc mừng năm mới."

Ôn Nam Tịch hơi dừng một chút, nhìn phong bao màu đỏ, không muốn nhận, ngẩng đầu nói: "Không cần..."

"Cầm lấy đi, bên ngoài lạnh quá, tôi phải về trước đây."

Lão Lưu mỉm cười đưa cho cô, hai chiếc lì xì màu đỏ đặt vào lòng bàn tay Ôn Nam Tịch, lão Lưu nói xong liền rời đi, Ôn Nam Tịch đứng đó nhìn chiếc xe màu đen lái đi.

Cô cầm hai chiếc lì xì màu đỏ rồi đẩy cửa bước vào.

Ôn Du nhìn cô một cái: "Sao vậy?"

"Nhân tổng đưa cho con." Ôn Nam Tịch đưa cho Tiểu Lê, Tiểu Lê nhận lấy nói: "Lại thêm lì xì rồi!"

Ôn Du cười nói: "Nam Tịch, con cứ nhận lấy, Nhan tổng rất tốt."

Ôn Nam Tịch đặt lì xì màu đỏ lên bàn, cô cầm đũa lên, liếc qua nhìn.

Ăn xong bữa cơm đêm giao thừa.

Sau khi ba người dọn dẹp xong, vào trong cửa hàng xem Gala Lễ hội mùa xuân, cười nói đùa bàn về nội dung, Tiểu Lê lại chơi ghita và hát "Hoa hồng đỏ" của Trần Dịch Tấn. Ôn Nam Tịch ngồi một bên lắng nghe, di động vang lên và Alipay của cô nhận được thêm lì xì.

Ôn Nam Tịch bấm vào xem.

Phó Diên gửi cho cô lì xì trị giá 52.000 nhân dân tệ.

Diên: Chúc mừng năm mới, công chúa của anh.

Ôn Nam Tịch cong môi đáp: Cảm ơn hoàng tử.

Ôn Nam Tịch gửi lại phong bao lì xì 5.200 tệ cho anh, nhưng Phó Diên vẫn nhận, khi Ôn Nam Tịch nhìn thấy số 5.200, cô lập tức nhớ ra điều gì đó, năm ngoái Phó Diên cũng gửi cho cô một phong bao 5.200 tệ trong dịp Tết Nguyên Đán, còn nói rằng gửi thừa một số 0.

520

Anh Yêu Em

Đó là tình yêu âm thầm nhưng thẳng thắn.

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch dừng lại, lập tức chỉnh sửa: Trả lại cho em 5200 tệ.

Diên:?

Diên: Ôn Nam Tịch, em hơi keo kiệt đây.

Anh vốn không có ý định nhận, nhưng thấy hành vi của cô, chặc, Phó Diên suy nghĩ một lúc rồi trả lại 5200 tệ cho cô. Sau khi Ôn Nam Tịch nhận được, cô lại gửi cho anh lì xì 520 tệ.

Phó Diên im lặng trong vài giây.

Đã nhận.

Vài giây sau, anh cũng trả lời bằng lì xì 520.

Ôn Nam Tịch vừa nhìn thấy, mỉm cười.

Anh đã hiểu.

Cô cũng nhận lấy.

Chương 77: C77: Chương 77

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Chú Nhuận và Nguyễn Thu gửi lời chúc mừng năm mới tới, ba người nhanh chóng đoạt lấy phong bao lì xì trong nhóm. Trong nhóm Diên Tục cũng náo loạn, mọi người đều yêu cầu Phó Diên phát lì xì.

Năm nay Phó Diên cố vẻ bớt bận rộn hơn năm ngoái, anh tùy ý phát ra vài lì xì lớn màu đỏ. Mọi người đều vui mừng lao tới lấy, Ôn Nam Tịch chỉ xem nhưng không tham gia. Trần Phi cố ý tag cô.

Trần Phi: Chị Ôn năm nay cố thu hoạch lớn (được cả sự nghiệp và tình duyên), có phải cũng nên gửi lì xì để ăn mừng không?

Những người còn lại rìp hường ứng, đúng vậy trong nhóm này còn có một người có thể vật lộn lập tức phụ họa theo, Chú Hùng cũng gọi cô, Lý Hướng cười hi hi gọi chị Ôn.

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, phát mấy bao lì xì ra, bọn họ lập tức đáp lại cô bằng biểu tượng quý gỏi cảm tạ, Ôn Nam Tịch cười đáp: Miễn lễ, miễn lễ.

Tất cả họ đều cười. WeChat nhộn nhịp, hình đại diện màu đen gửi bao lì xì màu đỏ riêng cho cô.

Diên: Em nữa theo bọn họ làm gì?

Ôn Nam Tịch: Năm mới vui vẻ mà.

Diên: Vậy sao? Vừa rồi ai kéo riết với anh như vậy hả?

Ôn Nam Tịch: Không phải em.

Diên: Ừ-huê.

Ôn Nam Tịch dựa vào bàn cười nhìn màn hình, gửi lời chúc mừng năm mới đến Dịch Phong, giáo sư và những vị trưởng bối khác, cuối cùng bấm vào hộp trò chuyện với mẹ Phó Diên.

Cô gõ chữ, đang chuẩn bị gửi đi Thư Lệ đã gửi tin tới trước.

Thư Lệ: Chúc mừng năm mới, Nam Tịch.

Thư Lệ: [Bao lì xì đỏ]

Ôn Nam Tịch dừng một chút, lập tức trả lời.

Ôn Nam Tịch: Chúc dì năm mới vui vẻ.

Thư Lệ: Nhà con ăn xong cơm tất niên rồi à?

Ôn Nam Tịch: Con ăn xong rồi ạ, đang xem xuân văn, dì thì sao?

Thư Lệ: Chúng ta cũng vậy, mấy tiểu phẩm năm nay khá hài hước.

Ôn Nam Tịch: Đúng ạ.

Giây tiếp theo Thư Lệ gửi ảnh tới là Phó Diên mặc áo len đen đang cùng bố đánh cờ tướng, lười biếng ngồi ở bệ cửa sổ bắt chéo chân, đầu ngón tay xoay xoay quân cờ, nhìn bàn cờ một cách thờ ơ. Ôn Nam Tịch nghĩ chắc anh vừa chơi cờ vừa gửi tin nhắn cho cô.

Thư Lệ gửi xong ảnh còn nói thêm: Hai bố con họ không xem xuân văn, giờ đang chơi cờ tướng.

Ôn Nam Tịch cảm ơn Thư Lệ đã gửi ảnh để cô biết anh ở nhà đón năm mới trông như thế nào, từ hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ có thể thấy lúc này trong gia đình anh có không ít người, mơ hồ còn thấy hình ảnh Đàm Vũ Trinh.

Ôn Nam Tịch hỏi: Di, chú thằng hay là Phó Diên thằng.

Thư Lệ tủm tỉm cười: Trò giỏi hơn thầy.

Ôn Nam Tịch mỉm cười đáp: Con hiểu.

Thư Lệ: Nam Tịch có biết chơi cờ tướng không?

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, đáp: Con không, di ạ.

Thư Lệ: Sau Tết Nguyên đán để họ dạy con.

Ôn Nam Tịch: Vâng.

Cô lại bấm mở bức ảnh, nhìn người đàn ông đang chơi cờ tướng, vừa nghe Tiểu Lê hát bài "Tình phi đặc di", "Tôi không thể quên lần đầu tiên nhìn thấy người, đôi mắt quyến rũ, hình ảnh đó trong đầu tôi mãi không đi."

Tiểu Lê không biết đã đổi bao nhiêu bài hát nhưng càng hát càng hay, Ôn Du bị giọng hát của cô bé thu hút Ôn Nam Tịch cũng vậy, cô lưu lại bức ảnh này.

Bên ngoài tiếng pháo hoa vang lên pháo hoa bay đầy trời, sau bữa cơm giao thừa lạnh lẽo bên ngoài dần trở nên sôi động, nhiều đứa trẻ xách đèn lồng hoặc bắn pháo ở bên ngoài.

Tiếng hát của Tiểu Lê cũng bị gián đoạn, cô bé đặt cây ghi-ta xuống chạy ra ngoài, một lúc sau cầm một hộp pháo hoa nhỏ đi vào, cười nói: "Chị Nam Tịch, dì Ôn, chúng ta cùng chơi pháo hoa đi."

Thấy vậy Ôn Nam Tịch và Ôn Du nhìn nhau, sau đó hai người cùng đi ra ngoài, Ôn Nam Tịch và Tiểu Lê gật đầu với nhau, Ôn Du che lỗ tai, ngửa mặt nhìn lên không trung mỉm cười.

Ôn Nam Tịch cũng bịt một bên tai lại, dựa vào cửa ngắm đầu nhìn, Nguyên Thu thập xe tới bên cạnh, phanh gấp cười nói: "Tớ tới rồi."

Cô nháy xuống xe, Ôn Nam Tịch đưa chỗ cô cây tiên trượng,

Tiếng xèo xèo tựa như sao, Ôn Nam Tịch dựa vào cửa mỉm cười đôi mắt sáng lên, chơi suốt một đêm lại lên lầu tắm rửa, quần áo của cô dính đầy mảnh pháo, đây là quần áo mới. Ôn Nam Tịch mặc đồ ngủ, ngồi trên ghế sofa pha nhặt các mảnh pháo rơi. Ôn Du đưa chỗ cô cây lau.

Ôn Nam Tịch nhặt xong thì về phòng nhìn thấy trong điện thoại có mấy tin nhắn do Phó Diên gửi đến.

Hỏi cô có đang xem pháo hoa không?

Đang ở đâu?

Hửm?

Cuối cùng, anh nói thêm: "Ôn Nam Tịch, khi nào về, gọi điện cho anh."

Một phút sau, Ôn Nam Tịch lập tức trả lời: Đây,

Diên: Vừa rồi em đang làm gì vậy?

Ôn Nam Tịch: Chơi gậy tiên.

Diên: Ừ.

Ôn Nam Tịch nhường mày, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa vẫn đang che phủ bầu trời, cô nghĩ nghĩ rồi vào nhà lấy áo khoác mặc vào, chiếc áo dài này có chít eo, cô lấy thắt lưng ra buộc lại. Nhìn từ bên ngoài, không thể biết được bên trong cô đang mặc gì, sau đó cô nhét điện thoại vào túi rồi bước ra cửa.

Ôn Du đã ngủ rồi, trong phòng khách chỉ có ánh sáng mờ mờ.

Ôn Nam Tịch lặng lẽ đi xuống cầu thang lò dò đi trong bóng tối, bên ngoài vẫn rất náo nhiệt có trẻ con chạy trước cửa chơi đùa với cây gậy tiên, còn chuyên xe buýt cuối cùng vừa dừng lại. Ôn Nam Tịch lên xe, xe lăn bánh cô ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, đứng nơi cô từng đi chơi với Phó Diên, sau khi ngồi vào nhìn khung cảnh náo nhiệt của đêm giao thừa, pháo hoa nổ thành từng chùm trên bầu trời.

Độc đường đều bán pháo hoa, cũng có rất nhiều người chơi đùa vui vẻ, dịp năm mới ở Đa thành không cấm chơi pháo hoa, tuần tra cũng không nhiều.

Đền ga Vân Thượng, nơi đây cũng đang bán pháo hoa nhưng người không nhiều hơi vắng vẻ, Ôn Nam Tịch xuống xe đi bộ đến tiểu khu Vân Thượng, đi tới lối vào căn cứ bí mật.

Cửa sổ kín suốt từ trần đến sàn của căn cứ bí mật được rèm che kín nên không thể nhìn rõ bên trong, Ôn Nam Tịch lấy điện thoại di động ra chụp ảnh rồi gửi cho Phó Diên.

Một giây sau anh gọi lại, Ôn Nam Tịch nhấc máy.

Giọng nói lười biếng của Phó Diên mang theo vài phần kín đáo: "Em qua đó à?"

Ôn Nam Tịch cố ý nói: "Anh đoán xem."

"Đứng ở đó, đừng di chuyển."

Ôn Nam Tịch cúp điện thoại, tối nay có thể có pháo hoa, nhưng trời không lạnh như buổi sáng và buổi chiều, Ôn Nam Tịch đứng một lúc nhìn thấy Phó Diên đi ra khỏi cổng tiểu khu, anh chạy vội tới. Áo len đen cổ cao, quần dài cũng màu đen, trên người có hơi lạnh, anh cầm điện thoại di động từ xa nhìn cô: "Ôn Nam Tịch, em dám thật."

"Mấy giờ rồi?"

Phó Diên đèn gần cô.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh nói: "Còn chưa tới mười một giờ, vẫn sớm."

Phó Diên ở dưới ánh đèn nhìn cô, giây tiếp theo anh kéo cô vào lòng, Ôn Nam Tịch duỗi tay ôm eo anh, nhẹ giọng nói: "Em có hơi nhớ anh."

Phó Diên cúi đầu hôn lên trán cô: "Anh cũng vậy."

Vốn dĩ anh định bàn bạc với Đàm Vũ Trinh lái xe ra ngoài đèn chỗ cô, cũng để nhìn cô một lúc nhưng cô đã đến trước.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nói: "Mở cửa đi, em muốn vào trong nhìn xem."

Phó Diên ừ một tiếng, nắm tay cô đi về phía căn cứ bí mật, anh đã đổi chìa khóa thành dầu vân tay, Ôn Nam Tịch đứng bên cạnh nhìn anh mở cửa, trong cơn mơ màng dường như cô thấy mình như quay ngược về quá khứ. Cô đeo cặp trên lưng đợi anh mở cửa.

Hai tiếng bíp cánh cửa mở ra, Phó Diên ôm cô vào trong đóng cửa lại, giơ tay ấn nút. Ngay khi đèn trong phòng bật sáng, robot di chuyển rồi từ từ tiến lại gần, nhận ra họ và nói: "Chào mừng bạn về nhà".

Ôn Nam Tịch hai mắt sáng lên giơ tay chạm vào người máy, bề ngoài của nó không hề thay đổi, cô nhìn Phó Diên: "Sao anh có thể bảo dưỡng nó được tốt như vậy?"

Phó Diên bật máy sưởi trong phòng ấm lên, anh cởi áo len ra, áo thun bên trong cũng màu đen, khoe môi anh nhếch lên: "Anh đã tốn rất nhiều tiền để bảo dưỡng nó."

Ôn Nam Tịch ở một tiếng.

Chương 78: C78: Chương 78

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Năm lớp 12 Ôn Nam Tịch không biết người máy đó có từ đâu bây giờ đã biết là của hãng nào rồi, nếu như Phó Diên muốn bảo dưỡng nó một số linh kiện nhất định phải đặt từ nước ngoài rất tốn kém.

Trước kia người máy chỉ có chức năng dọn dẹp và điều khiển đèn trong nhà, bây giờ nó đã hiểu và có thể nói chuyện giống như một đứa trẻ dần trưởng thành, biết trò chuyện với người lớn.

Ôn Nam Tịch cúi đầu nghiên cứu một lát. Người máy còn quay người lại cho cô nghiên cứu, Ôn Nam Tịch nhìn thấy nút nhấn trên người nó, cô đưa tay ra còn chưa kịp chạm vào đèn trong phòng đã thay đổi.

Thay đổi thành màu đèn năm lớp 12 cô vô tình bật lên, Ôn Nam Tịch xoay người lại nhìn căn cứ bí mật này, từ máy băng đĩa, bàn máy tính, khu nghỉ ngơi ở tầng hai, bếp kiểu mở và sơ pha, bàn trà, gần như đều không có gì thay đổi, dường như sáu năm dài đằng đẵng bị đóng băng lại.

Duy nhất là trên giá sách có thêm nhiều sách hơn, vốn đã rất kín giờ còn chật hơn, có một vài cuốn không nhét vào được nữa bị Phó Diên xếp ở trên bàn, trên bàn trà cũng có vài cuốn.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên một cái, ánh đèn tay lại nhìn cô dưới ánh

đèn. Năm lớp 12 những ký ức của bọn họ để lại nơi căn cứ bí mật này nhiều không đếm được, trong tủ lạnh luôn có coca, nước ngọt, sau đó có thêm sữa chua, là Phó Diên chuẩn bị cho Ôn Nam Tịch, dưới bàn trà cũng có đồ ăn vặt trong đó có kẹo mứt, sô cô la, cũng đều là sau khi Ôn Nam Tịch đến mới có.

Có lúc Ôn Nam Tịch làm bài tập sẽ bảo Phó Diên mở nhạc của Châu Kiệt Luân. Gặp đề không hiểu lấy bài làm đặt lên trên mặt sách của anh bảo anh giải ngay cho mình, Phó Diên cũng rất nhẫn nại sẽ không vì cô đột nhiên chen ngang suy nghĩ của mình mà tức giận, có lúc cô sẽ kéo cổ tay áo anh bảo anh qua nhìn câu hỏi, anh sẽ quay người sang.

Phó Diên từng nấu mì cho Ôn Nam Tịch ăn vài lần. Có lúc anh sẽ đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua oden cho cô, Ôn Nam Tịch không thích ra ngoài, lúc đó cô không muốn đụng mặt Nhân Khá.

Cả hai đều nhớ tới một vài ký ức, Phó Diên khẽ gõ lên đầu mũi cô, hỏi: "Em có uống nước không?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu, "Vâng, có gì uống không anh."

"Coca."

"Được."

Phó Diên đi về phía phòng bếp lấy coca ở ngoài ra cho cô, rồi mở tủ lấy coca lạnh cho mình. Ôn Nam Tịch đi đến sô pha rồi ngồi xuống, tiện tay mở một cuốn sách ra xem, Phó Diên đi qua mở cho cô một lon, Ôn Nam Tịch nhận lấy uống, ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Diên ngồi xuống bên cạnh ngón tay thon dài nắm lon nước, anh đưa tay ôm eo cô qua. Một tay Ôn Nam Tịch cầm coca, dựa vào vai anh, đặt cuốn sách lên đùi tùy ý lật mở, [Đại cương Thuật toán], Ôn Nam Tịch cũng có cuốn này. Anh rũ mi nhìn cô lật mở sách.

Bên ngoài vẫn đầy pháo hoa, bùm bùm, Ôn Nam Tịch đặt coca xuống, xoay người mở rèm ra nhìn bầu trời pháo hoa bên ngoài. Phó Diên cũng nhìn qua

bên ngoài đẹp vô cùng, Ôn Nam Tịch quay đầu nhìn ánh, hai người cách nhau rất gần ánh mắt ánh va vào ánh mắt cô.

Hai người nhìn nhau vô cùng âm áp. Vài giây sau, Phó Diên cúi đầu hôn lên môi cô, Ôn Nam Tịch buông rèm ra ngẩng đầu đáp lại, Phó Diên giữ nguyên tư thế này mà m út mạnh đôi môi thắm mềm, đôi mắt cô dần ngập nước.

Một giây sau cô bị ánh ôm đặt lên đùi. Phó Diên ngồi thẳng tiếp tục hôn cô, một tay kéo dây áo khoác.

Cúc áo không được cài hết, vừa c ởi đồ ngủ bên trong đã lộ ra, Phó Diên liếc mắt nhìn nheo mắt lại nhìn cô, "Ôn Nam Tịch, em cứ mặc thế này mà ra đường à?!"

Ôn Nam Tịch bị hôn đến mơ hồ, cúi đầu nhìn nhớ ra chỉ mặc đồ ngủ còn là loại hai dây, cổ cô trắng ngần ngẩng đầu lên nhìn ánh.

"Ánh không thích sao?"

Yết hầu Phó Diên khẽ cuộn, ôm chặt gáy cô nhấn xuống lại phủ môi lên môi cô lần nữa. Rất nhanh sau đó áo khoác rơi xuống đất. Đầu gối chống xuống sofa, đôi mắt Ôn Nam Tịch ngập nước, ánh đèn lúc lúc lại đổi màu, bật lên màu ánh sáng giống với năm lớp 12. Bàn tay thon dài ôm eo cô đã mạnh mẽ thành thực hơn nhiều, nhưng vẫn mang theo bóng dáng của trước kia. Cô dựa vào Phó Diên nói một câu.

Phó Diên nheo mắt nhìn vào mặt cô, một giây sau ánh ôm cô dậy đặt lên bàn làm việc, một tay ánh chống lên tường, tay còn lại ôm eo cô, ghé vào tai cô nói: "Ôn Nam Tịch, em liều thật đấy."

Cô vẫn cứ luôn như vậy, dựa vào gương mặt lạnh lùng của mình nhưng lúc nào cũng có thể trêu chọc ánh, khiến ánh không còn là bản thân. Ôn Nam Tịch ôm cổ ánh, cười hôn lên môi ánh.

"Phó Diên, năm mới vui vẻ, em yêu ánh."

"Ồn Nam Tịch, anh cũng yêu em."

Cô là mối tình đầu của anh, cũng là duy nhất.

-

-

Trước đây Ôn Nam Tịch chưa từng lên đến tầng hai chủ yếu là không cần thiết, hơn nữa đây là không gian riêng của Phó Diên, hôm nay anh lại bế cô lên.

Trên này có một căn phòng rất lớn, giường ở trong cùng, màu đen và màu xám là hai gam màu chủ đạo, ánh đèn mờ mờ đầu giường sáng lên, Phó Diên nắm lấy chiếc chân dài của cô, cúi đầu tiếp tục hôn. Thật lâu sau cổ cô ửng đỏ lên là anh hôn lên nơi đó, Ôn Nam Tịch lơ mơ buồn ngủ cuộn người trong lòng anh, Phó Diên lấy chân đạp lên rồi ôm eo cô.

Ồn Nam Tịch không muốn động đậy, nhỏ giọng, "Anh cài báo thức đi, đợi ba, bốn giờ thì em về."

Phó Diên ừm một tiếng yết hầu anh ở ngay trước mặt cô, anh cảm điện thoạt lên cài báo thức, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh đặt máy xuống rồi ôm cô vào lòng. Bên ngoài vẫn còn tiếng pháo thình thịch còn phản chiếu lên tấm rèm, tầng hai giống với tầng một, chung một máy sưởi.

Cũng có hương thơm nhàn nhạt, là hương thơm trên quần áo Phó Diên. Ôn Nam Tịch lười biếng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tóc cô dài rồi nhưng không cắt, hương thơm trên người cũng thu hút anh, lúc này Phó Diên không ngủ được cúi đầu nhìn lúc lúc lại hôn cô, nhân lúc cô mơ hồ mà lại tới một lần nữa, Ôn Nam Tịch trong giấc mơ đẹp đưa tay ôm cổ anh.

Lại giày vò cả đêm. Đến một rưỡi điện thoại rung lên là của Phó Diên, anh ôm cô vào lòng lấy lên xem là Thư Lệ.

Thư Lệ: [Tôi nay còn không về à?]

Diên: [Vâng.]

Thư Lệ: [Đi gặp Nam Tịch sao?]

Diên: [Vâng.]

Thư Lệ: [Được, để mẹ báo bố con một tiếng.]

Diên: [Con cảm ơn mẹ.]

"Ai vậy anh." Ôn Nam Tịch mơ màng nghe thấy điện thoại rung nhẹ giọng hỏi, Phó Diên đặt điện thoại xuống, "Mẹ anh."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, nói là đi à sau đó lại ngủ tiếp, Phó Diên ôm hôn lên mi tâm cô cũng ngủ thếp đi.

Khoảng ba giờ sáng Ôn Nam Tịch tỉnh dậy vì nóng, máy sưởi rồi đắp thêm chăn nên khá nóng. Lúc cô dậy Phó Diên vẫn ngủ, cô mở mắt ngay ra nhìn anh một hồi. Bộ dáng anh mím môi trông thật lạnh lùng.

Ôn Nam Tịch như người lên hôn môi anh sau đó kéo tay anh ra, xoay người xuống giường mặc váy lên nhưng dây áo tuột rồi. Ôn Nam Tịch chuẩn bị đưa tay lên thắt. Phó Diên tỉnh rồi anh ngồi dậy cầm hai dây giúp cô buộc lại.

Ôn Nam Tịch chạm vào tay anh, Phó Diên nhìn cô hỏi, "Mấy giờ rồi em?"

Ôn Nam Tịch nhìn vóc dáng anh đẹp vô cùng, mặt đỏ ửng lên, "Khoảng ba rưỡi rồi."

Phó Diên buộc dây áo xong cầm điện thoại lên xem, đúng khoảng giờ ấy,

ánh tiện tay tắt báo thức nhìn cô đang mặc đồ trong,

Dưới ánh đèn mờ, bóng cô đứng đó vô cùng xinh đẹp.

Ánh ghé qua ôm eo cúi người mặc giúp cô, Ôn Nam Tịch mặt đỏ ửng tìm đập mạnh, nhìn người đang mặc quần trong giúp mình, cô nói: "Ánh ngủ thêm một lát đi."

Cô đẩy tay ánh ra đứng lên.

Phó Diên ngẩng đầu nhìn cô, "Ánh đưa em về."

Nói rồi ánh xuống giường mặc quần áo, áo thun và quần dài, nắm tay cô xuống lầu, áo khoác của cô và áo len của ánh vẫn ở dưới hai người xuống lầu mặc, Phó Diên tìm chìa khóa trên tủ giày ôm Ôn Nam Tịch ra ngoài, tầm này vẫn còn lác đác pháo nổ.

Đêm khuya có hơi lạnh nhưng cũng không lạnh quá, gió không lớn. Chiếc xe hôm nay Phó Diên lái cũng là màu đen, nhưng không phải chiếc bình thường ánh hay lái, Ôn Nam Tịch ngồi lên ghế lái phụ, thắt dây an toàn.

Phó Diên khởi động xe xuất phát, ánh xắn ống tay lên cổ tay hiện lên vết sẹo của Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch vô tình nhìn thấy tai liền đỏ ửng.

Chiếc xe đi qua con đường đầy quán bar của Dung Thành, ở đó vẫn rất náo nhiệt. Ôn Nam Tịch thấy quán bar khá gần Vân Thượng, nhẹ giọng hỏi: "Ánh có vào quán bar bao giờ chưa?"

Phó Diên nghiêng đầu nhìn cô, cong môi lên, "Ánh chưa, em thì sao?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu. Cô nghiêng người qua nhìn xương quai xanh và cổ đều có dấu vết, Phó Diên liếc thấy hơi một tiếng rồi thu lại ánh mắt, lần cuối cùng có hơi buông thả nhân lúc cô mơ hồ mà cố ý làm.

Rất nhanh chiếc xe đen đã đỗ trước trạm xe bus trước ngõ Hàn Lang, mở

đèn báo hiệu Phó Diên quay đầu nhìn Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch cũng nhìn anh vài giây sau cô nhường người qua, Phó Diên một tay cầm vô lăng, thấy cô sát lại gần cúi đầu khẽ hôn môi cô.

Ôn Nam Tịch lùi lại một chút, hỏi, "Mùng 3 anh có rảnh không?"

Phó Diên không chút do dự đáp, "Anh có."

Ôn Nam Tịch cười vui vẻ, "Đến nhà em chơi không?"

Phó Diên cong môi, "Được."

"Vậy em xuống đây, anh lái chậm chút."

Phó Diên gật đầu.

Ôn Nam Tịch mở cửa xe đi xuống cô cong lưng vẫy tay với anh, Phó Diên ừm một tiếng, sau đó đợi cô đi đến cửa quán mở cửa cuốn lên rồi bước vào, cửa cuốn đóng lại. Lúc này anh mới khởi động xe rời đi.

Ôn Nam Tịch rón rén lên lầu, vào phòng nhìn ra ngoài chiếc xe đen vừa rời đi. Ôn Nam Tịch mới đóng cửa lại về đến bên giường, cởi áo khoác bên ngoài rồi móc lên, cô kéo chăn nằm vào trong, được anh bao bọc khiến cả người ấm áp.

Dẫn đến việc ngày hôm sau cô không dậy được.

Tiểu Lê lau bàn, gõ lên quầy, "Di Ôn, chị Nam Tịch đâu rồi ạ?"

Ôn Du đáp, "Vẫn đang ngủ đó."

"Hà? Vẫn ngủ ạ? Để con lên xem." Tiểu Lê có hơi lo lắng, "Mong không phải bị cảm."

Ôn Du khựng lại định nói không cần nhưng bà cũng hơi lo, vì vậy gật đầu đồng ý.

Tiểu Lê đặt khăn lau xuống vào bếp rửa tay rồi lên lầu, đi qua phòng khách đến phòng Ôn Nam Tịch, phòng cô không khoá Tiểu Lê đi vào lập tức thấy Ôn Nam Tịch đang ngủ say.

Cô nằm nghiêng người chần tụt xuống vai. Tiểu Lê cúi xuống, thềm nghĩ xem ra là ngủ say không có vấn đề gì. Sau đó chuẩn bị rời đi nhưng không cẩn thận nhìn thấy vết đỏ trên cổ Ôn Nam Tịch, cô bé ngay ra chớp chớp mắt mặt đỏ ửng lên. Ôn Nam Tịch cảm thấy có người, mở mắt ra thấy Tiểu Lê, bốn mắt nhìn nhau.

Tiểu Lê giật bản mình, hơ một tiếng, "Chị Nam Tịch, chị dậy rồi à, em còn tưởng chị ốm rồi."

Ôn Nam Tịch có chút buồn ngủ, cô ừm một tiếng, "Chị không ốm."

Cô ôm chần ngồi lên, Tiểu Lê do dự ngồi xổm xuống đất, chớp mắt chỉ tay vào cổ Ôn Nam Tịch, "Chị Nam Tịch, đó là..."

Ôn Nam Tịch nhìn theo ánh mắt cô ấy, giật mình đưa tay kéo chần lên che.

Tiểu Lê đỏ mặt gật đầu, sau đó nói: "Tôi qua chị đi gặp anh ấy sao?"

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Tiểu Lê wow một tiếng, "To gan to gan."

Ôn Nam Tịch liếc nhìn cô bé, Tiểu Lê cười hí hơ đứng dậy nói, "Em xuống bảo dì là chị dậy rồi."

"Được."

Ôn Nam Tịch xoay người đứng dậy đi rửa mặt, tiện thể che đi vết đỏ trên người, Tiểu Lê xuống lầu, Ôn Du bưng đồ ăn ra hỏi: "Dậy rồi chứ? Có ốm không?"

Tiểu Lê lắc đầu, "Không ạ, chị Nam Tịch tôi qua ngủ không ngon nên sáng ngủ thêm một lát ạ."

Cô thềm cười trong lòng.

Ôn Du nghe vậy liền an tâm, "Vậy thì tốt."

-

Mùng một tiệm đã mở rồi, có rất nhiều người đến. Ôn Nam Tịch xuống lầu giúp đỡ, mùng hai cũng vậy, mùng ba nghỉ một ngày vì Phó Diên chuẩn bị đến. Ôn Du treo tấm biển đóng cửa lên, cả buổi sáng bận rộn trong bếp. Tiểu Lê thu dọn bàn ghế, Ôn Nam Tịch cũng chuẩn bị một chút.

Khoảng chín rưỡi, một chiếc xe màu đen dần lái đến chỗ đỗ, sau đó cửa xe mở ra Phó Diên mặc áo khoác đen bước xuống, gương mặt đẹp trai mang theo ý cười, Tiểu Lê lập tức wow một tiếng, "Đẹp trai thật đây ạ."

Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch ánh cong môi lên, vòng qua cốp xe lấy quà xuống rồi xách vào trong đi đến trước mặt cô. Hai người nhìn nhau, Ôn Nam Tịch cười tránh qua chỗ anh đi vào.

Ôn Du có hơi căng thẳng, lau tay ngẩng đầu lên.

Phó Diên lịch sự nói, "Con chúc dì năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ, Phó Diên, mau vào ngồi." Ôn Du vẫy tay.

Chương 79: C79: Chương 79

Editor: Đá bào

Beta: Bảo Trân

—

Phố Diên mỉm cười, anh bước vào đặt hộp quà lên bàn bên cạnh, dưới sự chỉ dẫn của Ôn Nam Tịch anh ngồi cạnh cô. Ôn Du pha trà, bà không giống những bà mẹ hay hỏi nhiều câu hỏi, chỉ gọi Ôn Nam Tịch đi lấy bánh quy không đường bà vừa làm xong cho Phố Diên, Ôn Nam Tịch đứng dậy đi lấy ra, đặt trước mặt Phố Diên.

Phố Diên nói cảm ơn, Ôn Nam Tịch mỉm cười ngồi xuống bên cạnh anh.

Lần đầu tiên Ôn Du gặp còn rể có chút lo lắng, nhưng trước đó sau khi hỏi ý kiến hàng xóm bà được gợi ý những câu hỏi về thu nhập, bồi dưỡng gia đình, nghề nghiệp, rồi nhà trai đang làm gì v.v. Ôn Du không thể hỏi những vấn đề này, bà biết người nhà con rể làm gì, bà biết Ôn Nam Tịch làm việc ở công ty của Phố Diên, cũng biết hai đứa quen nhau từ năm thứ ba trung học, bà cũng biết về những món quà sinh nhật sáu năm qua, bà đã biết hết những điều này, cũng biết tình yêu của Phố Diên rất sâu đậm. Ôn Du cảm thấy rất nhiều câu hỏi không cần thiết.

Ngược lại, Phố Diên đã tự nói với Ôn Du: "Bố mẹ cháu đều là giáo sư đại học. Mẹ cháu hiện đã về hưu, còn bố thì vẫn đi dẫn dắt học trò của ông ấy."

"Cháu lớn lên ở Đa Thành, mới bắt đầu lập nghiệp ở Lê Thành," anh nói.

Ôn Du nghe xong, gật gật đầu: "Nam Tịch ở công ty của cháu."

Phó Diên nói: "Đúng vậy."

Ôn Du nghe xong, ngược mắt lên nói: "Tính cách con bé có chút bướng bỉnh, đôi lúc cháu bao dung nó một chút."

Phó Diên nghe vậy nhìn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch cau mày, Phó Diên nói: "Đi yên tâm, cháu sẽ làm được."

"Cô ấy cũng đã giúp đỡ cháu rất nhiều."

Phó Diên nhìn Ôn Du nói.

Ôn Du dừng lại lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Ôn Nam Tịch bung trà lên nói: "Con cũng sẽ bao dung anh ấy."

Ôn Du nghe vậy mỉm cười nhìn cô.

Phó Diên nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Ừm, em cũng rất bao dung anh."

Cảnh tượng này khiến Tiểu Lê bật cười, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chị Nam Tịch kiêu ngạo như vậy, đây vẫn là chị Nam Tịch lạnh lùng ngày thường sao?

Ôn Du cảm thấy trong lòng được an ủi vì cô con gái bướng bỉnh và ngoan cường của mình cuối cùng đã tìm được người thấu hiểu và yêu thương. Và cô cũng không bị ảnh hưởng bởi bố mình, sẵn sàng tin tưởng, thần nhiên đối mặt với cảm xúc của mình, tin rằng mình xứng đáng được yêu thương thay vì giống như bà, người luôn tự ti và đánh mất chính mình trong tình cảm. Nam Tịch sẽ không đi vào vết xe đổ của bà.

Giữa trưa.

Phó Diên bị Ôn Du giữ lại chỗ ăn.

Ôn Nam Tịch đi vào giúp nhưng Ôn Du lại đuổi cô ra ngoài: "Con ra với cậu ấy đi."

Ôn Nam Tịch vừa chạm tay vào nước đã bị đẩy ra, Phó Diên ngược mắt lên nhìn thấy Ôn Nam Tịch đang lau tay đi ra, bầm điện thoạt lườm biếng nói: "Sao thế? Bị đuổi ra ngoài à?"

Ôn Nam Tịch lau tay nói: "Cũng giống anh thôi."

Phó Diên ngược mắt nhìn cô, nắm tay cô nói: "Anh quên nói với dì, sẽ chăm sóc em thật tốt."

Ôn Nam Tịch cụp mắt nhìn anh: "Không cần phải nói mẹ em cũng biết anh sẽ làm."

Phó Diên nhướn mày: "Dì ấy có biết chúng ta quen nhau từ hồi cấp 3 không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

"Biết một chút."

Phó Diên ừ một tiếng.

Tiểu Lê tủm tủm cười, gọi: "Anh rể."

Một tiếng anh rể này khiến cả hai đều im lặng nhìn Tiểu Lê, Tiểu Lê hờ hợt nói: "Anh là bạn trai của chị Nam Tịch, em gọi chị ấy là chị Nam Tịch, gọi anh là anh rể, được không?"

Phó Diên trầm mặc mấy giây, sau đó nhìn Ôn Nam Tịch. Khóe miệng Ôn Nam Tịch cong lên.

Phó Diên nhìn Tiểu Lê nói: "Được."

Tiểu Lê cười hí hí một tiếng: "Cho nên, anh chính là người giải những bài tập đó phải không?"

Phó Diên ừ một tiếng.

Tiểu Lê đứng dậy cúi đầu chào Phó Diên: "Cảm ơn anh rất. Anh rất, em dựa vào những ghi chép của anh và chị Nam Tịch, đã học lại thành công và được nhận vào một trường đại học ở Kinh thị. Em sẽ không bao giờ quên ơn đức của hai người."

Phó Diên: "..."

Ôn Nam Tịch không khởi bật cười.

Phó Diên nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay Ôn Nam Tịch, ngược mắt nhìn cô: "Em nhận cô em gái này ở đâu thế."

Ôn Nam Tịch cười ra tiếng.

Cô ấy nói: "Con bé cũng là em gái của anh."

Phó Diên: "..."

-. truyện tiên hiệp hay

-

Tay nghề của Ôn Du trước giờ vẫn luôn xuất sắc, huống chi là một món được bà tâm huyết và làm cẩn thận như vậy, hai bàn đặt cạnh nhau đầy ắp đồ ăn. Tiểu Lê nuốt nước miếng không dưới mười lần, cô đã biết rõ tay nghề của Ôn Du.

Người hàng xóm đi ngang qua người thấy mùi thơm, lên nhìn vào cửa: "Ôn Du,

mở tiệc chiêu đãi con rể à?"

Ôn Du dịu dàng mỉm cười: "Ừm."

Phó Diên và Ôn Nam Tịch quay đầu lại, nhìn thấy vẻ ngoài ưu tú của cậu con rể tương lai người hàng xóm kia lập tức nói: "Cậu thật đẹp trai." Phó Diên lịch sự gật đầu với người hàng xóm. Đôi mắt của người hàng xóm mở to. Sau khi người hàng xóm rời đi, họ ngồi xuống bắt đầu ăn, Ôn Du nói: "Đều là đồ do dì tự nấu, Phó Diên đừng khách sáo ăn nhiều một chút."

Phó Diên nói với giọng rõ ràng: "Được ạ."

Anh múc canh cho Ôn Nam Tịch rồi đặt bên bàn cô, Ôn Nam Tịch vốn định múc canh cho anh trước nhưng anh đã quen rồi. Tiểu Lê cắn đũa mỉm cười, sau đó chộp vào cánh tay Ôn Du, Ôn Du trong mắt đều là vui mừng nói: "Ăn đi, ăn đi."

Ôn Nam Tịch gấp đồ ăn cho Phó Diên.

Cô thì thầm: "Mẹ em nấu ăn ngon lắm. Anh thử xem món ăn em làm ngon hơn hay mẹ làm ngon hơn?"

Phó Diên liếc nhìn cô trực tiếp bỏ qua câu hỏi có thể lấy mạng này.

Ăn trưa xong.

Điện thoại của Phó Diên vang lên, có cuộc gọi đến. Anh nhấc điện thoại, ra khỏi quán ăn vặt Ôn Du để nghe máy, người gọi là Thư Lệ, đầu bên kia vang lên giọng nói của Thư Lệ: "Sao rồi? Mọi chuyện ổn chứ?"

Phó Diên ừm một tiếng và nói: "Rất thuận lợi ạ."

Thư Lệ thở phào một hơi, "Con phải biểu hiện cho tốt, mẹ vợ rất quan trọng."

Phó Diên gật đầu, thấp giọng lười biếng nói: "Con biết, mà sao so với con, mẹ

còn căng thẳng hơn vậy."

"Còn không phải sao, bố con và mẹ trưa nay phải nấu mì vì sợ nghĩ nhiều, nuốt cơm sẽ không trôi nổi."

Phó Diên ngược mắt lên nói: "Không đến mức đó chứ."

Lúc này, bên cạnh con ngõ nhỏ xuất hiện một người đàn ông, Ôn Hữu Đào đang nghe điện thoại xách cặp đi ra ngoài, vô thức nhìn về phía quán ăn vặt Ôn Du nhưng ánh mắt lại chạm phải cậu thanh niên cao lớn đẹp trai đang đứng ở cửa. Ôn Hữu Đào chưa từng gặp Phó Diên, nhưng Phó Diên đã từng thấy ông ta, đôi mắt ánh lạnh lùng. Về mặt Ôn Hữu Đào thoáng sưng lại vô cớ cảm thấy lạnh lẽo.

Phó Diên không nhìn Ôn Hữu Đào nữa, tạm biệt Thư Lệ, đang định quay vào trong thì lúc này có người hàng xóm tình cờ đi ngang qua, bà ấy a một tiếng, hỏi: "Anh chàng đẹp trai, cậu là bạn trai của Nam Tịch hả?"

Phó Diên dừng lại, nghiêng đầu lịch sự và nhẹ nhàng trả lời: "Vâng, chào đi."

"Ồ, tôi nhớ ra rồi. Năm đó cậu là Trọng Nguyên đứng đầu cả nước phải không? Nam An của chúng ta mấy năm rồi mới có Trọng Nguyên như vậy. Tôi nhớ rất rõ, họ của cậu là Phó, con trai của giáo sư Phó Kính Hòa đúng không?"

Người hàng xóm rất phấn khởi.

Phó Diên dừng một chút, về mặt ôn hòa khiêm tốn mỉm cười.

Người hàng xóm tới gần, riu rít khoe con trai bà năm nay học rất giỏi, còn nói cuộc sống của hai mẹ con Ôn Du và Nam Tịch không hề dễ dàng, hai người đã phải chịu đựng biết bao gian khổ mới có được ngày hôm nay, đúng là một người bố cặn bã. À ông ta căn bản không phải là con người. Phó Diên nhẹ nhàng nường mây, đồng ý: "Ừm, cháu biết."

Ôn Hữu Đào chưa đi xa sắc mặt chợt trở nên u ám khi nghe được những lời

này, Ánh mắt lạnh lùng của chàng trai trẻ nhìn ông ta hiện lên trong tâm trí. Ông ta lên xe nhìn vào tiệm ăn vặt Ôn Du.

Còn trai của Phó Kính Hoa, Phó Diên, Ôn Nam Tịch thế mà lại tìm được một người bạn trai như vậy.

"Ông Ôn?" Trợ lý gọi ông ta, Ôn Hữu Đào quay mặt đi, nhìn trợ lý nói: "Đi thôi."

Trước khi xe khởi động, Ôn Hữu Đào còn đang nhìn về quán ăn vặt, Ôn Du và Ôn Nam Tịch đi ra cửa, mỉm cười giải vây cho Phó Diên, Phó Diên nhẹ nhàng ôm eo Ôn Nam Tịch đuôi lông mày mang theo ý cười, nhìn từ xa, trông rất ấm áp.

Chương 80: C80: Chương 80

Editor: Gió

Beta: Bảo Trân

—

Cuối cùng cũng tiến di về được, Ôn Nam Tịch biết di đó, trước đây sống ở ngõ Nam An, sau đó con trai lấy vợ rồi bà để lại nhà cho con ở, còn mình chuyển đến nhà cũ ở ngõ Hồi Lang, ở ngay phía sau quán. Mấy năm nay bà thường đến đó ăn uống, trò chuyện.

Vì vậy và cũng biết được chút chuyện về Ôn Du và Ôn Hữu Đào, mặc dù không biết hết, nhưng quan hệ giữa bà và Ôn Du khá tốt, đứng về phía của Ôn Du, thêm việc sau khi ly hôn Ôn Du không lấy được gì, bà cũng không ưa gì Ôn Hữu Đào.

Sau khi rời đi.

Ôn Du bảo Ôn Nam Tịch dẫn Phó Diên ra ngoài đi dạo.

Sáng ngày mừng một trời đẹp, hiềm khi mặt trời xuất hiện giữa ngày đông, Ôn Nam Tịch khoác tay Phó Diên nói, "Đi thôi."

Phó Diên vui vẻ, cùng đi ra khỏi quán, hai người chén nhau một cái đầu, Tiểu Lê chống cằm ngồi trên ghế, miệng lẩm bẩm khen thật xứng đôi.

Ôn Du ngẩng đầu lên, cũng ngẩn người.

Quả thực rất xứng đôi.

Ánh mắt trời chiếu xuống mặt đất, Ôn Nam Tịch và Phó Diên cùng đi vào ngõ Hối Lang, ánh mắt trời chen chúc vào con ngõ hẹp, ở đây không rộng như ngõ Nam An, Ôn Nam Tịch dẫm chân lên những viên đá, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Phó Diên.

Ôn Nam Tịch lên tiếng trêu: "Không ngờ lại có nhiều người nhận ra anh đến vậy."

Phó Diên đưa tay ra ôm eo cô, "Rất bình thường."

Ôn Nam Tịch khẽ ồ một tiếng, Phó Diên nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt Ôn Nam Tịch cong lên, "Lúc có điểm, có phải cửa nhà anh bị dẫm hỏng luôn rồi không?"

Giọng Phó Diên lười biếng, "Gần như là vậy, còn khóa trường hơn một chút."

May là lúc đó anh ở nước ngoài, Thư Lệ đóng cửa vài ngày, còn chuẩn bị thêm điện thoại dự phòng, bởi vì điện thoại thường dùng không ngừng có số gọi tới.

Ôn Nam Tịch gật đầu, nghĩ cũng biết được.

Hai người vô thức đi qua sân vận động, đi vào ngõ Nam An, bên cạnh có xe đạp đi qua, mặt đường không bằng phẳng khiến chiếc xe xóc lên, rất nhanh sau đó đã đi mất, họ đi đến cửa cửa hàng tiện lợi, mùa đông cửa hàng cũng không đóng cửa, vẫn đang mở.

Có vài học sinh đi ra từ bên trong, tay kéo mở rèm trong bước ra.

Mỗi lần Ôn Nam Tịch đến đây đều nhớ đến bộ dáng ngậm kẹo mứt, cười một cách lười biếng của Phó Diên.

Ánh mắt Phó Diên nhìn về phía chiếc bàn cao, Ôn Nam Tịch cùng nhìn qua, giọng anh rất trầm, "Đây chính là nơi lần đầu tiên gặp em."

Ôn Nam Tịch mím môi, cô ngẩng đầu nhìn Phó Diên.

Phó Diên cúi đầu nhìn vào mắt cô, "Em đang đọc tiếng anh, giống hệt với những từ anh đang nghe từ tai nghe."

Ôn Nam Tịch yên lặng nhìn anh, "Lúc đó em cũng đã biết anh rồi."

Phó Diên nhướn mày, "Vậy sao?"

"Lần đầu mà em nói, là ở trên đường đến quán net, phía bên kia."

Ôn Nam Tịch thu lại ánh mắt, nhìn về phía đầu bên kia, Phó Diên cũng nhìn qua theo cô, yên lặng vài giây rồi nhớ ra, tối đó Ngũ Viện Viện và mẹ anh cùng đến thăm một người bạn, ở nhà không có ai, Nhan Khả đến ngõ Nam An tìm anh và Đàm Vũ Trinh, cô ta chưa từng tới đây, không biết tiệm net đó ở đâu.

Đàm Vũ Trinh lúc đó còn chưa đến, Phó Diên đánh ra đón Nhan Khả.

Phó Diên nhìn người phụ nữ trước mặt, "Từ lúc đó em đã để ý đến anh?"

Ôn Nam Tịch nhìn anh, đôi mắt sáng lên.

Phó Diên khẽ hừ một tiếng, nói: "Vậy anh còn phải cảm ơn Nhan Khả đây."

Trái tim Ôn Nam Tịch run lên, kéo ống tay anh, Phó Diên ôm eo cô đi về đầu ngõ rồi rẽ vào, tính ra thì nếu cô không chủ động đến gần anh, liệu anh có chủ động làm quen không? Quả thực là chưa chắc, lúc đó cảm giác trong lòng anh chỉ đơn giản là có thiện cảm mà thôi.

Dù sao thì hai người cũng ở hai trường khác nhau.

Đừng nói là ở gần như vậy, chỉ cần nếp sống khác nhau thì chắc chắn sẽ không gặp nhau, lúc đó Ôn Nam Tịch dường như đều ăn sáng ở nhà, Phó

Diên cũng vậy, thỉnh thoảng đi giúp việc nhà, hoặc Thư Lệ muốn lười, mới ra ngoài ăn, nhưng lại có quá nhiều chỗ để chọn.

Cửa hàng tiện lợi này không phải là duy nhất.

Ngồi trên đây, Phó Diên khẽ thở dài, "Ồn Nam Tịch, anh hoàn toàn buông bỏ được rồi."

Ồn Nam Tịch khẽ ngẩn ra, cô ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời chiếu vào con ngõ, cũng chiếu lên mặt anh, trong đôi mắt sáng của người đàn ông có cô,Ồn Nam Tịch hiểu được buông bỏ mà anh nói là gì.

Cô nói: "Phó Diên, tương lai em sẽ thật yêu anh."

Phó Diên nghe vậy, mắt mang theo ý cười, anh nói: "Được."

Ồn Nam Tịch nhìn sang hai bên con ngõ đầy nắng, đưa tay kéo lấy cổ áo anh rồi nhón chân hôn lên đôi môi ấy. Phó Diên ngây người, một giây sau anh đưa tay đặt lên gáy cô, cúi người đẩy cô dựa vào tường, cũng dưới ánh nắng, anh hôn cô đầy mạnh mẽ.

Giữ cô giữa mình và bức tường, cô nhón chân lên, nhắm mắt lại, môi lưỡi bị anh dẫn dắt, cô cũng học cuốn lấy đầu lưỡi anh.

Hơi thở giao nhau.

Phó Diên đưa tay còn lại ra ôm eo cô, nụ hôn càng trở nên sâu hơn.

Ồn Nam Tịch có hơi say sẩm, nhưng nghe thấy tiếng bánh xe đạp chạy từ phía xa vọng tới, đôi chân cô mềm nhũn, Phó Diên ôm chặt eo cô, khẽ rời đi rồi cụng trán vào trán cô.

Tin nhắn một tiếng.

Chiếc xe rẽ vào, dưới bóng nắng, người lái xe nhìn qua, Phó Diên ngẩng đầu

nhìn, người đó giật mình, "Hi, lâu rồi không gặp, Phó Diên."

Phó Diên ngây ra, là anh trai làm ở tiệm net.

Anh gật đầu, "Đã lâu không gặp."

Anh ta phanh xe đạp lại, tay bóp phanh cười, "Bạn gái à?"

Phó Diên nhướng mày, "Ừm."

Anh trai hỏi, "Mới hay cũ vậy? Là cô nhóc xinh đẹp ngồi máy số 6 sao? Hay người mới rồi?"

Phó Diên đứng thẳng lên, khẽ buông Ôn Nam Tịch ra.

Ôn Nam Tịch thò đầu ra khỏi vòng tay anh, anh trai nhìn vào mắt cô, yên lặng vài giây, lập tức kéo chuông, cười nói, "Ha ha ha, chúc mừng hai người nhé, ở bên nhau thật rồi à?"

Mặt Ôn Nam Tịch ửng đỏ, nhưng cô thò cái má nói, "Chào anh, lâu rồi không gặp."

"Đúng là lâu lắm rồi, cũng đã bảy năm, con trai anh ba tuổi rồi đây." Anh trai cảm thán, "Hai đứa có vào tiệm ngồi một lát không?"

Ôn Nam Tịch và Phó Diên cùng nhìn nhau, mắt Phó Diên tỏ ý đều nghe theo em, Ôn Nam Tịch nhìn anh chủ tiệm net, cười đáp, "Được ạ."

"Vậy đi thôi."

Phó Diên nắm lấy tay cô, đi cùng với anh chủ tiệm, bánh xe lăn trên mặt đất, sau buổi trưa vô cùng yên tĩnh, anh chủ tiệm cười hỏi: "Hai đứa định khi nào thì kết hôn? Đã nhiều năm vậy, chắc sắp rồi chứ?"

Phó Diên nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch mím môi, cô để anh trả lời, giọng Phó Diên vang lên, "Sắp rồi."

Anh chủ tiệm cười nhìn họ: "Lúc kết hôn nhớ gửi thiệp cho anh, dù sao thì năm đó anh cũng là một trong những người tác hợp."

Phó Diên đáp, "Được chứ."

Ôn Nam Tịch nhìn anh thoải mái như vậy, ý cười trong đôi mắt càng nồng đậm hơn, vành tai cô cũng ửng đỏ, rẽ vào ngõ của tiệm nét, anh chủ tiệm dựa xe ở trước cửa, Ôn Nam Tịch và Phó Diên đứng ở đó đã có thể nhìn thấy máy số 5 và số 6, cách trang trí trong tiệm không thay đổi là bao, nếu có thì là bàn ghế đã được thay mới, trông cũng hiện đại hơn.

Quần thêu ngân cũng đổi thành màu đậm hơn.

Anh chủ tiệm đi vào, "Bây giờ làm ăn không được tốt như trước nữa, học sinh xung quanh đều có máy tính, ipad, thỉnh thoảng có đi theo nhóm đến chơi, chỗ anh bây giờ đều làm thẻ theo tháng, cứ chơi thoải mái, chủ trước đã không làm tiếp từ ba năm rồi, để lại cho anh, anh ấy à, lấy công làm lãi nên không tuyển thêm ai làm."

"À, bây giờ hai đứa làm ở đâu vậy."

Phó Diên nhìn anh chủ tiệm, "Lê Thành ạ."

"Vẫn là khoa học máy tính chứ."

"Vâng ạ."

"Khá tốt."

"Qua đây, hôm nay anh mời hai người."

Anh chủ tiệm mở máy số 5 và 6 lên, Ôn Nam Tịch đi qua, đứng cạnh ghế ngồi, rất nhiều kí ức hiện lên, Phó Diên cúi người mở máy, hai máy đều sáng

lên, anh nắm đầu ngón tay cô, "Có chơi không?"

Ồn Nam Tịch nhìn anh, gạt đầu.

Phó Diên kéo ghế cho cô, cô ngồi xuống, Phó Diên cũng ngồi theo, ngón tay thon dài của anh đặt lên bàn phím,Ồn Nam Tịch sờ lên bàn phím, tìm trên mạng, trò chơi trước kia cô và anh chơi đã không còn nữa, bây giờ trên màn hình là game bắn súng bắn mới.

Ồn Nam Tịch nhìn Phó Diên.

Phó Diên nhìn màn hình của cô: "Game trên màn hình là bản mới của bản cũ."

Ồn Nam Tịch ồ một tiếng, cô nói: "Chúng ta chơi một ván nhé?"

Phó Diên cong môi, "Được."

"Thắng thua có được gì không?" Anh hỏi lại.

Ồn Nam Tịch nghĩ ngợi, sát lại gần anh, Phó Diên cúi đầu nghe,Ồn Nam Tịch thấp giọng nói, yét hầu anh khẽ cuộn, giọng cũng lười, "Được."

MặtỒn Nam Tịch ửng đỏ, ngồi thẳng dậy.

Phó Diên lấy tai nghe ở bên cạnh đeo lên cho cô, sau đó ngồi về chỗ đeo tai nghe màu đen lên.

Nhấn vào trò chơi.

Phó Diên không có tài khoản, mấy năm nay anh gần như không chơi, tất nhiênỒn Nam Tịch càng không phải nói, vì vậy hai người đều bắt đầu từ đầu, cũng khá công bằng.

Nhưng đàn ông thường phản ứng nhanh hơn so với phụ nữ, trong game bắn

súng, tay Phó Diên tháo tác nhanh, Ôn Nam Tịch vẫn đang mò mẫm thì anh đã giết được vài người rồi.

Ôn Nam Tịch không vội, rất nhanh sau đó đã hiểu được, bắt đầu thủ tấn công, rất nhanh sau đó đã xử lý được hai người.

Anh chủ tiệm thấy vậy bèn đến xem, khoanh tay đứng ở phía sau, kết quả phát hiện Phó Diên không hề nương bạn gái, anh ta ôi chao một tiếng, vỗ vai anh, "Cậu như vậy là không được rồi, phải nương cho bạn gái nữa chứ."

Sắc mặt Phó Diên không thay đổi, mặc kệ anh chủ tiệm.

Ôn Nam Tịch thoát khỏi nguy hiểm, thu thập đồ của những người khác, trồn Phó Diên, tìm cơ hội phản kích.

Anh chủ tiệm thấy Phó Diên không hiểu sự đời cũng không khuyên thêm nữa, cứ đứng bên cạnh xem, xác nhận hai người đều không phải là tay mơ, rất giỏi, đặc biệt là Ôn Nam Tịch khiến anh phải nghĩ khác về cô.

Một màn đấu kịch tính đến mức thu hút không ít học sinh sát lại xem.

P phía sau đứng đầy người.

Ôn Nam Tịch không hề hay biết.

Khi đến điểm cuối cùng, Ôn Nam Tịch sắp hết máu, lúc này vẫn còn lựu đạn, mắt thấy Phó Diên vẫn còn đầy máu, cô biết mình biết ta, đứng đợi lựu đạn p hời, lúc này Phó Diên đến trước chặn cho cô, Ôn Nam Tịch ngã ra.

Phó Diên thua rồi.

Cô vẫn đứng đó.

Giành được quán quân.

Cô tháo tai nghe xuống, quay sang nhìn Phó Diên.

Phó Diên cũng bỏ tai nghe xuống, nghiêng đầu chồng cằm nhìn cô, "Em thảng rỗi."

Ôn Nam Tịch đưa hai tay ra ôm cổ anh, hôn anh một cái.

Hôn xong cô mới kịp phản ứng, quay đầu lại, phía sau không chỉ có anh chủ tiệm mà còn có vài bạn học sinh, mấy người họ đều đỏ mặt, trên người có mặc đồng phục của hai trường cấp ba.

Anh chủ tiệm cười hí hí, Ôn Nam Tịch đỏ ửng mặt, cô cố tỏ ra bình tĩnh, nói: "Đi thôi?"

Và nh tai Phó Diên cũng đỏ lên, anh gật đầu đứng dậy, nắm lấy tay cô, nói với anh chủ tiệm: "Cảm ơn anh, bọn em đi trước đây."

Anh chủ tiệm gật đầu, cười, "Rảnh lại tới nhé, kết hôn nhớ phải gửi thiệp cưới cho anh đây."

"Nhất trí" Phó Diên nói, nắm tay cô đi ra ngoài dưới ánh mắt của mấy học sinh.

Sau khi hai người rời đi, nhóm học sinh lần lượt hỏi, "Họ là ai vậy, sao em cứ thấy quen mắt."

"Đàn anh đàn chị của mấy đứa đây." Giọng anh nhẹ nhàng.

"Wo!!"

-

Sau khi ra ngoài Ôn Nam Tịch và Phó Diên đều nghe thấy tiếng nói ấy, hai người nhìn mắt nhau rồi cùng bật cười.

Rời khỏi ngõ Nam An, về tới Hối Lang, Phó Diên lại ngồi một lát, ăn cơm tối xong mới về, Ôn Du gói không ít đồ ăn và quà cho Phó Diên.

Phó Diên nói nhiều quá, nên chỉ lấy đồ ăn, chủ yếu là muốn đem về cho Thu Lệ ném thử.

Bà đã gửi tin nhắn qua Wechat hỏi rất nhiều lần rồi.

Phó Diên để lại chìa khoá xe cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch vốn định từ chối, sau đó ngấm nghĩ rồi nhận lấy. Đàm Vũ Trinh lái xe đến đón Phó Diên, chiếc SUV màu đen, đỗ cạnh trạm xe bus, Tiểu Lê thấy người đàn ông ở ghế lái, ôi một tiếng, "Quả nhiên bạn của anh rể cũng là cực phẩm."

Ôn Nam Tịch cười.

Lên xe xong, Phó Diên nhìn cô gạt đầu.

Ôn Nam Tịch vẫy tay, chiếc SUV màu đen rời đi.

Ôn Nam Tịch quay lại quán, Ôn Du ngồi trên bàn lật xem giấy tờ nhà đất ở Dung Thành, Ôn Nam Tịch ngồi xuống, Ôn Du ngẩng đầu nhìn cô: "Con thấy chúng ta mua ở đâu được nhỉ?"

Ôn Nam Tịch ngó qua, "Đừng mua quá xa, ở ngõ Hồi Lang hoặc Nam An đều được, con thấy toà ở sau ngõ Hồi Lang không tệ?"

"Liệu có cũ quá không? Chúng ta mua ở khu đối diện quảng trường đi?" Ôn Du thích chỗ này hơn.

Ôn Nam Tịch không muốn Ôn Du phải chạy đi chạy lại, cô lắc đầu, "Ở đây đi ạ."

Ôn Du đáp, "Cũng được, sửa sang lại là ổn."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng.

Khu nhà có cái tốt của nó, nhưng hai con ngõ cũng có ưu điểm riêng, sau khi

quyết định xong, Ôn Du định mấy ngày sau sẽ liên lạc với bên trung gian, bà rất vội, nếu Ôn Nam Tịch kết hôn rồi, ngay cả chỗ để xuất giá cũng không có, hơn nữa Dung Thành nói lớn không lớn, chồng của Ôn Nam Tịch là ai, rất nhanh cũng sẽ được truyền đi, sớm muộn cũng có lời ra tiếng vào, bà không muốn để con gái phải chịu tủi thân, may là mấy năm nay tích được một chút tiền, chút tiền này là chỗ dựa của bà.

Tiểu Lê ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng nghĩ, vì chị Nam Tịch mà đi trở nên thật mạnh mẽ, đã biết tính toán hơn, thật tốt.

Tối đó,

Tắm xong Ôn Nam Tịch ngồi lên thảm gỗ code, Thư Lệ gửi tin nhắn cho cô.

Thư Lệ: [Nam Tịch à, đồ mẹ con nấu ngon thật đấy, lâu lắm rồi dì chưa được ăn món ngon như vậy.]

Ôn Nam Tịch trả lời: [Dì thích là tốt rồi ạ.]

Thư Lệ: [Thích chứ thích chứ, Nam Tịch à, mấy hôm nay có rảnh thì qua nhà chơi, thử món dì làm.]

Ôn Nam Tịch ngây ra, trả lời: [Vâng ạ.]

Cô vừa gửi xong thì điện thoại rung lên, là Phó Diên.

Diên: [Em đang làm gì vậy?]

Ôn Nam Tịch chụp ảnh màn hình máy tính gửi cho anh, Ôn Nam Tịch biết hôm nay nhà anh có họ hàng tới, hơn nữa cũng khá đông, vì vậy cô cũng không nhắn trước, cô hỏi.

Ôn Nam Tịch: [Anh thì sao, bận xong chưa?]

Diên: [Anh xong rồi.]

Một giây sau, anh lại gửi tin nhắn tới: [Ôn Nam Tịch, bây giờ em có rảnh không?]

Ôn Nam Tịch: [Hả?]

Diên: [Qua đây đi, anh muốn gặp em.]

Ôn Nam Tịch: [Ồ.]

Cô cũng không trả lời là có rảnh hay không, cô cầm áo khoác trên sofa mặc lên, bên trong là đồ ngủ, cô buộc chặt dây áo, xuống lầu cầm chìa khoá, lái xe về phía Văn Thượng, đây cũng là lần đầu cô lái xe đến đây, đỗ xe xong, anh gửi bốn chữ 'Cần cú bí mật' tới, Ôn Nam Tịch đi lên, gõ cửa.

Tít tít, cánh cửa mở ra.

Phó Diên chống tay vào cửa, mái tóc có hơi ướt, anh mặc sơ mi đen và quần dài, vừa nhìn đã biết là vừa tắm xong, nhưng mùi rượu trên người vẫn rất nồng.

Cô nhìn vào mắt anh, hỏi, "Uống rất nhiều sao?"

Phó Diên gật đầu, anh khom lưng ôm cô vào lòng, giọng điệu lười biếng, "Nhịn một hồi lâu mới gọi em qua, quả nhiên để xe lại chỗ em là điều đúng đắn."

Khoé môi Ôn Nam Tịch cong lên.

Đưa tay ôm cổ anh.

Đây là lần đầu cô thấy anh say như vậy.

Chương 81: C81: Chương 81

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Hai người ôm một lúc, Phó Diên đưa tay ôm cô vào trong, đóng cửa lại xong ánh dựa lên đó, còn Ôn Nam Tịch dựa vào lòng ánh, trong ánh mắt ánh mang theo men say, Ôn Nam Tịch sờ lên đôi má của ánh, nhẹ giọng hỏi: "Rốt cuộc ánh đã uống bao nhiêu ly vậy?"

Phó Diên rũ mi nhìn cô, "Uống lẫn rượu trắng với whiskey."

Ôn Nam Tịch nhướn mày, "Chẳng trách lại sau."

"Đầu cổ hơi đau." Ánh ngẩng đầu lên, đầu cổ hơi nhúc, yết hầu vì vậy mà khẽ cuộn.

Thấy ánh như vậy, Ôn Nam Tịch hỏi, "Trong nhà còn đồ không, em nấu cho ánh canh giải rượu? Hay còn thuốc không?"

Phó Diên ôm eo cô, lắc đầu: "Đều không có."

Ôn Nam Tịch nghe vậy thì rời khỏi lòng ánh, "Em đi mua cho ánh."

Cánh tay ánh không động đậy, cúi đầu nhìn cô, giọng rất lười, "Mặc dù đau đầu nhưng không đến nỗi là quá say, em cho ánh ôm một lát, đừng động lung tung."

Ôn Nam Tịch ìm một tiếng, ngoan ngoãn để anh ôm.

Phó Diên vùi đầu vào cổ cô, tay ôm chặt cô, hơi thở phả lên người cô, khẽ hôn lên đó rồi hút mạnh, giống như một loại bản năng, trái tim Ôn Nam Tịch đập càng mạnh hơn, làn da cũng ửng đỏ lên.

Sau đó cổ áo được cởi bỏ, anh dần hôn xuống dưới, Ôn Nam Tịch ôm cổ anh, anh nhướn mắt nhìn cô, "Ôn Nam Tịch, em lại lừa rồi."

Đôi mắt Ôn Nam Tịch dần ngập nước, cô nhẹ giọng nói: "Không phải anh cũng thích sao?"

Yết hầu Phó Diên cuộn lại, anh hôn lên môi cô, "Ừm."

Rất thích.

Thích đến mức không còn là chính mình.

Mới xa nhau bốn tiếng thôi đã nhớ rồi.

Dây áo khóa của Ôn Nam Tịch bị cởi mở, Phó Diên cúi đầu lần nữa, còn cô thì ngẩng cổ lên, chiếc váy dán sát vào da thịt, anh lại ngẩng đầu lên hôn môi cô.

Tay đẩy dây áo ra, váy ngủ liền rơi xuống.

Tối nay quả thực anh đã say, trong sự dịu dàng cô mang theo chút bá đạo, nhân cô lên sofa, giữ lấy gáy cô để cô cúi đầu hôn anh.

Ôn Nam Tịch vô cùng ngoan ngoãn.

Hôn anh, hôn lên đôi má, hôn lên yết hầu.

Giọng Phó Diên mang theo ý cười: "Anh càng say thêm rồi."

Bị cô hôn say rồi.

Anh nắm lấy chân cô chống lên ghế.

Một lát sau, rèm cửa bị Ôn Nam Tịch nắm lấy, cô cắn chặt răng, nhịn để không kéo rèm xuống, giữa đêm tối, men rượu giống như một liều thuốc kích thích.

Thật lâu sau.

Âm thanh trong phòng tắm truyền tới, giọt nước rơi xuống sàn nhà.

Không biết qua bao lâu, Phó Diên lấy khăn lau tóc cho cô, cô mặc sơ mi của anh đứng ở phía trước, để anh lau cho mình, lúc này bụng hơi đói, cô ngẩng đầu nhìn anh, "Ở đây có gì ăn không anh?"

Phó Diên nhướn mày, "Mì ăn liền, em ăn không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Sau khi giúp cô lau gần khô tóc, anh đưa khăn cho cô lau, Phó Diên mặc chiếc áo màu trắng lên, anh đi đến đảo bếp, lấy mì tôm ra, đặt nồi lên bếp, đun nước trước.

Ôn Nam Tịch ở bên cạnh nhìn anh bận rộn.

Giống như năm lớp 12 vậy, chỉ là hai người từng mặc áo đồng phục giờ đã lớn rồi, mặc sơ mi đi làm, hơn nửa họ còn gặp lại rồi ở bên nhau.

Nấu mì xong, Phó Diên bung ra ngoài bàn trà.

Ôn Nam Tịch ngồi xuống sofa phía, anh ngồi xuống bên cạnh rồi gấp cho cô một bát, hương thơm nóng hổi phả lên, Ôn Nam Tịch cầm đũa lên ăn.

Anh gấp thêm một bát cho mình, liếc nhìn cô nói: "Mùng năm này em có

ránh không?"

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh, "Em có."

Khóe môi Phó Diên cong lên, "Anh đến đón em về nhà chơi."

Nghe vậy, đôi mắtỒn Nam Tịch cong lên, cô gật đầu.

Phó Diên tiếp tục ăn, "Không cần phải chuẩn bị quá nhiều đồ, em đến là được."

Ồn Nam Tịch vâng một tiếng.

Qua quýt với anh.

Ăn đêm xongỒn Nam Tịch để bát vào trong máy rửa, Phó Diên ôm eo cô từ phía sau, "Ngủ ở đây nhé, khoảng ba, bốn giờ thì đưa em về."

"Được."

May là có căn cứ bí mật nên khoảng thời gian này hai người không phải tương tư quá nhiều, dù sao thì ở Lê Thành cũng đã sống chung với nhau vào tháng rồi.

Lên lầu,Ồn Nam Tịch bị anh ôm eo, cô rúc vào lòng anh rồi thiếp đi, Phó Diên cũng vậy.

Lần này ngủ rất say.

Hơn bốn giờ,Ồn Nam Tịch bị Phó Diên ôm dậy, mái tóc dài của cô xoắn xuống vai, mơ màng nhìn anh.

Phó Diên cài cúc áo, cời sơ mi trên người cô xuống rồi mặc váy ngủ cho cô, lúc nàyỒn Nam Tịch mới hoàn toàn tỉnh táo.

Cô hỏi: "Mấy giờ rồi vậy?"

"Bốn rưỡi."

Ôn Nam Tịch càng tỉnh hơn, "Năm giờ là mẹ em dậy rồi."

Phó Diên vuốt tóc cô, "Đúng vậy, em còn không mau dậy."

Phó Diên nắm tay Ôn Nam Tịch xuống lầu, lấy áo khoác mặc lên cho cô, anh tự tay buộc dây áo lại, Ôn Nam Tịch đi cùng anh ra ngoài, đưa chìa khóa cho anh.

Phó Diên nhận lấy, mở cửa cho cô lên xe, cài dây an toàn xong, khởi động xe.

Lúc đến ngõ Hồi Lang đã là năm giờ, Ôn Nam Tịch ghé qua hôn anh rồi mới xuống xe đi vào, di lao công cạnh trạm xe bus đã đang bận rộn. Nhìn bóng hình cô biến mất anh mới rời đi.

Cửa cuốn đóng lại, Ôn Nam Tịch bước nhanh vào trong, cầu thang ở trong bếp, đến tầng hai, khi Ôn Nam Tịch chuẩn bị đi lên, cách một tiếng, Ôn Du ngáp ngáp ngáp dài, hai người nhìn nhau.

Vào lúc đó, mẹ con hai người cùng chớp mắt, ngây ra.

Ôn Nam Tịch đưa tay xoa mi tâm.

Ôn Du phản ứng lại, "Nam Tịch! Con đi đâu vậy?"

Bà nhìn phía sau Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch ngây ra vài giây, hơ một tiếng: "Con...Phó Diên uống say nên con qua xem anh ấy thế nào."

Nghe vậy thì ngẩn người.

Sau đó bà nói: "À, mấy giờ con đi."

Ôn Nam Tịch đáp: "Khoảng hơn một giờ ạ."

Ôn Du ừm một tiếng, bà gật đầu hỏi: "Con mau lên ngủ thêm đi, sau này có ra ngoài nhớ bảo mẹ, mẹ lo lắm đấy."

Ôn Nam Tịch nói: "Vâng ạ, mẹ."

"Vậy con lên ngủ thêm một lát đây."

Nói rồi cô đi lên lầu.

Ôn Du nhìn cô lên lầu xong cũng đứng ngây ra tại chỗ vài giây, sau đó bật cười, bà cũng hiểu được giới trẻ bây giờ. Bà xoay người, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cho ngày hôm nay.

Mặt Ôn Nam Tịch nóng lên, bị bắt tại trận quả thực rất ngại, về phòng vẫn còn buồn ngủ, vì vậy cô ngủ thêm hơn hai tiếng nữa.

-

Sau khi tỉnh dậy Ôn Nam Tịch liền ra ngoài, cô dẫn Tiểu Lê đi mua đồ, chủ yếu là chuẩn bị quà đến nhà Phó Diên. Ở Kinh Thị, Tiểu Lê học được khác nhiều thứ, hiểu các loại nhãn hiệu hơn Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch làm lập trình, nếu không phải có Châu Nhược Vi, có lẽ cô còn không cả biết trang điểm ăn mặc.

Lần này Tiểu Lê giúp cô không ít, Ôn Nam Tịch kéo cô ấy đi mua vào bộ đồ, Tiểu Lê ôi chao một tiếng, vô cùng cảm kích mà nhận lấy.

Từ lâu Ôn Nam Tịch đã biết tình trạng gia đình Tiểu Lê khá phức tạp, quần áo của cô ấy đều khá cũ, mấy năm học đại học này cô ấy vẫn ăn mặc như vậy.

Tay xách nách mang mang về quán.

-

Sáng mừng năm.

Từ sớm Ôn Du đã dậy chuẩn bị một chút đồ ngọt, bánh kem và các món khác, vô cùng đầy đủ.

Hơn mười giờ Phó Diên lái xe đến, nhìn thấy các hộp quà và đồ ăn, anh liếc nhìn Ôn Nam Tịch một cái.

Ôn Nam Tịch cười khoác tay anh, "Chút tâm lòng thôi mà, không có gì cả, đi thôi, không nên để đi đợi lâu."

Phó Diên đưa tay nhận lấy.

Ôn Du nói: "Phó Diên, con lái chậm chút nhé."

Phó Diên gật đầu, lịch sự đáp, "Vâng ạ, tối con sẽ đưa cô ấy về."

Ôn Du cười cười, ừm một tiếng.

Ra ngoài cửa, Phó Diên để đồ vào xe, Ôn Nam Tịch ngồi lên ghế lái phụ, cài dây an toàn. Rất nhanh sau Phó Diên cũng lên xe, anh gật đầu chào Ôn Du rồi khởi động xe rời đi, Ôn Nam Tịch nhìn chiếc xe đi về phía Vân Thượng, bình thường ban ngày cô dường như không đến đây bao giờ.

Cô khẽ hít sâu.

Đến Vân Thượng, lần này Phó Diên trực tiếp lái đến khu biệt thự, đỗ xe ở trước cửa, hai người xuống xe, Phó Diên xách quà bánh ra, Ôn Nam Tịch cũng giúp đỡ anh, Phó Diên nắm lấy tay cô, cảm nhận được lòng bàn tay cô toát mồ hôi, anh quay sang nhìn cô, Ôn Nam Tịch cũng vậy.

Hai người nhìn nhau.

Phó Diên thấp giọng, "Căng thẳng sao?"

Ôn Nam Tịch mím môi, gạt đầu, khéo môi Phó Diên cong lên, "Không cần căng thẳng, bố mẹ anh còn căng thẳng hơn em."

"Vậy sao?"

Lời này sao giống với khi gặp giáo sư Lương vậy, Ôn Nam Tịch không tin, Phó Diên lười biếng ừm một tiếng, nắm tay cô đi qua sân, bước vào cửa.

Thư Lệ mặc một chiếc váy dài, mái tóc được búi lên, mặc dù có lốm vài sợi tóc trắng nhưng trông bà vẫn rất nhỏ nhắn, thấy Ôn Nam Tịch, bà lập tức đi tới, nắm tay cô từ chỗ Phó Diên, "Nam Tịch à, cuối cùng cũng đợi được con đến rồi."

Lòng bàn tay Ôn Nam Tịch vẫn đầy mồ hôi, cô cười cười, "Chú, dì, chào buổi sáng ạ."

Cô nhìn sang Phó Kính Hoa ở bên cạnh.

Hôm nay Phó Kính Hoa có đeo kính, ông mặc áo len cao cổ, gạt đầu, "Chào buổi sáng."

"Nam Tịch, qua đây ngồi đi con." Thư Lệ nắm tay cô tới sofa, Phó Diên đặt hộp điểm tâm và bánh kem lên bàn trà, thấy vậy Thư Lệ nhìn Ôn Nam Tịch nói: "Sao mang nhiều đồ đến vậy? Con đến là được rồi, không cần phải mất công thế."

Ôn Nam Tịch mỉm cười nói: "Chút tâm lòng của mẹ con thôi ạ."

"Đồ mẹ con làm thực sự rất ngon, tài nấu nướng tốt thật, có thời gian dì sẽ tìm mẹ con để học hỏi."

"Được ạ."

Ôn Nam Tịch gật đầu nói.

Thư Lệ kéo tay Ôn Nam Tịch qua, nhìn đôi mắt sáng của cô gái trước mắt, nhưng khá thoải mái, lúc liếc mắt có hơi lạnh lùng, nhưng không phải lạnh lùng kiểu công kích, vốn dĩ trong ánh đã xinh rồi, người thật càng xinh hơn, bà không thể không khen Phó Diên có mắt nhìn.

"Đi nghe Phó Diên nói con làm tổ trưởng dự án ở công ty?"

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng.

Phó Diên ngồi xuống bóc quýt đưa cho cô, Ôn Nam Tịch không dám đưa tay lấy, Thư Lệ lập tức đẩy qua, "Ăn đi, đừng khách sáo."

Ôn Nam Tịch cong môi, nhận lấy.

Trước đây Thư Lệ đã nhắn tin với Ôn Nam Tịch qua wechat, lần này gặp cô cũng bắt đầu nói tiếp, thậm chí còn nói đến cô thích hôn lễ như thế nào.

Ôn Nam Tịch chớp mắt nhìn Phó Diên.

Phó Diên dựa vào tay ghế sofa, tiếp tục bóc quýt cho cô, nghe vậy thì khẽ lắc vai, miệng cười.

Ôn Nam Tịch thấy ánh không cứu mình.

Cô chỉ đành tự xử lý, nhẹ giọng nói: "Đi ơi, thì thấy hôn lễ như thế nào thì được ạ."

Thư Lệ ối chao một tiếng, lấy điện thoại ra cho Ôn Nam Tịch xem, trên màn hình là ảnh bà chọn, Ôn Nam Tịch lặng yên nhìn, lúc lúc lại trả lời Thư Lệ hai câu.

Phó Kính Hoa uống trà, thấy Thư Lệ nhiệt tình vui vẻ như vậy, cũng không chen lời.

Bảo mẫu bung trà hoa ra, Thu Lệ đưa cho Ôn Nam Tịch một ly, Ôn Nam Tịch nhận lấy, Phó Kính Hoa nhìn điện thoại, ngẩng đầu nói với Ôn Nam Tịch, "Bố con là Ôn Hữu Đào sao?"

Ôn Nam Tịch ngẩn người, gật đầu.

Phó Kính Hoa im một tiếng.

Lúc này Thu Lệ cũng giật mình, bà nhìn sang Ôn Nam Tịch.

Thấy biểu cảm của cô không thay đổi, Thu Lệ cũng biết Ôn Hữu Đào, nhưng giờ ông ta đã ly hôn rồi, vì vậy Ôn Nam Tịch trưởng thành trong gia đình đơn thân?

Lúc này bà càng thương cô hơn.

Trong lòng Ôn Nam Tịch có chút căng thẳng, cô nhìn Phó Diên, Phó Diên lắc đầu với cô, tỏ ý không cần lo lắng, bố anh biết giới hạn ở đâu, trước giờ chưa từng tùy tiện nói về người khác.

Ôn Nam Tịch nhìn ánh mắt anh, thở phào một tiếng.

Có một vài chuyện cô không muốn nói trực tiếp với bố mẹ anh, lúc gặp giáo sư Lương cô đã có chút căng thẳng, nhưng giáo sư cũng chỉ hỏi về cô, nhưng cũng chỉ hỏi qua mà thôi.

Cô nhìn đôi mắt cười của Thu Lệ, thấy được sự yêu thích trong ấy.

Thì ra được người lớn yêu mến là cảm giác như vậy, lòng cô cảm thấy ấm áp, đôi mắt cô cong lên, thấy vậy Thu Lệ càng cảm thấy yêu thích hơn.

Chương 82: C82: Chương 82

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Thư Lệ đã làm giáo viên nhiều năm như vậy rồi, dạy từng lứa học sinh một, kiểu gia đình nào dạy dỗ còn ra sao bà gần như đều biết rõ, người như Ôn Nam Tịch quả thực rất hiếm gặp, không hề kiêu căng, lại thấu tình đạt lý, từ việc nhắn tin qua Wechat bà đã nhìn ra được điều ấy, hôm nay gặp rồi, bà càng thêm khâm phục hơn.

Còn cảm giác gai góc, có lẽ là do gia đình đơn thân, trong gia đình như vậy cô không làm đường lạc lối đã là đáng quý lắm rồi, thảo nào Phó Diên lại thích cô như vậy.

Ôn Nam Tịch bị Thư Lệ kéo sang nơi chuyện, Phó Diên ở bên cạnh ngồi nghe, thỉnh thoảng anh nói vài câu với Phó Kính Hòa, hai cha con mang theo về học thức nhớ nữa, mọi hành động đều có thể nhìn ra được giáo dục kĩ càng, giống như hôm anh gặp Ôn Du vậy, trên mặt luôn mang theo ý cười.

Ôn Du có ấn tượng vô cùng tốt với anh, không bởi ra được điểm nào để chê.

Ôn Nam Tịch nghe Thư Lệ nói chuyện, bụng bỗng có hơi đau, cô ngậy ra, mím môi không đáp. Thư Lệ đang nói về mấy phong cách hôn lễ, bây giờ đều rất phong phú đa dạng.

Ôn Nam Tịch cười gật đầu, nhưng cơn đau ngày càng mãnh liệt hơn, đầu

ngón tay cô dần lạnh đi.

Thảm hơn là cô cảm nhận được có cái gì đó đang tuôn trào, Ôn Nam Tịch hoảng loạn, cô nhìn sang Phó Diên, Phó Diên vừa nghe Phó Kính Hoa nói xong thì nhìn qua, lập tức thấy ánh mắt của cô.

Môi cô có hơi tái đi.

Phó Diên nhíu mày, một giây sau lập tức phản ứng lại, anh đặt chân xuống, đứng lên, "Ôn Nam Tịch, em qua đây."

Anh đột nhiên mở miệng, Thư Lệ và Phó Kính Hoa ngây ra, Thư Lệ đang định nói có chuyện gì mà lại nói với giọng như vậy thì Ôn Nam Tịch đã nghe lời đứng dậy rồi.

Cô lịch sự nhìn Thư Lệ gật đầu, Phó Diên nắm tay cô đi ra khỏi phòng khách, vừa đến cầu thang, ánh mắt anh tối đi, "Có phải đến thang rồi không?"

Ôn Nam Tịch gật đầu, cô ngẩng lên, "Hình như lần này đến sớm hơn một hôm."

Phó Diên ừm một tiếng, anh sờ gương mặt tái nhợt đi của cô, "Nói với mẹ anh một tiếng, chắc mẹ có đây, em lên phòng vệ sinh xem trước."

Ôn Nam Tịch nói: "Được."

Phó Diên dắt tay cô vào nhà vệ sinh, Ôn Nam Tịch bước vào, đầu ngón tay lạnh toát, bụng cũng rất đau, nhất thời có chút hoảng loạn, đột nhiên cái đó tới khiến cô trở tay không kịp, cũng rất căng thẳng. Cô vào nhà vệ sinh, quả thực là đến rồi, vì mặc váy nên có mặc thêm quần bảo hộ, quần cũng đã dính một chút nhưng chưa dính ra váy.

Cô thấy váy, thở phào một tiếng, cảm thấy vừa mất mặt vừa ngại, cô rửa tay đi ra, Phó Diên dựa vào tường nhìn cô, Ôn Nam Tịch gật đầu.

Phó Diên đứng thẳng lên, "Em nghỉ một lát, để anh đi báo mẹ."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng.

Phó Diên mở cửa phòng bên cạnh ra dẫn cô vào, Ôn Nam Tịch không dám ngồi xuống, cô cứ đứng vậy khiến anh đau lòng, đưa tay ôm cô vào lòng, "Đau sao?"

Ôn Nam Tịch nói, "Có chút."

Thực tế là rất đau, nhưng cô vẫn nói giảm nói tránh.

"Anh đi pha cho em ly đường đỏ." Anh hôn lên đỉnh đầu cô xong rồi đi ra.

Không đến mười giây sau Thu Lệ đã đẩy cửa đi vào, bà lập tức đến trước mặt Ôn Nam Tịch, kéo cô, "Ngồi đi, ngọc thể, sao không nói cho đi? Dì lo chết mất, cứ tưởng là có chuyện gì cơ."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu, nhẹ giọng đáp, "Dì, con xin lỗi, con không biết."

"Xin lỗi gì chứ, không được xin lỗi, đây là chuyện bình thường, con ngồi đi để dì đi lấy cho con."

"Cảm ơn dì ạ."

Thu Lệ khẽ xoa đầu cô, xoay người đi ra, rất nhanh sau đó Phó Diên đã bung theo một ly đường đỏ đi vào đưa cho cô, Ôn Nam Tịch ôm ly nước trong tay, rất ấm, hốc mắt cô bỗng đỏ ửng lên, ươn ướt, là vì Thu Lệ hiểu cho mình, cũng là vì sự quan tâm của Phó Diên, cô uống một ngụm, Phó Diên rũ mi nhìn cô, khẽ véo mũi cô.

Đợi một lát.

Thu Lệ vẫn chưa quay lại, Phó Diên bảo cô đợi một lát, anh đi ra đã thấy Thu Lệ đang mặc áo khoác, anh nhíu mày hỏi: "Sao vậy mẹ?"

Sắc mặt bà hơi ngại, "Hết cái đó rồi."

Phó Diên lập tức hiểu ra, lần đầu hai mẹ con gặp chuyện như vậy, Thu Lệ nói: "Để mẹ đi mua."

Phó Diên lập tức nói: "Để con đi chỗ ạ."

Nếu Thu Lệ đi nhất định Ôn Nam Tịch sẽ cảm thấy ngại, hơn nữa còn phải đến người lớn như vậy, Thu Lệ chớp mắt, cười nói: "Được, con đi đi."

Phó Diên đi ra, lấy áo khoác mặc lên, ánh nhìn Thu Lệ: "Mẹ, mẹ ở cạnh cô ấy một lát."

Thu Lệ gật đầu, bà nói: "Con tiện thể mua đồ trong chỗ con bé, hiểu chứ?"

Giọng Phó Diên rất thấp: "Hiểu ạ."

Sống chung vài tháng, đương nhiên là hiểu rồi, chỉ là dạo này bận quá nên mới quên mất.

Ánh cầm chìa khoá đi ra, Phó Kính Hoa đại khái nghe hiểu được họ đang nói gì, nhưng ông tránh đi, mở cửa ban công đi ra đó gọi điện thoại.

Thu Lệ quay lại phòng, Ôn Nam Tịch sợ sẽ dây ra đồ nên lại đứng lên.

Thu Lệ thấy vậy, "Sao con không ngồi đi."

Ôn Nam Tịch nhìn Thu Lệ, không thấy bà đem đồ vào, ngón tay cô run lên, "Con đứng là được rồi, không có đồ để đem ạ."

Thu Lệ lập tức hiểu ra, bà đặt tay lên vai cô, "Ngốc thật đây."

Ôn Nam Tịch nhìn bà, "Di ơi trong nhà mình có phải là đã hết..."

"Ừm, Phó Diên đi mua rồi, di cũng lớn tuổi rồi, có lúc một hai tháng mới đến một lần, vì vậy cũng không để ý."

Ôn Nam Tịch hiểu ra, cô vâng một tiếng, nghe nói Phó Diên đi mua, cô thở phào một tiếng.

Khoảng 7, 8 phút sau Phó Diên quay lại, Ôn Nam Tịch cũng bớt căng thẳng hơn, cô lấy túi đồ anh đưa cho mình rồi vào nhà vệ sinh, lúc đi ra đã thoải mái hơn nhiều, cơn đau dường như cũng đỡ dần.

Lúc này đi giúp việc báo là đã nấu nướng xong rồi.

Thư Lệ kéo tay Ôn Nam Tịch nói: "Đi thôi, đúng lúc đến giờ ăn rồi, canh gà bồi bổ cho con."

Ôn Nam Tịch đáp: "Con cảm ơn đi."

Phó Diên giúp cô kéo ghế, Ôn Nam Tịch ngồi xuống, Phó Diên cũng ngồi xuống cạnh cô, Phó Kính Hoa và Thư Lệ ngồi ở đối diện, bàn có thể xoay, các món ăn vô cùng phong phú, trong đó có hai món là chuẩn bị riêng cho Ôn Nam Tịch, những món còn lại là những món ăn phổ biến ở Nam An, Phó Diên gấp đồ ăn cho cô.

Thư Lệ cũng vậy.

Ôn Nam Tịch vội vàng nói lời cảm ơn.

Vừa ăn vừa nói chuyện, Phó Diên quay đầu nhìn Ôn Nam Tịch, thấy cô ăn là biết vẫn còn đau, anh đưa tay xuống bàn sờ vào bụng cô, ngón tay cô run lên, ngẩng đầu nhìn anh, Phó Diên thấp giọng hỏi: "Em không dám dấn giữ nhiệt sao?"

Anh cố mua.

Ôn Nam Tịch trả lời: "Ăn cơm không tiện, em sợ rơi mất."

"Ăn cơm xong nhớ dấn nhé."

"Vâng."

Vậy là, ăn cơm xong, Phó Diên kéo Ôn Nam Tịch vào phòng, bảo cô vén váy lên, anh cúi đầu dán miếng dán giữ nhiệt cho cô, rất nhanh sau đó cô đã cảm thấy ấm rồi, cả người cũng thoải mái hơn, cô ngẩng đầu, đưa tay ôm cổ anh rồi vùi vào lòng anh.

Phó Diên đưa tay ôm cô, "Đừng hoảng, anh thấy em sợ lắm."

"Có hơi, rất ngại, ra mắt người lớn lại gặp phải chuyện này."

Phó Diên cười, giữ gáy cô, "Ừm, có nghĩa em là người của anh, ý trời rồi."

Ôn Nam Tịch cười cười, dựa vào lưng anh, Phó Diên xoa tóc cô, "Buồn ngủ không?"

"Không cần đâu."

Đi ra mắt sao có thể ngủ được chứ, Ôn Nam Tịch không làm được, "Em thấy thoải mái hơn nhiều rồi, mình đi ra nhé?"

"Được."

Hai người vừa đến phòng khách thì phát hiện có thêm ba người, là Đàm Vũ Trinh, mẹ anh Tiêu Hy và bố anh, Đàm Huy.

Tiêu Hy vừa thấy Ôn Nam Tịch thì đôi mắt đã bừng sáng, quay sang nói với Thư Lệ, "Đẹp đôi thật đấy."

Thư Lệ cười đáp, "Đúng thế."

Tiêu Hy nói: "Cậu vui nhất rồi, chuyện của con trai đã xong, nhà tôi còn chưa biết phải đợi đến bao giờ nữa đây."

"Ồi, cứ từ từ." Thúy Lệ cười, chủ yếu là hai người giống như anh em vậy, bà biết Đàm Vũ Trinh từng yêu đương qua, còn Phó Diên thì không, trước đây bà còn lo lắng, nhưng giờ thì tốt rồi, người vợ đổi thành Tiêu Hy.

"Nam Tịch, qua đây ngồi đi con." Thúy Lệ vỗ tay với Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên, khéo môi anh cong lên, cô cười thoải mái đi đến bên cạnh Thúy Lệ, bị bà kéo ngồi xuống, Phó Diên xắn ống tay áo lên ngồi xuống ghế pha trà, anh lấy hõng trà, mở nắp ấm ra, hôm nay anh mặc sơ mi màu đen, cổ áo hơi mở, chạm rãi pha trà.

Đàm Vũ Trinh ngồi vắt chéo chân bên cạnh bộ nghịch điện thoại, mặt giống như bị ép buộc vậy. Truyện Phương Tây

Hai mẹ bắt đầu nói chuyện là không dừng lại được, cũng nói đến chuyện từ bé đến lớn của hai người, nói hồi bé Phó Diên nghịch hơn, còn Đàm Vũ Trinh thì ngoan ngoãn, nhưng lớn rồi Phó Diên lặn lội nhợt dần, còn Đàm Vũ Trinh lại cà lờ phát phờ.

Ôn Nam Tịch ngồi nghe.

Cô vô cùng ngưỡng mộ mối quan hệ như vậy.

Cô và Nguyên Thuý quen nhau từ cấp hai, quan hệ rất tốt.

Phó Diên cầm kẹo trên bàn lên bóc vỏ cho cô, Ôn Nam Tịch cầm lấy bỏ vào miệng, vị ngọt khê lén cơn đau với dần đi.

Sau đó không biết ai đề nghị chơi cờ tướng, vô cùng náo nhiệt.

Đàm Huy muốn chơi với Phó Kính Hoa, hai người chơi cùng nhau mười mấy năm rồi nhưng vẫn bất phân thắng bại, giờ vẫn muốn tiếp tục, Phó Diên cười, đứng dậy đi chuẩn bị cờ tướng, vì vậy hai ông xoay người đi ra bên ngoài cạnh cửa sổ, còn Phó Diên và Đàm Vũ Trinh ngồi bên cạnh xem.

Bởi Thúy Lệ và Tiêu Hy vẫn nói chuyện không ngừng.

Ôn Nam Tịch vô cùng nghiêm túc lắng nghe.

Anh nhìn cô, quay lại bày tỏ ý ngẫm, Ôn Nam Tịch thấy vậy thì đứng dậy, bị anh dắt ra đến cầu thang, rũ mi nhìn cô: "Có muốn ngủ một lát không? Còn đau không em?"

Ôn Nam Tịch đáp: "Em không đau, không cần ngủ đâu."

"Anh bảo dì nấu thêm đồ cho em uống, có thể làm ấm cơ thể." Anh nói rồi dắt cô vào phòng bếp, rất nhanh sau dì đã bung một bát canh đường đỗ trứng gà ra, trước đây Phó Diên cũng từng nấu cho cô, anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nói: "Em ăn đi."

"Vâng." Một tay cô nắm tay anh, tay còn lại cầm thìa, bắt đầu ăn.

Phó Diên dựa lưng vào ghế nhìn cô ăn.

Thư Lệ viết Phó Diên bài dì nấu canh đường đỗ trứng gà cho Ôn Nam Tịch, trước đây bà có dạy Phó Diên nấu món này, bà bà Tiêu Hy cùng nhìn cặp đôi trong phòng bếp rồi quay sang nhìn nhau, lập tức bật cười, Tiêu Hy nhỏ giọng nói: "Tôi nghe Đàm Vũ Trinh nói cô gái này là tổ trưởng dự án ở công ty."

"Đúng vậy, hơn nữa còn phụ trách những dự án lớn đó."

Nghe vậy Tiêu Hy gạt đầu, "Không tồi, con gái có năng lực vẫn tốt hơn."

"Tôi nghe Phó Diên nói, con bé thi đại học cũng được điểm cao, hơn 700."

"Wow." Tiêu Hy kinh ngạc, bà cười, "Xem ra khoảng thời gian này cậu rất vui vẻ."

"Đương nhiên rồi." Thư Lệ cười vui vẻ.

Ăn xong trứng gà trong bát nước đường đỏ, cơ thể Ôn Nam Tịch cũng ấm lên không ít, cơn đau cũng đỡ đi nhiều, cô và Phó Diên cùng quay lại phòng khách, cùng Phó Diên ngồi xem hai ông bố chơi cờ, hai người đã đến giai đoạn tấn công đối phương, liên tục gọi Đàm Vũ Trinh giúp đỡ.

Phó Diên cũng bị Phó Kính Hoa gọi một tiếng, anh đi qua, cúi đầu nhìn.

Điện thoại trên bàn của Ôn Nam Tịch vang lên, cô qua cầm, nghe thấy Tiêu Hy và Thư Lệ nói nhỏ: "Ồi, phía nhà Nhân Khả ấy, nghe nói Nhân Xuyên đã ba, bốn tháng không về rồi, Nhân Khả đến công ty Nhân Xuyên làm, nghe nói không chịu được lại chạy về với Ngu Viện Viện, Ngu Viện Viện liền đánh chửi con bé..."

"Bà ta còn đánh con? Nhân Khả thành ra như vậy không phải là do bà ta sao?" Thư Lệ không đồng tình.

Tiêu Hy nhỏ giọng nói: "Nhân Khả được chiều hư rồi, lần trước còn hại người ta suýt phải ngồi tù."

"Không được rồi, thật là..." Sắc mặt Thư Lệ vô cùng khó coi, nghe đến đây Ôn Nam Tịch bèn rời đi, không dám nghe tiếp, như vậy không tốt lắm.

Ôn Du gửi tin nhắn cho cô.

Cô trả lời bà.

Thư Lệ ở bên cạnh tiếp tục trò chuyện.

Tiêu Hy nói: "Cậu cũng biết đây, Ngu Viện Viện giả cho Nhân Xuyên, Nhân Xuyên thấy bà ta khéo léo, cũng nghe lời, ông ta lại cần một người phụ nữ lo việc gia đình, mấy năm đó cũng không dễ dàng gì, nhà họ Nhân nhiều đơn hàng không đòi được tiền đều đẩy cho ông ta. Ông ta phải xử lý thôi, không thể cứ mặc cho Ngu Viện Viện như vậy."

"Bây giờ ấy à, ông ta không ly hôn là đã tốt với bà ta lắm rồi, tôi nghe nói Ngu Viện Viện vẫn còn nhớ mãi không quên tình cũ, đầu ông ấy đã xanh lắm

rồi, còn có thể không ly hôn sao?"

Thư Lệ kinh ngạc, "Sao cậu biết nhiều vậy?"

Tiêu Hy thở dài, "Thỉnh thoảng Nhân Xuyên có tìm lão Đàm nói chuyện, ông ta nói cảm thấy khá có lỗi với mọi người."

Thư Lệ ồ một tiếng: "Kinh Hoa không muốn qua lại với họ, Phó Diên cũng từ chối, vì vậy tôi cũng lười không hỏi thăm về chuyện nhà họ."

Tiêu Hy gật đầu.

Nói xong ngẩng đầu lên, thấy Ôn Nam Tịch đang gửi tin nhắn, nhìn như là tin nhắn thoại, miệng mang theo ý cười, Thư Lệ lập tức nhìn cô, "Nam Tịch, con đang làm gì vậy?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu, nhìn hai người, "Con đang trả lời tin nhắn của mẹ con ạ."

"Ồi, mau qua đây rồi." Thư Lệ nói với Tiêu Hy, "Vừa nãy Nam Tịch có mang chút đồ ăn đến, cậu nếu thử xem, ngon lắm, đều là mẹ Nam Tịch tự tay làm đấy."

"Vậy sao? Để tôi ném thử."

Thư Lệ đưa tay lấy hộp điểm tâm ra, Ôn Nam Tịch quay lại giúp, mở nắp ra đặt lên bàn, cô bị Thư Lệ kéo xuống ngồi bên cạnh, bà thân mật nói: "Phó Diên đang bận, con pha trà đi."

Ôn Nam Tịch cười: "Vâng ạ."

Bởi vì trong chiếc hộp có vài chiếc bánh nhỏ, Ôn Nam Tịch hiểu ý bà, ngoan ngoãn ngồi thẳng, làm việc ban nãy Phó Diên làm, pha trà.

Thư Lệ nhìn cô thoải mái, cũng hiểu ý bà.

Bà thích cô quá đi mất.

Tieu Hy thấy vậy cũng cảm nhận được niềm vui ấy, lòng không khỏi ghen tị.

Khi nào Đàm Vũ Trinh mới dẫn bạn gái về đây chứ!

Chương 83: C83: Chương 83

Editor: Gió

Beta: Bảo Trân

—

Phố Diên vừa xoay đầu nhìn thấy Ôn Nam Tịch đang pha trà, hơi nước bốc lên, len vào mái tóc, đồng thời cũng làm mờ đi vẻ lạnh lùng của cô, rất đẹp. Trái tim Phố Diên đập nhánh hơn, ánh yên lặng nhìn cô vài giây xong mới quay đầu lại, Phố Kính Hoa cảm thấy khó miệng, ông vẫy tay, nói với Phố Diên, "Con qua rót ly trà qua đây."

Phố Diên nhường mày, ánh xắn ống tay lên, đi đến số pha, cầm khay nhỏ ở bên cạnh lên, nhìn về phía Ôn Nam Tịch, "Chờ ánh ly trà."

Ôn Nam Tịch vừa pha một ấm, nhìn ánh cầm khay, lập tức hiểu ra, cô và ánh nhìn nhau một giây, trong mắt đầy ý cười.

Cô lấy khay ly ở bên cạnh qua, rót trà vào.

Phố Diên bung lên.

Tiêu Hy đang nói chuyện, quay đầu lên nhìn thấy hình xăm trên cổ tay Phố Diên, bà ngây ra, theo phản xạ nói, "Phố Diên à, trên tay con có xăm gì vậy?"

Thư Lệ cũng nhìn qua.

Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch run lên.

Phó Diên cũng ngây người, sau khi đặt ly trà vào khay, anh vén cổ tay áo ra, nhìn Tiêu Hy nói: "Dì hỏi cái này ợ?"

Tiêu Hy gật đầu.

Thư Lệ nhìn thấy hình xăm đó, không hề ngạc nhiên, bà đã thấy qua, còn Tiêu Hy thì chưa nên mới bất ngờ.

Phó Diên cong môi, nhìn sang Ôn Nam Tịch.

Lúc này vành tay cô đã đỡ ửng lên, Tiêu Hy ngây người vài giây, lập tức phản ứng lại, khẽ ồi chao một tiếng, bà ghé sát lại gần Thư Lệ, "Giờ trẻ bây giờ à, thú vị ghê."

"Cậu đã biết từ lâu rồi đúng không?" Tiêu Hy vỗ vai Thư Lệ.

Thư Lệ nở nụ cười, "Tôi biết." Bà thấp giọng, "Xăm từ lâu lắm rồi."

Tiêu Hy kinh ngạc, "Từ khi nào vậy?"

Thư Lệ ghé sát qua, "Từ năm hai, hai đứa quen nhau từ lớp 12 rồi, vẫn luôn nhớ về con bé, tôi còn bằng chứng khác nữa cơ, lát nữa cho cậu xem."

Tiêu Hy lập tức gật đầu, "Mau mau mau."

"Không ngờ đó, Phó Diên lại trước sau như một đến vậy,"

Ngồi bên Đàm Vũ Trinh bà lại đau đầu, căn bản không thể so sánh với Phó Diên được.

Phó Diên đặt ba ly trà vào khay,

Vành tai Ôn Nam Tịch vẫn đỡ ửng, cô nghe được hết nội dung nói chuyện của hai mẹ, có chút căng thẳng, trước khi Phó Diên rời đi, không quên cho cô một ánh mắt cổ vũ.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh hơn.

Cô bung ấm trà lên rót vào ly, sau đó dùng cây kẹp, đặt ly mời hai mẹ.

Thư Lệ cầm điện thoại lên, mở tấm ảnh duy nhất của hai người chụp hồi lớp 12 ra cho Tiêu Hy nhìn, Tiêu Hy ghé đầu qua, thốt lên một tiếng, "Chụp đẹp thật đấy."

Bà nhìn Ôn Nam Tịch, so sánh người trong ảnh và ngoài đời, cảm giác về ngày thơ đã phai đi, nhưng lại dịu dàng thành thực hơn nhiều.

Bà lẩm bẩm, "Chẳng trách lại khiến Phó Diên nhớ mãi không thôi."

"Đương nhiên rồi, thằng bé còn cài cả mặt khẩu cho tấm này đây." Thư Lệ cười vui vẻ.

"Một lòng tốt thật đấy."

Tiêu Hy không nhìn được mà chèo thuyền cho cặp đôi.

Ôn Nam Tịch ở bên cạnh nghe họ nói chuyện, không biết hai người đang xem tấm ảnh nào, chỉ biết là ảnh chụp cô và Phó Diên, sau khi ở bên nhau, mấy tháng nay hai người cũng chụp chung vào tấm, nhưng đầu bỗng nghĩ lên tấm ảnh nào đó.

Tay cầm ấm trà của cô run lên.

Phó Diên sẽ không đưa tấm ảnh đó cho bố mẹ đây chứ? Không thể nào.

Vậy chắc là ảnh khác rồi, cô thở phào một tiếng, sau đó không biết sao lại nghĩ đến tấm khác, ví dụ như tấm ảnh duy nhất mà Đàm Vũ Trính nhắc đến, đầu ngón tay cô khựng lại, đột nhiên quay sang nhìn Thư Lệ, cười nói: "Dì ơi."

Thư Lệ và Tiêu Hy vẫn đang nói chuyện, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, trong

mắt đầy ý cười, "Sao thế con?"

Ôn Nam Tịch chỉ vào điện thoại trên tay bà, "Con có thể xem tấm ảnh đó không ạ?"

"Đương nhiên rồi, đứa ngọc này." Thư Lệ lập tức đưa điện thoại qua cho Ôn Nam Tịch xem, lọt vào mắt chính là hình ảnh Phó Diên đứng ở trạm xe bus, ánh tui ý rĩ mi, ngày đông đó, ánh mặt trời chiếu xuống bức tường cuối con ngõ Nam An, còn cô mặc áo khoác màu đỏ đứng đó, hai người cùng lọt vào khung hình.

Cô nhớ tết năm đó là năm bà nội đang trí, năm cô và Ôn Du phải chịu tui thân, năm đó bà nội luôn miệng gọi Ngu Vận Vận và Nhan Khả, cảm xúc của cô luôn không ổn định, chỉ khi cô về đến ngõ Nam An, sau khi xuống xe, bước vào con ngõ, cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp, cô mới thấy thoải mái hơn, gương mặt cũng dịu dàng hơn nhiều, không ngờ khoảnh khắc thả lỏng ấy lại được chụp lại, hơn nữa còn cùng với cả Phó Diên.

Trái tim cô đập thình thịch.

Thì ra tấm ảnh anh giữ là tấm này.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh lại, cô nói với Thư Lệ, "Dì ơi, dì có thể gửi ảnh này cho con không ạ?"

Nghe vậy Thư Lệ mỉm cười, "Đương nhiên là được rồi, Nam Tịch, con không có ảnh này sao?"

Ôn Nam Tịch đáp, "Không ạ, Phó Diên cố ý giấu không cho con xem."

Thư Lệ bật cười.

Tiêu Hy cũng vậy, "Thời niên thiếu của hai đứa đẹp thật đấy."

Ôn Nam Tịch khẽ gật đầu.

Cô cũng thấy vậy.

Điện thoại khẽ rung, máy cô có thêm một tấm ảnh, cô mở ra rồi lưu lại, dùng chính tấm ảnh đó làm ảnh nền.

Buổi chiều hai bồ đấu cờ vẫn bất phân thắng bại, Phó Diên và Đàm Vũ Trinh mang tiếng giúp nhưng không lấy thực lực ra, mà chỉ tùy ý đổi phó mà thôi, thình thảng hai người cũng đấu một ván, kết quả lại giống như hai bồ.

Buổi tối.

Gia đình Đàm Vũ Trinh ở lại ăn cơm, ngồi quanh chiếc bàn tròn, bầu không khí càng náo nhiệt hơn, Ôn Nam Tịch chưa bao giờ được cảm nhận không khí gia đình như vậy.

Phó Diên lau tay ngồi xuống cạnh cô, nắm tay cô.

Ôn Nam Tịch ghé qua, ánh thấp giọng hỏi: "Còn đau không?"

Ôn Nam Tịch khẽ lắc đầu, "Chiều nay đã đỡ nhiều rồi, cánh đường đỏ trứng gà có tác dụng rất tốt, em vẫn dán miếng dán giữ nhiệt nữa."

"Ừm." Ánh yên tâm rồi.

Cả chiều nay ánh luôn quan sát sắc mặt của cô, cô vẫn luôn vui vẻ cười, cũng không hề nhíu mày. Ánh cầm đĩa lên gấp thức ăn cho cô.

Hai ông bồ muốn uống chút rượu.

Ban ngày còn thấy Phó Kính Hoa có chút xa cách, đặc biệt là khi hỏi về bồ của Ôn Nam Tịch, nhưng lúc này ông lại nói với Phó Diên: "Con gấp thức ăn cho Nam Tịch đi, gấp chút sườn đi này."

Ôn Nam Tịch bất ngờ.

Phó Diên cười, bả vai khẽ run, ánh gấp đồ ăn cho Ôn Nam Tịch, nói với bố:
"Con gấp rồi."

"Cả đùi gà nữa này, con gấp một cái cho Nam Tịch đi, sao không ăn gì cả vậy."

Phó Diên gạt đầu nói vâng, lại xoay bàn gấp cho Ôn Nam Tịch một cái đùi gà, Ôn Nam Tịch cầm đũa, ngẩng đầu nhìn Phó Diên.

Ánh mắt khó hiểu.

Phó Diên cong môi lên, "Uống rượu xong là hưởng ngoại hôn."

Ôn Nam Tịch lập tức hiểu ra, cô gạt đầu."

Nhưng sự hưởng ngoại của Phó Kính Hoa chỉ hưởng vào cô, giống như người chưa hiểu vậy.

Ôn Nam Tịch chưa từng nhận được sự đối đãi như vậy, ít nhiều cũng có chút kính ngạc, cô ngoan ngoãn ngồi ăn, gấp bao nhiêu ăn cần đây, sau đó Phó Diên cũng không nghe lời ông nữa, đều đặt vào bát mình, Thư Lệ ồ cao một tiếng, "Ông Phó à, Nam Tịch là con gái sao ăn được nhiều vậy chứ, ông đừng nói nữa, cứ ăn của ông đi."

Tiêu Huy cười, "Ông Phó đây là rất hài lòng về con dâu nên mới mượn rượu để tỏ sự quan tâm đây."

Thư Lệ: "Đúng vậy, lúc tình táo còn diễn cổ."

Đàm Huy cười ha ha, vỗ vai Phó Kính Hoa, Phó Kính Hoa ngồi thẳng lên uống rượu, nhưng nhìn ông là biết ông đã ngà ngà say.

Ngẩng đầu lại chuẩn bị nói gì đó.

Phó Diên nhướng mày, "Bố."

Phó Kính Hoa khựng lại, ông ừm một tiếng, gạt đầu, "Chăm sóc con bé cho tốt."

Tất cả mọi người nghe vậy liền bật cười.

Được thật.

Phó Diên đáp, "Nhất định ạ."

Ôn Nam Tịch ăn đùi gà cuối cùng, uống ngụm canh, quả thực không ăn nổi nữa rồi, cô đẩy bát của mình sang chỗ Phó Diên, Phó Diên nhận lấy, lấy thìa ăn nốt phần của cô.

Thư Lệ và Tiêu Hy thấy vậy bèn quay sang nhìn nhau, bật cười.

Ăn tối xong.

Ôn Nam Tịch ăn quá no, di báo mẫu nôi còn chuẩn bị bánh ngọt cho cô, cô rất thích, nhưng lại sợ mang ra sẽ không ăn nổi nữa.

Thấy vậy, Phó Diên cầm áo khoác ở bên cạnh mặc lên cho cô: "Anh đưa em ra ngoài đi dạo một lát, được không?"

Ôn Nam Tịch lập tức gạt đầu.

Cô rất sợ sau khi say Phó Kính Hoa lại bảo cô ăn nốt bánh ngọt đi.

Như vậy thì...

Vì vậy, cô muốn ra ngoài đi dạo chút.

Khóe môi Phó Diên cong lên, anh mặc áo khoác sau đó nắm lấy tay cô, nói với Thư Lệ, "Bọn con ra ngoài đi dạo một lát ạ."

"Con đi đi, lát nữa nhớ quay lại nhé, còn bánh ngọt của NT nữa đây."

"Con biết rồi."

Phó Diên mở cửa.

Ôn Nam Tịch đi ra với ánh bên ngoài không lạnh lắm, bởi có áo khoác và bàn tay ấm áp của Phó Diên, hai người đi ra ngoài, bên ngoài ánh đèn rực rỡ, tiểu khu rất tĩnh lặng, nhà nào cũng sáng đèn, nhưng trên đường lại không có ai, kiểu biệt thự này đều là cả một hàng dài, sẽ có khoảng cách nhất định, tiếng bước chân cũng được vọng lại.

Phó Diên rũ mi nhìn cô, "Nó làm sao?"

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Phó Diên mỉm cười, "Bố anh là như vậy đấy, uống say rồi tính có hơi trẻ con."

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Tốt thật đấy."

Cô đã từng thấy Ôn Hữu Đào say, lúc say ông vô cùng lạnh lùng, có lúc xã giao xong về, Ôn Du đỡ ông, ông liền đẩy ra, nói không cần.

Ôn Du bị đẩy sang một bên, vô cùng đau lòng.

Lúc đó Ôn Nam Tịch bung hoa quả ra thấy một màn như vậy, cô liền nói cứ kệ ông ấy đi.

Ôn Nam Tịch lập tức lạnh mặt nhìn cô, hai bố con không hợp.

Đó là ấn tượng sâu sắc bỏ để lại trong lòng cô, nhưng Phó Kính Hoa lại phá vỡ điều ấy, vì vậy lúc ông bảo để Ôn Nam Tịch ăn cái này cái kia, cô cũng không từ chối, có lẽ là do cô chưa từng nhận được sự quan tâm như vậy, bỗng nhiên được quan tâm, cô bèn ngoan ngoãn nghe lời, cho dù sau đó cô gần như không ăn được nữa.

May là còn có Phó Diên.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng cúi đầu, giọng lười biếng, "Hừm? Em nhìn gì vậy?"

Ôn Nam Tịch cười, "Nhìn anh đẹp trai."

Nghe vậy, Phó Diên bật cười.

Anh dẫn cô đi xuống dốc, "Ôn Nam Tịch, anh bị em dỗ mà say mắt rồi."

Ôn Nam Tịch cười đẩy cánh tay anh ra, ngày đông ở khu biệt thự không hề lạnh, cô khóatic cánh tay anh, anh cúi đầu đan tay vào tay cô, hai người chậm rãi đi dạo, thỉnh thoảng nói chuyện, thỉnh thoảng lặng im, rồi dần rẽ vào một đường khác, đi tới căn cứ bí mật.

Lúc này,

Đi qua một căn biệt thự, bên trong truyền tới tiếng cãi vã, tiếng người phụ nữ thét lên vô cùng chói tai, rất quen thuộc, phía sau cánh cửa sổ sát đất, Ngu Viện Viện và Nhan Khả đứng ở đối diện, Nhan Khả mặc bộ đồ ngủ, mái tóc rối bời, cãi nhau với Ngu Viện Viện, âm thanh đó lập tức truyền đến.

Ngu Viện Viện lập tức tát cô ta một cái.

Sau đó, xung quanh bỗng lặng im.

Bước chân Ôn Nam Tịch khựng lại, sắc mặt Phó Diên không hề thay đổi, đút tay vào túi áo khóatic, dẫn cô đi xuống, ra ngoài tiểu khu.

Ôn Nam Tịch chỉ liếc một cái, thấy Nhan Khả ôm mặt, mặt đầy nước mắt, đôi mắt sưng vù.

Ra khỏi tiểu khu.

Đi về phía căn cứ bí mật, Ôn Nam Tịch cũng đang nghĩ gì đó, đầu óc có hơi hỗn loạn, Phó Diên đến trước cửa hàng tiện lợi mua hai cây pháo bông.

Ôn Nam Tịch bình tĩnh lại, nhìn anh, "Anh mua cái này làm gì?"

Phó Diên ngẩng đầu cười, anh bóc một cây rồi lấy bật lửa trong túi áo ra, cúi đầu đốt, cây pháo lập tức cháy sáng, anh đưa cho cô.

Đôi mắt Ôn Nam Tịch sáng lên, đưa tay nhận lấy, cô giờ về phía bên ngoài, Phó Diên đứng ở phía sau đưa tay ôm eo cô, nói: "Năm mới, em ước một điều đi."

Ôn Nam Tịch nghe vậy thì nhắm mắt lại, "Vậy em ước đây."

Phó Diên ừm một tiếng.

Dưới ngọn pháo sáng, Ôn Nam Tịch ước một điều ước cho năm mới.

Phó Diên quay đầu nhìn cô, "Em ước gì vậy?"

Ôn Nam Tịch mở mắt nhìn anh, "Không nói cho anh."

Phó Diên đáp, "Nói cho anh là dễ nhất, nếu không ai giúp em biến nó thành hiện thực chứ?"

Ôn Nam Tịch cười cong mắt.

Không nói cho anh đây.

Phó Diên: "..."

Được.

Năm mới anh làm điều khác trước vậy.

Chương 84: C84: Chương 84

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Pháo bông cháy rất nhanh, không lâu sau đã cháy hết rồi, sau khi tắt đi lập tức trở nên lạnh lẽo. Phó Diên nhìn thời gian, dẫn Ôn Nam Tịch về nhà, hai người đi theo con đường ban nãy, giữa đường có đi qua căn biệt thự nhà Nhan Khả, Ôn Nam Tịch vô tình kéo Phó Diên đi sang vỉa hè phía đối diện.

Đi qua một căn biệt thự khác, căn biệt thự ấy truyền đến tiếng nói cười vui vẻ, vừa nghe đã biết vô cùng náo nhiệt, khác hoàn toàn với nhà Nhan Khả.

Năm mới, đa phần nhà nào cũng ngập tràn tiếng nói cười.

Phó Diên nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, nắm lấy tay cô.

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu cười nhìn anh.

Phó Diên khẽ búng đầu mũi cô, sau đó hai người dần đi về nhà.

Trong nhà ấm áp, Phó Kính Hoa say rồi nên lên lầu nghỉ, bỏ Đàm Vũ Trinh

cũng đã say, vì vậy gia đình họ cũng ra về, trong phòng khách chỉ còn Thu Lệ và bảo mẫu đang nói chuyện, vừa thấy hai người quay lại, vô cùng vui vẻ, "Nam Tịch, điểm tâm đã xong rồi, đi ăn thôi."

Ồn Nam Tịch cười nói: "Con cảm ơn dì, chú đi nghỉ rồi ạ."

"Ừm, sớm đã say rồi còn không chịu nhận, miệng còn khòc nữa đây," Thu Lệ đi qua, dắt tay Ôn Nam Tịch từ chỗ Phó Diên đi vào phòng bếp.

Phó Diên nhướn mày, ánh cười áo khoác ra, đặt lên tay ghế sofa.

Ồn Nam Tịch bị Thu Lệ kéo đến cạnh bàn, nhấn cô ngồi xuống, trên bàn có vài món điểm tâm liền, hơn nữa mỗi món đều rất nhỏ, vô cùng tinh tế, pudding cũng rất ngon, Thu Lệ múc một thìa, "Mau ăn thử đi con."

Ồn Nam Tịch nhận lấy thìa, chớp mắt nhìn bà, "Vậy con ăn nhé?"

"Còn khách sáo gì chứ?"

Ồn Nam Tịch cười cười, bắt đầu ăn.

Phó Diên khoanh tay dựa vào tủ bên cạnh, nhìn cô ăn.

Thu Lệ cũng vậy.

Dì bảo mẫu đang lau đảo bếp, nhìn qua thấy một màn này, nghĩ trong lòng, cô gái này thật may mắn hạnh phúc, ai cũng chiều chuộng.

-

Ăn điểm tâm xong cũng đã muộn rồi.

Ồn Nam Tịch phải về nhà, cô chào tạm biệt Thu Lệ, Thu Lệ nắm lấy tay cô không nỡ, bà vốn đã thích con gái, ngày trước khi sinh Phó Diên xong, công việc thăng tiến bận rộn nên chần chừ không sinh đứa thứ hai, bà đã chọn công việc, vì vậy vô cùng tiếc nuối.

Thế nên sau này bà mới thích Nhan Khả, nhưng bây giờ đã có con dâu của mình rồi, lại là một cô gái xuất sắc như vậy, bà hận không thể cứ giữ cô bên mình.

Đương nhiên bà muốn giữ Ôn Nam Tịch ở lại một đêm, nhưng vừa rồi chuông điện thoại cô vang lên vài lần, là mẹ cô gọi đến, hai mẹ con cùng dựa vào nhau.

Bà không thể cứ giữ cô lại được.

Bà nói: "Đợi hai đứa bạn xong việc của Lê Thành, dì và chú sẽ đến thăm hai đứa."

Ôn Nam Tịch, "Được ạ, dì nói lời giữ lời nhé, đến lúc đó con sẽ đợi dì."

"Con nói đây nhé, chúng ta cùng đi dạo phố." Thư Lệ biết ngày mai hai người phải quay lại Lê Thành, vì vậy chỉ có thể hẹn gặp ở đó.

Ôn Nam Tịch gật đầu, "Vâng ạ."

"Vậy con đợi chút, dì đi lấy ít đồ." Thư Lệ buông tay Ôn Nam Tịch ra, nói với cô, cũng ra hiệu cho Phó Diên đợi."

Sau đó bà vào phòng khách nhỏ, bảo mẫu cũng lau tay qua giúp.

Phó Diên đưa áo khoác cho cô, Ôn Nam Tịch mặc lên, Phó Diên nhìn cô mặc xong lại đưa tay ra nắm tay cô, anh cầm chìa khóa để trên tủ giày lên.

Đợi vài giây sau, Thư Lệ mang theo túi lớn túi bé đi ra, đưa hết cho Phó Diên.

Phó Diên đưa tay nhận lấy.

Ôn Nam Tịch ngậy ra, khẽ véo ngón tay Phó Diên, sắc mặt anh không hề thay đổi, cũng không nhìn cô mà trực tiếp đi ra ngoài, Ôn Nam Tịch đi theo

anh, nói với Thư Lệ, "Di, con về đây ợ."

Thư Lệ cười vui vẻ: "Về đến nhà nhớ nói với di một tiếng, nhớ hỏi thăm mẹ giúp di nhé."

"Vâng ợ."

Ôn Nam Tịch đi giày, cùng Phó Diên ra ngoài, Thư Lệ cũng đi theo tiễn hai người.

Phó Diên đỗ xe ở trước cửa, sau khi cho đồ đạc vào trong cốp, Ôn Nam Tịch ngồi lên ghế lái phụ, cô hạ cửa sổ xuống vẫy tay tạm biệt bà.

Thư Lệ nhìn cô cười, gạt đầu, "Lái chậm thôi nhé."

Phó Diên vâng một tiếng, sau đó cửa sổ được nâng lên, anh khởi động xe, lái xe đi ra khỏi căn biệt thự.

Ôn Nam Tịch xoay người ngồi thẳng lên.

Cảm giác căng thẳng đã không còn, cô dựa lưng vào ghế, "Bố mẹ anh tốt thật đấy."

Phó Diên nắm vô lăng, anh đèn chiếu qua cửa sổ xe, anh nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười cong lên, "Sau này cũng là bố mẹ em."

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn, môi cong cong.

Dưới ánh đèn người đàn ông vô cùng đẹp trai, khi mới gặp lại, mặc dù trong mắt anh có mang theo chút hận thù, ở công ty cũng rất lạnh lùng.

Nhưng anh vẫn duy trì thái độ như vậy, không đến mức cực đoan.

Đây có lẽ là do gia đình ám áp của anh, để anh biết cư xử như vậy.

Mà cô lại vô cùng may mắn, có thể được gặp anh.

Về đến Hồi Lang đã khá muộn, trong tiệm vẫn có người đang ăn, Ôn Du ngẩng đầu thấy họ về, mắt sáng lên, Phó Diên một tay xách đồ một tay dắt Ôn Nam Tịch đi vào, Ôn Nam Tịch liếc túi lớn túi nhỏ trên tay anh, "Anh có thể đem một chút về không?"

Phó Diên liếc cô một cái, "Không thể, mang về làm gì? Mẹ anh sẽ giận đấy, em muốn mẹ giận à?"

Cô khựng lại, lập tức lắc đầu.

Thấy vậy Phó Diên nghiêng đầu cười, Ôn Nam Tịch đẩy anh một cái.

Vào tiệm, Ôn Du bưng một bát nước đường* nóng hổi cho Phó Diên, Phó Diên lập tức đưa tay nhận lấy, "Con cảm ơn dì."

*Món nước đường kiểu trung, giống như các loại chè nóng:

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Anh cầm thìa lên ăn, không cho đường, rất thơm.

Ôn Nam Tịch cũng cầm lấy một bát, cô kéo ghế cạnh Phó Diên ngồi xuống, Ôn Du cười nhìn cô rồi ra ngoài bận việc. Phó Diên ăn xong, cảm thấy cả người thoải mái.

Ôn Nam Tịch uống một ngụm lớn, nhìn anh: "Ngon không anh."

Phó Diên gật đầu, "Ngon."

Ồn Nam Tịch bật cười.

Cô lau khéo miệng.

Phó Diên thấy vậy, muốn hôn cô, nhưng lúc này trong tiệm không ít người nên đành thôi, anh nói: "Em ngủ sớm một chút, chiều mai anh qua đón em."

"Vâng."

Hôm sau mừng sáu, hai người phải về lại Lê Thành.

Ồn Nam Tịch ăn xong, Phó Diên đứng dậy từ biệt, Ôn Du đi lấy một túi đồ đưa cho Phó Diên, anh nhận lấy, nhìn Ôn Nam Tịch một cái, cô mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ ai bảo ban này anh mặc kệ em, bây giờ em cũng kệ anh, cô cố tình nắm tay anh, kéo ra ngoài, "Đi thôi."

Phó Diên bị cô kéo ra ngoài, đi về phía xe, anh lười biếng nói, "Sau này chúng ta cứ ăn ở hai nhà như vậy, anh béo lên mất."

Ồn Nam Tịch ngẩng đầu, "Béo lên chút không phải cũng tốt sao?"

Phó Diên nghiêng đầu nhìn cô: "Tốt chỗ nào?"

Ồn Nam Tịch cười, "Ai bảo anh lúc này không giúp em, di đưa gì anh cũng cầm, nên em cũng không giúp anh."

Nghe vậy, bước chân Phó Diên khựng lại, Ôn Nam Tịch cũng dừng bước, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen của anh, Phó Diên nhìn cô vài giây, mở miệng nói: "Ồn Nam Tịch, em biết chơi xấu rồi."

Ồn Nam Tịch cong môi, "Vậy thì sao nào?"

Phó Diên yên tĩnh vài giây, anh cười, "Làm sao được chứ, phải chiều em thôi chứ sao."

Trái tim Ôn Nam Tịch đập mạnh, đi cùng anh đến cạnh xe, hai người buông tay, đột nhiên mất đi sự ấm áp hai người đều không thích nghi được, Phó Diên xoay người nhìn cô, Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh, may là ngày mai quay lại Lê Thành, không có phụ huynh, hai người có thể ở chung rồi.

Đèn ở ngõ Hồi Lang và Nam An đều giống nhau, cả phim ảnh cũng vậy, Nam An Dung Thành chính là một thành phố lãng mạn mang đầy giá trị lịch sử.

Lúc này ánh đèn chiếu lên gương mặt Ôn Nam Tịch, Phó Diên nhớ tới rất nhiều điều, trạm xe bus, tiệm băng đĩa, ngõ Nam An, đôi mắt cô trước sau vẫn vậy,

Là bộ dáng mà anh yêu.

Anh đang định cúi đầu hôn cô thì Ôn Nam Tịch chủ động nhón chân lên hôn lên môi anh, Phó Diên bất ngờ, đưa tay ôm eo cô, cúi đầu đáp lại nụ hôn.

Khẽ ngậm môi cô, mặt Ôn Nam Tịch đã ửng đỏ, anh khẽ rời đi, giọng rất thấp, "Em ngủ sớm nhé."

Ôn Nam Tịch vâng một tiếng, "Anh lái xe chậm thôi nhé, đến nơi thì gửi tin nhắn cho em."

"Được."

Phó Diên buông eo cô ra, Ôn Nam Tịch đứng thẳng người, anh vòng qua ghế lái phụ, cúi lưng ngồi vào, cô vẫn đứng đó tiễn anh.

Sau khi Phó Diên rời đi, từ gương chiếu hậu thấy được Ôn Nam Tịch vẫn đứng đó nhìn anh, mãi cho đến khi chiếc xe đi xa, bị cây che mắt, Ôn Nam Tịch mới quay lại vào trong quán.

Lúc này đã ít khách hơn nhiều.

Ôn Du lau tay đứng ở cạnh bàn nhìn cô, Ôn Nam Tịch cười khóac tay bà,

"Mẹ, rất thuận lợi, không cần lo lắng."

Gặp bố mẹ rất thuận lợi.

"Bố mẹ ấy rất tốt, rất quan tâm em."

"Vậy thì tốt." Ôn Du thở phào một tiếng, bà đưa tay xoa tóc Ôn Nam Tịch,
"Vậy con mau đi tắm đi, ngày mai về Lê Thành phải không?"

"Con ở cạnh mẹ thêm một lát."

Tết trôi qua rất nhanh, nhanh vậy đã phải rời xa Ôn Du rồi, Ôn Nam Tịch cảm thấy không nữa.

Vì vậy tối hôm đó, Ôn Nam Tịch không ngủ sớm như đã nói với Phó Diên, làm việc này việc kia với với Ôn Du, hai mẹ con nói chuyện đến tận khuya.

Ngày hôm sau.

Ôn Du chuẩn bị một ít đồ cho Ôn Nam Tịch mang đi Lê Thành.

Ôn Nam Tịch thu dọn hành lý, Tiểu Lê cũng qua giúp đỡ, cô dựa vào bàn, nói:
"Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, một năm mới lại đến rồi."

Ôn Nam Tịch cười cười, "Mới chút tuổi đã thở dài."

Tiểu Lê ôm khụy tay: "Chị Nam Tịch, tầm này năm sau có phải chị lấy chồng rồi không?"

Ôn Nam Tịch giật mình, cô cười: "Không biết nữa."

"Nhất định là cưới rồi!" Tiểu Lê nói như nhà dự cảm.

Ôn Nam Tịch cười cười không đáp lại.

Hơn ba giờ chiều Phó Diên đến đón cô, đỗ xe ở cửa, Tiểu Lê lập tức gọi một tiếng anh rể, Phó Diên cong mày, thoải mái đón nhận cách xưng hô này.

Chỗ hành lý vào cốp xe, vừa mở ra Ôn Nam Tịch thấy bên trong đã rất đầy rồi, Phó Diên nói: "Mẹ anh chuẩn bị không ít."

Ôn Nam Tịch hiểu ra.

Giống với Ôn Du, sợ họ ở Lê Thành không có đồ ăn đồ dùng,

Sau đó đồ Ôn Du chuẩn bị không có chỗ để nữa, chỉ đành để ở hàng ghế sau, Ôn Nam Tịch ôm Ôn Du, Ôn Du vô cùng dịu dàng, xoa tóc cô: "Công việc bận thế nào thì cũng phải chú ý nghỉ ngơi, chuyện trong nhà không cần phải lo lắng, mẹ sẽ xử lý được."

Ôn Nam Tịch vang hai tiếng, ôm chặt bà.

Hai mẹ con ôm nhau một lát mới buông tay.

Ôn Du nhìn Phó Diên, "Con lái xe chậm thôi nhé."

"Vâng ạ." Phó Diên gật đầu.

Rồi hai người lên xe, Ôn Nam Tịch hạ cửa sổ xe xuống, Tiểu Lê khoác cánh tay Ôn Du cười, Ôn Du cũng mỉm cười, Phó Diên gật đầu tạm biệt rồi khởi động xe, đi về phía đường cao tốc.

Năm mới lại đến.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên cùng về Lê Thành.

Thêm một năm họ ở bên nhau.

Tương lai sẽ còn có thêm nhiều năm nữa.

Đến Lê Thành trời đã tối, Ôn Nam Tịch ở trong xe ăn không ít đồ, cũng đút cho Phó Diên không ít, hai người không đói lắm nên định về thẳng nhà, đồ ăn Ôn Du chuẩn bị vẫn còn rất nhiều, Thư Lệ cũng nhét cho họ không ít, không sợ không có đồ ăn.

Chỉ là đồ nhiều quá nên xách một phần lên trước.

Về đến cửa nhà, Ôn Nam Tịch chuẩn bị mở cửa, ngẩng đầu lên đã thấy trên cửa có dán một tờ giấy màu đỏ, là chữ của chủ nhà.

[Cô Ôn, năm mới vui vẻ, rất ngại vì phải nói với cô điều này, nhưng quả thực tôi không còn cách nào khác nữa rồi, con gái tôi phải ra nước ngoài nên tôi định bán căn nhà này đi để gom học phí cho con bé, vì vẫn chưa hết hợp đồng nên tôi sẽ bồi thường khoản vì phạm, thời gian gấp gáp, phải phiền cô chuyển đi trong vòng một tuần tới, vô cùng xin lỗi.]

Ôn Nam Tịch ngây người.

Phó Diên cũng không lên tiếng.

Ôn Nam Tịch chớp mắt, quay đầu nhìn anh.

Phó Diên rũ mi nhìn cô: "Phải làm sao đây? Chỉ có thể chuyển qua chỗ anh."

Ôn Nam Tịch mím môi, "Hình như chỉ có thể như vậy rồi."

Phó Diên cong môi, anh dùng vân tay mở cửa, tít một tiếng, cánh cửa mở ra, anh nói: "Quả thực là niềm vui bất ngờ năm mới."

Chương 85: C85: Chương 85

Editor: Giố

Beta: Bảo Trân

—

Chuyện xảy ra quá đột ngột, vào nhà nhìn không gian âm áp của mình, cảm thấy vô cùng không ổn, cô đẩy hành lý trong tay, "Chúng ta đừng lấy quần áo trong hành lý ra vội."

Phó Diên gật đầu, hỏi: "Nội thất đều là do em mua sao?"

Ồn Nam Tịch quay đầu nhìn anh, "Đúng vậy."

"Đều không ổn sao?" Anh hỏi ngược lại.

Ồn Nam Tịch ngẫm nghĩ, "Có hơi, lúc đó nghĩ muốn sống tốt hơn một chút nên chọn hãng uy tín."

Phó Diên ừm một tiếng.

Anh cảm nhận ra được, căn nhà này giống như cô tự mua vậy, mỗi món đều không rẻ, anh xách năm loại sủi cảo và bán trôi nước Ôn Du chuẩn bị vào bếp, định nấu sủi cảo, anh nói: "Mình ăn trước, ăn xong chúng ta bàn xem nên sắp xếp thế nào."

Ồn Nam Tịch vâng một tiếng, cô đẩy hành lý vào phòng, gọi người máy ra dọn dẹp phòng, lấy khăn phủ lên đồ dùng tránh bụi xuống, đem ra ban

công giặt, còn có giường trong phòng và tủ đầu giường, cho dù có rèm cửa nhưng vẫn phủ một lớp bụi.

Người máy dọn dẹp xong, Ôn Nam Tịch lấy máy hút bụi dọn qua một lần nữa.

Phó Diên bung túi cỏ ra, Ôn Nam Tịch cởi áo khoác ngoài, xắn ống tay áo lên lên, thay quần mặc ở nhà, cổ áo rũ xuống, lộ ra xương quai xanh.

Anh nhìn qua, đặt túi cỏ lên bàn, kéo cổ tay cô, "Ăn đã."

Ôn Nam Tịch có hơi toát mồ hôi, cô cất chiếc ra ngoài ban công, ngồi bệ bàn ăn cơm, Phó Diên lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho cô, "Hai ngày nữa chuyển nhà sau, chúng ta nhờ công ty dọn nhà thì một ngày là xong."

Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, nhìn anh, "Chỗ anh có thể để được nhiều đồ như vậy không? Em định bảo Nguyên Thu và Chu Nhược Vi đến lấy một ít."

Phó Diên vò khăn giấy lau mồ hôi cho cô rồi vứt vào thùng rác, "Có thể để trong phòng để đồ."

Ôn Nam Tịch uống canh sủi cỏ, "Vậy cho Nguyên Thu và Chu Nhược Vi vẫn hơn, nếu nhóm Trần Phi cần thì cũng được, em chỉ cần dọn đồ dùng cần thiết thôi."

Phó Diên nghe vậy, giọng lười biếng, "Nghe lời anh trước, nhé?"

Ôn Nam Tịch ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Diên vào phòng xong cũng cởi áo khoác, lúc này anh chỉ mặc sơ mi, xắn ống tay áo lên, cổ áo khe hở, Ôn Nam Tịch nhìn anh vài giây, cô cười gật đầu, "Được, nghe anh."

"Thật ngoan." Phó Diên khẽ véo mũi cô.

Ăn tối xong.

Hai người đứng dậy bắt đầu dọn dẹp, Phó Diên dọn dẹp đồ trước, Ôn Nam Tịch cũng vậy, nhất thời không thể dọn xong được, chỉ đành cát mấy thứ nhỏ trước, từ sau khi tốt nghiệp cô đã ở đây, có không ít đồ linh tinh, cô không nỡ bỏ món nào cả.

Đêm muộn.

Ôn Nam Tịch thu dọn xong cảm thấy đau nhức lưng, sau đó trực tiếp nhào vào lòng anh, tay Phó Diên đầy bụi, rử mi nhìn cô: "Đi tắm thôi."

Ôn Nam Tịch gật đầu, Phó Diên đã bắt đầu, "Cùng nhau."

Nói xong anh liền bế cô lên, Ôn Nam Tịch ửng đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn anh, Phó Diên khẽ liếc cô, "Em nhìn gì thế?"

Ôn Nam Tịch khẽ hơ một tiếng, cô vùi mặt vào vai anh: "Cái kia..."

"Cái nào..."

Ôn Nam Tịch hôn yết hầu anh, Phó Diên khựng lại, anh cúi đầu nhìn cô, hôn xuống đôi môi đỏ mọng, hôn thật sâu, đưa tay giữ lấy eo cô, "Mấy ngày nay em cần nghỉ ngơi cho tốt."

Ôn Nam Tịch có hơi đ ộng tình, nhưng tình trạng bây giờ của cô không thích hợp.

Phó Diên cố nhịn, bế cô đi vào phòng tắm, tắm xong đi ra, eo Ôn Nam Tịch vẫn đau nhức, bởi đang đến kì, Phó Diên bảo cô nằm xuống rồi xoa eo cho cô, Ôn Nam Tịch ôm gối, nhắm mắt lại.

Quần áo mềm mại ôm lấy cơ thể, Phó Diên cúi lưng hôn lên cổ cô, đồng thời xoa bóp giúp cô thoải mái hơn, Phó Diên hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Ôn Nam Tịch lắc đầu, cô kéo tay anh, "Em ngủ đây."

"Em ngủ đi."

-

Hôm sau là mừng 7.

Phó Diên và Ôn Nam Tịch đến Diên Tục, Trần Phỉ và mọi người cũng về từ trước, Phó Diên gửi lì xì năm mới xong liền đưa Lý Khiêm đi công tác cùng.

Năm nay thị trường nội thất thông minh đã có sự phát triển rất lớn, vô cùng tiềm năng, vì vậy Diên Tục bắt đầu làm việc sớm hơn dự kiến, còn Ôn Nam Tịch và Trần Phỉ cũng bay qua viện dưỡng lão.

Hốc mắt Trần Phỉ đen xì: "Thức đêm vài hôm liền, em già hơn vài tuổi rồi."

Ôn Nam Tịch lái xe liếc nhìn cậu: "Cậu thức đêm là gì? Viết code?"

Trần Phỉ quay sang nhìn cô, "Đương nhiên không phải rồi, em chơi game, game bạn em làm chơi hay ghê, em mê quá trời, nghĩ đến hôm nay phải đi làm không được chơi, phải chơi cho đã trước."

Lúc này Ôn Nam Tịch nhất thời không biết nói gì.

Nhân lúc đèn đỏ cô lấy điện thoại bên cạnh lên, mở lên nói: "Một nhân viên ở một công ty ở Hải Thành đột tử, mới chỉ mới 24 tuổi..."

Trần Phỉ đột nhiên ngồi thẳng lên.

Ôn Nam Tịch đặt điện thoại xuống, "Cậu cách 24 cũng không lâu nữa thôi, bây giờ độ tuổi mắc bệnh cũng trẻ hoá dần, mặc dù cậu mới chỉ hơn 20, nhưng cũng khó nói..."

"Lập trình Ôn, chị đừng nói nữa, em nhất định sẽ thay đổi." Trong đầu Trần Phỉ lập tức hiện lên gương mặt của Nguyễn Thu, mặc dù biết hình như cô

Không thích em trai ít tuổi, nhưng lỡ biết em trai thích cô là một người trầm mê trong game điện tử, không được chín chắn trưởng thành, rất mất mặt.

Ôn Nam Tịch cười cười, "Yêu thương bản thân."

Trần Phi gạt đầu vâng dạ, ngồi đằng hoàng, Ôn Nam Tịch tiếp tục lái xe về phía lưng núi, Trần Phi vắt tay ra sau gáy, đột nhiên nhớ ra gì đó.

Cậu nhìn Ôn Nam Tịch, nói: "Lập trình Ôn, em thấy chị thay đổi rồi."

Đường núi không dễ lái, Ôn Nam Tịch lái rất chậm, cũng không quay đầu nhìn cậu ta, cô hỏi: "Thay đổi thế nào?"

Trần Phi nhìn bộ dáng lạnh lùng của cô, nhưng không còn vẻ xa cách như khi mới tới, cậu nghĩ ngợi, "Trở nên dịu dàng hơn nhiều."

Ôn Nam Tịch giật mình.

Hình như dịu dàng hơn thật.

Lòng ấm áp nên dịu dàng hơn. Truyện Việt Nam

Cô công mi, "Cảm ơn sếp của cậu đi."

Trần Phi nghe vậy cũng cười: "Vậy phải cảm ơn rồi, bảo anh ấy ngày mai về mời mọi người ăn cơm."

Ôn Nam Tịch: "..."

Phó Diên ngồi không dính trận.

-

Vào mừng 8, các công ty khác bắt đầu làm việc. Phó Diên đi công tác trở về, tối đó mời tất cả mọi người đến ăn cơm, vẫn là quán thịt nướng phong cách cổ điển dưới lầu, vẫn là vị trí ấy, nhưng tâm trạng lại khác, lần này Ôn Nam

Tịch ngồi bên cạnh Phó Diên, bộ phận tài vụ không đến vì phải tăng ca.

Thành phố thông minh và an ninh mạng vừa bắt đầu một dự án mới, cần dùng khoản tiền lớn.

Chị Lý vừa nướng thịt vừa lấy đồ cho bộ phận tài vụ ăn, cô ấy không thể đến, nhưng cũng có cảm giác tham dự. Diên Tục chuẩn bị nhận đầu tư của Châu Thị, ra năm mới bắt đầu tuyển người, chị Lý xin được số liên lạc của các trường top và cả vài công ty HR.

Mà gần đây Ôn Nam Tịch bận rộn với việc chuyển nhà.

Hôm sau là mừng 7.

Phó Diên thuê công ty chuyển nhà đến, Ôn Nam Tịch và Phó Diên không đến công ty, đứng ở đây nhìn hộp đi ra đi vào, xe hàng rất lớn, có thể để hết đồ đạc trong nhà, những món lớn hộp nhờ công ty chuyển nhà giúp, đồ nhỏ Phó Diên sẽ để vào xe để chở qua.

Ôn Nam Tịch có rất nhiều sách, bọc chung vào một bọc, nhưng đầu giường vẫn còn có mấy cuốn sổ ghi chép, Ôn Nam Tịch cầm hộp thu dọn đồ xong, bê ra đặt ở xe của anh, mà xe của cô cũng đặt kín đồ, bận rộn một ngày, cuối cùng cũng dọn xong.

Căn nhà trống rỗng, giống hết như hồi mới thuê.

Ôn Nam Tịch yên lặng nhìn.

Phó Diên đứng cạnh ôm eo cô, rũ mi nhìn cô.

Ôn Nam Tịch cười, ngẩng đầu lên: "Trước đây em từng nghĩ, nếu như di chủ nhà cứ cho em thuê mãi thì em sẽ tích tiền, nhất định sẽ có ngày mua được,:"

Phó Diên nhướn mày, anh nói: "Xem ra em thực sự thích nơi này."

Ôn Nam Tịch lắc đầu: "Không, bây giờ anh ở đâu, em thích ở đó."

Ánh mắt Phó Diên có thêm ý cười, dặt cô quay người, "Vậy mới được."

Ôn Nam Tịch mỉm cười.

Hai người xuống lầu, ai lái xe người này, đến hầm đỗ xe của thiên thành, lại bận rộn một hồi, may là nhân viên dọn đồ làm việc có trách nhiệm.

Phó Diên cùng Ôn Nam Tịch đi lên lầu đến cửa nhà, Phó Diên chuẩn bị mở cửa, bên trên có giấy note.

Xem ra là chữ của Đàm Vũ Trinh.

[Nếu chỗ nhà cậu không đủ thì mang một chút qua nhà tôi. – Đàm]

Còn viết cả mật khẩu ở dưới.

Ôn Nam Tịch nhìn sang Phó Diên.

Phó Diên nhướn, xé giấy note xuống, "Không cần cậu ta."

Ôn Nam Tịch cười cười, cùng Phó Diên vào nhà.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên trái tâm thảm chống xước xuống sàn nhà trước, trái dài đến tận ban công nhờ cửa phòng để đồ, nhân viên chuyển nhà chuyển đồ vào, Phó Diên dành phần lớn tủ để đồ ra cho Ôn Nam Tịch, Ôn Nam Tịch treo quần áo lên, nhớ đến lần trước đến đây giúp anh treo quần áo lên, không ngờ lần này thành cô treo quần áo.

Phó Diên đứng ở bên cạnh giúp cô, bên trong có rất nhiều quần áo, Ôn Nam Tịch nhìn qua, Phó Diên và cô nhìn nhau: "Vừa mưa đó, có thời gian rảnh em thử mặc xem."

Ôn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Anh mua từ khi nào vậy?"

Phó Diên cười biếng đáp: "Lúc đi Hải Thành công tác."

"Ồ."

Ôn Nam Tịch đáp một tiếng.

Sau khi những món nội thất lớn được chuyển vào phòng để, có những món đồ nhỏ anh đặt vào phòng khách nhỏ, ví dụ như bàn trà nhỏ, Phó Diên vốn không có bàn trà, màu khá hợp với phòng khách, chỉ là sô pha nhà anh lớn hơn sô pha nhà cô rất nhiều.

Hai người cũng dần chuyển đồ từ xe lên.

Phó Diên bê hộp dọn đồ lên, bên trong là đồ ở tủ đầu giường của Ôn Nam Tịch, anh đến bên tủ đầu giường rồi ngồi xuống, mở hộp ra, cho đồ của cô vào, vì để đón cô đến nên chiếc tủ đầu giường đã đổi thành màu cô thích.

Bộp một tiếng.

Một cuốn nhật kí màu nhạt rơi xuống đất, trực tiếp mở một trang ra, Phó Diên tiện tay nhặt lên, lướt qua nội dung bên trong.

Anh khựng lại.

Ngón tay thon dài lật mở trang đó ra.

Bên trên có ghi số nợ của cô thời đại học, phía sau là những khoản vay khác, cô vẫn luôn làm phép trừ, dạy thêm, học bổng, cũng tiết kiệm sinh hoạt phí.

Từ hai bữa cơm giảm còn một bữa, buổi tối ăn bánh thay cơm, bánh mì cũng chia làm hai phần, một phần để ăn đêm, bởi vì cô viết lập trình đến khuya.

Khoản vay đóng học phí này đã trả xong rồi thì lại một khoản mới, là Ôn Du mở quán, tiền không đủ, Ôn Nam Tịch vay của Dịch Phòng, sau đó cô lại làm

phép trừ, sinh hoạt phí lại giảm đi thêm, số học sinh cô dạy từ một đến ba, cô dạy cả ba cùng một lúc.

Đây là sổ ghi chép chi tiêu của Ôn Nam Tịch.

Cô ghi lại cuộc sống bốn năm đại học, Ôn Hữu Đào không cho cô một đồng nào, cô đều dựa vào dạy thêm, vay học phí, vay tiền, lại đi làm trả nợ, tham gia các cuộc thi giành học bổng, lại giúp Ôn Du mở tiệm kèm theo khoản lỗ mấy tháng đầu.

Mỗi tháng cô đều gửi tiền cho Ôn Du.

Những khoản ghi chép dày đặc.

Cuộc sống của cô được sắp xếp dày đặc, gần như không có giải trí gì, không tham gia hoạt động câu lạc bộ, ngoài việc ở chỗ Dịch Phong thì đi dạy thêm hoặc đến phòng tự học, Ôn Nam Tịch sớm đi tối về nên không được lòng các bạn cùng phòng, rất nhiều việc cô không lo hết được, đều là do Nguyên Thu và Chu Nhược Vi giúp đỡ.

Năm đầu năm bốn, sổ thu chi của Ôn Nam Tịch không còn âm nữa, cô viết ở bên cạnh: Vượt cạn thành công.

Ánh mắt Phó Diên càng sâu, ngón tay anh nắm chặt, anh lại lật xuống dưới vài trang, những mốc thời gian dày đặc, giống như cô tùy ý viết vậy.

Anh không hiểu lắm, định gấp lại thì thấy một ngày.

Là ngày anh tham dự cuộc thi.

Ánh mắt anh ngây ra.

Đầu ngón tay anh lướt qua dòng chữ ấy, nhớ ra được hết, đó đều là những ngày anh tham gia cuộc thi, cô không thể xuất hiện nên chỉ đành ghi lại.

Anh nhắm mắt lại, lòng cuộn trào.

"Phó Diên, anh qua đây một lát." Giọng Ôn Nam Tịch truyền đến từ phòng thay quần áo, Phó Diên mở mắt ra, anh đặt cuốn sổ quý giá vào ngăn kéo tủ, đứng dậy đi qua với cô, Ôn Nam Tịch định đặt chân điều hoà lên tủ nhưng không đặt được nên gọi anh.

Phó Diên nhìn dáng người gầy gầy của cô, anh đi qua cầm lấy chân điều hoà, dễ dàng cất vào trong.

Ôn Nam Tịch thở gấp, kiễng chân có hơi mệt, cô nói: "Anh để ra nhiều chỗ như vậy thì đồ của anh có chỗ để không?"

Giọng Phó Diên khàn khàn: "Có chứ."

Anh đứng tủ lại, đưa tay ôm cô từ phía sau, Ôn Nam Tịch ngây ra, cô ngẩng đầu nhìn anh, Phó Diên ôm cô đặt lên tủ trang sức bên cạnh, Ôn Nam Tịch khẽ thốt lên một tiếng, ngẩng đầu lên, Phó Diên yên lặng nhìn cô vài giây, tay giữ gáy cô, ôm cô thật chặt vào lòng.

Ôn Nam Tịch ôm cổ anh, "Anh sao vậy?"

Phó Diên vùi đầu vào cổ cô, "Không có gì, chỉ là muốn ôm em thôi."

Ôn Nam Tịch cong mi cười, "Vâng."

Chương 86: C86: Chương 86

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

Kho chứa đồ nhà Phó Diên rất lớn, giường, tủ và ghế sofa của Ôn Nam Tịch dọn vào vừa vặn đủ chỗ. Giường và ghế sofa của cô đều có thể gấp lại, còn có một bàn ăn cao cấp và một ít đồ đạc linh tinh. Máy pha cà phê và những thú tương tự đều được đặt trên tủ trong phòng khách. Phòng thay đồ cũng đã được Ôn Nam Tịch dọn dẹp xong xuôi.

Phó Diên cho robot dọn dẹp khắp nhà, robot của Ôn Nam Tịch cũng ở trong phòng khách xoay vòng vòng, thỉnh thoảng lại đụng phải robot của Phó Diên, trông khá thú vị.

Quả thực môi trường ở đây tốt hơn chỗ bên kia của cô rất nhiều.

Bữa ăn đầu tiên sau khi chuyển đến đây là do Phó Diên nấu. Anh đặt siêu thị giao đồ ăn tối, muốn làm món súp gà đặc chế cho Ôn Nam Tịch. Món súp gà ăn rất ngon, nhưng các món khác thì hương vị cũng bình thường. Ôn Nam Tịch vừa gấp đồ ăn vừa cười tủm tỉm nói: "Ngon quá."

Phó Diên nhấp một ngụm canh, vì phải nấu ăn nên anh vén tay áo lên, cổ áo hơi hé mở, anh tựa lưng vào ghế nói: "Lại khen cho có lệ."

Ôn Nam Tịch lau khô môi, nhìn anh nói: "Đôi khi nấu ăn cũng cần phải có năng khiếu."

Phó Diên tặc lưỡi, cầm đũa gắp một miếng sườn heo chiên đưa vào miệng, hương vị quả nhiên không bằng Ôn Nam Tịch cùng mẹ cô làm.

Anh nhỏ xương ra, nói: "Anh sẽ cố gắng hơn nữa".

"Sau này nhất định không để em bắt được lỗi."

Ôn Nam Tịch đưa một miếng thịt gà lên môi, Phó Diên quay đầu ăn, Ôn Nam Tịch cười nói: "Em nấu cũng được mà, anh có thể ở bên phụ em."

Phó Diên liếc cô một cái, "Chuyện này sau lại nói."

Trong tương lai, anh sẽ cân nhắc việc thuê một dì giúp việc để mỗi ngày có thể ăn những bữa cơm nóng hổi, muốn ăn vặt ăn khuya chỉ cần nói một tiếng là có đồ để ăn, sống một cuộc sống no đủ mà không gặp bất kỳ áp lực tài chính nào.

Ôn Nam Tịch gật đầu: "Được."

Ăn cơm xong thì trời cũng đã tối, đáng tiếc ở chỗ Phó Diên không có máy rửa chén, bởi vì anh sống ở đây rất ít khi nấu ăn. Mỗi lần Thu Lệ và Phó Kính Hoa đến ở sẽ luôn mang theo dì giúp việc của họ. Nếu không có dì giúp việc thì Thu Lệ cũng sẽ không để người khác tránh gianh bếp núc với bà.

Vì vậy bữa ăn tối nay sẽ phải rửa bằng tay.

Ôn Nam Tịch thu dọn bát đũa đi vào phòng bếp, cô bật nước ấm bắt đầu rửa. Phó Diên lấy bát đũa bỏ vào bồn rửa. Anh đưa tay ôm lấy eo cô muốn bế cô đi, cô nắm chặt mép bồn rửa mặt, cười nói: "Anh mau nghĩ ngơi đi."

Hôm nay chuyển nhà nên Phó Diên mang vác rất nhiều vật nặng, Ôn Nam Tịch chỉ mang những đồ nhỏ, sau khi chuyển nhà phải nấu ăn, sau bữa ăn mà còn bắt anh rửa bát thì không hay chút nào.

Phó Diên kéo cô ra không được, bắt đắc dĩ ôm lấy eo cô từ phía sau, "Bật

nước ấm hơn một chút, hiện trời vẫn còn lạnh, đừng để ngón tay bị lạnh."

Ôn Nam Tịch ừm một tiếng.

Phó Diên nói: "Mấy ngày nữa để Lý Khiêm Ô kêu người tới lắp máy rửa bát."

"Có thể lắp sao?"

"Có thể."

"Được."

Ôn Nam Tịch cũng không muốn rửa chén thường xuyên. Dù sao, ngôi nhà thông minh mở rộng có mọi thứ và dễ cài lắp đặt. Rửa bát, lau bàn trang điểm xong, Ôn Nam Tịch và Phó Diên trở lại phòng khách, ghé sofa trong phòng khách chính có màu sẫm hơn, có một khay trà để chiêu đãi khách, nhưng phòng khách nhỏ lại thoải mái hơn.

Đi tới phòng khách nhỏ, Phó Diên điều chỉnh ánh sáng trong phòng, văn phòng lập tức tối đi, rất có không khí, ánh thấp một ngọn nến thơm, hương chanh thoang thoảng tỏa ra, làm người khác cảm thấy rất thoải mái.

Ôn Nam Tịch uể oải tựa vào trong ngực anh, Phó Diên ôm cô vào lòng nói: "Đừng ngủ, đi tắm trước đi, nếu không thì..."

"Tắm ch un g nhé?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Ôn Nam Tịch nghe xong liền gật đầu.

Thế là hai người đứng dậy đi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính. Phòng tắm này rất rộng, gạch lát cũng có màu sắc trang nhã. Phó Diên thu dọn chậu rửa mặt cho Ôn Nam Tịch, sau khi hai người tắm xong thì trở lại phòng khách nhỏ. Mùi nến nồng đậm đã tỏa ra khắp phòng, Phó Diên lấy máy tính mở ra, vẫn còn một ít mã code cần viết.

Ôn Nam Tịch cầm điều khiển từ xa mở tivi, thản nhiên xem.

Lúc này điện thoại vang lên, là của bà chủ nhà gọi đến, Ôn Nam Tịch để điều khiển từ xa xuống bắt máy, giọng nói của bà chủ nhà mang theo khẩu âu Lê Thành vang lên: "Cô Ôn, cô chuyển nhà rồi à?"

Ôn Nam Tịch dựa vào trên ghế sofa, đáp: "Vâng, cháu đã chuyển đi rồi."

"Ồ, tôi nhìn thấy rồi, đúng lúc tôi cần mở cửa cho người môi giới, cô có đổi mật khẩu không?"

Ôn Nam Tịch suy nghĩ một chút, nói: "Cháu thay đổi, để cháu báo cô biết mật khẩu mới."

"Được được."

Ôn Nam Tịch đọc mật khẩu cho bà chủ, bà chủ nhà bước vào đó, cách một tiếng, cửa mở ra, bên trong trống rỗng, Ôn Nam Tịch đã dọn dẹp hết mọi thứ, khi rời đi để lại một ngôi nhà rất sạch sẽ, bà chủ nhà khen ngợi nói: "Cô Ôn, cô đã dọn dẹp rất sạch sẽ, tôi sẽ trả số tiền cọc qua cho cô. Sau khi nhận được, cô vui lòng cho tôi chụp ảnh màn hình. Chúng ta đã quá quen thuộc với nhau nên chắc không cần thực hiện các thủ tục phức tạp rườm rà khác đâu nhỉ."

Ôn Nam Tịch cũng cảm thấy hợp ý mình, liền nói: "Được, làm phiền cô rồi."

"Được rồi, vậy giờ tôi cúp máy đây.."

Ôn Nam Tịch trầm mặc một lát, hỏi: "Bà chủ, bên đó đã có người mua rồi à?"

"Có rồi có rồi, nhưng để phòng ngừa thì vẫn nên nhờ môi giới bán nó."

"À vâng."

Ôn Nam Tịch cúp điện thoại, nghĩ thầm, nhàn thật, đã có người mua rồi.

Cô đặt điện thoại xuống, cầm điều khiển từ xa lên, Phó Diên liếc nhìn người phụ nữ trong ngực mình, cô chân gõ bàn phím, liếc nhìn điện thoại vẫn chưa tắt màn hình của cô.

Đêm khuya.

Ôn Nam Tịch mấy ngày nay có chút mệt mỏi, ngủ quên trong lòng Phó Diên, hôm nay hiếm khi cô không viết code, ngẫu nhiên chọn một bộ phim xem, vừa xem vừa ngủ quên. Phó Diên ôm cô, đặt cô ngồi trên gối, tiếp tục viết code. Ôn Nam Tịch ngủ say, điện thoại bỗng sáng lên.

Phó Diên cầm lên xem qua, là tin nhắn thông báo chuyển khoản.

Đó là số tiền bồi thường vì phạm hợp đồng do bà chủ nhà trả, đồng thời cũng tiết lộ số tiền tiết kiệm hiện tại của Ôn Nam Tịch, không biết cô có mua quản lý tài chính hay không, nếu không thì số tiền tiết kiệm này chỉ có thể coi là tạm chấp nhận được, nhưng muốn mua được nhà ở Lê Thành thì phải thêm mấy năm nữa. Phó Diên đặt điện thoại của cô xuống, cúi đầu hôn lên trán cô.

Sau đó anh lưu tài liệu làm việc lại trên máy tính, đẩy nó sang một bên.

Sau đó anh đẩy đầu Ôn Nam Tịch ra, cúi xuống bế cô từ trên thảm lên, Ôn Nam Tịch đang ngủ say, cảm thấy anh ôm cô nên cô rúc vào trong ngực anh. Phó Diên đi dép lê vào, bế cô vào phòng ngủ. Rèm trong phòng ngủ chính đã được đóng lại, trong phòng bật tinh dầu xoa dịu tinh thần.

Ôn Nam Tịch nằm xuống giường vẫn ngủ say, mái tóc mềm mại trải trên chiếc gối tối màu, Phó Diên vuốt tóc cô, chăm chú nhìn cô một lúc mới kéo chăn lên cho cô.

Anh ra ngoài dọn dẹp máy tính, tắt nến thơm trong phòng khách, sau đó cầm điện thoại di động trên bàn lên, nhập số điện thoại di động anh vừa nhớ ra.

Bên kia nhấc máy,

Giọng nói của Phó Diên trầm và rất khách sáo, "Xin chào, đêm khuya còn làm phiền tới anh. Xin hỏi căn nhà trên tầng 12 của tòa nhà 8, Vịnh Linh Lung có bán không?"

"Đúng vậy, cậu là ai? Cậu muốn căn này à? Xin lỗi, tôi đã bán nó rồi."

Nói xong, đôi phương đang định cúp máy thì Phó Diên nói: "Tôi có thể tăng giá."

Đôi phương hơi sững sốt.

"Cậu nói gì kia?"

"Tôi nói tôi có thể tăng giá, anh có thời gian gặp tôi không?"

"À, tôi đã nhận tiền đặt cọc rồi. Mấy ngày nay phải đi làm thủ tục, không kịp nữa rồi."

"Phiền anh bớt chút thời giờ để gặp tôi, giá cả tới đó chúng ta sẽ bàn tiếp."

Đôi phương dừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy ngày mai hãy đến vịnh Linh Lung."

"Được, cảm ơn anh."

Sau khi cúp điện thoại, Phó Diên cắt điện thoại trở về phòng, Ôn Nam Tịch đã chần ra ngủ ngon lành. Phó Diên leo lên giường, từ phía sau ôm eo cô, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Đây là đêm đầu tiên họ chuyển đến Tín Vực, Ôn Nam Tịch ngủ rất ngon, Phó Diên cũng vậy, chớ nên khi chuông báo thức vang lên, Phó Diên thuận tay ấn tắt rồi lại ôm cô vào lòng. Ôn Nam Tịch mơ mơ màng màng mở mắt ra, ôm lấy cổ anh. Phó Diên nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ôm hôn một lúc.

Anh bước ra một chút, hôn lên môi cô, "Chào buổi sáng."

Giọng nói Ôn Nam Tịch nhẹ nhàng: "Chào buổi sáng."

Phó Diên vuốt tóc cô, trong mắt mang theo ý cười, hai người trò chuyện một lúc mới đứng dậy, Ôn Nam Tịch rửa mặt chậm hơn anh một chút, lúc cô đi ra ngoài thì Phó Diên đã ở trong phòng bếp làm bữa sáng, Ôn Nam Tịch lười biếng ngồi vào bàn, bung sữa nóng lên uống.

Phó Diên bung chiếc bánh sandwich ra.

Ăn sáng xong, Phó Diên chở Ôn Nam Tịch đến Diên Tục, gặp Đàm Vũ Trinh ở gara ngầm, Đàm Vũ Trinh thất cà vạt chào họ buổi sáng.

Ôn Nam Tịch đáp: "Chào buổi sáng."

Vào thang máy.

Phó Diên nắm tay cô, trò chuyện với Đàm Vũ Trinh, toàn nói chuyện công việc, Ôn Nam Tịch cũng đang suy nghĩ về dự án viện dưỡng lão, sau khi ra khỏi thang máy, Trần Phi và Lý Huồng đang đợi Ôn Nam Tịch tổ chức họp nhóm. Cô buông tay Phó Diên ra, cầm máy tính đi tới. Bàn tay của Phó Diên trống rỗng, nhưng trong lòng bàn tay vẫn có hơi ấm, anh giờ lên nhìn.

Đàm Vũ Trinh ở một bên nhìn thấy, cười khúc khích: "Hai người các cậu nhớ chú ý hình tượng."

Phó Diên liếc cậu ta một cái, sau đó gọi cậu ta vào văn phòng.

Lý Huồng và mấy người lập trình viên đi theo Ôn Nam Tịch tiến vào phòng họp, cửa vừa đóng lại, cuộc họp đã kéo dài hơn nửa giờ, Ôn Nam Tịch cầm máy tính đi ra ngoài, liếc nhìn văn phòng của Phó Diên, ở đó không có ai, đi ngang qua phòng trà, trong phòng trà cũng không có ai, Chu Hùng nhìn

thấy cô đang tìm người liền nói: "Anh Diên vừa ra ngoài rồi."

"À."

Ôn Nam Tịch mới thôi không đi tìm anh nữa. Có gì ho? Chợ hủ ang # TùmT
ện.Vn #

Anh ra ngoài, mãi đến bảy giờ tối mới quay lại. Ôn Nam Tịch đang tăng ca ở công ty, cô bóc viên kẹo ra định ăn thì Phó Diên nắm lấy cổ tay cô, cúi đầu cướp lấy viên kẹo từ tay cô. Đầu ngón tay Ôn Nam Tịch dừng lại, cô ngược mắt lên, đối diện với đôi mắt đen của anh, Phó Diên vượt màn hình nói: "Gần đây robot của Bệnh viện số 9 mà em làm ra rất tốt. Trưởng khoa vừa gọi điện và nói em là chuyên gia trong lĩnh vực này, ông ấy rất mong chờ."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, nói: "Hôm nay anh đã làm gì?"

Phó Diên buông cổ tay cô ra, đứng thẳng dậy, hai tay đút vào túi quần, ngậm kẹo trong miệng, nói: "Anh đi gặp khách hàng."

"Ồ ồ."

Ôn Nam Tịch không suy nghĩ nhiều.

-

-

Sau khi chuyển nhà, Phó Diên chủ yếu tập trung vào công việc, vì lý do tài chính nên Phó Diên càng bận rộn hơn và phải có một trợ lý bên cạnh để giúp anh giải quyết một số việc vặt.

Trong quá trình tuyển dụng, chị Lý cười tủm tỉm đi đến bên cạnh cô và nói: "Nam Tịch à, chị đây đã nhìn trúng một vài người cũng không tệ lắm, em giúp chị xem qua được không?"

Ôn Nam Tịch buông bàn phím ra, nhìn chị Lý, cười nói: "Chị Lý, chị là sếp

mảng nhân sự, chị đồng ý là được, về mảng này em không rành lắm đâu."

"Cái đó không được, em vẫn phải đến xem thử đi." Chị Lý mỉm cười đưa chiếc máy tính bảng cho Ôn Nam Tịch. Ôn Nam Tịch xem sơ yếu lý lịch trên đó, tổng cộng có bốn người, tất cả đều là con trai. Ôn Nam Tịch nhìn, hỏi Chị Lý: "Để em chọn ư?"

"Em có thể lựa chọn. Thích ai thì tuyển người đó. Ông chủ nói phải để cho em tham khảo."

Ôn Nam Tịch xem xong nói: "Em thấy người nào cũng ổn cả."

Chị Lý cười nói: "Được rồi, vậy chị sẽ để ông chủ lựa chọn."

Ôn Nam Tịch gật đầu.

Chị Lý cầm máy tính bảng rời đi, Trần Phi tháo tai nghe ra, đẩy ghế sang một bên nói: "Anh Diên bảo chị Lý tuyển nam. Cho nên mới đưa cho chị xem."

Tay để trên bàn phím của Ôn Nam Tịch khựng lại, hóa ra là thế này, bảo sao chị Lý lại đột nhiên đến hỏi cô về việc tuyển người?

Cô gửi một biểu tượng cảm xúc cho Phó Diên.

Diên:?

Ôn Nam Tịch: Hôn anh một cái.

Diên: Được, hôn gió, anh cảm nhận được.

Vị trợ lý rất nhanh đã đến, là một người có vẻ ngoài rất hiền lành, sau khi Nguyễn Thu đi làm vào ngày 10 âm lịch, cô ấy bắt đầu theo dõi các dự án của Bệnh viện số 9, thỉnh thoảng sẽ đến đây. Trần Phi nhìn thấy Nguyễn Thu, trái tim như tro tàn lại bắt đầu ngo ngoe rực rộ cháy lên. Ôn Nam Tịch nhìn thì đều cảm thấy buồn cười.

Vào ngày Tết Nguyên Tiêu.

Thư Lệ và Phó Kính Hoa không thể đến Lê Thành nên gọi video cho Ôn Nam Tịch. Họ trò chuyện rất lâu, còn đặt một phần ăn sang trọng ở một khách sạn gần đó, trực tiếp giao tới cửa một bàn đầy đủ món ăn qua cho Ôn Nam Tịch và Phó Diên.

Đêm đó Ôn Nam Tịch và Phó Diên ăn nhiều đến mức suýt ngất đi.

Phó Diên cầm điện thoại gọi cho Thư Lệ, dặn dò bà sau này đừng gọi nhiều như vậy, hai người làm sao ăn hết cho được.

Thư Lệ nói, Nam Tịch ăn no là được, lãng phí một chút cũng không sao.

Ôn Nam Tịch nghe có chút bất đắc dĩ.

Phó Diên nhìn biểu tình của cô thì mỉm cười.

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, mùa xuân đến, vạn vật hồi sinh. Công ty mở rộng đã cho thuê toàn bộ tầng 4 và tầng 1. Ngoài những người mới được tuyển dụng, các bộ phận công tác cũng được tổ chức lại.

Thành phố thông minh và nhà ở thông minh vẫn ở tầng ba.

Những người khác ở trên tầng bốn.

Văn phòng nhỏ hẹp kia của Lý Khiêm Ô cuối cùng cũng có thể được mở rộng. Anh ấy phần khích đến mức gần như rơi lệ. Trước đây có thêm Nhân Khả chật chội không có chỗ đi, hiện giờ anh ấy có văn phòng riêng, cũng coi như chính thức hết khổ. Những năm tháng qua của anh ấy không hề uống phí, luôn là người cuối cùng rời đi.

Đàm Vũ Trinh bên này cũng vậy, cậu ấy được thăng chức thành phó tổng.

Bản thân cậu ấy cũng nắm giữ cổ phần của công ty mở rộng, có điều bố

cậu ấy làm xây dựng và cũng có công ty ở Lê Thành, nên cậu ấy cũng coi như đại gia đời thứ hai.

Chú Hùng, Trần Phi, Chúc Ngôn mấy người bạn họ đều theo biên chế mà được tăng lương nhẹ. Ôn Nam Tịch cũng được thăng chức, lương cũng theo đó tăng lên, ngày này mọi người đều vui vẻ.

Phó Diên đặt một phòng riêng ở khách sạn đối diện, mời mọi người trong công ty đến đó dùng bữa.

Họ cùng ly, trò chuyện về nhân sinh, một đám người uống đến mơ mơ màng màng.

Ôn Nam Tịch cũng uống không ít, Phó Diên ngồi ở bên cạnh, cời cúc cổ áo cho cô, đỡ cô, cúi đầu hỏi: "Say rồi à?"

Ôn Nam Tịch ngược mắt, sắc mặt hồng nhuận, cô vòng tay qua cổ anh, dựa sát vào anh nói: "Chưa say."

Phó Diên nhếch khóe miệng liếc mắt nhìn những người khác đang nhìn trộm, ôm chặt lấy cô nói: "Nếu em say thì chúng ta về nhà."

"Được."

Cô vô cùng ngoan ngoãn.

Ôn Nam Tịch nhìn đôi môi mọng của anh, muốn hôn anh lần nữa nên nghiêng người về phía trước, Phó Diên tròn một lúc, hầu kiết của anh khẽ động: "Ôn Nam Tịch, có rất nhiều người đang nhìn đây."

Ôn Nam Tịch có chút mơ hồ, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của Trần Phi, cô chớp chớp mắt, khuôn mặt bình tĩnh của cô lúc này lại gợn sóng, chị Lý vội bung cánh giải rượu đưa cho Phó Diên, anh ôm cô, cầm lấy thìa, múc canh giải rượu đưa lên môi, "Uống một chút đi, nếu không buổi tối sẽ khó chịu."

Ôn Nam Tịch há miệng uống canh, cô ôm chặt cổ anh nói: "Sao lại có canh

giải rượu?"

"Chuồn bị cho em đó." Phó Diên thấp giọng nói.

"Ồ."

Sau khi uống cạn giải rượu xong, cô quả thực không còn cảm thấy chóng mặt nữa. Phó Diên ôm cô đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác mà bọn họ đưa qua khoác cho cô. Mọi người đi ra ngoài tưởng rằng sẽ trở về nhà, nhưng đâu ai biết Phó Diên lại thuận tay mở một căn phòng riêng bên cạnh ra, căn phòng được trang trí vô cùng đẹp mắt với đèn nhấp nháy, trên trần và sàn nhà đầy ắp bóng bay.

Nguyễn Thu và Chu Nhược Vi ăn mặc xinh đẹp, cầm hoa mỉm cười nhìn họ.

Ôn Nam Tịch sững sốt mấy giây, sau đó nhìn về phía Phó Diên.

Trần Phi cùng mấy người khác chen vào, trên mặt mang theo nụ cười, chẳng còn bộ dạng say rượu chút nào, giống như mọi người đang giả vờ. Trần Phi từ bên cạnh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn đưa cho Phó Diên, Phó Diên buông Ôn Nam Tịch ra, cầm lấy hộp nhẫn, trong ánh sáng mờ mờ, anh nhìn Ôn Nam Tịch, quỳ một chân xuống, giơ hộp nhẫn lên: "Ôn Nam Tịch."

"Gả cho anh, quãng đời còn lại về sau hãy để anh chăm sóc em thật tốt."

Ôn Nam Tịch ngây người, cô cúi đầu nhìn người đàn ông đang quỳ kia, khuôn mặt trong veo của anh, chiếc áo sơ mi mà anh chọn có hoa văn sẫm màu, trên cổ tay giơ lên có xăm tên cô.

Cô không có lý do gì phải từ chối.

Cô không có.

Cô phải gả cho người đàn ông này, người vẫn luôn bảo vệ cô từ năm cuối cấp ba.

Cô đưa tay đón lấy chiếc nhẫn của anh, nói: "Được, em muốn cùng anh già đi."

Chương 87: C87: Chương 87

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

Những bàn khác xôn xao cả lên.

"Ồ."

Ồn Nam Tịch nói thêm những lời này, ánh mắt Phó Diên sâu thẳm, dịu dàng vô cùng: "Được, chúng ta cùng nhau già đi nhé."

Ồn Nam Tịch mỉm cười dịu dàng, vừa nhận lấy chiếc nhẫn của anh, vừa kéo anh đứng dậy. Phó Diên đứng dậy, cầm lấy đầu ngón tay cô, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay cô.

Những người khác lại hú hét lên.

Ồn Nam Tịch và Phó Diên nhìn nhau, mấy giây sau, anh liền kéo cô ôm vào lòng.Ồn Nam Tịch vòng tay qua eo anh, áp vào ngực anh, trên cơ thể hai người đều thoang thoang mùi rượu, nhưng lúc này hai người đều rất tỉnh táo.Ồn Nam Tịch thậm chí cố thể nghe được nhịp tim đập nhàn nhàn của anh, cô thấp giọng nói: "Tim anh đập rất nhàn nhàn."

Phó Diên cúi đầu xoa tóc cô: "Ừm, sao cơ thể không đập nhàn nhàn cho được? Đây là lần đầu tiên trong đời anh đó."

Ồn Nam Tịch mặt mày rạng rỡ.

Lúc này Phó Diên bước cô ra, lấy một cuốn sổ đỏ từ tay Đàm Vũ Trinh đưa cho cô, ánh cười biếng nói: "Quà cầu hôn."

"Wow, quà cầu hôn gì vậy?"

"Còn có lễ vật cầu hôn!" Chú Nhuận Vĩ và Nguyên Thu trên mặt lộ ra vẻ tò mò nhìn qua.

Ồn Nam Tịch liếc mắt một cái liền nhìn thấy giấy chứng nhận bất động sản, cô ngăn người, đưa tay mở ra.

Căn D1, Tầng 12, Phòng A, Tòa nhà 8, Lê Thành, Vịnh Linh lung.

Chủ sở hữu:Ồn Nam Tịch.

Lần này cô hoàn toàn sững sốt, địa chỉ này quá quen thuộc với cô. Cô nhìn về phía Phó Diên.

Khóe miệng Phó Diên cong lên, "Em không thích sao? Sau này em sẽ có nhà riêng, nếu em cãi nhau với anh, anh sẽ mượn nhà em ở."

"Chết tiệt, Vịnh Linh Lung đó! Đây chính là nhà Nam Tịch trước đây!"

"Bất động sản trước hôn nhân! Phó Diên, anh thật tốt!" Chú Nhuận Vĩ ở bên cạnh kêu lên, hưng phấn kéo cánh tay Nguyên Thu. Nguyên Thu cũng bị anh làm cho khiếp sợ, nhưng rồi lại cảm thấy việc Phó Diên tặng nhà choỒn Nam Tịch là điều đương nhiên. Phó Diên sẽ choỒn Nam Tịch rất nhiều tình yêu.

Ồn Nam Tịch mấp máy môi, nhẹ giọng nói: "Ngay từ đầu anh đã mua nhà rồi à?"

"Em đoán xem." Ánh cười biếng hỏi lại.

Ôn Nam Tịch luôn cảm thấy mình đã bỏ lỡ cái gì đó.

Lúc này, Trần Phi thò đầu ra nói: "Đương nhiên là không rồi. Anh Diên đã giật nó từ tay người khác đó. Sau một hồi giằng co quyết liệt, anh ấy đã thuyết phục được chủ nhà bán cho mình."

"Còn..." Cậu ấy mở miệng định tiếp tục nói, nhưng Phó Diên trừng mắt nhìn cậu, Trần Phi cười tủm tỉm ngậm miệng. Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt, giây tiếp theo cô cầm giấy chứng nhận bất động sản quay người lại, vòng tay qua cổ Phó Diên. Phó Diên khựng lại, giờ tay ôm eo cô, Ôn Nam Tịch không biết phải nói gì, anh sẽ luôn luôn như vậy, nói ít làm nhiều.

"Phó Diên."

"Hửm?"

Ôn Nam Tịch im lặng, chỉ ôm chặt lấy cổ anh.

Phó Diên thấy thế, anh mỉm cười ôm cô thật chặt.

Những người xung quanh anh bắt đầu cười rộ lên, trong mắt tràn đầy sự chúc phúc. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy người của Phó Diên ở đây đều là bạn cùng lớp và bạn cùng phòng đại học, bên cạnh Ôn Nam Tịch cũng là bạn cùng phòng đại học. Sự tiếc nuối khi không thể chung trường đại học của họ được bù đắp một cách mơ hồ thông qua những người trong công ty của bọn họ.

Nếu họ học cùng nhau ở trường đại học thì cục diện cũng sẽ như hiện giờ.

Được mọi người chúc phúc, có mọi người cùng làm bạn, chắc chắn sẽ là một điều rất tuyệt vời.

Trần Phi chống hông nói: "Này, sắp tới chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn đúng không? Tôi đăng ký làm phù rể trước."

"Phù rể nhất định phải có anh Đàm rồi, đúng không anh Đàm?"

Đàm Vũ Trinh khéo léo tay dựa vào bàn, nhún vai. Chú Nhuận Vĩ xuyên qua ánh đèn nhìn thấy thân hình cao lớn của Đàm Vũ Trinh, tro tàn trong lòng lại cháy lên, cô đẩy Trần Phi ra và nói: "Vậy tôi xin làm phù dâu."

Trần Phi r3n rĩ vài tiếng, liếc nhìn Nguyên Thu, sau đó lại lý luận nói: "Sao có thể là cô được? Nguyên Thu mới là bạn thời thơ ấu của Ôn Nam Tịch. Anh Đàm rất thích hợp, nhưng lại không linh hoạt bằng tôi. Hôm nay tôi cảm thấy, tôi mới là phù rể được chọn".

Chú Nhuận Vĩ tiến lên một bước, quay đầu nhìn chằm chằm Trần Phi nói: "Cậu bao nhiêu tuổi?"

Trần Phi chớp chớp mắt: "Hơn hai mươi."

"Cậu là người trẻ nhất."

Trần Phi gật đầu: "Rồi sao."

"Cậu không biết phù dâu và phù rể ở độ tuổi kết hôn mới là tốt nhất sao? Còn trẻ mà nói chuyện cười hỏi? Ở đây có ai nhỏ hơn cậu không? Mọi người đều bị gia đình thúc giục kết hôn, cậu chắc hẳn không bị giục đâu nhỉ, vậy cơ hội tốt như vậy không phải nên trao cho những người lớn tuổi như chúng tôi sao?" Chú Nhuận Vĩ miệng lưỡi lưu loát nhanh chóng đáp lại.

Trần Phi ngây người, chính lại kín đáo nói: "Không phải, là ai quy định..."

"Toàn thế giới quy định, không hiểu thì hỏi người xung quanh xem."

Chú Nhuận Vĩ mỉm cười, trên mặt mang theo thần thái của chiến sĩ.

Trần Phi á khẩu không nói nên lời.

Cậu ấy nhìn về phía Chú Hùng.

Chú Hùng gật đầu, hai mắt Chú Hùng cũng sáng ngời, anh ta đã đến tuổi

kết hôn, nếu Chu Nhược Vi làm phù dâu, anh ta cũng có thể được làm phù rể.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên nhìn thấy cảnh này, Ôn Nam Tịch phớt cười nhìn về phía Phó Diên, Phó Diên ôm eo cô xoay người nói: "Được rồi, mọi người từ từ tâu xếp, chúng tôi về trước đây."

Trần Phi đột nhiên tỉnh táo lại.

Những người khác cũng vậy, sau đó đuổi theo Ôn Nam Tịch và Phó Diên, Nguyên Thu ở phía sau ôm hoa nói: "Phó Diên, mời ăn khuya đi."

"Đúng vậy đúng vậy, cầu hôn thành công phải mời ăn khuya chứ, vậy mà lại lén bỏ chạy. Anh Diên, anh thật không có đạo đức." Trần Phi lập tức đồng ý với lời nói của Nguyên Thu, ngấm lại lúc này bản thân có chút mất mặt, vì thế cậu càng ra sức phụ họa theo.

Phó Diên mỉm cười liếc nhìn Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch giơ tay lên vẫy vẫy nói: "Đi thôi..."

Cô nhìn Đàm Vũ Trinh cách đó không xa, "Vậy chúng ta đến quán của Đàm Vũ Trinh đi."

Chu Nhược Vi nghe vậy, lập tức đồng ý: "Được, được."

Chu Hùng cũng lập tức phụ họa theo: "Được đó, được đó."

Mỗi người đều có những tâm tư nhỏ nhỏ của riêng mình. Đàm Vũ Trinh nghe xong không còn cách nào khác, đành phải gọi điện đến cửa hàng, chuẩn bị mấy bàn trống. Vì vậy, cả nhóm bắt taxi thẳng đến cửa hàng của Đàm Vũ Trinh.

Món súp giải rượu mà Ôn Nam Tịch uống chẳng mấy chốc đã trở nên vô dụng. Trong quán của Đàm Vũ Trinh, đàn ông gọi vài cốc bia, trò chuyện ca hát, Ôn Nam Tịch chẳng cảm, một bên ngồi nghe cuộc trò chuyện của họ, một bên ngẩng mặt lên uống. Phó Diên ôm eo cô, áp cô vào lòng mình, cúi đầu hỏi: "Em lại định say nữa à?"

Ôn Nam Tịch ánh mắt lấp lánh nhìn anh: "Em đang vui, không say không về."

Phó Diên nhướn mày: "Được."

Anh cũng đang rất vui vẻ.

Cứ như vậy, hiệp thứ hai uống nhiều hơn hiệp thứ nhất, khi bọn họ quay về, Ôn Nam Tịch quả thực đã say, vừa nghe bài hát trên xe, hôm đó là một ngày nắng đẹp, đường Nathan, cảnh đêm ngoài cửa kính ô tô lướt ngược, cô tựa vào trong vòng tay Phó Diên, vô cùng ngoan ngoãn, chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay vô cùng sáng ngời, khi cô trở về nhà thì cửa đã đóng lại.

Ôn Nam Tịch bị Phó Diên đặt ở trên giường.

Trong phòng ngủ của Phó Diên bật đèn xông hương, thắp dầu thơm, trong nháy mắt, cánh tay Ôn Nam Tịch liền trườn lên trên, cô mềm mại xinh đẹp, dùng đôi mắt chứa men say mông lung nhìn anh.

Phó Diên xoay người, vuốt tóc cô lại, Ôn Nam Tịch lặng lẽ nhìn anh, cô giơ tay trong lên cời cúc cổ áo sơ mi, đầu ngón tay thon dài trắng nõn, nhưng dù sao cũng là say nên chỉ cời một nút. ... Cái thứ hai dù thế nào đi nữa cũng không thể mở được. Phó Diên khẽ môi hơi nhếch lên, một tay đẩy đầu ngón tay của cô ra, hỏi: "Cởi ra à?"

Ôn Nam Tịch gạt đầu, sau đó cô bước tới kiễng chân lên hôn anh.

Phó Diên thuận thế bắt lấy nụ hôn của cô mà m út lầy, đồng thời những đầu ngón tay mảnh khảnh của anh dễ dàng giải quyết các nút áo của cô.

Một lát sau.

Cô ngã xuống giường, còn anh thì đè lên người cô.

Đầu giường thoáng thoáng mùi tinh dầu, trong ánh sáng màu cam mờ ảo có đầu ngón tay nắm lấy chân bông, cổ ngẩng lên, cùng với thân hình si mê quần quýt lấy nhau.

-

-

Ngày hôm sau.

Ôn Nam Tịch hiếm khi được nghỉ một ngày.

Cô vô cùng mệt mỏi, vì vậy Phó Diên gọi điện thoại nói với trợ lý rằng hôm nay anh cũng chọn cách làm việc ở nhà, cùng ngủ với cô đến trưa.

Bữa trưa không có cách nào chuẩn bị nên Phó Diên gọi món ở một nhà hàng gần đó, anh xách đồ ăn được giao tới vào phòng bếp, đổ ra bát đĩa trong nhà. Ôn Nam Tịch đã tỉnh dậy, cô mặc áo sơ mi rồi đi ra ngoài. Cô cầm lấy điện thoại đi đến phòng khách ngồi, trong phòng không mở rèm cửa, căn phòng trông vừa tối tăm lại vừa ấm áp, còn rất thoải mái.

Phó Diên bung khay đi ra, liếc mắt một cái thì lập tức nhìn thấy Ôn Nam Tịch đang ngồi trên sofa bấm điện thoại.

Vấn đề là cô mặc áo sơ mi đen của anh, chân vừa dài lại vừa trắng, Phó Diên nhìn cô một lúc, ánh mắt tối sầm lại. Anh đặt khay lên bàn trà, kéo cổ tay cô: "Uống một ly nước trước đi."

Ôn Nam Tịch ừ một tiếng, cô ngồi xuống cạnh anh, cầm ly nước anh đưa cho cô uống, nhìn xăm ở mắt cá chân bên trong của cô bây giờ trông rất sâu,

trên đùi còn có vài vết đỏ.

Phó Diên ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người cô, liền cầm thìa múc canh.

Sau khi Ôn Nam Tịch uống nước xong, đặt cốc xuống, Phó Diên đưa cho cô một chén cơm, Ôn Nam Tịch nhận lấy, cô bấm điện thoại xem lịch, lật qua lật lại, nhìn anh nói: "Ngày mai chúng ta đi lặn chúng được không? Em đã coi ngày rồi, chỉ có ngày mai là thích hợp."

Phó Diên nuốt một ngụm cơm, gạt đầu: "Được."

Ôn Nam Tịch cũng bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa suy nghĩ, may mắn thay sổ hộ khẩu của cô là ở đây, ban đầu vốn là ở chỗ Ôn Du, nhưng sau khi ly hôn với Ôn Hữu Đào, Ôn Du vẫn chưa chuyển hộ khẩu ra ngoài. Trước đây ở cùng Ôn Du, cô dự định sau khi mua nhà sẽ chuyển đi, vì sổ hộ khẩu là năm thứ nhất nên hai mẹ con làm một bản mới, một bản riêng, sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của hai người.

Chưa mẹ Ôn Du mất rất sớm, Ôn Nam Tịch từ khi được sinh ra đến nay chưa từng gặp mặt ông bà ngoại, ông bà cũng không để lại bất cứ thứ gì cho Ôn Du. Sau khi nuôi Ôn Du khôn lớn, họ dùng số tiền tiết kiệm còn lại đi du lịch, sau đó ở qua đời ở bên ngoài. Ôn Du vội vã đến thành phố đó lo tang lễ cho họ nên không có địa chỉ nhà bà để đăng ký.

Sau khi Ôn Nam Tịch và Phó Diên ăn cơm tắm rửa xong, cô trở lại ghé sổ pha xem qua thủ tục lặn chúng, Phó Diên đi ra, lau đầu ngón tay rồi ngồi xuống bên cạnh cô xem xét.

Ôn Nam Tịch đổi mắt nhìn anh, hỏi: "Sổ hộ khẩu của anh đâu?"

Phó Diên cười nói: "Ở đây."

Ôn Nam Tịch thở phào nhẹ nhõm.

Phó Diên ôm eo cô, ôm cô ngồi trên đùi anh. Ôn Nam Tịch dừng lại một chút,

ngẩng đầu nhìn anh. Phó Diên đặt lòng bàn tay lên eo cô, thì thầm câu gì đó vào tai cô, làm Ôn Nam Tịch đỏ cả mặt, sau đó anh lấy điện thoại đi, chỉ một lúc sau, nhiệt độ trong phòng khách nhỏ lại tăng lên.

-

-

Sáng sớm hôm sau.

Ôn Nam Tịch chọn áo sơ mi trắng cùng váy chữ A, Phó Diên cũng mặc áo sơ mi trắng quần đen, hai người ăn mặc đơn giản đi ra ngoài, lái xe đến Cục dân chính.

Họ không nói với ai khác.

Phó Diên nắm tay Ôn Nam Tịch đứng xếp hàng, kiểm tra giấy tờ, chụp ảnh, điền vào các mẫu đơn, sau đó nhìn nhân viên công tác đặt hai tờ giấy đăng ký kết hôn màu đỏ trên quầy.

Phó Diên duỗi tay cầm lấy nó.

Ôn Nam Tịch lấy một cuốn sổ, sau đó là cuốn của Phó Diên, trong ảnh chứng nhận, cô và Phó Diên đều mặc áo sơ mi trắng, nhìn vào camera, ý cười trên đuôi mắt cô, trên môi Phó Diên cũng mang theo nụ cười..

Cô và Phó Diên cùng nhau lẩn chứng.

Phó Diên nhìn hình cô trong giấy chứng nhận.

Sáng trong lấp lánh.

Cô đã gả cho anh rồi!

Chương 88: Hoàn toàn vẫn

Editor: NU

Beta: Bảo Trân

—

"Ồn Nam Tịch." Phó Diên đóng giấy đăng ký kết hôn lại, gọi.

Ồn Nam Tịch cũng đóng giấy đăng ký kết hôn, ngược mắt nhìn anh. Phó Diên cầm hai tờ giấy kết hôn trong tay, anh cúi xuống nhìn cô, trong đầu hiện lên rất nhiều cảnh tượng năm cuối cấp 3.

Ở trong cửa hàng tiện lợi hay trước cửa hàng tiện lợi cũng thế, quán cà phê Internet, ở bên xe buýt, trên xe buýt, trong căn cứ bí mật hay chiếc bánh kem trên đỉnh núi.

Vào cái lúc mà cô hoàn toàn chiếm lấy cuộc sống của anh, thú mà anh mong đợi duy nhất lúc đó là được ở bên cô một cách công khai sau khi vào đại học. Nhưng sự vô vọng ở đại học khiến anh khi gặp lại cô không dám có ý nghĩ nào khác, cứ để thuận theo tự nhiên. Hiện giờ, anh cười nói: "Anh đã dám nghĩ tới sau này."

Ồn Nam Tịch nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ cái gì cơ?"

Với giọng điệu lười biếng, anh thản nhiên nắm tay cô bước ra ngoài, đi ngang qua đôi vợ chồng sắp lẩn giấy ly hôn, nói: "Nghĩ về tương lai của chúng ta."

Ồn Nam Tịch nghe vậy lông mày nhướng lên.

Sau khi lên xe, Phó Diên dẫn Ôn Nam Tịch đi mua một chiếc bánh kem và một bó hoa mà anh đã đặt trước đó. Sau đó thì đến một công ty nội thất để bàn bạc với họ về cách trang trí lại Viện Linh Lung. Ôn Nam Tịch trao đổi với nhà thiết kế và bày tỏ quan điểm của mình, cô muốn thiết kế theo kiểu đơn giản.

Phó Diên ngồi bên cạnh, gửi ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn họ vừa lấy cho Thư Lệ.

Thư Lệ ở phía bên kia nháy dưng lên.

Thư Lệ: Lành rồi à?

Thư Lệ: Ấy da ấy da, tốt quá rồi!

Thư Lệ: Để mẹ đi gọi ông nội xem ngày lành.

Diên: Tốt nhất nên tổ chức vào tháng 8, là ngày sinh nhật cô ấy.

Thư Lệ: Không thành vấn đề!

Thư Lệ: Mẹ làm ngay, mà lễ cưới tổ chức ở đâu đây? Nam An hay Lê Thành?

Diên: Để con hỏi cô ấy.

Phó Diên buông điện thoại xuống, quay đầu nhìn Ôn Nam Tịch: "Em muốn tổ chức hôn lễ ở đâu?"

Ồn Nam Tịch lật qua vài hình mẫu, dừng một chút, cô ngược mắt nhìn anh, suy nghĩ: "Nam An được không?"

Quay lại nơi họ bắt đầu.

Cũng là quê hương của bọn họ.

Phó Diên khòe miệng công lên: "Được."

Anh nhấc điện thoại lên, gửi cho Thư Lệ một tin nhắn khác để xác nhận địa điểm. Thư Lệ bên kia nhắn "OK", Phó Diên bên này thì đã liên hệ với ba studio chụp ảnh cưới, mỗi studio có một phong cách riêng, anh đưa qua cho Ôn Nam Tịch.

Điện thoại của Ôn Nam Tịch lại vang lên, cô nhấc máy lên xem.

Phó Diên nói: "Chọn một cái đi, nếu em thích mấy phong cách này, chúng ta sẽ chụp thêm."

Ôn Nam Tịch cúi đầu lật xem từng studio, nói: "Chúng ta chụp studio này trước đi."

Cô chọn một cái rồi đưa cho Phó Diên xem, Phó Diên xem xong thì gật đầu, gọi cho đối phương để đặt cọc và xác nhận thời gian. Phong cách trang trí của Vịnh Linh Lung cũng đã được quyết định, Ôn Nam Tịch nói mật khẩu nhà cho nhà thiết kế. Hai ngày nay đối phương đã đến hiện trường đo đạc kích thước, vì ngôi nhà là của mình nên Ôn Nam Tịch cũng muốn chăm chút cho nó một chút.

Ôn Nam Tịch cũng gửi ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn cho Ôn Du.

Ôn Du ở đầu bên kia rất hưng phấn, vừa lúc trong cửa hàng có khách, mọi người thấy bà kích động như vậy thì đều cười hỏi bà có chuyện gì vậy. Ôn Du cười nói: "Con gái của tôi sắp kết hôn."

"Wa. Xin chúc mừng, chuyện tốt nha."

"Tôi đã thấy bạn trai của Nam Tịch rồi, rất đẹp trai, còn tự mình kinh doanh riêng nữa phải không?"

"Là con trai của giáo sư Phó Kính Hòa đó."

"Phó Kính Hoa? Tôi cũng nghe nói qua rồi, Ôn Du, chúc mừng cô nha, cô được con rể tốt như vậy."

Ôn Du cười rạng rỡ nói: "Cảm ơn, cảm ơn. Mọi người ăn ngon nhé, tôi đãi mọi người."

Mọi người nghe vậy thì rất vui vẻ.

"Vậy tôi không khách sáo với cô nữa, tôi lại ăn thêm một bát hoành thánh nhé." Chị gái hàng xóm cười vui vẻ.

Những người khác cũng sôi nổi vừa làm theo vừa nói lời cảm ơn.

Ôn Du vui vẻ gật đầu: "Được."

Ôn Nam Tịch bên này nhận được tin nhắn của Tiểu Lê, Tiểu Lê đã về Bắc Kinh đi học, nhưng cô ấy có quan hệ tốt với hàng xóm nên lập tức nhận được tin nhắn.

Tiểu Lê nói: Chị Nam Tịch! Chúc mừng chị! Đã lãnh chúng rồi nha!

Tiểu Lê: Chúc chị và anh rể hôn nhân hạnh phúc, sớm sinh quý tử.

Ôn Nam Tịch mỉm cười trả lời: Cảm ơn Tiểu Lê.

Tiểu Lê: Chị Nam Tịch, chị nhất định phải mời em đến dự đám cưới, em sẽ giúp chị.

Ôn Nam Tịch: Được.

-

-

Lãnh chúng xong, sau đó thì rất bận rộn, trong lúc làm việc còn phải tránh thủ đi chụp ảnh cưới, phong cách mà Phó Diên và Ôn Nam Tịch lựa chọn

tương đối đơn giản, nhưng lại có rất nhiều kiểu dáng, chụp rất nhiều ảnh, studio này cũng lo liệu hết vấn đề đám cưới, chụp ảnh, lên kế hoạch đám cưới và trang điểm cô dâu. Phó Diên và Ôn Nam Tịch sau khi thảo luận thì quyết định tiếp tục hợp tác với studio này.

Nhưng đồng thời, studio này không hề rẻ, lại có mặt ở khắp các thành phố, tất cả nhân viên đều phải cùng nhau đến Nam An. Ôn Nam Tịch nhìn Phó Diên chuyển tiền cứ như nước chảy.

Tiền tiền như nước.

Cô đau lòng quá.

Phó Diên ôm cô vào lòng, gõ code, nói: "Đau lòng cái gì? Tiền thì phải tiêu. Huống chi, đây là lần duy nhất trong đời chúng ta kết hôn."

Ôn Nam Tịch nghe vậy thì cũng chấp nhận.

Vậy thì cứ tiêu đi.

Thư Lệ bên kia cũng rất bận rộn, mỗi ngày đều như tắm mình trong gió xuân. Bà cười vô cùng rạng rỡ, hơn nữa còn kết bạn với Ôn Du, hầu như ngày nào bà cũng đến quán ăn vặt nói chuyện với Ôn Du về đám cưới, thú vị tiện ăn đồ ăn do Ôn Du nấu.

Thời gian cũng đã được ấn định, sẽ tổ chức vào ngày sinh nhật của Ôn Nam Tịch.

Ôn Nam Tịch biết hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày này thì rất kinh ngạc, Phó Diên cười khế, nói: "Kể từ nay về sau chúng ta sẽ kỷ niệm hai ngày lễ trong một ngày."

Ôn Nam Tịch tới gần anh, hỏi: "Hai trong một?"

"Ngày sinh nhật trùng với ngày cưới của em."

Phó Diên cười biếng ôm lấy eo cô, Ôn Nam Tịch chớp chớp mắt: "Ngày kỷ niệm ngày cưới không phải là ngày lãnh chứng sao?"

Phó Diên nghe vậy thì ngẩn người, anh dựa lưng vào ghế sofa nhìn cô: "Còn ngày đó nữa à?"

Ôn Nam Tịch cười nói: "Có nhiều ngày kỷ niệm như vậy, thật choáng ngợp quá."

Phó Diên gõ gõ bàn phím bên cạnh: "Ai bảo em là vợ của anh?"

Tại Ôn Nam Tịch đỏ bừng lên.

Cô khẽ sát vào anh, vòng tay qua ôm lấy cổ anh: "Chồng."

Ngón tay Phó Diên dừng lại, tim đập thình thịch, anh ừ một tiếng.

Vì vậy, bọn họ chậm rãi thay đổi xung hô. Phó Diên thình thoảng sẽ kéo dài giọng đầy tốc cô sang một bên, gọi cô là vợ, đã đến giờ dậy rồi.

Ôn Nam Tịch cũng sẽ làm nũng, vòng tay qua cổ anh, đòi chồng ôm một cái.

Ngày tháng trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến tháng 8. Cái nóng tháng 8 thieu đốt, mùa hè mặt trời lên cao, thời tiết thì tuyệt vời, mọi thứ đều ổn ngoại trừ hơi nóng. Đối với địa điểm tổ chức đám cưới ở Nam An, Thứ Lệ đã đặt khách sạn kim cương lớn nhất ở Nam An.

Ôn Nam Tịch và Phó Diên trở về Nam An sớm nửa tháng. Ôn Du may mắn mua được căn nhà hai tầng có sân phía sau, hơn nửa vừa mới được cải tạo. Ôn Nam Tịch và Ôn Du về Nam An đã có nhà.

Thứ Lệ ngồi viết thiệp cưới đến đau cả tay, bà nói viết tay mới có thành ý.

Phó Kính Hoa cảm thấy có lý nên ông cầm bút viết từng chữ một, tiêu chuẩn thiệp cưới đột nhiên trở nên cao hơn.

Xe cưới đi qua Vân Thượng, hành lang hẹp, sân vận động, ngõ Nam An, Trường Trung học Cơ sở Số 1 Nam An, Trường Trung học Cơ sở Số 2 Nam An, Quảng trường Nam An, chợ đêm nhỏ và hiệu sách rồi mới đến khách sạn. Đây là con đường do Phó Diên thiết kế và cũng là nơi Ôn Nam Tịch và Phó Diên ở cùng nhau.

Ba ngày trước lễ cưới.

Một nhóm bạn từ Lê Thành trở về.

Đám người Trần Phi chạy đến hẻm Nam An chơi. Trần Phi chống hông cười nói: "Đây là nơi mà hai người ngay từ cái nhìn đầu tiên đã yêu nhau đó sao?"

Ôn Nam Tịch mỉm cười.

"Không tồi nha, nơi này khá lãng mạn." Chú Hùng đi trên con đường đá, Chú Nhược Vi đứng ở nơi đó chụp hình, Nguyễn Thư bắt đắc dĩ cười nói: "Tở nhìn mà phát chán rồi, bọn họ lại thấy tươi mới."

Ôn Nam Tịch mỉm cười ngẩng đầu nhìn về phía Phó Diên, khẽ môi Phó Diên hơi cong lên, lúc này Ôn Nam Tịch phát hiện một ngọn cây nhỏ ra từ bức tường của trường trung học số 2, dừng ngay trên đầu Phó Diên.

Ôn Nam Tịch kiễng chân, đẩy ngọn cây ra giúp anh.

Phó Diên thuận thế ôm lấy cô.

Nguyễn Thư ở bên kia gọi cô, Ôn Nam Tịch quay đầu lại.

Tách một tiếng.

Nguyễn Thư đã chụp một bức ảnh.

Sau đó, khi Ôn Nam Tịch nhìn thấy bức ảnh này, cô cảm thấy nó rất giống

với bức ảnh chụp ở ngõ Nam An mà Thu Lệ gửi cho cô, ngoại trừ việc trong bức ảnh này cô đang bị Phó Diên ôm và anh đang nhìn cô.

12 tháng 8

Hôn lễ cùng ngày.

Trên đường vào Nam An có cả một dãy xe cưới, nhìn có vẻ hơi hoành tráng so với một nơi nhỏ bé như Nam An, lối vào khách sạn kim cương càng nào nhiệt hơn, từng chiếc ô tô dừng lại, tầng hầm gara và bãi đậu xe bên cạnh hầu như đã gần đầy.

Ôn Nam Tịch được Phó Diên dẫn ra khỏi xe.

Cô vén vạt váy, khoan vơan che mặt, Chú Nhượng Vi cầm một chiếc ô màu đỏ che đầu cô, Phó Diên nắm chặt đầu ngón tay cô, xuyên qua lớp khăn vơan, anh nhìn ánh mắt cô, nắm tay cô, vững vàng bước lên bậc thang.

Rất nhiều người đang đợi cô dâu chú rể ở cửa. Dịch Phong mặc vest và đi giày da đứng sang một bên, ôm cánh tay nhìn Ôn Nam Tịch trong tấm khăn che mặt, anh cũng nhìn thấy cảnh cô và Phó Diên nhìn nhau. Thậm chí còn nhìn thấy Phó Diên ôm eo cô, cúi xuống nói chuyện với cô. Ánh mắt Phó Diên bắt gặp ánh mắt của Dịch Phong, anh hơi nghiêng đầu ra hiệu cho Dịch Phong.

Dịch Phong hít một hơi.

Sau khi vào cửa, Ôn Nam Tịch nhẹ giọng nói: "Đàn anh dạo này rất bận, nhưng vẫn đến dự hôn lễ của chúng ta."

Phó Diên ừ một tiếng.

"Rồi sao?"

Anh nhẹ giọng hỏi, Ôn Nam Tịch liếc mắt nhìn anh, Phó Diên tuy không nói gì nhưng trong lòng lại tràn đầy ghen tị, Ôn Nam Tịch im lặng không lên tiếng,

Phó Diên chỉ hừ một tiếng.

Màn đêm buông xuống.

Đèn trong khán phòng khách sạn rộng lớn đã được bật sáng, khung cảnh đám cưới màu xanh nhạt giống như trong mơ. Hôn lễ chính thức bắt đầu, nhóm phù dâu và phù rể đứng mỗi bên, phù rể Đàm Vũ Trinh và phù dâu Châu Nhược Vi. Đàm Vũ Trinh dứt hai tay vào túi quần, đưa nhẫn ra, Châu Nhược Vi nâng gấu váy cũng đưa nhẫn ra.

Phó Diên và Ôn Nam Tịch trao nhẫn cho nhau.

Trong tiếng vỗ tay hân hoan, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Khoảnh khắc đó.

Ôn Du ở dưới khán đài vui mừng đến phát khóc.

Trùng hợp thay, Nhan Xuyên nói chuyện xong với một người bạn, không rời đi ngay mà đứng bên cạnh người đó, Nhan Xuyên dứt hai tay vào túi quần, nhìn những người mới đến trên bục.

Thư Lệ ôm lấy vai Ôn Du, lau nước mắt cho bà.

Phó Kính Hoa đứng bên cạnh Thư Lệ, các trưởng bối đều nhìn về phía Phó Diên và Ôn Nam Tịch.

Đôi trẻ này cuối cùng đã tìm được hạnh phúc.

-

-

Cùng lúc đó.

Ông Hữu Đào vừa mới ra khỏi công ty, xoa xoa lông mày, thản nhiên bước vào quảng trường Thời Đại gần đó, nơi này rất gần khách sạn Kim Cương, vô cùng náo nhiệt.

Ông nhìn về phía khách sạn kia, không nói gì.

Trợ lý nhìn ông ta, nhớ tới vừa rồi xe bị chặn trên đường, xe cười đi ngang qua xe mình, Ông Hữu Đào nhìn thấy Ông Du, trợ lý cũng báo cho ông ta biết.

Hôm nay là hôn lễ của con gái ông ta.

Rất hoành tráng, rất nhiều người biết đến.

Ông Hữu Đào nhìn khách sạn hồi lâu, sau đó quay đầu đi về phía đài phun nước ở quảng trường Thời Đại, lúc này có một cô bé đang tập đi loạng choạng băng qua đường, mẹ cô bé đi theo phía sau, cúi người kêu lớn, cười nói: "Tây Tây, Tây Tây, lại đây với mẹ. Cố lên, Tây Tây..."

Tây Tây,

Ông Hữu Đào dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại.

Cô bé mặc một chiếc váy nhỏ, thắt bím trên đầu, cười tươi đến mức không thấy mắt, lắc lư trông thật đáng yêu.

Một cơn đau như kim đâm vào tim, Ông Hữu Đào thất thần quan sát, thanh âm như vang vọng bên tai.

Tịch tịch.

Ông Du cũng gọi con gái mình như vậy.

"Ồn tống!"

Ông Hữu Đào ôm ngực gục xuống, trợ lý sững sốt vội vàng tiến tới đỡ ông ta, thấy ông ta có chuyện gì đó không ổn lắm, cô bé bên kia cũng bị dọa cho

sợ hãi, người phụ nữ nhanh chóng bế con gái rời đi. Ôn Hữu Đào ngã ngồi trên ghế, trợ lý vội vàng nhắc máy lên và gọi 120.

-

-

Tại hôn lễ.

Bậc cha mẹ hai bên chụp ảnh chung trên sân khấu. Ôn Nam Tịch nắm tay Ôn Du, Phó Diên ôm eo cô, Thư Lệ đứng bên cạnh Ôn Du, ôm lấy bả vai Ôn Du, Phó Kính Hoa thì đứng bên cạnh Phó Diên.

Nhiếp ảnh gia ngồi xổm xuống sàn, tách một tiếng, một bức ảnh gia đình đã được chụp.

[TOÀN VĂN HOÀN]

Nội dung từ **Chương 1: C1: Chương 1** đến **Chương 88: Hoàn toàn văn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)